

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ
ΛΟΓΟΣ.

IAMBlicHI CHALCIDENSIS
EX COELE-SYRIA
DE VITA PYTHAGORICA
LIBER
GRAECE ET LATINE.

TEXTUM POST LUDOLPHUM KUSTERUM AD FIDEM CDD.
MSS. RECOGNOVIT, ULRICI OBRECHTI INTERPRETATIONEM
LATINAM PASSIM MUTAVIT, KUSTERI ALIORUMQUE
ANIMADVERSIONIBUS ADIECIT SUAS

M. THEOPHILUS KIESSLING

SCHOLAE EPISCOPALIS CIZENSIS CONNECTOR.

ACCEDUNT

PRAETER PORPHYRIUM DE VITA PYTHAGORAE
CUM NOTIS LUCAE HOLSTENII ET CONRADI RITTERSHUSII,
ITEMQUE ANONYMUM APUD PHOTIUM DE VITA PYTHAGORAE,
VARIAE LECTIONES IN IAMBlicHI LIBRUM TERTIUM ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ, ET QUARTUM
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ,
E CODICE CIZENSI ENOTATAE.

PARS PRIOR.

LIPSIAE, MDCCCXV.

SUMTIBUS F. C. G. VOGLII.

VIRO MAGNIFICO

ILLUSTRI EXCELLENTISSIMO

IURISCONSULTISSIMO

CHRISTIANO GOTTLOB EINERT

**I. U. D. POTENTISSIMO SAXONIAE REGI A CONSILIIS AULICIS,
SENATUS LIPSIENSIS CONSULI PRIMARIO**

HUNC LIBRUM

ANIMI GRATISSIMI ET DEDITISSIMI SIGNIFICANDI CAUSA

SACRUM ESSE VOLUIT

EDITOR.

P R A E F A T I O.

Quod iam post Kusterum etiam librum Iamblichi de Pythagorica vita denuo typis exscribendum curauimus, hoc quanquam non ea ratione defendere possumus, qua uti licebat, quum ante biennium eiusdem philosophi λόγον προτρεπτικὸν edebamus, si quidem illius libri tum exstabat et una et eadem vitiosissima editio Arcerii: huius tamen instituti non causam afferre possumus nullam, quam viris doctis probatum iri confidamus. Kusteriana enim editio quemadmodum iam in rarioribus librorum veterum editionibus numerari coepit, ita eadem, quum multis iisque egregiis ad accuratiorem graecae linguae cognitionem pertinentibus observationibus conspicua sit, philologi aegre carent. Huc accedit, quod etiam philosophiae veterum studiosi non possunt non optare, ut facilem copiam habeant ipsius Iamblichi opusculi. Quod licet dignissimum sit illis reprehensionibus, quibus a Meinersio in libro: *Geschichte der Wissen-*

schaften in Griechenland und Rom, Tom. I. pag. 271. exagitur, quum reuera materia in eo coaceruata rudis sit indigestaque moles, neque certo consilio collecta, quum singulae partes ne formularum quidem connectendi vinculo colliguntur, erroresque ab exscriptis auctoribus tum in rebus, quae narrantur, tum in temporum computatione commissi non magis corrigantur, quam differentiae diuersorum scriptorum tollantur, adeoque plurimae res diuersis locis *αὐτολεξεῖ* repetantur; quae res Kusterum in eam opinionem adduxerat, vt existimaret, vitae huic Pythagoricae non esse ab Iamblichio vltimam manum impositam, sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia confuse, vt fit, in schedas ab eo coniecta, vnde alii postea vitam hanc consarcinauerint; licet igitur tam nulla arte et diligentia hic liber corrasus sit, idem tamen cum Porphyrii libro eiusdem argumenti, deperditis maximam partem his scriptoribus, e quibus sua Porphyrius et Iamblichus exscripserunt, in primariis fontibus est habendus, vnde accuratior et plenior Pythagorici sodalitii cognitio hauriatur.

Kusterus de sua editione, quam anno 1707. Amstelodami vulgatam Ioanni Moro, Episcopo Noruicensi, inscripsit, in praefatione haec refert: „Iamblichum Nostrum *περὶ Ἰνδουαγορικῶν βίου* primus publici iuris fecit (anno 1598. in 4. apud Commelinum) Arcerius Frisius; sed partim iniuria temporis, partim librariorum negligentia et imperitia adeo corruptum et deformatum, ut nesciam, an a renatis literis ullus scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem vnquam exierit. Quare mirum forsan cuipiam videbitur, toto illo temporis spatio, quod a prima editione iam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic tam male affecto ante nos medicam manum admouisse. Spem quidem nouae meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant Viri quondam Eruditissimi Vlricus Obrechtus, et Thomas Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit. Quare cum prouinciam hanc, illorum morte vacuam relictam, a nemine occupari viderem, operae pretium me facturum putavi, si nouam Iamblichi editionem aggrederer, instructus ad id collatione MS. quam debeo

„singulari fauori et humanitati Virorum
„Clariss. Clementii et Boiuii, qui instru-
„ctissimae Bibliothecae Regiae Parisiensi
„praesunt, mihique, cum ante annos cir-
„citer octo Parisiis versarer, tanta comi-
„tate et facilitate aditum ad eam concesser-
„unt, vt Musarum fores, quod prouerbio
„dicitur, nusquam alibi magis apertas esse
„viderim. Huius codicis ope plurimas,
„easque foedissimas maculas ex Iamblichō
„detersi, et lacunas non paucas in eo sup-
„pleui; adeo vt, qui hanc Edit. cum priore
„comparare voluerit, immane inter vtram-
„que discrimen deprehensurus sit. Prae-
„terea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii
„bibliotheca, quae Berolini est, nactus
„sum exemplar Iamblichi, ad cuius mar-
„ginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam
„inter eruditos nomen, adscripserat varias
„lectiones eiusdem, de quo dixi, Msti Pa-
„risiensis; et praeterea coniecturas quas-
„dam et emendationes viri docti (Iosephi
„Scaligeri, vt puto,) quibus me in locis
„nonnullis difficilioribus non parum adiu-
„tum esse profiteor. Adhaec cum de con-
„silio meo edendi Iamblichum certior fa-
„ctus esset Vir Clariss. et de literis Graecis

„optime meritis, Ioannes Hudsonus, Bi-
„bliothecae Bodleianae apud Oxonienses
„Praefectus; misit ad me varias lectiones
„et emendationes in eundem scriptorem,
„quae in duorum Codicum impressorum
„margine calamo exaratae erant. Hae au-
„tem licet serius aliquanto et editione pene
„iam absoluta ad manus meas peruenerint;
„et praeterea non essent diuersae, cum a
„variis lectionibus Msti Parisiensis, tum
„a caeteris coniecturis, quas Nic. Rigal-
„tius, vt dixi, margini Codicis Spanhe-
„miani alleuerat (vt ex vno fonte vtrasque
„profluxisse appareret); non tamen ideo
„eruditissimi huius viri voluntas et bene
„de me merendi studium minus gratum
„mihi fuit. Vti vero hisce subsidiis ple-
„rorumque locorum Iamblichi emendatio-
„nem debeo; sic ad caetera, vbi ea spem
„meam destituerent, illustranda et inte-
„gritati suae restituenda qualescunque in-
„genii mei vires aduocaui; qua quidem in
„re an successus voto meo responderit,
„penes doctiores iudicium esto. Quod si
„forte quaedam diligentiam meam effuge-
„runt, neminem id miraturum puto, qui
„sciuerit, me tempore breuissimo, aliis-

„que vrgentibus negotiis, operis huius te-
„lam detexuisse.“ Hactenus Kusterus,
quem hunc omnem laborem valde prope-
rasse, testantur tum multa loca male af-
fecta, quae intacta reliquit, tum ipsae
δεύτεραι φροντίδες, quibus in praefatione
nonnulla loca retractavit, quas viri egregii
observationes suo quamque loco reliquis
inseruimus. Atque hae ipsae curae secun-
dae Kusterique aliunde satis cognita prae-
stantia dubitari non sinunt, quin, si suae
editioni maiorem curam impendere vel
potuisset vel voluisset, textum is sic resti-
tuturus fuisset vt posteris editoribus pau-
ca emaculanda relinqueret. Sed iam nobis
absque arrogancia affirmare licet, textum
in nostra editione, quam in Kusteri, quam
plurimis locis esse emendatiorem. In qua
textus recognoscendi et emendandi cura
adiuti sumus tum eodem codice Cizensi,
quem in praefatione ad Iamblichi *λόγον*
προτρεπτικόν pluribus descripsimus, tum
eiusdem codicis Parisiensis, e quo Kusteri
editio facta est, lectionibus, quae eadem
via ad nos peruenerunt, qua eiusdem co-
dicis lectiones in *λόγον προτρεπτικόν* nacti
eramus; in quibus quum plures optimae

notae, a Kustero non memoratas, deprehenderimus, hinc quoque intelligitur, quam, non dicam negligenter, festinanter certe Kusterus codicem Parisiensem contulerit. Item in vsum nostrum contulimus praeter Desiderii Heraldii in hunc Iamblichi librum animaduersiones, adiunctas illas huius viri docti Aduersariorum libris duobus (Parisiis 1599. in 8.) et iam a Kustero excussas, observationes Cuperi, Logani, Schwarzii, aliorum, quarum nobis fuit copia, easque omnes auctorum verbis aut plane non, aut leuiter mutatis reddidimus. Quanquam hic metuimus, ne, quandoquidem hic Iamblichi liber a viris doctis multo frequentius, quam reliqui, lectus, illustratus et emendatus est, probarum observationum per varios libros dispersarum satis largum spicilegium reliquerimus. Nonnullis locis iam Schaeferus, vir omni humanitate inter paucos insignis, pro suo literis bonis omni modo inseruienti studio et in me beneuolentia, quae me effugerant, docta manu suppleuit: id quod iis qui nostra editione vtentur, non minus, quam mihi, iucundum accidet. Porro consilium, quaecunque a viris doctis de hoc

libro passim monita essent, quantum possemus, omnia in hanc editionem congerendi, nos commouit, vt etiam Meinersii commentationem, insertam libro supra laudato Tom. I. p. 273 — 288. qua cum probabilitate efficere studet, quibus auctoribus singulae huius operis musiu partes sint assignandae, totam latine conuersam ita reciperemus, vt eius particulas singulis Iamblichi locis, ad quos pertinerent, praemitteremus, neque ea omitteremus, quae Wyttenbachius in Bibliotheca critica de nonnullis Meinersii opinionibus et Iamblichi locis pronuntiauit. Atque hic multi mecum dolebunt, quod Wyttenbachius, quippe qui cum paucis in hoc doctrinae genere regnet, non totius operis Iamblichei censuram egit. In Obrechtii versione latina, quam et ipsam, ne vlla Kusterianae editionis pars desideraretur, recudendam curauimus, non ea religione vsi sumus, qua Kusterus, vt qui eam, quamuis interdum ab orationis latinae puritate discedentem, talem prorsus, qualis ab auctoris manu profecta esset, non vero interpolatam lectori exhibendam censuerit. Mutauimus enim non solum illos locos, vbi Obrechtus

inuitis legibus grammaticis non accusativum cum infinitivo, sed *quod* cum verbo finito posuerat, sed passim etiam barbaris vocabulis bene latina substituimus, neque manum emendatricem ab iis locis cohibuimus, ubi Obrechtum, quem cum Kustero boni quidem et docti interpretis laude minime defraudamus, ab auctoris mente aberrasse manifestum esset. Quae libertas in nullius, opinor, reprehensionem incurret, quum haec interpretatio non eo loco possit haberi, quo habentur veteres nonnullae graecorum scriptorum interpretationes, quae, e codicibus factae, ipsae quoque propemodum codicum numero sunt habendae. Neque tamen tam multa in ea mutauimus, ut tota sit nostra, Obrechtii esse desierit.

In notis, quae nouae Kusterianis accesserunt, hoc potissimum egi, ut indicarem tum varias lectiones codicis Cizensis, non omissis vel apertis librarii vitiis, si quidem et haec in re critica non sunt nullius momenti; silentio tamen fere praetermisi, sic ubi noster codex veras lectiones a Kustero e Parisiensi receptas comprobaret; tum ea, quae in margine Iamblichi exemplaris ex editione Arcerii, a Kustero nomine codicis

Spanhemiani insigniti, a Rigaltio notata sunt, quorum complura Kusterus omiserat; denique diligenter rationem redderem, si quibus in locis, idoneis ductus argumentis, lectionem mutandam censerem. Quanquam enim auctoris textum non recensui, sed recognoui, saepius tamen huius editionis lectio a Kusteriana recedit, quod, qui vtramque inter se contulerint, facile animaduerrent. In quamplurimis vero locis, et iis quidem deprauatissimis, quum codices adhuc collati in vulgata labe conspirarent, in eo acquiescendum fuit, vt probabilem corrigendi rationem simpliciter in notis significarem. Et sane si in quoquam libro, in hoc Iamblichi saepissime incertissimum est, de lectionis veritate vel probabiliter pronunciare; nam non vnum hic scriptorem legimus, argumentum quoddam ratione ac via explicantem et certum scribendi genus, certum loquendi vsum sequentem, sed plurium scriptorum fragmenta inter se male cohaerentia et oratione dissimillima. Hinc fit, vt eo adminiculo, quod, si alios bonos auctores tractes, laborantibus locis in bene sanis paratum est, criticus hic prorsus constituatur. Interpretis denique partes fere

non egi, nisi in iis locis, vbi ad tuendum iudicium, quod in variis lectionibus coniecturisque siue probandis siue repudiandis sequeremur, vnice id necessarium esse videretur. Nec facile aliae possunt esse partes interpretis libri eius generis, cuius hic est, quam quas Meinersius, Tiedemannus et alii, qui res Pythagorae eiusque scholae accurate et copiose explicarunt, summa cum laude egerunt. Horum igitur libros diligenter euolui suisque locis citavi.

Cum Iamblichus nos quoque e Kusteriana editione coniunximus ob argumenti et materiae similitudinem (Kusteri verbis vtor) Porphyrium *) itemque Anonymum apud Photium de vita Pythagorae cum Notis in Porphyrium, quas vberes et amplas scripserunt Conradus Rittershusius et Lucas Holstenius. Rittershusii notas, a Kustero diu frustra quaesitas in variis Bataviae bibliothecis, tandem I. Alb. Fabricius ex exemplari Bibliothecae publicae Hamburgensis descriptas ad eum miserat. In limine notarum suarum quum Rittershu-

*) Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, a. 1630. quam Lucae Holstenio debemus. Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quae praeter Vitam Pythagorae, et alia Porphyrii opuscula continet) recudi curarunt, a. 1655. *Kust.*

sus confudisset Malchum, alias *Porphyrum* dictum, cum Malcho Philadelphensi, rerum Byzantinarum scriptore, cuius Suidas et Photius mentionem fecerunt: postea errorem illum in iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam Pythagoræ ad Malchum Tyrium, siue Porphyrum, celebrem illum philosophum Platonicum, referendam esse vidit.

Nos denique appendicis loco huic editioni adiunximus varias lectiones codicis Cizensis in librum Iamblichi tertium *περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς*, et quartum *περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς*, vt, si quis in posterum hos libros editurus esset, ne boni illius codicis auxilio destitueretur. Nos enim Iamblicho, qui diu nos exercuit, iam vale dicimus: neque tamen nos operæ in hoc scriptore qualicunque collocatae poenitet, quum eam a viris doctis non inutilem iudicatam esse cognouerimus.

Ita vale, Lector Beneuole, nostrisque conatibus etiam in posterum faue, et si animaduenteris, inoffenso pede vbiuis fere Te in Iamblichō progredi posse, scito, id etiam Schaefero, qui operas rexit, deberi.

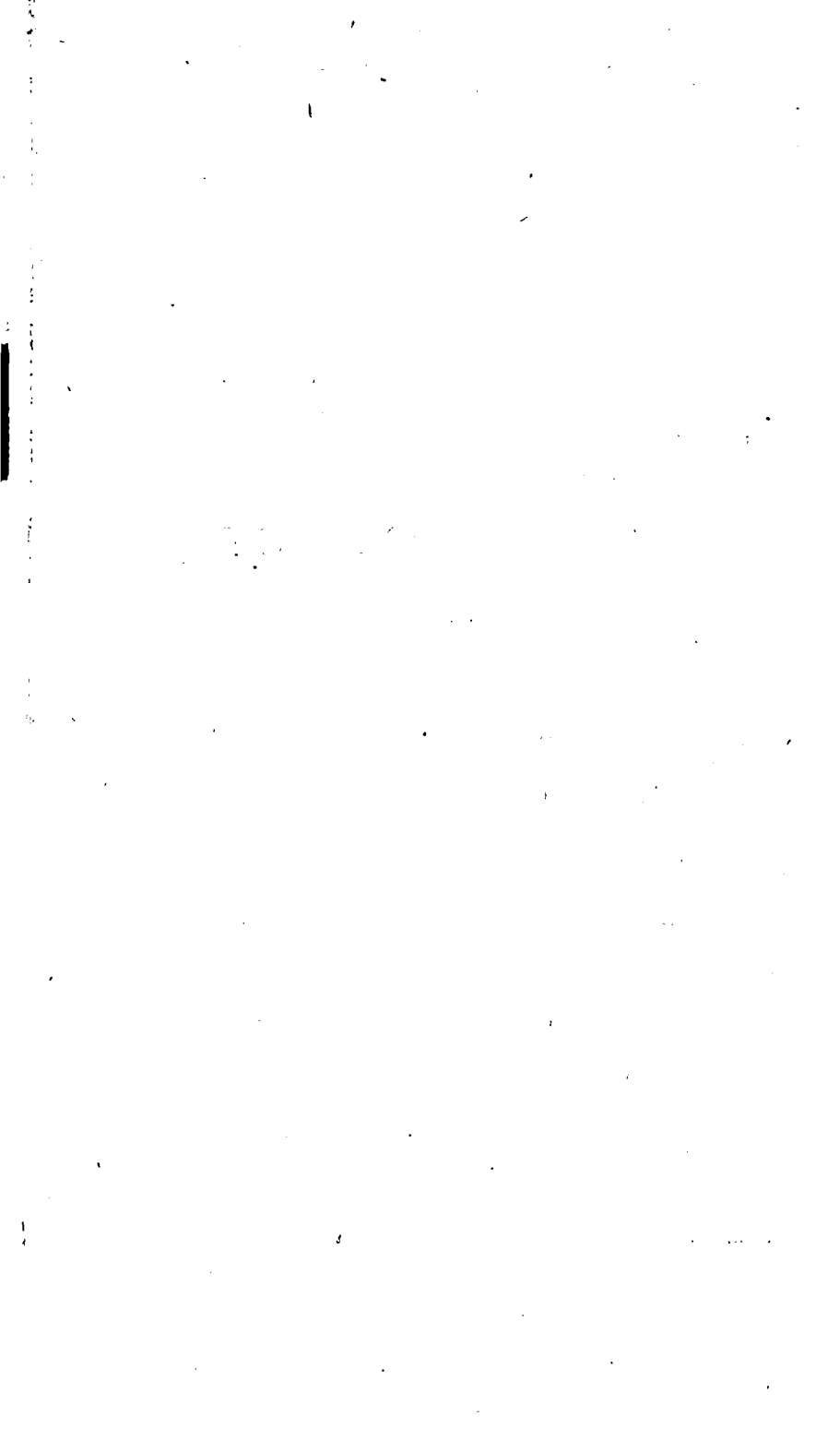
Scr. Cizae, d. xxv. April. c1810cccxv.

ΪΑΜΒΛΙΧΟΣ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.^ο)

- α. Προοίμιον περὶ τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας, ἐν ᾧ θεων παράκλησις προηγείται, καὶ τὸ χρήσιμον καὶ δύσκολον τῆς πραγματείας συν-εμφαίνεται.
- β. Περὶ Πυθαγόρου καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδείας καὶ τῶν ἀποδημιῶν καὶ τῆς εἰς οἶκον ἐπανό-δου καὶ τῆς ἐντεῦθεν εἰς Ἱταλίαν ἐξόδου, καὶ ὅλως περὶ παντὸς τοῦ κατ' αὐτὸν βίου.
- γ. Τίς ὁ εἰς τὴν Φοινίκην αὐτοῦ ἔκπλους, καὶ τίς ἡ ἐκεῖ διατριβή, καὶ τίς ἡ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημία, καὶ πῶς γενομένη.
- δ. Τίς ἡ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτοῦ διατριβή, καὶ πῶς ἐντεῦθεν ἀπεδήμησεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πῶς ἐκεῖ τοῖς μάγοις συνεγένετο.
- ε. Πῶς ἐπανήλθεν αὐθις εἰς τὴν Σάμον. τίς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ἐγένε-το διατριβή, καὶ πῶς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ

^ο) Haec capitum summaria, quae in Arcerii editione leguntur, a Kustero autem ommissa sunt, etiam in Cod. Ciz. reperiuntur, et quidem aliis locis emendatiora, aliis vitiosiora.

θαυμασιῇ τέχνῃ ἐπαίδευσεν, ἀποδημῖαι τε
 1) αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τρόποι ἀσκή-
 σεως ἐν τῇ Σάμῳ.

ς. Αἰτίαι δι' ἃς ἀπεδήμησεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ
 περὶ τῆς ἀποδημίας αὐτοῦ ταύτης, καθολι-
 κός τε διορισμός περὶ Πυθαγόρου, ὁποῖός
 τις ἦν, καὶ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας.

ζ. Κοινοὶ τινες ὥστερὲ τύποι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ αὐ-
 τοῦ πράξεων, καὶ τῶν εἰς ἀνθρώπους ἐμφε-
 ρομένων 2) εἰς τὸ κοινὸν λόγων, ὁποῖοί τινες
 ἦσαν.

η. Πότε καὶ πῶς εἰς Κρότωνα ἐπεδήμησε, τίνα
 τε ἔπραξεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιφοιτήσει, καὶ τί-
 νας λόγους εἶπεν εἰς τοὺς νεανίσκους.

θ. Τίνας λόγους διελέχθη ἐν τοῖς χιλίοις τοῖς
 προεστηκόσι τῆς ὅλης πολιτείας περὶ τῶν
 3) ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.

ι. Τίνα τοῖς παισὶ Κροτωνιατῶν συνεβούλευσεν
 ἐν τῷ Πυθαίῳ 4) κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν.

ια. Τίνα ταῖς Κροτωνιατῶν γυναῖξιν ἐν τῷ
 Ἡραίῳ διελέχθη κατὰ τὴν 5) πρώτην ἐπιδη-
 μίαν.

1) αὐτοῦ] In Ciz. vt in Arc. edit. est αὐτῷ, quod corre-
 ximus.

2) εἰς τὸ κοινὸν λόγων] Ita Ciz. In Arc. edit. erat, εἰς τὸν
 κοινὸν λόγον.

3) ἀρίστων λόγων] In Arc. ἀριστολόγων. Illud est in Ciz.,
 sed ita vt verba περὶ ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων
 noui summarii speciem prae se ferant.

4) κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν] Ita Ciz. In Arc. κατ' αὐ-
 τοῦ ἐπιδ.

5) πρώτην] Hanc vocem addidi e Ciz.

- ιβ. Τίς ἡ περὶ φιλοσοφίας αὐτοῦ διάλεξις, καὶ ὅτι πρῶτος ἑαυτὸν φιλόσοφον ἐπωνόμασεν, καὶ ⁶⁾διὰ τίνα αἰτίαν.
- ιγ. Ὅτι καὶ εἰς τὰ θηρία διατείνουσεν καὶ τὰ ἄλογα ζῶα τὴν ⁷⁾διὰ λόγου παιδευτικὴν δύναμιν εἶχε Πυθαγόρας, καὶ τούτων τεκμήρια πλείονα.
- ιδ. Ὅτι ἀρχὴν ἐποιεῖτο τῆς παιδεύσεως τὴν ἀνάμνησιν τῶν προτέρων βίων· ὥς αἱ ψυχαὶ πρότερον διεβίωσαν, πρὶν εἰς τὰ σώματα ἀφικέσθαι, ἐν οἷς τότε ἐνοικοῦσαι ἐτύγγανον.
- ιε. Τίς ἡ δι' αἰσθήσεως πρώτη εἰς παιδείαν ἀγωγή παρ' αὐτῷ, καὶ πῶς ἐπηγορευοῦτο τὰς ψυχὰς τῶν προσομιλούντων διὰ μουσικῆς, καὶ πῶς ταύτην αὐτὸς τὴν ἐπανόρθωσιν τελείαν εἶχε.
- ις. Τίς ἡ καθαρτικὴ παρ' αὐτῷ ἄσκησις, ἣν καὶ αὐτὸς ὧν ἡσκέετο, τίς τε τελειότερα ⁸⁾αὐτῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευσις ἦν, καὶ αὐτὴ προπαρασκευάζουσα εἰς φιλοσοφίαν ἐπιτηδεύουσα.
- ιζ. Πῶς τὴν δοκιμασίαν ἐποιεῖτο τῶν πρώτως προσιόντων ἐταίρων ὁ Πυθαγόρας, καὶ τίνας ἐποιεῖτο πείρας αὐτῶν τοῦ τρόπου πρὸ τῆς ⁹⁾εἰς φιλοσοφίαν εἰσαγωγῆς.
- ιη. Εἰς πόσα γένη καὶ πῶς διεῖλε τοὺς ὁμιλητάς

6) διὰ τίνα αἰτίαν] Ita Ciz. sed Arc. διὰ τίνος αἰτίας.

7) διὰ λόγου] Ita Ciz. In ed. Arc. διὰ λόγων.

8) αὐτῆς φιλοσοφίας] Ita Ciz. In Arc. αὐτῆς φιλίας.

9) εἰς φιλοσοφίαν] Ita Arc. In Ciz. φιλοσοφίας.

ἐαυτοῦ ὁ Πυθαγόρας, καὶ διὰ τίνας αἰτίας αὐτοὺς διέκρινεν.

ιθ. ¹⁰⁾ Ὅτι πολλὰς ὁδοὺς Πυθαγόρας ἀνεῦρε τῆς ὠφελίμου παιδεύσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ λέγεται καὶ ἡ Ἀβάριδος πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ συνουσία, πῶς τε αὐτὸν ἡγαγὲν εἰς τὴν ἀκροτάτην σοφίαν καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παιδείας.

κ. Τίνα τὰ ἴδια ἀσκήματα τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, καὶ πῶς αὐτὰ παρεδίδου Πυθαγόρας, καὶ ¹¹⁾ πῶς ἐγύμναζε τοὺς αἰεὶ μεταλαμβάνοντας τῆς φιλοσοφίας.

κα. Περὶ ἐπιτηδευμάτων, οἷα κατεστήσατο Πυθαγόρας, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας παρέδωκε τοῖς ἐταίροις ἐπιμελῶς πράττειν, καὶ παραγγέλματα τινὰ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὁμολογούμενα.

κβ. Τίς ὁ τρόπος τῆς παιδείας ὁ διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων, καὶ τῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ὑπολήψεις διατεινουσῶν.

κγ. Τίς ἡ διὰ συμβόλων προτροπὴ εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀπόρρητος δογμάτων ἔμφασις καὶ ἀποκεκρυμμένη μόνοις τοῖς εἰδόσι ¹²⁾ παιδείαν παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου κατὰ τὴν Αἰγυπτίαν καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων παρ' Ἑλλήσι θεολόγων συνήθειαν.

κδ. Τίνων ¹³⁾ ἀπείχετο βρωμάτων καθόλου

10) Ὅτι πολλὰς κ. τ. λ.] Haec in Ciz. cum summario praecedenti cohaerent.

11) πῶς] Hanc voculam addidi e Cd. Ciz.

12) παιδείαν] In Ciz. παιδίαν, παραδόθη. Deinceps ibidem defunt articuli τοῦ et τῶν.

13) ἀπείχετο] In Ciz. ἀπήχετο βρωμάτων.

Πυθαγόρας, καὶ τίνων τοῖς ἑταίροις ἀπέχεσθαι ¹⁴⁾ παρήγγελλε, καὶ πῶς ἄλλους καὶ ἄλλους νόμους ἐνομοθέτησε περὶ τούτου κατὰ τοὺς οἰκείους βίους ἐκάστοις, καὶ διὰ τίνων αἰτίας.

κε. Πῶς καὶ διὰ μουσικῆς καὶ μελῶν ἐπαίδευε τοὺς ἀνθρώπους κατὰ καιροὺς τε ὠρισμένους, ¹⁵⁾ καὶ ὅτι μάλιστα παρηνώχλει αὐτοῖς τὰ πάθη, ¹⁶⁾ τίνων τε καθάρσεις νόσων ψυχῆς τε καὶ σώματος δι' αὐτῆς ἐποιεῖτο, καὶ πῶς αὐτὰς ἐπετήδευε.

κη. Πῶς τὴν εὐρεσιν ἐποίησατο Πυθαγόρας, καὶ ἀπὸ ποίας μεθόδου ἁρμονίας τε καὶ τῶν ἁρμονικῶν λόγων, καὶ πῶς παρέδωκε τοῖς ἐπηκόοις πᾶσαν τὴν περὶ τούτων ἐπιστήμην.

κς. Ὅσα πολιτικὰ καὶ κοινωφελῆ ἀγαθὰ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις δι' ἔργων καὶ λόγων καὶ διὰ τῆς τῶν πολιτειῶν καταστάσεως καὶ τῆς τῶν νόμων θέσεως δι' ἄλλων τε πολλῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτός τε καὶ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ.

κη. Ὅσα θεῖα καὶ θαυμαστὰ ἔργα διεπράξατο, καὶ ὅσα ἀνήκει εἰς εὐσέβειαν, καὶ διὰ τῆς τῶν ἡμεῶν εὐμενείας τὴν μεγίστην παρέχεται

14) παρήγγελλε] Ita Arc. In Ciz. παρήγγειλε. Ex eod. Cd. post ἄλλους inserui νόμους. Ultimum vocabulum αἰτίας ibidem deest.

15) καὶ ὅτι] In Ciz. καὶ ὅτε. Deinceps παρηνώχλει.

16) τίνων τε] Ita Ciz. In Arc. deest τε. Idem Ciz. ἐπετήδευε.

εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν, ἃ καὶ κατεπέμφθη
εἰς τὸ θνητὸν γένος διὰ Πυθαγόρου.

κθ. Περὶ τῆς Πυθαγόρου σοφίας, τίς τε ἦν,
καὶ καθ' ὅσα γένη καὶ εἶδη διήρητο, ὅπως
τε ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν τελευταίων
γνωριστικῶν δυνάμεων τὴν ὀρθότητα καὶ
ἀκρίβειαν κατώρθωσε καὶ τοῖς ἀνθρώποις
παρέδωκε.

λ. Περὶ δικαιοσύνης, ὅσα τοῖς ἀνθρώποις εἰς
αὐτὴν συνεβάλλετο Πυθαγόρας, καὶ ὡς ἄνω-
θεν ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς γενῶν μέχρι τῶν
τελευταίων εἰδῶν ἐπετήδευσεν αὐτὴν καὶ πα-
ρέδωκε τοῖς ἅπασιν.

λα. Περὶ σωφροσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπετήδευσε
Πυθαγόρας καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους διὰ λόγων τε καὶ ἔργων καὶ πάσης κτί-
σεως, πόσα τε αὐτῆς εἶδη, καὶ τίνα κατεστή-
σατο ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

λβ. Περὶ ἀνδρείας ὅσα καὶ οἷα παραγγέλματα
Πυθαγόρας παρέδωκεν εἰς ἀνθρώπους, ἀ-
σκήματά τε ὅσα καὶ ἔργα γενναῖα τὰ ¹⁷⁾ μὲν
αὐτὸς διεπράξατο, τὰ δὲ καὶ τοὺς χρωμένους
αὐτῷ ἐποίησε διαπράξασθαι.

λγ. Περὶ φιλίας οἷα τε ἦν καὶ ὅση ¹⁸⁾ παρὰ Πυ-
θαγόρα αὐτὴ, καὶ ὅπως εἰς πάντας αὐτὴν διέ-
τεινε, πόσα τε αὐτῆς εἶδη κατεστήσατο, καὶ

¹⁷⁾ μὲν] In Ciz. μετά.

¹⁸⁾ παρὰ Πυθαγόρα] Ita Arc. - In Ciz. παρὰ Πυθαγόρους
(scilicet. παρὰ Πυθαγορείους). Pro οἷα erat οἷα in Arc.
et Ciz.

τίνα ἔργα σύμφωνα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν οἱ Πυθαγόρειοι διεπράξαντο.

λδ. Σποράδην ¹⁹⁾ τινὲς ἀφηγήσεις περὶ ὧν εἶπε καὶ ἔπραξε Πυθαγόρας αὐτὸς ἢ οἱ διαδεξάμενοι αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν, ²⁰⁾ ὅσαι οὐκ εἴρηνται εἰς τὴν τεταγμένην κατὰ ἀρετὰς περὶ αὐτοῦ διήγησιν.

λε. Τίς ἡ ἐπανάστασις κατὰ τῶν Πυθαγορείων ἐγένετο, καὶ ποῦ ὄντος Πυθαγόρου, καὶ διὰ τίνας αἰτίας ἐπέθεντο αὐτοῖς οἱ τυραννικοὶ καὶ ἀλιτήριοι ἄνδρες.

λς. Περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ ὀνόματα, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν παραλαβόντων παρ' αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν.

19) τινὲς] In Arc. τίνες.

20) ὅσαι] Addidi e Ciz.

(1) ἸΑΜΒΛΙΧΟΣ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΗΣ
ΣΥΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΒΙΟΥ
ΛΟΓΟΣ. *)

Κ Ε Φ. α.

Ἐπὶ πάσης μὲν φιλοσοφίας *) ὁρμῇ θεὸν δὴ-

*) Ἰαμβλίχου — λόγος.] Haec est huius libri epigrapho in Codice Cizensi, paulum diuersa illa tum ab ea, quae exhibetur in edit. Arcerii: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως τῆς κοίλης Συρίας περὶ τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως λόγος πρῶτος: tum ab ea, quae in edit. Kusteri: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου λόγος. Kiess. Liber hic de Vita Pythagorae primus est ex quatuor illis, quos Iamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcerio vna cum Vita hac Pythagorae: Περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: Περὶ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem adspexit. (Iam editus est e Cod. Marciano a Villosino in Anecd. Gr. Vol. II. p. 188. sqq. Kiess.) Clare hoc docet codex MS. Bibliothecae Reg. Paris. in quo quatuor opuscula modo laudata continentur. Is enim talem praefert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως λόγοι. α. Περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου. β. Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν. γ. Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης καὶ περὶ Γεωμετρίας καὶ περὶ Μουσικῆς τῆς παρὰ Πυθαγορείους. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem p. 333. Edit. Ald. historiam de adolescente quodam comessabundo referens, quae in Vita hac Pythagorae cap. XXV. extat, Iamblichum Nostrum laudet ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως. Nimirum, titulus περὶ τῆς Πυθαγορείου (vel Πυθαγορικῆς) αἰρέσεως erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic

IAMBlicHI CHALCIDENSIS EX COELE-SYRIA
DE PYTHAGORICA VITA LIBER.

C A P. I.

Quum omnibus cordatioribus quidem, qui

primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur *Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν*, ab amicissimo eodemque eruditissimo Ioanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam praeclare meretur, in lucem edendus. (Vid. praefation. nostr. *Protreptici* edit. p. 8. sq. *Kiess.*) Notandum autem est, librum hunc inscribi *περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου*, quod non simpliciter valet *de Vita Pythagorae*; sed de ratione vitae, quam Pythagoras eiusque sectatores ad exemplum magistri sui instituerunt. Sciendum enim est, Iamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagorae, sed etiam sectatorum eius mores et instituta describere. *Kust.* Priora quinque capita vsque ad sect. 30., censente *Meinersio* in libro: *Gesch. d. Wiss. in Griechl. u. Rom.* Vol. I. p. 273. sq. sumta sunt ex Apollonio Tyaneo. Hunc enim locum omnem vnus esse auctoris, vti patet ex orationis aequalitate, narrationisque perpetuitate, ita Apollonium esse hunc auctorem, intelligitur tum ex Apollonii fragmento, quod in Porphyrio (sect. 2.) legitur et ab Iamblichio (sect. 4. 5.) repetitur, tum ex eo, quod, quae in hoc fragmento traduntur, cum iis Philostrati locis conueniunt, quae partim demonstrant, quid Apollonius de Pythagorae vita et philosophia senserit, partim momenta enumerant, in quibus ille huius similis esse voluerit. Quid? quod ne prima quidem et secunda paragraphi sunt Iamblichi, sed Apollonii, et quidem libri, quem de Pythagorae vita scripserat, prooemium. Id cognoscitur non solum e pietate, quam oratio prodit, e precibus, deorum invocatione, sed

που παρακαλεῖν ἔθος²⁾ ἅπασι τοῖς γε σώφροσιν·
 ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ θείου Πυθαγόρου δικαίως ἐπὶ
 νύμφῃ νομιζομένην πολὺν δῆπου μᾶλλον ἀρμόττει
 τοῦτο ποιεῖν. Ἐκ θεῶν γὰρ αὐτῆς παραδοθεῖ-
 (2) σης³⁾ τὸ καταρχάς, οὐκ ἔνεστιν ἄλλως ἢ δια
 τῶν⁴⁾ θεῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. ⁵⁾ πρὸς γὰρ

etiam inde, quod auctor declarat, se sibi Pythagoram, parentem philosophiae diuinae, pro exemplo esse propositurum: denique ex eo, quod tum conqueritur, difficilem esse rerum Pythagorae peruestigationem, tum proficitur, ex longo inde tempore philosophiam Pythagoricam neglectam iacuisse. Quorum nihil Iamblichus quidem dicere potuit, quum iam ex tribus saeculis denovo philosophi exstissent, quos ipse Pythagoreorum nomine dignos censeret, quorumque libros legeret, et quum idem omnia scripta Pythagoreis vulgo tributa pro genuinis haberet. Haec Meinersius, quibus adde, quae idem vir doctus in eodem libro p. 238. sqq. monuit, ad quae pertinet hoc Wyttenbachii iudicium in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 120. sq. „Locos illos apud „Porphyr. et Iambl. e libro Apollonii Tyanei esse, „aspicatus iam erat Ionsius, III, 5, 4: quem secutus vi- „detur Fabric. B. G. T. I. p. 492, nec tamen repetiit „sententiam suo loco T. IV. p. 60. Sed hoc totum no- „bis minime persuadent rationes a Viro Cl. allatae. „Eum simpliciter *Apollonium* vocari, nihil efficit pro „sententia Viri Cl. potius contra eum valet. Nam si „Tyaneus foret, aliquam eius rei mentionem fecissent „Porphyrus et Iamblichus: aut certe eius auctori- „tatem prae reliquorum auctoritate extulissent, et plura „ex eo libro attulissent. Nunc *Apollonius* vocatur, vt „vnus e reliquis. Apuleius Tyaneum simpliciter *Apol- „lonium* nominare poterat, vt in recenti eius memoria „et enumeratione Magorum. Porro ratio et oratio illo- „rum locorum apud Porphyr. et Iamblichum habet „simplicitatem, elegantiam, doctrinam, nec notas fana- „tici ingenii, quo Tyaneus censetur: nisi forte de Py- „thagorae e monte Carmelo descensu et navigatione: „quae tamen eiusmodi sunt, vt ab alio quouis non im-

de qualicunque philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, vt a dei inuocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam diuini Pythagorae cognomine censi iure meritoque obtinuit. Etenim quum origo eius a diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capessere. Adeo enim et

„prudente nec contemnendo Platonico dici potuerint.
„Quid? quod eos reprehendit, qui Pythagoram matre
„ex Apolline conceptum prodiderant: ap. Iambl. 7.
„*Tyanei* Vitam Pythagorae vnus memorat Suidas:
„cuius error forte inde ortus est, quod *Δύξας Πυθαγόρου*
„ap. Philostrat. VIII, 19, cum *Vita Pythagorae* ab alio
„Apollonio scripta confudit. Ceterum Apollonius δ *Μύς*,
„quem e Strabone memorat V. Cl., longe alius et ab
„hoc loco alienus est.“

- 1) *ὁρμῇ*] Ita recte Ciz., et vel sine hac auctoritate pro *ὁρμῇ*, quem casum dant edd. Arc. et Kust., dativus reponendus erat, quum deinceps haec legantur: *ἐπὶ δὲ τῇ — τομιζομένῃ*, omnisque locus expressus sit ad hunc Platonis in *Timaeo* p. 301. Bip. *ἀλλ' ὡς Σώκρατες, τοῦτο γε δὴ πάντες ὄσοι καὶ κατὰ βραχὺ σκερσοσύνης μετέχουσιν, ἐπὶ πάσῃ ὁρμῇ καὶ σμικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος θιδὸν αἰετὸν ποιοῦσιν.* Vocabul. *ὁρμῇ* sequente genitivo est *prima operis aggressio. Kiess.*
- 2) *ἵπασσι*] In Ciz. *ἵπασιν*, et deinceps *ἐπεὶ* pro *ἐπὶ*. *Kiess.*
- 3) *τὸ καταρχάς*] Ciz., *τοκαταρχάς* Par., *τὸ κατ' ἀρχάς* edd. Arc. et Kust. *Kiess.*
- 4) *Θεῶν*] Haec vox ex prior Edit. exciderat, quam ex MS. reuocauimus. *Kust.* Reinesius in Cd. Ciz. verba *διὰ τῶν* punctis notavit, et margini adscripsit: *δι' αὐτῶν*, Ic. *Θεῶν. Kiess.*
- 5) *πρὸς γὰρ τοῦτο*] Syntaxis et sensus requirunt, vt

τοῦτο καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ μέγεθος
 6) ὑπεραίρει τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ὥστε ἐξαί-
 φνης αὐτὴν [μὴ] κατιδεῖν· ἀλλὰ μόνον ἂν τις
 τῶν θεῶν εὐμενῶς 7) ἐξηγουμένων κατὰ βραχὺ
 8) προσίων ἡρέμα ἂν αὐτῆς 'παρασπάσασθαι τι
 2 δυνηθεῖη. Διὰ πάντα δὴ οὖν ταῦτα παρακαλέ-
 σαντες τοὺς θεοὺς ἡγεμόνας καὶ ἐπιτρέψαντες
 αὐτοῖς ἑαυτοὺς 9) καὶ τὸν λόγον ἐπώμεθα, ἥ ἂν
 τάττωσιν, οὐδὲν ὑπολογιζόμενοι, τὸ πολὺν ἢδη
 χρόνον ἡμελῆσθαι τὴν αἴρεσιν ταύτην, καὶ το
 μαθήμασιν ἀπεξενωμένοις καὶ τισιν ἀπορρήτοις
 συμβόλοις ἐπικεκρῦσθαι, ψεύδεσί τε καὶ νό-
 θοις συγγράμμασιν ἐπισκιάζεσθαι, ἄλλαις τε
 πολλαῖς τοιαύταις δυσκολίαις παραποδίζεσθαι.
 ἔξαρχεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βούλησις, μεθ'
 ἧς καὶ τὰ τούτων ἔτι ἀπορώτερα δυνατόν ὑπο-

legatur πρὸς τοῦτο, vel πρὸς τοῦτοις, i. e. *praeterea*.
 Deinde scribe ὥστε ἐξαίφνης αὐτὴν μὴ κατιδεῖν· quem sen-
 sum Interpres etiam ob oculos habuit. *Ku st.* Lectio
 πρὸς τοῦτο, quam etiam *Ciz.* tuetur, non est mutanda,
 quum πρὸς τοῦτω vel πρὸς τοῦτοις omnem orationis con-
 sequentiam peruerteret. Vocula enim γὰρ, quae osten-
 dit, ea quae sequuntur, continere causam, quamobrem
 in hac explicanda philosophia deorum auxilio opus sit,
 hoc quidem loco conciliari non potest cum lectione
 πρὸς τοῦτοις. Omnia autem bene cohaerent, si πρὸς
 τοῦτο veritas *adeo*, vt idem valeat, quod εἰς τοσοῦτο·
 quae significatio, minus quidem vsitata, genio tamen
 linguae non aduersatur. Atque ad hanc rationem
 Obrechtii interpretationem mutavi. Quod autem *Ku-*
sterus censet, excidisse μὴ, in eo neminem non habe-
 bit consentientem. Sed quum incertum sit, quo loco
 hoc μὴ sit ponendum, vncis id inclusum contextis inse-
 rendum curavi. *Kiess.*

pulchritudine sua et maiestate humani ingenii captum superat, ut vno statim intuitu eam complecti nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo beneuolum deorum ductum sequens ad eam aggrediatur. Quapropter et nos diis ducibus coepto aduocatis nosmetipsos pariter et stilum permitamus, quacunque iusserint, secuturi; neque scrupulum nobis iniiciet, quod iam diu neglecta iacuerit haec secta, peregrinis quippe disciplinis et arcanis quibusdam symbolis inuoluta, quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfuscetur, multisque aliis id genus difficultatibus obsepiatur. Abunde enim nobis praesidii est in deorum voluntate, qua propitia multo his etiam ma-

6) ὑπεραίρει] Cum edd. Arc. et Kust. Cd. Ciz., at Cd. Par. ὑπαιρει. Mórων Kust. e Cd. Par., μόρως Ciz. cum Arc., quae forma ut hic non admittenda, ita vocabulis modum, quo quid sit, significantibus, ut οὕτω μόρως, addenda est. *Kie ss.*

7) ἐξηγουμένων] Sic recte MS. Male antea ἐξηγουμένου. Refertur enim ad Θεῶν. Kust. Etiam Ciz. ἐξηγουμένου. *Kie ss.*

8) προσῶν] Obrecht. vertit: si in ea progrediatur, quasi legerit προῶν. quod huic loco, qui requirit notionem accedendi ad philosophiam, ut particulae inde decerpantur, aduersatur. Phrasis autem παρασπάσσαι τι, auellere, demere aliquid, opponitur alteri, ἐξαιρέτης αὐτὴν κατεῖν, in qua, ut in Platon. Soph. 16., κατεῖν significat penitus perspicere. *Kie ss.*

9) ἐαυτοῦς] De prima persona: vid. ad Protrept. p. 28. et Perizon. ad Aelian. V. H. lib. I. 21. Pro ἐπι-

μένειν. μετὰ δὲ θεοὺς ἡγεμόνα¹⁰⁾ ἐαυτῶν προστησόμεθα τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα τῆς θείας φιλοσοφίας, μικρὸν γε ἄνωθεν προλαβόντες περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος.

(3)

K E Φ. β.

3 Λέγεται δὴ οὖν, Ἀγκαῖον, τὸν κατοικί-
σαντα τὴν Σάμον τὴν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γε-
γεννηθῆναι¹⁾ μὲν ἀπὸ Διός, εἴτε δι' ἀρετὴν,
εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεθος ταύτην τὴν φήμην
αὐτοῦ ἀπενεγκαμένου· φρονήσει δὲ καὶ δόξῃ
τῶν ἄλλων Κεφαλλήνων²⁾ διαφέρειν. Τοῦτω
δὲ γενέσθαι χρησμόν παρὰ τῆς Πυθίας³⁾, συν-
αγαγεῖν ἀποικίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας καὶ ἐκ
τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας, καὶ προσ-
λαβεῖν ἐποίκους παρὰ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ
παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων⁴⁾ καὶ παρὰ τῶν Χαλκι-

τωμένοις quin ἐπεξηωμένοις legendum sit, vix dubium
esse potest. Qui enim ἀποξενοῦσθαι significare possit
peregre aduenire? Kiess.

10) ἡγεμόνα] Arc. Kust., ἡγεμόνας Ciz. vitio librarii, qui
ip̄ie syllabae as superscripsit ā. At ex eodem Ciz. re-
posuimus προστησόμεθα pro προσθησόμεθα, quod in edd.
Arc. et Kust. legitur. Pro μικρὸν γε, quod tuentur edd.
Arc. et Kust., in Ciz. est μικρὸν τε, quo paene adducor,
vt scribendum censeam μικρὸν τι, vt hic sensus existat:
postquam rem altius repetendo pauca quaedam de eius
stirpe et patria praemisimus. Nam vsus loquendi po-
tius postulat προλαμβάνειν τι περὶ τινος quam προλαμβάν-
ειν περὶ τινος. Ceterum μικρὸν ἄνωθεν et apud alios
scriptores legitur, vt apud Sext. Empir. p. 500. ad
quem locum vid. Fabric., et apud ipsum Iamblich. cap.
26. sect. 115. Kiess.

gis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum deos autem ipsum etiam diuinae huius philosophiae principem parentemque nobis ducem praeficiemus: de cuius maioribus atque patria paulo altius quaedam repetemus.

C A P. II.

Ancaeum igitur, Sami, quae in Cephallenia sita est, incolam, Ioue natum esse ferunt, siue virtute, siue animi magnitudine hanc sibi famam pepererit; prudentia vero nominisque gloria inter caeteros Cephallenaeos facile principem fuisse. Traditur autem, hunc a Pythia oraculo monitum, ut contractis e Cephallenia, Arcadia et Thessalia colonis, accitisque ex Attica, Epidauro et Chalcide demigrationis sociis, coloniam

1) γεγενῆσθαι] Kust., γενῆσθαι Arc., γεγενῆσθαι Ciz. Idem Ciz. deinceps pro altero εἶτε habet ἥτε, quod vitium ibidem paulo inferius recurrit. Idem denique ἐπερχαμένου et φρόνησι. De re narrata conf. Tiedemannii liber: *Griechenlands erste Philosophen*, p. 218. sq. qui vir doctus et ipse hunc omnem locum vindicat Apollonio Tyaneo. Kiess.

2) Κεφαλλήνων] Ita recte cum Arc. edit. Cd. Ciz., nisi quod hic per simplex λ, quemadmodum et infra κεφαλήναι· de qua duplici nominis scribendi ratione vid. Cellar. Not. orb. ant. p. 1240. Add. Tzschucke ad Strab. lib. XIV. Tom. V. p. 522. Vitiose Kusteri edit. Κεφαλληνίων, quum incolae appellentur Κεφαλλήνες. Kiess.

3) Πυθίας] Kust. et Arc., Πυθειας Ciz. Kiess.

4) καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων] Haec verba, quae in edd. Arc. et Kust. leguntur, in Ciz. desunt. Kiess.

δέων, καὶ τούτων ἀπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι
 νῆσον τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς
 γῆς Μελάμφυλλον ⁵⁾ καλουμένην, προσαγορεύ-
 σαι τε τὴν πόλιν Σάμον ἀντὶ τῆς Σάμης ⁶⁾ τῆς
 4 ἐν Κεφαλληνίᾳ. Τὸν μὲν οὖν χρησμὸν συνέβη
 γενέσθαι τοιοῦτον·

Ἀγκαῖ ⁷⁾, εἰναλιαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
 Οἰκίζιν· κέλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

Τοῦ δὲ τὰς ἀποικίας ἐκ τῶν τύπων τῶν προει-
 ρημένων συνελθεῖν σημειῶν ἔστιν οὐ μόνον αἱ
 (4) τῶν θεῶν τιμαὶ καὶ θυσίαι, διότι μετηγμένα
 τυγχάνουσιν ἐκ τῶν τύπων, ὅθεν τὰ πλήρη
 τῶν ἀνδρῶν συνήλθεν· ἀλλὰ καὶ ⁸⁾ τῶν συγ-

5) Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus recte Μελάμφυλον·
 quod etiam ante notaverat Luc. Holsten. ad Step-
 hanum Byzant. v. Σάμος. Kust. Etiam in Ciz. Mi-
 λάμφυλλον. Kiess.

6) Σάμης] Scribe Σάμης (pro Σαμῆς, quod post Arce-
 rium Kusterus in textu reliquerat. In Ciz. est Σάμης.
 Kiess.), vt recte in oraculo, quod statim subiungi-
 tur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos iti-
 dem urbem hanc Σάμην appellatam fuisse legas. Kust.
 Pro προσαγορεύσαι, quod recte legitur apud Kust., in
 Ciz. est, vt in edit. Arc., προσαγορεύουσι. Deinceps Ciz.
 τὴν ἐν κεφαλληνίᾳ. Kiess.

7) Ἀγκαῖ] In Ciz. Ἀγκαῖε et οἰκίζε. Ad Φυλλὰς Rei-
 nesius notavit: Φυλλῆς, Hes. Kiess.

8) τῶν συγγ. καὶ τ. μ. ἡλλ. συ.] Nilhil praecessit, ad
 quod genitiui hi referri possint. Quare ne dubites
 scribere casu recto, αἱ συγγένεαι, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων
 σύνοδοι· quam lectionem doctus etiam Interpres in
 versione sua expressit. Kust. I. C. Schwarzius in
 emendationibus, quae insertae sunt supplementis Acto-
 rum Eruditor. tom. VIII. sect. VIII. p. 356 — 361.
 hunc locum sic emendatum dedit: ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν
 συγγενειῶν κ. τ. λ. quam scripturam ita interpretatur:

ad inhabitandam insulam deduceret; quae a soli terraeque bonitate Melamphyllus appellabatur, urbemque a se conditam pro Same Cephalleniae Samum nominaret. Oraculum ipsum huiusmodi fuit:

Linque Samen, Ancaee, Samum sed conde: profundo
Insula cincta mari est antiquo nomine Phyllas.

Coloniam autem ex dictis locis adunatam fuisse, non tantum deorum cultus et sacra ex iis regionibus vna cum demigrantibus translata, verum etiam cognatae familiae, so-

Colonos autem ex iis, quae dixi, locis conuenisse, ostendunt honores et sacra non modo deorum (propterea quod vna cum ipsa hominum, qui confluerunt, multitudine importata sunt), sed etiam familiarum et nuptiarum, quas inter se celebrant. Scilicet sua quaeque gens sacra et deos in insulam Samum intulerat, et suos quaeque gens honores, quos primo in coloniae confluxu habuerat, itemque cognationis propagandae iura et sacra obtinebat. Haec colonorum Samiorum ratio ex Romanae ciuitatis rationibus intelligi poterit. Romam qui primis temporibus confluerant, ii, quia ex variis gentibus erant, etiam sacris discerni cum volebant tum solebant. Neque familiae patriciae cum plebeiis coniungi confundique cupiebant. Hinc primo varietas illa extitit curiarum, tum contentiones de communicandis coniugiis consecutae sunt, quum plebis inualuisset auctoritas et superbia. Eundem igitur in modum discriminari volebant et discriminabantur Samii, qui olim ex variis gentibus collecti fuerant et in ciuitatem vnam coaluerant. Haec Schwarzius, qui vellem citasset loca, vbi σύνοδοι sic simpliciter appellentur coniugia. Illos genitiuos τῶν συγγενειῶν et τῶν συνόδων etiam Ciz. tuetur. Nihilo tamen socius, parte emendationis Schwarzii retenta, locum sic scribendum cepseo: ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν συγγενειῶν αὐτῶν μετ' ἀλλήλων σύνοδοι. quae verba intelligi possunt de

γενειῶν καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων συνόδων, ἃς ποιοῦμενοι οἱ Σάμιοι τυγχάνουσι. φασὶ τοίνυν, 9) Μνήμαρχον καὶ Πυθαῖδα, τοὺς Πυθαγόραν γεννήσαντας, ἐκ ταύτης εἶναι τῆς ¹⁰⁾ οἰκίας καὶ τῆς συγγενείας τῆς ἀπ' Ἀγκαίου γεγεννημένης, τοῦ ἀποιχίαν στείλαντος. Ταύτης δὲ τῆς εὐγενείας λεγομένης παρὰ τοῖς πολίταις ποιητῆς τις τῶν παρὰ τοῖς Σαμίοις γεγεννημένων Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναί φησι, λέγων οὕτως:

Πυθαγόραν ἔ, δν τίκτε Αἰὲ φίλῳ Ἀπόλλωνι
Πυθαῖς, ἣ κύλλος πλείστον ἔχεν Σαμίαν.

Ὅπόθεν δὲ ὁ λόγος οὗτος ἐπεκράτησεν, ἄξιον διελθεῖν. Μνημάρχῳ τούτῳ τῷ Σαμίῳ ¹¹⁾ κατ' ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς γενομένῳ μετὰ τῆς γυναικὸς ἀδήλως ἔτι κνύσης προεῖπεν ἡ Πυθαῖα

familiarum ad vnam stirpem pertinentium solennibus conuentibus, quos ad communis originis memoriam identidem recolendam celebrarent. Quod pro συνόδων scripsi σύνοδοι, id feci hac quoque ratione ductus, quod librarii saepius in locis, ubi plura substantiua aliud alio casu efferenda erant, si alterius casum e structurae lege recte posuissent, etiam alterius vel plurium substantiuorum casum eundem perperam ponerent: cuiusmodi negligentiae debetur ὁρμῆς initio huius libri. — Pro μετηγμέναι Ciz. μετιγμέναι. Kiess.

9) Μνήμαρχον] Paulo post hoc ipso capite pater Pythagorae rectius dicitur Μνήσαρχος (utrobique Ciz. consentit. Kiess.), prout etiam vocatur a Porphyrio in Vit. Pyth., Laertio et aliis. Kust. De diuersis patris Pythagorae nominibus conf. Tiedemann. l. c. p. 215. sqq. Etiam alter Pythagorae filius apud Iamblichum sect. 265. secundum Arc. edit., cui Ciz. accedit, Μνήμαρχος (nam in Kust. edit. ibi quoque Μνήσαρχος legitur) vocatur: quam nominis scripturam

lenesque Samiorum festiuitates indicio sunt. Ex huius igitur Ancaei, qui coloniae conditor fuit, domo et cognatione Mnesarchum et Pythaida, Pythagorae parentes, descendisse aiunt. Hac autem inter populares iactata generis nobilitate, quidam poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

Pythais • Samiis peperit pulcherrima cunctis
Pythagoram Clario, qui Ioui amicus erat.

Vnde vero sermo iste in vulgus dimanarit, relatu non indignum est. Huic Mnesarcho Samio ad mercaturam Delphos cum vxore, nondum manifeste grauida, profecto prae-

non spernendam esse iudicat Bentl. in opusc. philol. p. 188. ed. Lips., quum Festus v. *Aemil.* narret, fuisse Pythagorae filium nomine *Mamercum*; quod formatum videri e Dorico *Μνάμαρχος*. — Mihi quidem verum patris Pythagorae nomen fuisse videtur doricum *Μνάμαρχος*, pro quo alii, qui dorica dialecto non vterentur, aut *Μνήμαρχος* aut *Μνήσαρχος* dicebant. Sunt enim haec non diuersa nomina, sed diuersae vnius nominis formae. Ceterum nominibus a Tiedemannio collectis adde *Μνησαρχίδης*, quo eum vocauit Philostratus de V. A. L. VIII. p. 333. Conf. Koen. ad Greg. Cor. p. 290. ed. Schaeß. *Kiess.*

10) οἰκίας] In Ciz. οἰκίας, ibidem paulo post γεννημένης, Arc. γιγεννημένης. Tum Ciz. στήλαντος. Pro οἰκίας series orationis videtur postulare ἀποικίας: et saepe a librariis vocabula capite sunt truncata. *Kiess.*

11) κατ' ἐμπορίαν] Polyb. III, 23. εἰς Σικελίαν — κατ' ἐμπορίαν πλεῖν Ῥωμαῖοις ἔξεστι. — Tum Ciz. γενομένων μετὰ τοῖς. *Kiess.*

χρωμένῳ περὶ τοῦ εἰς Συρίαν πλοῦ, τὸν μὲν
δυμηρέστατον ἔσεσθαι καὶ ἐπικερδῇ, τὴν δὲ
γυναῖκα κύειν τε ἤδη καὶ τέξεσθαι παῖδα

¹²⁾ τῶν πώποτε κάλλει καὶ σοφίᾳ διοίσαντα καὶ

(5) τῷ ἀνδρωπίνῳ γένει μέγιστον ὄφελος εἰς σύμ-

6 παντα τὸν βίον ἐδόμενον. Ὁ δὲ Μνήμαρχος

συλλογισάμενος, ὅτι οὐκ ἂν μὴ πυθομένῳ

αὐτῷ ἔχρησέ τι ¹³⁾ περὶ τοῦ τέκνου ὁ θεός, εἰ

μὴ ἐξαίρετον πρότερον ἔμελλε περὶ αὐτὸν

καὶ θεοδώρητον ὡς ἀληθῶς ἔσεσθαι, τότε μὲν

εὐθὺς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖκα Πυθαῖδα

μετωνόμασεν ἀπὸ τοῦ γόνου καὶ τῆς προφητι-

7 ρος· ἐν δὲ Σιδόνι τῆς Φοινίκης ἀποτεκούσης

αὐτῆς, τὸν γενόμενον υἱὸν Πυθαγόραν προσ-

ηγόρευσεν, ὅτι ἄρα ὑπὸ τοῦ Πυθίου προηγο-

ρεῖν αὐτῷ. παραιτητέοι γὰρ ¹⁴⁾ Ἐπιμενίδης

¹²⁾ τῶν πώποτε] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendauerat. Ante enim male legebatur, τὸν πώποτε. Kust. Etiam Ciz. τῶν. Idem paulo post εἰς σύμπαντα, ubi Kust. cum Arc. habet εἰς σ. Kiess.

¹³⁾ περὶ τοῦ τέκνου ὁ θεός] Kust., περὶ τέκνον ὁ θ.

Arc., περὶ τέκνῳ θεός Ciz. Idem mox θεοδώρητον αὐ-
que πυθαῖδαν μετανόμασεν. Kiess.

¹⁴⁾ Ἐπιμενίδης] Epimenidem et Xenocratem Meiner-
sius l. c. p. 188. in indice scriptorum ante Aristote-
lem, qui non nisi obiter de secta Pythagorica men-
tionem fecerunt, omisit. Eudoxum autem p. 293.
auctoritatem Strabonis (p. 778. 827. 842. ed. Alme-
lov.) secutus credulitatis et negligentiae accusat. Cui
Wytenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 210.
ita respondet: „Eudoxi auctoritatem ita leuibus re-

dixit Pythia, cum responsum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum lucrosamque fore, vxorem vero iam praegnantem filium parituram, qui omnium, quotquot vnquam vixerunt, pulcritudine et sapientia praestantissimus foret, et humano generi ad omnem vitae rationem quam maxime profuturus esset. Hinc Mnesarchus colligebat, se non interrogantem responsum de filio a deo non accepturum fuisse, nisi singularis illi praecellentia et dona animi plane diuina essent affutura. Et vxorem quidem statim mutato Parthenidis nomine a filio vateque Delphica Pythaidem, ipsumque infantem mox Sidone in Phoenicia natum Pythagoram appellauit, a Pythio scilicet eum sibi praedictum esse significans. Non enim audiendi sunt Epi-

„tiunculis repudiari, mirum nobis accidit. Nam
 „Strabo et aliis multis locis summam ei tribuit au-
 „ctoritatem, nec eum credulitatis et negligentiae ac-
 „cusat iis locis, quos Vir Cl. notauit: qui loci nil
 „habent, quod cum reliqua Strabonis de Eudoxo
 „existimatione conciliari nequeat. Porro apud Iam-
 „blichum V. P. 7. ponitur in iis, qui Pythagorae
 „patrem fecerunt Apollinem: apud Porphyrium 7.
 „prodidit, Pythagoram non solum abstinuisse anima-
 „lium esu, sed ne venatoribus quidem et coquis, id
 „est laniis, appropinquasse. Prioris loci, si certa
 „est fides, haec est sententia, vt hoc Eudoxus non
 „e suo iudicio, sed ex opinione vulgari referat.
 „Posterior nil habet absurdi. Sed solet fere V. Cl.
 „vna sententia condemnare scriptores, si quid prod-
 „iderunt, quod ipse non probat.“ *Kiess.*

καὶ Εὐδοξος καὶ Ξενοκράτης, ὑπονοοῦντες, τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆναι τὸν Ἀπόλλω ¹⁵⁾ καὶ κυούσης αὐτὴν ἐκ μὴ οὕτως ἐχούσης καταστῆσαι τε καὶ προαγγεῖλαι διὰ τῆς προφήτιδος.

8 τοῦτο μὲν οὖν οὐδαμῶς ¹⁶⁾ δεῖ προσέσθαι. Τὸ μέντοι τὴν Πυθαγόρου ψυχὴν ¹⁷⁾ ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας οὖσαν εἴτε συνοπαδὸν εἴτε καὶ ἄλλως οἰκειότερον ἔτι πρὸς τὸν θεὸν τοῦτον συντεταγμένην καταπεπέμφθαι εἰς ἀνθρώπους, οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσῃ τεκμαιρόμενος αὐτῇ τε τῇ γενέσει ταύτῃ καὶ τῇ σοφίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τῇ παντοδαπῇ. καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως

9 τοσαῦτα. Ἐπεὶ δὲ ¹⁸⁾ ἀνεκομίσθη εἰς τὴν Σά-
 (6) μον ἀπὸ τῆς Συρίας ὁ Μνήσαρχος μετὰ ¹⁹⁾ παμπόλλου κέρδους καὶ βαθείας τιριονσίας, ἱερὸν ἐδείματο τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίῳ ἐπιγράψας, τὸν τε παῖδα ποικίλοις παιδεύμασι καὶ ἀξιολογώτατοις ἐνέτρεφε, νῦν μὲν ²⁰⁾ Κρεοφίλῳ, νῦν δὲ Φερεκύδῃ τῷ Συρίῳ, νῦν δὲ σχεδὸν ἅπασι

15) καὶ κυούσης αὐτὴν ἐκ μὴ οὕτ.] Desid. Heraldus in *Animadvers. in Iamblichum nostrum recte legendum* monuit, καὶ κυούσῃν (voluit κύουσαν. Etiam in Ciz. est κυούσης. Kiess.) αὐτὴν etc. i. e. eamque gravidam ex non gravida fecisse. Arcerius quamvis et in Ms. suo ἐκ μὴ scriptum reperisset, tamen in textu reposuerat, εἰ μὴ, sensu omnino repugnante. Kust.

16) δεῖ προσέσθαι] Hoc δεῖ, quod etiam Iac. Loganus in *Miscellaneis* observat. crit. nov. in *Auctor. veteres et recentiores* in annum cixccccxi. Tom. I. p. 93. supplendum esse viderat, recepi e Cd. Ciz. Kiess.

17) ἀπὸ τῆς Ἀπόλλ. ἡγεμονίας οὖσ.] Formula dicendi ἀπὸ ἡγεμονίας τινὸς εἶναι, ab aliquo duci, in rarioribus

menides, Eudoxus et Xenocrates, qui suspi-
cantur, tum temporis Apollinem cum Par-
thenide congressum grauidam ex non gra-
vida fecisse et per Pythiam pronuntiasse. id
enim nullatenus admittendum est. Caete-
rum nemini, qui quidem ex ipsa viri nati-
vitate et multiplici animi sapientia coniectu-
ram fecerit, dubium erit, quin anima Py-
thagorae Apollinis subdita imperio, vel per-
petim eiusdem dei assecla, vel alio proxi-
miori commercio eidem coniuncta, ad ho-
mines delapsa sit. et haec hactenus dicta
sint de eius procreatione. Pater vero e
Syria cum magnis opibus, quas ex lucro
nauigationis illius cumulauerat, Samum re-
dux Apollini templum cum Pythii inscri-
ptione extruxit, puerumque variis et opti-
mis disciplinis innutriendum Creophilo, Phe-
recydi Syrio, omnibusque fere sacrorum

est. — Paulo post καταπεπέσθαι Ciz., καταπέπομφεν
Par. Kiess.

18) ἀνεκομίσθη] Sic rectius Ms. (cum Ciz. Kiess.)
quam prior Editio, quae habebat ἀπεκομίσθη. Kust.

19) παμπόλλου] In Ciz. παμπόλου. Ibidem ἰδίματο recte
pro ἰδίματο, quod legitur in edd. Arc. et Kust. Paulo
post pro Πυθίου, quod cum Arc. et Kust. tuetur Ciz.,
e Par. reposui. Πυθίω. Kiess.

20) Κρεοφίλω] Par. etiam hic Κρεοφύλω, vt paulo post
Ciz. cum ed. Kust. De Creophilo temere in Pytha-
gorae magistris numero cf. Tiedemann. l. c. p. 223.
Kiess.

τοῖς ²¹⁾ τῶν ἱερῶν προῖσταμένοις παραβάλλων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων, ²²⁾ ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα κατὰ δύναμιν αὐτάρκως ἐκδιδαχθεῖη. ὁ δὲ ἀντρέφετο εὐμορφότατός τε τῶν πάποτε ἱστορη-
¹⁰ θέντων καὶ θεοπρεπέστατος εὐτυχηθεῖς. ἀποθανόντος τε τοῦ πατρὸς σεμνότατος σωφρονέστατός τε ἠϋξάνετο, κομιδῇ τε νέος ἔτι ὑπάρχων ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἡξιούτο ²³⁾ ἤδη καὶ ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων, ὁφθεῖς τε καὶ φθειγξάμενος ²⁴⁾ ἐπέστρεφε πάντας, καὶ ὥτινιοῦν προσβλέψας θαυμαστός ἐφαίνετο, ὥστε ὑπὸ τῶν πολλῶν εἰκότως βεβαιουῖσθαι, τὸ θεοῦ παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ ἐπιρῶωννύμενος καὶ ὑπὸ τῶν τοιούτων δοξῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βρέφους παιδείας καὶ ὑπὸ τῆς γυναικῆς θεωιδείας, ἔτε
 (7) μᾶλλον ἑαυτὸν ²⁵⁾ κατέτασσε ἀξίον τῶν πα-

21) τῶν ἱερῶν προῖστ.] Ita recte ed. Kust. et Ciz. Antea male τὸ ἱερῶν προῖστ. Kiess.

22) ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα κ. τ. λ.] Ita insignem huius loci lacunam supplet Ciz. In Par. desunt verba κατὰ δύναμιν, et in Arc. ed. καὶ τὰ θεῖα κατὰ δύναμιν αὐτάρκως ἐκδιδαχθεῖη. ὁ δὲ ἀντρέφετο. Deinceps Ciz. εὐμορφώτατος, quemadmodum etiam in comparatione huius adiectivi nonnunquam peccatum est. v. Schaeff. Mel. crit. p. 9. sq. Kiess.

23) ἤδη καὶ] Male Kusterus post ἤδη interpunxerat commate, quod non melius post πρεσβυτάτων omiserat: nam verba ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων coniungenda sunt cum ἡξιούτο. Obrechtus loci sententiam recte cepit. Kiess.

24) ἐπέστρεφε] Prior Editio ἐπέτρεφε (ita etiam Ciz. in quo Reinesius super φ̄ scripsit π̄. Kiess.), et προσβλέψας (etiam Ciz. Kiess.) et θαυμαστῶς: quorum lo-

praefectis dedit commendauitque, vt in rebus diuinis etiam pro virili sua satis proficeret. Ille vero ita educatus est, vt nulli cuiuscunque aetatis aut memoriae forma secundus, deoque quam dignissimus feliciter euaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam grauitatem temperantiamque fecit reliquum, vt adolescentem natu admodum grandes honorifice reuerenterque colerent; imo visus modo auditusque in se cunctos conuertebat, et quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc euenit, vt multi eum dei filium esse merito asseuerarent. Tanta igitur gloria coniuncta cum studiis a puerili aetate cultis, diuina formae naturalis dignitate fretus magis magisque praesentibus bonis dignum se ostendit. Or-

co ἐπίστρεψας et προσβλέψας et θαυμαστός vel absque Mstorum auctoritate reponendum esse, quis dubitet? Kust.

- 25) κατέτασεν] Antea κατέντασιν· corrupte. Hic representauit quidem lectionem Codicis Paris. (quam etiam Ciz. exhibet. Kiess.), sed nec sic oratio recte procedit. Quare, sensu exigente, scribendum erit, *ἐν μᾶλλον ἑαυτὸν ἄξιον τ. παρ. προτερημάτων ἀπέβαινε*· omissa voce κατέτασεν, quae quomodo locum hio habere possit, non video. Kust. Magis probanda est ratio a Koenio proposita ad Gregor. Cor. p. 34. ed. Schaef.: „De ellipsi vocis ἡμέρα omnia perungata sunt. Quod in Iamblichō de V. Pyth. p. 7. „coniectando assecutus fueram, *ἐν μᾶλλον ἑαυτὸν καθ' ἑκάστην ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων*, „pro κατέτασεν, vel κατέστασιν, monuit me Cl. Valchenarius margini Ms. Franequerani quoque adscri-

ρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, καὶ διεκόσ-
 μει θρησκείαις τε καὶ μαθήμασι καὶ διαίταις
 ἐξαιρέτοις, εὐσταθείᾳ τε ψυχῆς ²⁶⁾ καὶ κατα-
 στολῇ σώματος, ὧν τε ἐλάλει ἢ ἔπραττεν, εὐδία
 καὶ ἀμιμῆτῳ τινὶ γαλήνῃ, μήτε ὀργῇ ποτὲ
 μήτε γέλωτι μήτε ζήλῳ μήτε φιλονεικίᾳ μήτε
 ἄλλῃ ταραχῇ ἢ προπετεία ἀλισκόμενος, ²⁷⁾ ὥς
 δὴ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ.
 11 Διόπερ ²⁸⁾ ἔτι ἐφῆβου αὐτοῦ ὄντος πολλὴ δόξα

„ptum esse.“ At vel sic aut cum Kustero legendum
 est ἀπέφαινε, aut post ἀποφαίνων delendum καί. Kiess.

26) καὶ καταστολῇ] Sic Ms. Antea vero tantum legeba-
 tur καταστολῇ, vocula καί male omissa. Kust. Rei-
 nesius in margine ed. Arc., καὶ στολῇ, i. e. σιάσει,
 κινήσει. — Post σώματος colon sustuli, et post ἔπραττεν
 comma inserui, vt in Ciz. Etiam εὐδία et γαλήνη pen-
 dent ex διεκόσμου. Kiess.

27) ὥς δὴ δαίμων τις ἀγαθός] Qui considerabit, Iam-
 blichum non solum fuisse gentilem, sed etiam Ethnicae
 religionis antistitem suo tempore primarium, non mira-
 bitur, cum de Pythagora tam magnifice sensisse et
 scripsisse. Nimirum Pythagoram Christo opponere
 voluit, quod videret, religionem nostram nulla alia
 ratione magis subruī posse, quam si hominibus per-
 suaderet, extitisse etiam aliquos inter gentiles, qui
 Christum Dominum nostrum tam sanctitate vitae et
 doctrinae, quam miraculis non solum aequassent, sed
 etiam vicissent. Hoc autem Iamblichi fuisse proposi-
 tum, clarius patet ex iis, quae leguntur infra Num. 30.
 Ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμιζον εἰς ὠφέλειαν
 καὶ ἐπανόρθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀνθρωπίνῃ
 μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας σωτήριον
 ἔναυσμα χαρίσθῃται τῇ θνητῇ φύσει. i. e. Alii alium ex
 diis Olympicis (Pythagoram) ferebant, qui mortalem
 vitam emendaturus eiusque commodis consulturus isti se-
 culo humana forma apparuerit, vt mortalibus beatitu-
 dinis et philosophiae salutare lumen donaret. Habes

nabant illum et religio et doctrina et peculiaris victus ratio, et animi firmitudo, corpusque ad modestiam compositum. In dictis factisque eius comparebat interna quies et inimitabilis tranquillitas: non irae, non risui, non aemulationi aut contentionis studio, aut alii perturbationi et proteruiæ unquam vel tantillum indulsit, adeoque tantquam bonus quidam daemon in Samiorum vrbe peregrinabatur. Quapropter eius ad-

hic *Deum humana forma indutum*: quod cum Christiani de Seruatore suo recte praedicarent, Iamblichus id impie ad Pythagoram transtulit. Confer Nostrum infra Num. 92. vbi idem legas. Vti autem Iamblichus Pythagoram, ita Philostratus impostorem Apollonium Tyaneum ob diuinam, qua eum praeditum fingeat, virtutem vltra reliquorum hominum sortem longe euexit: de quo etiam Eunapius religioni nostrae infensissimus tam magnifice sensit, vt dixerit, Philostratum non debuisse opus suum inscribere, *Ἀπολλωνίου βίος*, sed *Θεοῦ ἐς ἀνθρώπους ἐπιδημία*, i. e. *Dei ad homines aduentus*: ne scilicet Christo Deo nostro minor videretur. Locus ipse Eunapii exstat in Prooemio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est, gentilium philosophos, praecipue qui expirante iam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem impostores quosdam Seruatori nostro opponere conatos esse. Kust. De hac Kusteri opinione vid. Meiners. l. c. p. 258. sqq. Pro ὥς δέ, quod antea legebatur, scripsi ὥς δὴ, re ipsa postulante. Kiess.

- 28) ἐτι] Haec vocula, quam habent edd. Arc. et Kust., deest in Ciz. Deinceps Kusterus in textu reliquit πολλή δόξη, pro quo in Ciz., vt in ed. Arc., est πολλή δόξα, quod non dubitavi mutare in πολλή δόξα, quum perquam incommode Pythagoras ipse diceretur multa fama διακομισθεῖς et ἐκφοιτήσας. Neque fauent

- (8) εἰς τε Μίλητον πρὸς Θαλῆν, καὶ εἰς Πριήνην πρὸς Βίαντα διεκομίσθη τοὺς σοφοὺς, καὶ τὰς ἀστυγείτονας πόλεις ἐξεφοίτησε· καὶ ²⁹⁾ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην ἥδη ἐν παροιμία πολλοὶ πολλαχοῦ τὸν νεανίαν ἐπευφημοῦντες, ἐξεθείαζον καὶ διεδρύλλουν. ὑποφνομένης δὲ ἄρτι τῆς Πολυκράτους τυραννίδος περὶ ³⁰⁾ ὀκτωκαιδέκατον μάλιστα ἔτος γεγονώς, προσορώμενός τε οἱ χωρήσει, καὶ ὡς ἐμπόδιος ἔσται τῇ αὐτοῦ προὔδει καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ σπουδαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθὼν πάντας μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, ³¹⁾ Κρεοφύλου δὲ ἐπικαλουμένου, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλου ἀπόγονος εἶναι, ³²⁾ Ὀμήρου ξένου τοῦ ποι-

dativis genitiui ἐφήβου αὐτοῦ ὄντος, rationem autem a me praelatam commendant etiam ea, quae sect. 12. leguntur: *δι μεῖζων τε καὶ ὑπερβιβηκῖα ἦν τὴν προφορῆσασαν ἤδη δόξαν.* — Tum Ciz. Θαλῆν. *Kie ss.*

- 29) τὸν ἐν Σάμῳ κομ.] Auctor Vaticanæ Appendicis proverbiū hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. *Ἐν Σάμῳ κομήτας*, tradit, falli eos, qui proverbiū hoc de Pythagora philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controuersia intercessit inter duos viros longe clarissimos et doctissimos, Richardum nempe Bentleium et Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, p. 52. 53. (p. 179. ed. Lips. *Kie ss.*) proverbiū hoc de Pythagora philosopho eodemque pugile intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philosophi p. 153. et sqq. Pythagoram pugilem, ad quem proverbiū illud spectet, a Pythagora Magno siue philosopho distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controuersiam illam inter viros

huc ephebi insignis celebritas Miletum ad Thaletem, et Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, vrbes etiam circumiectas peragrabat: iamque multi de iuvene proverbium Samii comati passim diuulgauerant, eumque sparsis in vulgus laudibus deum fecerant. Postea iam duodeuicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, et inde aliquod impedimentum suo proposito discendique studio, cui vnice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, eius scilicet nepote, qui olim Homeri poetae hospes, amicus et in omni-

tam doctos agitatum decidamus. *Kust.* Conf. *Meiners.* p. 323. sqq. *Kiess.*

30) ὀκτώκαιδέκατον] Conf. de hoc loco Benth. in opusc. philol. p. 185. ed. Lips. et *Mahne* in diatribe de Aristoxeno p. 26. repetita Lipsiae in Thesaur. crit. nov. Tom. I. — In Ciz. vt in ed. Arc. ὀκτώ καὶ δέκατον. Paulo post e Cd. Ciz. retinui; quod etiam Arc. exhibet, τῇ αὐτοῦ pro τῇ αὐτοῦ, quod *Kust.* dedit. Tum ante ἀντὶ etiam in Ciz., vt in ed. Arc., τῇ, quod *Kust.* habet, deest. — Adverbium μάλιστα recte intellexit Obrechtus: vid. Bastii ep. crit. p. 37. ed. Lips. *Kiess.*

31) Κρεοφύλου) Hunc alii rectius vocant Κρεώφιλον, per ω et ι. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2. *Kust.*

32) Ὀμήρου ξένου] Haec corrupta sunt, nec vllam prorsus habent ἀκολουθίαν; quae proinde rectius sic legeris: ὅστις Ὀμήρου τοῦ ποιητοῦ ξένος γενέσθαι λέγεται, καὶ φίλος, καὶ διδάσκαλος, etc. ξένος hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cuius significationis exempla

ητοῦ γενέσθαι φίλος καὶ διδάσκαλος τῶν
 ἀπάντων, μετὰ τούτου πρὸς τὸν Φερεκύδην
 διεπόρθμευσε καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυ-
 12 σικὸν καὶ πρὸς Θαλῆν εἰς Μίλητον. 33) καὶ
 παραγενόμενος πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀνὰ μέρος
 οὕτως ὠμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν,
 καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ θαυμάζειν καὶ ποιεῖσθαι
 τῶν λόγων κοινωνόν. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλῆς
 ᾤσμενος αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσας τὴν
 34) πρὸς ἄλλους νέους παραλλαγὴν, ὅτι μείζων
 τε καὶ ὑπερβεβηκυῖα ἦν τὴν 35) προφοιτήσασαν
 ἤδη δόξαν, μεταδούς τε ὅσον ἡδύνατο μαθη-
 μάτων, τὸ γῆράς τε τὸ ἑαυτοῦ αἰτιασάμενος
 καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν 36) προετρέψατο εἰς

apud alios etiam scriptores occurrunt, quamvis rarius.
 Suidas quidem clare testatur, ξένος etiam interdum
 sumi pro ξενόδοκος, quem vide. Homerum autem a
 Creophilo hospitio quondam exceptum fuisse, prae-
 ter alios (v. Platon. Rep. X. p. 350. ed. Ast. Kiess.)
 aperte tradit Strabo lib. XIV. (Tom. V. p. 526. ed.
 Tzsch.) Kust. In deprauata huius loci scriptura Ciz.
 plane consentit cum edd. Arc. et Kust. — Schwarzius
 in Suppl. Act. Erud. locum sic emendat: νύκτωρ, λαθὼν
 πάντα, μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, Κρεοφίλου
 δὲ ἐπικαλουμένου, οἷ Κρεοφίλου ἀπόγονος ἦν, ὃς ἐλέγετο
 Ὁμήρου, τοῦ ποιητοῦ καὶ ξένου, γενέσθαι φίλος καὶ διδά-
 σκαλος· noctu clam omnibus cum Hermodamante (hoc
 erat homini nomen, cognomen autem Creophili, quod o
 Creophili posteris erat eius, qui Homeri, postae et ho-
 spitis, dicebatur amicus fuisse et doctor omnium rerum)
 cum hoc, inquam, ad Pherecydem traiecit. Scilicet
 multa sunt vocabula loco suo mota in Auctore nostro,
 ut infra certissimis argumentis demonstrabimus. Haec
 Schwarzius: in cuius tamen emendatione hoc offendit,
 quod infinitivus εἶναι prorsus neglectus est. Hinc lo-
 cum ita scribere malim: διὰ τὸ Κρεοφίλου ἀπόγονον

bus praeceptor fuisse dicebatur, ad Pherecydem, ad Anaximandrum physicum, et denique Miletum ad Thaletem traiecit: cumque singulis horum alio atque alio tempore ita versatus est, ut omnes eum amarent et ingenium eius suspicerent, suaeque participem philosophiae redderent. Inprimis vero Thales, eo libenter in familiaritatem recepto, admiratus est, quod tanto intervallo post se alios iuvenes relinqueret, famamque de se proditam praesentia sua augeret; communicatisque, quantum potuit, disciplinis, et senectute corporisque imbecillitate excusata, ut in Aegyptum nauiga-

ῖναι, Ὀμήρου ξένου, ὃς ἐλέγετο τοῦ ποιητοῦ γενέσθαι φίλος, κ. τ. λ. *Kiess.*

33) καὶ παραγενόμενος] Hoc καὶ deest in Ciz. Paulo post e Ciz. recepi ἄσμενος pro ἀσμένως, quod Kuster. auctoritate MS. reposuerat pro ἄσμενον, quod est in ed. Arc. Etiam Schwarzius l. c. praefert ἄσμενος. Ita Iamblich. s. 14. οἷπερ ἄσμενοι ἰδέξαντο αὐτόν. *Kiess.*

34) πρὸς ἄλλους νέους] Ita recte Ciz. cum Arc. In Kust. edit. est πρὸς ἄλλους τοὺς νέους. *Kiess.*

35) προφοιτήσασαν] Sic potius, quam προσφοιτήσασαν, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Regius habet, προφητήσασαν, η pro οι posito, quod librariis solenne est. *Kust.* In Ciz. vero legitur προφοιτήσασαν. — Paulo post in Ciz. est μεταδούς τε ὅσον, in Arc. μεταδούς ὅσον, in Kust. μεταδούς ὅσων. Reposuimus ὅσον. *Kiess.*

36) προετρέψατο] In Ciz. προτίεπατο. Formam Μέμφιδι pro Μέμφει, quae est in edd. Arc. et Kust., reposui o Ciz., in quo tamen, ut in ed. Arc., non Διοσπόλει, sed solum Διός legitur. Videtur diuissim scribendum esse Διός πόλει. Rittershusius p. 11. coniecit etiam Διοσπολίταις. *Kiess.*

Αἴγυπτον διαπλεῦσαι, καὶ τοῖς ἐν Μέμφιδι καὶ Διοσπόλει μάλιστα συμβαλεῖν ἱερεῦσι. παρὰ γὰρ ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν 37) ἐφωδιάσθαι ταῦτα, 38) δι' ἃ σοφὸς παρὰ τοῖς πολλοῖς νομίζεται. οὐ μὴν τοσούτων γε προτερημάτων οὔτε φυνικῶς οὔτε ὑπ' ἀσκήσεως 39) ἐπιτετυχηκέναι ἑαυτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν (10) 40) καθορᾶν. ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ ἅπαντας ἑεσθαι ἀνθρώπους.

K E Φ. γ'.

13 Ἰσφεληθεῖς οὖν παρὰ ¹⁾ Θάλειω τὰ τε ἄλλα

37) ἐφωδιάσθαι] Sic recte Ciz., in edd. Arc. et Kust. extat ἐφωδιάσασθαι. Sensus est: a quibus et se ipsum tanquam viatico instructum esse eo apparatu etc. Conf. Protrept. p. 348. vbi ἐφωδιαζομένη minus recte interpretatus sum. Vid. de hoc verbo A. Gell. XVII. 12. Kiess.

38) δι' ἃ σοφός] MS. Regius habebat, δι' ἄσοφος· pro quo δι' ἃ σοφός (vbi vere Ciz. Kiess.) rescribendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo vsus est, διὰ scriptum inuenisset, eius loco διὸ in sua Editione infelicititer reposuit. Kust.

39) ἐπιτετυχηκέναι] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. ἐπιτετεχέναι. Kiess.

40) καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus et constructio potius requirunt καθόρῳ· quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notauerat. Kust. Initium καθορᾶν optimi vsus esse, atque Romanos quoque huiusmodi constructionem Graecorum saepe imitando expressisse monuit Schwarzius, haec Ciceronis loca citans: ad Div. VI. 17. Nam sic habeto, beneficiorum magnitudine eos, qui temporibus valuerunt, aut

ret, et maxime sacerdotibus Memphiticis et Diospolitanis se dederet, hortatus est. Nam se ipsum quoque ab illis ea collegisse praesidia, quae opinionem singularis sapientiae sibi peperissent: nec tamen se iis a natura et exercitatione dotibus fuisse praeditum, quantis abundare Pythagoram cerneret. Ideoque ex omnibus ei se hoc laetum iam praesagium denuntiare, quod sapientior reliquis mortalibus diuinioreque futurus esset, si cum istis sacerdotibus vitam ageret.

CAP. III.

Praeter alia igitur plurimum quoque

valent, coniunctiores tecum esse, quam me: necessitudine neminem. Pro Ligario c. 1. *Habes igitur, Tubero, confitentem reum, sed tamen ita confitentem, se in ea parte fuisse, qua te, Tubero, qua virum omni laude dignum, patrem tuum.* Haec loca Ciceroniana a Schwarzio allata non omnino similia sunt Iamblicheo, in quo tamen infinitivus retinendus est: nam solet sic infinitivus sequi relatiua in oratione indirecta. Vid. Siebelis. ad Hellen. p. 126. Ita Iamblich. sect. 58. *ὅν καὶ προσονομάζειν φιλόσοφον.* sect. 206. *ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οὐχ ὀργαίν.* Huc etiam pertinent loca, vbi *ὅτι* siue *διότι* cum infinitiuo construitur, vt Diod. Sic. IV. 76. *διότι τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαθμάτων ὁμοιωτάτα τοῖς ἐμψύχοις ὑπάρχειν.* Conf. Append. ad epist. Bast. ad Boiss. p. 36. etc. Iustin. XI. 5. sub fin. *quod vel ex eo manifestari.* XI. 5. *quibus longa iam satis et matura imperia contigisse, quorumque tempus esse vices excipere melius acturos.* — Pro ὅσων, quod Kusterus recte dedit, in Ciz. vt in edit. Arc. est ὅσων. Kiess.

2) *Θάλω*] Kust. In Ciz. vt in Arc. *Θάλω*, vitiose. — *Οἶνοποσίε ἀποταξήμερος, qui vinum valere iussit, qui se*

καὶ χρόνου μάλιστα φεῖδεσθαι, καὶ χάριν
 τούτου οἰνοποσία τε καὶ κρεωφαγία, καὶ ἔτι
 πρότερον πολυφαγία ἀποταξάμενος, τῇ δὲ τῶν
 λεπτῶν καὶ εὐαναδότων ἐδωδῇ συμμετρηθεὶς,
 καὶ τούτου ὀλιγοῦπνίαν καὶ ²⁾ ἐπαγρυπνίαν
 καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος, ὑγίαν τε
 ἀκριβεστάτην καὶ ἀπαρέγκλιτον τοῦ σώματος,
 ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Σιδόνα, φύσει τε ³⁾ αὐτοῦ
 πατρίδα πεπεισμένος εἶναι, καὶ καλῶς οἰόμε-
 νος, ἐκεῖθεν αὐτῷ ῥήματα τὴν εἰς Αἴγυπτον
¹⁴ ἔσεσθαι διάβασιν. Ἐνταῦθα δὲ συμβαλὼν
 (11) τοῖς τε ⁴⁾ Μώχου τοῦ φυσιολόγου προφήταις

vini usu abdicavit. Haec verbi ἀποτάσσεισθαι significa-
 tio non reperitur in scriptoribus classicis, at senioribus
 satis trita est. V. Steph. thes. T. 3. p. 1262. — Pro
 κρεωφαγία, ut recte in edd. Kust. et Arc., in Ciz. est
 κρεοφαγία. Deinceps Ciz. cum Kust. καὶ τούτου. Apud
 Arc. legitur καὶ τούτον, quod iam Scaliger correxit.
Kiess.

2) ἐπαγρυπνίαν] Ita recte Ciz. Verbum ἐπαγρυπνίαν o
 Diod. Sic. 14, 68. Schneider in Lexico suo consigna-
 vit. In edd. Arc. et Kust. legitur vox corrupta ἐπαγρίαν,
 pro qua iam Arcer. et Scaliger ἀγρυπνίαν scribendum
 esse censuerunt. Tum pro ὑγίαν, quod habet Kust.,
 in Arc. et Ciz. est ὑγίαν. *Kiess.*

3) αὐτοῦ πατρίδα] Ita cum Arc. Ciz., αὐτοῦ Kust., qui
 tamen paulo post in loco, cuius eadem est, quae huius
 ratio, αὐτῷ ῥήματα non mutavit. *Kiess.*

4) Μώχου] *Mochi* reddit eruditus interpres. At Schef-
 ferus *Philos. Italic.* c. V. bene monuit, scribendum hic
 esse Μώσχου, et designari a Iamblichio antiquissimum
 illum philosophum Sidonium, cuius Strabo et Sextus
 Empir. mentionem faciunt. Verba Strabonis libro XVI.
 haec sunt; Εἰ δὲ διὰ Ποσειδωνίου πιστεύσαι, καὶ τὸ περὶ

sibi profuturam" temporis praecipue parsimoniam a Thalete edoctus, et propterea vini carnisque usu omnique ingurgitatione abdicatis, intra tenues facilesque digestu cibos se continuit, et hinc somni"modicus ac excitator, tum animae puritatem tum corporis exactissimam et inflexam sanitatem comparauit; atque ita Mileto Sidonem soluit, illam sibi natura patriam esse persuasus, et inde facile in Aegyptum transiturus. Ibi versatus cum prophetis, qui Mochi, naturae interpretis, posteri erant,

τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιόν ἐστίν, ἀνδρὸς Σιδονίου Μώσχου, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος· si vero Posidonio credendum est, antiquum de atomis dogma Moschi est, hominis Sidonii, qui ante Troiani belli tempus vixit. Sext. Empir. Δημόκριτος δὴ καὶ Ἐπίκουρος ἀτόμους ἔλεξαν στοιχεῖα· εἰ μὴ τι ἀρχαιότεραν ταύτην θετέον τὴν δόξαν, καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ Στωϊκὸς Ποσειδώνιος, ἀπὸ Μόσχου τινὸς ἀνδρὸς Φοίνικος καταγομένην· Democritus et Epicurus atomos principia dixerunt: nisi haec opinio ponenda sit antiquior, et, ut Stoicus dicebat Posidonius, deducta a Moscho quodam Phoenice. Arcerius etiam quidem Μώσχου vel Μώσχου legendum esse coniecerat, sed nomine illo Mosén designari haud sane verisimiliter statuebat. Kust. Fabricius ad Sextum Empir. p. 621., pluribus veterum scriptorum de hoc philosopho Sidonio antiquissimo mentionem facientium locis allatis, affirmat, in horum omnium scriptorum emendationibus Codicibus constanter Μώχου, non Μόσχου vel Μώσχου nomen huius philosophi legi, nec dubitat, Μώσχου vel Μόσχου, ut editi antea Sexti codices praeferebant, nomen ingestum ab iis, qui cum diuino scriptore Moyse eundem facere voluerunt. Add. Tzschucke ad Strab. Tom. VI. p. 340. et Posidonii Rhodii reliquiae doctrinae. Collegit Ian. Bake. p. 177. Kiess.

ἀπογόνοις καὶ 5) τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς ἱεροφάνταις, καὶ πάσας τελεσθεῖς τελετὰς ἐν τε Βύβλω καὶ Τύρῳ καὶ κατὰ πολλὰ τῆς Συρίας μέρη 6) ἐξαιρέτως ἱερουργουμένας, καὶ οὐχὶ 7) δεισιδαιμονίας ἕνεκα τὸ τοιοῦτον ὑπομείνας, ὥς ἂν τις ἀπλῶς ὑπολάβοι· πολὺ δὲ μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ 8) εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι αὐτὸν τῶν ἀξιωμαθῆτων διαλιάθῃ ἐν θεῶν ἀπορρήτοις ἢ τελεταῖς 9) φυλαττόμενα, προμαθὼν τε, ὅτι ἄποικα τρόπον τινὰ καὶ ἀπόγονα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν τὰ αὐτόθι ὑπάρχει, ἐκ τούτου τε ἐλπίσας καλλιόνων καὶ θειοτέρων καὶ ἀκραιφνῶν μεθέξειν 10) μνημά-

5) καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς] In Ciz. καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικοῖς, recte omisso altero καὶ post ἄλλοις, ubi ab Arc. et Kust. insertum sententiam turbat: hinc deleui. Pro Φοινικοῖς, quod cum Arc. et Kust. etiam Ciz. exhibet, malui cum Kustero Φοινικικοῖς scribere, quam aut cum Scalig. Φοινικίοις, aut cum margine Rigalt. Φοινίκης. Conf. Sturzii Hellenici fragm. p. 102. *Kiess.*

6) ἐξαιρέτως ἱερουργουμένας] Ita verissime Kusterus in praefatione scripsit pro ἐξ αἰρέσεως ἱερουργούμενα, quod, ut in edd. Arc. et Kust., etiam in Ciz. extat. Kusteri interpretatio haec est: initia, quae praecipue et singulari quadam religione in multis Syriae partibus celebrabantur. Ἐξαιρέτως et ἐξ αἰρέσεως eodem modo confusa sunt infra apud nostrum c. XXXVI. sect. 265. *Kiess.*

7) δεισιδαιμονίας] In Ciz. δεισιδαιμονίας, ὑπομνείας, πολλοί. Ibidem deinceps ὀρέξει, quod e MS. Regio reuocauit Kust., cuius loco antea male legebatur ὀρίσει. *Kiess.*

8) εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι] Ita Ciz., quam lectionem etiam Obrechtus expressit. In ed. Arc. εὐλαβείας τοῦ μή τι, in Kust. εὐλαβείας ἵνα μή τι. Deinceps pro solo verbo ἀξιωμαθῆτων, quod habent Kust. et Arc., in Cd. Ciz.

et cum ceteris Phoeniciae hierophantis, cunctisque initiis Bybli et Tyri, ac iis, quae in multis Syriae partibus singulari modo celebrantur, sacrorum cerimoniais initiatus est. Id quod non fecit superstitione indutus, ut quis simplicior suspicari possit, sed potius ex amore contemplationis, veritusque, ne quid ipsum praeteriret, quod in deorum arcanis sacris mysteriisque sciri dignum obseruaretur. Cum autem iam antea Phoenicum sacra ab Aegyptiis coloniae sobolisque instar propagata nosset, adeoque pulchriora magisque diuina et illibata in

haec leguntur: ἀξιοθιμάτων δι μαθημάτων. Pro διαλά-
θῃ in margine Rigalt. λαθοίη notatum est. Quum
vocabulum ἀξιομάθητος admodum suspectum sit, omnem
locum sic constituerim: εὐλαβείᾳ τοῦ μή τινα αὐτὸν
τῶν ἀξιοθιμάτων διαλάθῃ — φιλαττόμενα. Ambiguam
tamen huius loci correctionem facit ambigua vocabuli
εὐλάβεια significatio. Nam si εὐλάβεια est reuerentia
deorum, tum cum genitiuo εὐλαβείας Schwarzii ratio,
quam proxima nota attuli, praefenda est. Kiess.

- 9) φιλαττόμεν] Imo φιλαττομένων, ut constructio salua
sit. Pendet enim a praecedenti ἀξιομαθίτων. Et mox
ὑπάρχει rescipsi pro ὑπάρχοντα, non solum sensu hoc
exigente, sed etiam auctoritate codicis MS. Kust.
Schwarzius suspicatur φιλαττόμενος, locumque ita ver-
tit: neque superstitionis causa tale quiddam sustinens,
sed potius amore et appetitione contemplationis et pieta-
tis, cauens ne quid ipsum in arcanis deorum sacris aut
mysteriis rerum scitis dignarum fugeret, iamque prae-
sciens etc. Kiess.

- 10) μνημάτων] Ita scribendum est pro μνημάτων. Men-
dum hoc iam ante etiam deprehenderat Anonymus in
annotationibus, quas Arcerius Castigationibus suis in
Iamblichi Protrepticon subiecit. Kust. in Praef.

των ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ¹¹⁾ ἀναχθεῖς κατὰ τὰς
¹²⁾ Θάλειω τοῦ διδασκάλου ὑποθήκας διεπορ-
 θμεύθη ἀμελλητὶ ὑπὸ τινῶν Αἰγυπτίων πορ-
 θμέων καιριώτατα προσορμισάντων τοῖς ὑπὸ
 Κάρμηλον τὸ Φοινικικὸν ὄρος αἰγιαλοῖς· ἐν-
 θα ἐμόναζε τὰ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ τὸ
 ἱερόν· οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐτόν, τὴν τε
¹³⁾ ὥραν αὐτοῦ κερδῆσαι, καὶ εἰ ἀποδοῖντο,
¹⁵⁾ τὴν πολυτιμίαν προειδόμενοι. ¹⁴⁾ Ἐπεὶ μέντοι,
 (12) κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σεμνῶς,
 ἀκολούθως τε τῇ συντροφῇ ἐπιτηδεύσει ¹⁵⁾ δια-
 τάττοντος, ἄμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες,

11) ἀναχθεῖς] Codex MS. ἀγασθεῖς pro voce nihili
 ἀγαθεῖς, quae in priore Edit. reperitur. At nec ἀγα-
 σθεῖς sensui loci huius conuenit: pro quo proinde ἀγαν
 ἡσθεῖς lubens rescripserim. Sic enim sensus erit planus,
 Pythagoram nempe valde laetum secundum Thaletis
 magistri sui praeceptum in Aegyptum traiecisse. Kust.
 Schwarzius ita de hoc loco: „Vox nihili ἀγασθεῖς ex
 „ἀγασθεῖς vel ἀγρευθεῖς corrupta esse videtur. Nam
 „quia paulo ante de mysteriis, quibus initiatus erat
 „Pythagoras, sermo fuerat, belle expiatus abiisse in
 „Aegyptum dicitur. Nam ἀγρεύεσθαι et similia verba
 „elegantia his in rebus fuisse cum aliunde tum ex
 „Pollione constat. Diis autem consecratum proficisci
 „laudis est et felicitatis haud exiguae. Atque hoc in
 „Pythagora auctor noster praedicat.“ Etiam in Ciz.,
 vt in ed. Arc., est ἀγαθεῖς· at in margine Rigalt. nota-
 tum est ἀγαχθεῖς, quod ad veram lectionem ἀναχθεῖς
 deducit, quam auctori reddidimus. Kiess.

12) Θάλειω] In Ciz. Θαλέω. Tum pro ἀμελλητὶ in Ciz.
 ἀμελληλητὶ, in Arc. ἀμελητὶ. Pro Φοινικικὸν scripsi cum
 Kustero Φοινικικόν. Kiess.

13) ὥραν] Post hoc vocabulum videtur excidisse ἄν.
 Pro αὐτοῦ, quod sequitur, in Ciz. est αὐτοῦ τε. Kiess.

Aegypto sibi initia promitteret: Thaletis praeceptoris sui monita secutus, soluit et confestim e Phoenicia eo traiecit portitorum quorundam Aegyptiorum ope, qui ad litus Carmelo Phoenicum monti subiectum opportune appulerant: vbi nimirum Pythagoras saepe in templo solus versabatur. Eum nautae lubentes receperunt, ob formositatem eius lucrum pretiumque ingens, si venundarent, sibi augurati. Veruntamen, cum inter nauigandum animaduernerent, quanta cum continentia grauitateque pro vitae, cui insueuerat, conditione ageret,

14) Ἐπεὶ μέντοι] Sequitur periodus vastae longitudinis, continuata vsque ad finem sectionis 16, in qua tamen praeter interpuncta, male a Kustero posita, pauca erant corrupta. Post ἐπεὶ μέντοι, quae verba sunt vertenda *veruntamen*, posui comma; pro ἀναμνησθέντες e Cd. Par. scripsi ἀναμνησθέντες τε, quo hoc participium cum antecedentibus διατεθέντες et ἐνιδόντες coniungatur, vt cap. V. sect. 21. in simili periodo λογισάμενός τε; verba ἐνέβη, ἐκάθισεν, διέμεινε et κατέδαρθε pendent ex coniunctione ὥς post ἀναμνησθέντες; denique post βραχὺ punctum sustuli, et post θεοῦ colon posui. *Kies.*

15) διαύγιστος] Nisi vox mendo laborat, subintelligendum est ἐανιόν, idque vertendum, *cum se componeret*. Alias etiam non inepte legere possis διαύγιστος: quam lectionem Obrechtus ob oculos habuisse videtur. *Kust.* Schwarzius l. l. p. 358 sq. locum sic emendat: ἐπεὶ μέντοι κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σεμνῶς ἀκολούθως τε τῇ συντροφῇ ἐπιτηδεύσει ἐπιτηδεύσει, διηλλάττοιο, ἄμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες κ. τ. λ. *Veruntamen* quum in nauigando modeste ibi et decenter et consuetae virtuti conuenienter se gessisset, reconciliabantur ei et melius in eum erant animati. *Verissimum*

καὶ μεῖζόν τι ἢ κατ' ἀνθρωπίνην φύσιν ἐνιδόν-
τες τῇ τοῦ παιδὸς εὐκοσμία, ¹⁶⁾ ἀναμνησθέντες
τε, ὡς προσορμίσασιν εὐθὺς αὐτοῖς ὡχθῇ κα-
τιῶν ¹⁷⁾ ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου,
¹⁸⁾ (ἐρώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὁρῶν ἡπίσταντο
αὐτὸ καὶ τοῖς πολλοῖς ἄβατον) σχολαίως τε
καὶ ἀνεπιστρεπτὶ βαίνων, οὔτε κρημνώδους
τινὸς οὔτε ¹⁹⁾ δυσβάτου πέτρας ἐνισταμένης,

quidem est, quod addit Schwarzius, nimis saepe factum
esse, vt vocabulorum geminandorum excideret alterum
(cf. Schaefer. Mel. crit. p. 69. et Praef. ad Anacr. Carm.
p. XII. sq. Wyttenbach. Bibl. crit. Vol. II. P. II. p. 65.),
eius tamen ratio vt nostro loco minime probari potest,
ita multo probabilius cum Kust. scribitur *διάγοντος*.
Kiess.

¹⁶⁾ ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit ἀνακόλουθος, scriben-
dum est ἀνεμνήσθησαν. Nullum enim aliud deinceps
sequitur verbum, ad quod participia illa praecedentia,
διατεθέντες, et ἐνιδόντες, referri possint. Kust. Non
opus est hac correctione. Pro εὐκοσμίᾳ in Ciz. est
εὐκοσμίαν. *Kiess.*

¹⁷⁾ ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου] Hoc loco Iambli-
chi Carmelitae quidam abutuntur ad persuadendum aliis,
Pythagoram etiam fuisse Carmelitam. Aiunt enim,
ordinem suum ab ipso Elia, qui Pythagora vtique an-
tiquior fuit, institutum, a monachis siue eremitis in
monte Carmelo degentibus continua successione per
plura secula propagatum fuisse: cumque ordo iste
sanctitatis fama celebris fuerit, Pythagoram ad mon-
tem Carmelum accessisse, vt sacris eius initiaretur.
Sane, Philippus Tessiere Carmelita, anno 1612. Biteris
in prouincialis ordinis sui conuentu, coram vrbis eius-
dem Episcopo, non dubitauit inter alias *Historiae Car-
melitanae theologicæ propugnandæ Theses* etiam hanc
proponere: *Valde esse probabile, Pythagoram Philoso-
phum etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos in-
stituisse, vt victu, conuersatione, et vestitu discipulos*

iam aliter erga ipsum animati, et in pueri modestia aliquid homine maius notantes, memoriaque repetentes, vt ex insperato appellentibus apparuisset, cum a summo Carmeli vertice, quem prae aliis montibus sacrum vulgoque inaccessum nouerant, lento gradu et nunquam respiciens descenderet, nullo praecipitio, vel etiam inuio saxo eum

Elias omnino referrent. Sed hanc sententiam nullo rationis nixam fundamento merito refellit Papebrochius in Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo, Part. II. Artic. XVI. vbi prolixo de hoc argumento agitur. Kust.

18) *ἱερώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὄρ. ἡπ.]* Sic recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii corrupte legitur, *ἱερώ δὲ τῶν ἄλλων ὄρων ἀπίστατο. αὐτὸ καὶ πολλοῖς ὑβатов.* Kust. Etiam in Ciz. ante πολλοῖς deest τοῖς. Kiess.

19) *δυσβάτου]* Pessime antea legebatur *εὐοράτου*: pro quo *δυσβάτου* auctoritate codicis MS. reposui. Kust. Consentit Ciz. in *δυσβάτου*. At Schwarzius l. l. monet, particulas οὐδὲ esse disiunctivas, nomina autem τοῦ *κημνώδους* et τοῦ *δυσβάτου* seiungi non posse, quia, quum de montibus dicantur, vnum idemque signent, si rem spectes. Nam praecipitia loca montium impedita esse ad cundum, et loca montium difficilia itu esse ea, quae praecipitium aliquod obiciant. Ergo vt disiunctio locum habere possit, hic vir doctus legere mauult *εὐβάτου*, hoc quidem modo: οὐδὲ *κημνώδους* τινός, οὐδὲ *εὐβάτου* πέτρας ἐνισταμένης, non obstante nec praecipiti petra vlla, nec leui ac facili. Vnde Schwarzius οὐδὲ adsciuerit, quum vbiuis legatur οὔτε, ignoro; sed eius κρίσιν inanem esse, in promptu est, quum omnia quidem *κημνώδη* sint *δύσβατα*, at non contra omnia *δύσβατα* item *κημνώδη*, neque πέτρα εὐβατος obstat euenti. *Δύσβατος* idem est quod *τραχύς*, quod cum *κημνώδης* coniunxit Herodian. VI, 5. 5. τὰ τῆς χόρας ὄρη, τραχύτατά τε ὄνια καὶ κημνωδέστατα. Kiess.

καὶ ἐπιστὰς τῇ σκάφει, μόνον τε ἐπιφθεγξά-
 (13) μενος, ²⁰) εἰς Αἴγυπτον ὁ ἀπόπλους; κατανευ-
 σάντων αὐτῶν, ἐνέβη καὶ σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔν-
 θα μάλιστα οὐκ ἔμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιος ἔσε-
 16 σθαι ναυτιλλομένοις παρ' ὅλον τὸν πλοῦν, ἐφ'
 ἐνός τε καὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος διέμεινε δύο
 νύκτας καὶ τρεῖς ἡμέρας μήτε τροφῆς, μήτε
 ποτοῦ μετασχὼν, μήτε ὕπνου, ὅτι εἰ μὴ λα-
 θὼν ἅπαντας, ὡς εἶχεν ἐν τῇ ἐδραΐᾳ καὶ ἀδα-
 λεύτῳ ἐπιμονῇ κατέδαρθε βραχύ, ²¹) καὶ ταῦ-
 τα ²²) διηγεκοῦς καὶ σεδυρμένου παρὰ προσ-
 δοκίαν, εὐδυντενοῦς τε συμβάντος αὐτοῖς τοῦ
 πλοῦ, ὥσάν τινος παρουσίᾳ θεοῦ· πάντα συν-
 τιθέντες τὰ τοιαύδε καὶ ἐπισυλλογιζόμενοι,
 δαίμονα θεῖον ὡς ἀληθῶς ἐπεισθήσαν σὺν
 αὐτοῖς ἀπὸ Συρίας εἰς Αἴγυπτον μετιέναι, καὶ
 τὸν τε πρόξλοιπον εὐφημώτατον πλοῦν διεξή-
 νυσαν, καὶ σεμνοτέροις, ²³) ἥπερ εἰώθεσαν,
 ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο πρὸς τε
 ἀλλήλους καὶ πρὸς αὐτὸν, μέχρι τῆς εὐτυχε-
 στάτης συμβάσεως αὐτοῖς καὶ ἀκνυμάντου

20) εἰς Αἴγυπτον] Gish. Cuper. Observat. lib. III. c. III.
 p. 269. et Scaliger censent, legendum esse: εἰ εἰς Αἴ-
 γυπτον. At facile caremus particula interrogatiua, quum
 interrogatio, quae in his verbis inest, vocis modula-
 tione satis indicaretur. *Kie ss.*

21) καὶ ταῦτα] Puto excidisse μετὰ, vt legendum sit,
 καὶ μετὰ ταῦτα. Sic enim sensus omnino erit planus.
Hust. Nihil est addendum, neque audiendus Schwarz-
 zius, καὶ ταῦτα interpretans *interea*, nisi scribere vo-
 luerit *praeterea*. *Kie ss.*

morante; utque, cum ad scapham venisset, nihil aliud dixisset, quam, *in Aegyptum cursus est?* et annuentibus ipsis nauem conscendisset, tacitusque toto nauigationis tempore consedisset, ubi ministeriis nautarum nihil impediementi esset allaturus, permansissetque in eodem habitu duas noctes tri-duumque integrum, non cibum, non potum, non somnum capiens, nisi forte cunctis non aduertentibus, uti erat in sede sua constanter compositus immotusque, paulisper dormitauiisset, quumque adeo praeter expectationem continuo nec interrupto tractu rectus ipsis cursus esset, quasi deus aliquis praesens interuenisset: haec omnia inter se nautae comparantes concluderunt, daemonem vere diuinum secum in Aegyptum e Syria transire: vnde male ominatis verbis abstinentes, quod reliquum fuit nauigationis, absoluerunt, et sermone factisque vsi sunt tum inter se, tum erga ipsum, honestioribus, quam solebant, donec feliciter per summam maris tranquillitatem ad

22) *διηρεοῦς*] Ita Kust., in ed. Arc. et Ciz. *διηρεῶς*. Pro *εὐθυτενοῦς* Heraldus coniecit *κατὰ νόον*, sine causa, recte censente Reinesio in margine Cod. Ciz. Paulo post Ciz. *συνηθένης*. Kiess.

23) *ἤπερ*] In edd. Arc. et Kust. vitiose *εἴπερ*, in Ciz. *ἤπει*. Notauit illud editionum vitium etiam Schwarzius. Kiess.

24) παρόδου εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἥονα τοῦ σκά-
 17 φους προσοχῆς. Ἐνθα δὲ ἐκβαίνοντα 25) ὑπε-
 (14) ρείσαντες σεβαστικῶς ἅπαντες καὶ διαδεξά-
 μενοι 26) ἐκάθισαν ἐπὶ καθαρωτάτης ἁμμον,
 καὶ αὐτοσχεδιὸν τινα βωμὸν πρὸ αὐτοῦ πλά-
 σαντες, 27) ἐπικινήσαντές τε ὅσων εἶχον ἀκρο-
 δρύων, οἷον ἀπαρχάς τινας κατατιθέμενοι τοῦ
 γούρτου μεθώρμισαν τὸ σκάφος, ὅπου περ καὶ
 προέκειτο αὐτοῖς ὁ πλοῦς. ὁ δὲ διὰ τοσήνδε
 αἰστίαν ἀτονώτερον τὸ σῶμα ἔχων οὔτε πρὸς
 28) τὸν ἀποβιβασμὸν καὶ τὴν 29) τῶν ναυτῶν

24) παρόδου] Haec vox videtur loco suo mota esse et
 ponenda post συμβάσης αὐτοῖς. ut totus locus sic lega-
 tur: μέχρι τῆς εὐτυχεσιότητος συμβάσης αὐτοῖς παρόδου καὶ
 ἀκυμάντου εἰς τὴν Αἰγυπτίαν, etc. Nisi enim sic statuas,
 vox παρόδου omnino erit superuacanea, nec locum hic
 habere poterit. Kust. Schwarzius locum sic emendat:
 ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο πρὸς τε ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, εὐτυχεσιότητος συμβάσης αὐτοῖς καὶ ἀκυμάντου
 παρόδου μέχρι τῆς εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἥονα τοῦ σκάφους
 προσοχῆς. et honestioribus quam consueverant, et vocibus
 et negotiis uti coeperunt cum inter se tum ad ipsum,
 transitu eis prospero et tranquillo oblato, usque dum
 nauicula ad littus Aegypti esset appulsa. Codex Ciz.
 praebet πάροδον, quod disiungendum videtur in παρὶ
 ὁδόν, et intelligi potest aut per cursum, dum nauigabant:
 aut praeter cursum, postquam cursum per mare peregre-
 rant. Forsitan tamen huius loci vitium inest in προσοχῆς.
 Nam quanquam προσέχειν saepius dicitur de nauium ap-
 pulsione, substantiuum tamen προσοχή hac significatione
 praeter hunc locum vix occurrit. Hoc si recte ponitur,
 videri potest in προσοχῆς latere πρὸς ὄχθην, quibus ver-
 bis e margine in textum translatis et deprauatis libra-
 rius aliquis verba εἰς ἥονα explicauerit. Denique παρό-
 δου interpretamentum esse potest substantiui προσοχῆς
 rariori significatione h. l. vsurpati. Quae ratio omnium
 maxime probabilis. Kiess.

littora Aegypti nauem applicuerunt. Ibi vero exscendentem alternis exceptum manibus honorifice nauī extulerunt, et postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congesserunt, eaque fructibus arboreis pro praesenti copia cumulata, et mercis, quam vehebant, primitiis appositis, inde provecti eum, quem antea destinauerant, portum petiuerunt. Ille vero tam longo ieiunio imbecillior nec cum e nauī a nautis exponeretur et suble-

25) ὑπερείσαντες] Sic MS. (etiam Ciz. *Kie ss.*), cuius loco antea minus recte legebatur ὑποίσαντες. ὑπερείσαντες autem veram esse lectionem, vel ex iis patet, quae paulo post sequuntur, τὴν τῶν ναυτῶν ὑπέρεισαν, etc. *Kust.*

26) ἐκάθησαν] Ciz. ἐκάθησαν. *Kie ss.*

27) ἐπικνήσαντες] Est vox Lexicis ignota et mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, ἐπινῆσαντες, i. e. cum accumulassent, ab ἐπινέω vel ἐπιήνω, quae est vox nota et ab optimis quibusque scriptoribus tam in prosa quam ligata oratione vsurpata. Vide Suidam v. ἐπινῆσαντες. *Kust.* Etiam Ciz. ἐπικνήσαντες; at in margine Cod. Spanhem. notatum est ἐπιπνήσαντες, unde coniicias, legendum esse ἐπιπνήσαντες ab ἐπιπνήω. — Pro ὅσον Arc. habebat ὅσων, quod Scaliger correxit. — Ante οἶον in Ciz, vt in ed. Arc. deest καί. Deinceps Ciz. μεθώρησαν et ἀσπίταν. *Kie ss.*

28) τὸν ἀποβιβασμὸν] Substantiuum ὁ ἀποβιβασμός, quo lexica Stephani et Schneideri carent, idem significat, quod verbum τὸ ἀποβιβάζειν. *Kie ss.*

29) τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio τῶν αἰτῶν, nullo omnino sensu. *Kust.*

ὑπέρειδιν καὶ χειραγωγίαν ³⁰⁾ ἡναντιώθη τότε, οὔτε ἀπαλλαγέντων ἀπέσχετο ἐπιπολὺ τῶν πα-
ρακειμένων ἀκροδρῶν, ἀλλὰ ἐφαψάμενος χρη-
σίμως αὐτῶν καὶ ὑποθρέψας τὴν δύναμιν, εἰς
τὰς ἐγγὺς ³¹⁾ διέσωσε συνοικίας, τὸ αὐτὸ ἦθος
ἐν παντὶ ἀτάραχον καὶ ἐπιεικὲς διαφυλάττων.

K E Φ. δ.

- 18 ¹⁾ Ἐκεῖθ' ἐν τε εἰς πάντα ἐφοίτησεν ἱερα
(15) μετὰ πλείστης σπουδῆς καὶ ἀκριβοῦς ἐξετά-
σεως, θαυμαζόμενός τε καὶ στεργόμενος ὑπὸ
τῶν συγγενομένων ἱερέων καὶ προσητῶν, καὶ
ἐκδιδασκόμενος ἐπιμελέστατα περὶ ἐκάστου, οὐ
παρλείπων οὔτε ἀκούσασθαι τῶν καθ' ἑαν-
τὸν ἐπαινουμένων οὔτε ἄνδρα τῶν ἐπὶ συνέσει
γνωριζομένων ²⁾ οὔτε τελετὴν τῶν ὁπωσδήποτε

30) ἡναντιώθη] Prior Editio male ἡ ναντιώθη· in cuius locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam inedia[m] corpore esset infirmo et imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum ad exscensum ex naui faciliorem reddendum, manibus suis leuatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem ναντιώθη, quae procul omni dubio corrupta est, prae altera illa amplexum esse. Vertit enim *nausea correptus est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est? Kust. Huic notae Kusterus in Praefat. alia addidit, mendum, inquit, huic contrarium occurrere apud Phrynichum in Ecloga Dict. Attic. p. 32. ubi sic legitur: Μισοδάκτυλα· ἡναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα. Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἡναντίασα illic vertit *repugnauit*, quasi ab ἐναντιῶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione

varetur atque manu duceretur, tum aduersatus est, nec post eorum discessum se diutius a fructibus abstinuit, quin sumeret, quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis peruenit, habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similis.

C A P. IV.

Inde obiens omnia templa maximum studium examenque accuratum impendit, prophetas et sacerdotes, quibus vsus est, in sui amorem admirationemque excitauit, et singulis exacte perceptis non praetermisit, quin etiam cognosceret, quidquid sua aetate celebre foret, siue viri essent sapientia nobiles, siue initia quomodocunque culta:

rescribe, *ἄναυτία*, a *ναυτιᾷ*, *nauseare* vel *nauseam sentire*. Mens enim Phrynielii est, vocem *μεσοδάκτυλα* a puriore Atticismo adeo abhorrere, ut *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum *σιχαίνομαι* ait esse *ναυτίας ἄξιον*, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem *ναυτιᾷ* accepit elegantissimus et lepidissimus Lucianus in *Rhetor. praecept.* p. 322. Edit. Amstelod. vbi inquit, *ὥς ναυτιᾷ ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀρομάτων*, id est, *ut nausea omnes afficiantur a frigidis et ineptis vocibus*.

31) *δέεωσσε*] Imo *διερώθη*, i. e. *incolumis peruenit*. Vel subintelligendum est, *ἵαντόν*. Kust.

1) *Ἐκεῖθεν τε*] Ita Kust. cum Arc., sed Ciz. *ἐκεῖθεν δέ*. Idem paulo post *συγγινόμενων* pro *σιγγινόμενων*, quod habet Kust. cum Arc. Kiess.

2) *οὔτε τελετήν τῶν ὁπωσδήποτε*] Ita Kust. et Arc. In Ciz. et Par. *οὐ τελετήν ὅπου δὴ ποτε*. Kiess.

τιμωμένων, οὔτε τόπον ἀθεώρητον, εἰς ὃν ἀφικόμενος ᾤκησεν τι περιττότερον εὐρήσειν. ὕθεν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἱερέας ἀπεδήμησεν, ὡφελούμενος παρ' ἐκάστῳ, ὅσα ἦν σοφὸς ἕκαστος.

19 3) Δύο δὲ καὶ εἴκοσιν ἔτη κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς ἀδύτοις διετέλεσεν ἀστρονομῶν καὶ γεωμετρῶν καὶ μουσόμενος οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχε, πάσας θεῶν τελετάς, ἕως 4) ὑπὸ τῶν τοῦ Καμβύσου αἰχμαλωτισθεὶς εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη, καὶ κεῖ τοῖς Μάγοις 5) ἀσμένοις ἄσμενος συνδιατρίψας καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὰ παρ' αὐτοῖς σεμνὰ καὶ θεῶν θρησκείαν ἐντελεστάτην ἐκμαθὼν, ἀριθμῶν τε καὶ μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ' ἄκρον ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε δώδεκα 6) συνδιατρίψας ἔτη, εἰς Σάμον ὑπέστρεψε περὶ ἕκτον πού καὶ πεντηκοστὸν ἔτος ἤδη γεγονώς.

(16)

Κ Ε Φ. ε.

20 Ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ τινῶν πρεσβυτέρων, καὶ οὐκ ἔλαττον ἢ πρόσθεν θαυμασθεὶς (καλίων τε γὰρ καὶ σοφώτερος καὶ θεοπρεπέστερος

3) Δύο δὲ καὶ εἴκ.] Locum hunc ad examen reuocat, et cum chronologicis rationibus minus bene conuenire ostendit Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar. Epist. p. 69. (p. 189. ed. Lips.) quem ut Lector adeat suadeo. Kust.

4) ὑπὸ τῶν τοῦ Καμβύσου] Sic Kust. et Arc. In Ciz. et Par. ὑπὸ τῶν σὺν Καμβύσῳ. Kiess.

5) ἀσμένοις ἄσμενος] Hanc lectionem recepi e Cd. Ciz.,

nec loca inuisere abnuebat, in quibus se inuenturum aliquid amplius putauerat. Quae de causa ad omnes profectus est sacerdotes, apud quemque horum cum fructu eruditus in ea, quam quisque tradebat, disciplina. Ita viginti duo anni in Aegypto absumti, dum in adytis templorum astronomiam, geometriam, et omnium deorum initia non pertransennam, aut perfunctorie addidit, donec a Cambysis milite inter captivos Babylonem abduceretur, ubi cum Magis lubentibus ipse lubens versatus illorum studia religionemque perfecte imbibit, et numerorum musicaeque artis et aliarum disciplinarum fastigium assecutus post annos duodecim Samum rediit, iam circiter sexaginta annos natus.

C A P. V.

Ibi a quibusdam senioribus agnitus non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim a peregrinatione plus pulcritudinis et sapientiae, maioraque diuinitatis

eandemque expressit Obrechtus. Kusterus de hoc loco haec monet: „Malim ἄσμενος (pro ἀσμένους), i. e. libens. Vel dicendum est, post ἀσμένους excidisse „ἄσμενος, ut legatur, τοῖς μάγοις ἀσμένους ἄσμενος συνδιατρέφας, etc.“ Cd. Par. pro ἀσμένους habet ἄσμενα. Kiess.

6) συνδιατρέφας] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. est προς- διατρέφας. Kiess.

αὐτοῖς ¹⁾ ἐφάνη), παρακαλούσης αὐτὸν δημο-
σίᾳ τῆς πατρίδος ὠφελεῖν ἅπαντας καὶ μετα-
διδόναι τῶν ἐνθυμιῶν, οὐκ ἀντιτείνων τὸν τῆς
διδασκαλίας τρόπον συμβολικὸν ποιεῖν ἐπεχεί-
ρει, καὶ πάντα ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ διδά-
γμασι, καθ' ἃ ²⁾ ἐπαιδεύθη, εἰ καὶ μὴ σφόδρα
προξέντο τὸν τοιοῦτον τρόπον οἱ Σάμιοι, μηδὲ
ἁρμονίως, καὶ ὥς ἐχρῆν, προσεφύησαν αὐτῷ.
²¹ Μηδενὸς οὖν αὐτῷ ³⁾ προστρέχοντος, μηδὲ
γνησίως ὁρεγομένου τῶν μαθημάτων, ⁴⁾ ἃ τοῖς
Ἑλλήσιν ἐνοικίξειν παντὶ τρόπῳ ἐπειράτο, μὴ
περιφρονῶν, μηδὲ ὀλιγορῶν τῆς Σάμου, διὰ
τὸ πατρίδα εἶναι, γεῦσαί τε πάντως βουλόμε-
νος τῆς τῶν μαθημάτων καλλονίης τοὺς πα-
τριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ⁵⁾ ἀλλ' οὖν ἐπι-

1) αὐτοῖς] Hoc pronomen, quod habent edd. Arc. et Kust., deest in Ciz. Ibidem paulo post pro ἐνθυμιῶν, quae est lectio Arc. et Kust., legitur ἐνθυμίῶν, aequè bene. Ibidem denique διδασκαλίας et ἐπιχειρεῖ, ubi Arc. ἐπιχειρεῖ. Kiess.

2) καθ' ἃ ἐπαιδεύθη] Prior Edit. male, κατ' ἐπαιδεύθη: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de Vit. Pyth. p. 60. et Schefferus de Philos. Ital. p. 25. emendant, καθ' ὧν: respicientes scilicet ad praecedens τρόπον. Sed nos repraesentauimus hic lectionem codicis MS. quae utique recte se habet. Kust. In margine Cod. Spanhem. notatum est καθά, quod etiam in Cd. Ciz. extat; idque et ipsum locum hic habere potest; nam διδάγματα sunt instituendi modi. Kiess.

3) προστρέχοντος] Antea minus recte (etiam in Ciz. Kiess.), προτρέχοντος. Desider. Heraldus Animaduvers. in Iamblich. cap. III. legendum potius suadet, προσέχοντος: quod non displicet. Kust. Idem margini Cd. Ciz. adscripsit Reinesius. Kiess.

argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum inuitauit, vt omnibus participatione inuentorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi coepit eodem modo, quo ipse in Aegypto doctus erat, quamuis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis promte, vt par erat, eius lateri adhaerescerent. Vtut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omni modo inter Graecos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque eius abiicere sustinuit, quin ciuibus suis vel inuitis aliquem pulcerrimarum artium gustum daret.

4) ἂ τοῖς Ἑλλήσιν ἐνοικ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. (consentiente Ciz. Kiess.) suppleuimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίξεν· nullo omnino sensu. Kust.

5) ἀλλ' οὖν] Particula haec connexionis loco huic non quadrat, sed potius τοιγαροῦν, vel οὐκοῦν. Deinde, quae sequuntur, commodius sic legerentur, ἐπινοῖα καὶ μεθόδῳ τοιαύτη ἐχρήσατο. παρατηρήσας. Vide, Lector, et attende. Kust. Longe a vero aberrauit Kusterus, non videns, non post ἐκόντας, sed demum post μεθόδῳ, vt in Ciz., interpungendum esse. Attigimus hunc locum ad Protrept. p. 19. Quemadmodum hic praecedente εἰ μὴ sequitur ἀλλ' οὖν, ita apud Isocratem in Archidam. sect. 27. ed. Lang. p. 196. et in Aesop. fab. I. extr. e cod. Aug. ἀλλ' οὖν γε. Schwarzius omnem locum sic constituit: γεῦσαι μὲν πάντως ἐβούλετο τῆς τῶν μαθημάτων καλλωνῆς τοῦς πατριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ἀλλ' οὖν ἐπινοῖα καὶ μεθόδῳ. Παρατηρήσας οὖν εὐ-

(17) νοία καὶ μεθόδῳ· παρατηρήσας εὐφυῶς τινὰ καὶ εὐκινήτως ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν φιλογυμναστούντων ⁶⁾ μὲν καὶ σωμασκούντων, πενήτων δ' ἄλλως καὶ ἀπορωτέρων, ⁷⁾ λογιζιάμενός τε, ὅτι εὐπειθῇ ἔξει, εἰ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεά τις αὐτῷ ἀμεριμνοῦντι παρέχοι, προσκαλεσάμενος μετὰ τὸ λουτρὸν τὸν νεανίαν, ἐπηγγείλατο αὐτάρκη αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκίας ὑποτροφίην καὶ ἐπιμέλειαν διηνεκῶς παρέξειν, ⁸⁾ εἰ διαδέξαιτο αὐτοῦ καταβραχύ τε καὶ ἀπόνως ἐνδελεχῶς τε, ὥστε μὴ ἀθρόως φορτισθῆναι, μαθήματά τινα, ἃ παρὰ βαρβάρων μὲν ἐξέμαθεν αὐτὸς νέος ὢν, ἀπολείπει δ' αὐτὸν ταῦτα ἤδη διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν
 22 τούτου ἀμνημοσύνην. Ὑποσχομένῳ δὲ τοῦ νεανίου καὶ τῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομειναντος, ⁹⁾ εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ

φυῶς τινά etc. Particulam οὖν, quae ob ignorantiam librarii exciderit, post παρατηρήσας repetiit. Hoc sane necessarium esset, si ἐβούλετο, quod exhibet editio Kusteri, vera esset lectio. Sed pro illo imperfecto in ed. Arc. et Cd. Ciz. legitur βουλόμινος, et pro γεῦσαι μὲν, quod vnde Kusterus assumerit, non indicavit, in ed. Arc. γεῦσαι τε, in Ciz. γεύσεται. Quamobrem Arcerii lectionem, auctoritate Cd. Ciz. confirmatam, reuocaui. Obrechtus omnem locum liberius interpretatus est. — Ad εὐφυῶς καὶ εὐκινήτως conferri potest hic locus Ciceron. de Orat. III, 52. Qui utuntur armis aut palaestra, non solum sibi utendi aut ferendi rationem esse habendam putant, sed etiam ut cum venustate moveantur. Kiess.

6) μὲν] Cd. Ciz. μετά, quae confusio creberrima est in hoc codice. Kiess.

Quare technam huiusmodi methodumque commentus est. Vidit nempe iuuenem quendam palaestrae corporisque exercitiis deditum, sed pauperem et cum re angusta domi colluctantem, in gymnasio apte facileque pila ludere. Hunc sibi dicto audientem fore reputabat, si ei de paupertate securo vitae necessaria abunde suppeditaret. Statim itaque a balneo ad se vocat hominem, eique promittit alimoniam ad corpus exercendum curandumque suffecturam se subministraturum, dummodo accipere voluerit a se paulatim labore facili et eatenus, ne obruatur, continuato quasdam disciplinas, quas se adhuc iuuenem a barbaris hausisse, iam vero sibi seni per obliuionem excidere aiebat. Cum iuuenis spe subsidiorum allectus operam promisisset et in se recepisset, ad arith-

7) λογισμένός τε] Ita Kust. In Ciz. vt in ed. Arc. deest τε. Deinceps Ciz. νεανίαν sine τόν. Kiess.

8) εἰ διαδέχεται] Sic MS. At editio Arcerii corrupte εὐδιαδέχεται. Deinde pro αὐτόν, quod itidem edit. Arcerii habet, rescripsi αὐτοῦ, sensu manifeste eam lectionem flagitante. Sic paulo post recte, διαδέχεσθαι σου τὰ μαθήματα. Kust. Etiam in Ciz. est αὐτόν. hinc rescripsi αὐτοῦ. Ibidem est καὶ ἀθρόως pro μὴ ἀθρ., et pro ἀπολείπει in Par. ἀπολείπειν. Scal. ἀπολείπειν. Pro ἤδη in Ciz. est εἶδη. Kiess.

9) εἰς τὴν — ἐνάγειν] Ἐνάγειν legitur in Ciz. Praepositionem εἰς, quae post ὑπομείναντος facile excidere potuit, addidi propterea, quod eam omnia loci ratio efflagitat, et verbum ἐνάγειν etiam aliis locis cum εἰς

γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειράτο, ¹⁰⁾ ἐπ' ἄ-
 βακος τὰς ἐκάστου ἀποδείξεις ποιούμενος, καὶ
 (18) διδάσκων παντὸς σχήματος, ὃ ἔστι ¹¹⁾ διαγράμ-
 ματος, μισθὸν καὶ ¹²⁾ ἀντίπονον ¹³⁾ παρείχε τῷ
 νεανίᾳ τριώβολον· καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ
 χρόνου διετέλεσε ποιῶν, φιλοτιμότατα μὲν καὶ
 σπουδαίως, τάξει τε βελτίστη ἐμβιβάζων εἰς
 τὴν θεωρίαν, καθ' ἐκάστου δὲ σχήματος πα-
 23 ράληψεν τριώβολον ἐπιδιδούς. Ἐπεὶ δὲ ὁ νεα-
 νίας ὁδῶ τινι ἐμμελεῖ ἀγόμενος τῆς ἐκπρεπείας
 ἤδη ἀντελαμβάνετο καὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς
 ἀκολουθίας τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι· σννιδὼν
¹⁴⁾ τὸ γενόμενον ὁ σοφός, καὶ ὅτι οὐκ ἂν
 ἐκὼν ἔτι ἀποσταίῃ, οὐδὲ ἀπόσχοιτο τῆς μα-

construitur, vt apud Herodian. V, 4. 2. ἐνῆγε δ' αὐτοῦς
 καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν. Verbum ὑπο-
 μένειν absolute positum significat aliquid in se recipere:
 quemadmodum vsurpatur sect. 36. τῶν ἀνδρῶν ὑπομει-
 κάντων, ὃ τι ἂν κελύβῃ, πράξιν. In edd. Arc. et Kust.
 locus sic legitur: τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμε-
 τρίας ἐνάγειν· de qua lectione Kusterus ita indicat:
 „Haec utique sana esse non possunt. Quis enim sic
 „Graece loquatur? Quare puto Iamblichum scripsisse:
 „εἰς τὴν δι' ἀριθμ. μάθησιν καὶ γεωμετρίαν εἰσάγειν αὐ-
 „τὸν ἐπειράτο.“ Kiess.

10) ἐπ' ἄβακος] Ita Ciz. et hic et paulo inferius. Simi-
 liter in Protrept. p. 372. ἐπὶ τοῖς ἄβαξι. In edd. Arc.
 et Kust. est ἄμβακος. Kiess.

11) διαγράμματος] Secutus sum Schwarzii sententiam
 censentis, Iamblichum nomen σχήματος explanare per
 vocabulum artis διαγράμματος, quod vt notius et arti
 vsitatius per ὃ ἔστι voluerit. Antea enim scriptum
 erat diuissim διὰ γραμματος, pro quo vir doctus ad
 marginem codicis Spanhemiani notauerat διὰ γραμμῶν,

meticam et geometriam eum excitare studebat, demonstrationibus in abaco propositis: et pro singulis figuris, quas delineauerat, iuueni mercedem laboris tres obolos dedit. Idque per tempus satis longum continuatum est intenta cura studioque, nec non cum bono ordine et ad contemplandum manuductione, ita vt iuuenis tres obolos ferret, simul ac figuram geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens obseruaret, disciplinarum elegantiam et dulcedinem ac connexionem animo iuuenis concinno ordine viaque deducti iam se altius insinuasse, neque in curriculo discendi illum substiturum esse, aut manum de ta-

probante Kustero. Equidem tamen non repugnauerim, si quis existimet, verba ὅ ἐστι διαγράμματος, esse glossema. De ipso vocabulo διάγραμμα v. Fischer. ad Platon. Phaedon. p. 306. — Pro ὅ ἐστι in Ciz. est οὗ ἐστι. Kiess.

12) ἀντίπορον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. rescripserat, ἀντίποινον. Kust.

13) παρῆχε τῷ νεανίᾳ τριώβολον] Ad hunc locum Iamblichi respexit Eustathius ad Il. v. p. 951. Ed. Rom. vbi ait: Οἶδαμεν δὲ ἐκ τῶν Ἰαμβλίκου, καὶ ὅτι ἀπὸ Πυθαγόρου εἰληπται αὕτη, ὃς μαθητῇ δεξιῷ μὲν, ὀκνηρῷ δὲ εἰς μάθῃσιν, καθ' ἑκαστον μαθηματικὸν σχῆμα τριώβολον ἐδίδου, ἐξωνούμενος οὕτω τὴν τοῦ παιδευομένου μάθῃσιν. Kust.

14) τὸ γινόμενον] Ita Arc. et Kust., τὸ γινόμενον Cdd. Ciz. et Par. Kiess.

θήσεως, ¹⁵) οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πενίαν ὑπε-
 24 τιμήσατο καὶ ἀπορίαν τῶν τριωβόλων. Ἐκεί-
 νου δὲ εἰπόντος· ἀλλὰ καὶ χωρὶς τούτων οἷός
 τ' εἰμὶ μανθάνειν καὶ διαδέχεσθαι σοι τὰ μα-
 θήματα· — ἐπήνεγκεν· ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς τὰ
 πρὸς τροφήν ἐπιτήδεια ἔχω ἔτι οὐδ' εἰς ἑμαν-
 (19) τόν· ¹⁶) δέον οὖν σχολάζειν εἰς πορισμὸν τῶν
 καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐφημέρου
 τροφῆς, οὐ καλῶς ἔχειν, ¹⁷) ἄβακι καὶ ἀνο-
 νήτοις ¹⁸) ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπερι-
 σπᾶν. ὥστε τὸν νεανίαν, δυσἀποσπάστως τοῦ
 συνείρειν τὴν θεωρίαν ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἰ-
 πεῖν· ἐγὼ σοι λοιπὸν ποριῶ καὶ ἀντιπελαρ-
 γήσω τρόπον τινά. κατὰ γὰρ ἕκαστον σχῆμα
 25 τριώβολον καὐτός σοι ἀντιπαρέξω. καὶ τὸ ἀπὸ
 τοῦδε οὕτως ἐάλω ὑπὸ τῶν μαθημάτων, ὥστε
 μόνος Σαμίων ¹⁹) συναπῆρε Πυθαγόρα, ὁμῶ-

15) οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πεν.] Desiderius Heraldus
 in Animaduvers. in Iamblichum cap. 3. locum hunc,
 qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, et
 ab Arcerio interprete pessime acceptus erat, recte
 exposuit et distinxit. Nimirum Arcerius sic legen-
 dum et distinguendum censebat, οὐδ' εἰ πᾶσαν πάθει
 πέναν, ὑπετιμήσατο καὶ ἀπορ. quod vertit: etsi vel
 omnem paupertatem foret subiturus, honoravit indi-
 gentiam eius etiam triobolis. Poteratne quicquam
 dici a mente Iamblichi alienius? Sed talia sex-
 centa sunt in versione Arcerii. Ἰποτιμήσασθαι hic
 est προφασίζεσθαι (v. Heyne ad Apollod. p. 350.
 Kiess.), causari, praetextere: quod notandum, quia
 Lexica vulgata nullum eius significationis exemplum
 afferunt. Opportune Hesychius, Ἰποτιμήσεως, προφά-
 σεως quem locum adduxit etiam Heraldus. Kust.

bula retracturum, etiamsi extrema pateretur; paupertatem causatus, se amplius quos daret obolos habere negauit. Quo audito iuuenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis discere potero quod doces. Respondit autem Pythagoras, neque sibi ipsi iam suppetere, vnde viueret: cum igitur de quotidie necessariis victuque diurno laborandum esset, intempestium videri, abaco incumbere animumque sterili et vano opere distrahere. Tum denique iuuenis aegre ferens, se a continuandis disciplinis auelli, Ego, inquit, in posterum alimenta tibi suppeditabo, et ciconiās imitatus te mutuo sustentabo; nam in singula schemata tres obolos vicissim tibi dabo. Tantoque exinde disciplinarum amore captus est, vt solus inter Samios cum Pythagora e patria discederet,

Pro οὐδ' εἰ in Ciz. est οὐ δι' tum πάθει. In margine Cod. Spanhem. e Cd. Par. notatum est παθοίη, vt ibidem cap. III. sect. 14. not. 8. pro διαλάθῃ legitur λαθοίη. Atque nescio an haec optatiui forma in verbis barytonis vsitatio sit, quam Buttmanno (Gram. gr. p. 235. ed. 5.) videtur. *Kiess.*

16) δέον οὖν] Sic MS. At prior Edit. male, διὸ νοῦν. quod Arcerio frandi fuit. *Kust.*

17) ἄβακι] Etiam hic, vt supra, e Ciz. hanc formam retinui. Edd. Arc. et Kust. ἄμβακι. *Kiess.*

18) ματαιοπονήμασιν] Antea male, ματαιονήμασιν. *Kust.*

19) συναπῆρε] Sic recte legendum monuit Cl. Dodwellus in Exercit. de Pythag. aetate p. 145. Prior enim editio male habet, συνεπῆρε. *Kust.* Tum Ciz. δῶνυμος pro δμῶνυμος. — Post δμῶνυμος videtur excidisse particula μέν. *Kiess.*

νυμος ὧν αὐτῷ, Ἐρατοκλέους δὲ υἱός. τούτου
 δὴ καὶ τὰ ἀλειπτικά συγγράμματα φέρεται,
 20) καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχάδων τοῖς τότε ἀθληταῖς
 κρεώδους τροφῆς διάταξις, οὐ καλῶς εἰς Πυ-
 θαγόραν 21) τὸν Μνησάρχου τούτων ἀναφερο-
 μένων. Λέγεται δὲ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον
 θαυμασθῆναι αὐτὸν περὶ τὴν Δῆλον, προς-
 ελθόντα [αὐτὸν] πρὸς πόν ἀναίμακτον λεγό-
 μενον 22) καὶ τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος βω-
 μόν, καὶ τοῦτον θεραπεύσαντα. ὅθεν εἰς ἅ-
 (20) παντα τὰ μαντεῖα παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ
 δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τῶν νόμων ἕνεκα διέτριψε.
 καὶ τούτων ἀπείντων ἀκροατῆς τε καὶ μαθη-
 τῆς γενόμενος, εἰς οἶκον ἐπανελθὼν ὥρμησεν
 26 23) ἐπὶ τὴν τῶν παραλελειμμένων ζήτησιν. Καὶ
 πρῶτον μὲν διατριβὴν ἐν τῇ πόλει κατεσκευά-
 σατο, 24) Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν
 ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι περὶ τῶν κοινῶν
 βουλευόνται, νομίζοντες περὶ τῶν καλῶν καὶ
 τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων ἐν τούτῳ
 τῷ τόπῳ ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν, 25) ἐν ᾧ κα-

20) καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχάδ.] Vide Menagium ad Laertium
 in Pythag. Num. 12. qui loca auctorum huc spe-
 ctantia collegit. Kust. Adde Meiners. l. c. p. 323.
 sqq. Kiess.

21) τὸν Μνησάρχου] Μνησάρχου scribendum esse etiam
 supra monuimus. Kust. In Ciz. h. l. est Μνησάρχου,
 quod restituiimus. Kiess.

22) καὶ τοῦ Γενέτορος] Καὶ τὸν τοῦ Γενέτορος rectius
 legas: ut monuit etiam Menag. ad Laert. VIII. 13.
 Caeterum conferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35. Kust. Pronomen αὐτὸν post προσελθόντα

ipsi cognominis, filius autem Eratoclis. Huius sunt libri de re athletica, idemque ordinavit, ut athletae pro caricis carnibus vescerentur: quae non recte Pythagorae Mnesarchi filio tribuuntur. Eodem tempore et Delus admirabatur Pythagoram, cum ille ad aram incruentam Apollinis Genitoris accederet, eamque coleret. Hinc profectus est ad omnia oracula. In Creta quoque et Lacedaemone legislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad praetermissa inuestiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagorae Hemicyclium dictam, in qua Samii de republica consilia ineunt, rati, eo potissimum loco de rebus bonis, iustis, vtilibusque agendum esse,

corruptum est, et delendum videtur: hinc vncis inclusi. Tum in Ciz. pro τοῦ est τοῦ τ, quod ortum videtur ex τόν τοῦ. Ibidem et in Par. θεραπεύσαντες. *Kiess.*

23) ἐπὶ τὴν τῶν] Artic. τὴν, qui deest in edd. Arc. et Kust., restitui e cod. Ciz. *Kiess.*

24) Πυθαγόρου ἔτι καὶ νῦν καλούμενον ἡμ.] Sic recto codex MS. itemque Porphyrius Num. 9. Ante vero corruptissime hic legebatur, Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν ἡμικύκλιον. *Kust.*

25) ἐν ᾧ κατεσκεύασεν] Si me audias, leges, ὃν κατεσκεύασεν, i. e. quem (locum, nempe) struxerat, vel, condiderat. *Kust.* Rittershusio ad Porphyrium p. 12. videtur legendum: ἐν ᾧ κατεσκήνωσεν. Schwarzius retinet κατεσκεύασεν, quod interpretatur *versatus est*. At docendum erat, actuum quoque eandem, quam me-

τεσκεύασεν ὁ πάντων τούτων ποιησάμενος τὴν
 27 ἐπιμέλειαν. 26) Ἐξω τε τῆς πόλεως οἰκεῖον τῆς
 αὐτοῦ φιλοσοφίας ἄντρον ποιησάμενος, ἐν
 τούτῳ τὰ πολλὰ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας
 διέτριβε, καὶ τὴν ζήτησιν ἐποιεῖτο τῶν ἐν τοῖς
 μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐτὸν τρόπον Μίνω
 τῷ τοῦ Διὸς υἱῷ διανοηθεῖς. καὶ τοσοῦτον
 διήνεγκεν ὕστερον τῶν τοῖς ἐκείνου μαθήμασι
 χρησαμένων, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ μικροῖς
 θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν. Πυθαγόρας
 δὲ συνετέλεσε τὴν περὶ τῶν οὐρανίων ἐπιστή-
 μην, 27) καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλαις
 ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν.
 28 Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 28) διὰ τῶν ὕστερον ὑπ' αὐ-
 (21) τοῦ πραχθέντων ἔτι μᾶλλον αὐτὸν θαυμα-
 στέον. ἤδη γὰρ μεγάλην ἐπίδοσιν τῆς φιλοσο-
 φίας ἐχούσης, καὶ Ἑλλάδος ἀπάσης θαυμάζειν
 αὐτὸν προαιρουμένης, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ
 τῶν φιλοσοφωτάτων εἰς τὴν Σάμον δι' ἐκεῖνον
 παραγεγονότων καὶ βουλομένων κοινωνεῖν τῆς

dium κατασκευάζεσθαι, habere vim. Locus potius sic
 est capiendus, ut ad κατασκευάσαι ex antecedentibus
 repetatur, ποιῆσαι τὴν ζήτησιν, i. e. in quo Pythago-
 ras quaerere instituerat. Paulo ante post τῷ τῷ vi-
 detur excidisse δαῖν. Deinceps post πάντων e Ciz. ad-
 didi τούτων, i. e. τῶν καλῶν καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν
 συμφερόντων. Kiess.

26) Ἐξω τε] In Ciz. deest τε, et pro αὐτοῦ ibi est
 αὐτοῦ. Kiess.

27) καὶ ταῖς ἀποδείξ.] Corrupta hic quaedam et trans-
 posita, quae sic emendare et in ordinem redigere
 poteris, καὶ αὐτὴν ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν ἀριθμητικαῖς,
 etc. id est, et totam eam (nempe, scientiam rerum

quem constituerat is, qui horum omnium curam gesserat. Praeterea extra urbem suae philosophiae antrum quoddam paraverat, vbi maximam noctis dieique partem degebat, et profutura in disciplinis meditatus Minoi Iouis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea eius dogmatibus vsi sunt, in tantum superavit, vt, quum illi contemplationibus exigui momenti se plurimum iactitarint, Pythagoras omnem rerum coelestium cognitionem absoluerit, orbemque huius scientiae demonstrationibus arithmeticis et geometricis complexus sit. Nec minus admirationis merentur, quae deinceps perfecit. Quum enim iam tum ingens philosophiae accessio facta esset, tota Graecia in eius admirationem consensit, et philosophorum optimi lectissimique propter eum Samum commeabant, vt aliquid de eius eruditione in vsus suos

coelestium) demonstrationibus arithmeticis et geometricis emensus est. Sic clara omnia. *Kust.* In *Ciz. δλας* omissum est. *Kiess.*

28) διὰ τῶν] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, vt scribatur, vel, διὰ τὰ ὑστερον ἐπ' αὐτοῦ παραθέντα· vel, τῶν ὑστερον ἐπ' αὐτοῦ παραθέντων, omissio διὰ. Nam verbum παραμένειν cum genitiuo rei apud Graecos construi solere, subintellecto εἶναι, vel tyrones norunt. *Kust.* Recte Schwarzius: „Putena verba διὰ τῶν etc. nihil labis habere. Nam διὰ cum genitiuo saepe statum quendam significat. Verbi possunt igitur ita: In rebus postmodum ab eo factis magis etiam admirandus est Pythagoras.“ *Kiess.*

παρ' ἐκείνου παιδείας, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πολι-
τῶν εἰς τὰς πρεσβείας πύσας ἐλκόμενος καὶ
μετέχειν ἀναγκαζόμενος τῶν αὐτῶν λειτουρ-
γιῶν, καὶ συνιδῶν, ²⁹⁾ ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος
νόμοις πειθομένην, χαλεπὸν αὐτοῦ μένοντος
φιλοσοφεῖν, καὶ διότι πάντες οἱ πρότερον φι-
λοσοφήσαντες ἐπὶ ξένης τὸν βίον διετέλεσαν·
ταῦτα πάντα παρ' αὐτῷ διανοηθεὶς καὶ φεύ-
γων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δ' ἔνιοι λέ-
γουσι, τὴν περὶ παιδείας ὀλιγωρίαν τῶν τότε
τὴν Σάμον οἰκούντων παραστούμενος, ἀπῆρεν
εἰς τὴν Ἰταλίαν πατρίδα ἡγησάμενος, ³⁰⁾ τὴν
πλείονας εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν ³¹⁾ οἰ-
²⁹ στικῶς ἔχουσιν χώραν. Καὶ ἐν πρώτῃ Κρό-
⁽²²⁾ τῶν ἐπισημοτάτῃ πόλει προτρεψάμενος πολ-
λοὺς ἔσχε ζηλωτάς· ὥστε ἱστορεῖται ἐξακοσίους
αὐτὸν ἀνθρώπους ἐσχηκέναι, οὐ μόνον ὑπ'

29) ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος.] Hic corrupta nonnulla et turbata, quae sic expedio, ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος νόμοις πειθόμενον, καὶ αὐτοῦ μένοντα, χαλεπὸν φιλοσ. Sic omnia clara. Hinc autem et ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Iamblichi a librariis acceptus sit. Kust. Mihi ab auctoris manu haec scriptura propius abesse videtur: πειθομένη ἢν χαλεπὸν αὐτῷ μένοντι φιλ. — Tum Ciz. πρότεροι. Kiess.

30) τὴν πλείονας εὖ ἐχόντων πρ.] Est locus corruptissimus, quem sic refingo: τὴν πλείονας τῶν ἐνοικούντων τοῦ μανθάνειν ἐραστίας ἔχουσιν· quae plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Tū εὖ ἐχόντων est ex MS. Sed prior Editio habet ἐνεχόντων, quod propius ad τὸ ἐνοικούντων accedit. Kust. Schwartzius loci lectionem sic constituit: τὴν πλείονων εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἰκίως ἔχουσιν χώραν·

decerperent. Cives vero eum ad omnes legationes trahebant, secumque muneribus publicis fungi cogeabant. Vnde facile deprehendit, legibus patriae obsequi, domique sedere et simul philosophari perdifficile esse, cunctosque, qui ante se philosophiam excoluerant, vitam inter peregrinos exegisse. Ista omnia animo voluens politicas statuit declinare administrationes, vel, ut alii volunt, Samiorum id temporis in literis socordiam aspernatus in Italiam profectus est, eam sibi patriam esse existimans regionem, quae plurimum discendi cupidorum ferax esset. Et ut primum in vrbe nobilissima Crotone hortatus est homines ad philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt, qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capessendam philoso-

eam regionem, quae compluribus beate viuentibus ad discendum propensa esset, patriam esse arbitratus. —

Πλείωνων cum Arc. ed. etiam Ciz. praebet. Quum in eiusmodi locis diuinare liceat, donec de vera lectione e codice aliquo constet, illis coniecturis haec accedat: *τὴν πλείονας τῶν ἐνοικούντων πρὸς τὸ μαθητῆν οἰκείους ἔχουσαν χώραν*. quae plures (quam Samos) incolarum discendi studiosos haberet. *Kiess.*

- 3^a) *οἰστικῶς*] Arcerius legendum censebat, *ἡθικῶς*. laud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notauerat, *οἰστικῶς*. Sed nec hoc placet. Nos, ut iam diximus, scribendum existimamus, *ἑραστῶς*. quae vox sensui convenientissima est. *Kust.* Loganus p. 94. legendum censet *οἰκητῶς*. *Kiess.*

αὐτοῦ κεκινημένους εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἧς μετεδίδου, ἀλλὰ καὶ τὸ λεγόμενον ³²⁾ κοινοβίους, καθὼς προσέταξε, γενομένους.

K E Φ. ζ'.

30 *) Καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες·

¹⁾ οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, οὓς ἀκουσματικούς καλοῦσιν, ²⁾ ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὡς φασιν, ἣν πρωτίστην καὶ πάνδημον μόνον ἐπιβάς τῆς Ἰταλίας ὁ ἄνθρωπος ἐποιήσατο, πλείονες ἢ δισχίλιοι τοῖς λόγοις ³⁾ ἐνεσχέθησαν. ⁴⁾ ἀλλὰ ὁμοῦ σὺν παισὶ καὶ γυναιξίν ⁵⁾ ὁμακόειόν τι (23) παμμέγεθες ἰδρυσάμενοι καὶ ⁶⁾ πολίσαντες αὐτοῖς τὴν πρὸς πάντων ἐπικληθεῖσαν μεγάλην

32) κοινοβίους] Non est audiendus Schefferus de Philos. Ital. p. 154. qui κοινόβιον legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus. Kust.

*) Alterum fragmentum pertinet vsque ad sect. 37. neque dubium est, quin Nicomachum habeat auctorem, quum et argumentum et verba cum iis convenient, quae Porphyrius S. 20. sqq. e Nicomacho retulit. Meiners. p. 275.

1) οἱ δὲ πολλοὶ] Constructio huius loci non constat: nam deest verbum, quo nominatiuus οἱ πολλοὶ referatur. Quamobrem puto, Iamblichum omnem locum negligenter exscripsisse, et post καλοῦσιν nonnulla omisisse. Kiess.

2) ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὡς φ.] Haec, et quae sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphyr. de Vita Pyth. Num. 20. vnde ea Iamblichus mutuatus est. Kust. Verba, ἀκροάσει, ὡς φασιν, desunt in Ciz. In Par. secundum marginem Cod. Spanh. pro ἀκροάσει legitur ἀποκρίσει. Kiess.

phiam suam oratione mouerat, verum etiam, qui mandato eius inita bonorum vitaeque communione inter se victitabant, coenobitae inde nominati.

C A P. VI.

Et hi quidem genuini philosophiae studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui acusmatici dicebantur; qui, quum primum Italiam attigisset, vna solum publice habita oratione capti duorum millium numerum excedebant. Hi vna cum liberis et vxoribus in vnum commune auditorium, homa-coïon vocant, congregati, illam ab omnibus celebratam Magnam Graeciam condi-

- 3) ἐνεσχέθησαν] Sic recte Ciz. In Arc. est ἐνεσχέθησαν; in Kust. ἐνεσχέθησαν. Kiess.
- 4) ἀλλ' ὁμοῦ] Particula ἀλλὰ locum hic habere nequit: sed eius loco, vt sensus recte procedat, scribendum est, οἵπερ, vel οὔτοι. Apud Porphyrium quidem legitur etiam ἀλλ' ὁμοῦ, sed praecedunt ista, ὡς μὲν οἱ παρ' ἀποστήναι, quae hic ommissa sunt. Quare vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἀλλὰ hic retinere velis, vel sic, vt diximus, scribi oportebit. Kust. Post ὁμοῦ in Ciz., vt in ed. Arc., deest σύν, vt Xenoph. de re equestri, 7. 1. τὰς ἡρίας ὁμοῦ τῇ χαλτῇ. Kiess.
- 5) ὁμακόμεον] Sic dictam fuisse Pythagoreorum scholam, notum est. Vide quae notauit Luc. Holstenius ad Porphyr. de Vit. Pyth. Num. 20. Kust. Ὀμακόμεον τι scripsimus auctoritate Cd. Ciz. In edd. Arc. et Kust. τι abest. Kiess.
- 6) πολίσαντες αὐτοῖς] Pronomen αὐτοῖς corruptum est. Videtur αὐτοῖς scribendum. — Paulo post pro ὡσανε in Ciz. est ὡσάν. Kiess.

Ἑλλάδα, νόμους τε παρ' αὐτοῦ δεξάμενοι καὶ
 προστάγματα ὥσανει θείας ὑποθήκας, ὧν ἐκτὸς
 οὐδὲν ἔπραττον, παρέμειναν ὁμονοῦντες ὅλω
 τῷ τῶν 7) ὁμιλητῶν ἀθροίσματι, εὐφημούμε-
 νοι καὶ παρὰ τῶν πέριξ μακαριζόμενοι. τὰς
 τε οὐσίας κοινὰς ἔθεντο, ὥς προελέχθη, καὶ
 μετὰ τῶν θεῶν τὸν Πυθαγόραν λοιπὸν κατη-
 γόρουν, ὥς ἀγαθὸν τινα δαίμονα καὶ φθ-
 λανθρωπότατον· οἱ μὲν τὸν Πιῆτιον, οἱ δὲ
 τὸν ἐξ Ἐπερβορέων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ τὸν
 Παιῶνα, οἱ δὲ τῶν τὴν σελήνην κατοικούντων
 δαιμόνων ἓνα, 8) ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμ-
 πίων θεῶν ἐφήμιζον εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπα-
 νόρθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀν-
 ἰθροπίνῃ μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς
 εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἔναυ-
 σμα χαρίσθαι τῇ θνητῇ φύσει· οὐ μείζον
 ἀγαθὸν οὔτε ἦλθεν οὔτε ἦξει ποτὲ δωρηθὲν
 ἐκ θεῶν διὰ τούτου τοῦ Πυθαγόρου· διόπερ
 ἔτι καὶ νῦν ἡ παροιμία 9) τὸν ἐκ Σάμου κο-
 51 μήτην ἐπὶ τῷ σεμινοτάτῳ διακηρύττει. Ἱστορεῖ
 δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς 10) περὶ τῆς Πυθα-
 γορικῆς φιλοσοφίας, διαίρεσίν τινα τοιάνδε
 ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάντι ἀπορρήτοις δια-

7) ὁμιλητῶν] In Ciz. ὁμιλιτῶν. Paulo post pro πέριξ
 in Par. secundum marg. Spanh. est περί. Kiess.

8) ἄλλοι δὲ ἄλλον τ.] Vide, quae de hoc loco obser-
 vauimus supra ad Num. 10. Kust. In Ciz. pro
 ἄλλον est ἄλλως. Kiess.

9) τὸν ἐκ Σάμου κομ.] Prouerbiū hoc occurrat. etiam

derunt. Hique, acceptis legibus et mandatis, quasi coelo missis praeceptis, a quibus latum vnguem non discedebant, cum summa totius coetus concordia vna mansitabant, laudati vndiquaque a vicinis et inter beatos habiti; opes etiam, ut iam ante dictum, in commune contulerant, ipsumque Pythagoram, ut bonum quendam daemonem hominibusque amicissimum, iam in Deorum referebant numerum. Quidam enim illum celebrabant Pythium, alii Hyperboreum Apollinem, nonnulli Paeonem: erant, qui censerent daemonem esse ex iis, qui lunam incolunt: alii alium ex Diis Olympicis ferebant, qui mortalem vitam emendaturus, eiusque commodis consulturus, isti seculo humana forma apparuerit, ut mortalibus beatitudinis et philosophiae salutare lumen donaret: quo munere nec venit nec veniet ullum aliud maius, quam quod dii per hunc ipsum Pythagoram dederunt. Quapropter hodieque proverbum, Comatum Samium, tanquam grauissimum honestissimumque depraedicat. Tradit vero Aristoteles etiam in libris de Pythagorica philosophia, huiusmodi diuisionem a viris illis inter praecipua arca-

supra Num. 18. vbi vide, quae notauimus. *Kust.*
Ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ, titulo amplissimo. Kiess.

10) περὶ τῆς] Haec verba desunt in Ciz., ut in ed.
 Arc. Tum Ciz. φιλάνθρωποι. *Kiess.*

(24) φηλάττεσθαι· τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δ' ἄνθρωπος, ¹¹⁾ τὸ δὲ οἶον Πυθαγόρας. καὶ πάννυ εὐλόγως τοιοῦτον αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' οὗ περὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ ¹²⁾ δαιμόνων καὶ κόσμου, σφαιρῶν τε καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ἐπιπροσδήσεων τε καὶ ὑπολείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν ἐκκεντροτήτων τε καὶ ἐπικύκλων, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν μεταξὺ ¹³⁾ φύσεων ἐκδήλων τε καὶ ἀποκρύφων ὀρθή τις καὶ εὐκυῖα τοῖς οὐσι παρεισῆλθεν ἔννοια, μηδενὶ τῶν φαινομένων ἢ δι' ¹⁴⁾ ἐπινοίας λαμβανομένων μηδαμῶς ἀντιπαίουσα, μαθήματά τε καὶ θεωρία καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ πάντα, ¹⁵⁾ ὅσα περ ὁμματοποιὰ τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῶς καὶ καθαρτικὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων τοῦ νοῦ τυφλώσεως πρὸς τὸ κατιδεῖν δυνηθῆναι τὰς ὄντως τῶν ὅλων ἀρχὰς καὶ αἰτίας ἐνωκί-
 32 σθη τοῖς ¹⁶⁾ Ἑλλήσιν. Πολιτεία δὲ ἡ βελτίστη

11) τὸ δὲ οἶον Πυθαγ.] Huc spectat versus ille, apud Pythagoreos olim vsitatus, Ἄνθρωπος δίπους ἐστὶ, καὶ ὄφεις, καὶ τρίτον ἄλλο· homo bipes est, et avis, et tertium quid. Per tertium quid intelligebant Pythagoram. Vide Nostrum infra cap. XXVIII. Kust. Add. Meiners. p. 449. Kiess.

12) δαιμόνων] De harum naturarum ordine vid. cap. VI. sect. 37. et Tiedemann. p. 401. De vocabulis ἐπιπροσθήσεις et ἐπιπροσθέω cf. Stephan. Thes. T. 3. p. 559. Ἐπόλειψις, quod substantivum frustra quaeras in Schneideri lexico, h. l. idem est, quod ἐκλείψις. In eodem lexico deest ἐπικύκλος. Kiess.

13) φύσεων] In Ciz. φύσεις, οἰκυῖα, ἔροια. Kiess.

na seruatum esse: animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tanti eum fecerunt, per quem de diis, de heroibus, de daemonibus, de mundo, de sphaerarum et astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus et inaequalitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, et de omnibus in vniuerso, coelo, terraque et intermediis naturis, siue apparentibus, siue occultis, recta quaedam ipsisque rebus conformis notio obuenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensae rei contraria: tum disciplinae et contemplationes aliaeque scientifica omnia, quae mentis oculos maxime acuunt, et ab aliis studiis profectam caecitatem abstergunt, vt vera totius vniuersi principia et causas possit perspicere, inter Graecos locum inuenerunt. Ne dicam, per illum in lucem

14) ἐπιτροίᾳς] In Ciz. ἐπιτροίᾳς. Pro ἀντιπαίουσα Cuper. Obs. p. 270. legit ἀντιποιούσα, male. Post μαθήματα Ciz. omittit τε. Kiess.

15) ὅσαπερ ὀμματοποιᾶ] Ita egregie correxit Reinesius lectionem ὅσα περιομματοποιᾶ, quam cum edd. Arc. et Kust. etiam Cd. Ciz. exhibet. Eodem vitio laborat in edit. Arc. locus sect. 191., vbi pro εἰ μὴ πεμφεύγοντες, quae est lectio Arcerii, Cdd. Ciz. et Par. recte dant εἰ μήπερ φεύγοντες. Ceterum vocabulum ὀμματοποιᾶς eiusdem est farinae, cuius ὀμματοφυγός, quod occurrit in Protrept. p. 328. Kiess.

16) Ἕλλησιν] Ciz. Ἕλλησι. Kiess

καὶ ὁμοδημία καὶ κοινὰ ¹⁷⁾ τὰ τῶν φίλων καὶ
 θρησκεία θεῶν καὶ ὁσιότης ¹⁸⁾ πρὸς τοὺς κα-
 τοιχομένους, νομοθεσία τε καὶ παιδεία καὶ
 (25) ἐχεμυθία καὶ γειδῶ τῶν ἄλλων ζώων καὶ
 ἐγγρατεία καὶ ὑπερσοῦνη καὶ ἀγχίνοια καὶ
 θειότης καὶ τὰ ἄλλα ἄγαθὰ, ὥς ἐνὶ ὀνόματι
 περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθοῦσιν
 ἀξιέραστα καὶ φιλοσποῦνδαστα δι' αὐτὸν ἐφά-
 νη. εἰκότως δὴ οὖν διὰ πάντα ταῦτα, ὃ δὴ
 νῦν ἔλεγον, οὕτως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν
 Πυθαγόραν.

K E Φ. ζ'.

33 Δεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτο εἰπεῖν, πῶς ¹⁾ ἐπε-
 δήμησε, καὶ τίσι πρῶτοις τίνας τε λόγους ἐποι-
 ῆσατο, καὶ περὶ τίνων, καὶ πρὸς τίνας. οὕτω
 γὰρ ἂν γένοιτο εὐληπτα ἡμῖν τὰ τῆς διατρι-
 βῆς αὐτῷ τίνα ἦν καὶ ὅποια ἐν τῷ τότε βίῳ.
 λέγεται τοίνυν, ὥς ²⁾ ἐπιδημήσας Ἰταλίᾳ καὶ
 Σικελίᾳ, ἧς κατέλαβε πόλεις δεδουλωμένας
 ὑπ' ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλῶν ἐτῶν, τὰς δὲ
 νεωδτί, ταύτας φρονήματος ἐλευθερίου ὑπο-
 πλῆσας διὰ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκουστῶν αὐτοῦ
 ἀνερρύνσατο καὶ ἐλευθέρας ἐποίησε Κρότωνα

17) τὰ τῶν φίλων] In Ciz. τὰ φίλων, θρησκία. Kiess.

18) πρὸς τοὺς κατοικομένους] Sic emendavi, cum ante
 male legeretur, προσκατοικομένη. Κατοικομένους autem
 notare defunctos, notum est. Kust. In Ciz. est
 scriptum προ κατοικόμενῃ· deinceps ἐγκρατεία et θειότη-
 τι. Kiess.

1) ἐπεδήμησε] In Ciz. ἀπεδήμησε. Kiess.

exiisse optimam rerum publicarum formam, populi concordiam, bonorum inter amicos communionem, deorum cultum, religionem erga manes defunctorum, legum ferendarum rationem, eruditionem, silentium, abstinentiam ab animalibus, continentiam, temperantiam, mentis solertiam, diuinitatem, et alia, vt vno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, vt paulo ante dictum, iure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

C A P. VII.

Porro restat vt persequamur, quo pacto inter peregrinos, et cum quibus primum versatus sit, tum quas, et quibus de rebus, et ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines viuendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam et Siciliam aduentu, quas vrbes a se inuicem, vel iam olim, vel nuper in seruitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, et in pristinum statum per suos auditores illarum ciues asseruit, adeoque liberas fecit Croto-

2) ἐπιδημήσας Ἰταλίᾳ καὶ Σικ.] Haec, et quae sequuntur vsque ad verba illa, ὁμοῦ δὲ πάντων ἀμετρίαν, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. vnde ea Iamblichus sumsit. Kust.

καὶ Σύβαριν καὶ Κατάνην καὶ Ῥίγιον καὶ
 Ἰμέραν καὶ Ἀκράγαντα καὶ 3) Ταυρομενὰς
 (26) καὶ ἄλλας τινάς, αἷς καὶ νόμους ἔθετο διὰ
 4) Χαρώνδα τοῦ Καταναίου καὶ Ζαλεύκου τοῦ
 Λοκροῦ, δι' ὧν εὐνομάταται καὶ ἀξιοζήλωτοι
 ταῖς 5) περιοίκοις μέχρι πολλοῦ διετέλεσαν.
 34) Ἀνείλε δὲ ἄρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ
 ἀπλῶς ἑτεροφροσύνην οὐ μόνον ἀπὸ τῶν γνω-
 ρίμων καὶ τῶν 6) ἀπογόνων αὐτῶν μέχρι πολ-
 λῶν, ὡς ἱστορεῖται, γενεῶν· ἀλλὰ καὶ καθό-
 λου ἀπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ πόλεων
 πασῶν κατὰ τε ἑαυτὰς καὶ πρὸς ἀλλήλας. πυ-
 κνὸν γὰρ ἦν 7) αὐτῷ πρὸς ἅπαντας πανταχῇ
 πολλοὺς καὶ ὀλίγους ἀπόφθεγμα, χρησμῷ θεοῦ
 συμβουλευτικῷ ὅμοιον, ἐπιτομή τις ὥσπερ
 καὶ ἀνακεφαλαίωσίς τις τῶν αὐτῷ δοκούντων,
 τὸ τοιοῦτον 8) [ἀπόφθεγμα]· Φυγαδευτέον
 πάσῃ μηχανῇ καὶ περικοπτέον πυρὶ καὶ σιδήρῳ
 καὶ μηχαναῖς παντοίαις ἀπὸ μὲν σώματος νό-
 σον, ἀπὸ δὲ ψυχῆς 9) ἀμάθειαν, κοιλίας δὲ
 πολυτέλειαν, πόλεως δὲ στάσιν, οἴκου δὲ διχο-

3) Ταυρομενὰς] Sic MS. At prior Edit. corrupte, Ταυρομενὰς· pro quo Arcerius infeliciter Τερεβητίας rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομένην. Alii vero scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομένιον appellant. Kust. Conf. Rittershus. in Porphyrt. p. 26. et Bentleii opusc. philol. p. 250 sqq. Kiess.

4) διὰ Χαρώνδα] In Ciz. διὰ Χαρώνδα τε, De Charondae et Zaleuci legibus conf. Bendl. l. c. p. 336 — 363. Kiess.

nem, Sybarim, Catanen, Rhegium, Himeram, Agrigentum, Tauromenas, et alias quasdam, quibus per Charondam Catanaeum et Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio et ipsae bene se habuerunt, et aliis vicinis exemplum, quod imitarentur, diutissime praebuerunt. Sustulit autem funditus seditionem et discordiam et omne partium studium non tantum inter suos discipulos eorumque posteros vsque ad multas, vt aiunt, aetates, verum etiam ab omnibus Italiae Siciliaeque vrbibus domi forisque turbatis. Saepe enim illi et omni in loco ad quosuis siue multos siue paucos in ore erat apophthegma dei responsum dantis oraculo simile, et placitorum suorum velut epitome et summa quaedam, idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis et igne ferroque ac variis modis resecandum a corpore morbum, ab anima inscitiam, a ventre sumtus nimis magnos, ab vrbe seditionem, a domo dissi-

5) περιόκοις] Sic recte MS. At prior Edit. male, ἐπεριοίκους. Kust. Scal. coniecit, περιπεριοίκους. Kiess.

6) ἀπογόνων] Ciz. cum Arc. male ἀπογόνων δέ. Tum idem Ciz. οὗς ἱστορεῖται. Kiess.

7) αὐτῷ] Ciz. αὐτό. Idem deinceps pro lectione Kusteti, χρησμῶ θεοῦ συμβουλευτικῷ, haec habet: χρησμένῳ θεοῦ συμβουλευτικοῦ, vbi Arcerius, χρησμῶ θεοῦ συμβουλευτικοῦ. Conf. ad cap. II. not. 8. Kiess.

8) ἀπόφθεγμα] Alterum ἀπόφθεγμα delendum. Kiess.

9) ἀμάθειαν] In Ciz. vt in Arc. ἀμαθίαν. Kiess.

φροσύνην, ὁμοῦ δὲ πάντων ¹⁰⁾ ἀμετρίαν· δι' ὧν φιλοστοργότατα ἀνεμίνησκειν ἕκαστον τῶν
 35 ἀρίστων δογμαίων. Ὁ μὲν οὖν κοινὸς τύπος αὐτοῦ τῆς ζωῆς ἐν τε τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσι τοιοῦτος ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰ καθ' ἕκαστον ἀπομνημονεῦσαι ὧν
 (27) ἔπραξε καὶ εἶπε, ῥητέον, ὥς ¹¹⁾ παρεγένετο μὲν εἰς Ἰταλίαν κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν δευτέραν ἐπὶ ταῖς ἐξήκοντα, καθ' ἣν Ἐρυξίδας ὁ Χαλκιδεὺς στάδιον ἐνίκησεν. εὐθύς δὲ περίβλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, καθάπερ καὶ πρότερον, ὅτε εἰς Δῆλον κατέπλεισεν. ἐκεῖ τε γὰρ πρὸς μόνον ¹²⁾ τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος προσεξάμενος, ὅς μόνος ἀναιμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήῳ.

K E Φ. θ'.

36 Καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πορευόμενος ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότωνα ¹⁾ παρὰ τὸν αἰ-

10) ἀμετρίαν] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose ἀμερίαν, quod Arcerius interpretandum putabat de eo, qui nullo partium studio teneretur. Kust. Reinesius in Editione Arcerii: an legendum ἀνομοιομερίαν? Kiess.

11) παρεγένετο μὲν εἰς Ἰταλ.] Vide Rich. Bentleium in praeclara Dissert. de Phalar. Epist. p. 68. (p. 189. ed. Lips.) Kust.

12) τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Γενέτορος] Vide Nostrum supra, Num. 25. Kust. In Ciz. τὸν ante τοῦ deest, ut supra, ibidemque exciderunt haec verba: ὅς μόνος ἀναιμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήῳ. Καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πορευόμενος. Kiess.

dia, et simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus cuius suorum placitorum refrebat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitae character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea, quae fecit dixitque, enarranda sunt, indicandum est, eum in Italiam venisse Olympiade sexagesima secunda, cum stadio vicisset Eryxidas Chalcidensis. Et statim in oculis ferebatur, ingensque ad eum factus est hominum confluxus, ut et ante, quum Delum appulit. Nam insulae illius incolis admirationem sui iniecit, quum ad solam aram Apollinis Genitoris, quae vnica incruenta erat, adorasset.

C A P. VIII.

Eo tempore quum Sybaride Crotonem iret, circa littus piscatoribus superuenit ad-

1) παρὰ τὸν αἰγιαλὸν δικτ.] Historiam hanc totidem pene verbis narrat etiam Porphyrius, Num. 25. vnde Iamblichus sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch. Sympos. VIII. 8. *Βόλον ἰχθύων πρὶν ὅσθι ποσὲ φασὶ τὸν Πυθαγόραν, εἰτα ἀφείναι κτελεῦσαι τὴν σαγήνην.* Item Apuleius in docta sane Apologia, p. m. 294. *Pythagoram memoriae prodiderunt, cum animaduertisset prope Metapontum in littore Italiae a quibusdam piscatoribus euerriculum trahi, fortunam iactus eius emisse: et pretio dato iussisse illico pisces eos, qui capti tenebantur, solui retibus et reddi profundo.* Kust. Conf. Tiedemann. l. c. p. 252. sq. Pro παρὰ in Clz. est πρὶ, quae praepositiones innumeralibus locis confunduntur. Kiess.

μαλὸν δικτυοῦλκοις ἐπέστη, ἔτι τῆς σαγήνης
κατὰ βυθοῦ ἐμφόρτου ²⁾ ἐπισυρομένης, ³⁾ ὅσον
τε πλήθος ἐπισπῶνται εἶπεν ἰχθύων ὀρίσας
ἀριθμῶ. καὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπομεινάντων, ὅτι
ἂν κελεύσῃ, πράξειν, εἰ τοῦτ' οὕτως ἀποβαίῃ,
ζῶντας ἀφείναι πάλιν κελεύσαι τοὺς ἰχθύς,
πρότερόν γε ἀκριβῶς διαριθμήσαντας. καὶ τὸ
(28) θαυμασιώτερον· οὐδεὶς ἐν τοσούτῳ τῆς ἀρι-
θμήσεως τοῦ χρόνου τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ὕδα-
τος μεινάντων ἀπέπνευσεν, ⁴⁾ ἐστὼτός γε αὐ-
τοῦ. δοὺς δὲ καὶ τὴν τῶν ἰχθύων τιμὴν τοῖς
ἀλιεῦσιν, ἀπήει εἰς Κρότωνα. οἱ δὲ τὸ πεπρα-
γμένον διήγγειλαν, καὶ τοῦνομα μαθόντες
παρὰ τῶν παίδων εἰς ἅπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ
δὲ ἀκούσαντες ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὸν ξένον·
ὅπερ ἐν ἐτοίμῳ κατέστη. ⁵⁾ τὴν τε γὰρ ὄψιν,
οἷον ἐξεπλάγῃ τις ἂν ἰδὼν, καὶ ⁶⁾ ὑπενόει εἰ-

2) ἐπισυρομένης] In edd. Arcer. et Kust. est ἐστρωμένης, in Cd. Ciz. autem ἐπισυρομένης, quod aperte corruptum est e vera lectione ἐπισυρομένης, quam Porphyrius habet, cuius haec sunt verba etiam a Kustero ad hunc locum citata: ἔτι τῆς σαγήνης ἐκ βυθοῦ πολὺν φόρτον ἐπισυρομένης. Hinc eam Iamblichus reddidimus. Vid. etiam Rittershus. ad Porphyrium p. 31. Praeterea Kusterus censet, pro ἐκ βυθοῦ Iamblichum rectius habere, κατὰ βυθοῦ. Kiess.

5) ὅσον τε πλήθος ἐπισπ. εἶπ.] Corrige ex Porphyrio, ὅσον τε πλήθος ἐπισπ. προείπεν, τῶν ἰχθύων ὀρίσας τὸν ἀριθμὸν. Kust. Non opus est hac correctione. Post κελεύσῃ comma posui. In Ciz. ut in ed. Arcer. est πᾶσι et διαριθμήσαντες pro πάλιν et διαριθμήσαντας. Kiess.

huc in profundo maris sagenam piscibus onustam attrahentibus, quantaque piscium multitudo, numero etiam definito, capta esset, praedixit. Illis pollicentibus, se, quicquid imperaturus esset, facturos, si euentus praedictis respondisset, mandauit, ut omnes ad vnum pisces viuos dimitterent, postquam singulos dinumerassent: quodque inprimis admirandum, piscium ne vnus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille praesens adstitit. Postea piscatoribus pretium soluit et Crotonem contendit. Illi vero, quod acciderat, hinc inde diuulgarunt, nomenque eius, quod ex pueris audiuerant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incessit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum eius intuens quasi obstupescibat, et dein eum talem coniiciebat esse,

4) ἐστῶτος] Porphyrius rectius, ἐφιστῶτος. *Kust.* Plura hic e Porphyrio emendatum it Rittershusius, quem vide p. 31. *Kiess.*

5) τήν τε γὰρ ὄψιν ἦν, οἷον ἐξεπλ.] Lego, τήν τε γὰρ ὄψιν ἦν, ἣν ἐξεπλάγη, etc. Τὸ ἦν est ex MS., pro quo antea male legebatur νῦν, *Kust.* Nemo, opinor, Kustero obsequetur, locum integrum corruptum. *Kiess.*

6) ὑπενόει] In Arc. καθ' ὑπονόει, in Ciz. καθ' ὑπενόει. Videtur καθ ortum esse e praegresso καί. *Kiess.*

37 ναι τοιοῦτον, οἷος ὡς ἀληθῶς ἦν. *) Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. περιχυθέντων δὲ τῶν νεανίσκων, παραδέδοται λόγους τινὰς διαλεχθῆναι πρὸς αὐτούς, ἐξ ὧν εἰς τὴν σπουδὴν παρεκάλει τὴν περὶ τοὺς πρεσβυτέρους, ἀποφαίνων, ἔν τε τῷ κόσμῳ καὶ τῷ βίῳ καὶ ταῖς πόλεσι καὶ τῇ φύσει 7) μᾶλλον τιμώμενον τὸ προηγούμενον ἢ τῷ χρόνῳ ἐπόμενον· οἷον τὴν ἀνατολὴν τῆς δύνσεως, τὴν ἔω τῆς ἐσπέρας, τὴν ἀρχὴν τῆς τελευτῆς, τὴν γένεσιν τῆς φθορᾶς· παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς αὐτόχθονας τῶν 8) ἐπηλύδων· ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς οἰκιστὰς τῶν πόλεων· καὶ καθόλου τοὺς (29) μὲν θεοὺς τῶν δαιμόνων, ἐκείνους δὲ τῶν ἡμιθέων, τοὺς ἥρωας δὲ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τούτων δὲ τοὺς αἰτίους τῆς γενέσεως 9) τοῖς νεω-
58 τέροις. 10) Ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα ταῦτα ἔλεγε πρὸς τὸ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς γονεῖς

*) Locum a sectione 37. ad 57. sine vlla fere mutatione e Dicaearchō sumtum esse, censet Meinersius p. 275. sq. Oratio enim, inquit, tam elegans est, et, quae hic tanquam a Pythagora et dicta et cogitata traduntur, tam sunt praeclara, tam vel huius philosophi vel illius aetatis ingenio convenientia, ut vel mediocriter doctus sentiat, se hic antiquum et magnum auctorem audire, neque aliquem eorum, qui post Christum Pythagorae vitam exposuerunt, illa dicere aut cogitare potuisse. Nemo autem est de veteribus auctoribus, cui potius, quam Dicaearchō, hoc fragmentum adscribendum videatur. Etenim e Porphyrio (S. 18. 19.) scimus, Dicaearchi testimonio dici Pythagoram, ut primum adveniret, eodem ordine,

qualis re ipsa erat. Paucis interiectis diebus gymnasium intravit, et circumfusae statim iuuenum coronae orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dictitans: in mundo aequae ac vita humana, ut et in urbibus ipsaque natura, honore praeferrī id, quod tempore praecedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vespereae; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines aduenis: eodem modo inter aduenas duces coloniarum, urbiumque conditores; et univēse deos daemonibus; daemones semideis; semideos hominibus; et ex his antecellere, qui iunioribus auctores vitae extiterint. Haec autem dixit, ut inductione quadam iuuenibus persuaderet, ut parentes suos plu-

ad earundem aetatum, ordinum et sexus homines verba fecisse, quemadmodum haec omnia ab Iamblichō hic referuntur. *Kiess.*

7) μᾶλλον τιμώμενον τὸ προηγ.] Idem legas apud Laert. libr. VIII. Num. 22. 23. *Kust.* Quidni, τὸ προηγούμενον τῷ χρόνῳ ἢ τὸ ἐπόμενον? *Kiess.*

8) ἐπηλύδων] Ciz. ἐπιδήλων. *Kiess.*

9) τοῖς νεωτέροις] Videtur legendum esse τῶν νεωτέρων. *Kiess.*

10) Ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα] Desider. Heraldus Animadv. in Iambl. cap. III. versionem Arcerii recte hic reprehendit, simulque docet, ἐπαγωγὴν Graecis esse id, quod Dialectici Latini inductionem vocent. Res est vel titonibus notissima. *Kust.* De inductione Reinesius citavit Aristotel. anal. prior. lib. II. c. 23. *Kiess.*

ἑαυτῶν· οἷς ἔφη τηλικαύτην ¹¹⁾ ὀφείλειν αὐ-
 τοὺς χάριν, ἡλικίην ἂν ὁ τετελευτηκῶς ἀποδοίῃ
 τῷ δυνηθέντι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ φῶς ἀγα-
 γεῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν εἶναι τοὺς πρώτους
 καὶ τοὺς τὰ μέγιστα εὐεργετηκότας ὑπὲρ ἅπαν-
 τας ἀγαπᾶν καὶ μηδέποτε λυπεῖν. μόνους δὲ
 τοὺς γονεῖς προτέρους τῆς γενέσεως ταῖς εὐερ-
 γεσίαις, καὶ ¹²⁾ πάντων κατορθούντων ὑπὸ
 τῶν ἐγγόνων αἰτίους εἶναι τοὺς προγόνους,
¹³⁾ ἐν οἷς οὐδενὸς ἔλαττον ἑαυτοὺς εὐεργετεῖν
 ἀποδεικνύντες, εἰς οὓς οὐχ οἷόν τε ἐστὶν ἑξα-
 μαρτάνειν. ¹⁴⁾ καὶ γὰρ καὶ τοὺς θεοὺς εἰκός
 ἐστὶ συγγνώμην ἂν ἔχειν τοῖς μηδενὸς ἦττον
 τιμῶσι τοὺς πατέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ'
 39 αὐτῶν μεμαθήκαμεν τιμᾶν. Ὅθεν καὶ τὸν
 Ὅμηρον τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ τὸν βασιλέα τῶν

11) ὀφείλειν] In Ciz. ὀφείλει, et deinceps τελευτικῶς.
 Kiess.

12) πάντων κατορθούντων] Scribe πάντων τῶν κατορ-
 θουμένων. Kust. Malim πάντων τῶν κατορθωθέντων.
 Kiess.

13) ἐν οἷς — ἀποδεικνύντες] Haec verba corrupta esse
 patet: non item patet, qua via sint sananda. Plura
 tentavi: nihil satisfecit. Pro ἀποδεικνύντες legendum
 esse ἀποδεικνύσας, vix dubium esse potest. Tum si
 sumitur, ἐν οἷς ita fere cum participio coniunctum es-
 se, ut in hoc loco Herodiani V, 1. 4. καὶ ἐν οἷς ἀρ-
 δρείως παραταξάμενοι, οὐδὲν τι ἠτιήμεθα, καὶ ἐν οἷς
 σπείσαντες — ἐποίησαμεν· et si pro ἑαυτοὺς legas αὐτοὺς,
 hic sensus elici potest: dum factis declarent maiores, se
 nihilo minus eos beneficiis afficere, in quos delinquere
 nequeant. Commodus sensus etiam tum prodit; si
 ἑαυτοὺς intelligas de prima persona, et verba ἐν οἷς
 mutes in οἷόν τε εἶναι: dum ostendant, fieri posse, ut

rimi facerent. Tantam enim illis aiebat gratiam deberi, quantam mortuus deberet illi, qui ipsum ab orco in lucem faceret reducem. Deinde iustum esse, ut eos, qui primi maximis nos affecerunt beneficiis, ante omnes alios diligamus, nec unquam illis tristitiam conflamus; solos autem parentes bene meritis natiuitatem anteuertere, quaeque a posteris bene geruntur, ea ad maiores tanquam ad auctores referenda esse omnia, nihilo secius in iis beneficentiae suae documentum exhibentes, in quos delinquere non possunt. Nam et deos dubium non esse iis veniam dare, qui non minori honore parentes prosequuntur, quum etiam diuini numinis cultum a parentibus acceperimus. Vnde et Homerum eodem nomine

nosmet ipsi beneficiis afficiamus eos, in quos delinquere nequeamus. Quam sententiam Obrechtus expressit, ea in vulgata lectione non inest: nam ἐαυτοὺς εὐεργετῆν non aliter intelligi potest, nisi sic: *semet ipsos, vel nosmet ipsos beneficiis afficere.* Schaeferus hanc ingeniosam coniecturam mecum communicauit, quam viris eruditis inuidere non licet: ἐν οἷς — ἀποδεικνύρας, εἰς θεοὺς (pro εἰς οὓς) οὐχ — ἑξαμαρτάνειν in quibus (κατορθώμασι) si etiam declarent, parentes beneficia in se non minora, quam alium vllum (ne diis quidem exceptis), contulisse, fieri non posse, ut peccent in deos. Quae lectio iis quae sequuntur, insigniter commendatur. — Ceterum in Cd. Ciz. eadem est corrupta lectio, quae in edd. Arc. et Kust., eamque nouo vitio auget: nam habet ἀποδεικνύρας. Kiess.

14) καὶ γὰρ καὶ] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. alterum καὶ deest. Kiess.

θεῶν αὖξιν, ὀνομάζοντα πατέρα τῶν θεῶν
καὶ τῶν θνητῶν. πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων
μυθοποιῶν παραδεδωκέναι τοὺς βασιλεύοντας
τῶν θεῶν τὴν μεριζομένην φιλοστοργίαν παρὰ
(30) τῶν τέκνων πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν συζυγίαν
τῶν γονέων καθ' ἑαυτοὺς ποιήσασθαι πεφιλο-
τετημημένους. καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἄμα
τὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ὑπόθεσιν λα-
βόντας, τὸν μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὸν
Ἥφαιστον ¹⁵⁾ γεννῆσαι ἐναντίαν φύσιν ἔχοντας
τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τοῦ καὶ τῆς πλεῖον ἀφιστάσεως
40 φιλίας μετασχεῖν. Ἀπάντων δὲ τῶν ¹⁶⁾ ὄντων
τὴν τῶν ἀθανάτων κρίσιν ἰσχυροτάτην εἶναι
συγχωρησάντων, ἀποδείξιν τοῖς Κροτωνιάταις,
διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοῖς κατωκισμένοις οἰ-
κεῖον ὑπάρχειν, διότι δεῖν τὸ προστατιτόμενον
ἐκουσίως τοῖς γονεῦσιν ὑπακούειν, παρειλη-
γότας αὐτὸν τὸν θεὸν ἐτέρῳ πρεσβυτέρῳ πε-
θόμενον διαθλῆσαι τοὺς πόρους καὶ τῷ πατρὶ
θεῖναι τῶν ¹⁷⁾ κατειργασμένων ἐπινίκιον τὸν
ἄγωνα τὸν Ὀλύμπιον. ἀπεφαίνετο δὲ καὶ ταῖς

¹⁵⁾ γεννῆσαι — τῇ ἰδίᾳ] Ita Kust. In Ciz: ἐναντίον
γεννῆσαι φύσιν ἔχοντας τῆς ἰδίας, tum φιλανθρωπίης pro
φιλίας. Adiectivum ἐναντίος etiam cum genitivo con-
struitur. Paulo ante autem pro ὑπόθεσιν videtur potius
legendum esse ὑπόστασιν. Kie ss.

¹⁶⁾ ὄντων] Legendum esse παρόντων, vir doctus ad
marginem codicis Spanhemiani notauerat: vti et ἀπέ-
δειξεν, pro ἀποδείξιν. Kust. In Ciz. est ἰσχυροτάτην,
et Κροτωνιαταῖς. Pro ἀποδείξιν autem potius cum

regem deorum insigniuisse, *Deorum hominumque Patrem* eum salutando. Insuper alios multos mythologos tradidisse, deorum principes amorem illum naturalem, quem liberi inter parentes coniugii vinculo colligatos partiuntur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causa patris simul et matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, naturam suae contrariam habentes, progeniit; eo tantum fine, ut amicitiae longius etiam distantis fierent participes. Quumque ab omnibus, qui aderant, obtinisset, ut concederent, immortalium iudicia esse quam solidissima, Crotoniatis demonstrasse, ipsos propterea, quod Hercules conditor coloniae Crotonem deductae fuerit, sponte parentibus debere esse dicto audientes, utpote quum traditione acceperint, illum ipsum deum alteri natu maiori obsecundantem tot labores exantlassc, suoque patri, rebus ex sententia gestis, victoriae nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter

Schwarzio legendum est ἀποδείξαι. Cum eodem deinceps pro δίοτι δῆ, quod habent edd. Arc. et Kust. cum Ciz., scripsi δίοτι δῆν, flagitante oratione obliqua. *Δίοτι* h. l. est *hacpropter*. — In Ciz. ante Ἡρακλῆα deest articul. τόν. *Kiess.*

17) κατεργασμένων] In Ciz. κατεργασμένων. Quod paulo post legitur ἐπιτυχάνειν, idem est, quod ἐντυχάνειν. *Kiess.*

πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις οὕτως ἂν χρωμένους
 ἐπιτυχάνειν, ὥς μέλλουσι τοῖς μὲν φίλοις
 μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι, τοῖς δὲ ἐχθροῖς
 ὥς τάχιστα φίλοι γίνεσθαι· καὶ μελετᾶν ἐν
 μὲν τῇ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ¹⁸⁾ εὐκοσμίᾳ
 τὴν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαν, ἐν δὲ τῇ πρὸς
 ἄλλους φιλανθρωπία τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς
 41 κοινωνίαν. Ἐφεξῆς δὲ ἔλεγε περὶ σωφροσύνης,
 (31) φάσκων, τὴν τῶν νεανίσκων ἡλικίαν ¹⁹⁾ πείραν
 τῆς φύσεως λαμβάνειν, καθ' ὃν καιρὸν ἀκμα-
 ζούσας ἔχουσι τὰς ²⁰⁾ ἐπιθυμίας. εἶτα προε-
 τρέπετο ²¹⁾ θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνης τῶν ἀρε-
 τῶν ταύτης καὶ παιδὶ καὶ παρθένῳ καὶ γυ-
 ναικὶ καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων τάξει ἀντιποι-
 εῖσθαι προσήκει, καὶ μάλιστα ²²⁾ τοὺς νεωτέ-
 ρους. ἔτι δὲ μόνην αὐτὴν ἀποσμίνων περιει-
 ληφέναι καὶ τὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ καὶ τὰ
 τῆς ψυχῆς, διατηροῦσαν τὴν ὑγίαν καὶ τὴν
 42 τῶν βελτίστων ἐπιτηδευμάτων ἐπιθυμίαν. Φα-
 νερὸν δὲ εἶναι καὶ διὰ τῆς ἀντικειμένης ἀντι-
 θέσεως. Τῶν γὰρ βαρβάρων καὶ τῶν Ἑλλή-
 νων περὶ τὴν ²³⁾ Τροίαν ἀντιταξαμένων, ἐκα-

18) εὐκοσμία] Ciz. εὐκοσμίαν. Kiess.

19) πείραν] Ciz. πειρᾶν. Antea post φάσκων videtur addenda praepositio κατὰ· sententia enim haec esse debet: in iuuenili aetate naturam esse explorandam. Kiess.

20) ἐπιθυμίας] Prior Edit. male, εὐθυμίας, pro quo ἐπιθυμίας auctoritate Codicis MS. reposui. Et sic legendum hic esse, iam pridem etiam monuit Desid. Herald. Animadv. in Iambl. c. IV. Kust.

se moribus agerent, quibus assequi possent, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici euaderent, et per modestiam erga seniores beneuolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis praestita fraternam coniunctionem conciperent. Deinceps disseruit de temperantia, dicens, iuuenilem aetatem naturae suae eo tempore experimentum sumere, quo cupiditatibus adhuc integris pollet vigetque: deinde hortabatur, ut animum aduerterent, contemplantes, solam in virtutibus temperantiam et puero, et virgini, et foeminae, et seniorum ordini congruere, inprimis vero iunioribus expetendam esse, vnamque illam tam animae, quam corporis bona complecti aserebat, dum sanitatem conseruat, rerumque optimarum studium alit fouetque, et hoc ipsum clarius ex opposito elucescere. Quum enim barbari et Graeci circa Troiam aduersis aciebus concurrerent, vtraque

21) θεωρεῖν ἄξιον] Oratio et sensus rectius procederet, si ἄξιον deleatur. Est enim superuacaneum, nec ad locum hunc quicquam facit. *Kust.*

22) τοὺς νεωτέρους] Imo, τοῖς νεωτέροις: ut respondeat datiuus praecedentibus. *Kust.* Accusatiuus defendi potest, quum verbum προσήκει vtramque structuram admittat. Deinceps pro ἀποφαίνων in Ciz. est ἀποφαίνειν. Hinc proclius est scribere ἀπέφαινε, quum praecedant imperfecta ἀπεφάνετο, ἔλεγε, προετράπετο. *Kiess.*

23) Τροίαν] In Ciz. Τρίαν, quod Reinesius ex edit. Arc.

τέρους δι' ἐνὸς ἀκρασίαν ταῖς δεινοτάταις περιπεσεῖν συμφοραῖς, τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, τοὺς δὲ κατὰ τὸν ἀνάπλουν. καὶ μόνης τῆς ἀδικίας τὸν θεὸν δεκετῇ καὶ χιλιετῇ τάξαι τὴν τιμωρίαν, χρησμοφθίσαντα τὴν τε τῆς Τροίας ἄλωσιν καὶ ²⁴⁾ τὴν τῶν παρθένων ἀποστολὴν παρὰ τῶν Λοκρῶν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ἱερὸν. παρεκάλει δὲ τοὺς νεανίσκους καὶ ⁽³²⁾ πρὸς τὴν παιδείαν, ²⁵⁾ ἐνθυμεῖσθαι κελεύων, ὡς ἄτοπον ἂν εἴη πάντων μὲν σπουδαιότατον κρίνειν τὴν διάνοιαν καὶ ταύτῃ βουλευέσθαι περὶ τῶν ἄλλων, εἰς δὲ τὴν ἄσκησιν ²⁶⁾ τὴν ταύτην μηδένα χρόνον μηδὲ πόνον ἀνηλωχέειν· καὶ ταῦτα τῆς μὲν τῶν σωμάτων ἐπιμελείας τοῖς φάυλοις τῶν φίλων ὁμοιουμένης καὶ ταχέως ἀπολειπούσης, τῆς δὲ παιδείας, καθάπερ οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου παραμενούσης, ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν τε-
 43 λευτὴν ἀθάνατον δόξαν περιποιούσης. Καὶ τοιαῦθ' ἕτερα τὰ μὲν ἐξ ἱστοριῶν, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογματίων κατεσκεύασε, τὴν παιδείαν ἐπιδεικνύων κοινὴν οὖσαν εὐφυΐαν τῶν ἐν ἐκάστω τῷ γένει πεπρωτευκότων. τὰ γὰρ ἐκείνων

mutavit in Τρωϊαν. Idem Ciz. paulo inferius Τροίας, vbi iterum Arcei. Τρωϊας. Ibi Ciz. ἄλλωσιν pro ἄλωσιν. Kiess.

24) τὴν τῶν παρθένων ἀποστ.] Tangitur hic historia celebris et notatu digna; de qua plura diximus ad Suidam, v. Πονή. Kust. Prae ceteris consulenda sunt, quae Kusterus ad Suidam Tom. III. p. 229. citavit

pars ex vnius hominis incontinentia in gravissimas incidit calamitates, alii in ipso bello, alii in reditu in patriam. et soli iniustitiae deum statuuisse poenam integro decennio et per mille annos duraturam, quum Troiam excisum iri et virgines a Locrensis in Mineruae cognomento Iliadis templum quotannis mitti oportere, oraculo moneret. Hortabatur etiam iuvenes, ut animos ad eruditionis culturam appellerent, absurdum esse docens, mentem studio prae omnibus dignissimam censere, eamque de caeteris rebus in consilium adhibere, et ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris insumere, quum tamen diligentia, quae in curando corpore adhibetur, malis amicis similis sit et cito senescat, eruditio vero instar boni honestique viri ad mortem usque perduret, et quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus partim ex historia partim e placitis philosophiae adstruxit, ostenditque, eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum praestantiam, quae quaque aetate primas tenuerint. Horum enim inuenta

Tzetz. Scholia in Lycophron. v. 1141. 1159. Vol. II. p. 937. sqq. et p. 940. ed. Müller. *Kiess.*

25) ἐνθυμεῖσθαι] Antea male, εὐθυμεῖσθαι. *Kust.*

26) τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτης. scilicet, διαβολίας. *Kust.*

εὐρήματα, ταῦτα τοῖς ἄλλοις γεγονέναι ²⁷⁾ παι-
 δειαν. Οὕτω δ' ἐστὶ τῇ φύσει σπουδαῖον τοῦ-
 το, ὥστε τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπαινουμένων
 τὰ μὲν οὐχ οἷόν τε εἶναι παρ' ἑτέρου μεταλα-
 βεῖν, οἷον τὴν ῥώμην, τὸ κάλλος, τὴν ὑγείαν,
 τὴν ἀνδρείαν· τὰ δὲ τὸν προέμενον οὐκ ἔχειν
 αὐτόν, οἷον τὸν πλοῦτον, τὰς ἀρχάς, ²⁸⁾ καὶ
 ἕτερα πολλὰ τῶν παραλειπομένων· τὴν δὲ δυ-
 νατὸν εἶναι καὶ παρ' ἑτέρου παραλαβεῖν, καὶ
 44 τὸν δόντα μηδὲν ἥττον αὐτόν ἔχειν. Παρα-
 πλησίως δὲ τὰ μὲν οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶ-
 ναι κτήσασθαι, ²⁹⁾ παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχεσθαι
 (33) κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν. εἰδ' οὕτως προσ-
 ῖόντα φανῆναι πρὸς τὰς τῆς πατρίδος πράξεις,
 οὐκ ἐξ ἀναιδείας, ἀλλ' ἐκ παιδείας. σχεδὸν
 γὰρ ταῖς ἀγωγαῖς διαφέρειν τοὺς μὲν ἀνθρώ-
 πους τῶν θηρίων, τοὺς δὲ Ἕλληνας τῶν βαρ-
 βάρων, τοὺς δὲ ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν, τοὺς
 δὲ φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως δὲ τηλικαύ-
 την ἔχοντας ὑπεροχὴν, ὥστε τοὺς μὲν θᾶττον
 τρέχοντας τῶν ἄλλων ³⁰⁾ ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς

²⁷⁾ παιδείαν] Ciz. παιδίαν. De pronomine ταῦτα post
 εὐρήματα abundante conf. Schaefer. Mel. crit. p. 84.
 Kiess.

²⁸⁾ καὶ ἕτερα] In Ciz. deest καί. Kiess.

²⁹⁾ παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχεσθαι κατὰ] Haec desunt in
 Ciz. Kiess.

³⁰⁾ ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς ἐκείνων] Ita aperte Ciz., quem-
 admodum iam Heraldus Animad. in Iambl. cap. IV. pro
 corruptis, ἐκ μιᾶ πόλεως, legendum esse censuit. Ge-
 nuinam lectionem etiam Obrechtus expressit. Pulcre

aliis materiam eruditionis dēdisse. Adeo vero istud natura sua praeclarum est, vt, quum caetera laudabilia partim ita comparata sint, vt in alterum transfundi nequeant, vti robur, pulcritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea e manibus emiseris, non amplius habeas, vt diuitias, magistratus, et alia multa, quae praeterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, vt, qui eam alteri impertitus est, adhuc eius compos maneat. Similiter quaedam bona parare non esse in potestate nostra, doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus: et qui ita instructus ad res patriae administrandas accedat, illum non id facere per impudentiam, sed ex eruditionis suae conscientia. Nam institutione effici, vt homines bestiis, barbaris Graeci, liberi seruis, et philosophi plebeiis praestent. Omnino vero in tantum excellere bene institutos, vt cursu velociores aliis ex vna illorum patria septem

huc facit locus Strabonis lib. VI. Tom. II. p. 242. edit. Tzschuck., quem primum citatum ab Heraldō repetiit Kusterus: *Δοκεῖ δ' ἡ πόλις (de Crotone loquitur) τὰ τε πολέμια ἀσκήσαι, καὶ τὰ περὶ τὴν ἀθλῆσιν. Ἐν μὲν γοῖν Ὀλυμπιάδι οἱ τῶν ἄλλων προτερήσαντες τῷ σταδίῳ ἑπτὰ ἄνδρες ἅπαντες ὑπῆρξαν Κροτωνιάται. Crotoniatarum Olympionicarum nomina haec perscripsit Reinesius: Λεώνος, Ol. 48. Ἐρατοσθένους, Ol. 51. Ἰππόστρατος, Ol. 54. 55. Λιόγνητος, Ol. 58. Ἰσχύμαχος, O. 68. 69. Τισικράτης, Ol. 71. 72. Ἀσνλος, Ol. 73. 74. 75. Kiess.*

ἐκείνων ἐπὶ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν εὐρεθῆναι, τοὺς δὲ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης ἐπὶ συναριθμηθῆναι. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς χρόνοις, ἐν οἷς ἦν αὐτός, ἕνα φιλοσοφίᾳ προέχειν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀντὶ ³¹⁾ τοῦ Σοφοῦ ἑαυτὸν ἐπωνόμασε.

K E Φ. θ.

- 45 Ταῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς νέοις
¹⁾ διελέχθη. ἀπαγγελθέντων δ' οὖν ὑπὸ τῶν
 νειανίσκων πρὸς τοὺς πατέρας τῶν εἰρημένων,
 ἐκάλεσαν οἱ Χίλιοι τὸν Πυθαγόραν εἰς τὸ συν-
 ἔδριον, καὶ ²⁾ προεπαινέσαντες ἐπὶ τοῖς πρὸς
 τοὺς νιόους ῥηθεῖσιν, ἐκέλευσαν, εἴ τι συμφέ-
 (34) ρον ἔχει λέγειν τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφύνα-
 σθαι τοῦτο πρὸς τοὺς τῆς πολιτείας προκαθη-
 μένους. ὁ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνεβούλευεν
 εἰδρῦσασθαι Μουσῶν ³⁾ ἱερόν, ἵνα τηρῶσι τὴν
 ὑπάρχουσαν ὁμόνοιαν. ταύτας γὰρ τὰς θεὰς
 καὶ τὴν προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσας ἔχειν,
 καὶ μετ' ἀλλήλων ⁴⁾ παραδίδοσθαι, καὶ ταῖς

31) τοῦ Σοφοῦ] Ciz. omittit τοῦ. Ceterum conferantur ea, quae contra Meinersii opinionem, non Pythagoram, sed Socratem fuisse auctorem nominis philosophi, disputavit Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 117 — 119. Kiess.

2) διελέχθη] Usque ad hoc verbum in Ciz. continuatur cap. VIII. Kiess.

3) προεπαινέσαντες] Ita scripsi auctoritate Ciz. pro ἐπαινέσαντες, quod offerunt edd. Arc. et Kust. Idem Ciz. deinceps corrupte, ἐπὶ τοῖς πρὸ τούτοις, et pro συμ-

Olympiae inuenti sint, ex toto vero orbe in vnum collecti numerum etiam septem modo fuerint sapientia celebres. postea suo tempore vnum philosophia excelluisse: hoc enim sibi cognomen indidit, vt loco *Sapientis* diceretur *Philosophus*.

C A P. IX.

Haec ad iuuenes in Gymnasio disseruit Pythagoras: quae quum ab iis ad parentes delata essent, mille viri in curiam euocatum prius laudarunt propter ea, quae iuuentuti suggesserat; simulque si quid ipsis Crotoniatis vtile haberet, apud Reip. gubernatores expromere iusserunt. Tum ille primum auctor illis fuit, vt Musis fanum exstruerent, quo praesens concordia salua et incolumis inter eos maneret. Illas enim deas vno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, et communibus honoribus ma-

ἔργον cum Arc. *συνφέρειν*. Denique ex eodem codice post *ἀποφήσασθαι* addidi *τοῦτο*, quod editiones Arcerii et Kusteri omittunt. *Kiess.*

3) *ἔργον*] Vocem hanc ex MS. reuocari, quae in prioro Edit. deest. *Kust.* In margine Spanhemiano e Par. haec sunt notata: *Μουσῶν ἔργων μουσείον ἔργον*. Reine-sius monuit, pro *ὁμόνοιαν* al. *εὐνοίαν*. *Kiess.*

4) *παραδίδοσθαι*] Ita *Kust.* In Ciz. autem *παραδιδόσθαι*, quod accommodatius videtur, et ab Arcer. confirmatur, in cuius editione est *παραδιδόσθαι*. *Kiess.*

κοιναῖς τιμαῖς μάλιστα χαίρειν, καὶ τὸ σύνολον ἵνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀεὶ χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν· ἔτι δὲ συμφωνίαν, ἁρμονίαν, ῥυθμόν, ⁵⁾ καὶ ἅπαντα περιεληφέναι τὰ παρασκευάζοντα τὴν ὁμόνοϊαν. ⁶⁾ ἐπιδείκνυσι δέ, αὐτῶν τὴν δύναμιν οὐ περὶ τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνήκειν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν
 46 συμφωνίαν καὶ ἁρμονίαν τῶν ὄντων. Ἐπειτα ὑπολαμβάνειν αὐτοὺς ⁷⁾ ἔφη δεῖν, κοινὴν παρκαταθήκην ἔχειν τὴν πατρίδα παρὰ τοῦ πλήθους τῶν πολιτῶν. δεῖν οὖν ταύτην διοικεῖν οὕτως, ὥς μέλλουσι τὴν πίστιν παραδόσιμον τοῖς ἑξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔσεσθαι δὲ τοῦτο βεβαίως, ἐὰν ἅπασιν ἴσοι τοῖς πολίταις ᾖσι, καὶ μηδενὶ μᾶλλον ἢ τῷ δικαίῳ ⁸⁾ προέχῃσι. τοὺς γὰρ ἀνθρώπους, εἰδότας, ὅτι τόπος ἅπας
 (35) προσδεῖται δικαιοσύνης, ⁹⁾ μυθοποιεῖν τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχειν παρὰ τῷ Διὶ τὴν Θέμιν, καὶ παρὰ τῷ Πλούτῳ τὴν ¹⁰⁾ Δίκην, καὶ κατὰ τὰς πόλεις τὸν νόμον, ἵνα ὁ μὴ δικαίως

5) καὶ ἅπαντα] In Cd. Ciz., vt in edit. Arc., deest καί. Kiess.

6) ἐπιδείκνυσι] Antea male, ἐπιδείκνυσαν. Kust. In Ciz. ἐπιδείκνυσαν. Scalig. coniecit, ἐπιδεικνύς αὐτῶν. Ceterum vix graece dicitur ἀνήκειν περὶ τι. Hinc legere malim, πρὸς τὰ κάλλιστα κ. τ. λ. Kiess.

7) ἔφη δεῖν] In priore Edit. inepte, ἐφηδεῖν· quod Arcerius bona fide delectari verterat. Sed huius erroris Lectorem iam pridem etiam admonuit Desid. Herald. in Iambl. cap. V. Kust. Pro κοινὴν, quod sequitur,

xime gaudere, atque omnino vnum Musarum chorum esse. Praeterea continere in se ipsis concentum, harmoniam, numerum, et omnia quae ad concordiam faciunt: insuper vero ostendit, vim earum non tantum circa pulcerrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis ait existimandum esse, se a multitudine civium patriam accepisse tanquam commune depositum. Quapropter ita illam gubernent, ut depositi fidem ad posterum quasi haereditariam transmittere possint: idque certo euenturum esse, si se omnibus exaequent civibus, et nulla re magis quam iustitia prae caeteris emineant. Unde et homines, gnaros nullum non locum indigere iustitia, in fabulis finxisse, Ioui Themidem, Plutoni Ditem assidere, et in verbis legem regnare; ut, qui non bona

Ciz. cum Arcer. legit κοινῇ, et deinceps περὶ pro παρὰ. *Kiess.*

8) προέχουσι τοὺς γὰρ ἀνθρώπους εἶδ.] Sic locum hunc auctoritate Codicis MS. emendaui et distinxi. Antea enim male legebatur, προέχουσι τοὺς ἀνθρώπους, εἰδόμεναι, etc. *Kust.*

9) μυθοποιεῖν] Scalig. μυθοποιοῖς. *Kiess.*

10) Δίτην] Quare Ditem verterit eruditus interpres, ignoto. Iustitiam oportebat, vel Ditem. *Kust.* Ditem videtur merum esse vitium typographicum. Correxī *Dicem.* *Kiess.*

11) ἐφ' ἃ τέτακται ποιῶν ἅμα 12) φαίνεται
 47 πάντα τὸν κόσμον συναδικῶν. Προσθήκειν δὲ
 τοῖς συνεδρίοις, μηδενὶ καταχρήσασθαι τῶν
 θεῶν εἰς ὄρκον, ἀλλὰ τοιούτους προχειρίζε-
 σθαι λόγους, ὥστε καὶ χωρὶς ὀρκῶν εἶναι πι-
 στούς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν οὕτως οἰκονομεῖν,
 13) ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τῆς προαιρέσεως
 εἰς ἐκείνην ἀνενεγκεῖν. 14) πρὸς τε τοὺς ἐξ
 αὐτῶν γενομένους διακτεῖσθαι γνησιῶς, ὥς καὶ
 τῶν ἄλλων ζώων μόνους ταύτης τῆς ἐννοίας
 αἰσθῆσιν εἰληφότας· καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα
 τὴν τοῦ βίου μετέχουσαν 15) ὁμιλοῦντας, ὥς
 τῶν μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους συνθηκῶν τιθεμέ-
 νων ἐν γραμματιδίοις καὶ στήλαις, τῶν δὲ πρὸς
 (36) τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς τέκνοις. καὶ πειρᾶσθαι
 παρὰ τοῖς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι μὴ διὰ τὴν

11) ἐφ' ἃ τέτ.] Rectius, ἐφ' ὧν. Kust. Non rectius.
 Accusatiuus etiam aliis placuit, vt Xenophonti Hell.
 3. 4. 20. ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς, et Polybio V, 63. 4.
 οἱ ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ταχθέντες, ad hoc negotium curan-
 dum constituti. Kiess.

12) φαίνεται] Corrupte antea, φαίηται. Kust. Dein-
 cept bene Ciz. cum Arc. συναδικῶν, quod recepi pro
 ἀδικῶν, quod est in Kust. editione. Kiess.

13) ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τ.] Est locus paulo
 obscurior, quem interpretes non intellexerunt. Ar-
 cerius reddidit: domum cuique suam ita gubernandam
 esse, vt in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed
 in Arcerio non miror, qui sexcenta alia aequae infelici-
 ter vertit. At nec doctissimi Obrechtii versionem hic
 probare possum. Quid enim sibi volunt illa: vt pro-
 ventum eius animi sui proposito tueri liceat? Tu verte:
 vt consilii sui rationem eo referre liceat. Id est, vt
 consilia nostra in administranda re aliena vel publica

fide munus, quod obeundum habet, accuraverit, in totum pariter mundum iniurius videatur. Insuper senatum eorum decere, ut in iureiurando nullus dei nomine abutantur, sed ita se gerant et loquantur, ut vel iniurati fidem mereantur: rem autem domesticam sic administrent, ut consilii rationem etiam illuc referri liceat. Illis vero, qui ex ipsis nati sint, sincerum amorem exhiberent, memores, hos ex aliis animalibus solos intelligere, quid hic affectus sibi velit. Cum vxore vitae socia ita agerent, ut reputent, alia quidem pacta tabulis columnisve, quod vero cum vxore initur foedus, liberis contineri. Efficerent etiam, ut prolis suae amorem in se deriuarent, non per naturam,

ad normam quasi administrationis domesticae referre nobis liceat: siue, ut exemplo administrationis domesticae tanquam argumento uti nobis liceat ad probandum aliis, nos non minori fide et prudentia res alienas curaturos esse, quam qua nostras curauimus. Nam, ut recte ait Isocrates Orat. ad Demonium, p. m. 16. *Ὁ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, οὐδέποτε καλῶς βουλευέσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων*. qui rebus propriis male prospicit, nunquam bene consulat alienis. Confer etiam Nostrum infra, Num. 196. *Kust. Τὴν ἀναφορὰν τῆς προαιρέσεως εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν*, idem est quod *τὴν προαίρεσιν εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν*. Sententiam Kusterus recte explicuit. *Kiess.*

14) *πρὸς τε*] Par. e marg. Spanh. *πρὸς δέ*. Deinceps post *ὥς* in Ciz. deest *καί*. — Pro *ἐννοίας* autem, quod sequitur, legendum videtur *εὐνοίας*. *Kiess.*

15) *ὀμιλοῦντας*] Propter ἀκολουθίαν orationis mallet. *οὕτως ὀμιλεῖν*. *Kust.* Potius *ὀμιλεῖν οὕτως*. *Kiess.*

φύσιν, ἥς οὐκ ¹⁶⁾ αἷτιοι γεγόνασιν, ἀλλὰ διὰ
 τὴν προαίρεσιν· ταύτην γὰρ εἶναι τὴν εὐεργε-
 48 σίαν ἐκουσίαν. Σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο,
 ὅπως αὐτοὶ τε μόνας ἐκείνας ¹⁷⁾ εἰδήσωσιν,
 αἷ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος ὀλιγω-
 ρία καὶ κακία τῶν συνοικούντων. ἔτι δὲ τὴν
 γυναῖκα νομίζειν ἀπὸ τῆς ἐστίας εἰληφότας
 μετὰ σπονδῶν καθάπερ ἰκέτιν ἐναντίον τῶν
 θεῶν ¹⁸⁾ εἰσιῆχθαι πρὸς αὐτήν· καὶ τῇ τάξει
 καὶ τῇ σωφροσύνῃ παράδειγμα γενέσθαι τοῖς
 τε κατὰ τὴν οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ τοῖς κατὰ
 τὴν πόλιν, καὶ προνοεῖν, τοῦ μηδένα μὴδ' ὅτι-
 οῦν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ, φοβούμενοι τὴν
 ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικοῦντες λανθάνω-
 σιν, ἀλλ' αἰσχυρόμενοι τὴν τοῦ τρόπου καλο-
 49 παγαθίαν εἰς τὴν δικαιοσύνην ὁρμῶσι. Διε-
 κελεύετο δὲ κατὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμάζειν
 τὴν ¹⁹⁾ ἀργίαν. εἶναι γὰρ οὐχ' ἕτερόν τι ἀγα-
 θὸν ἢ τὸν ἐν ἐκάστῃ πράξει καιρὸν. ὠρίζετο

16) αἷτιοι] Par. e marg. Spanh., vt edit. Arc., αἷτιοι.
 Deinceps Ciz. cum Arc. ἐκούσιον. Kiess.

17) εἰδήσωσιν] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro
 συνοισιάζειν· quo sensu et τὸ γινώσκειν apud scriptores,
 praecipue sacros, interdum sumitur. Exempla vide
 apud Henr. Steph. in Thesouro, et Desid. Heraldum
 ad hunc locum. Kust.

18) εἰσιῆχθαι πρὸς αὐτήν] Sensus potius requirit, vt
 scribatur, εἰσαγαγεῖν εἰς οἰκίαν αὐτῶν, i. e. in domum
 suam introduxisse. Confer Nostrum infra num. 84.
 Kust. Nihil hoc loco mutandum, nisi forte τὴν αὐ-
 τήν pro αὐτήν, ad quod repetendum ἐστίας, vt recte
 monuit Loganus p. 94. loci sensum sic constituens:

cuius ipsi non sint auctores, sed per animi propositum: hoc enim esse voluntarium beneficium. Et hoc imprimis curae haberent, tum vt ipsi non alias quam vxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum vxores stirpem adulterent; sibi-que ante oculos ponant, se inter libationes vxores a foco acceptas tanquam supplices ipsis diis inspectantibus domum duxisse; adeoque exemplum praeberent priuatim domesticis et publice ciuibus vitae bene compositae moderataeque. Prouiderent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, quo minus metu legum poenarumque delicta tegant, sed honestatis morumque bonorum reuerentia ad colendam iustitiam contendant. Iubebat insuper omnem a rebus gerendis ignauiam profligari: vnice enim praestabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud iniu-

nempe vt vxor a lare ducitur, tanquam supplex etiam ad larem ducatur. In margine Cod. Spanhem. pro αὐτῆν notatum est αὐτοῦς. Idem Loganus commodè citauit Aristotelis Oecon. lib. I. c. 4. Πρῶτον μὲν οὖν νόμοι πρὸς γυναῖκα καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν. οὕτως γὰρ ἂν οὐδ' αὐτὸς ἀδικοῖτο. τοῦθ' ἐξηγεῖται δὲ καὶ ὁ κοινὸς νόμος, καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἰκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίης ἡμίσην, ὡς ἥκιστα [δεῖν] δοκεῖν ἀδικεῖν. Kiess.

- 19) ἀργίαν] In Ciz. ἀργείαν. Sequentia videntur pro ἀργίαν requirere ἀκαιρίαν, nisi illud eo defendere velis, quod ignauia tempus ad agendum opportunum elabi patitur. Kiess.

δέ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παῖδας
καὶ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διασπᾶν. νομίζειν δέ,
(37) ²⁰) κρᾶτιστον μὲν εἶναι τὸν καθ' αὐτὸν δυ-
νάμενον προῖδεῖν τὸ συμφέρον· δεύτερον δέ,
τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκότων κατα-
νοοῦντα τὸ λυσιτελοῦν· χεῖριστον δέ, τὸν ἀ-
ναμένοντα διὰ τοῦ κακῶς παθεῖν αἰσθῆσθαι
τὸ βέλτιστον. ἔφη δέ, καὶ τοὺς φιλοτιμιῶσαι
βουλομένους οὐκ ἂν διαμαρτάνειν μεμουμε-
νους τοὺς ἐν τοῖς δρόμοις στεφανουμένους.
καὶ γὰρ ἐκείνους οὐ τοὺς ἀνταγωνιστὰς κα-
κῶς ποιεῖν, ἀλλ' αὐτοὺς τῆς νίκης ἐπιθυμῶν
τυχεῖν. καὶ τοῖς πολιτενομένοις ἀρμόττειν,
²¹) οὐ τοῖς ἀντιλέγουσι δυσαρεστέειν, ἀλλὰ τοὺς
ἀκούοντας ὠφελεῖν. παρεκάλει δὲ τῆς ἀληθι-
νῆς ἀντεχόμενον εὐδοξίας ἕκαστον, εἶναι τοι-
οῦτον, οἷος ἂν βούλοιο φαινέσθαι τοῖς ἄλ-
λοις. οὐ γὰρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλίην
ἱερόν, ὥς τὸν ἔπαινον, ἐπειδὴ τῆς μὲν ἡ χρεία
πρὸς μόνους ἐστὶν τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ δὲ
50 ²²) πολὺ μᾶλλον πρὸς τοὺς θεοὺς. Εἰθ' οὕτως
ἐπὶ πᾶσιν εἶπεν, ὅτι τὴν πύλιν αὐτῶν ²³) οἰκεί-

20) κρᾶτιστον μὲν εἶναι τ.] Videtur sumtum ex loco illo Hesiodi ἐν'Egy. v. 293.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει·
Ἐσθλὸς δ' αὖ κακῆνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθεται.
Ὅς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοήῃ, μήτ' ἄλλου ἀκοίων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρηῆτος ἀνὴρ.

Kust. In Ciz. et Par. secundum marg. Cod. Spanh. est κρᾶτιστους. Tum ibidem δύναμιν· at παθεῖν omis-
sum est, et pro βέλτιστον legitur βέλτιον. Kiers.

stius esse facinus asserebat, quam liberos et parentes a se inuicem diuellere. Illum habendum esse optimum, qui pro se, quid conducatur, praevidere posset; secundum ab illo, qui ex aliis exemplum caperet, sibi quod ex usu foret; pessimum vero, qui expectet, donec suo malo didicerit, quid sit optimum. Dixit quoque, non aberraturos esse, qui honores ambiunt, si imitandos sibi proponerent eos, qui in stadio coronantur; nam illos non laedere aduersarios, sed totos id agere, ut ipsi victoriam consequantur. Similiter conuenire iis, qui rem tractant publicam, ne contradicentibus succenseant, sed ut obedientibus prosint. Monebat etiam, ut quilibet verae gloriae cupidus talis reuera esset, qualis aliis videri vellet: laudem enim rem esse magis sacram, quam consilium: siquidem hoc inter homines tantum habet usum, illa vero multo magis ad deos refertur. His omnibus subiecit, urbem ipsorum tum temporis

21) οὐ τοῖς] In Ciz. αὐτοῖς. *Kiess.*

22) πολὺ] In Par. secund. marg. Spanhem. πάνν. *Kiess.*

23) οἰκεῖσθαι] Ne dubites rescribere, οἰκίσθαι, i. e. conditam esse, ab οἰκίζω. Τὸ οἰκεῖσθαι enim est ab οἰκέω, incolo, inhabito: quod hic locum non habet. Sic paulo post κατοικίεσθαι rescripsi pro κατοικήσεσθαι. *Kust.* In Cd. Ciz. haec reperitur lectio: οἰκεῖσθαι συμβέβηκεν, ὡς λέγουσιν, Ἡρακλῆα. Reinesius adscripsit:

σθαι συμβέβηκεν ²⁴⁾ Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βοῦς
 (38) διὰ τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ ²⁵⁾ Λακινίου
 μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς
 νυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὡς ὄντα τῶν
 πολεμίων, διαφθεύραντος, καὶ μετὰ ταῦτα
 ἐπαγγεिलाμένου περὶ τὸ μνῆμα συνώνυμον
²⁶⁾ ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι πόλιν, ἅνπερ αὐτὸς
 μετὰσχῃ τῆς ἀθανασίας. ὥστε τὴν χάριν τῆς
 ἀποδόσεως ²⁷⁾ εὐεργεσίας προσηύκειν αὐτοὺς ἔφη
 δικαίως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ ἀκούσαντες τό τε
 Μουσεῖον ἰδρύσαντο, καὶ τὰς παλλακίδας, αἱ
 ἔχειν ἐπιχώριον ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ δια-
 λεχθῆναι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς
 τοὺς παῖδας, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ πρὸς
 τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

1. οἰκίσαι, vel potius οἰκίσεσθαι, ὡς λέγουσιν, ὑφ' Ἡρα-
 κλέους. *Kiess.*

24) Ἡρακλέα] Manifestum est, scribi debere, ὑπὸ Ἡρα-
 κλέους, tum propter sensum, tum etiam propter ge-
 nitivos sequentes, ἀδικηθέντος, et διαφθεύραντος. *Kust.*
 Si legas οἰκίσαι, non est quod praeterea mutetur.
 Sunt enim Graeci in usu genitiuorum absolutorum
 liberiores. *Kiess.*

25) Λακινίου] Holstenius ad Stephanum, v. Λακίνιον,
 legit Λακίνον· quem vide. *Kust.* Λακίνιον est ἀκρω-
 τήριον Κρότωνος appellatum ἀπὸ τινος Λακίνου, ut recte
 Scholia in Theocritum Idyl. IV. 33., itemque recte
 scribitur apud Tzetzen ad Lycophron. v. 856. Λακί-
 νιον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Λακίνου Κροτωνιάτου. Monuit hoc
 Holstenius in Castigatt. ad Steph. Byz. *Kiess.*

26) ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι] In Ciz. ἐκεῖνο κατοικισθήσεται.
 Videtur igitur legendum esse κατοικισθήσεσθαι, hoc

ab Hercule conditam esse, quum boues per Italiam ageret, et a Lacino iniuria affectus, Crotonem sibi noctu opem laturum per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, quum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione aequum esse aiebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe iusteque dispensarent. Quibus auditis, et Musis templum erexerunt Crotoniatae, et quas habere consueuerant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis aede ad pueros, in Iunonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram roga-
verunt.

sensu: *promisit fore, ut ibi urbs conderetur.* Heroules enim immortalitate donatus non ipse eo potuit coloniam deducere. Lectionem κατοικισθῆσθαι commendat etiam κατοικήσθαι, quod Kusterus expulit. Ceterum etiam futurum med. κατοικήσθαι passiva significatione accipi potest. *Kiess.*

27) εὐεργεσίας]. Hand dubitem scribere, ἀντ' εὐεργετίας. Deinde pro οἰκονομεῖν, quod statim sequitur, Desid. Heraldus οἰακονομεῖν non absurde etiam legi posse censebat: sed cui caue assentiaris. *Kust.* Non opus est Kusteri emendatione: nam χάρις τῆς ἀποδόσεως εὐεργετίας idem est quod ἀπόδοσις χάριτος ἀντὶ εὐεργετίας. In Ciz. desunt haec verba: ὥστε τὴν χάριν τῆς ἀποδόσεως εὐεργετίας. Pro δικαίως ibidem legitur δέ, et pro οἱ δέ, οὗ δέ. Denique post ἐπιχώριον deest ἦν. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ι.

- 51 Τὸν δὲ πεισθέντα λέγουσιν ἡγήσασθαι τοῖς
 παισὶ τοιαύδε· ὥστε μῆτε ἄρχειν ¹⁾ λουδορίας,
 μηδὲ ἀμύνεσθαι τοὺς λουδορουμένους· καὶ
 περὶ τὴν παιδείαν τὴν ἐπώνυμον τῆς ἐκείνων
 ἡλικίας κελεῦσαι σπουδάζειν. ἔτι δὲ ὑποθέ-
 σθαι, τῷ μὲν ἐπιεικεῖ παιδὶ ῥᾷδιον πεφυκέναι
 πάντα τὸν βίον τηρεῖν τὴν καλοκαγαθίαν.
 (39) ²⁾ τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότι κατὰ τοῦτον τὸν
 καιρὸν χαλεπὸν καθεστάναι· μᾶλλον δὲ ἀδύ-
 νατον ἐκ φανύλης ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ τέλος ³⁾ εὖ
 δραμεῖν. πρὸς δὲ τούτοις θεοφιλεστάτους αὐ-
 τοὺς ὄντας ἀποφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο φῆσαι
 κατὰ τοὺς ἀνχμοὺς ὑπὸ τῶν πόλεων ἀποστέλ-
 λεσθαι παρὰ τῶν θεῶν ὕδωρ αἰτησομένους,
 ὡς μάλιστα ⁴⁾ ἐκείνοις ὑπακούσαντος τοῦ δαι-
 μονίου, καὶ ⁵⁾ μόνους διὰ τέλοις ἀγνεύουσιν
 ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν τοῖς ἱεροῖς διατρίβειν.
 52 Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τοὺς φιλαν-
 θρωποτάτους τῶν θεῶν, τὸν Ἀπόλλω καὶ τὸν

1) λουδορίας] In Ciz. ut in Arc. λουδορίαν. Kiess.

2) τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότι] Sic vel absque auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur (consentiente Cd. Ciz. Kiess.), ὅδ' μὴ εὖ πεφυκότα. Kust.

3) εὖ δραμεῖν] Ita recte Ciz. secundum canonem Ios. Scaligeri, quem citavit Schaefer. in Mel. crit. p. 6. „Τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus.“ In edd. Arc. et Kust. legitur εὐδραμεῖν. Paulo post pro ἀποφῆναι Scaliger sine causa vult ἀτίφηγε. Kiess.

CAP. X.

Ille vero voluntati eorum obsecutus pueris haec, vt aiunt, praecepit: vt neminem conuiciis lacesserent, nec conuiciantibus responderent: quin potius operam darent paediae, id est, literarum doctrinae, quae ab aetate puerorum nomen habet. Deinde monuit, a puero ad modestiam facto perfacile in omni vita saluum illibatumque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id aetatis aliter affecto; vel potius ne fieri quidem posse, vt qui a malo principio profectus sit, inoffenso pede ad finem vsque decurrat. Adiecit, ipsos diis esse dilectissimos; ideoque siccitate inuale-scente pueros a ciuitatibus ad pluuiam a diis impetrandam mitti, quippe quum hi maxime a diis audiantur, et soli perfecte puri in templis versandi facultatem consequantur; ideoque et hominum amantissimos

4) ἐκείροις ὑπακούσαντος] Apud Arc. et Kust. est ἐκείρους, pro quo e Ciz. reposui ἐκείροις. Porro Kusterus absque cunctatione scribi iubet, ἐκείρων ὑπακούσαντος, vel ἐπακούσαντος. Futurum ὑπακούσαντος etiam in marg. Spanh. notatum est. Mihi totus locus sic scribendus videtur: ὡς μάλιστα ἂν ἐκείροις ὑπακούσαντος. Kiess.

5) μόροις] Ita Ciz., vt Desid. Herald. Animad. in Iambl. cap. V. pro μόλις, quod exhibent edd. Arc. et Kust., legendum censuerat. Frustra est Kusterus affirmans, nulla hic correctione opus esse. Kiess.

Ἔρωτα, πάντας ζωγραφεῖν καὶ ποιεῖν τὴν τῶν
 παίδων ἔχοντας ἡλικίαν. συγκεχωρησθαι δὲ
 καὶ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων ⁶⁾ τινὰς τεθῆναι
 διὰ παῖδας· τὸν μὲν Πυθικόν, κρατηθέντος
 τοῦ Πύθωνος ὑπὸ παιδός· ἐπὶ παιδί δὲ τὸν ἐν
 Λεμέα, καὶ τὸν ἐν Ἰσθμῷ, τελευτήσαντος Ἀρ-
 χεμόρου καὶ Μελικέρτου. χωρὶς δὲ τῶν εἰρη-
 μένων ἐν τῷ κατοικισθῆναι τὴν πόλιν τῶν
 Κροτωνιατῶν ἐπαγγείλασθαι τὸν Ἀπόλλω τῷ
 ἡγεμόνι τοῦ οἰκισμοῦ δώσειν γενεάν, ἂν ἀγά-
 53 γῃ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν. Ἐξ ὧν ⁷⁾ δεῖν,
 ὑπολαβόντας, τῆς μὲν γενέσεως αὐτῶν πρόνοιαν
 πεποιῆσθαι τὸν Ἀπόλλω, τῆς δὲ ἡλικίας ἅπαν-
 τας τοὺς θεούς, ⁸⁾ ἀξίους εἶναι τῆς ἐκείνων
 φιλίας. καὶ μελετᾶν ἀκούειν, ἵνα δύνωνται
 (40) λέγειν. ἔτι δέ, ἢν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βα-
 διζεῖν, ταύτην εὐθύς ἐξορμῶντας ⁹⁾ τοῖς ἐλη-
 λυθόσιν ἐπακολουθεῖν καὶ τοῖς πρεσβυτέροις
 μηδὲν ἀντιλέγειν. οὕτω γὰρ εἰκότως ὕστερον
 ἀξιόσιν, μηδὲ ¹⁰⁾ αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους ἀν-
 ταδικεῖν. διὰ δὲ τὰς παραινέσεις ὁμολογεῖται

6) τινὰς] Haec vocula male deest in Ciz. vt in edit.
 Arc. Paulo inferius pro τῷ ἡγεμόνι in Ciz. est τὸν
 ἡγεμόνα. De formula στεφανίτης ἀγών v. Ernest. ad
 Xen. Mem: III, 7. 1. et Siebelis. ad Hellen. not. p.
 156. Kiess.

7) δεῖν] Reposui lectionem notatam in margine Spanh.
 pro hac, ἐξ ὧν ὑπολαβόντας δεῖν. De qua Kusterus
 recte iudicabat, voculam δεῖν superuacaneam esse, nec
 intelligi, quid ad huius loci sensum faceret. At ver-
 bis transpositis δεῖν coniungendum est cum ἀξίους εἶ-
 ναι. Kiess.

deos, Apollinem et Cupidinem, puerili specie pictos repraesentari. Propter pueros etiam ludos quosdam, in quibus victores coronantur, edi in confesso esse: Pythicos quidem propterea, quod Pythonem puer occidit; Nemeos vero et Isthmicos ob mortem Archemori et Melicertae. Praeterea quum vrbs Crotoniatarum in eo esset, vt conderetur, Apollinem duci coloniae sobolem promississe, si nouos in Italiam colonos deduceret: vnde reputantes, natiuitatis ipsorum Apollinem, aetatis autem omnes pariter deos curam gessisse, par esse, vt se dignos eorum amicitia praestent. Porro meditentur audire, vt possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi sequantur eos, qui eo perueniunt, nec vnquam senioribus obloquantur. Ita in posterum iure merito ipsos quoque exacturos, vt ne a iunioribus iniuria afficiantur. His praeceptis meruit, vt

8) ἀξίους εἶναι τῆς ἐπ.] Est oratio hiulca, quam sic supplere poteris: διὲν ἀξίους αὐτοὺς παρέχειν τῆς ἐκείνων φιλίας. Sic sensus erit planissimus. *Kust.* Locus sanus est. *Kiess.*

9) τοῖς ἐληλυθόσιν] Scilicet εἰς τὸ γῆρας. Male Obrechtus: qui praecesserunt. *Kiess.*

10) αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους] Male antea casu datiuo, αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις. *Kust.* In cod. Ciz. est, μηδὲ αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις ἀντιδικεῖν. Hoc ἀντιδικεῖν corruptum est o genuina lectione ἀνταδικεῖν, quam restitui-mus. *Kiess.*

παρασκευάσαι, μηδένα τὴν ἐκείνου προσηγο-
ρίαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὸν
καλεῖν.

K E Φ. ιά.

64 Ταῖς δὲ γυναιξὶν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιαῶν
ἀποφίνασθαι λέγεται, πρῶτον μὲν, καθάπερ,
ἐτέρου μέλλοντος ὑπὲρ αὐτῶν ποιεῖσθαι τὰς
εὐχάς, ¹⁾ βούλονται ἂν ἐκεῖνον εἶναι καλὸν
κάγαθόν, ὥς τῶν θεῶν τούτοις προσεχόντων·
οὕτως αὐτὰς περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τὴν ἐπι-
είκειαν, ²⁾ ἵν' ἐτοίμως ἔχωσιν αὐτοὺς ταῖς εὐ-
χαῖς ὑπακουσομένους. ἔπειτα, τοῖς θεοῖς προσ-
φέρειν ἃ μέλλουσι, ταῖς χερσὶν ³⁾ αὐτὰς ποιεῖν
καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τοὺς βωμοὺς προσ-
ενεγκεῖν, οἷον πόπανα καὶ ψαιστὰ καὶ κηρία
καὶ λιβανωτόν· φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ ⁴⁾ τὸ
δαιμόνιον μὴ τιμᾶν, μὴδ' ὥς οὐδέποτε πάλιν
(41) προσιούσας ἐνὶ καιρῷ πολλὰ δαπανᾶν. περὶ δὲ
τῆς πρὸς τοὺς ἄνδρας ὁμιλίας κελεῦσαι κατα-
νοεῖν, ὅτι συμβαίνει καὶ τοὺς πατέρας ⁵⁾ ἐπὶ
τῆς θηλείας φύσεως παρακεχωρηκέναι μᾶλλον
ἀγαπᾶσθαι τοὺς γεγαμηκότας ἢ τοὺς τεκνώ-
σαντας αὐτούς. διὸ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲν

1) βούλονται] In Ciz. βούλονται, sine apostropho. Kiess.

2) ἵν' ἐτοίμως κ. τ. λ.] In Ciz. exciderunt hae qua-
tuor syllabae, ἔχωσιν αὐ. Kiess.

3) αὐτὰς] In Ciz. αὐται, in edit. Arc. αὐταί. Kiess.

4) τὸ δαιμόνιον] Ita recte Ciz. et Par. secundum marg.
Spanh. pro τῷ δαίμονι, quod habent edd. Arc. et

nemo illum suo nomine, sed *dium* omnes appellarent.

C A P. XI.

Apud vxores vero de sacrificiis disseruisse fertur, primum quidem, sicut alium, qui pro ipsarum salute vota conciperet, bonum honestumque esse velint, quia diis tales acceptiores credunt; ita ipsas debere plurimum facere animum aequitati modestiaeque deditum, ut eo magis a diis exaudirentur. Deinde diis offerrent, quae suis ipsae manibus elaborassent, eaque sine ministerio seruorum aris admouerent, ut placerent, liba, fauos et thura: caede vero et sanguine deum ne colerent: nec tam multa vno tempore offerrent, ut denuo nunquam accessurae videantur. Quod autem attinet earum cum maritis commercium, diligenter considerare iussit, parentes illarum sexui libenter concedere, ut plus diligant maritos, quam illos ipsos, qui vitae iis auctores sint. Ideoque recte facturas, si vel plane non

Kust. Reinesius verba τῷ δαίμονι τιμᾶν explicabat θύειν. Kiess.

- 5) ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως] Haec in margine Cod. Ciz. his verbis explicantur: ἐπὶ τῶν θυγατέρων. Significat φύσις h. l. *sexum*, ut apud Thucyd. II, 45. fin. videturque apud Xenoph. de Rep. Lac. III, 5. vera lectio esse: — ὅτι τὸ ἄρρεν φύλον — ἰσχυρότερόν ἐστι τῆς θηλείας φύσεως. Kiess.

ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἢ τότε νομί-
 55 ζειν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων 6) ἡττηθῶσιν. Ἐτι
 δὲ τὸ περιβόητον γενόμενον ἀποφθέγγασθαι
 κατὰ τὴν σύνοδον, 7) ὥς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοι-
 κοῦντος ἀνδρὸς ὁσιόν ἐστιν αὐθημερὸν προσ-
 εῖναι τοῖς ἱεροῖς, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ προσήκοντος,
 οὐδέποτε. παραγγεῖλαι δὲ καὶ κατὰ πάντα τὸν
 βίον αὐτάς τε εὐφημεῖν, 8) καὶ τοὺς ἄλλους
 ὀρᾶν, ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσοι· καὶ
 τὴν δόξαν τὴν διαδεδομένην μὴ καταλύσῃ,
 (42) μηδὲ τοὺς μυθολογικοὺς 9) ἐξελέγξῃ, οἱ
 θεωροῦντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην ἐκ
 τοῦ 10) προσεῖσθαι μὲν ἀμάρτυρον τὸν ἱμα-

6) ἡττηθῶσιν] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. vitiose ἡττήθωσιν. Paulo post in Ciz. ante περιβόητον deest τό. Kiess.

7) ὥς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοικ.] Infra, Num. 152. Apophthegma hoc Theanoni Pythagoricae tribuitur: vbi vide quae notauimus. Kust.

8) καὶ τοὺς ἄλλους ὀρᾶν] Est locus obscurus, et, vt mihi videtur, corruptus, quem sic legendum puto: καὶ τοὺς ἄλλους δρᾶν, ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσοι· et vt aliis ea faciant, quae ipsae pro se a diis expetiturae sint. Δρᾶν τινὰ ὑγαθὸν vel κακόν, aliquem beneficio vel maleficio afficere, est phrasis apud Graecos notissima. Deinde τὸ δρᾶν et ὀρᾶν loca interdum apud scriptores commutant, vt apud Suidam in Ὀργεῶνας: vbi vide quae notauimus. Porro εὐφημεῖν, quod vulgo linguis fauere, vel bona verba dicere, significat, interdum etiam sumitur pro precari, vel precibus a diis aliquid expetere: quod tum potissimum, cum precamur, bona verba dicere soleamus. Certe εὐφημία pro precibus sumitur apud Platonem Alcib. II. (p. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo Ammonis, quod illic refertur: Βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά. Malle se

refragentur maritis, vel iis si cedant, tum se vicisse existiment. In isto conventu fertur etiam pronuntiasse illud plurimorum sermonibus iactatum; nempe, vxorem a marito suo surgentem salua pietate ad sacra eadem die se conferre posse, ab alieno autem viro nunquam. Insuper praecepit feminis, per totam vitam bene ominatis verbis uti, et efficere, ut alii de ipsis bene loquantur: nec passim vulgatam gloriam aboleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, quum mulierum iustitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes

Lacedaemoniam εὐφημίαν, quam cuncta Graecorum templa. Addit ibidem Plato: τὴν γοῦν εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεός, ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Εὐφημίαν nihil aliud deus appellare videtur, quam vota illorum et preces. Haec afferre volui ad locum obscurum partim illustrandum, partim emendandum. Quod si quis his veriora et meliora promere potuerit, nemo me citius in eius sententiam concedet. Kust. Leniore medicina hic locus sanari posse videtur, ita quidem, ut scribatur: καὶ τοὺς ἄλλους ὁρᾶν, ὅπως αὐτὸν περὶ αὐτῶν (pro ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν) εὐφημήσουσι. praecepit feminis, ut omni vita bene ominatis verbis uterentur de aliis, atque viderent, ut et ceteri vicissim de ipsis eiusdemmodi verbis uterentur. Kiess.

9) ἐξελέγξουσιν] In marg. Spanhem. notatum est ἐξελέγξουσιν. Kiess.

10) προσέειπαι μὲν ἁμαρτύρων] Lego, προέειπαι μὲν ἁμαρτύρων. Kust. Προέειπαι haud dubie verum, non item ἁμαρτύρων. — In Ciz. est μετὰ ἁμαρτύρων. Paulo post pro ἄλλῃ malim ἄλλῃ. nam feminae sibi inuicem vestes commodant. — Verba proxima in Ciz. inuerso ordine sunt posita, δέη χρῆσαι. Ibidem est δικαίως pro δίκας, quod Reinesius correxit. Kiess.

τισμὸν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν τινὲς ἄλλω δέῃ
 χρῆσθαι, μὴ γίνεσθαι δὲ ἐκ τῆς πίστεως δίκας,
 μηδ' ἀντιλογίας, ¹¹⁾ ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυναί-
 κας ἐν κοινῷ πάσας ὁφθαλμῷ χρωμένας διὰ
 τὴν εὐχερῇ κοινωνίαν· ὅπερ ἐπὶ τοὺς ἄρρενας
 μετατεθέν, ¹²⁾ ὡς ὁ προλαβὼν ἀπέδωκεν εὐ-
 κόλως καὶ ἐτοιμῶς τῶν ἑαυτοῦ μεταδιδούς,
 οὐδένα ὦν προσδέξασθαι λεγόμενον, ὡς μὴ
 56 οἰκείον αὐτῶν τῇ φύσει. Ἔτι δὲ τὸν σοφώτα-
 τον τῶν ἀπάντων λεγόμενον καὶ συντάξαντα
 τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σύνολον
 εὐρετὴν καταστάντα τῶν ὀνομάτων, εἴτε θεόν,
 εἴτε δαίμονα, εἴτε θεῖόν τινα ἀνθρώπον, συν-
 δόντα, ¹³⁾ ὅτι τῆς εὐσεβείας οἰκειότατόν ἐστι
 τὸ γένος τῶν γυναικῶν, ἐκάστην τὴν ἡλικίαν
 αὐτῶν συνῶνυμον ποιῆσθαι θεῷ, καὶ κα-
 λῆσαι τὴν μὲν ἄγαμον, Κόρην, τὴν δὲ πρὸς
 ἄνδρα δεδομένην, ¹⁴⁾ Νύμφην, τὴν δὲ τέκνα

11) ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de
 Phorcynis filiabus, cuius meminerunt Palaephatus de
 Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredibil. cap. 13.
 Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. et alii.
 Kust. Conf. Tzet. Schol. in Lycophron. Vol. II.
 p. 824. sqq. Edit. Müll. Kiess.

12) ὡς ὁ προλαβὼν ἀπ.] Est locus obscurus et ὑπο-
 λος, ex quo me non satis expedio. Aliqua saltem in
 his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legeris:
 οὐδένα προσδέξασθαι τὸ λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκείον αὐτὸ τῇ
 φύσει. Kust. Locus sanus est, modo ex Arcerii
 editione recineatur αὐτῶν, scil. ἄρρεων, pro αὐτόν, quod
 cum Kustero praeberet Cd. Ciz. Sententia est: Quod ad
 mares translatum, quasi is, qui prior aliquid accepit,
 hoc ita reddat, ut de suis promte ac facile impertiat, hoc

et ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites et iurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam vno communi oculo vsam esse, occasione sumta a facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum ad virilem sexum translatum, ac si qui commodato accepit, reddat et ipse lubenter, prompteque res suas commodans, hoc si affirmaretur, neminem probaturum esse, vtpote a sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, et vt paucis complectar, nomina primus inuenit, siue deus ille, siue daemon, siue diuinus homo fuerit, animaduertisse foemineum genus pietati iunctissimum, ideoque quamlibet eius aetatem fecisse deo cognominem, dum innuptam nominauit *Coren*, i. e. Proserpinam; nuptam viro, *Nym-*

si diceretur, neminem probaturum esse, quippe non conueniens marium naturas. Λεγόμενον poterat omitti, quum praecessisset μετατεθέν· sed additum est propter verba interiecta. — Pro προςδέξασθαι in Ciz. est προδέξασθαι. Kiess.

13) ὅτι] Ita Kusterus. In Ciz. et edit. Arc. διότι, aequo recte. Paulo post in Ciz. est ἐνύστη pro ἐνάστην. Ceterum hic locus non conuenit cum aliis, vbi Pythagoras dixisse fertur, *ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμός*. Conf. Iamblich. in hoc libr. sect. 82. Aelian. V. H. IV. 17. ibique Perizon. Add. Meiners. p. 554. Kiess.

14) Νύμφην] Haec vox in priore Edit. deest, quam ex MS. reuocauimus. Kust. Cuper. p. 271. opinabatur, excidisse γαμήτην, sumta appellatione a Iunone, quae

(43) γεννησαμένην, Μητέρα, τὴν δὲ παῖδα ἐκ παίδων ἐπιδοῦσαν κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον, Μαῖαν· ᾧ σύμφωνον εἶναι τὸ καὶ τοὺς χρησμοὺς ἐν Δωδώνῃ καὶ Δελφοῖς δηλοῦσθαι διὰ γυναικός. Διὰ δὲ τῶν εἰς τὴν εὐσέβειαν ἐπαίνων πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν κατὰ τὸν ἱματισμὸν τηλικαύτην παραδέδοται κατασκευάσαι τὴν μεταβολήν, ὥστε τὰ πολυτελῆ τῶν ἱματίων μηδεμίαν ἐνδύεσθαι τολμᾶν, ἀλλὰ θεῖναι πάσας εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν πολλὰς μυριάδας
 57 ἱματίων. Λέγεται δὲ καὶ τοιοῦτόν τι διελθεῖν, ὅτι περὶ τὴν χώραν τῶν Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς μὲν ¹⁵⁾ ἀρετὴ πρὸς γυναῖκα διαβεβόηται, Ὀδυσσεώς οὐ δεξαμένου παρὰ τῆς Καλυψοῦς ἀθανασίαν ἐπὶ τῇ τὴν Πενελόπην καταλιπεῖν. ¹⁶⁾ ὑπολείποτο δὲ ταῖς γυναιξίν, εἰς τοὺς ἄνδρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγαθίαν, ὅπως εἰς ἴσον ¹⁷⁾ καταστήσῃ τὴν εὐλογίαν. ἀπλῶς δὲ μνημονεύεται, διὰ τὰς εἰρημένας ἐντεύξεις περὶ Πυθαγόραν οὐ μετρίαν τιμὴν καὶ σπουδὴν καὶ κατὰ τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν γενέσθαι, καὶ διὰ τὴν πόλιν περὶ τὴν Ἰταλίαν.

cognominabatur *Γαμηλία*, vt patet ex Aristidis hymno in Iouem. Hinc dii *Camelii* apud Augustin. in libris de Civ. dei. *Kie ss.*

15) ἀρετὴ] In priore Edit. est ἀρετήν: at in MS. ἀρετῇ: quod in ἀρετῇ mutandum esse quivis facile videt. *Kust.* Paulo post in Ciz. est ἐπὶ τό. *Kie ss.*

pham; liberos enixam, *Matrem*; auiam Dorica dialecto, *Maiam*. Cui consonum esse, quod per mulierem Dodone et Delphis oracula edantur. His a pietate arcessitis laudibus effectam esse aiunt tantam inmutationem, vt vilioribus vestimentis assumptis pretiosa non amplius auderent induere mulieres, sed omnes in templo Iunonis consecrarent aliquot pretiosarum vestium myriades. Fertur hoc quoque oratione sua executus, circa regionem Crotoniatarum celebratam esse fidem mariti erga vxorem, eo quod Vlysses non acceptauerit immortalitatem a Calypsone ea conditione oblatam, vt Penelopen desereret. Restare igitur, vt vxores maritis suam praestent virtutem, adeoque pari laude viris se exaequent. His alloquiis Pythagorae non parum honoris studiique Crotone, et per hanc vrbem in Italia partum esse asseueratur.

16) ὑπολείπειτο] Hic optatius eadem ratione est positus, qua in locis allatis a Schaefero in Melet. crit. p. 104. Insignis eiusdem generis locus reperitur apud Stobaeum Ecl. phys. P. I. p. 208. vbi pro βλάπτουεν scribendum βλάπτουεν cum Wyttenbachio in Nota addita Mahnii dissertationi de Aristoxeno, p. 87. ed. Lips. Kiess.

17) καταστήσῃσι] In Ciz. καταλύσῃσι. Ibidem paulo post deest καί, quod post σπουδῇ in edd. Arc. et Kust. legitur. Kiess.

Κ Ε Φ. ιβ.

- 58 *) Λέγεται ¹⁾ δὲ Πυθαγόρος πρῶτος φιλόσοφον ἑαυτὸν προσαγορεύσαι, ²⁾ οὐ καινοῦ
(44) μόνον ὀνόματος ὑπάρξας, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα οἰκεῖον προεκδιδάσκων χρησίμως. ³⁾ εἰκέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων παροδὸν τῷ ἐπὶ τὰς πανηγύρεις ἀπαντῶντι ὁμίλῳ. ὥς γὰρ ἐκεῖσε παντοδαποὶ φοιτῶντες ἄνθρωποι

*) Sectiones 58. et 59. neque cum antecedentibus, neque cum sequentibus cohaerent. Vtramque suspicari licet sumtam esse ex *Heraclide Pontico*, qui auctoribus *Cicerone* et *Diogene Laertio* statuit, hanc *Pythagoram* habuisse opportunitatem philosophum se appellandi, et philosophiae *Pythagoreae* vere fuisse eam indolem, quae ei hoc loco tribuitur. *Meiners.* p. 276.

1) Λέγεται] *Ciz.* cum *Arcer.* habet λέγει. *Kiess.*

2) οὐ καινοῦ] *MS.* habebat, οὐ καινοῦ (etiam *Cd.* *Ciz.* *Kiess.*): sed supra ε adscripta erat diphthongus αι; ut scilicet sphalma librarii corrigeretur. *Arcerius* (qui in textu dedit οὐκ ἐνοῦ, *Kiess.*) οὐ καινοῦ scribendum putabat: sed in quo mirè fallitur. *Kust.*

3) εἰκέναι γὰρ ἔφη τ.] Pulcherrimum hunc locum ab *Heraclide Pontico* *Iamblichum* sumsisse, discimus ex *Cicerone Tusc. Quaest. lib. V. 3.* ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba *Ciceronis*, quoniam apprimè huc faciunt, praetermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem (Pythagoram), ut scribit auditor Platonis, Ponticus Heraclides, Phliuntem ferunt venisse, eumque cum Leonte principe Phliasiorum docte et copiose disseruisse quaedam: cuius ingenium et eloquentiam cum admiratus esset Leon, quaesivisse ex eo, qua maxime arte confideret; at illum, artem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem, quaesivisse, Quinam essent Philosophi, et quid inter eos et reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum et mercatum eum, qui*

C A P. XII.

Fertur autem Pythagoras primus se appellasse philosophum, ita quidem, ut non tantum nouum nomen introduceret, sed etiam rem nomini conuenientem ante utiliter edoceret. Nam hominum in hanc vitam ingressum similem dixit turbæ ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii generis illuc confluunt vndique homi-

haberetur maximo ludorum apparatu, totius Graeciae celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitatis gloriam et nobilitatem coronae peterent, alii emendi aut vendendi quaestu ducerentur; esset autem quoddam genus eorum idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum nec lucrum quaerent, sed visendi causa venirent, studioseque perspicerent, quid ageretur, et quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex urbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita et natura profectos, alios gloriae seruire, alios pecuniae; raros esse quosdam, qui caeteris omnibus posthabitis rerum naturam studiose intuerentur: hos se appellare sapientiae studiosos: id est enim Philosophos: et ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirentem, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum cognitionemque praestare. Vido etiam Laertium in Pyth. Num. 8. Kust. Add. Garvo in not. ad interpretat. german. Aristotel. Ethic. Vol. I. p. 435. sq. et Meiners. libr. saepius cit. p. 513. sqq. quorum hic censet, Heraclidem illam similitudinem sumsisse de poeta Alexide, cuius hi versūs seruati sunt apud Athenaeum XI. 9. p. 465.

ἔγνωκα γοῦν οὕτως ἐπισκοποῦμενος,
εἶναι μανιώδη πάντα τὰν θρώπων ὅλοις·
ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς αἰεί,
τοὺς ζῶντας ὥσπερ εἰς πανήγυριν τινα
ἀφιγμένους κ. τ. λ.

Kiess.

ἄλλος κατ' ἄλλου χρεῖαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμοῦ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπεμπολῆσαι τὸν φόρτον ἐπειγόμενος, ὁ δὲ δόξης ἕνεκα ἐπιδειξόμενος ἤκει τὴν ῥώμην τοῦ σώματος· ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τό γε ἐλευθεριώτατον, 4) συναλιζόμενον τόπων θέας ἕνεκα (45) καὶ δημιουργημάτων καλῶν καὶ ἀρετῆς ἔργων καὶ λόγων, ὧν αἱ ἐπιδείξεις εἰώθεσαν ἐν ταῖς πανηγύρεσι γίνεσθαι· οὕτω δὴ καὶ τῷ βίῳ παντοδαποὺς ἀνθρώπους ταῖς σπουδαῖς εἰς αὐτὸ συναθροίζεσθαι. τοὺς μὲν γὰρ χρημάτων καὶ τρυφῆς αἰρεῖ πόθος, τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἵμερος, φιλονεικίαι τε δοξομανεῖς κατέχουσιν. εἰλικρινέστατον δὲ εἶναι τοῦτον ἀνθρώπου τρόπον, τὸν 5) ἀποδεξάμενον τὴν τῶν καλλίστων θεωρίαν, ὃν καὶ προσονομά-
 59 ζειν φιλόσοφον. Καλὴν μὲν οὖν εἶναι τὴν τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦ θέαν, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ φορουμένων ἀστέρων, εἴ τις καθορώῃ τὴν τάξιν· κατὰ μετουσίαν μέντοι τοῦ πρώτου καὶ τοῦ νοητοῦ εἶναι αὐτὸ τοιοῦτον. τὸ δὲ πρῶτον

4) συναλιζόμενον] Sic recte Codex MS. pro συναλιζόμενον: quod prior Edit. habet. Obseruavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem ἀλιζεσθαι apud alios etiam scriptores non raro ab imperitis librariis in αὐλιζεσθαι mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, et inuita quidem literarum serie, antea legebatur, Συναλιωθείσης, pro Συναλιωθείσης: itemque Συναλιζοντο, pro Συναλιζοντο: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restituimus. Apud Scholiasten Homeri quoque ad Il. β. v. 303. vbi de Aulide agit, αὐλισθῆναι

nes, aliusque alium sibi finem propositum habet; hic pecuniae lucrique causa merces diuenditurus, ille gloriam edito roboris specimine quaesiturus venit; estque etiam tertium eo conuenientium genus, homines ingenui et conditionis liberalioris, naturam locorum, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinaeque specimina in huiusmodi nundinis ostendi solita contemplaturi: ita etiam in vita humana diuersorum studiorum in vnum fieri conspirationem. alios enim pecuniae et luxus capi desiderio; alios magistratus locumque principem appetere, quos insederit insana de gloria contentio: sincerissimam vero hominum nationem esse, quae rerum pulcherri-
marum contemplatione occupatur, et venit *philosophi* nomine. Itaque pulchrum quidem esse, vniuersum coelum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat; hancque pulcritudinem prouenire a participatione essentiae primi illius entis, quod mente tantum compre-

habes pro *ἀλιοθῆναι* vt ad Suidam etiam monuimus. *Kust.* Conf. Schaef. ad Gregor. Corinth. p. 915. In Cd. Ciz. est *συναλιζομένων*. Ibidemque paulo post *φιλονικίαν* τε. *Kiess.*

- 5) ἀποδεξιόμενον] Sic habet MS. At prior Edit. minus recte, ἀποδειξιόμενον. *Kust.* Ὅν, quod sequitur, non ad ἀνθρώπου, sed ad τρόπον est referendum: nam φιλόσοφος hic adiectiue capiendum. *Kiess.*

ἤν 6) ἐκείνῳ, ἡ τῶν ἀριθμῶν τε καὶ λόγων φύσις δι' ἀπάντων διαθέουσα, καθ' οὓς τα πάντα ταῦτα συντίετακταί τε ἐμμελῶς, καὶ κεκόσμηται πρεπόντως· καὶ σοφία μὲν, ἡ τῷ ὄντι ἐπιστήμη τις ἡ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεῖα καὶ ἀκήρατα, καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντα 7) ἀσχολουμένη, ὧν με-
 (46) τοχῇ καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλὰ· φιλοσοφία δὲ, ἡ ζήλωσις τῆς τοιαύτης θεωρίας. καλῇ μὲν οὖν καὶ 8) αὕτη παιδείας ἡ ἐπιμέλεια, ἡ συντίεινονσα αὐτῷ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. ιγ.

60 *) Εἰ δὲ καὶ πιστευτέον τοσοῦτοις 1) ἰστορήσασι περὶ αὐτοῦ, παλαιοῖς τε ἅμα οὖσι καὶ ἀξιολόγοις, μέχρι τῶν ἀλόγων ζώων 2) ἀναλυτικόν τι καὶ νουθετικὸν ἐκέκτητο Πυθαγόρας

6) ἐκείνῳ] Id est, Pythagorae. Sic scripsi pro ἐκείνο, quod antea incommode legebatur. — Paulo post pro δι' ἀπάντων, quod dederunt Arc. et Kust., in Ciz. est διὰ πάντων. Kiess.

7) ἀσχολουμένη· ὧν μετ.] Antea corruptissime, ἀσχολουμένην· ὧν μετοχή καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλεῖ. Menda haec clarissima iam ante etiam correxerant Arcerius et Desid. Heraldus. Caeterum cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. XXIX. num. 159. ubi doctrina haec Pythagoreorum pluribus exponitur. Kust. In antecedentibus Ciz. bene τὰ πρῶτα. At idem deinceps male κατὰ αὐτά, et φιλοσοφίαν. Kiess.

8) αὕτη] Ita recte Ciz. pro αὐτή, quod habent edd. Arc. et Kust. Kiess.

*) Paragraphi 60 — 63. quibus eadem continentur, quae

henditur. Primum vero illi erat natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam haec vniuersa eleganter ordinata, et prout decebat, ornata sunt: et sapientia quidem, vera scientia quaedam, quae versatur circa pulchra, eaque prima, diuina et incorruptibilia, quae eodem semper modo se habent, et ob quorum communionem etiam caetera pulchra quis dixerit: philosophia vero, huius contemplationis affectatio. Vnde et haec ipsa institutionis cura pulchra erat, quae a Pythagora hominibus corrigendis destinata erat.

C A P. XIII.

Si porro fides habenda est tot antiquis simul et egregiis viris, qui de eo scripserunt, habuit Pythagorae oratio aliquid, quod vsque ad animalium ratione destitutorum informationem et admonitionem se

Porphyrus (S. 23. sqq.) e Nicomacho refert, a Iamblico aut e Porphyrio aut e Nicomacho exscriptae sunt. Meiners. p. 276.

1) ἰσορρήσασιν] Ciz. vt Arc. ἰσορῆσαι. Kiess.

2) ἀναλυτικόν] Pro hoc vocabulo, quod et ipsum est corruptum, in Ciz. est ἀναλῆτικόν. Rittershus. ad Porphyrt. p. 31. rectius legi putat παραλῆτικόν, quod Kustero in Praefat. non displicet. Ego vero nullus dubito, quin vera lectio sit ἀναλῆτικόν, reuocandi vim habens. — Formam νουθητικός Schneiderus in lexico suo reiecit prae altera νουθητητικός, idque recte, vt mihi videtur; nam illud foret a νουθῆω, quale verbum graeca lingua ignorat. Kiess.

ἐν τῷ λόγῳ, διὰ τούτου συμβιβάζων, 3) ὡς διδασκαλία πάντα περιγίγνεται τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου καὶ τοῖς ἀνημέροις τε καὶ ἀμοιρεῖν λόγου νομιζομένοις. 4) τὴν μὲν γὰρ Δαννίαν ἀρκτον, χαλεπώτατα λυμαινομένην τοὺς ἐνοίκους, κατασχών, ὡς φασι, καὶ ἐπαφῆσάμενος χρόνον συχνὸν 5) ψωμίδας τε μᾶζην καὶ ἀκροδρύοις, καὶ ὀρκώσας μηκέτι ἐμφύχου καθάπτεσθαι, ἀπέλυσεν. ἡ δὲ εὐθύς εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς ὄρημοὺς 6) ἀπαλλαγεῖσα οὐκέτ' ἔκτοτε ὤφθη τοπαράπαν ἐπιούσα οὐδὲ ἀλόγῳ ζῶν. 61 Βοῦν δὲ ἐν 7) Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγεῖ νομῇ (47)

3) ὡς διδασκαλία πάντα περιγ.] Est locus intricatus, nec satis planus; quoniam διδασκαλία tam casu recto, quam datiuo hic accipi posse videtur. Si casu datiuo, sensus erit, per doctrinam omnia contingere mente praeditis, siue, per doctrinam omnia consequi mente praeditos: sin casu recto, scribendum erit, πάντων περιγίγνεται ἐν τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἀνημέροις, etc. *Doctrina omnia superat, vel domat, in iis, qui mente praediti sunt; imo etiam in feris animalibus, etc.* Posterius placet. Id tantum adhuc moneo, me vocem πάντα, quae in priore Edit. deest, ex MS. addidisse. Kust. Neque Obrechtii neque Kusteri opera in expediendo hoc loco satis feliciter versata esse videtur. Ille in eo errauit, quod λόγον vertit philosophiam, et verba διὰ τούτου συμβιβάζων, quo ipso confirmavit. Λόγος enim hic non nisi orationem significare potest, et συμβιβάζω est demonstratio, doceo, qua vi hoc verbum apud scriptores seriores saepius vsurpatur. Lectio πάντων notata est in marg. Spanhem., in Ciz. autem est διδασκαλία πάντα. Quamobrem si legitur, διὰ τούτου συμβιβάζων, ὡς διδασκαλία πάντων — ὅπου γὰρ, κ. τ. λ. sensus est: habebat in oratione Pythagoras vim, vel feras a laedendo reuocandi et admonendi, hac re demonstrans, institutionem

extenderet: qui propterea confirmavit, doctrina in hominibus mente praeditis cuncta domari, quandoquidem in feris quoque animalibus et quae rationis expertia putantur. Nam Dauniam vrsam, grauissime incolas infestantem, Pythagoras detinuit, vt aiunt, et satis diu manu demulsit, offaque et fructibus arboreis refocillatam, et iureiurando adactam, ne viuientia amplius attingeret, dimisit. Illa vero statim in montes et sylvas se abdidit, et in posterum non est visa in vllum pecus feramque irruere. Quum vero bouem Tarenti inter pascendum viri-

omnia vincere in hominibus mente praeditus, quum idem iam in feris valeat. Sin legitur διδασκαλίῃ πάντα, sententia aliquantum mutatur, nec tamen adeo, vt non et ipsa huic loco bene conueniat. Quemadmodum autem non necesse est, cum Kustero post περιγίνεται et καὶ inseratur ἐν, ita idem vir doctus rectissime scribit ὅπου γε. *Kiess.*

4) τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλ.] Haec et quae sequuntur vsque ad finem fere capitis, leguntur etiam apud Porphyrium Num. 23. 24. etc. vnde Iamblichus ea mutuatus est. *Kust.* In Ciz. δαύνιον. *Kiess.*

5) ψωμίσας] In Ciz. ψωμίας. Ibidem ante ὀρκώσας, vt in Arc. editione, deest καὶ. *Kiess.*

6) ἀπαλλαγείσα] Ciz. ἀπαλλαγῆσα. Idem deinceps pro ἐκ τούτου, quam lectionem primus Arcerius ex ingenio intulit, habet ἐκτοτε: quod a me est restitutum. *Kiess.*

7) Τάραντι] In Ciz. et hic et infra Ταράντι. De vocab. παμμυγῆς conf. Stephan. Thes. in Ind. p. 1578. Sensus est: quum bouem in pascuo, quod herbas ex omni genere mistas praebebat, etiam virides fabas comeden-tem videret. *Kiess.*

καὶ κυάμων χλωρῶν παραπτομένην, τῷ βου-
κόλῳ παραστὰς συνεβούλευσεν εἰπεῖν τῷ βοῖ
τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι. προσπαίξαντος δὲ αὐ-
τῷ τοῦ βουκόλου καὶ οὐ φήσαντος εἰδέναι
βοῖστί ⁸⁾ εἰπεῖν, ⁹⁾ εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσῶς
καὶ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῖ παραινεῖν·
προσελθὼν αὐτὸς ¹⁰⁾ καὶ εἰς τὸ οὖς πολλὴν
ῥῶσαν προσψιθυρίσας τῷ ταύρῳ, οὐ μόνον τότε
αὐτὸν ἀμελλητὶ ἐκόντα ἀπέστησε τοῦ κυαμῶ-
νος, ἀλλὰ καὶ εἰσαυθις λέγουσι μηκέτι γεγεῦ-
σθαι κυάμων τοπαράπαν τον βοῦν ἐκείνον.
μακροχρονιώτατον δὲ ἐν τῇ Τάραντι κατὰ τὸ
τῆς Ἥρας ἱερὸν γηρῶντα διαμεμενηκέναι, τὸν
ἱερὸν ¹¹⁾ ἀνακαλούμενον Πυθαγόρου βοῦν ὑπὸ
πάντων ἀνθρωπίναις τροφαῖς σιτούμενον, ἃς
62 οἱ ἀπαντῶντες αὐτῷ προσώρεγον. ¹²⁾ Ἀετὸν τε
ὑπεριπτάμενον Ὀλυμπιάδι, προσομιλοῦντος αὐ-
τοῦ τοῖς γνωρίμοις ἀπὸ τύχης περὶ τε οἰωνῶν
καὶ συμβόλων καὶ ¹³⁾ διοσημείων, ὅτι παρὰ

8) εἰπεῖν] Porphyrius rectius, λαλεῖν. Kust.

9) εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περισσ.] Lego et distingo: εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσὸν τὸ ἄλλῃ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῖ παραινεῖν. Sic sensus clarus. Kust. In Ciz. pro οἶδε est εἶδε. Forsitan auctor scripsit εἰδείη. Praeterea nihil in vulgata lectione mutandum est. Quum enim ad συμβουλεύειν intelligendum sit αὐτόν, i. e. ipsum Pythagoram: περισσῶς recte est positum. Kiess.

10) καὶ εἰς τὸ οὖς] Pro his quatuor voculis in Ciz. tantum legitur οὖς. Kiess.

11) ἀνακαλούμενον — σιτούμενον] Hic locus sic interpretungendus et scribendus videtur: ἀνακαλούμενον

des fabas promiscue edentem vidisset, bubulcum hortatus est, vt bouem fabis abstinere iuberet. At bubulcus irrisit eum, et se bouatim loqui posse negauit: si vero ipse eius rei facultatem haberet, superfluum esse, quod se hortetur; quin ipse potius bouem officii admoneret. Accessit igitur ad aurem bouis, multisque diu insusurratis non solum effecit, vt bos ille sua sponte statim fabis abstineret, verum etiam posthac nunquam fabas degustaret. Dein longo tempore Tarenti vixit prope Iunonis templum iam vetulus, *Pythagorae bos* dictus, et ab obuiis omnibus cibis humano victui aptis alebatur. Ad haec Olympiae, quum forte discipulis exponeret, aues, omina, fulminumque ostenta a diis mitti verae pietatis amantibus, vt

Πυθαγόρου βοῦν ὑπὸ πάντων, καὶ ἀνθρώπων τροφὰς σιτοῦμενον. Etiam in Porphyrio est *τροφὰς σιτοῦμενον*, ex quo iam Scaliger nostro loco scripsit *ἀνθρώπων τροφὰς*. Atque dubito an nusquam occurrat *σιτῆσθαι τι* pro *σιτῆσθαι τι*. Vix enim pro datiuo afferri possunt loci, qualis hic est Xenoph. Cyrop. 8, 2, 3. — *συνέταξεν, ὅπως, οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τοῦτοις ὅμοια αἰεὶ παρατίθειτο αὐτῷ;* vbi datiuus positus est per visitatam Graecis attractionem. *Kiess.*

12) *Ἀεγόν τε*] Historiae huius meminit etiam Plutarchus in *Numa*, p. m. 65, et Aelian. *Var. Hist.* libr. IV. cap. XVII. *Kust.* In *Ciz.* male *Ὀλυμπίασι* et *αὐτῷ*. *Kiess.*

13) *διοσημείων*] Male antea, *διὰ σημείων*; quod mendum etiam viderat Arceus. *Kust.* In *Ciz.* *διασημίων*. *Kiess.*

θεῶν εἰδὼν ἀγγελίαι τινὲς ¹⁴⁾ καὶ αὐτοὶ τοῖς
 ὧς ἀληθῶς θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, κατα-
 (48) γαγεῖν λέγεται, καὶ καταψήσαντα πάλιν ἀφεί-
 ναι. διὰ τούτων δὴ καὶ τῶν παραπλησίων
 τούτοις δέδεικται τὴν Ὁρφέως ἔχων ἐν τοῖς
 θηρίοις ἡγεμονίαν καὶ ¹⁵⁾ κηλῶν αὐτὰ καὶ κα-
 τέχων τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς φωνῆς προϊ-
 ούσῃ δυνάμει.

K E Φ. ιδ.

63 Ἀλλὰ μὴν ¹⁾ τῆς τε τῶν ἀνθρώπων ἐπιμε-
 λείας ἀρχὴν ἐποιεῖτο τὴν ἀρίστην, ἥνπερ ἔδει
 προειληφέναι τοὺς μέλλοντας καὶ περὶ τῶν
 ἄλλων τὰ ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐναργέστατα
 γὰρ καὶ σαφῶς ²⁾ ἀνεμίμνησκε τῶν ἐντυγχά-
 νοντων πολλοὺς τοῦ προτέρου βίου, ὃν αὐτῶν
 ἡ ψυχὴ πρὸ τοῦ τῷδε τῷ σώματι ἐνδεθῆναι
 πάλαι ποτὲ ἐβίωσε. ³⁾ καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμι-
 λέκτοισι τεκμηρίοις ἀπέφαινε Εὐφορβον γε-
 γονέναι, Πάνθου υἱόν, τὸν Πατρόκλου κατα-
 γωνιστήν· καὶ τῶν Ὀμηρικῶν στίχων μάλιστα

¹⁴⁾ καὶ αὐτοὶ] Sic etiam Porphyrius. At voces hae videntur esse superuacaneae: nisi quis forte καὶ αἰτοὶ legendum censeat, secundum opinionem viri docti, qui sic ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat. Kust. In Porphyrio est αἱ αὐταί. Emendationem καὶ αἰτοὶ probarem, si legeretur ἄγγελοι. Hinc pro καὶ αὐτοὶ legere malim καὶ ταῦτα, et quidem. In iis quae proxime sequuntur, scripsi καταγαγεῖν, quod cum Porphyrio Cd. Ciz. praebet. In edd. Arc. et Kust. est μεταγαγεῖν. Kiess.

¹⁵⁾ κηλῶν] Ita manifeste Ciz., quemadmodum vir do-

interpretes et quosdam velut internuntios, aquilam superuolitantem e sublimi deduxisse, manuque palpatam iterum dimisisse ferunt. His et aliis similibus, demonstrauit, se aequae ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuefacere, et vocis ore prolatae virtute subigere.

C A P. XIV.

Verum enim vero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quae praepararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui eius utebantur familiaritate, perspicue clarisque indicibus admonebat prioris vitae, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, iam olim peregerat: seque ipsum ex certis et indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum deuicit: atque inter Homeri versus

ctus ad marginem codicis Spanhem. emendauerat viciosum *πικλῶν*, quod exstat in edd. Arc. et Kust. (Kiess.

1) *τῆς τε*] Imo *τῆς γε* quanquam *γε* in nullo codice reperitur. Kiess.

2) *ἀνεμίμνησκα* — *πολλοὺς τοῦ προ.*] Ex Porphyrio haec sumsit Iamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27. Kust. Deinceps Ciz. *αὐτὸν ἢ ψυχῇ*. Kiess.

3) *καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτ. τεκμ.*] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, *ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτως, τεκμηρίον ἐπέβαινεν*, etc. Kust. De ipsa re conl. Tiedemann. p. 259. Kiess.

ἐκείνους ἐξύμνει, καὶ μετὰ λύρας ἐμμελέστατα
ἀνέμελπε, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνει τοὺς ἐπιτα-
φίους ἑαυτοῦ,

(49)

4) Αἵματι οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχοῖ θ', οἷ χροσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔργος ἀνὴρ ἐριθιγής ἐλαίης
Χώρῃ ἐν οἰοπόλῳ, θ' ἄλῃς ἀναβέβρυχεν ὕδαρ.
Καλόν, τηλαθάον, τὸ δέ τι πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρῦει ἀνθεὶ λευκῶ·
Ἐλθὼν δ' ἑξαπίνης ἄνεμος σὺν λαλλᾷ πολλῇ
Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξέτανυσσ' ἐπὶ γαίῃ.
Τοῖον Πάνθου νῖδον εὐμελὴν Εὐφορβον
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱστορούμενα περὶ τῆς 5) ἐν Μυκῆναις
[ἀνακειμένης] σὺν Τρωϊκοῖς λαφύρας τῇ Ἀρ-
γείᾳ Ἡρᾷ Εὐφύορβου τοῦ Φρυγὸς τούτου ἀσπί-
δος 6) παρίεμεν ὥς πάννυ δημῳδῇ. πλὴν ὅγε
διὰ πάντων τούτων 7) ἐβουλόμην δεικνύναι
ἐκεῖνο ἔστιν· ὅτι αὐτός τε ἐγίνωσκε τοὺς προ-
τέρους ἑαυτοῦ βίους, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐπι-
μελείας ἐντεῦθεν ἐνήρχετο, ὑπομιμνήσκων αὐ-
τοὺς ἧς εἶχον πρότερον ζωῆς.

4) Αἵματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum
Il. p. 51 — 60. In Ciz. πλοχοῖ τε, tum pro ἐσφῆ-
κωντο ibidem haec leguntur: ἐνοίω πολλῶ εὐ ἥσαντιο
(in marg. Cd. Spanhem. εὐ ἥσαντιο). Denique ἐλέρη
pro ἐλαίης, et ἐξετάνυσσε γαίης. Kiess.

5) ἐν Μυκῆναις] Adde ex Porphyrio, ἀνακειμένης.
Kiess. Propter verba τῇ Ἀργεΐᾳ Ἡρᾷ necessario ad-
dendum est ἀνακειμένης, quod in nullo Iamblichii co-
dice reperitur. Kiess.

inprimis laudabat, et ad lyram scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulcrales:

*Ast olli maduit fuso coma pulcra cruore,
Comtaque caesaries auro, argentoque reuincta.
Quale per aestatem viridantis germen olivae
Sedulus agricola in campo producit amoeno;
Quam rigat allapsu vicinae rivulus undae:
Et blandae mulcent animae clementibus auris,
Laetaque candenti vestit sese undique flore.
At si forte ruat vehementi turbine ventus;
Sternit humi affligitque ima de stirpe reuulsam:
Talem Panthoidem deiectum vulnere acerbo,
Atrides vita exutum spoliabat et armis.*

Quae vero traduntur de Phrygis huius Euphorbi scuto inter alia Troiana spolia Mycenis Iunoni Argivae dedicato, ut vulgaria praetermittimus. At enim quod per omnia isthaec indigitare volui, hoc est: et ipsum vitam suam anteactam cognovisse, et hominum informationem inde auspicatum esse, quod illis vitae prioris memoriam refricaret.

6) παρίεμεν] In Ed. Arc. erat παρίσμον, pro quo Ciz. cum Kustero legit παρίεμεν. In margine Spanhem. notatum est παρήσσομεν, in quod etiam Loganus p. 94. inciderat. Kiess.

7) ἐβουλόμην] Sic scripsi cum Scaligero pro βουλόμην, quod exstat in edd. Arc. et Kust. nec non in

Ciz. in quo est βουλομένων δεικνύναι. Kusterus malebat ἐβούλετο, minus commode. Denique Ciz. pro ἐνήχετο offert ἤχετο, quod verum esse existimo, quum ex vocabulo ἐντεῦθεν syllaba ἐν facile repetita lectionem ἐνήχετο procreasse videatur. Kiess.

K E Φ. ιε.

64 *) Ἡγούμενος δὲ πρώτην εἶναι τοῖς ἀν-
 (50)θρώποις τὴν δι' αἰσθησέως ¹⁾ προσφερομένην
 ἐπιμέλειαν, εἴ τις καλὰ μὲν ὁρώη καὶ σχή-
 ματα καὶ εἶδη, καλῶν δὲ ἀκούοι ῥυθμῶν καὶ
 μελῶν, τὴν διὰ μουσικῆς παιδεύειν πρώτην
 κατεστήσατο δια τε μελῶν τινῶν καὶ ῥυθμῶν,
 ἀφ' ὧν τρόπων τε καὶ παθῶν ἀνθρωπίνων ἰά-
 σεις ²⁾ ἐγίνοντο, ἁρμονίαι τε τῶν τῆς ψυχῆς
 δυνάμεων, ὥσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, συνήγοντο,
 σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατα-
 στολαὶ καὶ ³⁾ ἀφυγισμοὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπενο-
 οῦντο. καὶ νῆ Δία τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα λό-
 γου ἄξιον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεγο-
 μένας ⁴⁾ ἐξαργύσεις τε καὶ ⁵⁾ ἐπαφὰς συνέτατ-

*) Quod sequitur fragmentum, complectitur sectiones a 64. ad 87. estque haud dubie sumtum e Diogene. Quaecunque enim hic de Pythagoreorum musica, explorationibus, vitae genere et classibus narrantur, ea et re et saepe etiam verbis conueniunt cum iis, quae Porphyrius sect. 13. 32 — 48. e Diogene repetiit. Meiners. p. 276. sq.

1) προσφερομένην] Ita scripsi pro προσφερόμενην, monente etiam Kustero. Ciz. deinceps ἐπιμέλειαν. Cura autem, quae adhibetur per sensus, ea est, quae sensuum auxilio utitur. Minus accurate interpretatus est Obrechtus. Kiess.

2) ἐγίνοντο] Ciz. ἐγίνοντο. Kiess.

3) ἀφυγισμοὶ] Ἐγιάζω est sanum reddo: vnde ἀφυγιάζω et ἀφυγισμός: quamuis (fateor) sit vox insolens et Lexicis ignota. Hinc Arcerius et vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀφαγισμοὶ scribendum existimabant, ab ἀφαγιάζω. Sed Desid. Heraldus Animadv. in Iambl. c. VI. τὸ ἀφυγισμοὶ recte retinendum censet.

CAP. XV.

Quum vero existimaret, primo hominibus adhibendam esse doctrinam, quae sensu vtatur; qualis est, quum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rhythmos et carmina elegantiora auribus haurit; proinde a Musica docendi fecit initium, modulationibus quibusdam et rhythmis, quibus mores atque affectus sanarentur, animi facultatum conuenientia primigena restitueretur, corporisque et animi morborum fuga medelaque ab eo excogitabatur: et sane commemoratione ante alia dignum est, eum discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos et attactus praescripsisse et

Nam et infra cap. XXV. Iamblichus noster voce ἀφνυλάζον vtitur: vt idem Heraldus opportune monuit. *Kust.* Nihil est in composito ἀφνυλάζω, quo quis iure offendi possit. Praepositio ἀπό significat perfectionem, vt in ἀπεργάζεσθαι, perficere. De formula τῇ Δία, quae deinceps legitur, vid. Schaefer. Melet. crit. p. 62. Recurrit ea apud nostrum cap. XVII. sect. 74. cap. XXVI. s. 115. cap. XXIX. sect. 162. Adde μὰ Δία, cap. XVI. sect. 70. *Kiess.*

4) ἐξαρτύσεις] Idem quod κατάρτυσις: qua voce Noster vtitur infra, initio capitis XVI. Quid autem Pythagorei appellauerint κατάρτυσιν, docet Noster infra cap. XX. num. 95. *Kust.*

5) ἐπαφάς] Ad illustrandum vsum vocabuli ἐπαφή, quo est contractatio rei motae motus inhibendi causa, conf. locus Protrept. p. 336. χρεὶ οὖν ἐν νηνεμίᾳ καθιστάναί τινι ψυχῇ, ἀποστρέφοντα τὴν ψυχὴν τοῦ θυμοῦ, ἐπιλαμβάνόμενον ἑαυτοῦ πολλάκις, ὥςπερ ἤχοῦντα χαλκὸν ἀφ᾽. *Kiess.*

τε καὶ συνηρμόζετο, δαιμονίως μηχανώμενος
 κεράσματα ⁶⁾ τινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ
 χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ὁφθίως
 εἰς τὰ ἐναντία ⁷⁾ περιέτρεπον καὶ περιῆγον τὰ
 τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως συν-
 στάμενα καὶ ὑποφνύμενα, λύπας καὶ ὀργὰς
 καὶ ἐλέους καὶ ζήλους ἀτόπους καὶ φόβους,
 (51) ἐπιθυμίας τε παντοίας καὶ θυμούς τε καὶ ὀρέ-
 ξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ⁸⁾ ὑπτιότηας καὶ σφο-
 δρότητας ἐπανορθούμενος πρὸς ἀρετὴν τούτων
 ἕκαστον διὰ τῶν προσηκόντων μελῶν, ὥς διὰ
 τινῶν σωτηρίων συγκεκραμένων φαρμάκων.
 65 Ἐπὶ τε ὕπνον ἐσπέρας τρεπομένων τῶν ⁹⁾ ὁμι-
 λητῶν, ἀπῆλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν
 ταραχῶν καὶ ¹⁰⁾ ἐνηχημάτων, διεκἀταιρέ τε
¹¹⁾ συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν, ἡσυχους
 τε καὶ εὐονείρους, ἔτι δὲ μαντικούς τοὺς ὕπνους

6) τινῶν] Prior Edit. male τινῶν: quod Arcerius tonorum verterat. Kust. Pro ἐναρμονίων in Ciz., ut in Arc. edit., est ἐναρμονίων. Kiess.

7) περιέτρεπον καὶ περιῆγον] Potius numero singulari, περιέτρεπε καὶ περιῆγε. Refertur enim ad Pythagoram. Kust. Non certa est haec mutatio; nam verba referri possunt ad familiares, qui modulationibus istis uterentur. Atque sic Obrechtus locum cepit. Kiess.

8) ὑπτιότηας] Ciz. ὑπτιότηας. Idem deinceps διὰ τινῶν σωτηρίων συγκεκραμένων φ. Kiess.

9) ὁμιλητῶν] Ita pro ὁμιλητικῶν dedi e Ciz., quemadmodum scribendum esse iam Arcerius monuerat. Kiess.

10) ἐνηχημάτων] Arcerius corrigere tentabat, ἐννοημάτων, vel ἐνθυμημάτων: sed male. Nam vox ἐνηχήματα recte se habet, et significat sonos, quibus aures nostras per-

concinnaſſe, diuina quadam ſolertia modulationes diatonicas, chromaticas et enharmonicas temperantem, quibus facile in contrariam partem flecterent et circumagerent vehementiores animae affectus, qui recens contra rationem in illis ſuborti erant; triſtitiā, iram, miſericordiam, aemulationes abſurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam et appetitus, animique inflationem et remiſſionem atque vehemētiā: ad rectam virtutis normam reuocantem horum ſingula conuenienti modulatione, velut medicamenti ſalubribus temperata. Et veſperi cubitum ituros diſcipulos a diurnis perturbationibus, et rerum actarum reſiduo tumultu liberabat, et mentem inſtar fluctus commotam repurgabat, quietosque et bonis inſomniis vaticiniisque concipiendis

ſonant, vel recens perſonauerunt: veluti ſermones et dicta ab aliis prolata ſiue bona ſiue mala. Si igitur diſcipuli Pythagorae interdū quaedam audiuiſſent obſcoena, vel male ominata, et quae mentem illorum turbarent, eorum obliuionem Philoſophus illis inducere conabatur, vt hac ratione animus ab impuris cogitationibus prorsus liberaretur. Quae autem hoc loco ἐνηχήματα, ea infra Num. 114. περιηχήματα vocat: quem locum confer. Kuſt. Ex hoc poſteriore loco Cuperus Obſeruatt. p. 272. etiam hic περιηχημάτων legi iubebat, ſine iuſta cauſa. Kiess.

- 11) *συγκλυδαſμένον*] Et hanc vocem male ſollicitat Arcerius. Vtrumque enim dicitur, et *κλυδαζεσθαι*, et *κλυδονίζεσθαι*. Kuſt. Deinceps Ciz. τὸν νοητικόν, et paulo poſt, αὐτοῦς pro αὐτοῖς. Kiess.

αὐτοῖς ἀπειργάζετο. ¹²⁾ ἀπὰ δὲ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνισταμένων, τοῦ νυκτερινοῦ κάρου καὶ τῆς ἐκλύσεως καὶ τῆς νωχελίας αὐτοὺς ἀπῆλλασσε διὰ τινῶν ἰδιοτρόπων ᾠσμάτων καὶ μελισμάτων ψιλῇ τῇ ¹³⁾ κράσει διὰ λύρας ἢ καὶ φωνῆς συντελουμένων. ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἔθ' ὁμοίως δι' ὀργάνων ἢ καὶ ἀρτηρίας το τοιοῦτον ὁ ἀνὴρ συνέταττε καὶ ἐπόριζεν· ἀλλὰ ἀρρήτῳ τινι καὶ δυσεπινοήτῳ θειότητι χρώμενος ἐνητένιζε τὰς (52) ἀκοάς, καὶ τὸν νοῦν ¹⁴⁾ ἐνήρειδε ταῖς μεταρσiais τοῦ κόσμου συμφωνίαις, ἐνακούων, ὡς ἐνέφαινε, ¹⁵⁾ μόνος αὐτὸς καὶ συνιὲς τῆς καθολικῆς τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν κατ' αὐτὰς κινουμένων ἀστέρων ἁρμονίας τε καὶ συνῳδίας, πληρέστερόν τι τῶν θνητῶν καὶ ¹⁶⁾ κατακορέ-

12) ἀπὸ δὲ] In Ciz. ἀπὸ τσ. Tum νυκτεριον. Kiess.

13) κράσει] Potius κρούσει, vt interpretem etiam legisse ex versione eius patet. Kust. At quis vnquam dixit κρούσις διὰ λύρας, et quid fiet vocabulo φωνῆς? Forsitan auctor scripsit: ἦτοι ψιλῇ κρούσει λύρας, ἢ καὶ διὰ φωνῆς συντελ. In sect. 114. nihil inest, quod huic loco lucem affundat. — Paulo post ἀρτηρία significat vocem. Kiess.

14) ἐνήρειδε] In MS. male, ἐνήρει δέ. Editio Arcerii habet, ἐνείρηδε: itidem corrupte. Nos veram lectionem Iamblichō restitnuimus; quam etiam interpres in versione sua expressit. Kust. In Ciz. perspicue exaratum est ἐνήρειδε. Kiess.

15) μόνος αὐτὸς] Ita scripsi iubentibus vsu loquendi et codice Ciz., pro μόνον αὐτός, quod exhibent editiones Arc. et Kust. Kiess.

16) κατακορέστερον μέλος] Prior Edit. habet κατακορέ-

habiles somnos conciliabat. A lecto autem resurgentibus excutiebat nocturnum languorem, remissionem et torporem per quosdam peculiari modo compositos cantus et modulationes, quae vel solo lyrae pulsu, vel etiam voce peragebantur. Sibi vero ipsi vis ille non aequè per instrumenta vocemque tale quid comparabat, sed ineffabili quadam et intellectu difficili diuinitate intendebat aures, mentemque sublimioribus mundi concentibus inflegebat, atque ipse solus, ut apparebat, auditu et intellectu percipiebat vniuersalem sphaerarum et astrorum per eas motorum harmoniam et consonantiam, quae carmen aliquanto perfectius et intensius,

σίδος: pro 'quo Arcerius ἀκατακορεστόν (i. e. ipso ver-
tente, quo nullus satiari posset) legendum putabat.
Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, ut versio
eius fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS.
hic repraesentauimus; significatque cantum modulatis-
simum, vel maxime intensum. Vti enim κατακορῆς οἶνος
dicitur vinum forte, vel merum, et κατακορῆς χροῖμα,
color saturus, vel intensus: sic κατακορεστέρον μέλος
recte et eleganter vocabitur id, quod diximus. Caete-
rum, uti Iamblichus hoc loco κατακορεστέρον μέλος,
ita idem in Nicomachi *Arithm.* p. 169. κατακορεστέραν
συμφωνίαν dixit: et Nicomachus in *Enchirid. Harmon.*
p. 9. Edit. Meibom. κατακορεσιτάτην συμφωνίαν. Kust.
His locis Kusterus in Praefat. ad Iambl. addit alium
Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. I. p. 7. Edit.
Meibom. Δι' ἧς αἰτίας οὐκ ἐπακούομεν τῆς κοσμικῆς
συμφωνίας, κατακορῆς τι καὶ παρασύνδιον φθιγγομένης.
Propter quas causas non audimus mundanum concentum,
suauis quid et omnino modulatum resonantem.

στερον μέλος φθεγγομένης διὰ τὴν ἐξ ἀνο-
μοίων μὲν καὶ ποικίλως διαφερόντων ῥοιζή-
μάτων, ταχῶν τε καὶ μεγεθῶν καὶ ¹⁷⁾ ἐποχή-
(53) σεων, ἐν λόγῳ δέ τινι πρὸς ἄλληλα μουσικῶ-
τάτῳ διατεταγμένων, κίνησιν καὶ περιπόλησιν
εὐμενεστάτην ἅμα καὶ ποικίλως περικαλλεστά-
66 τιν ἀποτελουμένην. Ἀφ' ἧς ἀρδόμενος ὥσπερ
καὶ τὸν τοῦ νοῦ λόγον εὐτακτούμενος, ¹⁸⁾ καί,
ὥς εἰπεῖν, σωμασκούμενος εἰκόνας τινὰς τού-
των ἐπενόει παρέχειν τοῖς ὁμιληταῖς, ὥς δυνα-
τὸν μάλιστα, διὰ τε ὀργάνων καὶ διὰ ψιλῆς
τῆς ἀρτηρίας ἐκμιμούμενος. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ
τῶν ἐπὶ γῆς ἀπάντων συνετὰ καὶ ἐπήκοα τὰ
κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν ἀπ' αὐτῆς τῆς

17) ἐποχήσεων] *Interpreses, unctionibus*. Sed non video, quo modo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellae vel planetae dici ἐποχεῖσθαι τῷ αἰθέρι, i. e. aethere vehi, vel per aetherem inuehi: sed tunc ἐπόχαις non differet a κίνησις, quod statim sequitur: et hoc sensu ταντολογία foret dicere, ἐξ ἐποχῆσεων κίνησιν. Quare puto Iamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχή vero in Astronomicis notat intervallum, siue definitum spatium circulorum coelestium, in quibus planetas feruntur; quae quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Iamblichus dicere, Musicam mundanam siue coelestem confici ex motu planetarum, qui pro diuersis magnitudinibus, celeritatibus, et intervallis locorum, siue circulorum, diuersos etiam edant sonos, et suauissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* p. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, voce ἐποχῆ eo, quo dixi, sensu vsus est: quod emendationem nostram non parum confirmat. Ait enim: πάντα γὰρ τὰ ῥοιζούμενα φασὶ σῶματα ψόφους ἀναγκαίως ποιεῖν, μεγέθει, καὶ τάξει φωνῆς, καὶ τότῳ παρελάττειν ἀλλήλων, ἥτοι παρὰ

quam quod apud mortales fieri solet, resonabant, et per dissimiles varieque diuersos stridores, celeritatibus, magnitudinibus et vectionibus certa quadam musices ratione compositis, conuersionem et circumactionem gratissimam simul et variis modis pulcherrimam efficiebant: a qua velut irrigatus, et quoad mentis rationem bene compositus et quasi saginatus, ipse imagines quasdam horum cogitabat exhibere discipulis, eaque, in quantum fieri poterat, imprimis per instrumenta et solam etiam vocem imitari. Sibi enim soli inter omnes, qui terram incolunt, datum existimabat, vt intelligeret exaudiretque sonos vocis a mundo editae, id-

τοὺς ἑαυτῶν φθόγγους, ἢ παρὰ τὰς ἰδίας ταχύτητας, ἢ παρὰ τὰς ἐποχάς, ἐν αἷς ἐκάστου ὅρη συντελεῖται. Dicunt enim omnia corpora, quae celeriter feruntur, necessario edere strepitus, magnitudine, et celeritate vocis, et loco inter se diuersos; vel propter sonos sibi peculiares, vel proprias celeritates, vel orbes, in quibus vnumquodque cum impetu fertur. Vides, tres hic poni causas, quare diuersi a corporibus motis soni edantur, μέγεθος, τάχος, et ἐποχή: quae ipsissimae causae et a Iamblichio hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχήν, id paulo post τόπον vocat. Addit enim: αἱ δὲ τρεῖς αὐταὶ διαφοραὶ τρανῶς ὁρῶνται περὶ τοὺς πλάγους, μέγεθος τε καὶ τάχος, καὶ τόπος διαστρώσεως ἀλλήλων. Vt proinde dubium non sit, quin ἐποχή hic definitam spatium, vel locum, vel circulum significet, in quo corpus aliquod mouetur. Eodem modo, quo in Chronologicis ἐποχή dicitur periodus annorum, cuius initium a memorabili aliquo euento ducitur. Kust. In Ciz. antea est ταχὺν δέ. Kiess.

18) καί, ὡς εἰπεῖν] Kai in Ciz. vt apud Arc. deest. Kiess.

φυσικῆς πηγῆς τε καὶ ῥίζης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν
 ἡγεῖτο διδάσκεισθαι τι καὶ ἐκμανθάνειν, καὶ
 ἐξομοιοῦσθαι κατ' ἔφεσιν καὶ ἀπομίμησιν τοῖς
 οὐρανίοις, ὥς ἂν οὕτως ¹⁹⁾ ἐπιτυχῶς πρὸς τοῦ
 φύσαντος αὐτὸν δαιμονίου ²⁰⁾ μόνον διωργα-
 νωμένον· ἀγαπητὸν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις
 ὑπελάμβανεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι καὶ τὰ παρ'
 αὐτοῦ χαριστήρια, δι' εἰκόνων τε καὶ ὑποδει-
 γμάτων ὠφελεῖσθαι καὶ διορθοῦσθαι, μὴ δυ-
 ναμένοις τῶν ²¹⁾ πρώτων καὶ εἰλικρινῶν ἀρχε-
 67 τύπων ὡς ἀληθῶς ἀντιλαμβάνεσθαι· ²²⁾ κατὰ-
 περ ἀμέλει καὶ τοῖς οὐχ οἷοις τε ἀτενὲς ἐνορᾶν
 (54) τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν ἐν
 βαθείᾳ συστάσει ὕδατος ἢ καὶ ²³⁾ διὰ τετηκνίας
 πίσεως ἢ κατόπρου τινὸς μελαναυγοῦς δεικνύ-
 ειν ἐπινοοῦμεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς
 τῶν ὄψεων ἀσθενείας αὐτῶν, καὶ ἀντιῥροπὸν
 τινα ²⁴⁾ κατάλαμψιν αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον ἀγα-

19) ἐπιτυχῶς] Hanc vocem, quam edd. Arc. et Kust. non habent, neque Obrechtus expressit, addidi e Ciz. Tum in Obrechtii interpretatione haec verba legebantur: *a daemone ipsum afflante*; quae sine ex errore siue ex alia lectione, *φυσήσαντος*, nata mutavi. In Ciz. est *πρὸ τοῦ φύσαντος* — *μόνον διοργανωμένον*. Kiess.

20) μόνον] Vox haec exciderat ex priorē Edit. quam ex MS. reuocauimus. Kust.

21) πρώτων] Sic recte MS. At prior Edit. male. *πραγμάτων*. Kust. Post *πρώτων* addidi καὶ e Ciz. quod apud Kust. et Arc. non exstat: ex eodemque cod. scripsi ὡς ἀληθῶς; nam in edd. Arc. et Kust. tantum ἀληθῶς legitur. Kiess.

22) κατὰπερ] Ante hoc vocabulum in Kust. editione oratio distincta est puncto, quod sustuli. Deinceps

que ab ipso naturae fonte et radice, adeoque dignum se esse censebat, qui doceretur aliquid et disceret, quique coelestibus nitendo imitandoque assimilaretur; utpote qui solus a daemone, qui ipsum progenuerit, tam bene conformatus esset: caeteris vero hominibus sufficere putabat, ipsum et ipsius dona intueri, et ex imaginibus exemplisque proficere ac emendari, quum prima et sincera rerum archetypa vere apprehendere non possent: quemadmodum scilicet iis, qui ipsum solem propter splendoris eminentiam irretorta acie contemplari nequeunt, in aquae consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, solis defectus ostendere solemus, oculorum imbecillitati parcentes, et sensum rei

pro ἐνορᾶν ἐν τῷ ἡλίῳ scripsi ἐνορᾶν τῷ ἡλίῳ, iubente visu loquendi et duce Cd. Ciz. in quo est ἀνορᾶν τῷ ἡλίῳ. Praepositio ἐν orta erat ex ultimis infinitivi ἐνορᾶν literis; ἀνορᾶν autem non vsitatum fuit. — Tum Ciz. ὑπερφυγίαν. Kiess.

23) διὰ τετηκνίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, διὰ τεταμίας: pro quo Arcerius διὰ τετρημένης, vel διατεταμνύης, a τάζω, infeliciter rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS. Kust. In Ciz. ut apud Arcer. πίσης. In margine codic. Spanhem. notata sunt, καὶ κατόπτρον, et ἄλλειψεις. Kiess.

24) κατάλαμψιν] Prior Edit. habet, κατέλαψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutavi. Est autem ἀντίρροπος κατάλαμψις imago rei splendentia re-

πῶσιν, εἰ καὶ ἀνειμενωτέραν, μηχανώμενοι. Τοῦτο φαίνεται καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτοῦ αἰνῶντεςθαι, καὶ τῆς ἐξαιρέτου καὶ Θεοδωρήτου ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως, ²⁵) ἐν οἷς φησὶν·

20) Ἦν δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ περιώσια εἰδώς,
Ὅς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκτίσαστο πλοῦτιον,
Παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργον.
Ὅππότε γὰρ πάσαισιν ὀρέξαιτο πραπίδεσσιν,
Ῥεῖά γε τῶν ὄντων πάντων λεύσεσκεν ἕκαστον,
Καὶ τε δέκ' ἀνθρώπων καὶ τ' εἴκοσιν αἰώνεσσι.

(55) Τὸ γὰρ περιώσια καὶ τῶν ὄντων πάντων
λεύσεσκεν ἕκαστον, καὶ πραπίδων πλοῦ-
τον, καὶ τὰ εἰκότα ἐμφαντικὰ μάλιστα τῆς
ἐξαιρέτου καὶ ἀκριβεστερας παρὰ τοὺς ἄλλους
διοργανώσεως ἦν ἔν τε τῷ ὀρᾶν καὶ τῷ ἀκού-
ειν καὶ τῷ νοεῖν.

percussa et archetypo pene par: vnde locus hic ita latine reddendus est: *Splendorem repperctum, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conantur illis, qui tali re delectantur. Obrechtus vertit, sensum rei aliquo modo vicinum: vnde κατάληψιν eum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. vsus fuerit. Kust. Nondum mihi persuasit Kusterus, suam rationem vnice probandam esse: cui iam hoc obest, quod substantiuum κατάληψις aliis locis non reperitur; deinde quod ἀντίληψις potius hanc vim habet, quam Kusterus suo vocabulo tribuit; ἀντιῥόπος autem non est pene par, sed paris ponderis, ergo par; tum εἰ καὶ non significat vel etiam; denique splendor archetypo pene par, et splendor remissior in hac quidem orationis serie parum vel nihil differunt. Quae quum ita sint, lectionem κατάληψιν, quam etiam Cod. Ciz. tuetur,*

aliquo modo vicinum, quamvis remissiore,
machinantes illis, qui tale quid amant. De
hoc ipso eiusque singulari et supra alios
homines illi concessa habitudine ita per ae-
nigma cecinit Empedocles:

*Vir erat inter eos quidam praestantia doctus
Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:
Cunctaque vestigans sapientum docta reperta.
Nam quoties animi vires intenderat omnes,
Perspexit facile is cunctarum singula rerum
Vsque decem vel viginti ad mortalia secla.*

Nam verba illa, *praestantia*, et *entium omnium*
perspexit singula, ac *sapientiae opes*, et simi-
lia, maxime designabant eius peculiarem,
et prae caeteris accuratam habitudinem in
videndo, audiendo, et intelligendo.

restituendam esse censeo, eademque hunc commodum
sensum praebet: iis qui tale quid amant, *paramus*
perceptionem siue comprehensionem (eine Anschauung),
quae ipsius solis adspectum compenset, licet hoc ad-
spectu paulo sit remissior. *Kiess.*

25) ἐν οἷς φησὶν] Haec desunt in Ciz. *Kiess.*

26) Ἦν δὲ τις κ. τ. λ.] Fragmentum hoc Empedoclis
et reliqua, quae sequuntur ad finem vsque capitis hu-
ius, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31.
Caeterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis men-
da, quae in priorem Edit. irrepserant, partim aucto-
ritate codicis MS. et partim Porphyrii, sustulimus.
Kust. Vers. 4. in Ciz. est πάσῃσιν, vt in Sturzii
edit. Empedoclis p. 533. Eodem versu Ciz. ὅποτε.
Vers. 5. in edit. Sturz. ἕκαστα. Vers. 6. Ciz. αἰώ-
νισι. Conf. de his versibus Sturz. adnot. p. 670.
sq. — In ultimis Ciz. vitiose τὸ δοῦν, τὸ ἀνοῦν,
τὸ ποῦν. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ις'.

- 68 Ἀὕτη μὲν οὖν ἤδη ¹⁾ διὰ μουσικῆς ἐπετηδεύετο αὐτῷ ²⁾ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν. ἄλλη δὲ κάθαρσις τῆς διανοίας ἅμα καὶ τῆς ὅλης ψυχῆς διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων οὕτως ἡσκεῖτο παρ' αὐτῷ. τὸ γενικὸν τῶν περὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα πόνων ὥετο δεῖν ³⁾ ὑπάρχειν, καὶ τὰς τοῦ ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρασίας τε καὶ πλεονεξίας βασάνους τε ποικιλοτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ [κατ' αὐτήν] συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι τοῖς χρωμένοις, ἃς οὔτε καρτερεῖν οὔτε ὑπομένειν δύναται τις κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τούτοις ἐμψύχων ἀποχὴν πάντων καὶ ἔτι βρωμάτων τινῶν ταῖς ⁴⁾ ἐπειρίαις τοῦ λογι-

1) διὰ μουσικῆς] In priore Edit. (etiam in cod. Ciz. Kiess.) particula διὰ deest: quae tamen saluo sensu abesse non potest. Kust.

2) κατάρτυσις] Ex MS. pro κατάρτησις, quod prior Edit. habet. Kust.

3) ὑπάρχειν] Hoc verbum, quod cum τοῖς χρωμένοις coniungendum est, Obrechtus non expressit. Est autem, ut constat, ὑπάρχειν τινός τινι, ut cap. XII. init. alicui esse auctorem alicuius rei. — Ἐμφύτου deest in Ciz. Ibidem est ποικιλοτάτας τε, et κατ' αὐτήν συντελουμένας. Verba κατ' αὐτήν neque in Arc. neque in Kust. leguntur; eadem tamen etiam in margine cod. Spanhem. notata sunt. Videntur corrupta esse ex παραντία, de quo vid. Wolf. in Praef. ad Herodian. p. XVI. Kiess.

4) ἐπειρίαις] Est vox corrupta, pro qua Arcerius ἐπηρείαις, vel ἐμπειρίαις legendum censebat: sed male. Codex MS. habet ἐπεγρίαις: quod itidem vitiosum est. Nos legendum censemus ἐπαγρηπνίαις, vel ἀγρη-

CAP. XVI.

Atque haec per Musicam excolebatur ab ipso animorum adaptatio; alia autem mentis totiusque animae repurgatio per varia studia hunc in modum instituebatur. Generatim existimabat, suum esse, vt familiaribus auctor existeret congruentes circa disciplinas et studia labores exantlandi, vtque innatae omnibus intemperantiae plusque habendi libidini diuersissima experimenta et castigationes ac igne ferroque peragenda sufflamina iis praeciperet, quae homines ignaui sustinere aut pati non possent. Praeterea abstinentiam omnium animalium, vt et ciborum, qui rationis huma-

πνίαις: cuius emendationis inter alia et hanc habemus rationem, quod supra Num. 13. itidem corrupte legatur *ἐπαργίαν*, pro quo *ἀργυρνίαν* legendum esse manifestum est. Coniunguntur enim illic, *ὀλιγοῦπνίαν* et *ἐπαργίαν*. Porro, Pythagorici vigilantiam maximi faciebant; torporem vero et segnitiem auersabantur: eamque ob causam sedulo cauebant, ne cibos ederent, quos *ὑπνώδη κατάστασιν* inducere posse crederent. Vnde apparet, sensum emendationi nostrae non parum fauere: dummodo, transposita vocula *καί*, τὸ λογισμοῦ ad *εὐλικρινεῖαις* tantum referas, non vero etiam ad *ἀργυρνίαις*, hoc modo et ordine: *ταῖς ἀργυρνίαις, καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εὐλικρινεῖαις*, etc. Sic sane omnia erunt clara. Caeterum erat etiam, cum pro *ἐπεργίαις* legendum censerem *ἐνεργείας*: sed prius magis placet. Confer etiam Nostrum infra cap. XXXI. vbi totus hic locus repetitur. Kust. In Cd. Ciz. aequae atque in margine cod. Spanhem. est *ἐπεργίαις*, ad cuius corrupti vocabuli similitudinem propius quam id, quod

- (56) σομοῦ καὶ εἰλικρινείαις ἐμποδιζόντων κατέδει-
 ξεν ⁵⁾ τοῖς ἐταίροις, ἐχεμυθίαν τε καὶ παντε-
 λῇ σιωπῇν πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκού-
 σαν ἐπὶ ἔτη πολλά, σύντονόν τε καὶ ἀδιάπνευ-
 στον περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων
⁶⁹ ἐξέτασίν τε καὶ ἀνάληψιν· διὰ ταῦτα δὲ καὶ
 αἰοινίαν καὶ ὀλιγοσιτίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δό-
 ξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτή-
 δευτον ⁶⁾ καταφρόνησίν τε καὶ κατεξανότασιν,
 καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπόκριτον πρὸς τοὺς προσή-
 κοντας, πρὸς δὲ τοὺς ⁷⁾ ὁμήλικας ἁπλαστον
 ὁμοιότητα καὶ φιλοφροσύνην, ⁸⁾ συνεπίτασιν
 τε καὶ παρόρμησιν πρὸς τοὺς νεωτέρους φθό-
 νου χωρίς· ⁹⁾ φιλίαν δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας,
 εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ
 ἐπιστημονικῆς θεωρίας, εἴτε δογμάτων πρὸς
 ἀλλήλα καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λο-
 γικοῦ τε πρὸς τὰ τοῦ ἀλόγου διὰ φιλοσοφίας

Kusterus suavit, accedit ἐπεργίαις· quod tamen dubias
 est auctoritatis. At si conferas cap. XVII. sect. 74.,
 vbi ψυχῆς εὐάγεια memorantur, potius εὐαγείαις legen-
 dum esse videbitur. Kiess.

5) τοῖς ἐταίροις] In Ciz., vt in edit. Arc., ἐν τοῖς ἐτέροις.
 Deinceps in Ciz. corrupte, εὐδιαπλέυστον. — Post
 σιωπῇν comma deleui. Parum accurate Obrechtius ver-
 terat: manu eos ducens ad linguam refrænandam. Nam
 συνασκούσαν h. l. idem est quod συναρμόττουσαν. — Pro
 αἰοινίαν, quod sequitur, in Ciz. vt in margine cod.
 Spanhem. est ἀνοινίαν, et pro δόξης τε in Ciz. δόξης δι.
 Kiess.

6) καταφρόνησίν] Antea male, φρόνησιν. Kust. Etiam
 in Ciz. est φρόνησιν. Kiess.

nae promptitudinem puritatemque impedi-
rent, commendauit discipulis, orisque con-
tinentiam et omnimodum ad linguam refre-
nandam aptum silentium, et intentum at-
que indefessum examen difficiliorum specu-
lationum, earumque ruminacionem. Pro-
pterea praescripsit eis vini abstinentiam et
cibi somnique vsum moderatum; gloriae
vero et opum atque his similium contem-
tum inaffectedatum, animumque illis debel-
landis paratum: erga propinquos sinceram
reuerentiam; erga pares non fictam aequa-
bilitatem; erga iuuenes humanitatem, pro-
fectuum adiumenta et admonitiones inuidia
vacuas. Amicitiam porro omnium erga
omnes, siue deorum erga homines, benefi-
cio pietatis et scientiae contemplatiuae, siue
dogmatum inter se, et in vniuersum animae
et corporis, partisque rationalis cum irra-
tionali per philosophiam eiusque specula-

7) *δηήλικας*] Sic MS. At prior Edit. corrupte, *δμηληκας*.
Kust. Etiam Ciz. *δμηληκας*. Scaliger emendabat
δμηλητας, quemadmodum etiam Arcerius, quod iure
repudiavit Cuperus in Obs. p. 273. monens, Pytha-
goram hic non docere, quomodo ille erga suos disci-
pulos se gerere debeat, sed (quomodo aequalibus inter
se agendum sit. Etiam Reinesius corrigit *δηήλικας*. Kiess.

8) *συνεπίτασι*] Infra Num. 188. est *συνεπίστασις*. Kiess.

9) *φιλίαν δὲ πάντων πρ.*] Totus hic locus repetitur infra,
cap. XXXIII. vbi quaedam rectius leguntur. Kust.
Cd. Ciz. vt Arc. edit. *φιλίας*. Idem Ciz. *θιδόν* pro *θειών*,
et paulo inferius *ἄνθρωπον* pro *ἀνθρώπων*. Kiess.

καὶ τῆς κατὰ ταύτην θεωρίας, εἴτε ἀνθρώπων
 πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν ¹⁰⁾ διὰ νομιμό-
 (57) τητος [μὲν] ὕμους, ἑτεροφυλῶν δὲ διὰ φυ-
 σιολογίας ὁρῶν, ἀνδρὸς δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ
 ἀδελφοὺς καὶ οἰκείους διὰ κοινωνίας ἀδιαστρό-
 φου, εἴτε συλλήβδην ¹¹⁾ πάντων πρὸς ἅπαντας
 καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζώων τινὰ διὰ δι-
 καιοσύνης καὶ φυσικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινώ-
 τητος, εἴτε καὶ σώματος καθ' ἑαυτὸ θνητοῦ
 καὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων ¹²⁾ αὐτῷ ἐναντίων δυ-
 νάμεων εἰρήνευσιν καὶ συμβιβασμὸν δεῖ ἡγεί-
 ας καὶ εἰς ταύτην διαίτης καὶ σωφροσύνης
 κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμικοῖς στοιχείοις
 70 εὐετηρίας. ¹³⁾ ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἐνὸς καὶ τοῦ
 αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν καὶ συγκαταλαίωσιν
 ὁνόματος τοῦ τῆς φιλίας εὐρετῆς καὶ νομοθέ-

¹⁰⁾ διὰ νομιμότητος] Sic rescripsi, auctore ipso Iam-
 blichio, cap. XXXIII. vbi, vt dixi, haec ipsa repe-
 riantur. Codex MS. habet διανομιμότητα. At prior
 Edit. corruptissime διανομιμτο: pro quo Arcerius
 ἀστόχως rescribendum putabat, διανερόμετο. Erit autem
 νομιμότης proprie, vita legitima, siue obedientia erga
 leges: quae vox insolens quidem est et Lexicis igno-
 ra: sed quales non paucae aliae apud Nostrum repe-
 riuntur. Kust. In Cd. Ciz. scriptum est διανομιμο ¹¹⁾,
 quae est ipsa genuina lectio διὰ νομιμότητος: conf.
 Bastii Comment. Palaeogr. adiecta Schaeferi editioni
 Gregor. Corinth. p. 790. collata tab. V. num. 15.
 eademque est lectio Arcerii codicis, delati in biblio-
 thecam Franequeranam; quod monuit Valckenar. Epist.
 ad Röuerum p. 317. in Berolin. edit. Theocriti. —
 Cuperus in Obs. p. 273. corrigebat διὰ νομίμου ὕμους,
 propter verba Gellii II, 7. ὕμους νόμιμον διεξευγμένον.

tiones, siue hominum inter se, ciuium, puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in vxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, siue, vt summatim dicam, erga omnes omnium, animalium etiam irrationabilium, per iustitiam et naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali et contrariarum facultatum pacificationem, et arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui victus et temperantiae, salubri mundanorum elementorum statui similem. Haec omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad vnum caput reuocata, absque

Denique Ciz. vt Arcer. μὲν ante ὑγιούς omittit: quod vtique rectius abest; hinc certe vncis inclusi. *Kiess.*

11) πάντων πρὸς ἅπαντας] Locum hunc, ante mutilum, ex Codice MS. suppleui. In priore enim Edit. desunt verba haec: ἅπαντας, καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζῶων τινὰ, διὰ δικαιοσύνης. *Kust.* Verbum ἐπιπλοκῆς, quod sequitur, deest in Ciz., item καὶ post θνητοῦ. *Kiess.*

12) αὐτῷ] In Arc. edit. ἐαυτῷ, in Ciz. ἐαντὸν. Ideā Ciz. καὶ τῆς εἰς ταύτην, et post μίμησιν habet τοῖς προτῆς. *Kiess.*

13) ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἐνός] Sic hunc locum mutauit e sectione 230. Ante enim nullo sensu legebatur, πάντων τούτων ἐν ἐνός. — Pro κατὰ σύλληψιν Ciz. habet κατάλληψιν. Ibidem, vt in edit. Arc., deest ἐγένετο. Deinceps Arcer. πρὸς Θεούς, cum quo consentit Ciz., in quo est πρὸς τοὺς Θεούς. *Kiess.*

...

της ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο, καὶ διόλου τῆς ἐπιτηδαιοτάτης πρὸς τοὺς θεοὺς ὁμιλίας ¹⁴⁾ ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους αἰτιώτατος τοῖς περὶ αὐτόν· ὅπερ οὔτε ὑπὸ ὀργῆς τεθολωμένη περιγίνεται ποτε ψυχῇ, οὔτε ὑπὸ λύπης, οὔτε ὑπὸ ἡδονῆς, οὔτε τινὸς ἄλλης (58) αἰσχυρᾶς ¹⁵⁾ ἐπιθυμίας παρηλλαγμένη, μὰ Δία, οὐδὲ τῆς τούτων ἀπασῶν ἀνοσιωιάτης τε καὶ χαλεπωτάτης ἀμαθίας. ἀπὸ δὲ τούτων ἀπάντων δαιμονίως ἰᾶτο καὶ ἀπεκάρθαιρε τὴν ψυχὴν, καὶ ¹⁶⁾ ἀνεξωπύρει τὸ θεῖον ἐν αὐτῇ καὶ ἀπέσωξε, καὶ περιῆγεν ἐπὶ τὸ νοητὸν τὸ θεῖον ὄμμα, κρεῖττον ὃν σωθῆναι ¹⁷⁾ κατὰ τὸν Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὀμμάτων. μόνῳ γὰρ αὐτῷ διαβλέψαντι, καὶ οἷς προσῆκε βοηθήμασι τονωθέντι καὶ διαρθρωθέντι, ἡ περὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀλήθεια διορᾶται. πρὸς δὲ τοῦτο ἀναφέρων ἐποιεῖτο τὴν τῆς διανοίας κάθαρσιν. καὶ ἦν αὐτῷ τῆς παιδείσεως ὁ τύπος τοιοῦτος καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων.

¹⁴⁾ ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους] In MS. vitiose exaratum erat, ὑπέρ τε καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. Nimirum τὸ ὕπνους error librarii mutauerat in ἄνους; quod, si plene scribas, est ἀνθρώπους. Kust. In Ciz. perspicue ita scriptum est, vt correxit Kusterus. Kiess.

¹⁵⁾ ἐπιθυμίας] Sic pro ἐπιθυμίας, quod prior Edit. (etiam cod. Ciz. Kiess.) habet, legendum esse, recte monuit Desid. Heraldus *Animaduers.* in Iambl. cap. VI. Kust. Deinceps Ciz. παρηλλαγμένους. Verba proxima, μὰ Δία, οὐδέ, videntur ita transponenda esse: οὐδέ, μὰ Δία. Formulae enim τῇ Δία, et μὰ Δία, praemittuntur ei enunciationi, cui plus, quam ceteris,

dubio inuenit et sanciuit Pythagoras, fuitque, vt summatim dicam, suis discipulis vnicus auctor, vt vigilantes aequae ac dormientes cum diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in vllam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate conturbatam, et e tranquillitatis statu deturbatam, vel, quod turpius his omnibus difficiliusque foret, ignorantia inquinatam. Quibus omnibus animam diuinis modis repurgatam sanabat et coelestem eius particulam refocillabat, saluamque ad consequendum intellectu diuinum oculum, infinitis oculis corporis, vt Plato ait, nobiliorem, reducebat. Huius enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si eius acies adiumentis conuenientibus exacuatur et corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, et hic ei scopus propositus erat.

ponderis additur. Vide loca citata ad cap. XV. not. 3. *Kiess.*

16) ἀνεζωπύρει] Ciz. vt Arcer. ἀνεζωπύρου. Iidem deinceps ἐν αὐτῇ pro ἐν αὐτῇ. *Kiess.*

17) κατὰ τὸν Πλάτωνα] Locus Platonis, ad quem Iamblichus respicit, exstat lib. VII. de Republ. p. 485. Edit. Lugdun. (Vol. VII. p. 154. Bip.). Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5. *Kust.* In Ciz. desunt verba, καὶ διαφωθέρει. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ιζ.

- 71 ¹⁾ Παρεσκευασμένῳ δὲ αὐτῷ οὕτως εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλητῶν προσιόντων τῶν ἐταίρων καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν, οὐκ εὐθὺς συνεχώρει, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν ποιήσῃται· πρῶτον μὲν πυνθανόμενος, πῶς τοῖς γονεῦσι καὶ τοῖς οἰκείοις τοῖς λοιποῖς εἰδὼν ὁμιληκότες· ἔπειτα (59) θεωρῶν αὐτῶν τοὺς τε γέλωτας τοὺς ἀκαίρους, καὶ τὴν σιωπὴν, καὶ τὴν λαλιὰν παρὰ τὸ δέον, ἔτι δὲ τὰς ἐπιθυμίας, τίνες εἰσὶν, καὶ τοὺς γνωρίμους, οἷς ἐχρῶντο, καὶ τὴν πρὸς τούτους ὁμιλίαν, καὶ πρὸς τίνι μάλιστα τὴν ἡμέραν σχολάζουσι, καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην ἐπὶ τίσι τυγχάνουσι ποιοῦμενοι. προσεθεώρει δὲ καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὴν πορείαν, καὶ τὴν ὅλην τοῦ σώματος κίνησιν· τοῖς τε τῆς φύσεως γνωρίσμασι φυσιογνωμονῶν αὐτοὺς σημεῖα τὰ φανερὰ ἐποιεῖτο τῶν ἀφανῶν ἡθῶν ἐν τῇ ψυχῇ.
- 72 Καὶ ὅντινα δοκιμάσειεν οὕτως, ἐφίει τριῶν ἐτῶν ὑπερορᾶσθαι, ²⁾ δοκιμάζων πῶς ἔχει βε-

1) Παρεσκευασμένῳ κ. τ. λ.] Parum accurate Obrechtus hunc locum interpretatus est, qui sic intelligi debet: Quum sic se comparasset ad discipulorum institutionem, h. e. quum in discipulis instituendis hanc rationem sequeretur. Verum pro τῶν ἐταίρων videtur legendum esse τινῶν ἐτέρων. Nam qui ad Pythagorae cohortem accedere cupiebant, ii nondum erant ἐταῖροι; atque vocabula ἐταῖρος et ἕτερος innumeris locis confundi constat. — Post λοιποῖς pro ἰσὶν, quod Kust. dedit, in Arc. est πάρεσιν, in Ciz. πάρεσιν. In eodem Ciz. paulo post τίνες ἰσὶν, et pro ἐπὶ τίσι, ἐπὶ τοῖς:

C A P. XVII.

Praeparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, donec ipsorum explorationem diiudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quoue affectu parentes aliosque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum intempestiuos, silentium, sermonisque abusum: tum quo cupiditatibus modo indulgerent; quos haberent sibi familiares, et quo pacto cum illis viuerent; denique quibus potissimum rebus interdium vacarent; quibus item gauderent dolerentue. Inspiciebat et vultum et incessum et totius corporis motus: atque ex natiuis faciei lineamentis ipsos ita noscitabat, vt manifesta indicia obscuris animorum inclinationibus indagandis adhiberet. Quem autem ita probasset, eum triennio contemtim haberi iubebat, explorans eius constantiam verum-

denique pro *γνωρίσασθαι γνωρίσματα*, quod Reinesius correxit. *Kiess.*

- 2) *δοκιμάζων*] Neque hic probandus Obrechtus, interpretans, *nec tamen intermittebat — observare.* Scriptoris enim mens est, per ipsum illum triennii contemtim Pythagoram explorauisse, quam essent constantes, quamque vero discendi studio agerentur ii, qui ad suum sodalitium admitti cuperent. — Pro *περιαιετή* Ciz. corrupte *πάντα ἱεῖν*. *Kiess.*

βαιότητος καὶ ἀληθινῆς φιλομαθίας, καὶ εἰ
 πρὸς δόξαν ἱκανῶς παρεσκευάσται, ὥστε κατα-
 φρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιούσι
 προσέταττε σιωπὴν πενταετῇ, ἀποπειρώμενος,
 πῶς ³⁾ ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώτερον τῶν
 ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο, τὸ γλώσσης κρα-
 τεῖν· καθὰ καὶ ὑπὸ τῶν τὰ μυστήρια νομοθε-
 τησάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν. ⁴⁾ ἐν δὲ τῷ χρόνῳ
 τούτῳ τὰ μὲν ἐκάστου ὑπάρχοντα, τουτέστιν
 αἱ οὐσίαι, ἐκοινοῦντο, διδόμενα τοῖς ἀποδε-
 δειγμένοις εἰς τοῦτο γνωρίμοις, οἵπερ ἐκα-
 λοῦντο πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ τινες καὶ
 νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ ⁵⁾ εἰ μὲν ἄξιοι
 (60) ἐφαίνοντο τοῦ μετέχειν δογμάτων, ἔκ τε βίου
 καὶ τῆς ἄλλης ἐπιεικειᾶς κριθέντες, μετὰ τὴν
⁶⁾ πενταετῇ σιωπῇ ⁷⁾ ὁσπερικὸν λοιπὸν ἐγί-
 νοντο, καὶ ἐντὸς ⁸⁾ σινδόνος ἐπήκουον τοῦ
 Πυθαγόρου μετὰ τοῦ καὶ βλέπειν αὐτόν· πρὸ
 τούτου δὲ ἐκτὸς αὐτῆς καὶ μηδέποτε αὐτῷ
 ἐνορῶντες μετεἶχον τῶν λόγων διὰ ψιλλῆς ἀκοῆς
 ἐν πολλῷ χρόνῳ διδόντες βάσανον τῶν οἰκείων
 73 ἡθῶν· ⁹⁾ εἰ δ' ἀποδοκιμασθεύσαν, τὴν μὲν

3) ἐγκρατῶς ἔχουσιν] Sic ex codice MS. locum hunc
 emendavi et distinxi. Ante enim male legebatur,
 ἔγκ. ἔχουσιν πρὸς χαλεπ. Kust.

4) ἐν δὲ] In Ciz. ἐν δέ. Idem cum marg. Cod. Spanh.
 pro ἐκάστου praebebat ἐκαστα. Item Ciz. ἐκοινοῦντο. Tam
 idem ante τοῦτο omittit eis. Kiess.

5) εἰ μὲν] Ita scripsi propter oppositum εἰ δὲ pro
 οἱ μὲν, quod Kust. habet. In Ciz. et marg. Spanh.
 est οἱ μὲν, ibidemque μετασχέιν pro μετέχειν. Kiess.

que discendi studium, et an aduersus gloriam satis firmus honorisque contemtor esset. Post haec imperabat suis quinquennale silentium, vt sciret, quantum possent in continentia, quippe quum linguam continere ceteris continentiae experimentis sit difficilius, vti significatum est ab iis, qui mysteria instituerunt. Interea temporis quicquid facultatum opumue quisque possidebat, in medium conferebatur, et aliis ad hoc ipsum destinatis, qui politici et oeconomici et legislatores nominabantur, dispensandum committebatur. Ipsi vero, si post quinquennale silentium ex vitae ceteraque ingenii modestia digni habebantur, quibuscum dogmata communicarentur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, et intra velum audiebant iuxta videbantque Pythagoram: antea enim obducto velo extrinsecus citra praeceptoris adspectum ab ore eius pendebant, diuturnumque morum suorum experimentum dabant. Sin vero reicieban-

6) πενταετή] Ciz. πενταίτην. Comma post σιωπὴν sublatum transtuli post participium κριθέντες. Poterant autem verba, μετὰ πενταετὴ σιωπὴν, hoc quidem loco prorsus omitti.

7) ἐσωτερικοὶ λοιπ. ἐγ.] Vide Schefferum de Philosophia Ital. cap. XI. p. 105. Kust. Adde Meinersium l. c. p. 461. sqq. et Tiedemann. p. 297. sqq. Kiess.

8) συνδόνος] In Ciz. συνδόνος. Ibidem paulo post πρὸς τοῦτον, et τὸν λόγον. Kiess.

9) εἰ δ'] Post ἡθῶν Kusterus plene interpunxerat. Kiess.

οὐσίαν ἐλάμβανον διπλῆν, ¹⁰⁾ μνήμα δὲ αὐ-
τοῖς ὡς νεκροῖς ἐχώννυτο ὑπὸ τῶν ὁμακόων·
οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο πάντες οἱ περὶ τὸν ἄνδρα·
συντυγχάνοντες δὲ αὐτοῖς οὕτω συνετίγγχανον,
ὡς ἄλλοις τισὶν· ἐκείνους δὲ ἔφασαν τεθνάναι,
οὓς αὐτοὶ ἀνεπλάσαντο, καλοὺς κάγαθούς
προσδοκῶντες ἔσεσθαι ἐκ τῶν μαθημάτων·
¹¹⁾ ἀδιοργανώτους τε, καί, ὡς εἶπεν, ἀτελεῖς
τε καὶ στειρώδεις ὄντο ¹²⁾ τοὺς δυσμαθεστέ-
74 ρους. ¹³⁾ Εἰ δὲ μετὰ τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ
βαδίσματος καὶ τῆς ἄλλης κινήσεως τε καὶ
καταστάσεως ὑπ' αὐτοῦ φυσιογνωμονηθῆναι
καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν περὶ αὐτῶν παρασχεῖν, με-
τὰ πενταετῇ οἰωπῇ, ¹⁴⁾ καὶ μετὰ τοὺς ἐκ τῶν
τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμονὺς καὶ μνήσεις,
(61) ψυχῆς τε ἀπορρύψεις καὶ καθαρμονὺς τοσοῦ-
τους τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων οὐ-
τω θεωρημάτων ¹⁵⁾ προσοδεύσαντες, δι' οὓς

10) μνήμα δὲ αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Scheffe-
rum in dicto opere, sub finem cap. XII. *Kust.* Ad-
de Meinera. p. 460. sq. — Pro τεθνάναι Ciz. cum
Arc. τεθνήαι. *Kiess.*

11) ἀδιοργανώτους] Id est, malis organis a natura in-
structos. Sic supra Num. 66. Noster vsus est voce
διοργανωμένος: et alibi voce διοργάνωσις. *Kust.* His
verbis synonyma sunt ἀγνῆς, et εὐφνῆς, de quibus
vid. Holstenium ad Porphyz. p. 4. et Rittershus. ad
eundem, p. 8. *Kiess.*

12) τοὺς δυσμαθεστέρους] Sic MS. At prior Edit. mi-
nus recte, τοὺς ὀμαθεστέρους. *Kust.*

13) Εἰ δὲ] Ciz. et Arc. εἴ γε, Par. e marg. Spanhem.
εἰ γε. Paulo post pro ὑπ' αὐτοῦ in Ciz. vt in edit.

tur, opum, quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum exstruebatur ab homacois (sic enim omnes huius viri discipuli vocabantur): qui si quando illis obuii facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero dictitabant mortuos, quos hac spe reformauerant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros euaderent. Sed qui ad discendum tardi erant, illos male conformatos, et, ut ita dicam, imperfectos sterilesque iudicabant. Sin post peractam explorationem ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum orgia et initiationes, post animae purgationes et emundationes, post peragratat tot, tanta et tam varia theoremata, ex

Arc. est ὑπ' αὐτῶν. Ibidem περὶ αὐτοῦ pro περὶ αὐτῶν.
Kiess.

- 14) καὶ μετὰ τοῦς] In Ciz. καίτοι μετὰ τοῦς. Ibidem deinceps ἐκ τῶν ἰσῶν δέ, ubi Scaliger τῶν delet. Kiess.
15) προσδεύσαντες] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum et seriem orationis turbat: siquidem accusatiui illi, καθαρῶς, etc. pendent a praecedenti μετὰ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde pro δι' οὗς, quod statim sequitur, lego δι' ὧν. Kust. Schneidero in Lexico suo προσδεύειν h. l. significare videtur, instruere tanquam viatico. Quam viri egregii rationem meam facere non possum. In Cd. Ciz. est προσδεύσαντες. Pro quo si legas προσδεύσαντες, idque referas ad καθαρῶς, ut

ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παν-
 τὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπα-
 ρακολοῦνθης εὐρίσκετο. ¹⁶⁾ σιγήλην δὴ τινα
 τῷ τοιούτῳ καὶ μνημεῖον ἐν τῇ διατριβῇ ᾠώ-
 σαντες (καθὰ καὶ ¹⁷⁾ Περιάλῳ τῷ Θουρίῳ λέ-
 γεται καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, ἀπο-
 γνωσθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν), ἐξήλαυνον ἐκ τοῦ ὅμα-
 κοῦ, φορτίσαντες χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου
 πλῆθος. κοινὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ ταῦτα ἀπέκειτο
 ὑπὸ τινῶν εἰς τοῦτο ἐπιτηδείων, ¹⁸⁾ νῆ Δ',
 οἰκονομούμενα, οὓς προσηγόρευον οἰκονομι-
 κοὺς ἀπὸ τοῦ τέλους. καὶ εἴ ποτε συντίχοιεν

intelligentur purgationes quas ex theorematibus prodeant
 siue redundant, loco quodammodo consuleria. —
 Idem Ciz. deinceps ἀγχίνοια τε, ἀνεφύοντο, ἠρῆσκειτο.
 Kiess.

16) σιγήλην δὴ τινα τῷ τοιούτῳ καὶ μνημ.] Manifesta
 tautologia. Hoc ipsam enim iam paulo superius
 Iamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum
 hunc Iamblichi interpolatorum manus passum esse;
 praesertim cum et alia non pauca bis in eo dicta
 observauerim. Vel saltem dicendum est, Iamblichum
 eadem ex diuersis auctoribus aliquando retulisse.
 Confer Nostrum infra sub finem capitis XXXIV. ubi
 morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus in-
 culcat. Kust. Vid. de huius libelli indole et natura
 Meiners. p. 271. Kiess.

17) Περιάλῳ τῷ Θ. — καὶ Κύλωνι] Addi his poterat
 Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. V. Strom.
 p. 575. Φασὶ γοῦν Ἰππαρχὸν τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίας
 ἔχοντα γράψασθαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου σαφῶς, ἐξελαθῆναι
 τῆς διαιριβῆς, καὶ σιγήλην ἐπ' αὐτῷ γενέσθαι, οἷα νεκρῶ.
 Aiunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scri-
 pto prodidisset decreta Pythagorae, e schola expulsum

quibus solertia mentis animaeque sanctitas modis omnibus in vnoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis et intellectu hebetior reperiebatur, tali homini in schola cippum aliquem et monumentum sepulchrale erigebant (vti contigisse fertur Perialo Thurio et Cyloni, Sybaritarum principi, ab iisdem improbatis); dein auro argentoque onustum auditorio exigebant. nam et eum in finem reposita pecunia publica administrabatur a quibusdam, qui a sumtuum dispensatione oeconomici dicebantur. Quodsi aliquando sic eiecto forte facti essent obuii,

fuisse, et ipsi tanquam mortuo cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lysidis, quae statim subiungitur, scripta est. Ceterum de Cylone eiusque reprobatione plura vide sis apud Nostrum infra cap. XXXV. *Kust.* In Ciz. corrupte, *περι ἄλλων*. Post verba *ὑπ' αὐτῶν* Scal. supplet *συμβῆναι*, male; et ante *ἐξήλειπον* addit *οἷς*, in quo et ipso errauit. Tum in Ciz. vt in Arc. pro *ἐκ τοῦ* est *ἀν τοῦ*. Denique in Ciz. *χρόνον* et *πλήθει*. *Kiess.*

18) *ἢ Δι'*] Ita Kusterus. In Ciz. et edit. Arc. *καὶ ἢ δι'*. Loganius p. 94. legit, *καὶ ἐνδεῆς* (vt iam antea Scaliger) *οἰκονομούμενα*. Nam, inquit, istud *ἢ Δι'* omnino superuacaneum, et *καὶ* absurdum: aliquid autem sensui deesse videbatur, quod ita suppleri posse censebam. — Kusterus omisit *καὶ*: an auctoritate codicis sui, non dixit. Lectionem *ἢ Δι'*, quamquam acriores Graeci hanc formulam frequentant, vid. ad cap. XV. not. 3., hoc loco incommodam esse patet; *καὶ ἐνδεῆς* autem probandum esset, si idem significaret, quod *ἐς ἐνδεῖαν*. Quod secus est. Hinc legere malim: *ἐς τοῦτο ἐπιτηδεῖων δὴ διοικονομούμενα*. *Kiess.*

ἄλλως αὐτῷ, πάντα ὄντινοῦν μᾶλλον, ἢ ἐκεί-
νον ἡγοῦντο εἶναι, τὸν κατ' αὐτοὺς τεθνηκότα.

- 75 Διόπερ καὶ 19) Λύσις Ἰππάρχῳ τινὲ ἐπιπλήττων,
(62) μεταδιδόντι 20) τῶν λόγων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ
ἄνευ μαθημάτων καὶ θεωρίας ἐπιγυρομένοις,
φησί· 21) „Φαντὶ δέ σε καὶ δαμοσίᾳ 22) φιλο-
„σοφὲν τοῖς ἐντυγχάνουσι, τόπερ ἀπαξίωδε
„Πυθαγόρας· ὥς ἔμαθες μὲν, Ἰππαρχε, μετα

19) Λύσις] Epistola haec Lysidis exstat etiam in Col-
lect. Epistolarum Graecarum Aldina et Geneuensi, et
ad calcem Diog. Laertii, qui ex officina Henrici Ste-
phani prodiiit: itemque inter opuscula Mythologica,
Physica, et Ethica, quae prodierunt apud Henr. Wet-
stenium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo.
Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. *Var. Lect.*
lib. I. cap. XII. Meminit etiam eius Synesius Epist.
CXLIII. et Eustathius ad Il. B. p. 360. Edit. Rom.
Kust. Meiners. p. 487. opinatur, epistolam non a
Lyside scriptam esse, sed fictam. Aliter statuit Tiede-
mann. p. 289. sqq. *Kie ss.*

20) τῶν λόγων] Ita scripsi pro τὸν λόγον, iubente Ku-
stero. In Ciz. μεταδιδόντι τὸν λόγον. De constructione
verbi μεταδιδόναι vid. Schaefer. Melet. crit. p. 20. sq.
Sed accusatiuus hoc loco admitti non potest, nisi τὸν
λόγον intelligamus librum illum Pythagorae adscriptum,
cui titulus Ἰερὸς λόγος, vid. sect. 146. At ille liber
non simpliciter ὁ λόγος appellatur. *Kie ss.*

21) Φαντὶ δέ] In Diogene Laertio p. 875. sqq. ed.
Henr. Steph. haec epistola ita comparata est: Μετὰ τὸ
Πυθαγόραν ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι, οὐδέποκα διασκεδα-
σθήσθαι τὸ ἄθροισμα τῶν ὁμιλητῶν εἰς τὸν ἑμαυτοῦ θυ-
μὸν ἱβαλόμαν· ἐπεὶ δὲ παρ' ἐλπίδας, ὥσπερ ἀπὸ ναδὸς
μεγάλας φορτίδος ἐν ἐρήμῳ πελάγει λυθείσας, ἄλλος ἄλλοι
φορεῖμενοι διεσπάρημεν, ὅσιον καὶ μᾶσθαι τῶν τήνου
θεῶν καὶ σεμνῶν παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι
τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς μηδ' ὄναρ τὰς ψυχὰς κεκαθαυμένοις.
οὐ γὰρ θέμις κ. τ. λ. Ab his verbis usque ad illa,

quemuis potius alium censebant, quam illum, quippe qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter et Lysis Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis et sine disciplinis ad contemplationem accedentibus doctrinam communicaret, scribit: *Αἰνὺν αὐτὸν, vulgare te etiam philosophiam quibusuis obuiis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hanc tu quidem, Hipparche,*

τοῖν τινα φυτεῖοντί τι χρηστὸν αὐτῷ παραδιδόμεν — singulae enunciationes in Stephaniana epistolae editione eodem ordine, quo in Iamblichio, continentur. Deinceps autem ibi haec sequuntur: *Ἐπερ ἔμαθες μὲν, Ἰππάρχῃ, μετὰ σπουδᾶς, οὐκ ἐτήρησας δ', ὡ γενναίῃ, γενόμενος Σικελικῆς πολυτελείας, ἧς οὐ χρὴν τι γενέσθαι δεύτερον. λέγοντι δὲ πολλοὶ, σὲ καὶ δαμοσίῃ φιλοσοφῆν. ὅπερ ἀπαξίωσε Πυθαγόρας· ὅς γε Δαμοῖ τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ τὰ ὑπομνήματα παρακαταθέμενος, ἐπέσκαψε μηδενὶ τῶν ἐκτὸς τῆς οἰκίας παραδιδόμεν. ἃ δὲ, δυναμένα πολλῶν ζητημάτων ἀποδόσθαι τῷ λόγῳ, οὐκ ἐβουλήθη· πενίαν δὲ καὶ τὰς τῷ πατρὶ ἐπιστάφιας ἐνόμιζε χρυσοῦ τιμωτέραν ἔμεν. φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῷ θνήσκοντι βιωτικῇ τῇ ἱαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτῶν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν. ἄμμις δὲ ἄνδρες ἐόντες, οὐ γνησίως αὐτῷ ποτιφερόμεθα, ἀλλὰ παραβάται τῶν ὁμολογῶν γιγνώμεθα. εἰ μὲν οὖν μεταβύλοι, χαρήσομαι· εἰ δὲ μὴ, τέθνακός μοι. —* His lectis mirari licet, quam misere Iamblichus, initio maxime epistolae, sententiarum ordinem peruerterit et lacerauerit. *Kiess.*

22) φιλοσοφῆν] Sic pro φιλοσοφῆν scripsi e Ciz., idemque propter doricam dialectum, qua haec epistola scripta est, etiam Kusterus requirebat. — Vsus est hoc quoque loco contra Meinersium Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 119. — Deinceps pro τόπερ, quod Kust. dedit, Ciz. ut Arc. habet τάπερ. *Kiess.*

„σπουδᾶς, οὐκ ἐφύλαξας δέ, γευσάμενος, ὡς
 „γενναῖε, δικελικῶς πολυτελείας, 23) ἄς οὐκ
 „ἐχρῆν τυ γενέσθαι δεύτερον. εἰ μὲν ὦν με-
 „ταβάλοιο, 24) χαρήσομαι· εἰ δὲ μήγε, τέθια-
 „κας. 25) διαμεμνῶσθαι γὰρ φασὶν ὅσιον εἶη
 „κατὰ τῶν τήνω θείων τε καὶ ἀνθρωπείων
 „παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ 26) ποιῆσθαι τὰ
 „σοφίας ἀγαθὰ τῷς οὐδ' ὄντα τὰν ψυχάν
 „κεκαθαρμένοις. οὐ γὰρ θέμις 27) ὀρέγην τοῖς
 „ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσοῦτων ἀγώνων [σπουδᾷ]
 (63) „ποριχθέντα, οὐδὲ μὲν βεβύλοις τὰ ταῖν
 „Ἐλευσινίαιν θεαῖν μυστήρια 28) διαγιγνώσθαι.

23) ἄς οὐκ ἐχρῆν τυ γενέσθαι δεύτερον] Kusterus sensu, ut ipsi videbatur, exigente scripserat, ἄς — γεύσθαι. Quod dedit ἄς pro ἄς, quae est lectio Ciz. et Arcerii, recte fecit: sed γενέσθαι, quod cum Arc. etiam Ciz. tuetur, non est mutandum, etiam Toupio censente in Addend. in Theocrit. Vol. II. p. 399. Ed. Berol. Idem Toupius ad illustrandam formulam γενέσθαι δεύτερον τινος attulit hunc locum Aphthonii Sophist. Progymn. Cap. V. Πῶς δὲ διώκων τὴν κόρην ὁ Πύθιος θνητῆς ἐγένετο δεύτερος. Eundem Toupium sequutus sum in eo quod acripsi τυ pro τοι· nam dativus hic locum non habet, et enclit. accus. doric. est τυ. Frequentissime autem τοι pro τυ scriptum est. Vid. Bekker ad Apollon. Dysc. de Pron. p. 439. — Obrechtus locum sic interpretatus erat: ad quas — non debebas reverti. Kiess.

24) χαρήσομαι] Ita Kusterus edidit; num e Cd. Paris. non significavit. In edit. Arc. est χάρησον μὲν, in marg. cod. Spanhem. χαρίσσοιμε, in Cd. Ciz. χαρήσοιμε, unde, referente Koenio ad Gregor. Corinth. p. 262. ed. Schaef., praeclare magnus Hemsterhusius χαρήσομαι elicit. Mihi tamen adhuc residet dubitatio, an non χαρησοῦμαι, sed aut χαρησοῦμαι aut χαρισσοῦμαι sit scribendum. Kiess.

tum cura didicisti; sed non seruasti, o bone, gustatis deliciis Siculis, a quibus te superari non oportebat. Si igitur mentem mutaueris, laetabor; sin minus, mortuus es mihi. Par enim erat, aiunt, diuinorum eius humanorumque praeceptorum semper meminisse, neque bona sapientiae communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animae subierunt. Nefas enim est obuiο vulgo porrigere ea, quae tantis laboribus comparata sunt, aut profanis Dearum Eleusiniarum mysteria

25) διαμεμνῶσθαι γάρ φασι ὅσιον εἶη κατὰ τῶν τήνων] Scribe, διαμεμνῶσθαι γάρ ὅσιον ἦν τῶν τήνου θείων τε καὶ ἀνθρ. Kust. In Ciz. est, διαμεμνῶσθαι γάρ φησιν (etiam Arc. habet φησιν) ὅσιον εἶη κατὰ. Quae sequuntur, τῶν τήνω θείων τε καὶ ἀνθρωπείων παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι τὰ, in Ciz. desunt. Scripsi τήνω pro τήνου, vt infra. Forsitan locus sic restituendus est: διαμεμνῶσθαι γάρ, φαντί, ὅσιον εἶη καὶ σὲ τῶν etc. Sed omnia hic esse incertissima, facile intelligitur, si initium huius epistolae, vt in Diogene legitur, comparatur. Kiess.

26) ποιῆσθαι] Caue mutes. Est enim Doricum pro ποιῶσθαι. Kust.

27) ὁρέγεν τοῖς ἀπαντ.] Sic recte MS. In priorē vero Edit. male legitur, ὁρεγὲν τῶν ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσούτων ἀγῶνων σπονδῆ περιχθέντα. Quae monstra? Ποριχθέντα autem Doricum est pro πορισθέντα. Kust. In Ciz. ὁρέγειν τῶν ἀπαντῶσι, σπονδῆ, ποριχθέντα, βεβύλοις τε ταῖν ἐλευσινίαν. Vocabulum σπονδῆ prorsus superfluum est, nec legitur in aliis huius epistolae editionibus; hinc vncinis inclusi. Kiess.

28) διαγέισθαι κατ' ἰσότητα] Antea corruptissime hic legebatur, διαγέισθαι, καὶ τὶ σὸ τατα. Διαγέισθαι autem Doricum est pro διηγέισθαι. Kust. Etiam in Ciz. est, διαγέισθαι καὶ τὶ σότατα. Quod in textu

„κατ' ἰσότηατα δὲ ἄδικοι καὶ ἀσεβέες οἱ τοιαῦ-
 76 „τα πράξαντες. Διαλογίσεσθαι 29) δὲ καλόν,
 „ὅσον χρόνον μᾶκος ἐκμεμετρήκαμεν ἀπορ-
 „ῥυπτόμενοι 30) σπύλως, τὼς ἐν τοῖς στάθαις
 „ἀμῶν ἐγκεκολαμμένως, ἕως πόκα διελθόντων
 „ἐτέων ἐγενόμεθα 31) δεκτικοὶ τῶν τήνω λό-
 „γων. 32) καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραν-
 „τες ἔστειψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως
 „33) ἀνέκπλυτον τὰν βαφὴν ἀναπίωντι, καὶ

Kusteri legitur, κατ' ἰσότηατα, merum est vitium typo-
 graphicum, correctum iam a Schaefero ad Gregor. p.
 259. Idem pro οἱ τοιαῦτα πράξαντες scribit τοῖ τοιαῦτ.
 Koenius volebat τοῖ ταῦτα. — Paulo ante pro οὐδὲ
 μὲν in altera epistolae editione est οὐδὲ γὰρ. Ibidem
 paulo inferius, ἀμφοτέρω οἱ ταῦτα πράξαντες. Kiess.

29) δὲ] Haec particula etiam in Ciz. vt in Arc. edit.
 deest. — Proxima in altera epistolae editione sic
 leguntur: καλὸν δὲ ἀναλογίσεσθαι ὅσον χρόνον μᾶκος δι-
 γάγοις ἐκμετρήσαντες. Kiess.

30) σπύλως] Haec vox abest a priori Editione, quae
 in aliis Epistolae huius Editionibus legitur. Kust.
 Abest item a Ciz. Scripsimus autem σπύλως pro σπύ-
 λους. Deinceps pro τὼς habet Ciz. cum margine cod.
 Spanh. τὼς, Arc. edit. τὰς. Item Ciz. στάθαις, et
 cum Arc. ἐγκεκολαμμένως. Porro ἐγενόμεθα δέ. — Pro
 ἕως πόκα videtur ex altera epistolae edit. reponendum,
 ἕως πάντε. Kiess.

31) δεκτικοὶ τῶν τήνων λόγων] In Ciz. δεκτικὸς τῶν τήν
 τοῦ λόγου. — Kust. et Arc. τήνου. Kiess.

32) καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστειψαν τὰ β.]
 Eodem plane simili vultur Plato lib. IV. de Republ.
 p. 449. Edit. Lugdun. (Vol. VI. p. 346. Bip.) Οὐκ-
 οὖν οἶσθα, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὴν βουληθῶσι βάψαι ἑαυ-
 τὰς εἶναι ἀλουργὰ, πρῶτον μὲν ἐκλέγονται ἐκ τοσούτων χρο-

evulgare: pariter enim iniusti et impii sunt, qui alterutrum horum fecerint. Decebat autem ad animum reuocare, quantum temporis spatium consumserimus in eluendis maculis, quae pectora nostra altius insederant, donec tandem, peracto quinquennio, ad percipiendam Illius doctrinam capaces euasimus. Sicut tinctorum vestimenta, quae coloribus imbuere volunt, prius purgata, medicamentis inficiunt, ut tincturam nec facile

μῶτον μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν· ἔπειτα προπαρασκευάζουσιν οὐκ ὀλίγη παρασκευῇ θεραπεύσαντες, ὅπως δέξονται ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος, etc. Item Theo Smyrnaeus in *Mathematicis*, p. 17. qui ad hunc ipsum locum Platonis respiciens ait: Παιδεύομεν γὰρ τοὺς παῖδας ἐν Μουσικῇ, etc. οὐδὲν ἄλλο μηχανώμενοι, ἢ ὅπως ἡμεῖς προκαθαίρωντες καὶ προθεραπεύσαντες, ὥσπερ τισὶ στυπτικοῖς τοῖς μαθήμασι τοῦτοις, τοὺς περὶ ἀπάσης ἀρετῆς, ἣν ἐκμανθάνωσι, ὕστερον λόγους ἐνδέξονται, ὥσπερ βαφὴν. Caeterum τὸ ἔστυψαν hic apud Jamblichum et στυπτικοῖς apud Theonem referendum est ad alumen, quo tinctorum in lanis repurgandis et colore inficiendis uti solent. Id enim est στυπτικόν, siue adstringendi vi praeditum; ut ex usu et experientia constat. Plin. lib. XXXV. cap. XV. *Vis liquidi aluminis adstringere, indurare, rodere.* Paulo ante dixerat: *Inficendis claro colore lanis candidum liquidumque (alumen) utilissimum est.* Kust. In Ciz. pro καθάπερ est καθάπερ γε, et in altera epist. edit. καθάπερ γάρ. Kiess.

- 55) ἀνέκπλυτον] In Ciz. ἀν ἐκ πλυτον τά. Ibidem deinceps, ut in edit. Arc., ἀπίωντι. Tum γενησομένην: quam huius codicis lectionem etiam Koenius ad Gregor. Cor. p. 262. ed. Schaef. mitorauit. Idem Cd. denique ἐν ἑλίταλον. Hoc ἐν Reinesius in ἀν mutauit. — Pro μηδέποτε, quod ante legitur, in altera huius epistolae edit. est μηδέποκα. Kiess.

„μηδέποτε γεννησομένην ἐξίταλον· 34) τὸν αὐ-
 „τὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρι-
 „σκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν τὰς φιλοσοφίας ἐρα-
 „σθέντων, ὅπως μὴ διαψευσθῇ περὶ τινὰ τῶν
 „ἐλπιουσθέντων ἐσεῖσθαι καλῶν τε καὶ κατῶν. οὐ
 (64) „γὰρ κιβδηλῶς ἐνεπορεύετο λόγως, οὐδὲ πάγας,
 „ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν 35) σοφιστῶν τῶς νέως ἐμ-
 „πλέκοντι, ποτ' οὐδὲν κρύβουον σχολάζοντες·
 „ἀλλὰ 36) θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμά-
 „των ἥς ἐπιστάμων. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιη-
 „σάμενοι τὰν τήνῳ διδασκαλίαν, πολλὰ καὶ
 „37) δεινὰ δρῶντι, σαγηνεύοντες οὐ κατὰ κό-
 77 „σμον, οὐδ' ὡς ἔτυχε, τῶς νέως. Τοιγαροῦν
 „χαλεπῶς τε καὶ 38) προαλλεῖς ἀπεργάζονται

34) τὸν αὐτὸν] In Ciz. deest αὐτόν: item paulo post
 ante φιλοσοφίας articulus abest, vt in edit. Arc. Pro
 τῆς, vt scripsit Kuster., dedi τῆς. Tum Ciz. περι-
 ψευσθῇ pro διαψευσθῇ. Obrechtus, τινὰ pro neutro
 habens, locum sic interpretatus erat: ne bona vlla et
 honesta, quae sibi promittebant, eos subterfugerent.
 Altera epistolae edit. hunc locum sic exhibet: —
 ἀνὴρ παρισκιάζει τοὺς φιλοσοφίας ἐρασθέντας, ὅπως —
 τῶν ἐλπιουσθέντων ἐσεῖσθαι καλῶν κατῶν. Kiess.

35) σοφιστῶν] Ita recte Ciz. pro σοφιστῶν, quam for-
 mam habent Arcerius et Kusterus. Hic tamen bene
 in nota: „Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura
 „alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in commu-
 „nem a librariis temere mutata sunt: vt Lector facile
 „obseruabit.“ Ex eodem Ciz. deinceps restitui κρύβουον
 pro κρήνουον. Consentit Par. nam in marg. cod. Span-
 hem. notatum est κρύβοιον. — Altera epist. editio pro
 οἱ πολλοὶ tantum πολλοὶ legit. Kiess.

36) θείων τε] In Ciz. vt in Arc. deest τε. Deinceps
 Ciz. cum marg. cod. Spanhem. bene ἥς pro ἣν, cuius

eludendam, nec unquam euanituram sorbeant: eodem modo diuinus ille vir philosophiae deditos ante praeparabat, ne in quoquam eorum, quos bonos honestosque futuros esse spes facta erat, falleretur. Neque enim ille doctrinam adulteriam venditabat, neque pedicas, quibus plerique sophistarum, inutiliter otium collocantes, iuuentutem irretiunt: sed rerum diuinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero eius disciplinam mentiti, sub hoc praetextu multa grauia perpetrant, iuuenes praeter decorem et temerario ausu quasi sagena capientes. Vnde fit, vt auditores suos feroces et procaces reddant, dum moribus

lectionis etiam Koenius ad Gregor. Cor. p. 258. mentionem fecit. Idem codex paulo post suppeditauit τῇω pro τῆρου. *Kiess.*

37) δεινὰ] Ciz. δεινὰ et σαγινεύοντες. — Πολλὰ καὶ δεινὰ, e more Graecorum, vocem πολλοὶ aliis adiectiuis fere ita iungentium, vt vocula καὶ intercedat. Vid. Buttmann. ad Menon. Plat. p. 54. — Quae sequuntur verba, οὐδ' ὡς ἔτυχε, in quibus altera epist. editio nihil variat, corrupta videntur. Nam contrarium requiritur, aut, ἀλλ' ὡς ἔτυχε, aut, οὐδ' ὡς ἔοικε. *Kiess.*

38) προαλλεῖς ἀπεργάζονται τοῖς] In Ciz. προαλλεῖς ἀπεργάζονται τὰς. Deinceps ibidem ἐνκρίναντι et λόγος. In altera epist. editione ita: — τοὺς ἀκούοντας ἐγκρίναντι —. Ab ἐγκρίνημι est ἐγκρίναντι, ab ἐγκρίνω, ἐγκρίναντι. Pro θεῶς altera epist. edit. habet ἐλευθεροῦς. Tum post καθάπερ ex altera edit. addidi γὰρ, quod male positum ante βύρρορον ibi sustuli. Denique pro ἐγγεί malim ἐγγέαι, vt legitur in altera epist. editione. Nam h. l. cogitandum de vna eaque celestiter praeterlabente actione. *Kiess.*

„τὼς ἀκουστάς. ἐγκρίναντι γὰρ ἦθεσι τετρα-
 „γμένοις τε καὶ ὀλεροῖς θεωρήματα καὶ λό-
 „γως θεϊῶς. καθάπερ γάρ, εἴ τις εἰς φρέαρ
 „βαθὺ βορβόρου πλήρες ἐγγέοι καθαρὸν καὶ
 „διειδὲς ὕδωρ, τὸν τε βόρβορον ἀνετάραξε
 „καὶ τὸ ὕδωρ ³⁹⁾ ἐπαφάνιζεν· ὁ αὐτὸς δὲ τρώ-
 „πος τῶν οὕτω διδασκόντων τε καὶ διδασκο-
 „μένων. ⁴⁰⁾ πυκινὰ γὰρ καὶ λάσαι λόγμαι
 „περὶ τὰς φρένας καὶ τὰν καρδίαν πεφύκναι
 „τῶν μὴ καθαρώς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέν-
 „των, πᾶν τὸ ἄμερον καὶ πρᾶον καὶ λογιστι-
 „κὸν τῆς ψυχᾶς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι
 „προφανῶς μὲν ⁴¹⁾ αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι
 (65) „τὸ νοητικόν. Ὀνομάζομαι δὲ καὶ πρᾶτον
 „⁴²⁾ ἐπελθὼν αὐτῶν τὰς ματέρας, ἀκρασίαν τε

39) ἐπαφάνιζεν] Ita recte Ciz. consentiente Par. nam
 in marg. cod. Spanh. notatum est ἐπαφάνηζεν. In edd.
 Arc. et Kust. est ἡράνιδεν, vt in altera epistolae edi-
 tione. In Ciz. paulo post οὕτω δὲ pro οὕτω. Kiess.

40) πυκινὰ γὰρ καὶ λάσαι λόγμαι π.] Locum hunc
 citat Eustathius ad Il. β. p. 360. Edit. Rom. Ὁ δὲ παρὰ
 Ἰαμβλίχῃ Πυθαγορικὸς Αἰσὶς ἐκστρέψας εἰς ψόγον, ὡς ἀπὸ
 γῆς ὀρεινῆς παρείλκυσε τὸ νόημα, εἰπὼν γλώσση Λωρικῇ
 νοῦν τοιοῦτον, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσαι λόγμαι περὶ τὰς φρέ-
 νας καὶ τὰς καρδίας πεφύκναι τῶν μὴ καθαρώς τοῖς μαθή-
 μασιν ὀργιασθέντων, πᾶν τὸ ἡμέρον καὶ πρᾶον καὶ логи-
 στικὸν τῆς ψυχῆς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι προφανῶς
 αὐξηθῆναι καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν. Kust. Pro λάσαι
 in altera epist. editione est βαθεῖαι, et pro πεφύκναι,
 ἐμπεφύκναι. Ibidem desunt verba τοῖς μαθήμασιν.
 Kiess.

41) αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι τὸ νοητ.] In Editione
 Arcerii mendose admodum legitur, αὐξηθέν. καὶ προ-
 κύψαι τὸν αἰσιατικὸν ὀνόμαζε μήδε. Nos τὸ αὐξηθῆμεν

incompositis turbulentisque scientiam et doctrinam diuinam instillant. Ut enim, si quis in puteum profundum et alto luto repletum puram liquidamque aquam infuderit, et lutum commoverit, et aquam insuper turbauerit: eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce et discipulis. Ipsum enim pectus et cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quaedam et densa dumeta obsident, quae quicquid animae mansuetudinis, tranquillitatis et rationis habet, obfuscant, prohibentque prodire, succrescere et proserpere intelligendi facultatem. Conuenit autem et matres illorum dumetorum nominare

(quod Dorice dictum est pro ἀνέξηθῆναι) reuocauimus ex MS., τὸ νοητικὸν ex Eustathio, et ὀνομάζομαι (quod itidem Doricum est pro ὀνομάσαιμι) ex aliis Epistolae huius Editionibus. Kust. In altera epistolae editione hic locus multo plenius ita legitur: — λογιστικὸν ἐπισκιάζουσαι προφανήμεν ἀνέξηθῆν. ἐγκαταδεδύκαντι δὲ τῷ δάσει τοῦτω παντοῖαι κακότητες ἐμβοσκόμεναι, καὶ κλύουσαι καὶ μηδαμῶς εἶναι προκύψαι τὸν λόγον. ὀνομάζομαι, α. τ. λ. — Pro νοητικὸν in Ciz. est νοτιακόν: quamobrem, quum etiam pro νόημα dicatur νόημα, vera scriptura esse videtur νοατικόν. Eodem ducit αἰτιατικόν, quod Arc. habet, et νοτιακόν, quod etiam in margine cod. Spanhem. notatum est. Denique pro ὀνομάζομαι δὲ in Ciz. est, ὀνόμαξε. μη δὲ, quae sunt e vera lectione deprauata. Kiess.

¶ 12) ἐπελθῶν] Ciz. ἐπελθόν, in marg. Spanh. ἐπανελθῶν, Scalig. ἐπελθεῖν. Locutio πρώτων (ita dedimus pro πρώτων) ἐπελθῶν idem valet quod ἐκ τοῦ ἐπελθόντος, illico. Tum pro ἀκρασίην et πλεονεξίην, quae formae etiam in altera epistolae editione reperiuntur, e cod. Ciz. restituiimus ἀκρασίαν et πλεονεξίαν. Idem Ciz. habet πολύγων. Kiess.

„καὶ πλεονεξίαν· ἄμφω δὲ πολύγονοι πῖπν-
 78 „κάντι. 43) τὰς μὲν ὧν ἀκρασίας ἐκβεβλαστή-
 „κάντι ἄθεσμοι γάμοι, καὶ φθοραί, καὶ μέ-
 „θαι, καὶ παρὰ φύσιν ἄδοναί, καὶ σφοδραί
 „τινες ἐπιθυμίαι μέχρι βαράδρων καὶ κρημνῶν
 „διώκουσαι. ἤδη γάρ τις 44) ἀνάγκαξαν
 „ἐπιθυμίαι μήτε ματέρων μήτε θυγατέρων
 „ἀποσχέσθαι· καὶ δὴ παρεωσάμεναι πόλιν καὶ
 „νόμῳ, καθάπερ τύραννος, ἐπεριεαγαγούσαι
 „τῷ ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν
 „ἔοχατον ὀλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέ-
 „στασαν. τὰς δὲ πλεονεξίας ἐκπιφύκάντι ἀρ-
 „παγαί τε καὶ λαστεῖαι, πατροκτονίαι, ἱερο-
 „συλῖαι, φαρμακεῖαι, καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά.
 „45) δεῖ ὧν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς ἐνδυναι-

43) τὰς μὲν ὧν] In Arc. esse, τὰς μὲν οὖν, in Ciz. τὰς μὲν νῦν, in Kust. τὰς μὲν οἷν. Pro οὖν scripsimus ὧν, dialecto iubente. Deinceps pro ἐκβεβλαστήσαν, quod exstat in edd. Arc. Kust. et in altera epistolae editione, in Ciz. legitur ἐκβεβλαστήκοντι, et in margine cod. Spanhem. ἐκβεβλαστήκάντι. Valckenarius in epistola ad Röverum, p. 517. Ed. Theocrit. Berol. defendit ἐκβεβλαστήκοντι. At vero, quae in eadem Lysidis epistola leguntur, πῖπνκάντι (quod defenditur loco Eustathii, in quo est πῖπνκασι) et ἐκπιφύκάντι, fauent lectioni ἐκβεβλαστήκάντι, quam in textum recepinus. — Vocabulum ἐπιθυμίαι, quod post γάμοι habent Arc. et Kust., recte omittit Ciz., quem secuti sumus. Γάμοι deest in altera epistolae editione, in qua paulo post pro verbis, ἐπιθυμίαι μέχρι βαράδρων haec reperiuntur: ὁρμαὶ μέχρι θανάτων. Kiess.

44) ἀνάγκαξαν] Sic MS. pro ἠνάγκασαν, quod Arcerii Edit. habet. Prius autem est Doricum, posterius κοινόν. Kust. Pro νόμῳ in edit. Arc. et cod. Ciz.

intemperantiam et auaritiam; quarum utraque valde foecunda est. Nam ex intemperantia nascuntur nefariae nuptiae, et stupra, et ebrietas, et quae praeter naturam sunt voluptates, et cupiditates quaedam vehementiores, in barathrum et praecipitia propellentes. Iam enim quidam cupiditatibus abrepti nec matrum nec filiarum incestu abstinuerunt, adeoque contempta ciuitate et legibus, sicut tyrannus, manibus a tergo reuinctis, eam velut captiuam in extremam perniciem violenter detruserunt. Ex auaritia proueniunt rapinae atque latrocinia, parricidia, sacrilegia, veneficia, et si quae sunt alia hisce germana. Primum igitur siluas illas, in quibus hi

exstat νόμος. Ad ἀγκῶνας Reinesius adscripsit: I. ἀξίον, quibus scil. conscriptae seu consignatae erant leges apud Athenienses. v. Snidam et Harp. At ἀγκῶνας non esse mutandum, docet omnis ratio loci, cuius haec est sententia: Homines cupiditatum vehementia abrepti saepe adeo ciuitatem et leges possundant more tyrannorum. Ciuitatem enim pro captiuo tractant, eamque quasi manibus a tergo reuinctis in summam secum perniciem abripiunt. — Pro κατέστασαν in marg. Spanh. notatum est κατέστασαν. Deinceps Ciz. cum Arc. τὰς δέ. Item Ciz. post ὑπαγαγεῖς recte omittit τε καί. — In altera epist. editione locus ita legitur: καὶ δὴ παρεστώμεναι τὸν, καὶ πατέρα, καὶ πόλιν, καὶ τύραννον, ἐκπεριπαγεῖν τοὺς ἀγκῶνας κ. τ. λ. Kiess.

- 45) δεῖ ὥν πρῶτον] Sic scripsi pro δεῖ ὥν πρῶτον, quod Kusterus dedit. In Ciz. est δεῖ ὥν πρῶτον, et in margine πρῶτον. In altera epistolae editione est δεῖ ὥν τὸ γὰρ πρῶτον. — Tum pro ταῖς in Ciz. vt in Arc. est αἰς. Ibidem σιδήρεω. Denique post πάσαις in altera epistolae editione deest μεθ' ἡμῶν. Kiess.

„τῆται ταῦτα τὰ πάθη, πυρὶ καὶ οὐδαρῶ καὶ
 „πύσαις μαθημάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραντα
 „⁴⁶⁾ καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον τῶν
 „τοσοῦτων κακῶν, τοτηνικᾶδε ἐμφυτεύειν τι
 79 „χρήσιμον αὐτῷ ⁴⁷⁾ καὶ παραδιδόμεν.“ Ἰσοαν-
 (66) τὴν ἐπιμέλειαν καὶ οὕτως ἀναγκαιοτάτην
 48) ὥτε δὲ μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας
 ποιῶσθαι Πυθαγόρας, τιμὴν τε ἐξαίρετον ἐπι-
 θετο καὶ ἐξέτασιν ἀκριβεστάτην περὶ τὴν δι-
 δασκαλίαν καὶ μετάδοσιν τῶν αὐτῷ δεδογμέ-
 νων, βασανίζων τε καὶ διακρίνων τὰς τῶν
 ἐντυγχανόντων ἐννοίας, διδάγμασι τε ποικίλοις
 καὶ θεωρίας ἐπιστημονικῆς μυρίοις εἰδεσι.

K E Φ. ιή.

80 Μετα δὴ τοῦτο λέγωμεν, ὅπως τοὺς ἐγκρι-
 θέντας ὑφ' ἑαυτοῦ διήρηκε χωρὶς κατὰ τὴν
 ἀξίαν ¹⁾ ἐκάστους. οὔτε γὰρ τῶν αὐτῶν με-

46) καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμ.] Locus non solum cor-
 ruptus videtur, sed etiam mancus, quem sic rescri-
 pserim: καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμὸν, καὶ ἐλεύθερον τῶν
 τοσοῦτων κακῶν καταστίδαντα, τοτηνικᾶδε, etc. Sic
 omnia sunt clara. Τὸ εὐρόμενον certe in aliis Episto-
 lae huius Editionibus recte legitur. Kust. In Ciz.
 est ἐκκαθαίροντας καὶ εὐρομένους: e qua scriptura certe
 pluralis adsciscendus videtur, ita ut legatur ἐκκαθά-
 ραντας καὶ εὐρομένους. Verbum autem εὐρόσθαι, quum
 additum sit ἐλεύθερον, hoc loco non continuo spre-
 verim prae altero εὐρόσθαι. Deinceps e Ciz. restitui
 formam doricam ἐμφυτεύειν, ex eodemque recepi dau-
 tum αὐτῷ pro genitivo αὐτῶ, quem praebent Kuste-
 rus et margo Spanhem. In altera epistolae edit. locus

affectus stabulantur, igne ferroque et omnibus disciplinarum machinis purgare oportet, et rectam rationem a tantis malis in libertatem asserere: ac tum demum utile ei aliquid implantandum atque inserendum est. Tantam tamque necessariam curam disciplinarum et tam accuratum in docendo examen philosophiae praemittendum censebat Pythagoras, eoque efficiebat, ut et ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis et mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret diiudicaretque.

C A P. XVIII.

Posthaec dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit. Quum enim indole dissimiles es-

sic scriptus est: — *καὶ ἑνθάμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον τῶν τοσοῦτων παθῶν, τοτηνίκα φυτεῦσθαι τι χρηστὸν αὐτῷ παραδιδόμεν.* Kiess.

47) *καὶ παραδιδόμεν*] Arcerius haec verba male cum sequentibus coniunxit. Recte Kusterus, cum quo facit Cd. Ciz. Kiess.

48) *ἤτερο δεῖν*] Sic aperte Ciz. pro ὡς τὸ δεῖν, quod habent edd. Arc. et Kusteri. At iam Arcerius verum viderat. *Οὕτως* cum superlativo coniunctum, ut ante legitur, raro occurrit. Vid. Stephan. Thes. T. 2. p. 1553. — Pro *μυρίους* Ciz. *μυρίαν*. Kiess.

1) *ἐκάστοις*] In Ciz. *ἐκάστον*. Kiess.

τέχειν ἐπίσης πάντας ἢν ἄξιον, μὴ τῆς ὁμοίας
 ὄντας φύσεως· οὔτε ἄξιον ἢν τοὺς μὲν πάντων
 τῶν τιμιωτάτων ἀκροαμάτων μετέχειν, τοὺς
 δὲ μηδενός, ἢ 2) μὴδ' ὅλων μετέχειν. καὶ γὰρ
 τοῦτο ἢν ἀκοινώνητον καὶ ἄνισον. τῷ μὲν-
 τοι μεταδοῦναι τῶν ἐπιβαλλόντων λόγων ἐκά-
 στοις τὴν προσηκούσαν μοῖραν, τὴν τε ὠφέ-
 λειαν ἀπένεμεν ἅπασι κατὰ τὸ δυνατόν, καὶ
 τὸν τῆς δικαιοσύνης λόγον ἐφύλαττεν, ὅτι
 μάλιστα τὴν ἀξίαν ἐκάστοις ἀποδιδούς ἀφρό-
 ασιν. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον 3) τοὺς
 μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγο-
 (67) ριστάς· ὥσπερ Ἀττικούς τινας ὀνομάζομεν, ἐτέ-
 ρους δὲ Ἀττικιστάς· διελὼν οὕτω πρεπόντως
 τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστή-
 σατο, τοὺς δὲ ζηλωτάς τούτων δηλοῦσθαι ἐνο-
 81 μωθέτησε. Τῶν μὲν οὖν Πυθαγορείων κοινὴν
 εἶναι τὴν οὐσίαν διέταξε, καὶ τὴν συμβίωσιν
 ἅμα διὰ παντὸς τοῦ χρόνου διατελεῖν· τοὺς
 δὲ ἐτέρους ἰδίας μὲν κτήσεις ἔχειν ἐκέλευσε,
 συνιόντας δὲ εἰς ταυτὸ συσχολάζειν ἀλλήλοις.
 καὶ οὕτω τὴν διαδοχὴν ταύτην ἀπὸ Πυθαγό-
 ρου κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους συστήναι.

2) μὴδ' ὅλων] Scripsi ὅλων pro ὅλως, quod ante lege-
 batur. Necessaria est haec mutatio, ne eadem res
 bis dicatur. Item paulo post pro τῷ μέντοι dedi τῷ
 μέντοι. In viroque vitio omnes consentiunt. —
 Verbum ἐπιβάλλειν eodem, quo hic modo, legitur
 cap. 19. sect. 90. τὴν ἐπιβάλλουσαν μοῖραν. Tum in
 Ciz. ἀπένεμεν: ibidemque post ἀφράσας deest καί.
 Kiess.

sent, par non erat, vt omnibus ex aequo eadem largiretur: indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quaeque audienda proponere, aliis nihil indulgere, aut non vniuersa: quod quidem communicationis et aequalitatis legibus aduersum erat futurum. Eo tamen, quod quibusuis iustam conuenientis doctrinae portionem tribuebat, utilitatem inter omnes partiebatur pro virili, et iustitiae distributivae munia implebat, congruentem unicuique instructionem largiens. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellauit, alios vero *Pythagoristas*: plane vti quosdam Atticos, nonnullos autem Atticistas dicimus. Ita nominibus apte distinctis. quosdam genuinos esse statuit, caeteris vero praescripsit, vt se horum imitatores praestarent. Pythagoreis igitur bonorum omnium communionem indixit, eosque per omnem vitam vna degere voluit: caeteris autem praecepit, vt suas quisque opes seorsim possiderent, sed studiorum communium gratia in vnum locum conuenirent. hicque philosophandi modus a Pythagora vterque ad successores translatus

3) τοὺς μὲν Πυθαγορείους καὶ.] Vide Schefferum de *Philos. Ital.* cap. XI. p. 100, 101. *Kust. Add. Tiedemann.* p. 273. sq. *Meiners.* p. 463. — In *Ciz. Πυθαγορείους.* Citauit hunc Iamblichi locum Koenius ad *Gregor. Cor.* p. 67. ed. *Schaeff. Kiess.*

Κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸν τρόπον δύο ἦν εἶδη τῆς φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γένη καὶ τῶν μεταχειριζομένων αὐτήν, οἱ μὲν 4) Ἀκουσματικοί, οἱ δὲ Μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοὶ ὁμολογοῦντο Πυθαγόρειοι εἶναι ὑπὸ τῶν ἐτέρων· τοὺς δὲ Ἀκουσματικούς οὗτοι οὐχ ὁμολόγουν, οὔτε τὴν πραγματείαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγόρου, ἀλλ' Ἰππασίου. τὸν δὲ Ἰππασίον οἱ μὲν Κροτωνιάτην φασίν, οἱ δὲ Μεταποντί-
 82 νον. 5) Ἔστι δὲ ἡ μὲν τῶν Ἀκουσματικῶν φιλοσοφία ἀκούσματα 6) ἀναπόδεικτα καὶ ἀνευ λόγων, ὅτι οὕτω πρακτέον· καὶ τᾶλλα, ὅσα παρ' ἐκείνου ἐρρέθη, ταῦτα πειρῶνται διαφυλάττειν ὥς θεῖα δόγματα· 7) αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγειν προσποιῶνται, οὔτε λεκτέον (68) εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ὑπολαμβάνουσι τοῦτους ἔχειν βέλτιστα πρὸς φρόνησιν, οὔτινες πλεῖστα ἀκούσματα ἔσχον. πάντα δὲ 8) τοιαῦτα ἀκούσματα διήρηται εἰς τρία εἶδη. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστὶ, σημαίνει· τὰ δέ, τί μάλιστα· τὰ δέ, τί δεῖ πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν οὖν, τί ἐστὶ, τοιαῦτα· οἷον, τί

4) Ἀκουσματικοί] In Ciz. ἀκουσματικός. Ibidem desunt haec verba: οἱ δὲ Μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοί. Deinceps idem Ciz. pro Ἰππασίου habet Ἰππιδίου, postea tamen Ἰππασίον. Memoratur hic Hippasus cap. XXIII. s. 104. Kiess.

5) Ἔστι] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. ἐστὶ. Kiess.

6) ἀναπόδεικτα] Antea male, ἀναπόδεικτα. Kust. Deinceps Ciz. καὶ τέ ἄλλα, atque ἐκείνους pro ἐκείνου. Kiess.

duravit. Iuxta aliam autem philosophandi formam sectatores Pythagorae diuidebantur in *acusmaticos* et *mathematicos*: quorum hosce reliqui Pythagoreos confitebantur; sed mathematici negabant acusmaticos tales esse: utpote qui non a Pythagora, sed ab Hipaso, quem Crotoniatam quidam, alii vero Metapontinum faciunt, disciplinam suam haberent. Versatur autem acusmaticorum philosophia circa auditiones demonstratione et rationibus destitutas: nimirum ita esse agendum; aliaque quae ab Illo acceperunt praecepta, ut diuina dogmata custodire an-nituntur; ipsi vero a se neque dicere quicquam sibi assumunt, neque dicendum esse affirmant: sed vel de ipsis existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima eius dicta teneant. Haec vero in tres classes diuisa sunt: quaedam enim indicant, quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua, quid faciendum sit, quid non. Ea quae versantur circa quaestionem, quid

- 7) αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγ.] Locum hunc antea mutilum ex codice MS. suppleni. In priorē enim Edit. desunt verba haec: οὔτε λέγειν προσποιῶνται, οὔτε λεγέον εἶναι· ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem absque dubitatione rescribendum est, περὶ αὐτῶν, sensu sic exigente. Kust. Equidem malim αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν, ipsi sua sponte. Paulo post Ciz. προσφώνησιν pro πρὸς φρόνησιν. Kiess.
- 8) τοιαῦτα] Ciz. τὰ οὕτως. Idem deinceps διαιρέται, et pro τί εἶναι tantum τί habet. Kiess.

ἔστιν αἱ μακάρων νῆσοι, ἥλιος, σελήνη; τί ἐστι
τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τετρακτύς; 9) ὅπερ
ἔστιν ἡ ἁρμονία, ἐν ἣ αἱ Σειρήνες. τὰ δέ, τί
μάλιστα, οἶον, τί τὸ δικαιοτάτον; θύειν. τί
το σοφώτατον; ἀριθμός. δεύτερον δέ, τὸ τοῖς
πράγμασι τὰ ὀνόματα τιθέμενον. τί σοφώ-
τατον τῶν παρ' ἡμῖν; ἰατρική. τί κάλλιστον;
ἁρμονία. τί κράτιστον; γνώμη. τί ἄριστον;
εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέστατον λέγεται; ὅτι
πονηροὶ οἱ ἄνθρωποι. διὸ καὶ ποιητὴν Ἰσπο-
δάμαντά φασιν ἐπαινέσαι αὐτὸν, ¹⁰⁾ τὸν Σα-
λαμίνιον, ὃς ἐποίησεν·

Ἦ θεοὶ, πόθεν ἐστέ, πόθεν τοιοῦδ' ἐγένεσθε;

Ἄνθρωποι, πόθεν ἐστέ, πόθεν κακοὶ ὥδ' ¹¹⁾ ἐγένεσθε;

83 Ταῦτα καὶ ¹²⁾ τοιαῦτα ἔστι τὰ τούτου τοῦ
(69)

9) ὅπερ ἔστιν ἡ ἁρμονία] Locutus est obscurus, ex quo
ut commodus aliquis sensus eliciatur, scribendum
puto, τί ἐστιν ἡ ἁρμονία, ἢ ἥδον αἱ Σειρήνες. Sed, ut
verum fatear, mihi ipse non satisfacio. Kust. Ve-
rissima mihi videtur sententia Logani in Miscell.
Obs. p. 95. proposita, qui intelligit Sirenes deas
illas orbium coelestium modulatrices, de quibus lo-
quitur Plato de Rep. lib. X. p. 329. Bip. unde earum
meminit Macrobius Saturn. lib. II. c. 3. Hanc enim
sententiam a Pythagora fluxisse, non est dubitandum.
Idem Loganus merito reprehendit Obrechtii interpre-
tationem: quaecumque sit harmonia, qua Sirenes canebant?
locumque ipsum sic constituit: Pythagoras interroga-
tus: quid esset mens divina omnium praescia? respon-
dit: τετρακτύς: quae etiam est ea harmonia, qua omnia
constare vos docui, etiamque illa divina et coelestia.
Videtur igitur Loganó haec loci interpunctio placuisse:
τί ἐστι — μαντεῖον; τετρακτύς: ὅπερ ἔστιν ἡ ἁρμονία κ. τ. λ.
Nondum omnes tenebrae loci huius obscurissimi discus-
sae sunt. De vocabulo τετρακτύς conf. Sturzii V. C.

res sit, huiusmodi sunt: quid sint beatorum insulae, sol, luna? quid sit oraculum Delphicum, tetractys? quae est harmonia Sirenum. Ea autem quibus quaeritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit iustissimum? sacra facere. quid sapientissimum? numerus; ac deinceps, quod rebus nomina imposuit. quid in rebus humanis sapientissimum? medicina. quid pulcherrimum? harmonia. quid robustissimum? mens. quid optimum? beatitudo. quid verissime dictum? quod homines mali sint: vnde et poetam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum aiunt, qui cecinerat,

O Di! quo genere estis? quae ab origine tales?
Vnde, homines, vobis tam pravi est seminis ortus?

Hae atque huiusmodi sunt huius generis

notam ad Empedoclem p. 672 — 677. — In Ciz. est *σσιγήνας*. — Vti hic: *τί τό σοφώτατον; ἀριθμός*. ita Aelian. V. H. Tom. I. p. 281. ed. Kühn. *ἔλεγεν, ὅτε πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμός*. δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα δέμενος. *Kiess.*

10) τὸν Σαλαμίνιον] Non recte hunc locum cepit Reinesius, qui Salaminium intellexit Solonem. Imo scriptoris mens est: Pythagoras laudavit poetam Hippodamanta Salaminium, qui cecinit. *Kiess.*

11) ἐγένεσθε] Ita scripsi duce cod. Ciz. in quo est *ᾧδ' ἐγένεσθαι*. Apud Arc. et Kust. legitur *ᾧδε γένεσθε*. *Kiess.*

12) τοιαῦτα ἐστὶ] Ciz. recte *ἔστι*. Kust. *ἐστὶ*. In iis quae sequuntur, oratio manca est, et videtur post *τοιαῦτων* excidisse *δηλοῦ*, vel simile quid. — Deinceps iterum recte Ciz. *ἔστι* δὲ pro *ἐστὶ* δέ, quod Kusterus intactum reliquit. *Kiess.*

γένους ἀκούσματα. ἕκαστον γὰρ τῶν τοιούτων, μάλιστα τί ἐστιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ αὐτὴ τῇ τῶν ἐπὶ σοφιστῶν λεγομένη σοφία. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐξήτουν, οὐ τί ἐστὶ τὰγαθόν, ἀλλὰ τί μάλιστα; οὐδέ, τί τὸ χαλεπόν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ αὐτὸν γινῶναι ¹³⁾ ἐστίν. οὐδέ, τί τὸ ῥάδιον· ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶστον; ὅτι ¹⁴⁾ τῷ ἔθει χρῆσθαι. τῇ τοιαύτῃ γὰρ σοφίᾳ μετηκολουθηκέναι ἔοικε τὰ τοιαῦτα ἀκούσματα. ¹⁵⁾ πρότερον γὰρ οὗτοι Πυθαγόρου ἐγένοντο. τὰ δέ, τί πρακτέον, ἢ οὐ πρακτέον, τῶν ἀκουσμάτων τοιαῦτά ἐστιν· οἷον, ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι. ¹⁶⁾ δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπεύοντας τον θεόν. ἢ ¹⁷⁾ ὅτι δεῖ τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρότερον· ἢ ὅτι οὐ δεῖ τὰς λεωφόρους βαδίζειν ὁδοὺς, οὐδὲ εἰς περιρῥαντήριον ἐμβάπτειν, οὐδὲ ἐν βαλανείῳ λούεσθαι. ¹⁸⁾ ἄδηλον γὰρ

¹³⁾ ἐστιν] Hoc verbum, quod prorsus incommodum est, deleam. Ita nec deinceps post χρῆσθαι quicquam additur. Neque vero probandum ὅ τι, quemadmodum ante τὸ αὐτὸν in Ciz. scribitur. *Kiess.*

¹⁴⁾ τῷ ἔθει] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, τῷ ἔθνη χρῆσθαι: cui loco vt desperato Arcerius anacriscum apposuerat. *Kust.* Videtur scribendum: τὸ ἔθει χρῆσθαι. Tum Ciz. rursus ὅ τι. *Kiess.*

¹⁵⁾ πρότερον] In marg. Spanh. πρότεροι. Vtrumque bonum. *Kiess.*

¹⁶⁾ δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπ.] Eandem procreandorum liberorum causam tradit Plato lib. VI. de Legib. p. 622. Χρῆ τῆς αἰγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι τῷ παιδὶ παιδὸν καταλείπειν, αἰεὶ τῷ θεῷ ὑπηρέτας ἀνδ' αὐτοῦ παραδιδόντα. Sic enim locum hunc corripo. *Kust.* Vulgata in Platone (Vol. VIII. p. 296. Bip.)

auditiones. singulae enim harum ostendunt, quid sit maxime. Est autem haec eadem cum illa septem Sophorum sapientia. nam et illi quaerebant, non quid simpliciter bonum esset, sed quid maxime tale? nec quid difficile, sed quid difficillimum? nempe, se ipsum nosse: neque quid facile, sed quid facillimum? scilicet, facere quod adsueueris. huius enim ipsius sapientiae imitatione dicta ista videntur prodita esse: utpote cum illi septem Pythagora antiquiores fuerint. Quod porro praecepta de iis quae facienda, quaeve omittenda sint, attinet, ea talia erant: Liberos esse suscipiendos. oportet enim vicissim relinquere numinis cultores. Dextro pedi calceum prius esse induendum; neque via publica ingrediendum; neque in aquimali intingendum; neque in balneo lavandum; nam circa omnia ista incertum

lectio est, καταλείποντι αἰ τῷ θεῷ ὑπερέτας ἀνθ' αὐτοῦ παραδιδόναι: in qua praeter unam literulam nihil corruptum est. Nam pro καταλείποντι scribendum est καταλείποντα. Dativus καταλείποντι debetur librario, qui hoc participium cum articulo τῷ, non articulum τῷ, ut debebat, cum infinitivo παραδιδόναι coniungeret. *Kiess.*

- 17) ὅτι δὲ τὸν δεξιὸν ὑποδ.] De hoc aliisque symbolis Pythagoricis vide etiam Nostrum in *Protreptico* sub finem, et Interpretes ad Laertium in *Pythagora*. *Kust.*
 18) ἄθλον γὰρ ἐν πᾶσι τοῦτοις, εἰ καὶ τῶν.] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim pessime legebatur, ἄθλον γὰρ ἐν πᾶσι τοῦτοις οἱ κατεῖδον οἱ κοιν. *Kust.* Reines. in *Ciz.* adscripsit, εἰ κατεῖδον οἱ κοιν. *Kiess.*

ἐν πᾶσι τούτοις, εἰ καθαρεύουσιν οἱ κοινω-
 84 νοῦντες. Καὶ ἄλλα τάδε· γορτίον μὴ συγκα-
 θαιρεῖν· οὐ γὰρ δεῖ αἴτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ
 (70) πονεῖν· συνανατιθέναι δέ. Χρυσὸν ἐχούσῃ μὴ
 πλησιάζειν ἐπὶ τεκνοποιῖα. Μὴ λέγειν ἄνεν
 φωτός. Σπένδειν τοῖς θεοῖς κατὰ τὸ οὗς τῆς
 κύλικος, οἶωνοῦ ἕνεκα, καὶ ὅπως μὴ ἀπὸ τοῦ
 αὐτοῦ πίνηται. Ἐν δακτυλίῳ μὴ φέρειν ση-
 μεῖον θεοῦ εἰκόνα, ¹⁹⁾ ὅπως μὴ μαινῆται.
 ἄγαλμα γάρ, ὅπερ δεῖ φυτεῦσαι ἐν τῷ οἴκῳ.
 Γυναικα οὐ δεῖ διώκειν τὴν αὐτοῦ· ἰκέτις γάρ.
 διὸ καὶ ²⁰⁾ ἀφ' ἐστίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ λῆψις
 διὰ δεξιᾶς. μῆδὲ ²¹⁾ ἀλεκτρονὸνα λευκὸν θύειν·

19) ὅπως μὴ μαινῆται] In priore Edit. particula μὴ male exciderat. Kust. Eadem deest in Ciz. Kiess.

20) ἀφ' ἐστίας ἀγόμεθα] Vide supra, Num. 48. Kust. Peruersissima est ratio Cuperi in Obs. p. 273. proposita, qui legit, καὶ μὴ λῆψις διὰ δεξιᾶς: vt subadiatur γένοιτο vel εἴη. Idem enim est, inquit Cuper, quod ait lib. 2. symb. 28. δεξιὰν μὴ παντὶ ῥηδίως ἱμβαλε. In quo fallitur vir doctus. Locus enim in capiendus est, vt dicatur vxor tum, quum ab ara ducitur, dextra prehendi. Hoc vero amplum fuit vxoriquē honorificum; nam Pythagorei vetabant, ne sui obuio cuius dextram iniicerent. De (honore dextrae habito conferri potest locus Protreptico p. 351. οἱ τὴν δεξιὰν τῶν χειρῶν ἐντιμωτέραν ἀνόμασαν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δέχασθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ δεκτὴν ὑπάρχειν ἐν τῷ μεταδιδόναι. Kiess.

21) ἀλεκτρονὸνα λευκὸν θύειν] In priore Edit. vox θύειν deest: quam huic loco reddidi auctoritate ipsius Iamblichi in Protreptico p. 146. (p. 314.), vbi ait, ἀλεκτρονὸνα τρέφε μέν, μὴ θύε δέ. Kust. Loganus p. 95. pro ἰκέτις, quod hic ei otiosum et e praecedente ἰκέτις huc illatum videbatur, scribit κτείνειν, Kusterum

esse, an, qui iis vna vtuntur, puri sint. Atque alia huius generis sunt: non ad onus subleuandum, ne simus causa non laborandi; sed ad imponendum, opem praestari debere. Cum muliere aurum gestante non esse rem habendam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, et ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse, quod domi statuendum sit. Vxorem non esse male tractandam, supplicem quippe; vnde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album laedendum,

improbans, quod e Protreptico hic addiderit *θύειν*: hic enim non *θύειν*, sed *κτείνειν* prohiberi. *Μηνός* idem vir doctus intelligi posse putat *Apollinis*. Vt enim Luna siue Diana *Μήνη* dicitur, ita Solem siue Apollinem *Μήνα* (*Μήν*) dici potuisse. Sacrum autem fuisse gallum Soli seu Apollini, ex Pausania lib. I. *Eliac.* p. 338. et aliis constare. Quae Logani ratio, exceptis iis, quae de vocabulo *Μήν* dixit, probabilior est, quam Cuperi, coniicientis, legendum esse, *ἐκείτης γὰρ ἱερὸς τῆς Μήνης*. Suidas haec habet: *μήτε λευκὸν ἀλεκτριονά ἐσθίειν, ὡς ἱερὸν τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ὥρας μηνύοντα*. Diogenes Laert. haec: *ἀλεκτριονός μὴ ἀπιεσθαι λευκοῦ, οὗ ἱερὸς τοῦ Μηνός καὶ ἐκείτης. τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν· τῷ τε Μηνὶ ἱερὸς· σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας*. Locus Iamblichi plus vna ratione probabiliter constitui potest. Certa ratio a libris Mss. expectanda est. Legi igitur sic potest: *μηδὲ ἀλεκτριονά λευκὸν κτείνειν· ἱερὸς γὰρ τοῦ μηνός*. Dubitari tamen licet, virum *θύειν*, quod symbolo illo a Kustero citato defenditur, neque adeo a *κτείνειν* differt, an *κτείνειν*, quod ad literarum

ἰκέτης γάρ, ἱερὸς τοῦ μηνός· διὸ καὶ σημαί-
 85 νοῦσιν ὥραν. Καὶ συμβουλευεῖν μηδὲν παρὰ
 τὸ βέλτιστον τῷ συμβουλευομένῳ· ἱερὸν γάρ
 22) συμβουλή. Ἀγαθόν, οἱ πόνοι· αἱ δὲ ἡδο-
 ναὶ ἐκ παντὸς τρόπου κακόν. 23) ἐπὶ κολά-
 σεως γάρ ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. Θύειν
 χρή ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τα ἱερὰ προσιέναι.
 24) Εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γάρ πά-
 ρεργον δεῖ ποιῆσθαι 25) τὸ θύειν. Ὑπομένον-
 τα καὶ ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἔμπροσθεν
 τελευτῆσαι, ἀγαθόν· ἐναντίως δέ, ἐναντίον.
 (71) 26) εἰς μόνον τῶν ζώων οὐκ εἰσέρχεται ἀνθρώ-
 που ψυχή, ἃ θέμις ἐστὶ τυθῆναι. διὰ τοῦτο
 τῶν θυσίμων χρή ἐοθίειν μόνον, οἷς ἂν τὸ

vocabuli ἰκέτης similitudinem propius accedit, sit præ-
 ferendum. Verum quum gallus in hominum tectis
 degens hominum etiam fidem implorare videatur:
 commodissime hominum ἰκέτης appellatur. Hinc vlti-
 ma e Diogene ita legi possunt: ἱερὸς γάρ τοῦ μηνός
 καὶ ἰκέτης. Particula καὶ saepe excidit. Kiess.

22) συμβουλή. Ἀγαθόν οἱ π.] Antea absque distin-
 ctione legebatur, συμβουλή ἀγαθόν οἱ π. quam confu-
 sionem non animaduertens Arcerius, συμβουλῆς ἀγαθόν
 οἱ πόνοι, legendum censuit, vertitque, *Labores enim
 consilii donum sacrum sunt*: quo quid a vero sensu
 alienius dici potuit? Kust. Cap. IX. sect. 49. haec
 sententia occurrit: οὐ γάρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλήν
 ἱερὸν, ὥς τὸν ἔπαινον. Kiess.

23) ἐπὶ κολάσεως] Loganus, recte censens, sententiam
 ab Obrechtio extusam auctoris sensui vix respondere,
 ita scribit: ἐπὶ ἀπολασίας γοῦν ἐλθ. Neque tamen eidem
 vaequequaque placet ἔρχεσθαι ἐπὶ ἀπολασίας, quod lin-
 guae Graecae genius pati non videatur. Verbum
 κολασθῆναι interpretatur cohiberi, non puniri. — Si

quia et hic supplex et lunae sacer est; unde et horas denuntiat. Consilium poscenti nullum aliud quam optimum dandum esse; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Quum enim ad luendas poenas nascamur, poenas etiam nos luere debere. Sacrificandum et templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse e via diuertendum; non enim obiter aut in secundis curis deum habendum esse. Bonum esse vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere; malum vero, contrarium. Animam humanam in ea sola animalia non ingredi, quae mactare fas est; ideoque ex immolabilibus illa sola comedenda, quae pro victi-

contuleris et ea quae praecedunt et hunc locum Protreptici cap. VIII. p. 134. τοῦτο γὰρ θεῖον οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, τὸ φάναι διδόναι τὴν ψυχὴν τιμωρίαν καὶ εἶναι ἡμῶς ἐπὶ κολάσει μεγάλων τινῶν ἁμαρτημάτων. hanc expectabis sententiam: quum enim castigationis causa hanc vitam ingressi simus, oportet nos castigari: quae subiecta erit huic loco, si legeris: ἐπὶ κολάσει γὰρ ἡμῶς ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. *Kiess.*

24) Εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γὰρ π.] Porphyrius de Vita Pyth. praeceptum hoc Pythagoricum sic effert: Προσκυνεῖν δὲ μὴ ἐκ παρέργου τοὺς θεοὺς, ἀλλ' οἰκοῦν ἐπὶ τοῦτο ὠρμημένους. *Kust.*

25) τὸ θεῖον] Ita scripsi monentibus Arcerio et Kustero, pro τὸν θεόν, quod antea legebatur. *Kiess.*

26) εἰς μόνα] Μόνα pro μόρον, quod habent edd. Arc. et Kust., item ed. Ciz., scribendum esse, vir doctus ad marginem codicis Spanhem. recte monuit. Tum in Ciz. pro ἃ exaratum est οἷς. *Kiess.*

ἐσθίειν καθήκη· ἄλλου δὲ μηδενὸς ζῶον· τὰ
 μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν ἀκουσμάτων ἐστί· τὰ δὲ
 πλεῖστον ἔχοντα μῆκος, περὶ τε θυσίας, καθ'
 ἐκάστους τοὺς καιροὺς πῶς χρή ποιῆσθαι, τὰς
 τε ἄλλας, καὶ περὶ μετοικήσεως τῆς ἐντεῦθεν,
 καὶ περὶ τὰς ταφάς, ²⁷⁾ πῶς δεῖ καταθάπτει-
 86 σθαι. ²⁸⁾ Ἐπ' ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται, διὰ
 τί δεῖ· οἷον, ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι ἕνεκα τοῦ
 καταλιπεῖν ἕτερον ἀνθ' ἑαυτοῦ θεῶν θεραπευ-
 τήν· τοῖς δὲ οὐδεὶς λόγος πρόςεστι. καὶ ἕνα
 μὲν τῶν ἐπιλεγόμενων δόξει προσπεφυκέναι,
 ἅπερ ἂν ἦ· ἕνα δὲ πόρρω· οἷον περὶ τοῦ τὸν
 ἄρτον μὴ καταγνύναι, ὅτι πρὸς τὴν ἐν ἥδου
 κρίσιν ²⁹⁾ συμφέρει. αἱ δὲ προστιθέμεναι
 30) εἰκοτολογίαι περὶ τῶν τοιούτων οὐκ εἰσι
 Πυθαγορικαί, ἀλλ' ἐνίων ἔξωθεν ἐπισοφίζο-
 μένων καὶ πειρωμένων προσάπτειν εἰκότα λό-
 γον· οἷον καὶ περὶ τοῦ νῦν λεχθέντος, διὰ τί

27) πῶς δεῖ] Ciz. πῶς δῆ. Kiess.

28) Ἐπ' ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται, διὰ τί δεῖ] Ita hunc
 locum restitui duce cod. Ciz. in quo est: ἐπὶ ἐνίων —
 ἐπιλέγεται τι δεῖ. Antea legebatur: ἐπὶ ἐνίων — ἐπιλέγε-
 σθαι δεῖ. Exempla, quae deinceps ab auctore afferun-
 tur, certam loci restituendi rationem monstrabant
 Ἐπιλέγειν simpliciter est insuper dicere, addere. Kiess.

29) συμφέρει] MS. noster cum negatione habet, οὐ
 συμφέρει: quod considerandum est. Kust. Etiam Ciz.
 et margo cod. Spanh. habent οὐ συμφ. Locus est ob-
 scurus, cui obscuritate similis est hic Diogenis:
 ἄρτον μὴ καταγνύνειν, ὅτι ἐπὶ ἕνα οἱ πάλοι τῶν φίλων ἐφοί-
 των, καθάπερ καὶ νῦν οἱ βάρβαροι· μηδὲ διακρίν, ὃς
 συνάγει αὐτοὺς. αἱ δὲ πρὸς τὴν ἐν ἥδου κρίσιν. Arcegius
 opinatur, forsitan ritum fidelium Christianorum taxari.

mis caedere licet; a caeteris omnibus abstinendum. Atque aliae quidem auditionum huiusmodi sunt: aliae vero prolixissimae, de sacrificiis, quomodo tum stato quouis tempore, tum caetera peragenda sint, et de discessu ex hac vita: item de sepultura, quomodo sit instituenda. Et quibusdam quidem ratio adiicitur, ob quid oporteat: vt, suscipiendos esse liberos, vt post te alium succedaneum deorum cultorem relinquas.

Aliis vero subiecta ratio non est. Quaedam porro rationes e propinquo assumptae; nonnullae vero longius petitae sunt: vt, quod panis frangendus non sit, quoniam ad iudicium apud inferos conducit. Sed hae idoneae rationes additae non sunt Pythagoricae, sed quorundam extraneorum, qui eas comminiscuntur et idoneam rationem dictis conantur annectere: vt vel de eo,

Erasmus in Adag. p. m. 736. „Admonet non esse „dirimendam amicitiam: propterea quod antiquitus „amicitia pane conciliabatur. Vnde et Christus princeps noster distributo pane perpetuam inter suos amicitiam consecrabat. Proinde non convenire frangi „id, per quod amici conglutinantur.“ *Kicss.*

30) εἰκοτολογία] Occurrit hoc vocabulum etiam in loco Archytae apud Stobaeum p. 724. vbi Heeren. explicat coniectationes de probabili rerum euentu. Nostro loco intelliguntur iustae s. idoneae rationes, quamobrem aliquid sit agendum. — Paulo post pro εἰκότα λόγων, quod habent Kusterus et margo cod. Spanh., Ciz. exhibet εἰκαταλόγων, de quo Reinesius ex Arcer. edit. fecit εἰκοτόλογον. *Kicss.*

οὐ δεῖ καταγνύναι τὸν ἄρτον. οἱ μὲν γάρ
 φασιν, ὅτι οὐ δεῖ τὸν συνάγοντα διαλύειν.
 (72) 31) τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβαρικῶς πάντες ἐπὶ ἑνα
 ἄρτον οὐνέδαν οἱ φίλοι· οἱ δ', ὅτι οὐ δεῖ οἰσ-
 νὸν ποιῆσθαι τοιοῦτον ἀρχόμενον, καταγνύν-
 τα καὶ συντρίβοντα. 32) ἅπαντα μέντοι, ὅσα
 περὶ τοῦ πράττειν ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν,
 ἐστόχασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁμιλίας, 33) καὶ
 ἀρχὴ αὕτη ἐστί, καὶ ὁ βίος ἅπας συντίεταται
 πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ· καὶ ὁ λόγος αὐ-
 87 τός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας. Γελοῖον γὰρ
 ποιοῦσιν ἄνθρωποι ἄλλοθεν ποθεν ζητοῦντες
 τὸ εὖ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ὅμοιον ὥσπερ
 ἂν εἴ τις ἐν βασιλευμένῃ χώρᾳ τῶν πολιτῶν
 τινὰ 34) ὑπαρχον θεραπεύοι, ἀμελήσας αὐτοῦ
 τοῦ πάντων ἀρχontos. τοιοῦτον γὰρ οἶονται
 ποιεῖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τε
 θεός, καὶ οὗτος πάντων κύριος, δεῖν ὁμολο-
 γεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τὸ ἀγαθὸν αἰτεῖν.

31) τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβ.] Vide Menagium ad Laert.
 lib. VIII. Num. 35. Kust. In Arc. et Ciz. est τὸ δεῖ,
 et paulo inferius in eodem Ciz. καταγνύναι καὶ συντρί-
 βοντα. Kiess.

32) ἅπαντα μέντοι, ὅσα περὶ τοῦ πράττειν — ἐναντίας
 ἔχουσι, τὰ ἐναντία] Totus hic locus repetitur infra,
 Num. 137. quod et de aliis locis miror. Quid enim
 crebra illa ταυτολογία opus est? Kust.

33) καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστί] Locus hic turbatus est et cor-
 ruptus, quem sic in ordinem redigo: ἐστόχασται πρὸς
 τὸ θεῖον, καὶ ὁ βίος ἅπας συντίεταται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν
 τῷ θεῷ· καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ λόγος οὗτος τῆς φιλοσο-

quod **modo** dictum est, quare panis frangendus **non** sit, alii quidem aiunt propterea, quod **non** oporteat congregationis causa factum **dissolvere**; cum antiquis moribus barbarorum omnes amici ad vnum panem conuenerint: alii vero dicunt, auspicantem aliquid **non** oportere frangendo comminuedoque huiusmodi omen praeberere. Ac omnia quidem **praecepta**, quibus, quid agendum, quid **non** agendum sit, definiunt, ad diuinum **nun** tendunt, estque hoc principium et eo **omnis** vita ordinatur, vt deum sequamur; atque haec est huius philosophiae ratio. Ridicule enim agunt homines, qui, quod bonum **est**, aliunde quam a diis petunt: perinde **ac** si quis in prouincia regis potestati **subiecta** quendam e ciuium numero praefectum colat, neglecto eo, qui omnibus **dominatur**: tale enim quid Pythagorei existimant **ab** hominibus illis fieri. Quum enim et deus **sit**, et omnibus imperet, in confesso est, bonum a domino petendum esse. omnes

φίας. Sic expedita sunt omnia. Vide Nos etiam infra ad Num. 137. Kust. Post Θεῶν Reinesius adscripsit ὁμολογίας, e sect. 137. Sed genuinum vocabulum est ὁμιλίας, quod ibi a viro docto in marg. cod. Spanhem. adnotatum, et a nobis utroque loco auctori redditum est. Vltima in hunc modum scribenda videntur: καὶ ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ ὁ λόγος οὗτος ταύτης τῆς φιλοσοφίας. Kiess.

34) ὑπαρχον] Cd. Ciz. cum Arc. ὑπάρχον. Kiess.

πάντες γάρ, οὓς μὲν ἄν φιλῶσι, καὶ οἷς ἂν
 χαίρωσι, τοιούτοις διδόναι τάγαθά· πρὸς οὓς
 δὲ ἐναντίως ἔχουσι, τὰ ἐναντία. τούτων μὲν
 (73) αὕτη καὶ τοιαύτη σοφία. ἦν δὲ τις Ἰππομέδων
 35) ἄγριος Αἰνεύς Πυθαγόρειος τῶν Ἀκουσμα-
 τικῶν, ὃς ἔλεγεν, ὅτι πάντων τούτων 36) ἐκεί-
 νος λόγους καὶ ἀποδείξεις εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ
 37) παραδίδοσθαι διὰ πολλῶν 38) καὶ αἰεὶ ἀρ-
 γοτέρων, 39) τὸν μὲν λόγον περιηρῆσθαι· λελει-
 φθαι δὲ αὐτὰ τὰ προβλήματα. 40) οἱ δὲ περὶ
 τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων τούτους τε
 ὁμολογοῦσιν εἶναι Πυθαγόρου, καὶ αὐτοὶ φα-
 σιν ἔτι μᾶλλον, καὶ ἃ λέγουσιν αὐτοί, ἀληθῆ
 εἶναι. τὴν δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος τοιαύ-
 88 την γενέσθαι φασίν. *) Ἀφικέσθαι τὸν Πυθα-

35) ἄγριος Αἰνεύς] Arcerius vertit, rusticus Aeneas.
 Sed quid hoc? Vir doctus ad marginem codicis Span-
 hemiani notauerat, Ἀγριανεύς. At nos, deleto ἄγριος,
 legendum censemus, Αἰγῆος. Nam infra, cap. vii.
 inter Aegeos recensetur Hippomedon. Kust. Etiam
 in Ciz. ἄγριος Αἰνεύς. Stanleyus quoque Hist. Philos.
 p. 519. Ἀγριανεύς. Kiess.

36) ἐκεῖνος] Ita recte Ciz., quemadmodum pro ἐκείνους,
 quod in edd. Arc. et Kust. exstat, scribendum esse
 monuit Scaliger. Sic Pythagoram καὶ ἑξοχὴν a secta-
 toribus suis appellatum fuisse, tum alios testari, tum
 Iamblichum Num. 39., adnotauit Kusterus ad hunc
 locum. Kiess.

37) παραδίδοσθαι] Ita Kust. In Arc. παραδίδοσθαι,
 in Ciz. παραδεδόσθαι. Quod adeo recipiendum vide-
 tur. Kiess.

38) καὶ αἰεὶ ἀργοτέρων] Arcerius scribendum putabat,
 καὶ ἑναργιοτέρων: male omnino. Est enim locus sanus et
 mendii expertus: quem Obrechtus recte vertit. Kiess.

enim iis bona tribuunt, quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Aegeus, Pythagoreus, e numero acusmaticorum, qui dicebat, Illum omnibus hisce rationes demonstrationesque subiecisse; quia vero vulgo a pluribus, iisque semper segnioribus tradebantur, inde factum esse, ut rationibus detractis sola problemata reliqua manserint. Qui vero de Pythagoreis mathematici dicuntur, illi fatentur et istas rationes esse Pythagorae, et ipsi plura insuper tradunt, quaeque dicunt, ea contendunt vera esse: sed causam dissimilitudinis hancce fuisse aiunt: venisse Pythagoram ex Ionia

39) τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. Antea vero male, τὸν μὲν λόγον. Kust.

40) οἱ δὲ περὶ τὰ μαθ.] Locum hunc sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ δὲ Μαθηματικοὶ τῶν Πυθαγορείων: ut Obrechtus recte. Deinde pro τοὺς δὲ, sensu exigente, rescipsi, τοὺς τε. Kust.

*) Paragraphus 88. cum praecedente non magis coit, quam duorum diuersorum librorum inter se finis et initium, aut paragraphus 89. cum 90. cohaeret. Horum igitur duorum segmentorum auctorem nominare non possumus. Eum a Diogene diuersum esse, ex iis intelligitur, quae in paragrapho 89. aliter, atque in paragraphis 81. et 82. traduntur. Quanta vero est imperitia et credulitas huius scriptoris, qui Hippasum narrat propterea misera morte periisse, quod geometrica quaedam problemata a Pythagoreis adhuc

γόραν ἐξ Ἰωνίας καὶ Σάμου κατὰ τὴν Πολυ-
κράτους τυραννίδα, ἀκμαζούσης τῆς Ἰταλίας,
καὶ γενέσθαι συνήθεις αὐτῷ τοὺς πρώτους ἐν
ταῖς πόλεσι. τούτων δὲ τοῖς μὲν πρεσβυτέροις
καὶ ἀσχόλοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικοῖς πράγμασι
κατέχεσθαι, ⁴¹⁾ ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθη-
μάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν, ψιλῶς δια-
λεχθῆναι, ἡγούμενον, οὐδὲν ἥτιον ἀφελείσθαι
(74) καὶ ἄνευ τῆς αἰτίας, εἰδότας, τί δεῖ πράττειν
ὥσπερ καὶ οἱ ἰατρευόμενοι, οὐ προσακούοντες
διὰ τί αὐτοῖς ἕκαστον πρακτέον, οὐδὲν ἥτιον
τυγχάνουσι τῆς ὑγείας· ὅσοις δὲ νεωτέροις ἐνε-
τύγχανε, καὶ δυναμένοις ⁴²⁾ πονεῖν καὶ μα-
θάνειν, τοῖς τοιοῦτοις δι' ἀποδείξεως καὶ μα-
θημάτων ἐνετύγχανεν. ⁴³⁾ αὐτοὺς μὲν οὖν
εἶναι ἀπὸ τούτων· ἐκείνους δὲ ἀπὸ τῶν ἐτέρων.
περὶ δ' ⁴⁴⁾ Ἰππάρχου μάλιστα, ὡς ἦν μὲν Πυ-

celata euulgauerit! Ita Meiners. p. 277. (At sectiones 87. et 88. inter se connexas esse, facile intelliget, qui utramque attentius legerit. Kieß.)

41) ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθ.] Propter ἀκολουθίαν orationis scribo, ὥστε χαλεπὸν εἶναι διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων αὐτοῖς ἐντυγχάνειν. Addo αὐτοῖς, quia datini praecedentes πρεσβυτέροις et ἀσχόλοις non regantur a verbo ἐντυγχάνειν, sed διαλεχθῆναι. Deinde, διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδ. ἐντυγχάνειν, non est, disciplinae et demonstrationibus vacare, ut eruditus Obrechtus vertit, sed de disciplinis et demonstrationibus cum aliquo colloqui vel sermonem conferre. Kust. Parum feliciter Kustero cessit emendatio huius loci; nec potuit, nam locus integer est et sic intelligendus: Quam res difficilis esset, iis utpote occupatis negotiis civilibus et aetate praeiectis disciplinas et demonstratio-

et Samo, Polycrate tyrannide potente, et florente tum temporis Italia, principesque urbium familiares ipsi factos. Horum senioribus et occupatis, propterea quod civilibus negotiis tenebantur, quum difficile esset, disciplinas et demonstrationes adhibere, simpliciter ad eos disseruit, ratus, eos nihilo minus etiam sine rationibus fructum inde percepturos esse, si scirent, quid agendum foret: perinde vt ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur, ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicumque vero inter iuvenes facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis et demonstrationibus excollebat: et se quidem istorum, acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, eum fuisse quidem e

nes adhibere. Quod sequitur *ψιλῶς*, idem est quod *ἄνευ μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων*. Ciz. vitiose *διὰ τὸν μαθητῶν*. *Kiess.*

42) *πονεῖν*] Quae antea leguntur, *ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυχάνειν*, atque adeo res ipsa dubitare non sinunt, quin pro *ποιεῖν*, quod antea legebatur, recte scripserim *πονεῖν*. Quorum verborum confusione nihil est facilius. Vid. ad Protreptic. p. 111. *Kiess.*

43) *αὐτοὺς*] Ciz. *αὐτοί*. *Kiess.*

44) *Ἰππασοῦ*] Huius Hippasi etiam mentio facta fuit supra Num. 81. *Kust.* Deinceps pro *ὃς ἦν*, quae lectio Arcerium auctorem habet, Ciz. cum codice quo vsus est Arcerius, *ὃς ἦν*: idemque Ciz. *διὰ δὲ τὸ (pro τοῦ) ἐξεργάζειν*. Vtrumque recepimus. *Kiess.*

θαγορείων· διὰ δὲ τὸ ἐξενεγκεῖν καὶ γράφασθαι πρῶτον σφαῖραν τὴν ἐκ τῶν δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο κατὰ θάλατταν, ὡς ἄσεβήσας· δούξαν δὲ 45) ἔλαβεν, ὡς εὐρών· εἶναι δὲ πάντα ἐκείνου [τοῦ ἀνδρός]· προσ-
 89 αγορεύουσι γὰρ οὕτω τὸν Πυθαγόραν, καὶ οὐ καλοῦσιν ὀνόματι. Λέγουσι δὲ οἱ Πυθαγόρειοι, ἐξενηνέχθαι γεωμετρίαν οὕτως. ἀποβαλεῖν τινὰ τὴν οὐσίαν τῶν Πυθαγορείων. ὡς δὲ 46) τοῦτο ἡτύχησε, δοθῆναι ἀνθρώπῳ χρηματίζασθαι ἀπὸ γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθαγόρου 47) ἱστορία. περὶ μὲν οὖν τῆς διαφορᾶς ἐκατέρας τῆς πραγματείας, καὶ ἐκατέρων τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀκρωμένων Πυθαγόρου ταῦτα παρειλήφαμεν. τοὺς γὰρ εἶσω 48) σινδόνης καὶ ἔξω ἀκρωμένους τοῦ
 (75) Πυθαγόρου καὶ τοὺς 49) μετὰ τοῦ ὄραν ἀκούοντας, ἢ ἄνευ τοῦ ὄραν, καὶ τοὺς εἶσω καὶ ἔξω διωρισμένους, οὐκ ἄλλους, ἢ τοὺς εἰρημένους ὑπολαμβάνειν προσήκει. καὶ τοὺς πολιτικούς δέ, καὶ οἰκονομικούς, καὶ νομοθετικούς ὄντας αὐτοῖς 50) ὑποτίθεσθαι χρή.

45) ἔλαβεν] Ita Kust. In Ciz. vt in edit. Arc. λάβει, quod illo non est deterius. Quae deinceps sequuntur verba, τοῦ ἀνδρός, ea non sine ratione Scaliger delet. Kiess.

46) τοῦτο ἡτύχησε] Ita recte Ciz., quum hanc calamitatem expertus esset. Antea legebatur τοῦτο ἐτύχησε, quod Kusterus mutabat in οὕτως ἡτύχησε. — Pro ἀνθρώπῳ, quod sequitur, in Ciz. et Par. secundum marg. cod. Spanh. est αὐτῷ. Kiess.

numero Pythagoreorum; quum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies pentagonon, eum in mari periisse, vt impium; sed inuentionis nihilominus gloriam ipsi mansisse, quum tamen omnia fuerint Illius viri: sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Quum quidam Pythagoreus opum suarum iacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortunium, vt e Geometria quaestum faceret. Vocabatur autem Geometria a Pythagora *historia*. Et haec sunt, quae de discrimine vtriusque modi philosophandi, et de vtraque classe auditorum Pythagorae accepimus. hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est vel intra vel extra velum, et vel videntes vel non videntes Pythagoram audiuisse, atque in interiores et exteriores diuisos esse: hisque et politicos et oeconomicos et nomotheticos subiicere debemus.

47) *ιστορία*] Vide, quae de hoc vocabulo dixit Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 253. sq. *Kiess.*

48) *συνδόνος*] Ciz. *συνδώνος*. *Kiess.*

49) *μετὰ τοῦ ὄραϊν*] Sic, non *μετὰ τὸ ὄραϊν*, quod extat in edd. Arc. Kust. et cd. Ciz. scribendum esse, res ipsa loquitur, et monuit iam Arcerius. *Kiess.*

50) *ὑποτίθεσθαι*] Meiners. p. 277. hunc locum sic intelligit, quasi auctor promittat, se iam de Pythagoreis diuisis in politicos, oeconomicos et nomotheticos di-

Κ Ε Φ. ιθ'.

- 90 *) Καθόλου δὲ εἰδέναι ἄξιον, ὥς πολλὰς
 ὁδοὺς Πυθαγόρου παιδείας ἀνεῦρε, καὶ κατὰ
 τὴν οἰκείαν φύσιν ἐκάστου καὶ δύναντιν παρι-
 δίδου τῆς σοφίας τὴν ἐπιβάλλουσαν ¹⁾ μοῖραν.
 τεκμήριον δὲ μέγιστον· ὅτε γὰρ Ἀβαρις ὁ
 Σκύθης ἐξ Ἑπερβορέων, ἄπειρος τῆς Ἑλληνι-
 κῆς παιδείας ὢν καὶ ἀμύητος καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 προβεβηκώς, ἦλθε, τότε οὐ διὰ ποικίλων αὐ-
 τὸν εἰσήγαγε θεωρημάτων· ἀλλ' ἀντὶ τῆς σιω-
 πῆς καὶ τῆς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ἀκροάσεως καὶ
 τῶν ἄλλων βασάνων, ἀθρόως αὐτὸν ἐπιτίθειον
²⁾ ἀπειργάσατο πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν αὐτῶ

cturum esse, de qua re capite proximo ne γὰρ qui-
 dem. Hinc patere, quam incogitanter Iamblichus
 alium auctorem exscripserit, quippe qui, quum in
 sect. 89. orationis solum abrumperet, finem tamen
 huius sectionis non mutauerit. Enimvero hic quidem
 Iamblichus, quem Meinersius prava verbi ὑποτίθεσθαι
 interpretatione inductus promittere iubet, quae non
 promisit, omni crimine absolvendus est. Sensus enim
 loci hic est: illis classibus, quas modo commemora-
 vi, tanquam formae generibus suis (ut dialectici lo-
 quuntur) subiiciendi sunt politici, oeconomici et no-
 mothetici. Recte intellexit Tiedemann, qui p. 301.
 vertit: Hierunter gehören auch —. Eodemque modo
 si eum Meinersius intellexisset, neque ut Obrechtus,
 qui ὑποτίθεσθαι verterat subnectere, eo usurus erat ad
 confirmanda ea, quae p. 462. dixit: Auch ist es nicht
 ungläublich, dass die letztern (die Esoteriker oder Ma-
 thematiker) nach ihren verschiedenen Fähigkeiten ent-
 weder für die Erforschung und den Vortrag von Wis-
 senschaften, oder auch für öffentliche Geschäfte entweder
 die Namen von Theoretikern oder Physikern, oder auch
 von Politikern und Nomothetikern trugen. Copiosius-

C A P. XIX.

In genere vero sciendum est, Pythagoram multas docendi vias reperisse, et cuilibet ratam sapientiae portionem pro naturali facultate proque ingenii captu tradidisse. Cuius rei certissimum argumentum est, quod, quum Abaris Scythia ex Hyperboreis; rudis et disciplinis Graecorum non initiatus, aetate etiam prouectior aduenisset, eum nequaquam per varias contemplationes circumduxit; sed omisso silentio et tam diuturna auscultatione, aliisque tentaminibus, statim in familiaritatem et ad do-

sime hoc omne argumentum explicuit Tiedemann. p. 269. sqq. *Kiess.*

*) De auctore huius capituli, in quo Abaridis miracula narrantur, non constat. Neque e sectione 141., ubi horum miraculorum pars repetitur, de auctore quicquam dici potest. At ne multum quidem refert, quod horum fragmentorum auctores ignoramus, quum hoc ipsum argumentum ad philosophiam Pythagoricam cognoscendam nihil admodum conferat. Meiners. p. 277. sq.

1) *μοῖραν*] Ciz. cum Arc. *μοίραν*. Idem Ciz. paulo post *ποικίλων* pro *ποικίλων*. *Kiess.*

2) *ἀπειργάσατο*] Hanc lectionem, a qua prope abfuit Scaliger, *εἰργάσατο* scribendum esse coniiciens, auctori reddidi e Ciz. In edd. Arc. et Kust. est *ἀπροάσατο*, pro quo Arcer. coniiciebat *ἡγήσατο*. — *Ἀθρόως* est *via contracta, compendiaria, συνηγμένως*. Sect. 93. *θεολογίαν ἐπιτετημένην παρέδωκε*. *Kiess.*

Κ Ε Φ.

90 *) Καθόλου δὲ ἐν
 ὁδοῦς Ἡνθαγύρας π
 τὴν οἰκίαν γένειν
 δίδου τῆς σοφίας
 τεκμήριον δὲ
 Σκύθης ἐξ Ἑ
 κῆς παιδείας
 προβεβη
 τὸν εἰς
 πῆς κ
 τῶν
 2) ἄγεσθέντι
 , ἐν Τερεβορέοις
 παρόδω κατὰ τὴν Ἰτα
 ὄραν 7) ἰδὼν, καὶ μάλιστα
 , οὐπερ ἦν ἱερεὺς, καὶ π
 ὄν, μηδὲ ἄνθρωπον 8) ὅμοιον ἐκ
 αὐτὸν ὄντως τὸν Ἀπόλλω, ἐκ τε ὧν

8) περὶ φύσεως] In Ciz. vt in Arc. edit. παρὰ
 ληται harum praepositionum confusione. C
 cepit ἐνεδίδαξεν. Ceterum hunc locum sic
 malim: καὶ κατὰ τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα καὶ
 περὶ θεῶν, etc. Hicess.

4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεί Ἀπόλλωνος πρεσβύτου καθ
 τ. λ.] Est locus admodum corruptus, quem
 pedio: ἱερεὺς τοῦ ἐκεί Ἀπόλλωνος, πρεσβύτης ἦδη
 τὰ ἱερατικά σοφώτατος: ἀπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ὄν
 εἰς τὰ ἴδια, etc. Pro πρεσβύτου rescripsimus πρε
 Erat enim Abaris iam senior, et, vt ipse Iamb
 paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκώς, cum in
 iam veniret. Deinde pro καθήκων Desid. H
 Animaduvers. in Iambli. cap. VII. legendum
 καθήκων: quasi minorum sensus sit, Abaridem
 ἱερατικά σοφώτατα ex Graecia in patriam suam deduc
 vel intulisse. Sed non observauit vir ille
 pro σοφώτατα legendum esse σοφώτατος: vnde
 ctuna eius sponte corruit. Nos igitur rectius,
 ramus, rescribendum censuimus, ἥδη ὧν: prout
 Obrechtum legisse ex versione eius patet. E
 pro σοφώτατα scribendum esse σοφώτατος, mon

prehendebat, tum pro-
 ti iam antea explo-
 rae reddidit, quod
 nserat, vt eo ad
 grinatione iti-
 ace.
 crarum nt flumina,
 remeans; vt enus: ac
 eo, in eius apua es quo-
 consecraret. Transiens atque
 visum sibi Pythagoram deo ma-
 us ipse erat sacerdos, assimilauit,
 is, non alium, ac ne hominem qui
 similem, sed ipsum vere Apollinem
 tum propter illa, quae in Pythagora

nam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.
 Kust. Propius auctoris manum attingere mihi videor,
 quum scribo: *πρεσβύτερος ἢ δὴ ὢν καὶ — σοφώτατος.*

Solent enim Graeci superlatiuos sic componere. *Kiess.*
 [ὁ σοφώτατος] Sic recte Ciz. pro ὑποστέγειν, quod
 habent edd. Arc. et Kust. Locutio ὑποστέγειν εἰς τὰ
 tua, quae Act. XXI. 6. occurrit, est senioris Graeci-
 tatis. *Kiess.*

[ἀγοθέρτα] Sic noster MS. ab ἀγείρω, congre-
 colligo. Antea vero male, ἀγοθέρτα: quod Arcerius
 suo more ἀστόχος in ἀγοθέρτα mutandum censebat.
 Vide etiam Desid. Heraldum loco laudato, qui itidem
 ἀγοθέρτα scribendum hic esse ex ingenio suo recte
 monuit. *Kust.* In Ciz. est ἐγγοθέρτα. Formulam
 ἀγίειν τῷ θεῷ illustrat Cuperus in Obs. p. 274. sqq.
Kiess.

[ἰδὼν, καὶ] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust.
 deest καὶ. *Kiess.*

[ὁμοίον] Ita Ciz. Sed Arc. et Kust. ὁμοίον. Vide
 de huius adiectiuī accentu viros doctos ad Gregor.
 Cor. plur. locis. *Kiess.*

δογματιζομένων, καὶ τὸ 3) περὶ φύσεως σύγ-
 γραμμα καὶ ἄλλο τὸ περὶ θεῶν ὡς ἐν βραχυ-
 91 τάτοις αὐτὸν ἀνεδίδαξεν. Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβα-
 ρις ἀπὸ Ὑπερβορέων, 4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλ-
 λωνος πρεσβύτου καθήκων καὶ τὰ ἱερατικά
 (76) σοφώτατα, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος 5) ὑποστρέφων εἰς
 τὰ ἴδια, ἵνα τὸν 6) ἀγεσθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ
 ἀποδῇται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορείοις ἱερόν. γενό-
 μενος δὲ ἐν παρόδῳ κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ
 τὸν Πυθαγόραν 7) ἰδὼν, καὶ μάλιστα εἰκάσας
 τῷ θεῷ, οὐπερ ἦν ἱερεὺς, καὶ πιστεύσας μὴ
 ἄλλον, μηδὲ ἀνθρώπον 8) ὅμοιον ἐκείνῳ, ἀλλ'
 αὐτὸν ὄντως τὸν Ἀπόλλω, ἐκ τε ὧν ἑώρα περὶ

3) περὶ φύσεως] In Ciz. vt in Arc. edit. παρὰ φ., sol-
 lenni harum praepositionum confusione. Ciz. dein-
 cept ἐνεδίδαξεν. Ceterum hunc locum sic scribere
 malim: καὶ κατὰ τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα καὶ ἄλλο τι
 περὶ θεῶν, etc. Kiess.

4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος πρεσβύτου καθήκων κ.
 τ. λ.] Est locus admodum corruptus, quem sic ex-
 pedio: ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος, πρεσβύτης ἤδη ὢν, καὶ
 τὰ ἱερατικά σοφώτατος· ἀπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀναστρέφων
 εἰς τὰ ἴδια, etc. Pro πρεσβύτου rescripsimus πρεσβύτης.
 Erat enim Abaris iam senior, et, vt ipse Iamblichus
 paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ προβιβηκώς, cum in Grae-
 ciam veniret. Deinde pro καθήκων Desid. Herald.
 Animaduers. in Iambl. cap. VII. legendum censet
 καθέλων: quasi nimirum sensus sit, Abaridem τὰ ἱ-
 ερατικά σοφώτατα ex Graecia in patriam suam deduxisse,
 vel intulisse. Sed non obseruauit vir ille doctus,
 pro σοφώτατα legendum esse σοφώτατος: vnde conie-
 ctura eius sponte corruit. Nos igitur rectius, vt pu-
 tamus, rescribendum censuimus, ἤδη ὢν: prout etiam
 Obrechtum legisse ex versione eius patet. Porro,
 pro σοφώτατα scribendum esse σοφώτατος, monuerat

gmata sua audienda admisit, commentariumque *de natura*, et alium *de diis* compendiarium via illum edocuit. Venerat enim Abaris ab Hyperboreis, Apollinis, qui in ea regione colitur, sacerdos, iam senio propior et rerum sacrarum scientissimus; e Graecia domum remeans, ut aurum, quod corrogauerat deo, in eius apud Hyperboreos templo consecraret. Transiens autem per Italiam visum sibi Pythagoram deo maxime, cuius ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse, tum propter illa, quae in Pythagora

etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani. *Kust.* Propius auctoris manum attingere mihi videor, quum scribo: πρεσβύτατος ἤδη ὢν καὶ — σοφώτατος. Solent enim Graeci superlativos sic componere. *Kiess.*

6) ὑποστρέφων] Sic recte Ciz. pro ἀποστρέφων, quod habent edd. Arc. et Kust. Locutio ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια, quae Act. XXI. 6. occurrit, est serioris Graecitatis. *Kiess.*

6) ἀγροθέτια] Sic noster MS. ab ἀγρίῳ, congreco, colligo. Antea vero male, ἀγροθέτια: quod Arcerius suo more ἀσίδως in ἀγροθέτια mutandum censebat. Vide etiam Desid. Heraldum loco laudato, qui itidem ἀγροθέτια scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit. *Kust.* In Ciz. est ἐγροθέτια. Formulam ἀγρίων τῷ θεῷ illustrat Cuperus in Obs. p. 274. sqq. *Kiess.*

7) ἰδών, καὶ] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. deest καὶ. *Kiess.*

8) ὁμοιον. Ita Ciz. Sed Arc. et Kust. ὁμοιον. Vide de huius adiectivi accentu viros doctos ad Gregor. Cor. plur. locis. *Kiess.*

αὐτὸν σεμνοτάτων καὶ ἐξ ὧν προεγίνωσκεν
 ὁ ἱερεὺς γνωρισμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν
 9) οἷστόν, ὃν ἔχων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐξῆλθε,
 χρήσιμον αὐτῷ ἐσόμενον πρὸς τὰ συμπίπτοντα
 δυσμήχανα, κατὰ τὴν τοσαύτην ἄλην. 10) ἐπο-
 χούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβαινεν,
 οἶον ποταμούς καὶ λίμνας καὶ τέλματα καὶ
 ὄρη καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ προςβαλὼν, ὡς λό-
 (77) γος, καθαρμούς τε 11) ἐπετέλει, καὶ λοιμούς
 ἀπεδίωκε καὶ ἀνέμους ἀπὸ τῶν εἰς τοῦτο ἀξι-
 92 ουσῶν πύλεων βοηθὸν αὐτὸν γενέσθαι. Λα-
 κεδαίμονα γοῦν παρελήφαμεν μετὰ τὸν ὑπ'
 ἐκείνου γενόμενον ἐν αὐτῇ 12) καθαρμὸν μηκ-
 ἔτι λοιμῶξαι, πολλάκις πρότερον τούτῳ τῷ
 παθήματι περιπεσοῦσαν διὰ τὴν 13) δυστραπε-
 λίαν τοῦ τόπου, καὶ ὃν ὥκισται, τῶν Ταυ-
 γέτων ὁρῶν πνίγος ἀξιόλογον αὐτῇ παρεχόν-
 των, 14) διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι καὶ Κρήτης

9) οἷστόν] Confer Nostrum infra Num. 136. 140. et 141. Kust. Pro ἄλην est in Ciz. ἄλλην, quod Reinesius mutavit in ἄλην, et explicat πλάνην, peregrinationem. Scaliger, ἄλην. Kiess.

10) ἐποχούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβ.] Antea legebatur, κατὰ τὰ ἄβατα διαβαίνων, pro quo Kusterus volebat, vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄβατα διαβ., vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ τὰ ἄβατα διέβαινεν. In Ciz. est κατὰ ἄβατα διέβαινεν. Imperfectum etiam in margine cod. Spanhem. notatum est. Ergo hinc et ex loci ipsius ratione intelligitur, eum sic scribendum esse, ut a me scriptus est. Participium προ:βαλὼν, quod Obrechtus vertit praeterea, potius significare videtur, ubi aliquo appulerat, peruenerat. Kiess.

11) ἐπετέλει] Ciz. μετέλει. Verba βοηθὸν αὐτὸν γενέσθαι temere Scaliger delet. Kiess.

maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti iam antea explorata. hinc telum Pythagorae reddidit, quod iter ingressurus e templo sumserat, vt eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates vteretur. Vehebatur enim illo per invia quaeque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes et alia id genus: ac praeterea eodem, vt aiunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque depellebat, atque arcebat ventos ab vrbibus, quae opem eius implorauerant. Lacedaemonem certe accepimus ab eo lustratam nunquam deinceps peste laborasse, quum antea saepius id malum incubuisset propter incommodum situm loci, in quo vrbs erat condita, montibus quippe Taygeti, qui ei imminet, vehementem aestum immittentibus: item Cnossum

12) καθαρόν] Sic recte MS. pro corrupto καθαμένη, quod prior Edit. habet. Et paulo post, καὶ ὃν ᾔκισται, itidem auctoritate MS. rescripsi, pro καὶ ὃν ᾔκισται. *Kust.* Antea Ciz. cum Arc. αὐτῇ sine ἐν. *Kiess.*

13) δυστραπέλιαν] Ciz. δυστραπέλιαν. *Kiess.*

14) διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι· καὶ Κρήτης Κνωσσόν.] Est locus obscurus: quem Obrechtus, vt ex versione eius patet, sic legit et distinxit, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι· καὶ περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσού. Sed nos verba illa, διὰ τὴν δυστραπέλιαν τοῦ τόπου, καὶ ὃν ᾔκισται, τῶν Ταυγέτιων ὄρεων πνίγος ἀξιόλογον αὐτῇ παριχόντων, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι, parenthesi includenda censemus; et deinde ea, quae sequuntur, sic scribimus, ὥς καὶ ἐν Κρήτῃ Κνωσσόν. Sic sensus erit clarus: Lacedaemonem nem-

Κνωσσόν. καὶ ἄλλα τοιαῦτα ¹⁵⁾ τέχνη ἱστορεῖται τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. δεξάμενος δὲ Πυθαγόρας τὸν οἰστὸν, καὶ μὴ ξενισθεὶς ¹⁶⁾ πρὸς τοῦτο, μηδὲ τὴν αἰτίαν ἐπερωτήσας, δι' ἣν ἐπέδωκεν, ¹⁷⁾ ἀλλ' ὡς ἂν ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὢν, ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ἀποσπάσας τὸν Ἀβαριν τὸν τε μηρὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐπέδειξε χρύσειον, γνῶρισμα παρέχων τοῦ μὴ διεψεῦσθαι· καὶ τὰ κατὰ ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησάμενος αὐτῷ, καὶ πίστιν ἱκανὴν παρασχών, ὡς οὐκ εἴη κακῶς εἰκάσας· προσθεὶς τε, ὅτι ἐπὶ θεραπείᾳ καὶ εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἦκοι, καὶ ¹⁸⁾ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμορφος, ἵνα μὴ ξενισόμενοι ¹⁹⁾ πρὸς τὸ ὑπερέχον ταρασσ-

pe, postquam ab Abaride lustrata fuerit, a pestilentia liberatam fuisse; vti et Cnossum, urbem Cretae. Confer cum hoc loco Nostrum infra num. 141. *Kust.* Cd. Ciz. recte post ὑπερεῖσθαι interpungit. Neque vero est, quod cum Kustero scribas ὡς καὶ ἐν Κρήτῃ Κνωσσόν: nam Κρήτης Κνωσσόν idem prorsus valet. Quemadmodum autem Obrechtus, cuius interpretationem mutauimus, haec male cum sequentibus coniunxerat: ita Kusterus locum recte intellexit. De Sparta situ Strabo lib. VIII. Tom. III. p. 178. ed. Tzsch. ὑποπέπτωκε δὲ τῷ Ταῦγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσοφαίᾳ. De Taygeti altitudine vid. Siebelis. ad Hellen. ab ipso edit. p. 291. *Kiess.*

¹⁵⁾ τέχνη] Est vox corrupta: pro qua Arcerius legendum censuit τεχνήματα, Obrechtus ἔχνη: at Nos potius συχνά, i. e. multa; amicissimo et pererudito Hemsterhuyssio, nupero Pollucis Editore, eam Nobis coniecturam suggerente. Deinde scribimus, ἱστορεῖται περὶ τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. *Kust.* Reinesius adscripsit: τεχνήματα vel τεκμήρια. Posterius praestaret.

Cretae urbem. Etiam alia similia potentiae Abaridis vestigia memorantur. Pythagoras autem, accepto telo, minime rei insolentia commotus, nec causam, ob quam sibi daretur, percontatus est, sed tanquam qui revera deus ille foret, Abaridi seorsum ab arbitris abducto aureum suum femur ostendit, vt argumento esset, neutiquam illum animi falsum fuisse: quin et enumeratis singulatim quae in templo reposita erant, fidem illi fecit, quod non male Apollini ipsum assimilasset. Adiecit insuper, se ad curandos demerendosque mortales aduenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti maiestate velut re noua

Quo admissio, ne *περί* quidem post *ιστορεῖται* addendum est. *Τέχνη* etiam Ciz. *Kiess.*

16) *πρός τοῦτο*] Ciz. *πρό τοῦτο*. Polybins dicit *ξερίζεσθαι τι, τί, διά τι, ἐπὶ τι, κατά τι*. Hoc loco et paulo post est *ξερίζεσθαι πρός τι*, vt latine stupere ad rem. *Kiess.*

17) *ἀλλ' ὥς*] Sic recte Ciz. pro *ἄλλως*: de quo Kusterus: *diuide et scribe, ἀλλ' ὥς*. *Kiess.*

18) *καὶ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμορφος*] Vide quae notavimus supra Num. 10. ad verba illa, *ὥς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ*. *Kust.*

19) *πρός τὸ ὑπερέχον ταράσσονται*] In priore Edit. pessime legitur, *πρός τὸν ὑπερέχοντα ῥάσσονται*. Nos hic sequuti sumus auctoritatem codicis nostri MS. *Kust.* *Πρό παρ' αὐτοῦ*, quod sequitur, Ciz. cum *Αrc. παρ' αὐτῷ*, quod non aspernandum. *Kiess.*

σονται, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ μάθησιν ἀποφύ-
 γωσιν· ἐκέλευσέ τε μένειν αὐτοῦ καὶ ²⁰⁾ συν-
 διορθοῦν τοὺς ἐντυγχάνοντας· τὸν δὲ χρυσόν,
 ὃν συνήγειρε, κοινῶσαι τοῖς ἐπιτηδείοις, ὅσοι-
 περ ἐτύγχανον οὕτως ὑπὸ τοῦ λόγου ἡγμένοι,
 ὥστε ²¹⁾ βεβαιῶσαι τὸ δόγμα τὸ λέγον, κοινὰ
 93 τὰ φίλων, δι' ἔργου. Οὕτω δὲ καταμείναντι
 αὐτῷ, ²²⁾ ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, φυσιολογίαν τε
 καὶ θεολογίαν ἐπιτετμημένην παρέδωκε· καὶ
 ἀντὶ τῆς ²³⁾ διὰ θυσιῶν ἱεροσκοπίας τὴν διὰ
 τῶν ἀριθμῶν πρόγνωσιν παρέδωκεν, ἡγούμενος
 ταύτην ²⁴⁾ καθαρωτέραν εἶναι καὶ θειοτέραν
 καὶ τοῖς οὐρανίοις τῶν θεῶν ἀριθμοῖς οἰκει-
 οτέραν. ἄλλα τε τὰ ἀρμόζοντα τῷ Ἀβάριδι
 παρέδωκεν ἐπιτηδεύματα. ²⁵⁾ ἀλλ' οὐ δὴ ἔνεκα
 (79) ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ἐκεῖνο πάλιν ἐπανέλθωμεν,
 ὡς ἄρα ἄλλους ἄλλως, ὡς ἔχει ἕκαστος φύ-
 σεως καὶ δυνάμεως, ἐπανορθοῦν ἐπειράτο.
 πάντα μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα οὔτε παρεδόθη
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὰ μνημονευόμενα
 ῥάδιον διελθεῖν.

20) συνδιορθοῦν τοὺς] Ciz. συνδιορθοῦντας. Paulo post pro ὑπὸ τοῦ λόγου Scalig. ὑπ' αὐτοῦ λόγου. Kiess.

21) βεβαιῶσαι] Antea male, βεβαλους. Kust. In Ciz. βεβαιῶς. Kiess.

22) ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν] Ita Ciz., quemadmodum pro corrupto ὃ νῦν διελέγομεν scribendum esse iam Kust. monuit. Kiess.

23) διὰ θυσιῶν] Ita Arc. et Kust. In Ciz. διὰ τῶν θυσιῶν, quod propter sequens τῶν ἀριθμῶν praefere- dum videtur. Kiess.

turbati disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, ut illic loci maneret, et emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam praestaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, ut dogma illud, *amicorum omnia communia*, ipsa re confirmarent. Quum itaque apud ipsum maneret, ut modo dictum est, physicam et theologiam in compendium redactas illi tradidit, et loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, diuinationem per numeros docuit, puriorem hanc et diuiniorem et coelestibus deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed et alia studia Abaridi convenientia cum eo communicauit. Verum ut ad id, cuius gratia hic sermo institutus est, redeamus, quemadmodum alios aliter, pro cuiusque indole et viribus, informare conatus sit, cuncta quidem, quae huc pertinent, neque ad hominum notitiam peruenerunt, neque quae memorantur, facile percenseri possunt.

24) καθαρωτέραν] Sic rescripsi auctoritate codicis MS. pro καθιερωτέραν: quae est vox nihili. Kust. Scaliger, ὑποτέραν vel ἡρωτέραν. Deinceps Ciz. Αβαρίδι. Kiess.

25) ἀλλ' οὐ δὴ ἕνεκα ὁ παρ.] Sic recte MS. pro ἀλλ' οὐ δὲ ἕνεκα παρὰν λόγος: quem locum ut desperatum et mutilum asterisco notauerat Arcerius. Desider. Heraldus quoque *Animaduers.* in Iamblich. cap. VII.

Κ Ε Φ. κ'.

94

*) Ὀλίγα δὲ καὶ ὁ τὰ γνωριμώτατα διέλ-
θωμεν δείγματα τῆς Πυθαγορικῆς ἀγωγῆς,
καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων τοῖς ἀνδρά-
σιν ἐκείνοις ἐπιτηδευμάτων. Πρῶτον μὲν οὖν
ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ὁ ἐσκόπει, εἰ
δύνανται ἐχεμυθεῖν (τούτῳ γὰρ δὴ καὶ ἐχρητο
τῷ ὀνόματι), καὶ καθεώρα, εἰ μανθάνοντες,
ὅσα ἂν ἀκούσωσιν, οἷοί τε εἰσὶ σιωπᾶν καὶ δια-
φυλάττειν· ἔπειτα, εἴ εἰσιν αἰδήμονες· ἐποι-

loco huic quaedam deesse existimans, eum sic sup-
plere tentavit, ἀλλ' ἐπεὶ οὐ τούτων ἕνεκα ὁ παρὼν λόγος.
Sed merito praeferenda sunt ea, quae ex codice MS.
substituimus. *Kust.* Pro ἄλλως in Ciz. est ἄλλον.
Kiess.

*) In granissimis omnium, quotquot in Iamblichō ex-
stant, locis numerandus est is, qui capp. XX. XXI.
XXII. continetur: quem vnus esse auctoris et scri-
bendi genus et argumenti cohaerentia arguunt. Inest
in oratione ingenua simplicitas, absunt vocabula mon-
strosa, quibus recentiores Platonici et Pythagorei fa-
cile se indicant; res ipsae, quas scriptores, qui post
Christum vixerunt, ad vnum omnes longe vltra ve-
rum augent et exornant, ad fidem hic nullisque fa-
bulis admixtis traduntur. Quae momenta neminem,
qui graece sit doctus et in auctoribus, qui res Py-
thagoreorum narrarunt, aliquantum versatus, dubitare
sinunt, quin memorabile hoc fragmentum auctorem
habeat, qui ea aetate vixerit, qua graeca lingua non-
dum esset corrupta, et maxima pars eorum, quae
postera aetas de Pythagora eiusque discipulis com-
menta est, nondum ficta aut diuulgata. Omnis ora-
tionis examen diligentius institutum et comparatio
rerum hic enarratarum cum iis, quas qui primi re-
tulerint, ex aliis scriptoribus constat, *Aristoxenum*
esse auctorem demonstrant.

C A P. XX.

Sed pauca tamen quaedam eaque celeberrima institutionis Pythagoricae specimina, studiorumque, quae viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum obseruabat Pythagoras, an capaces essent *echemythiae*: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea, quae audierant, quaeque didicerant, possent apud se custodire et silentio premere: deinde, an

Aristoxenum, Aristotele magistro discipulum dignum, dicunt cum Aristotele et contra Heraclidem aliosque vanos auctores affirmasse, antiquissimos Pythagoreos non ab omnibus se carnibus abstinuisse, sed tum ipsos carnes comedisse, tum diis animalia immolasse. Atqui haec sententia, propria illa Aristotelis et Aristoxeni, in hoc fragmento sect. 98. reperitur; quod, quum oratio, puritate quidem et generositate conspicua, ab Aristotelea tamen recedat, Aristoxeno potius, quam Aristoteli tribuendum est. Ita Meiners. p. 278. sq. [Idem vir doctus hoc fragmento, quod rerum narratarum probabilitate orationisque praestantia similibus in Iamblichio et Porphyrio locis excellere appareat, in sua de philosophia Pythagorica commentatione ita vsus est, ut ei tanquam fundamento omnia, quae de ratione sodalitiî Pythagorici disputauit, superstrueret. *Kiess.*]

- 1) τὰ γνωσιώτατα] In Ciz. deest artic. τὰ: itam deest paulo post ἀγνοῦς. *Kiess.*
- 2) ἐσκόπει] In marg. Cod. Spanh. notatur ἀνισκόπει, i. e. diligenter obseruabat: quam lectionem, quum syllaba ἀν syllaba praecedenti absorberi potuerit, praeferebam, nisi inferius iterum ἐσκόπει legeretur, atque genus corruptionis contrarium, quo per negligentiam eadem syllaba male repetita est, aequè saepe occurreret. *Kiess.*

εἰτό τε πλείονα σπουδὴν τοῦ σιωπᾶν, ἥπερ τοῦ
 λαλεῖν. ἐσκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ
 ἄρα περὶ πάθος ἢ ἐπιθυμίαν 3) ἀκρατήσεως
 ἐπτόνεται, οὐ παρέργως τὰ τοιαῦτα ἀεὶ ἐπι-
 βλέπων, οἷον, πῶς πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς
 ἐπιθυμίαν, ἢ εἰ φιλόνηκοί εἰδιν, ἢ φιλότιμοι,
 ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν ἢ πρὸς φιλίαν.
 (80) εἰ δὲ πάντα ἀκριβῶς αὐτῷ 4) ἐπιβλέποντι
 ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο τοῖς ἀγαθοῖς ἡθεσι,
 τότε περὶ εὐμαθίας καὶ μνήμης ἐσκόπει· πρῶ-
 τον μὲν, εἰ δύνανται ταχέως καὶ σαφῶς παρα-
 κολουθεῖν τοῖς λεγομένοις· ἔπειτα, εἰ παρέ-
 πεταί τις 5) αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ σωφροσύνη
 95 πρὸς τὰ διδασκόμενα. ἐπεσκόπει γάρ, πῶς
 ἔχουσι θύσεως πρὸς ἡμέρωσιν. ἐκάλει δὲ τοῦτο
 6) κατάρτυσιν. πολέμιον δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγριό-
 τητα πρὸς τοιαύτην διαγωγὴν· ἀκολουθεῖν γὰρ
 7) ἀγριότητι ἀναίδειαν, ἀναισχυντίαν, ἀκολα-

3) ἀκρατήσεως] Legendum potius, ἀκράτητον. Nam
 ἐπιθυμία ἀκράτητος apud Graecos dicitur cupiditas ni-
 mia vel immoderata. Kust. Equidem malim ἀκρα-
 τήτως, vt eodem modo a librariis hic peccatum esse
 putetur, quo sect. 14. et 265. vbi ἐξαιρέτως depravatum
 fuit in ἐξ αἰρέσεως. — In Ciz. est κρατήσεως. —
 De vocabulo ποιεῖσθαι vid. Fischeri notam ad Platon.
 Phaedon. p. 284. repetitam ab Heindorfio p. 55. et
 Schaeferi ad Dionysium Hal. de Comp. verb. p. 10.
 Kiess.

4) ἐπιβλέποντι ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο] Sic rescripsi
 pro ἐπιβλέποντι ἐξηρτημένοι: quod prior Edit. nullo
 sensu habet. Ἐξηρτυμένοι autem est praediti, adornati,
 instructi: vnde ἐξάρτυσις, qua voce Noster utitur su-
 pra, Num. 64. Kust. In Ciz. est ἐπιβλέποντος ἐξηρ-
 τημένοι. Kiess.

essent modesti; maiorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quaeuis alia: num scilicet affectui vehementiori et cupiditati succumberent: neque obiter trans mittebat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent, an contentiosi, an ambitiosi essent; vtrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si iam ipsi omnia perscrutanti satis instructi a bonis moribus viderentur, tum porro in docilitatem et memoriam inquirebat: initio quidem, an promte et perspicue assequerentur, quae dicta erant: deinde, quo amore, quae moderatione tradita complecterentur. aduertebat enim, an natura tractabiles essent: et hanc tractabilitatem *catartysin*, id est, morum concinnitatem appellabat. Inimicam vero huiusmodi suae institutioni arbitrabatur ferociam: sequi enim inde rusticitatem, inuerecundiam, impudentiam, proteruiam, igna-

5) αὐτοῖς] Deest in Ciz. *Kiess.*

6) κατάρτυσιν] In Ciz. *κατάρτησιν*. Ibidem deinceps verba, *πρὸς τοιαύτην διαγωγὴν. ἀκολουθεῖν γὰρ ἀγχιότῃ*, omissa sunt. *Kiess.*

7) ἀγχιότῃ] Antea male, *ἀγχιότῃα*. Vult enim Iamblichus dicere, feritatis consequens esse inuerecundiam, etc. Sic paulo post *πρῶτῃ* et *ἡμερότῃ* itidem sensu exigente rescripsi pro *πρῶτῃα* et *ἡμερότῃα*. *Kust.* Hos accusatiuos cunctos etiam Ciz. habet. *Kiess.*

σίαν, 8) ἀκυρίαν, δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀτιμίαν καὶ τὰ ἀκόλουθα· προότῃ δὲ καὶ ἡμερότῃ τὰ ἐναντία. ἐν μὲν οὖν τῇ διαπείρᾳ τοιαῦτα 9) ἐπεσκόπει, καὶ πρὸς ταῦτα ἥσκει τοὺς μανθάνοντας· τοὺς τε ἀρμόζοντας τοῖς ἀγαθοῖς τῆς παρ' ἐαυτῷ σοφίας ἐνέκρινε, καὶ οὕτως ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀνάγειν ἐπειρᾷτο. εἰ δὲ ἀνάρμοστον κατίδοι τινά, ὥσπερ ἀλλόφυλόν τινα καὶ ὀθνεῖον ἀπῆλανε.

K E Φ. καΐ.

1) Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἃ παρέδωκε δι' ὅλης ἡμέρας 2) τοῖς ἐταίροις, μετὰ (81) τοῦτο φράσω. κατὰ γὰρ τὴν ὑφήγησιν αὐτοῦ 96 ὧδε ἔπρασσον οἱ ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγούμενοι. Τοὺς μὲν ἐωθινοὺς περιπάτους ἐποιοῦντο οἱ ἄνδρες οὗτοι καταμόνας τε καὶ εἰς τοιούτους τόπους, ἐν οἷς συνέβαινεν ἡρεμίαν τε καὶ ἡσυχίαν εἶναι σύμμετρον, ὅπου τε ἱερά, καὶ ἄλση, καὶ ἄλλη τις θυμηδία. ᾧοντο γὰρ δεῖν μὴ πρότερόν τινα συντυγχάνειν, πρὶν ἢ τὴν ἰδίαν ψυχὴν καταστήσουσι καὶ συναρμόζονται τὴν διάνοιαν. 3) ἀρμόδιον δὲ εἶναι τῇ καταστάσει

8) ἀκυρίαν] Quid hoc? Forte Iamblichus scripserat, ἀκράτῃαν. Obrechtus vertit ignaviam; qui proinde ἀργίαν legisse videtur. Kust. Mihi dubium non est, quin scribendum sit ἀκυρίαν. Quantum enim τῷ καιρῷ Pythagorei tribuerint, et aliunde constat, et docet sect. 181. Kiess.

9) ἐπεσκόπει] Ciz. ἐπισκόπου. Kiess.

2) Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων] Hic in cod. Ciz. noui capitis est initium, idque recte; nam auctor nouum

viam, discendi fugam, imperii detrectationem, famae neglectum, et similia: placidos vero mores et tractabilitatem contrarium comitatum habere. Atque haec in probatione discipulorum spectabat, hucque ducebant prima eorundem exercitamenta: siquidem aptos admittebat ad sapientiae suae thesauros, eosque ad scientias prouehere allaborabat: sin vero ineptum quempiam deprehenderet, vt alienum et extraneum procul arcebat.

C A P. XXI.

Hisce ita praemissis, de studiis agere lubet, quae toto die a familiaribus suis tractari voluit. Plane enim iuxta praescriptum eius viuebant, qui illum ducem sequerentur. Et matutinas quidem ambulationes isti viri peragebant soli in huiusmodi locis, vbi quies et congruum silentium, vbi templa, luci, et alia animis remittendis apta erant. Non enim cum quoquam conuersandum existimabant, antequam ipsi animum suum bene constitutum recteque compositum haberent: eo autem inprimis conducere soli-

argumentum aggreditur. In edd. Arc. et Kust. cap. XX. continuatur vsque ad sect. 97. *Kiess.*

2) τοῖς ἑταίροις] Ciz. τοῖς ἑτέροις. Idem deinceps ἑπαι-
τον. *Kiess.*

3) ἁρμόδιον] Ciz. ἁρμόδιον, et paulo post ὑπελήφισαν.
Kiess.

τῆς διανοίας τὴν τοιαύτην ἡσυχίαν. τὸ γὰρ εὐθὺς ἀναστάντας εἰς τοὺς ὄχλους ἀπεῖσθαι, θορυβῶδες ὑπεκλήφεισαν. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι τοὺς ἱεροπρεπεστάτους τόπους αἰεὶ ἐξέλεγοντο. μετὰ δὲ τὸν ἐωθινὸν περίπατον τότε πρὸς ἀλλήλους ἐτύγγανον, μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ δὲ μή γε, ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐχρῶντο δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ πρὸς τε διδασκαλίας καὶ μαθήσεις καὶ πρὸς τὴν τῶν ἡθῶν
 97 ἐπανόρθωσιν. Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην διατριβὴν ἐπὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐτρέποντο θεραπείαν. ἐχρῶντο δὲ 4) ἀλείμμασί τε καὶ δρόμοις οἱ πλεῖστοι· ἐλάττονες καὶ πάλαις ἐν τε κήποις
 (82) καὶ ἐν ἄλσεσι· οἱ δὲ καὶ 5) ἀρτηροβολία, ἢ χειρονομία, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχυς τὰ εὐθετα ἐπιτηδεύοντες ἐκλέγεσθαι γυμνάσια. 6) ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἄρτῳ καὶ μέλιτι ἢ κηρίῳ· οἴνου δὲ μετ' ἡμέραν οὐ μετεῖχον. τὸν δὲ μετὰ τὸ ἄριστον χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς οἰκονομίας κατεγίνοντο, περὶ τε τὰς ἐξωτικὰς καὶ τὰς ξενικὰς διὰ τὴν τῶν νόμων πρόσταξιν. πάντα γὰρ ἐν ταῖς μετ' ἄριστον ὥραις ἐβούλοντο διοικεῖν. δείλης δὲ 7) γενομένης εἰς τοὺς περιπάτους πάλιν ὁρμᾶν· 8) οὐχ ὁμοίως

4) ἀλείμμασί] Ciz. ἀλείμασι. Kiess.

5) ἀρτηροβολία] Arcerius et Obrechtus haud male legendum censent, ἀλτηροβολία, i. e. halterum iasta. Quid autem sint halteres, docent lexica vulgata. Quidam tamen ἀλτήρες etiam ἀρτῆρες dictos fuisse putant: idque si sequamur, nihil mutandum erit. Kiess.

tudinem: nam statim a lecto surgentes in turbam prorumpere, turbulentum esse censebant. Quapropter omnes Pythagorei sibi loca sacris rebus quam maxime opportuna seligebant. A matutina deambulatione congressus inter se instituebant, imprimis in templis, vel, si id non daretur, in locis similibus: tempus autem istud docendo, discendo, moribusque excolendis consumebant. Ab huiusmodi scholis deinde ad corpora curanda se conuertebant. Plerique vnctione et cursu utebantur; pauciores lucta in hortis et nemoribus: quidam etiam halterum iactu aut saltatione cum manuum gesticulatione, studioseque eligebant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, et mel aut fauus; vinum vero interdum non gustabant: a prandio ciuilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia, eo quod leges ita fieri iuberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vesperam iterum ibant deambulatum: non tamen sin-

Vid. Stephan. thes. in Indice. — In Ciz. ἀρτηροβόλοι.
Kiess.

6) ἀρίστον] Arcerius, *optimo*. Sed Obrechtus recte, *prandio*. Confer Porphy. Num. 34. et Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 19. Kust.

7) γερομένης] In cd. Ciz. vt in edit. Arc. *γινομένης*.
Kiess.

8) οὐχ ὁμοίως] Οὐχ ὁμῶς, lege. Kust. Non opus est

κατ' ἰδίαν, ὥσπερ ἐν τῷ ἐωθινῷ περιπάτῳ, ἀλλὰ σύνδυο καὶ σύντρεϊς ποιεῖσθαι τὸν περίπατον, 9) ἀναμιμνησκομένους τὰ μαθήματα καὶ ἐγγυμναζομένους τοῖς καλοῖς ἐπιτηδεύμασι.

98 Μετὰ δὲ τὸν περίπατον λουτρῷ χρῆσθαι, λουσαμένους τε ἐπὶ τὰ ¹⁰⁾ συσσίτια ἀπαντᾶν. ταῦτα δὲ εἶναι μὴ πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχεῖσθαι. ἀθροισθέντων δὲ τῶν συσσιτούντων γίνεσθαι σπονδὰς τε καὶ ¹¹⁾ θυσίας θυημμάτων τε καὶ λιβανωτοῦ. ἔπειτα ἐπὶ τὸ δεῖπνον χωρεῖν, ὡς πρὸ ἡλίου δύσεως ἀποδεδειπνηκέναι. χρῆσθαι δὲ ¹²⁾ καὶ οἶνῳ καὶ μύξῃ καὶ ἄρτῳ καὶ ὄψῳ καὶ λαχάνοις ἐφ' ὅις τε καὶ ὠμοῖς. παρατίθεσθαι δὲ ¹³⁾ κρέα ζώων θυσίμων

hac mutatione. Deinceps Ciz. συνδυο καὶ συντρεῖς: Kiess.

9) ἀναμιμνησκομένους] Constructionis ratio requirit, ut scribatur casu recto, ἀναμιμνησκόμενοι et ἐγγυμναζόμενοι. Refertur enim ad praecedens ἐβούλοντο. Kust. Malim statuere, Iamblichum vel Aristoxenum negligentius orationem ita continuare, quasi praecesserit φασί, vel simile verbum, unde etiam infinitivus ὁρμῶν pendet. Si cum Kustero accusatiuos hic reposueris, etiam deinceps λουσαμένους mutandum erit. Kiess.

10) συσσίτια] Ex MS. pro σιτία, quod prior Edit. habet. Deinde scribo, ταῦτα δὲ ἔχειν μὴ πλεῖον, ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχεόμενους: auctoritate Eustathii, qui locum hunc Iamblichi sic citat ad Il. β. p. 190. Edit. Rom. Ait enim: Ἰστορεῖ γοῦν καὶ ὁ σοφώτατος Ἰάμβλιχος, τὰ Πυθαγορικά συσσίτια μὴ ἔχειν πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχεόμενους. Kust. Violentior est Kusteri mutatio, cui non satis praesidii paraueris ex Eustathio, loci Iamblichei sententiam, non verba referente. Una litera addita locus sic restituendus vi-

guli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini terniue, in memoriam sibi mutuo reuocantes, quae didicerant, et in praeclaris se studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant conuiuia, quae intra decem conuiuas terminabantur. Hisce congregatis libatio et sacrificia suffimentis et thure celebrabantur: hinc ad coenam ibant: cui ante solis occasum finis imponebatur. Sumebant vero et vinum, et mazam, et panem, et opsonium, et cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus, quae immolare

detur: ταῦτα δ' ἔξῃναι μὴ πλεόν, κ. τ. λ. in his συσσιτίοις non amplius decem homines licere vna conuiuari. — In Ciz. συσσιτία. De συσσιτίοις Reines. citat Coel. Rhod. lib. 28. c. 8. Kiess.

- 11) θυσίας θυημάτων] Malim θυσίας διὰ θυημάτων. Confer Porphy. Num. 36. Kust. Ciz. cum Arcerio λιβανωτῶν. Kiess.
- 12) καὶ οἶνον] Paulo superius dixit Iamblichus, οἶνον δὲ μεθ' ἡμέραν οὐ μετέχον: qui locus limitat ea, quae generalius a Iamblichō hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster discrete affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse, μήτε οἶνον, inquit, ὅλως πίνειν. Sed loquitur ibi Iamblichus de Pythagoreis rigidioribus et perfectioribus; ad quos praeceptum hoc tantum pertinebat. Kust.
- 13) κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων] Vel vox ζώων est delenda, vel scribendum, κρέας ζώων θυσίμων ἢ ἱερείων. Nam ἱερείων idem est, quod ζώων θύσιμον, i. e. hostia vel victima. Interdum tamen vox ἱερείων latiori significatione sumitur pro quavis pecude vel animali, cuius carnibus vescimur: vt suo more erudite ostendit Ca-

ἱερείων· ¹⁴⁾ τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπανίως
 χρῆσθαι. εἶναι γάρ τινα αὐτῶν δι' αἰτίας τινὰς
 οὐ χρήσιμα πρὸς τὸ χρῆσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ
¹⁵⁾ ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερὸν τῷ ἀνθρώ-
 πῳ γένει, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν.
 99 Μετὰ δὲ τόδε τὸ δεῖπνον ἐγίνοντο σπονδαί,
 ἔπειτα ¹⁶⁾ ἀναγνώσεις. ἔθος δὲ ἦν, τὸν μὲν
 νεώτατον ἀναγινώσκειν, τὸν δὲ πρεσβύτατον
 ἐπιστατεῖν, ὃ δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ πῶς δεῖ.
 ἐπεὶ δὲ ¹⁷⁾ μέλλοιεν ἀπιέναι, σπονδὴν αὐτοῖς
 (84) ἐνέχει ὁ οἰνοχόος· σπειδάντων δέ, ὁ πρεσβύ-
 τατος παρήγγελλε τάδε· ¹⁸⁾ ἡμέρον φυτὸν καὶ
 100 ἔγκαρπον μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. Ἐτι
 πρὸς τούτοις περὶ τε τοῦ θεοῦ καὶ περὶ τοῦ
 δαιμονίου καὶ περὶ ἡρωϊκοῦ γένους εὐφημόν

saubonus *Animaduers.* in Athen. lib. I. cap. XI. Hoc
 sensu certe capitur apud Porphyrt. Num. 34. ubi de
 victu Pythagoreorum agens inquit, σπανίως δὲ κρέας
 ἱερείων θυσίων. Nisi enim vocem illam ibi sic ca-
 pias, τὸ θυσίων erit prorsus superuacaneum. Hinc
 autem apparet, et apud Iamblichum hoc loco recte
 legi posse θυσίων ἱερείων, dum modo, vt diximus,
 vox ζῶων deleatur. Caeterum, quare Pythagorei solis
 animalibus θυσίοις vescendum esse praeciperent, ratio
 haec erat, quod in ea sola animam hominis non in-
 gredi statuerent: vt Noster docet supra, Num. 85.
Kust. In Ciz. est θυσίων. *Kiess.*

14) τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπ. χρ.] - Si τὸ χρῆσθαι
 deleas, ferri possunt hi genitini, utpote qui regantur
 a praecedenti κρέα. Si retinere velis, absque dubio
 rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσίοις ὄψοις σπανίως χρ.
 Caeterum, quod ad rem ipsam attinet, conferendus
 est Menagius ad Laert. lib. VIII. Num. 34. *Kust.*
 Koenius ad Gregor. Cor. p. 266. ed. Schaef. mutato

fas erat: raro autem vescebantur opsonio a mari petito: quod id genus cibi propter certas causas vsui illis ad victum non esset. Similiter et animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse laedendum nec perdendum censebant. Post coenam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, vt natu minimus legeret, natu vero maximus praesideret, quidque, aut quomodo legendum esset, praeciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione senior haec edebat mandata: Plantam satiuam frugiferamque neque laedendam, neque corumpendam esse; similiter nullum ex animalibus, quod humano generi noxium non esset: praeterea de deo, de daemonibus et

ὄψων in ὄψῳ, vniusque voculae transpositione locum ita sanandum censet: π. δὲ κρεῖα θυσίμων ἱερείων· τῶν δὲ θαλασσίων ζῶων ὄψῳ σπανίως χρῆσθαι. Mihi videtur ζῶων glossema et delendum; deinceps pro τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων legerim τῷ δὲ θαλασσίῳ ὄψῳ. Ita τὸ θαλάττιον ὄψων dixit Polyb. XXXIV, 8. 6. *Kiess.*

15) ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῷ ἀνθρ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laertium in Pythagora, Num. 23. *Kust.*

16) ἀναγνώσεις] Ita Arc. et Kust. At Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἀνάγνωσις, quod adeo praeferendum. Item Ciz. deinceps ὡς δεῖ pro πῶς δεῖ. *Kiess.*

17) μέλλοιεν ἀπιέναι] Arc. μέλλοι ἀπ., Ciz. μέλλει ἀπιέναι. Idem παρήγγειλε pro παρήγγελλε. *Kiess.*

18) ἡμερον φυτὸν καὶ ἔγκ.] Idem praeceptum tradunt etiam Porphyrius et Laertius. *Kust.* Ciz. καρπὸν pro ἔγκαρπον. *Kiess.*

τε καὶ ἀγαθὴν ἔχειν διάνοιαν. ὡσαύτως δὲ καὶ
 19) ἐπὶ γονέων τε καὶ εὐεργετῶν διανοεῖσθαι·
 νόμῳ τε βοηθεῖν, καὶ ἀνομία πολемеῖν. τού-
 των δὲ ῥηθέντων ἀπιέναι ἕκαστον εἰς οἶκον.
 20) ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ καὶ καθαρῇ·
 ὡσαύτως δὲ καὶ στρώμασι λευκοῖς τε καὶ κα-
 θαροῖς. εἶναι δὲ τὰ στρώματα 21) ἱμάτια λινᾶ·
 κωδίοις γὰρ οὐ χρῆσθαι. περὶ δὲ θήραν οὐ
 δοκιμάζειν καταγίνεσθαι, οὐδὲ χρῆσθαι τοι-
 οῦτῳ γυμνασίῳ. τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέραν ἐκάστη
 τῇ πληθεῖ τῶν ἀνδρῶν παραδιδόμενα εἰς τε
 τροφὴν καὶ τὴν τοῦ βίου ἀναγωγὴν τοιαῦ-
 τα ἦν.

101

K E Φ. κβ'.

Παραδίδεται δὲ καὶ ἄλλος τρόπος παιδεύ-
 σεως διὰ τῶν Πυθαγορικῶν 1) ἀποφάσεων, τῶν
 εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ὑπολήψεις
 διατεινουσῶν· 2) ἀφ' ὧν ὀλίγας ἐκ πολλῶν πα-

19) ἐπὶ γονέων] Ita Kust. In Ciz. et Arc. περὶ γονέων.
 Kiess.

20) ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ] Vide Menag. ad Laer-
 tium lib. VIII. Num. 19. et Schefferum de Philos. Ital.
 cap. XIV. pag. 150. itemque Nostrum infra, Num.
 149. vbi locus hic repetitur. Kust. Adde Meinert.
 p. 405. Kiess.

21) ἱμάτια λινᾶ] Ex MS. pro ἱματιλινά: quod prior
 Edit. habet. Infra vero, loco citato, legitur tantum
 λινᾶ absque ἱμάτια. Kust. In Ciz. λινᾶ pro λινᾶ, et
 θύραν pro θήραν. Kiess.

2) ἀποφάσεων, τῶν] Sic scripsi auctoritate cod. Ciz.
 Nam Kusterus et Arcerius ante τῶν addunt καί, quod
 locum hic habere non potest. Mahnius in libello

de heroibus religiose et bene sentiendum; eodemque modo erga parentes et bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi aduersatur, debellandum esse. Ita moniti domum quisque suam discedebant. Caeterum vestem gestabant puram et candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant; stragulis vero laneis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Haecque sunt, quantum ad victum vitaeque modum attinet, quae quotidie virorum istorum coeui inculcabantur.

C A P. XXII.

Traditus est et alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionisque hominum penitus pertingentes: quarum paucas ex multis apponere iuuabit.

saepius citato pag. 75. existimat, Iamblichum hic respicere opus Aristoxeni, cuius inscriptio vulgo sic exhibetur: *Τὰ Πυθαγορικά Ἀποφθέγματα*. Vetustiores tamen Stobaei editiones et libri quidam scripti huiusmodi prae se ferunt inscriptionem: *Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων*. Vocabulum *ἀπόφασις* notat *enunciationem* siue *sententiam*. *Kiess.*

- 2) ἀφ' ὧν ὀλίγας] Sic pro *ὀλίγα*, quod exstat in edd. Arc. et Kust., recte Cd. Ciz. refertur enim ἀποφάσις. Praepositio ἀπό et hoc loco et in sect. 123. ἀπό δι τῶν etc. denotat *partem*, qui est vsus recentioris graecitatis, quem etiam in aliquot locis N. T. animaduertas. — Ciz. deinceps παραθήσωμαι. *Kiess.*

(85) ραθήσομαι. 3) παρήγγελον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἔξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν, εἰ δὲ μὴ, ἔκ γε τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς 4) πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐμπεσοῦσθαι ὀργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου πιάθους, οὐ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. ἔφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχάς τε καὶ ἐλκώσεις 5) ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι· τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν ἐπίστωνται εἶκειν καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφοτέρω μὲν, μᾶλλον δὲ ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδῆποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νοουθετήσεις, 6) ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας 7) ᾧοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νοουθετοῦσι τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. οὕτω γὰρ εὐσχή-

3) παρήγγελον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἔξαιρεῖν ἀγ.]

Haec, et omnia, quae sequuntur usque ad finem fere capituli, autolexi leguntur etiam infra, cap. XXXIII.

Kust. Ante δυνατόν in Ciz. deest ei. Kiess.

4) πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς]

Haec desunt in cod. Ciz. Kiess.

5) ἐν ταῖς φιλ.] In Ciz. deest ἐν. Ibidem deinceps etiam haec exciderunt: τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν. At in eodem codice recte ἐπίστωνται pro ἐπιστῶνται, quod exstat in edd. Arc. et Kust. Kiess.

6) ἃς δὴ παιδαρτάσεις ἐκάλουν] Noster infra, cap. XXXI. ἐκάλουν δὲ τὸ νοουθετεῖν, παιδαριῶν. Kust. Lo-

Praecipiebant enim certamen et contentio-
nis studium remouendum esse ab omni in-
vniuersum amicitia, si fieri id possit; si non,
saltem ab ea, quae nobis cum parentibus
et in genere cum senioribus, aut cum bene-
factoribus intercedit. Nam cum hisce decer-
tare atque contendere, ira vel alio vehe-
mentiore affectu accedente, contractam
amicitiam perennare non sinit: in qua iuxta
illorum monitum quam minimum cicatricum
et exulcerationum esse debet. Hoc autem
aiunt fieri posse, si vterque amicorum in-
vicem cedere iramque comprimere sciuerit,
inprimis iunior, et qui aliquo ex ante di-
ctis loco vel ordine positus est. Emendatio-
nes et castigationes, quas *paedartases* nomina-
bant, multa cum verborum clementia cau-
tioneque a senioribus erga iuniores fieri de-
bere existimabant, plurimumque solitudi-
nis affectusque ex parte corripientium pro-
minere: ita enim castigationem decoram

gannus p. 96. sq. pro παιδαρτάσεις scribit παιδαρτίσεις,
item παιδαρτήν cap. XXXI. mendosum habet. Frustra.
Non enim debebat Loganus hoc verbum deriuare ab
ἀρτάω, quod est *appendo*, sed ab ἀρτάω siue ἀρτέω,
aptum reddo. Παιδαρτήν igitur proprie est *pueros com-
parare, componere*. Kiess. [Nisi hic quoque latet to-
ties in παιδα corruptum πίδα. Quod alii habent πελαρ-
γήν, item vitiatum, primā tamen syllabā videtur inte-
grius. Ceterum παιδαρτήν i. q. μεθαρμόζειν. Schaefer.]

7) ὥσπερ δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν προεββ.] Locum hunc
ante mutilum ex MS. supplui. In priore enim Edît.

μονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὴν νουδέτη-
 102 σιν. Ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίστιν, μήτε
 (86) παίζοντας, μήτε σπουδάζοντας. οὐ γὰρ ἔτι
 ῥάδιον εἶναι διϋγιάναί τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν,
 ὅταν ἅπαξ παρεμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ τῶν
 φασκόντων φίλων εἶναι ἥθη. φιλίαν μὴ ἀπο-
 γινώσκειν ἀτυχίας ἕνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς ἀδυ-
 ναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπίπτουσῶν, ἀλλὰ
 μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε καὶ
 φιλίας, τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην τε
 καὶ 8) ἀνεπανόρθωτον. τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ
 τύπος ἦν τῆς διὰ τῶν ἀποφάσεων παρ' αὐτοῖς
 γινομένης ἐπανορθώσεως εἰς τε πάσας τὰς ἀρε-
 τὰς καὶ ὅλον τὸν βίον διατείνων.

Κ Ε Φ. κγ'.

103 *) Ἀναγκαιότατος δὲ παρ' αὐτῷ τρόπος
 διδασκαλίας ὑπῆρχε καὶ ὁ διὰ τῶν συμβόλων.

desunt verba haec: παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις·
 καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι. Kust. Infinitivus ἐμφαίνεσθαι
 pendet ex ὥντο δειν: hinc post νεωτέροις non colo, sed
 commate distinxi. Kiess.

8) ἀνεπανόρθωτον] Prior Edit. male, ἐπανόρθωτον:
 quod mendum iam pridem etiam notavit Desid.
 Heraldus Animadv. in Iamblichum, cap. VIII. Kust.
 Deinceps in Ciz. pro μὲν οὖν tantum μὲν legitur.
 Kiess.

*) Quae a sectione 103. ad 140. narrantur, inter se
 sunt cohaerentia et continuata, atque oratio fere ubi-
 que sibi constat. Iam hoc fragmentum habere aucto-
 rem, qui esset eorum, qui de Pythagora exposuerunt,
 in recentissimis, maxime credulis et imperitis, cognos-
 citur ex indice Pythagoreorum (sect. 104.), in qui-
 bus numerantur Philolaus, Zamolxis, Leucippus et
 Empedocles, item e narratione rerum Abaridis et

vtilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem, neque per iocum, neque serio remouendam esse: non enim facile amicitiam saluam manere, quum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos iactant, se insinuauerit. Amicitiam non esse improbandam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quae rebus humanis intervenit; sed vnicam, quae quidem probabilis sit, amici et amicitiae reiiciendae causam esse eam, quae a maiori quadam et inemendabili malitia proficiscitur. Talis erat apud ipsos emendationis formula, quae se in omnes virtutes totamque vitam diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem, quae symbolis constabat, maxime necessariam duce-

miraculorum Pythagorae. Cuinam sit tribuendum, non continuo patet. Loci examen iterum iterumque institutum in eam me opinionem deduxit, eum esse descriptum a *Diogene*. Quae enim narrantur de vita Pythagoreorum (sect. 106.), de musica, et de ratione, qua Homeri et Hesiodi carminibus Pythagoras vsus sit (s. 111.), cum iis, quae Porphyrius (s. 11. 32. etc.) ex illo auctore retulit, conueniunt. Huc accedit, quod (sect. 138.) Pythagorei credulitatis et studii Pythagorae famam fictis miraculis augendi insimulantur: quae reprehensio a viro Pythagoreo nullo modo profecta esse potest. Verum sicuti verisimile est, Diogenem esse auctorem, ita etiam constat, eum maiorem fragmenti partem a Nicomacho sunsisse et post hunc vixisse. Nicomacho enim debetur index discipulorum Pythagorae, in quibus sunt Charondas et Zaleucus (sect. 104. 130.), iudicium de symbolis Pythagoricis,

ὁ γὰρ χαρακτήρ οὗτος καὶ παρ' Ἑλλήσι μὲν
 ὄχεδὸν ἄπασιν, ἅτε παλαιότροπος ὢν, ἐσπου-
 δάζετο· ἐξαίρετως δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ¹⁾ ποικι-
 λώτατα ἐπρεσβεύετο. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ
 παρὰ Πυθαγόρα μεγάλης σπουδῆς ἐτύγγανεν,
 εἴ τις διαρρηθῶσιν σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορι-
 κῶν συμβόλων ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐν-
 νοίας, ὅσης ὀρθότητος καὶ ἀληθείας μετέχου-
 σιν ἀποκαλυφθεῖσαι καὶ τοῦ αἰνιγματώδους
 (87) ἐλευθερωθῆναι τύπου, προσοικειωθεῖσαι δὲ
²⁾ κατ' ἀπλὴν καὶ ἀποίκιλον παράδοσιν ταῖς
 τῶν φιλοσόφων τούτων μεγαλοφυΐαις, καὶ ὑπὲρ
 104 ἀνθρωπίνην ἐπίνοιαν θεωθεῖσαι. Καὶ γὰρ οἱ
 ἐκ τοῦ διδασκαλείου τούτου, μάλιστα δὲ οἱ
 παλαιότατοι καὶ αὐτῷ συγχρονίσαντες καὶ μα-
 θητεύσαντες τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτη νεοί, ³⁾ Φι-

totum caput XXVI., ea denique, quae Abaridis et Pythagorae miracula (sect. 135.) spectant. At si vel minus certum sit, quod de huius fragmenti auctore suspicatus sum: hoc tamen confitendum est, auctori, qui eiusmodi res, quales hic leguntur, narraret, omnem fidem denegandam esse, simulatque alius spectatae fidei auctor ei aduersetur. Meiners. p. 280 — 282. [Hanc Meinersii suspicionem, *Diogenem apud Iamblichum multa e Moderato et Nicomacho sumsisse*, Wytttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 123. adeo leuem esse iudicat, vt eius ratio haberi nulla possit. De sectione 103. eiusdem Meinersii dura sane et iniqua sententia p. 280. recitatur, refertam eam esse verbis pomposis, magicam granditatem referentibus, sed iisdem inanibus et sine mente volitantibus. *Kieß.*]

1) ποικιλώτατα] Obrechtus hoc vocabulum perperam pro aduerbio habuit. Imo est adiectivum et significat

bat. Hic enim character apud Graecos fere omnes, vt antiquissimus, excolebatur: imprimis vero Aegyptii multiplici eum honore studioque complexi sunt: atque illos imitatus Pythagoras quoque in eo plurimum diligentiae posuit; si quis symbolorum Pythagoricorum significationes et arcanos sensus accurate rimetur, adeoque detegat, quantum recti verique contineant, quum a forma aenigmatica liberantur, et ad sublimia horum philosophorum ingenia simplici atque vniformi traditione accommodantur, supraque humanum captum ad diuinitatem quandam euehuntur. Nam qui ex hac schola prodierunt, imprimis antiquissimi illi, qui Pythagorae aequales eiusque senis iuuenes discipuli fuerunt, Philolaus et Eurytus, et

dicta quae multis ambagibus implicata difficilem explicatum habent. — In Ciz. deinceps παρὰ ἀντο Πυθαγόρα deest. *Kiess.*

2) καὶ ἀπλήν] Ciz. vt Arc. κατὰ ἀπλήν. Idem θεωθεῖσι. *Kiess.*

3) Φιλόλαός] Miror, Iamblichum hic dicere, Philolaum Pythagorae fuisse σύγχρονον, cum infra Num. 199. plures aetates inter eundem et Pythagoram intercessisse diserte doceat. Hanc ἀσυστασίαν recte etiam obseruauit ingens literarum decus, Richardus Bentleius, in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 87. (p. 201. ed. Lips.). Sane, nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero diuersum fuisse, non video, quomodo loca ista conciliari possint. *Kust.* Wytttenbachius in Platonis Phaedon. p. 130. ita de hac re disputat: „Hic locus (Phaedonis) „vel solus testatur, Philolai aetatem minimum ad

λόλαός τε, καὶ 4) Εὐρυτος, καὶ 5) Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος, καὶ 6) Βρύσσων, Ἀρχύτας τε ὁ πρεσβύτερος, καὶ Ἀρίσταιος, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ 7) Ἐπιμενίδης, καὶ 8) Μίλων, 9) Λεύκιπός τε, καὶ 10) Ἀλκμαίων, καὶ 11) Ἴππασος, καὶ 12) Θυμαρίδας, καὶ οἱ κατ' αὐτοὺς ἅπαντες, πλῆθος 13) ἑλλογίμων καὶ ὑπεργυνῶν ἀνδρῶν, τὰς τε διαλέξεις καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, καὶ τοὺς ὑπο-

„Olymp. XC. pertinuisse, ut eum Thebis Simmias et „Cebes audire potuerint; quippe qui Olymp. XCV. 1. „Socrati morienti praesto fuerunt. Vnde consequitur, „Philolaum non potuisse Pythagorae viuo operam dedisse, quippe mortuo, ut serissime, Olymp. LXXII: „nisi illum supra centum annos vixisse statuamus. Iamblichus, qui eum Pythagorae auditorem prodit §. „104., alio loco §. 199. alium auctorem, ut videtur, „secutus narrat, Philolaum multis generationibus post „Pythagoram fuisse: quem discessum non praetermisit „Bentleius Dissert. de Aetate Pythag. p. 49.“ Adde Ideler über das Verhältniss des Copernicus zum Alterthum, in libro: Museum der Alterthumswissenschaft. 2 Bd. p. 405. sq. *Kiess.*

4) Εὐρυτος] Sect. 139. μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου. Sect. 148. Εὐρυτος ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής. Sect. 266. ἐν Μεταποντίῳ δὲ Θωρίδην καὶ Εὐρυτιον. Sect. 267. Ταραντῖνοι, Φιλόλαος, Εὐρυτιος. *Kiess.*

5) Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος] Confer Nostrium infra, Num. 130. et 172. *Kust.* Vid. Bentleium, p. 337. sqq. *Kiess.*

6) Βρύσσων] Meminit eius Laertius in Prooemio; sed vbi Βρύσσων vocatur. *Kust.* Conf. Athen. XI. p. 508. *Kiess.*

7) Ἐπιμενίδης] Vide modo laudatum Richard. Bentleium in pracclara Dissert. de Phalar. Epist. p. 58. (p. 182. ed. Lips.) *Kust.*

Charondas, et Zaleucus, et Brysson, Archytas item senior, et Aristaeus, et Lysis, et Empedocles, et Zamolxis, et Epimenides, et Milo, et Leucippus, et Alcmaeon, et Hippasus, et Thymaridas, et quotquot ea aetate fuerunt magno numero docti et excellentes viri, dissertationes suas, collo-

8) *Μίλων*] Ita Par. e marg. Spanh. et Ciz., quod recepi, quum Milonis nomen in Pythagoreis sit celebratum et infra sect. 267. in Crotoniatis item memoretur *Μίλων*. In edd. Arc. et Kust. est *Μύλων*. *Kiess.*

9) *Λεύκιππος*] Hunc Leucippum oportet diuersum esse ab eo, de quo Laert. in Prooemio, et lib. IX. Is enim Zenonis discipulus fuit, et quinque saltem aetatibus post Pythagoram vixit. *Kust.*

10) *Ἀλκμαίων*] De hoc vide Laertium lib. VIII. Num. 83. *Kust.* Reinesius adscripsit locum Aristotelis *Μεταφυσικ.* lib. I. c. 5. Tom. II. p. 488. Edit. Lugd. καὶ γὰρ ἐγένετο τὴν ἡλικίαν Ἀλκμαίων ἐπὶ γέροντι Πυθαγόρῃ. Numeratur Alcmaeon in Crotoniatis apud Iamblich. sect. 267. Ab Aristotele quoque loco citato vocatur *Κροτωνιάτης*. *Kiess.*

11) *Ἰππασος*] Confer Nostrum supra Num. 81. et Num. 88. Laert. lib. VIII. Num. 84. et Clariss. Ioh. Alb. Fabricium, literatae Germaniae decus eximium, *Biblioth. Graec.* lib. II. p. 492. (Tom. I. p. 848. ed. Harles.). *Kust.*

12) *Θυμαρίδας*] Ita Ciz. et Par. e marg. Spanh. In edd. *Kust.* et Arc. *Θυμαρίδης*. Vid. infra, Num. 145. In sect. 267. in Pariis memoratur *Ἐυμαρίδας*, pro quo nomine in Ciz. ibi legitur *Εὐμερίδας*. Verum nomen ibi quoque *Θυμαρίδας* videtur esse. Literae ε̄ et ϑ non raro permutantur. *Kiess.*

13) *ἐλλογίμων*] Ciz. *ἐλλογιμένον*. *Kiess.*

Tom. II.

P

μνηματισμούς τε καὶ ¹⁴⁾ ὑποσημειώσεις, καὶ
 αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα καὶ ἐκδόσεις πά-
 σας, ὧν τὰ πλείονα μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων
 (88) χρόνων διασώζεται, ¹⁵⁾ οὐ τῇ κοινῇ καὶ δη-
 μῳδί, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν εἰωθυῖα
 λέξει συνετὰ ἐποιοῦντο ¹⁶⁾ τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς
 ἀκούουσι, πειρώμενοι ¹⁷⁾ εὐπαρακολούθητα τὰ
 φραζόμενα ὑπ' αὐτῶν τίθεσθαι· ἀλλὰ κατὰ
 τὴν νενομοθετημένην αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου
 ἐχεμυθίαν θείων μυστηρίων καὶ πρὸς τοὺς
 ἀτελέστους ἀπορρήτων τρόπων ἥπτοντο, καὶ
 διὰ συμβόλων ¹⁸⁾ ἐπέσκεπον τὰς πρὸς ἀλλήλους
 105 διαλέξεις ἢ ¹⁹⁾ καὶ συγγραφάς. Καὶ εἰ μὴ τις
 αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας διαπτύξει, καὶ
²⁰⁾ ἀμώμῳ ἐξηγήσει περιλάβοι, ²¹⁾ γελοῖα ἂν
 καὶ γραώδη ²²⁾ δύξει τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰ

14) ὑποσημειώσεις] Hoc vocabulum interpretatur Cu-
 perus (Obs. lib. I. p. 109.) praecepta, quae per no-
 tas ex ore docentis Pythagorae excepta scripserunt:
 talesque multos libros fuisse narrat idem Iamblichus
 cap. XXIX. quibus Pythagorei non suum, sed ipsius
 Pythagorae nomen praefigebant. *Kiess.*

15) οὐ τῇ κοινῇ καὶ δημῳδί — ἀδολεσχίας] Haec
 αὐτολεξί leguntur etiam in *Protreptico* Iamblichi, cap.
 XXI. p. 130. 131. (p. 308. sq. ed. Lips.) *Kust.*

16) τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς ἀκ.] In *Protreptico* plenius,
 τοῖς ἀπλῶς ἀκούουσιν, ἐξ ἐπιδρομῆς τε ἐντυγχάνουσιν.
Kust.

17) εὐπαρακολούθητα] Ita, iubente etiam Kustero,
 scripsi pro ἀπαρακολούθητα, quod hic codices male
 tuentur. Sensus enim ἀκολουθία, ut Kusteri verbis
 utar, haec est: Pythagorici in colloquiis et scriptis suis
 non utebantur dictione communi et vulgari, ut doctri-
 nam suam auditoribus intellectu facilem redderent; sed

quia, commentarios, scripta denique et libros editos, quorum pleraque ad nostram vsque aetatem conseruata sunt, non comuni aut populari vulgoque vsitata dictione composuerunt, vt primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus ad assequenda, quae tradebantur, viam sternere allaborarunt: sed potius iuxta *eche-mythiam* legemque silentii a Pythagora sancitam secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque diuinis mysteriis seruari solet. Colloquia enim sua et scripta symbolis obsepiebant: quae nisi quis exposita aperuerit, seriaque enarratione vestiuerit, ridicula et anilia, nugisque et gerris plena, quae dicuntur,

etc. Hinc etiam apparet, eodem Kustero recte monente, particulam *ἀλλά*, si *ἀπαρakoλούθητα* scribas, a loco hoc alienam fore. *Kiess.*

18) *ἐπέσκεπον*] Ita hic scripsi e Protreptico. Rittershusius et Reinesius *ἐπεσκόπουν*, quod antea legebatur et in Ciz. quoque exstat, in *ἐπεσκότιον*, obumbrabant, mutare malebant. *Kiess.*

19) *καὶ συγγραφάς*] In Ciz. deest *καὶ*, et, vt in Protreptico, deesse potest. *Kiess.*

20) *ἀμώμῳ ἐξηγήσει*] Pro *ἀμώμῳ* et hic et in Protreptico constanter Cdd. offerunt corruptum *ἀμώκῳ*, quod Kusterus in textu reliquit. Idem vir doctus recte hic desiderat vocem *περιλάβοι*, quam ab omnibus, vt videtur, codicibus exulantem, e Protreptico reuocaui. *Kiess.*

21) *γελοῖά ἂν καὶ γρ.*] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227. *Kust.*

22) *δόξεις*] In Ciz. vt in Arc. *δόξη*. Ibidem post *λήρον* deest *τε*. *Kiess.*

λεγόμενα, λήρου τε μεστὰ καὶ ἀδολεσχίας. ἐπειδὴν μέντοι κατὰ τὸν τῶν συμβούλων τούτων τρόπον διαπτυχθῇ, καὶ ²³⁾ φανερὰ καὶ ²⁴⁾ εὐαγῇ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γένηται, ²⁵⁾ θεοπροπίαι καὶ χρησμοῖς τισὶ τοῦ Πυθίου (89) ²⁶⁾ ἀναλύει, καὶ θαυμαστὴν ἐκφαίνει διάνοιαν, δαιμονίαν τε ἐπίπνοιαν ἐμποιεῖ τοῖς νενοηκόσι τῶν φιλολόγων. ²⁷⁾ οὐ χεῖρον δὲ ὀλίγων μνημονεύσαι, ἔνεκα τοῦ σαφέστερον γενέσθαι τὸν τύπον τῆς διδασκαλίας. Ὀδοῦ πάρεργον οὔτε εἰσιτέον εἰς ἱερὸν, οὔτε προσκυνητέον τὸ παράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παριῶν γένοιο. Ἀνυπόδητος ²⁸⁾ θῦε καὶ προσκύνει. Τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ²⁹⁾ ἐκκλίνων δια τῶν ἀτραπῶν βάδιζε. Περὶ Πυθαγορείων ἄνευ φωτὸς μὴ λάλει. ³⁰⁾ Τοιοῦτος, ὡς ἐν τύποις εἰπεῖν, ὁ τρόπος ἦν αὐτοῦ τῆς διὰ συμβούλων διδασκαλίας.

23) φανερά] Sic recte MS. pro φανὰ, quod prior Edit. habet. Kust. Etiam in Ciz. est φανὰ. Kiess.

24) εὐαγῇ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἐναυγῇ: quod non displicet. Kust. Reinesius: lege, ἐναυγῇ. Kiess. [Miror, non incidisse illos in verum, εὐαυγῇ: nisi forte hoc ipsum scriptum fuit in marg. libri Spanhemiani. Schaefer.]

25) θεοπροπίαι] In Ciz. θεοπροπιάν, in Par. θεοπροπίαν. Kiess.

26) ἀναλύει] Scribe, ἀναλογεῖ: vt itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte monuit. Caeterum cum hoc loco conferendus est Noster infra, Num. 161. Kust. Loganus p. 97. loco ita succurrit: χρησμοῖς τισὶ τοῦ Πυθίου ἀναλυθεῖσι ἄλλα θαυμαστὰν

videri poterunt: si quis vero ea iuxta modum hisce symbolis congruentem euoluerit, ita vt pro obscuris lucida fiant, et vulgo etiam sincere apprehendenda patescant; cum diuinis vaticiniis et oraculis Apollinis Pythii paria faciunt, admirabilemque praeferunt sensum, et iis qui intellectu et eruditione pollent, diuini aliquid inspirant. Nec absonum fuerit pauca quaedam eorundem commemorare, vt iste docendi modus amplius illucescat. Ne obiter atque aliud agendo ad templum diuertas, aut omnino adores; etiamsi ad ipsas templi fores transire te contingat: sacrificata et adora exalceatus: declina a via regia et incede per semitam. De Pythagoreis ne loquaris absque lumine. Talis erat eius, vt rudi Minerva dictum est, modus docendi per symbola.

ἐκφαίνει διάνοιαν. Nemo dubitabit, prae Logano cum Kustero Scaligerum sequi. οἱ νενοημένοι sunt, qui sapiunt. *Kiess.*

27) οὐ χεῖρον] I. e. non abs re fuerit. Eadem locutio occurrit cap. 26. sect. 115. cap. 30. sect. 174. et 176. *Kiess.*

28) θύε] In Ciz. et Arc. θύε, male; nam v produci-tur. *Kiess.*

29) ἐκκλίνων] In Ciz. ἐκκλείων. *Kiess.*

30) Τοιοῦτος, ὡς ἐν τύποις εἰπεῖν] Ita Arc. et Kust. In Ciz. τοιοῦτος ὡν καὶ τύποις εἰπεῖν. *Kiess.*

Κ Ε Φ. κδ.

- 106 ὁ) Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ τροφή μεγάλη συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παιδείαν, ὅταν καλῶς καὶ τεταγμένως γίνηται, σκεψώμεθα, τίνα καὶ περὶ ταύτην ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου τὰ τοιαῦτα ἀπεδοκίμαζεν, ὁ) ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἷτια, ὁ) τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζέ τε καὶ χρῆσθαι ἐκέλευεν, ὅσα τὴν τοῦ σώματος ἔξιν καθίστησιν τε καὶ συστέλλει. ὁθεν ἐνόμιζεν εἶναι καὶ τὴν κέγχρον (90) ἐπιτήδειον εἰς τροφήν. ὁ) καθ' ὅλου δὲ ἀπεδοκίμαζε καὶ τὰ τοῖς θεοῖς ἀλλότρια, ὡς ἀπάγοντα ἡμᾶς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειώσεως. κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν νομιζομένων εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπέχεσθαι ὁ) παρήγγελλεν, ὡς τιμῆς ἀξίων ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῆς κοινῆς καὶ ἀνθρωπίνης χρήσεως, καὶ ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ὁ) ἀγνείαν, ἢ πρὸς σωφροσύνης 107 ἢ ἀρετῆς ἔξιν, παρήνει φυλάττεσθαι. Καὶ τὰ πρὸς εὐάγειαν δὲ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τὰς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρη-

1) Ἐπεὶ δὲ] In Ciz. ἐπειδὴ δέ. Idem deinceps σκεψώμεθα. Kiess.

2) ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχ.] Pro tali cibo habebantur fabae: vnde iis abstinendum esse Pythagoras praecepit. Vide Suidam v. Πυθαγόρας, et Geopon. lib. II. cap. XXXV. Kust. Ταραχαὶ τῆς κοιλίας de alui fluxu Hippocrat. Aphorism. I. 2. Kiess.

C A P. XXIV.

Quoniam vero et alimenta, si rite atque ordine adhibeantur, ad optimam institutionem plurimum conferunt, age consideremus etiam, quasnam illis leges dixerit. Ac in genere quidem omnes cibos improbabat, qui flatulenti essent, quique stomacho tumultum excitare possent: alios vero his dissimiles commendabat; qui quidem habitum corporis confirmant adstringuntque: vnde et milium nutritioni aptum iudicauit. Omnino autem eos cibos reiciebat, qui diis ingrati essent, quia nos a dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere iubebat a comedendis quae sacra censebantur; quia honore reuerentiaque maiori digna essent, quam vt communi hominum vsu absumerentur. Monebat etiam cauere ab iis, quae facultatem diuinandi, puritatem animae, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent. Denique respuebat cuncta sanctitati aduersa, et tum caeteram animae puritatem, tum oblatas in

3) τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζε τε] Sic recte MS. pro, τὰδ' ἐναντι ἐδοκιμάζεται, quod prior Edit. habet. Kust. In Ciz. deest τε, et deinde ἐκέλευσε. Kiess.

4) καὶ ὅλου] Ciz. καθόλου. Kiess.

5) παρήγγελλεν] Ciz. παρήγγειλεν. Kiess.

6) ἀγνείαν] Ciz. ἄγνοϊαν. Idem cum Par. e marg. Spanh. pro ἡ ἀρετῆς habet καὶ ἀρετῆς. Kiess. [Mox malim εὐαίμααν. Schaefer.]

τεῖτο. κοινῶς μὲν οὖν 7) ταῦτα ἐνομοθέτησε
 περὶ τροφῆς. ἰδίᾳ δὲ τοῖς θεωρητικωτάτοις
 τῶν φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροτάτοις
 καθάπαξ περιήρει τὰ περιττὰ καὶ ἄδικα τῶν
 ἐδεσμάτων, μήτε ἔμψυχον μηδὲν μηδέποτε
 ἐσθίειν εἰσηγούμενος, μήτε οἶνον ὅλως πίνειν,
 μήτε θύειν ζῶα θεοῖς, μήτε καταβλάπτειν
 μὴδ' ὅτιοῦν 8) αὐτά, διασώζειν δὲ καὶ τὴν πρὸς
 108 αὐτὰ δικαιοσύνην ἐπιμελέστατα. Καὶ αὐτὸς
 οὕτως ἔζησεν ἀπεχόμενος τῆς ἀπὸ τῶν ζώων
 τροφῆς, καὶ τοὺς 9) ἀναιμάκτους βωμοὺς προς-
 κυνῶν· καὶ ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναιρήσωσι τὰ
 (9¹) ὁμοφυῇ πρὸς ἡμᾶς ζῶα 10) προμηθεύμενος, τὰ
 τε ἄγρια ζῶα σωφρονίζων μᾶλλον καὶ παι-
 δεύων διὰ λόγων καὶ ἔργων, ἀλλ' οὐχὶ διὰ
 κολάσεως καταβλάπτων. ἤδη δὲ καὶ τῶν πο-
 λιτικῶν τοῖς νομοθέταις προσέταξεν ἀπέχεσθαι
 τῶν ἐμψύχων· ἅτε γὰρ βουλομένους ἄκρως
 δικαιοπραγεῖν ἔδει 11) δῆπου μηδὲν ἀδικεῖν τῶν

7) ταῦτα] Ciz. ταύτην. Kiess.

8) αὐτά] Imo αὐτῶν, propter praecedens δτιοῦν. Kust.
 Non opus hac mutatione, si μηδ' ὅτιοῦν intelligas ne
 minimum quidem. Antea Ciz. καβλάπτειν. Kiess.

9) ἀναιμάκτους βωμοὺς] Confer Nostrum supra, Num.
 25. et 35. Kust. Add. Meiners. p. 428. Cic. N. D.
 3. 88. Quamquam Pythagoras, quum in Geometria noui
 quiddam inuenisset, Musis bouem immolasse dicitur. Sed
 id quidem non credo, quoniam ille ne Apollini quidem
 Delio hostiam immolare voluit, ne aram sanguine ad-
 spergeret. Kiess.

10) προμηθεύμενος] Ita Arc. et Kust. In Ciz. προθυ-
 μούμενος, quod et ipsum huic loco bene conuenit: et

somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariae generales: singillatim vero iis, qui inter philosophos contemplationi addictiores forent, quique maxime seuera lege agitaturi essent, omnia superflua vetitaque ciborum genera semel submouebat; ac ne vnquam vel animata ederent, vel vinum biberent, vel diis hostias immolarent, vel villo denique modo animalia laederent, quin iis potius debita iura studiosissime seruarent, auctor extitit. Sed et ipse ita vixit, vt a carne animalium abstineret et ad aras adoraret sanguine nunquam adpersas: prouidebat insuper, ne et alii animalia, vtpote eandem nobiscum naturam sortita, caederent; ipse feras corripiens potius, et re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Praeterea iis quoque inter politicos, qui legislatores erant, praecepit, vt ipsi quoque ab animalibus abstinerent. Quum enim exactissimum iustitiae cultum profiteantur, oportere vtique eos in nullum e cognatis

ipse abstinebat a carne animalium, et vt alii quoque idem obseruarent, efficere studebat. Ita apud Nostrum, sect. 165. *προθυμούμενος ἀταμινήσκεσθαι.* De horum verborum confusione vid. Doruill. ad Charit. p. 471. *Kiess.*

- 11) *δήπου*] Sic rescripsi pro *δὴ τοῦ*, quod prior Edit. nullo sensu habet. *Kust.* *Δήπου* iam Heraldus restituit. Antea Rittershusius ad Porphyrt. p. 50. pro *πολιτικῶν* mauult *πολιτειῶν*. In Ciz. quoque *δὴ τοῦ* pro *δήπου*. *Kiess.*

συγγενῶν ζώων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἔπεισαν δίκαια πράττειν τοὺς ἄλλους, αὐτοὶ ἀλισκόμενοι ἐν πλεονεξίᾳ ¹²⁾ συγγενικῇ τῇ τῶν ζώων μετοχῇ, ἅπερ διὰ τὴν τῆς ζωῆς καὶ τῶν στοιχείων τῶν αὐτῶν κοινωνίαν καὶ τῆς ἀπὸ τούτων συνισταμένης συγκράσεως ὥσανεὶ ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς 109 συνέζευκται. Τοῖς μέντοι ἄλλοις ἐπέτρεπε τινῶν ζώων ἄπτεσθαι, ὅσοις ὁ βίος μὴ πάννυ ἦν ἐκκαθαρμένος καὶ ἱερὸς καὶ φιλόσοφος. καὶ τούτοις χρόνον τινὰ ὥριζε τῆς ἀποχῆς ὥρισμένον. ἐνομοθέτησε δὲ τοῖς αὐτοῖς, καρδίαν μὴ τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐδοθίειν, καὶ τούτων εἶργεσθαι ¹³⁾ πάντως τοὺς Πυθαγορικούς. ¹⁴⁾ ἡγεμονίαι γάρ εἰσι καὶ ὥσανεὶ ἐπιβάθραι καὶ ἔδραι τινεὶ τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ ζῆν. ¹⁵⁾ ἀφωσιούτο δὲ αὐτὰ διὰ τὴν τοῦ θείου λόγου φύσιν. οὕτως καὶ ¹⁶⁾ μαλάχης εἶργεσθαι ἐκέλευεν,

¹²⁾ συγγενικῇ] In Ciz. συγγενῇ. — Πλεονεξία συγγενικῇ est insolentia, qua cognati tractantur; et verba τῇ τῶν ζώων μετοχῇ sic sunt capienda: propter ea, quae animalia nobiscum habent communia. — Tum Ciz. ἀδελφότητα. Kiess.

¹³⁾ πάντως] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. πάντας, ut Scaliger coniecit. Male; nam οἱ Πυθαγορικοί fuerunt in Esotericis, qui in omni vita severiorem rationem sequebantur. Kiess.

¹⁴⁾ ἡγεμονίαι] In explicatione symboli XXXI. in Protreptic. p. 368. cerebrum vocatur ἡγεμονικόν τοῦ φρονεῖν ὄργανον. Kiess.

¹⁵⁾ ἀφωσιούτο δὲ αὐτὰ] Locutionem ἀφωσιούσθαι ut Kusterus in Vita Fabricii p. 290. (quem locum repetit Wyttenbachius ad Platon. Phaedon. p. 127. aliis aliorum scriptorum locis additis) interpretatur ita: re-

animalibus iniurios esse. quomodo enim persuadere ceteris possent, vt iuste agerent, si ipsi deprehenderentur violare cognationem per ea, quae animalia participant: vt-pote quae per vitae eorundemque elementorum communionem et inde ortam contemperationem veluti per fraternitatem quandam nobiscum coniuncta sunt. Caeteris tamen, qui vitam non adeo ad vnguem expurgatam, sacramque et philosophicam agebant, potestatem dedit certa quaedam animalia attingendi; iisque abstinentiam imperavit definito tempore circumscriptam. Hisce praecepit, cor ne roderent: cerebrum ne comederent: nam ab istis omnino Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, et veluti scalae quaedam, ac sedes sapiendi viuendique consisterent. Sunt vero et alia quae propter diuinae rationis naturam sancte habebat: hinc est, quod malva absti-

ligione defungi, animum religione liberare, facere aliquid animi religione soluendi causa. Iamblichi igitur locus sic intelligendus: instituebat haec facere religionis causa propter diuinae rationis naturam. Obrechtus locum ita vertit, quasi pro αὐτῷ legerit καὶ ἄλλα. Kiess.

- 16) *μαλάχης*] Editio Arcerii nullo sensu habet *μάχης* (ita etiam Ciz. *Kiess.*): pro quo *μαλάχης* nos recte reposuisse nemo dubitabit, qui legerit Iamblichum Nostrum in *Protreptico* symb. XXXVIII. Ibi enim non solum malua secundum Pythagorae praeceptum abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare

(92) ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σημάτων συμπαθειῶν οὐρανίων πρὸς ἐπίγεια. καὶ ¹⁷⁾ μελανούρου δὲ ἀπέχεσθαι παρήγγελλε· χθονίων γὰρ ἐστὶ θεῶν· καὶ ¹⁸⁾ ἐρυθρίνον μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἕτε-
ρα τοιαῦτα αἰτία. καὶ κυάμων ἀπέχεσθαι·
διὰ πολλὰς ἱερὰς τε καὶ φυσικὰς καὶ εἰς τὴν
ψυχὴν ἀνηκούσας αἰτίας. καὶ ἄλλα τοιαῦτα
διεθεσμοθέτησε τοῖτοις ¹⁹⁾ ὅμοια, διὰ τῆς τρο-
φῆς ἀρχόμενος εἰς ἀρετὴν ὁδηγεῖν τοὺς ἀν-
θρώπους.

K E Φ. κέ.

110. Ἐπελάμβανε δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλην
συμβάλλεσθαι πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ ¹⁾ χρῆ-
ται κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. Εἰώθει
γὰρ οὐ παρέργως τῇ τοιαύτῃ χρῆσθαι καθάρ-
σει. ²⁾ τοῦτο γὰρ δὴ καὶ προσηγόρευε τὴν διὰ
τῆς μουσικῆς ἱατρείαν. ἦπτετο δὲ περὶ τὴν
³⁾ ἑαρινὴν ὥραν τῆς τοιαύτης μελωδίας. ἐκά-

herba illa sympathiae, quae inter coelestia et terrena
intercedit, index habeatur: nimirum ὅτι συντρέπεται τῷ
ἡλίῳ, quia soli sese obuertit. Vide etiam Schefferum de
Philos. Ital. p. 143. et imprimis Clariss. Iacobum Pe-
rizon. ad Aelian. Var. Hist. lib. IV. cap. XVII. ubi
de Symbolo illo Pythagoreorum, Μολόχην μεταφύτευς
μέν, μὴ ἔσθιε δέ, pluribus agit. Kust.

¹⁷⁾ μελανούρου δὲ ἀπ.] Vide Nostrum in Protreptico,
Symb. V. et Menag. ad Laert. VIII. 19. Kust. Ciz.
παρήγγειλε. Kiess.

¹⁸⁾ ἐρυθρίνον.] Alii ἐρυθρίνον vocant: ut et ipse Iam-
blichus in Protreptico, Symb. XXXIII. Kust. Vid.
quos citat Passonius in libello scholastico: Ueber

nere voluit; quoniam praecipua naturalis illius sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, nuntia est et index. Similem abstinentiam a melanuro praescripuit, quia diis infernalibus sacer est; item ab erythrino, ob alias huius generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit propter multas sacras naturalesque rationes; atque alia his similia constituit, per alimenta homines ad virtutem ducere exorsus.

C A P. XXV.

Arbitrabatur vero et Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie vsurpare hanc *catharsin*, siue repurgationem; quo nomine medicinam, quae ope musicae fit, notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem huiusmodi. Quendam

Zweck, Anlage und Ergänzung griechischer Wörterbücher, p. 88. — Ciz. *πολαμβάνειν*. Kiess.

19) ὅμοια] Ciz. cum Arcerio ὅμοια καί. Kiess.

1) χρῆται] Ciz. χρῆσθαι. Idem deinceps παρέργῃ pro παρέργως. Kiess.

2) τοῦτο γὰρ δὴ] In Ciz. τοῦτο δι᾿. — Προσαγορεύειν τινά τι, νι καλεῖν τινά τι. Kiess.

3) ἑαρινήν] Cur περὶ τὴν ἑαρινήν, neque ἑωθηνήν ὥραν? Vide cap. XV. — Deinde Ciz. ἐκαδέζοντο, et pro μελωδίῃν, μελωδοί. Kiess.

θιξε γὰρ ἐν μέσῳ τινὰ λύρας ἐφαπτόμενον,
 καὶ κύκλῳ ἐκαθίζοντο οἱ μελωδεῖν δυνατοί.
 καὶ οὕτως ἐκείνου κρούοντος συνῆδον ⁴⁾ παιῶ-
 (93) νάς τινας, δι' ὧν εὐφραίνεσθαι καὶ ἐμμελεῖς
 καὶ εὐρυθμοὶ γίνεσθαι ἐδόκουν. χρῆσθαι δ'
 αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ μουσι-
 111 κῇ ἐν ἰατρείας τάξει. Καὶ εἶναι τινὰ ⁵⁾ μέλη
 πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς πεποιημένα πάθη, πρὸς
 τε ἀθυμίας καὶ δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτα-
 τα ἐπενενόητο. καὶ πάλιν αὐ' ἕτερα πρὸς τε
 τὰς ὀργάς, καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, καὶ πρὸς
 πᾶσαν παραλλαγὴν τῆς ψυχῆς. εἶναι δὲ καὶ
 πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἄλλο ⁶⁾ γένος μελοποιίας
 ἐξευρημένον. χρῆσθαι δὲ καὶ ὀρχήσεσθαι. ὀρ-
 γάνῳ δὲ χρῆσθαι λύρα. τοὺς γὰρ αὐλοὺς ὑπε-
 λάμβανεν ὑβριστικόν τε καὶ πανηγυρικόν καὶ
 οὐδαμῶς ἐλευθέριον τὸν ἦχον ἔχειν. ⁷⁾ χρῆ-
 σθαι δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσιν ἐξει-
 112 λεγμέναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. Λέγεται
 δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων ⁸⁾ Πυθαγόρας μὲν σπον-

4) παιῶνας τινας] Confer Porphyrt. Num. 32. et 33.
 Kust. Vocabulum ipsum explicat et illustrat Gisb.
 Cuper. in Obs. lib. I. p. 4. sqq. — In Ciz. ut in
 ed. Arc. παίονας. Kiess.

5) μέλη πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς — πάθη] Vide Plutarchum
 de Virtute Morali, pag. milii 441. Kust. Pro τῇ
 ψυχῆς in Ciz. exaratum est τοιαύτης ψυχῆς. Kiess.

6) γένος] Ciz. μέλος. Ibidem pro ἐξευρημένον est ἐξεβρη-
 μένον, et pro χρῆσθαι δέ, χρῆσθαι ἔχει δέ. Kiess.

7) χρῆσθαι δὲ καὶ Ὀμήρου — ἐπανόρθ. ψυχῆς] Hæc
 repetuntur infra, Num. 164. Kust. Pro λέξεσιν ἐξει-
 λεγμέναις Ciz. habet λέξιν ἐξιλεγμένως. Kiess.

lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumsidebant cantandi periti, et prout ille lyram pulsabat, ita circumsidentes concinebant paeanas quosdam, quibus animi oblectari, fierique concinni et bene compositi videbantur. Adhibebant vero etiam alio tempore Musicam medicinae loco: erant enim cantus quidam ad sanandos animi affectus facti, et contra tristitiam pectorisque morsus, velut praesentissima remedia, excogitati; rursusque alii contra iram et animositatem et contra alias huiusmodi animae perturbationes: suppetebat etiam aliud quodpiam aduersus cupiditates modulationis inventum. Interdum et saltationes instituebant: pro instrumento vero lyra utebantur, tibias aliquid molle et pompae accommodatum liberisque hominibus indignum resonare putantes. In vsu quoque illis erant Homeri et Hesiodi selecti versus, quibus animos emendabant. Fertur autem etiam inter acta Pythagorae, aliquando eum spon-

- 8) Πυθαγόρας μὲν σπονδειακῷ ποτὲ μ.] Historiam hanc ex Iamblichō Nostro repetit Sopater in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας δὲ, ὡς Ἰάμβλιχος φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως, μίση νυκτῶν ἀστρονομούμενος, νιανίαν τινὰ σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετὰ λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος τὸν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆσαι σπεύδοντα διὰ ζηλοτυπίαν, ἐπέσχε τῆς μανίας, παρακελευσάμενος τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ὄψθμόν ἐπὶ τι καταστηματικώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπονδεῖον, (malim, σπονδειακόν, vt hic apud Iambli-

δειακῷ ποτὲ μέλει διὰ τοῦ αὐλητοῦ κατασβε-
 (94)σαι τοῦ Ταυρομενίτου μειρακίου μεθύοντος
 τὴν λύσσαν, νύκτωρ ἐπικωμάζοντος τῇ ἐρω-
 μένῃ παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ καὶ τὸν πυλῶνα
 ἐμπιπρᾶναι μέλλοντος. ἐξήπτετο γὰρ καὶ ἀνε-
 ζωπυρεῖτο ὑπὸ τοῦ Φρυγίου αὐλήματος· ὃ δὴ
 κατέπαυσε τάχιστα ὁ Πυθαγόρας· ἐτύγγανε δὲ
 αὐτὸς ᾠτρονομούμενος 9) ἁωρί· καὶ τὴν εἰς
 τὸ σπονδιακὸν μεταβολὴν ὑπέθετο τῷ αὐλη-
 τῇ, δι' ἧς ἀμελλητὶ κατασταλὲν κοσμίως οὔ-
 καδε ἀπηλλάγη τὸ μειράκιον, πρὸ βραχέως
 μηδ' ἐφ' ὅσον οὖν 10) ἀνασχόμενον, μηδ' ἀπλῶς
 ὑπομείναν νουθεσίας ἐπιβολὴν παρ' αὐτοῦ,
 πρὸς δὲ καὶ 11) ἐμπλήκτως ἀποσκορακίσαν τὴν
 113 τοῦ Πυθαγόρου συντυχίαν. Ἐμπεδοκλῆς δέ,

chum.) Eandem historiam tangit etiam Quintilianus
Instit. Orator. lib. I. cap. 10. p. m. 52. *Nam et Py-
 thagoram accepimus, concitatos ad vim pudicae domui
 afferendam iuvenes, iussa mutare in spondeum modos
 tibicina, composuisse. Alii historiam hanc ad Damo-
 nem Musicum referunt, ut Galenus lib. IX. περὶ τῶν
 καὶ Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογματῶν, cap. 5. et Mar-
 tianus Capella de Nuptiis Philol. lib. IX. Kust. Pro
 σπονδιακῷ. Ciz. legit σπονδιακῷ, et paulo post σπον-
 διακόν. Tum pro καὶ τὸν πυλῶνα ἐμπιπρᾶναι, ita:
 πυλῶνι ἐπιπρᾶναι, sine καί, ut editio Arcerii. Videtur
 autem omnis locus sic constituendus esse: νύκτωρ ἐπι-
 κομιάζοντος τῇ ἐρωμένῃ, καὶ περὶ τοῦ ἀντεραστοῦ τὸν πυ-
 λῶνα etc. pro: — τῇ ἐρωμένῃ παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ καὶ
 τὸν πυλῶνα, etc. Neque enim apparet, si verba παρὰ
 τοῦ ἀντεραστοῦ cum Kustero explicantur a domo rivalis
 teniens, quo modo hanc omnem rem gestam esse su-
 spicemur. At omnia bene cohaerent, si locus illo
 modo, quem indicaui, constituitur. Nimirum iuuenis
 cum tibicine noctu ad puellae amatae aedes accedit*

daico tibicinis cantu rabiem extinxisse Tauromenitae adolescentis ebrui, qui noctu commissabundus ad amicam irruere, vestibuloque aedium propter corriualem, qui intus erat, iam parabat ignem subiicere: Phrygio quippe cantu ad hoc accendebatur et quasi flabello quodam magis magisque inardescibat. Sed Pythagoras, intempesta nocte tum forte Astronomiae vacans, inhibito cantu illo, tibicinem monuit, ut spondaicum inflaret: quo adolescens sine mora sibi redditus, modeste domum rediit: quum paulo ante ne tantillum quidem se contineret; imo prorsus nullam castigationem admitteret, et Pythagoram insuper sibi occurrentem in malam rem stolide amandaret. Empedocles

comissabundus; sed propter riualem in domo depressum et exclusus, opinor, vestibulo ignem subiicere parabat. — Ad locum Quintiliani a Kustero citatum vid. Spalding. Tom. I. p. 227. Formula ἐπιχωμάζειν τινί, occurrit in Alciphron. I. 39. Kiess.

9) ἀωρί] Ita Arc. et Kust. In Ciz. ἀωρία, quod et ipsum bonum. Alciphron III. ep. 46. T. II. p. 147. ed. Wagn. ἦν γὰρ ἀωρία νυκτός μεσοῦσης. Latini dicunt *intempesta nox*, ut Virg. Georg. I, 247. — Paulo post Ciz. ἀμελητὶ κατασταλὺς, ἀπηλύγη, προβραχέως. Kiess.

10) ἀνασχόμενον] Renocauit ex MS. pro ὁ καὶ κρείττον, quod prior Edit. nullo sensu habet. Kust. Antea Ciz. μὴ ἐφοσοῦν. Kiess.

11) ἐμπλήκτως ἀποσκορακίσαν] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπλήκτιον ἐπισκοράκισαν. Kust. De verbo ἀποσκορακίζειν, ad cornus amandare, vide Bergler. et Wagner. ad Alciphron. Tom. I. p. 233. sq. Kiess.

σπασαμένον τὸ ξίφος ἤδη νεανίου τινὸς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ ξενოდόχον ¹²⁾ Ἄγχιτον, ἐπεὶ δικάσας δημοσίᾳ τὸν τοῦ νεανίου πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ αἰῶντος, ὥς εἶχε συγχύσεως καὶ θυμοῦ, ξιφίρους παῖσαι τὸν τοῦ πατρὸς καταδικαστήν, ὥσανει γονέα, Ἄγχιτον, ¹³⁾ μεθαρμοσάμενος εὐθύς ἀνεκρούσατο τό

¹⁴⁾ Νηπενθέες τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπὶ ληθον
πάντων,

(95) κατὰ τὸν ποιητήν· καὶ τὸν τε ἑαυτοῦ ξενოდόχον Ἄγχιτον θανάτου ἐρῶνσατο καὶ τὸν νεανίαν ἀνδροφονίας. ἰστορεῖται δ' οὗτος τῶν Ἐμπεδοκλέους γνωρίμων ὁ δοκιμώτατος ¹⁵⁾ ἔκτοτε γενέσθαι. Ἔτι τοίνυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον ¹⁶⁾ τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμογὰν καὶ ἐπαγὰν ἐποιεῖτο μέλει τις ἐπιτηδεύεις εἰς τὰ ἐναντία πάλη περιέγον χρησίμως τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ¹⁷⁾ ἐπὶ τε γὰρ εὐνάς τρεπόμενοι τῶν μεθ' ἡμέραν

¹²⁾ Ἄγχιτον] Ciz. ἄγχιτον, idem tamen paulo post ἄγχιτον. Pro ἐπεὶ δικάσας, ἐπιδικάσας, et pro παῖσαι, παῖσι. Kiess.

¹³⁾ μεθαρμοσάμενος] Hic locus longe plenius in Ciz. ita legitur: μεθαρμοσάμενος, ὥς εἶχε, τὴν λύραν, καὶ περιπαντικόν τι (Reinesius in margine: καταπανιστικόν τι. Κατωστηρικτικόν appellat Hermogenes περὶ ἰδίων.) καὶ κατασταλτικόν μετχειρισάμενος, εὐθύς ἀνεκρούσατο τό. Kiess.

¹⁴⁾ Νηπενθέες τ', ἄχολόν] Est versus notissimus Homeri, Odys. δ, 221. Kust. In Ciz. ἐπὶ ληθες. Kiess.

¹⁵⁾ ἔκτοτε] Ita recte Ciz. cum Arc. In Kust. edit. ἐκ τότε. Kiess.

vero, quum iuuenis quidam iam stricto gladio in hospitem suum Anchitum, qui iudex publice lectus patrem eius ad mortem condemnauerat, irrueret, et ira doloreque perturbatus condemnatorem patris sui, tanquam homicidam, obtruncare vellet; mutatis modulis, confestim exorsus est illud poetae:

Nepenthes, sine felle, malis medicinaque cunctis.

Atque ita hospitem suum Anchitum, ne necaretur, et iuuenem, ne caedem admitteret, praeseruauit: qui exinde inter genuinos Empedoclis discipulos, atque is quidem omnium clarissimus fuisse traditur. Praeterea tota Pythagorae schola illam quam vocabant *exartysin*, i. e. adaptationem, et *synarmogan*, i. e. concinnitatem, et *epaphan*, i. e. attactum, idoneis quibusdam carminibus efficiebat, animique habitudinem in contrarios affectus vtiliter traducebat. Nam cubitum ituri per odas quasdam et peculiare cantus mentes

16) τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμ.] Eadem traduntur supra, Num. 64. et 65. Kust. Ciz. ἐξάρτησιν. Kiess.

17) ἐπὶ τε γὰρ εὐνὰς τρεπ.] Idem testatur Quintil. lib. IX. cap. 4. p. m. 430. (Tom. III. p. 529. ed. Spalding.) Pythagoricis moris fuit, cum somnum peterent, ad lyram prius lenire mentes, ut, si quid fuisset turbidiorum cogitationum, componerent. Et Boëthius lib. 1. de Musica, cap. 1. Pythagorici, cum diurnas in somno resolverent curas, quibusdam cantilenis utebantur, ut eis lenis et quietus sopor obreperet. Kust.

18) *ταραχῶν καὶ περιηχημάτων ἐξεκάθαιρον τὰς διανοίας ῥδαῖς τισὶ καὶ μελῶν ιδιώμασι, καὶ ἡσύχους παρεσκεύαζον ἑαυτοῖς ἐκ τοῦτου καὶ ὀλιγονείρους τε καὶ εὐονείρους τοὺς ὕπνους· ἐξανιστάμενοί τε τῆς* 19) *κοιτνωχελίας πάλιν* (96) *καὶ κάρου δι' ἄλλοτρούπων ἀπηλλάσσοντο ἁσμάτων.* 20) *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τε καὶ πάθη καὶ νοσήματά τινα* 21) *ἀφυγιάζον, ὡς φασιν, ἐπ' ἄδοντες ὡς ἀληθῶς. καὶ εἰκὸς ἐντεῦθεν* 22) *ποθὲν τοῦνομα τοῦτο εἰς μέσον παρεληλυθέναι τὸ τῆς Ἐρωδῆς.*

18) *ταραχῶν]* Id est, secundum Quintilianum loco laudato, turbidiorum cogitationum. Pro *περιηχημάτων* autem Noster supra, Num. 65. habet, *ἐνηχημάτων*: vbi vide, quae notauimus. *Kust.* Pro *ἐξεκάθαιρον* Ciz. cum Arc. *ἐξεκάθηρον. Kiess.*

19) *κοιτνωχελίας]* Ex MS. reposui, pro *κοιτωφελίας*, quod in Edit. Arcerii legitur. Est autem *κοιτνωχελία*, torpor, quem lectus siue somnus hominibus affert. Caeterum totum hunc locum ad verum sensum reformatui et distinxī, qui in priore Edit. sic legitur: *ἐξανιστάμενοί τε ἐκ τῆς κοιτωφελίας πάλιν, καὶ κάρου δι' ἄλλοτρούπων ἀπηλλάσσον ἁσμάτων*: quae vitiosa huius loci lectio decepit eruditissimum Schefferum *de Philos. Ital.* cap. XIV. p. 159. Vertit enim cum Arcerio: *Mane surgentes ex somno communem utilitatem afferente*, etc. Videndum autem, annon pro *κοιτνωχελίας*, quae est vox insolens, et mihi, ut verum fatear, suspecta, scribendum forte sit, *καὶ τῆς νοχελίας*, ut legitur supra, Num. 65. *Kust.* Vnice vera est lectio codicis Ciz., *κοίτης νοχελίας*. Idem tamen cum Arc. *κάρου*, quod Reinesius correxit, et deinceps *ἀπηλλάσσον. Kiess.*

20) *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τ.]*
In hoc loco quaedam mihi minime placent. Quid

repurgabant a diurnis perturbationibus et illo, qui adhuc in auribus tinniebat, strepitu; sicque tranquillam, et vel paucis vel bonis somniis comitatam quietem sibi conciliabant: surgentes autem alterius moduli cantibus a lecti torpore soporisque graue-dine sese liberabant. Est vero, vbi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus et morbos persanauerint, vere, vt aiebant, incantantes: indeque et probabile est, *epodes*, i. e. incantationis, nomen vsu venisse.

enim est illud, ἄνευ λέξεως μελισμάτων? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Iamblichus, omissa voce λέξεως, absque vilo sensus dispendio dicere, ἄνευ μελισμάτων. Deinde, quid sibi vult illud, ὅπου τε; in quo mendum aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἐπαίδειν, si nullo omnino carmine vel cantico vsi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἐποδῆς originem suam traxisse potuit? Haec sane non cohaerent. *Kust.* Koenius ad Gregor. p. 255. ed. Schaef. legendum censet: ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων πόρους τε καὶ πάθη καὶ νοσηματὰ τινα ἀφυγιάζον. Parum commode Koenius intulit πόρους, quum iam commemorata sint πάθη. Eundem etiam miror non offensum fuisse verbis ἄνευ λέξεως μελισμάτων. Ceterum e sect. 65. nihil hauriri potest, quod ad huius loci lectionem constituendam magnopere valeat. Res autem ipsa docet, sic fere legendum esse: ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ μελισμάτων ψι-λῇ λέξει, vel, διὰ ψιλῆς λέξεως, κ. τ. λ. *Kiess.*

21) ἀφυγιάζον] Est compositum ex ἀπό et ὑγιάζω, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, caue tamen vt corruptam damnes. Nam et supra Num. 64. Noster vititur voce ἀφυγιασμός. *Kiess.*

22) ποθεν — μέσον] Ciz. πόθεν τοῦτομα τοῦ εἰς τὸ μέσον. *Kiess.*

οὕτω μὲν οὖν πολυωφελεστάτην κατεστήσατο
Πυθαγόρας τὴν διὰ τῆς μουσικῆς τῶν ἀνθρώ-
πων ἡθῶν τε καὶ βίων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. κς'.

- 115 Ἐπεὶ δὲ ἐνταῦθα γεγόναμεν ἀφηγούμενοι
τὴν Πυθαγόρου παιδευτικὴν σοφίαν, οὐ χεῖ-
ρον καὶ τὸ τούτου παρακείμενον ἐξεξῆς εἰπεῖν,
ὅπως ἐξεῦρε τὴν ἀρμονικὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς
ἀρμονικοὺς λόγους. ἀρξώμεθα δὲ μικρὸν ἄνω-
θεν. ¹⁾ Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συν-
τεταμένῳ ὑπάρχων, εἰ ἄρα δύναίτο τῇ ἀκοῇ
βοήθειάν τινα ὀργανικὴν ἐπινοῆσαι παγίαν
(97) καὶ ἀπαραλόγιστον, ²⁾ οἷαν ἡ μὲν ὄψις διὰ
τοῦ διαβήτου καὶ διὰ τοῦ κανόνος, ἢ νῆ Δία
διὰ διόπτρας ἔχει, ἢ δ' ἀφή διὰ τοῦ ζυγοῦ,
ἢ διὰ τῆς τῶν μέτρων ἐπινοίας· ³⁾ παρὰ τι χαλ-
κοτυπεῖον περιπατῶν, ἕκ τινος δαιμονίου συν-
τυχίας ἐπήκουσε ῥαισθήρων σίδηρον ἐπ' ἄκμονι

1) Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συντ.] Totus hic locus usque ad finem capitis αὐτολεξεί etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. et seqq. Edit. Meibom. unde eum Iamblichus descripsit. Kust.

2) οἷαν] In Ciz. οἷον. Deinceps νῆ Δία, ἔχειν, ἀφή. Kiess.

3) παρὰ τι χαλκοτυπεῖον περιπ.] Eandem de Pythagora historiam refert Iamblichus noster in *Nicomachi Arithmet. Introd.* p. 171. 172. itemque Gaudentius ἐν *Εἰσαγωγῇ Ἀρμον.* p. 13. et seq. Edit. Meibom. Macrobian. lib. II. cap. 1. in *somn. Scip.* et Boëthius lib. I. de *Musica*, cap. 10. et 11. cuius verba haec sunt: Cum

Atque hoc modo Pythagoras vtilissimam humanae vitae morumque emendationem musicae beneficio effecit.

C A P. XXVI.

Quoniam vero hactenus progressi sumus in enarranda sapientia, qua Pythagoras in aliis docendis vsus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo pacto scientiam harmonicam eiusque rationes inuenerit: idque repetemus paullo altius. Meditabatur aliquando et intentiore cogitatione voluebat, annon auditui firmum et falli nescium adiumentum instrumento quopiam afferre posset; sicut visum circinus iuuat, et regula, vel certe perspicillum; tactum trutina et mensurarum inuentio: atque prope fabri ferrarii officinam ambulans casu quodam diuino audiuit malleos super incude ferrum emollientes,

interea diuino quodam motu (Pythagoras) praeteriens fabrorum officinas pulsos malleos exaudiuit ex diuersis sonis unam quodammodo concinentiam personare. Ita igitur ad id, quod diu inquirebat, attonitus accessit ad opus: diuque considerans arbitratus est diuersitatem sonorum ferientium vires efficere. Atque ut id apertius colliqueret, mutari inter se malleos imperauit: et quae sequuntur. Nam totum locum adducere, superuacaneum putamus. Kust. In Arc. edit. est χαλκοτύπιον, in cod. Ciz. χαλκοτύπιον. Idem deinceps cum Par. e marg. Spanh. σιδήρων. Kiess.

ῥαιόντων, καὶ 4) τοὺς ἤχους παραμιῖς πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόντων, πλὴν μιᾶς συζυγίας. ἐπεγινώσκει δ' ἐν αὐτοῖς τὴν τε διὰ πασῶν, τὴν τε διὰ πέντε, καὶ τὴν διὰ τεσσάρων συνωδίαν. 5) τὴν δὲ μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε αὐτῶν μὲν ἑώρα αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, συμπληρωτικὴν δὲ ἄλλως τῆς ἐν αὐ-
 116 τοῖς μειζονότητος. Ἰσμενος δὲ, ὡς 6) κατὰ θεὸν ἀννομένης αὐτῇ τῆς προθέσεως, εἰσέδρα-
 μεν εἰς τὸ χαλκεῖον, καὶ ποικίλαις πείραις 7) παρὰ τῶν ἐν τοῖς ῥαιστήρσιν ὄγκων εὐρῶν τὴν διαφορὰν τοῦ ἤχου, ἀλλ' οὐ παρὰ τὴν τῶν ῥαιόντων βίαν, οὔτε παρὰ τὰ σχήματα τῶν σφυρῶν, οὐδὲ παρὰ τὴν τοῦ ἐλαυνομένου σιδήρου μετά-
 (98) θείσιν σηκώματα ἀκριβῶς ἐκλαβὼν καὶ ῥοπὰς ἰσαितάτας τῶν ῥαιστήρων, πρὸς ἑαυτὸν ἀπηλλά-
 γη, καὶ ἀπὸ τινος ἐνὸς πασάλου 8) διαγωνίου ἐμπεπηγότες τοῖς τοίχοις, ἵνα μὴ κακ τοῦτου

4) τοὺς ἤχους κ. τ. λ.] Verba, τοὺς ἤχους παραμιῖς πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόναι, hanc vim habent: sonos edere, qui congruam quandam inter se rationem habent. Συζυγία autem non significat, vt vertit Obrechtus, sed par malleorum, qui una impulsī sonos edunt. Stephanus in Thesaurō I. p. 1397. explicat: coniunctio et copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur: i. q. συζυγίαις et συνδυασμός. Boethius l. c. dicit, quinque fuisse malleos; quintum vero esse reiectum, qui cunctis esset inconsonans. Cum quocunque igitur reliquorum malleorum malleus quintus una impelleretur, incongruum sonum edebat. — Aduerbium παραμιῖς Lexicis est addendum. In Ciz. συνωδίαν. Kioss.

5) τὴν δὲ μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσ.] Locum hunc ante mutilum ex MS. suppleui. In priorē enim Edit.

sonosque congruos inter se reddentes, vna tantum copulatione excepta. Agnoscebat enim in illis concentum dia pason, itemque illum dia pente, et dia tessaron: illum vero qui inter dia tessaron et dia pente medius est, vidit inter se quidem symphoniae expertem esse, supplere autem, quod in illis exuberat. Laetus itaque, quod propositum sibi non sine diuina ope succederet, in officinam se coniecit, et variis experimentis cognoscit, soni diuersitatem nasci ex malleorum magnitudine, non vero e cudentium viribus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conuersione. Postquam igitur libramentum et malleorum pondera maxime aequalia accurate explorasset, domum rediit, vnicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si

desunt verba haec, τῆς τε διὰ τεσσάρων, καὶ τῆς διὰ πέντε ἀσύμφωνον μὲν ἑώρα αὐτήν. Caeterum pro μείζονος apud Nicomachum rectius legitur μείζονος. Subintelligitur enim ex praecedentibus συμφωνίας. Kust.

6) κατὰ θεὸν] Ciz. κατὰ τῶν. Kiess.

7) παρὰ τῶν — ὄγκων] Quum παρὰ in sequentibus cum accusatio coniungatur, quae ratio Grammaticis in etymis indicandis usitata est, etiam hic malim, παρὰ τὸν — ὄγκον. — Paulo post Ciz. cum Arc. ἰσοστάτας, idque reposui pro ἰσοτάτας, quod Kust. habet, quanquam idem paulo inferius ἰσαίτατα. Kiess.

8) διαγωνίου] Sic et paulo inferius, Num. 118. In priore vero Edit. male legebatur διαγωνίας. Kust. Etiam Ciz. διαγωνίας. Kiess.

διαφορά τις ὑποφαίνεται, ἢ ὅλως 9) ὑπονοῖται παυσάλων ἰδιαζόντων παραλλαγῇ, 10) ἀπαρτήσας τέσσαρας χορδὰς 11) ὁμοῦλους, καὶ 12) ἰσοκώλους, 13) ἰσοπαχεῖς τε καὶ ἰσοδοτῶφους, ἐκάστην 14) ἐφ' ἐκάστης ἐξήρτησεν, ὁλκὴν προσδίδοντας ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους· τὰ δὲ μήκη τῶν χορδῶν μηχανησάμενος ἐκ παντὸς ἰσαίτατα.

117 Εἰτα κρούων ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς 15) ἐναλλ' ἕξ, συμφωνίας εὕρισκε τὰς προλεχθείσας, ἄλλην ἐν ἄλλῃ 16) συζυγία. τὴν μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἐξαρτήματος τεινομένην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ μικροτάτου, διὰ πασῶν φθεγγομένην κατελάμβανεν. ἦν δὲ ἡ μὲν δώδεκα τινῶν ὁλκῶν, ἡ δὲ ἕξ· 17) ἐν διπλασίῳ δὲ λόγῳ ἀπέφαινε τὴν διὰ πασῶν ὅπερ καὶ αὐτὰ τὰ βάρη ὑπέφαινε. τὴν δ' αὖ μεγίστην πρὸς τὴν παρὰ τὴν

(99) 18) μικροτάτην, οὖσαν ὁκτὼ ὁλκῶν, διὰ πέντε

9) ὑπονοῖται] Ciz. ὑπονοῖσαι. Idem mox cum Arc. παραλλαγῇ. Kiess.

10) ἀπαρτήσας] Prior Edit. corrupte ἀπάρε: at MS. ἀπαρτίσας; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀταρτήσας, i. e. appendens. Kust.

11) ὁμοῦλους] Prior Edit. ὁμόλους: at codex MS. ὁμουλοῖς (Ciz. ὁμοῦλους. Kiess.): pro quo per diaeresin ὁμοῦλους (vt recte est apud Nicomachum) scribendum esse quis non videt? Kust.

12) ἰσοκώλους] Ciz. ἰσοκόλους. Kiess.

13) ἰσοπαχεῖς] Sic legendum esse, recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπλαγεῖς: at in Edit. Arc. ἰσοπαλεῖς; utrumque vitiose. Kust. Etiam in Ciz. est ἰσοταλεῖς. Scaliger primus correxit ἰσοπαχεῖς. Litterae λ et χ saepius permutatae sunt. Kiess.

plures essent, aliqua se inde exsereret diversitas, aut paxillorum, qui propriam quisque naturam haberent, varietas suspecta fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas eiusdem materiae, et magnitudinis crassitiei-que, et aequaliter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligavit, fidiumque longitudinem omnimodo exaequavit. Tum binas simul chordas alternatim pulsans dictam consonantiam inuenit, aliam in alia coniunctione. Nam illam, quae maximo pondere tendebatur, cum ea, quae minimum habebat pondus, simul pulsam dia pason resonare deprehendit. Erat autem altera harum ponderum duodecim, altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, ut vel ipsa pondera indicabant. Porro maximam illam ad minimae proximam, octo pondera habentem, dia pente

14) ἐφ' ἐκάστης] Ciz. ut Arc. ἀφ' ἐκάστης. Idem Ciz. paulo post αὐτοῦ pro ἐκ τοῦ. *Kiess.*

15) ἐπαλλάξ] Ita Kust. et Arc. At Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἐπαλλάξ, quod idem est. *Kiess.*

16) συνεγία] Ita aperte Ciz., quod et Nicomachus habet, et pro συνεγία, quae est lectio editionum Arc. et Kust., reponendum esse viderat Kusterus. Idem Ciz. ἐν ἄλλοις pro ἐν ἄλλῃ. *Kiess.*

17) ἐν διπλασίῳ δέ] In Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἐν διπλασίῳ δῆ. *Kiess.*

18) μικροτάτην] Sic MS. At prior Edit. μακροτάτην: quod sensus repudiat. Μικροτάτην enim Iamblichus

συμφωνοῦσαν· ¹⁹⁾ ἔνθεν ταύτην ἀπέφαινε ²⁰⁾ ἐν
 ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧπερ καὶ αἱ ὀλκαὶ ὑπῆρχον
 πρὸς ἀλλήλας. πρὸς δὲ τὴν ²¹⁾ μετ' αὐτὴν μὲν
 τῷ βάρει, τῶν δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐννέα στα-
 θμῶν ὑπάρχουσιν, τὴν διὰ τεσσάρων, ἀναλό-
 γως τοῖς βρύθεσι· καὶ ²²⁾ ταύτην δὲ ἐπίτριτον
 ἀντικρυς κατελαμβάνετο, ἡμιολίαν τὴν αὐτὴν
 118 φύσει ὑπάρχουσιν τῆς μικροτάτης. Τὸ γὰρ
 ἐννέα πρὸς τὰ ἕξ ²³⁾ οὕτως ἔχει, ὅνπερ τρόπον
 ἢ παρὰ τὴν μικρὰν ἢ ὀκτώ· πρὸς μὲν τὴν τὰ

hic appellat chordam eam, cui minimum pondus ap-
 pensum erat: ut contra μεγίστην eam, cui maximum.
 Vide omnino Macrobiū et Boethiū locis ante lau-
 datis, qui ad totum hunc locum clarius intelligendum
 multum conferent. *Kust.* Ciz. πρὸς τὰ παρὰ τ. Ratio
 haec est, $12:6=2=$ ἐν διπλασίῳ λόγῳ. *Kiess.*

19) ἔνθεν] Ita *Kust.* In Ciz. et Arc. ἔρθα. *Kiess.*

20) ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ] Id est, ea proportione, quam
 habent e. g. duodecim ad octo. *Kust.* Ratio haec est,
 $12:8=1\frac{1}{2}=$ ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ. — Pro ἀλλήλας Ciz.
 ἀλλήλους. *Kiess.*

21) μετ' αὐτὴν] Ciz. ut Arc. μεθ' αὐτὴν. Idem Ciz.
 pro μὲν τῷ βάρει habet μετὰ τῷ βάρει, et deinceps
 βρύθεσι. *Kiess.*

22) ταύτην δὲ ἐπίτριτον] Dicere Iamblichus voluit,
 vel debuit, ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ. Nam falsum est, nouem
 esse ἐπίτριτον τῶν δώδεκα: quum contra plane se res
 habeat. Recte autem dixeris, nouem ad duodecim
 esse ἐν λόγῳ ἐπιτρίτῳ, siue proportione sesquiertia:
 quoniam duodecim continet nouem, et praeterea tertiam
 eius numeri partem. Totius ergo loci huius sensus
 hic est: chordam nouem ponderum habuisse λόγον
 ἐπίτριτον, siue proportionem sesquiertiam ad chor-
 dam duodecim ponderum; ad chordam vero minimam
 siue sex ponderum λόγον ἡμιόλιον, siue sesquialteram.

consonare obseruauit; adeoque iudicauit, eas habere hemiolii inter se rationem, in qua et pondera illa erant erga se inuicem: ad eam autem, quae pondere proxima, reliquisque maior, nouem habebat libras appensas, ex proportionem ponderum dia tessonon efficere: hanc autem epitriton manifeste videbat esse ad minimam; cum qua in proportionem hemiolii natura sua consistebat. Nam nouem ad sex ita se habent, quemadmodum minimae proxima octo ponderum se habet

Hoc lectorem monere volui, quia Illustrem Obrechtum a vero loci huius sensu aberrasse videbam. *Kust.* Breuius locutus est Iamblichus, ita vt, quum dicere deberet, *chorda duodecim ponderum ad chordam nouem ponderum est ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ*, oratione contracta potius sic diceret: *chorda 12 ponderum est chordae 9 ponderum ἐπιτρίτοῦ*. Eodem modo in sequentibus cap. XXVII. not. 35. *Kieess.*

23) οὕτως ἔχει, ὥνπερ τρόπον ἢ παρὰ τὴν μικρ.] Locum hunc sic lego et distinguo: οὕτως ἔχει. καθ' ὃν τρόπον ἢ παρὰ τὴν μικρὰν, ἢ ὁκτώ, πρὸς μὲν τὴν, etc. Nam nouem ad sex ita se habent. Pari ratione minimae proxima, etc. *Kust.* Verum hic vidit Loganus locum sic corrigens: τὰ γὰρ ἐννέα πρὸς τὰ ἕξ οὕτως ἔχει, ὥνπερ τρόπον ἢ μεγίστη, ἢ δώδεκα, ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τὴν μικρὰν, ἢ ὁκτώ. ἢ δὲ ὁκτώ etc. Pro vltimis ἢ δὲ ὁκτώ malim, τὰ δὲ ὁκτώ. Numerorum dictorum rationes sunt hae, $9:6=12:8=1\frac{1}{2}=ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ$. Porro, $8:6=1\frac{1}{3}=ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ$ $12:8=1\frac{1}{2}=ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ$. denique $9:8=1\frac{1}{8}=ἐν ἐπογδῶ λόγῳ$. In codice Ciz. verba οὕτως ἔχει vsque ad τὴν τὰ ἕξ desunt. Ibidem paulo post, vt in edit. Arc., ante διὰ τεσσάρων deest τῆς: iidemque consentiunt in οὕτως ἔχει. *Kieess.*

ἔξ ἔχουσιν ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ ἦν, πρὸς δὲ τὴν
τὰ δώδεκα ἐν ἡμιολίῳ. το ἄρα μεταξὺ τῆς διὰ
(100) πέντε καὶ τῆς διὰ τεσσάρων, ᾧ ὑπερέχει ἢ διὰ
πέντε τῆς διὰ τεσσάρων ²⁴⁾ ἐβεβαιούτο ἐν ἐ-
πογδόῳ λόγῳ ὑπάρχειν, ἐν ᾧ περ τὰ ἐννέα πρὸς
τὰ ὀκτώ· ἐκατέρως τε ἢ διὰ πασῶν ²⁵⁾ σύστημα
ἠλέγχετο, ἦτοι ἢ διὰ τεσσάρων, καὶ ἢ διὰ πέντε
ἐν συναφῇ· ὡς ὁ διπλάσιος λόγος ἡμιολίου τε
καὶ ἐπιτρίτου, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἔξ· ἢ ἀνα-
στρόφως, τῆς διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε,
ὡς τὸ διπλάσιον ἐπιτρίτου τε καὶ ἡμιολίου,
οἷον δώδεκα, ἐννέα, ἔξ, ἐν τάξει τοιαύτῃ ²⁶⁾ διὰ
πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν
ἀκοὴν πρὸς τὰ ²⁷⁾ ἐξαρτήματα, καὶ βεβαιώσας
πρὸς αὐτὰ τὸν τῶν σχέσεων λόγον, μετέθηκεν

24) ἐβεβαιούτο ἐν ἐπογδόῳ λόγῳ] Antea peassime lege-
batur, ἐκβεβαιούτο ἐν ἐπιγνόῳ λόγῳ. Kust.

25) σύστημα] In Ciz. συστήματα. Particulam ἦτοι post
ἠλέγχετο delet Scaliger: perperam. Tum Ciz. bene pro
καὶ διὰ πέντε habet, καὶ ἢ διὰ πέντε: quod reposui.
Kiess.

26) διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic
procul dubio corruptus est, in quo emendando me
frustra, fateor, torsi. Quare tentet alius, me felicior.
Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus vero
pro διὰ πασῶν legisse videtur διαπλάσσων, ut versio
eius fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani scribendum suspicabatur, διατάσσων. Sed
neutra coniectura mihi satisfacit. In MS. pro τὴν γλῶ-
σσαν scriptum erat τυλώσας: corrupte utique et nullo
sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur et di-
stinguitur: ἐν τάξει τοιαύτῃ. τυλώσας καὶ τὴν χεῖρα, etc.
Kust. Loganus p. 99. „Ego nihil obscuri sentio,
„praesertim si τῆς διὰ πασῶν legatur; est enim τάξις

ad illam quidem, quae sex ponderum erat, in epitriti; ad illam vero, quae duodecim, in hemiolii ratione. Quod igitur medium est inter dia pente et dia tessaron, quo dia pente dia tessaron excedit, confirmabatur esse in epogdoi, i. e. in qua nouem ad octo, proportionem: et vtrunque probabatur, concentum dia pason esse contextum quendam, iunctis siue dia pente et dia tessaron, quemadmodum ratio dupli composita est ex ratione hemiolii et epitriti, ut duodecim, octo, sex: siue vice versa dia tessaron et dia pente, ut ratio dupli ex ratione epitriti et hemiolii; exempli gratia, duodecim, nouem, sex. Hac ratione atque via quum et manum et auditum ad pondera appensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabiliuisset, facili

„ἀφ' ἑξ πρὸς δώδεκα νεα Dia-pason: item ἀφ' ἑξ πρὸς ἑννέα, ἡμιόλιον· ἀπ' ἑννέα πρὸς δώδεκα, ἐπίτριτον, quorum iam meminerat, et integra est tota τάξις.“ His probatis locum sic scribendum censeo: οἷον δώδεκα, ἑννέα, ἑξ, ἐν τάξει τοιαύτῃ τῆς διὰ πασῶν. τυλώσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα, etc. Quomodo enim verba τὴν γλώσσαν explicanda sint, nemo dixerit, et pro iis etiam Ciz. praebet τυλώσας, quod Schneiderus in Lexico suo recte explicat: *gewöhnen und gleichsam verhärteten*. Loganus legi voluit, τύπωσας, parum commode. *Kiess.*

- 27) ἑξαγτήματα] Male ante, ἑξαγτύματα. Dicuntur autem hic ἑξαγτήματα, pondera chordis appensa: ut Obrechtus recte vertit. *Kust.* Pro μετέθηκεν Ciz. cum Arc. προέθηκεν. *Kiess.*

εὐμηχάνως τὴν μὲν τῶν χορδῶν κοινὴν ²⁸⁾ ἀπό-
 δεσιν, τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσάλου, εἰς τὸν
²⁹⁾ τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ὠνό-
 (101) μαζεῖ τὴν δὲ ³⁰⁾ ποσὴν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς
 βάρεσιν εἰς τὴν τῶν ³¹⁾ κολλάβων ἄνωθεν σύμ-
 119 μετρον περιστροφὴν. Ἐπιβάδρα τε ταύτη χρώ-
 μενος, καὶ οἷον ἀνεξαπατήτῳ γνῶμονι, εἰς
 ποικίλα ὄργανα τὴν πείραν λοιπὸν ἐξέτεινε,
³²⁾ λεκίδων τε κροῦσιν, καὶ αὐλούς, καὶ σύ-
 ριγγας, καὶ μονόχορδα, καὶ τρίγωνα, καὶ τὰ

28) ἀπόδεσιν] Hanc certam lectionem recepi pro ἀπό-
 δεσιν, de quo Kusterus ita: „Sic etiam Nicomachus.
 „At Arcerius, Obrechtus et vir doctus ad marginem
 „codicis Spanhemiani recte legerunt ἀπόδεσιν: quam-
 „vis Mcibomius emendationem hanc reiiciat; in quo
 „me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult
 „ἀπόδεσιν? At ἀπόδεσις ἐκ τοῦ πασσάλου est, religatio
 „(chordarum) ex clauo: sensu manifesto et necessario.
 „Deinde scribitur, τὴν τοῦ διαγωνίου πασσάλου. Sed
 „sensus exigit, vt legatur, τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσά-
 „λου.“ Etiam hoc restituimus. *Kiess.*

29) τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ὠνό.] Iambli-
 chus hic βατῆρα siue χορδότονον vocat partem illam in-
 ferioiorem lyrae, cui chordae annexae erant. Ei in
 parte superiore respondebant κόλλοι, siue verticilli;
 quippe qui chordas ab altera parte tendebant. Sensus
 ergo totius loci huius, quem Obrechtus paulo obscu-
 rius vertit, hic est: Pythagoram in conficiendo instru-
 mento musico vsum clavi siue paxilli parieti infixi, ex
 quo chordae religatae erant, transtulisse ad limen, siue
 chordotonon lyrae, cui chordas annectebat; vsum vero
 ponderum, quae chordis appensa erant, easdemque
 tendebant, ad κόλλοι, siue verticillos; quippe quo-
 rum conuersione Pythagoras ita intendebat chordas, vt
 tensio illa ponderibus proportionem responderet. *Kust.*
 Pro εἰς τὸν τοῦ ὀργάνου in Ciz. est εἰς τὴν τ. ὀργ. *Kiess.*

artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordae religatae erant, transtulit ad caput instrumenti, quod *chordotonon* vocabat: chordas vero clauorum superiorum, commensurata ad ponderum proportionem eorundem conuersione, intendebat. Atque hoc fundamento et quasi infallibili norma vsus ad varia deinceps organa experimentum protulit; nempe ad pulsationem patellarum, ad tibias, ad fistulas, ad monochorda, ad trigona, et similia:

30) ποσὴν] Arcerius τάσιν legendum putat: sed coniecturam eius probare non possum. Nam τάσιν et ἐπίτασιν idem prorsus est. Ego nulla mutatione, abiecto tantum τῷ ἦ, lego, ποσὴν ἐπίτασιν: sensu omnino claro. Apud Nicomachum certe particula ἦ deest: sed apud quem pro ἐπίτασιν minus recte legitur ἀντάσιν. *Kust.* Ciz. πόσην. Haud dubie vera est ratio Kusteri, ἦ post ποσὴν abiicientis, quam secutus sum. Significat autem ἡ ποσὴ ἐπίτασις, opposita τῇ τῶν χορδῶν κοινῇ ἀποδίσει, intentionis velut quantitatem siue modum, den Grad der Anspannung, τὸ ποσὸν τῆς ἐπιτάσεως. Loganus scribit ἀνεσιν ἢ ἐπίτασιν. *Kies.*

31) κολλάβων] Id est, verticillorum, quibus intenduntur chordae: vnde κολλάβωσις, intensio chordarum, quae fit verticillis. Vox ista restituenda est Iamblichio nostro in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* p. 171. vbi hodie male legitur κολύβωσις: quod eruditus interpret Sam. Tennulius *amputationem* vertit; sensu prorsus refragante, vt cuilibet patebit, qui ipsum inspicere voluerit. *Kust.*

32) λεκίδων] Pro hoc Loganus p. 100. legit πηκιδων. Πηκτις enim, inquit, apud Pollucem est instrumentum musicum, isque in eodem capite 9. lib. IV. connumerat cum hoc etiam τρίγωνον. Leguntur etiam hae duae voces

παραπλήσια. 33) καὶ σύμφωνον εὗρισκεν ἐν
 ἅπασι, καὶ ἀπαράλλακτον τὴν δι' ἀριθμοῦ
 κατάληψιν. 34) ὀνομάσας δὲ ὑπάτην μὲν τὸν
 τοῦ ἑξ ἀριθμοῦ κοινωνοῦντα φθόγγον· μέσην
 δέ, τὸν τοῦ ὀκτώ, ἐπίτριτον αὐτοῦ τυγχάνον-
 τα· παραμέσην δέ, τὸν τοῦ ἐννέα, τόνω τοῦ
 μέσου ὀξύτερον καὶ διὰ καὶ ἐπόγδοον· νήτην
 δέ, τὸν τοῦ δώδεκα· καὶ τὰς μεταξύτητας
 κατὰ τὸ διατονικὸν γένος συναναπληρώσας
 φθόγγοις ἀναλόγοις, οὕτως τὴν 35) ὀκτάχορ-
 (102) δον ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπέταξε, διπλασίῳ,
 ἡμιολίῳ, ἐπιτρίτῳ, καὶ τῇ τούτων διαφορῇ,
 120 ἐπογδόῳ. Τὴν δὲ πρόβασιν ἀνάγκη τινὲ φυσί-
 κῃ ἀπὸ τοῦ βαρυτάτου ἐπὶ τὸ ὀξύτατον, κατὰ
 τοῦτο τὸ διατονικὸν γένος οὕτως εὗρισκε. τὸ
 γὰρ χρωματικὸν καὶ 36) ἐναρμόνιον γένος αὐ-
 θίς ποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ διετράνωσεν, ὡς ἐνέσται

apud Platonem de Rep. lib. III. p. 399. et περί πηκτίδος;
 multa apud Athenaeum lib. XIV. c. 4. De instrumentis
 musicis, quae pulsantur, hic loquitur Iamblichus;
 at tale neutiquam est λεκίς. Ita Loganus, qui non
 facile inueniet, qui cum ipso πηκτίδων legendum cen-
 seant. Obstat primum additum verbum κοῦσις. Nam
 Athenaeus lib. XIV. p. 635. B. dicit: Ἀριστόξενος τὴν
 μάγαν καὶ τὴν πηκτίδα χοῦσις πλήκτρον διὰ ψαλμοῦ πα-
 ρέχασθαι τὴν χορίαν. Atqui κοῦσις est τοῦ πλήκτρον.
 Deinde etiam Boëthius l. c. tucitur λεκίδων, cuius haec
 sunt verba: Saepe et pro mensurarum modo cyathos
 aequorum ponderum acetabulis immittens; saepe ipsa
 quoque acetabula diuersis formata ponderibus virga vel
 aerea ferreaue percutiens, nihil esse diuersum inuenisse
 laetatus est. Kiess.

33) καὶ σύμφωνον] In Ciz. et Arc. καὶ σύμφωνα. Est

atque in his omnibus deprehendit consonam et immutabilem illam per numeros comprehensionem. Nominabat autem hypaten sonum numeri senarii participem; mesen, octonarii, qui illius existit epitritus; paramesen vero, nouenarii quidem participem, tono autem acutiorem, quam est mese, atque illius epogdoon; neten denique, de duodenario participantem. Quumque iuxta genus diatonicum interiecta spatia proportionatis sonis expleuisset, octochordum consonis numeris ordinavit: nempe duplo, hemiolio, epitrito, et qui hos disternat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate a grauissimo ad acutissimum tendentem, iuxta diatonicum illud genus, inuenit. Quod autem chromaticum genus et harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; vt

autem ἡ δι' ἀριθμοῦ κατάληψις, das durch eine Zahl ausgedrückte Verhältniss der Töne. *Kiess.*

34) ὀνομάσας δὲ ὑπάτην μὲν τὸν τοῦ ἑξ ἀριθμ.] Confer cum hoc loco Nicephorum in Synesium *de Insomn.* p. m. 97. et Plutarchum *de Musica*, p. m. 1159. *Kust.* Ciz. τὴν τοῦ ἑξ, et deinceps τὴν τοῦ ὀκτώ, τὴν τοῦ ἐννέα, τὴν τοῦ δώδεκα, τοῦς μεταξότητας. *Kiess.*

35) ὀκτάχορδον] Lyrae Pythagoricae octochordae schema exhibet modo laudatus Nicephorus in Synesium *de Insomn.* p. 98. *Kust.*

36) ἐναρμονικόν] Ciz. ἐναρμονικόν. *Kiess.*

ποτέ δεῖξαι, 37) ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν. ἀλλὰ τό γε διατονικὸν γένος τοῦτο τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰς προόδους τοιαύτας τινὲς φυσικὰς ἔχειν φαίνεται, 38) ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον· καὶ τοῦτ' ἔστι διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο τόνων, καὶ τοῦ λεγομένου ἡμιτονίου. εἴτα προσληφθέντος ἄλλου τόνου, τουτέστι τοῦ μεσεμβληθέντος, ἡ διὰ πέντε γίνεται, σύστημα τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίου ὑπάρχουσα. εἰδ' ἐξῆς τούτῳ ἡμιτόνιον, 39) καὶ τόνος ἄλλος διὰ τεσσάρων, τουτέστιν, ἄλλο ἢ ἐπίτριτον. ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῇ ἐπταχόρδῳ πάντας ἐκ τοῦ βαρυτάτου τοὺς ἀπ' ἀλλήλων τετάρτους (103) τὴν διὰ τεσσάρων ἀλλήλοις δι' ὅλου συμφωνεῖν, τοῦ ἡμιτονίου κατὰ μετάβασιν, τὴν τε πρώτην καὶ τὴν μέσσην καὶ τὴν τρίτην χώραν μετα-
 121 λαμβάνοντος κατὰ τὸ τετραχόρδον. Ἐν δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὀκταχόρδῳ, ἦτοι κατὰ συναφὴν συστήματι ὑπαρχούσῃ τετραχόρδου τε καὶ πενταχόρδου, ἡ κατὰ διάζευξιν δυοῖν τετραχόρδων τῶν χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων, ἀπὸ τῆς βαρυτάτης ἢ προχώρησις ὑπάρξει. ὥστε τοὺς ἀπ' ἀλλήλων πέμπτους πάντας φθόγγους,

37) ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν] Opus hoc Iamblichii de Musica hodie non amplius exstat. Meminit autem eius idem Iamblichus in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* p. 171. vbi ait, ἃ νῦν παρίεμεν ἔκόντες, ὡς εὐκαιρότερον ὄν ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ περὶ αὐτῶν τεχνολογεῖν. Item pag. seq. Τὰς δ' αἰτίας, δι' ἃς τοῦτο συνέβαινε, κατ' οἰκίον τόπον ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ σαφηνιούμεν. Kust.

aliquando, quum *de Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Caeterum diatonicum hocce genus a natura tales videtur gradus et processus habere: semitonium, deinde tonus, et deinde tonus; et hoc est dia tesson, compositio duorum tonorum et semitonii. Postea assumpto alio tono, i. e. insititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum et semitonii: deinceps post illud, semitonium, et tonus, et tonus, dia tesson aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde a gravissimo quarti a se inuicem, dia tesson secum vbique consonant; semitono per transitionem quandam in primam, secundam et tertiam tetrachordi regionem sese extendente. In Pythagorica vero octachordo, quae, si eam coniungas, systema quoddam est tetrachordi et pentachordi, si vero disiungas, duarum tetrachordorum a se invicem separatarum; a grauissimo fiet processus, vt quinti a se inuicem distantes

38) ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον, εἴτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt. *Kust.* Verba εἴτα τόνον bis legenda esse, intelligitur iam ex iis, quae sequuntur: σύνστημα δύο τόνων. Hoc modo frequentissime a librariis peccatum est. *Kiess.*

39) καὶ τόνος ἄλλος διὰ τεσσ.] Nicomachus plenius et melius, καὶ τόνος, καὶ τόνος· ἄλλο διὰ τεσσάρων, τοντίσιν, ἐπίτριτον. *Kust.*

τὴν διὰ πέντε συμφωνεῖν ἀλλήλοις, τοῦ ἡμιτονίου προβάδην εἰς τέσσαρας χώρας μεταβαίνοντος, πρώτην, δευτέραν, τρίτην, τετάρτην. οὕτω μὲν οὖν τὴν μουσικὴν εἶρεῖν λέγεται, καὶ συστησάμενος αὐτὴν παρέδωκε τοῖς ὑπηκόοις ἐπὶ πάντα τὰ κάλλιστα.

K E Φ. κζ'.

- 122 1) Ἐπαινῆται δὲ πολλὰ καὶ τῶν κατὰ τὰς πολιτείας πραχθέντων ὑπὸ τῶν ἐκείνῳ πλησιαισάντων. γὰρ γάρ, ἐμπεσοῦσης μὲν ποτε παρὰ τοῖς Κροτωνιάταις ὀρμῆς πολυτελεῖς ποιῆσθαι τὰς ἐκφορὰς καὶ ταγὰς, εἰπεῖν τινὰ πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐτῶν, ὅτι Πυθαγόρου διεξιόντος ἀκούσειεν ὑπὲρ τῶν θεῶν, ὡς οἱ μὲν Ὀλύμπιοι (104) 2) ταῖς τῶν θυόντων διαθέσειν, 3) οὐ τῷ τῶν θυομένων πλήθει προσέχουσιν· οἱ δὲ χθόνιοι τούναντίον, ὡς ἂν ἐλατιόνων κληρονομοῦντες, τοῖς κόμοις καὶ θρήνοις, ἔτι δὲ ταῖς συνεχέσαι χοαῖς καὶ τοῖς ἐπιφορήμασι καὶ τοῖς μετὰ με- 123 γάλης δαπάνης 4) ἐναγισμοῖς χαίρουσιν. Ὅθεν διὰ τὴν προαίρεσιν τῆς ὑποδοχῆς Πλούτωνα καλεῖσθαι τὸν ἄδην· καὶ τοὺς μὲν ἀφελῶς

1) Ἐπαινῆται] Ciz. ἐπαινῆ. Deinceps pro ὑπὲρ τῶν θεῶν in marg. Spanhem. notatum est, ὑπερέτων. — De re ipsa vid. Tiedemann. in libro saepe cit. p. 524. sq. Kiess.

2) ταῖς τῶν θυόντων διαθέσειν] Apposite ad hunc locum Porphyrius de Abstin. lib. II. §. 15. Μᾶλλον τὸ δαιμόνιον πρὸς τὸ τῶν θυόντων ἡθος, ἢ πρὸς τὸ τῶν θυομένων πλήθος βλέπει. Numen mores sacrificantium po-

omnes soni dia pente inter se consonent; semitonio in quatuor regiones successiue progrediente, in primam scilicet, secundam, tertiam, quartam. Hunc itaque in modum Musicam inuenisse fertur: quam postquam stabiliuisset, discipulis ad pulcherrima quaeque administram tradidit.

C A P. XXVII.

Porro multa a discipulis eius in rerum ciuiliu actu gesta laudibus efferuntur. Quum enim aliquando Crotoniatis cepisset impetus, sumtuosas elationes funerum sepulturasque faciendi; quidam ex illorum numero ad populum dixit: se audiuisse ex Pythagora, quum de diis dissereret, coelestes quidem sacrificantium affectum, non sacrificiorum numerum spectare; inferos vero e contrario, quasi sorte minores, commensationibus et lessibus, continuisque libationibus et bellariis, inferiisque sumtuosis gaudere: ideoque et Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igi-

tius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures huius generis sententiae passim apud scriptores occurrunt. *Kust.*

3) οὐ τῶ τῶν θ.] Sic recte MS. At prior Edit. male, οὐτῶ τῶν θρομ. *Kust.*

4) ἐναγιστοῖς] Sic scripsi pro corrupto ἐναγιστοῖς, quod in Ciz. quoque exstat. Illud reponendum esse, monuerunt etiam Arcerius et Kusterus. *Kiess.*

αὐτὸν τιμῶντας ἔἴη κατὰ τὸν ἄνω κόσμον
 5) χρόνιον· ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένως πρὸς τὰ
 πένθη διακειμένων αἰεὶ τινα κατάγειν ἕνεκα
 τοῦ τυγχάνειν τιμῶν τῶν ἐπὶ τῆς μνήμης γι-
 νομένων. ἐκ δὲ τῆς συμβουλίας ταύτης ὑπό-
 ληψιν ἐμποιῆσαι τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι μετριά-
 ζοντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι τὴν ἰδίαν σωτη-
 ρίαν διατηροῦσιν· ὑπερβάλλοντες δὲ τοῖς ἀνα-
 λώμασιν ἅπαντες 6) πρὸ μοίρας καταστρέψου-
 124 σιν. Ἔτερον δὲ διαιτητὴν 7) γενόμενόν τινος
 ἁμαρτίου πράγματος, χωρὶς μεθ' ἑκατέρου
 τῶν ἀντιδίκων ὁδῶ 8) προάγοντα, 9) κατὰ μνή-
 μά τι στάντα φῆσαι, τὸν ἐν τούτῳ κείμενον
 ἐπιεικῇ καθ' ὑπερβολὴν γενέσθαι. τῶν δὲ ἀν-
 (105) τιδίκων τοῦ μὲν πολλὰ κάγαθὰ κατευξαμένου
 τῷ τετελευτηκότι· τοῦ δὲ εἰπόντος· μή τι οὖν
 αὐτῷ πλεῖον ἔστι; 10) καταδοξάσαι, καὶ παρε-
 σχῆσθαι τινα ῥοπὴν εἰς τὴν πίστιν τὸν ἐγκω-
 μιάσαντα τὴν καλοκαγαθίαν. Ἄλλον δὲ 11) δι-
 αίταν εἰληφότα μεγάλην, ἑκάτερον πείσαντα
 τῶν ἐπιτρεψάντων, τὸν μὲν ἀποτίσαι τέσσαρα

5) χρόνιον] Nonne potius χρονίους? Kiess.

6) πρὸ μοίρας καταστρέψουσιν] Ita Kust. et Arc. In Ciz. est πρὸς μοίρας, in Par. e marg. Spanh. καταστρέψουσιν. Kiess.

7) γενόμενόν τινος] In Ciz. et Arc. γενόμενόν τινα. Kiess.

8) προάγοντα] Antea male, προσάγοντα. Προάγειν autem hic significat, *procedere vel progredi*. Kiess.

9) κατὰ μνήμᾳ τι στάντα] Antea hic legebatur καταμνηματίσαντα, quod ex pluribus vocibus coaluisse, iam Arcerius monuerat, qui in hoc vocabulo latere κατὰ

tur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori sini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos suntus faciunt, semper eum quendam deducere; vt honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, vt opinarentur Crotoniatae, se salutem suam tueri, si in aduersis medium tenerent; sin modum sumtibus excederent, omnes praemature fatis morituros. Alter vero, quum litis arbiter, quae teste carebat, seorsim cum utroque litigante in via processisset, quumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa aequitate praeditus fuit. Ad haec alter litigantium multa mortuo bona apprecatus est; alter vero, num igitur, inquit, inde locupletior factus es? Hunc itaque Pythagoreus suspectum habuit; ille vero, qui honestatis studium laudauerat, momentum non leue eo ipso attulit ad fidem sibi habendam. Alius, magnae rei arbitrio suscepto, utrique compromittentium auctor fuit, alteri, vt qua-

μνημα τίσαντα, i. e. ipso vertente, eum, qui ad monumentum honores tribuebat, putauit. Nos recepimus id, quod merito placuit Reinesio, Obrechtto et Kustero. *Kiess.*

10) *καταδοξάσαι*] Ita Kust. In Ciz. *καταδέξασαι*. *Kiess.*

11) *διαίταν*] Ciz. *διαίταν*. Ibidem deinceps pro *ἐπιτεψάντων* est *ἐπιστεψάντων*, vt in edit. Arc. *Kiess.*

τάλαντα, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, καταγνῶναι
 τρία, καὶ δύξαι δεδωκέναι τάλαντον ἑκατέρῳ.
 Θεμένων δὲ τινῶν ἐπὶ κακουργία πρὸς γύναιον
 τῶν ἀγοραίων ἱμάτιον καὶ διειπομένων μὴ δι-
 δόναι θατέρῳ, μέχρις ἂν ἀμφοτέροι παρῶσι·
 μετὰ δὲ ταῦτα παραλογισαμένων καὶ ¹²⁾ σύνεγ-
 γυς τὸ κοινὸν λαβόντος θατέρου καὶ φήσαν-
 τος συγκεχωρηκέναι τὸν ἕτερον, εἴτα συκο-
 φαντοῦντος ἑτέρου τοῦ μὴ προσελθόντος, καὶ
 τὴν ἐξ ἀρχῆς ὁμολογίαν τοῖς ἄρχουσιν ἐμφα-
 νίζοντος, ἐκδεξάμενον τῶν Πυθαγορείων τινὰ
 φῆσαι, τὰ συγκείμενα τὴν ἀνθρωπὸν ποιήσειν,
¹²⁵ ἂν ἀμφοτέροι παρῶσιν. Ἄλλων δὲ τινῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν φιλία πρὸς ἀλλήλους εἶναι δοκούν-
 των, εἰς σιωπωμένην δὲ ὑποψίαν διὰ τινὰ τῶν
 κολακευόντων τὸν ἕτερον ἐμπεπωκότων, ὃς
 εἴρηκε πρὸς αὐτόν, ὡς τῆς γυναικὸς ὑπὸ θα-
 τέρου διεφύαρμένης· ἀπὸ τύχης εἰσελθόντα
 τὸν Πυθαγόρειον εἰς χαλκεῖον, ἐπεὶ δείξας
 ἡκονημένην μάχαιραν ὁ νομίζων ἀδικεῖσθαι,
⁽¹⁰⁶⁾ τῷ τεχνίτῃ προσέκοπτεν ὥς οὐχ ἱκανῶς ἡκονη-
 κότι, ¹³⁾ καὶ ὑπονοήσαντα, ποιεῖσθαι τὴν
 παρασκευὴν αὐτὸν ἐπὶ τὸν διαβεβλημένον·
 αὕτη σοι, ¹⁴⁾ ἔφη, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων

¹²⁾ σύνεγγυς] Quomodo hoc vocabulum hic sit capien-
 dum, non assequor. Videtur legendum esse, σύν ἐγγύη:
 posthaec quum callidum consilium cepissent, alterque id,
 quod utriusque commune erat, sumisisset facta sponsio-
 ne, etc. In Ciz. ut in edit. Arc. est τοῦ κοινοῦ. Kiess.

¹³⁾ καὶ ὑπονοήσαντα] Ciz. καθυπονοήσαντα. Kiess.

tuor talenta solueret, alteri, vt duo acciperet: dein reum tribus talentis damnauit; atque ita visus est vnicuique talentum donasse. Praeterea quidam apud mulierculam circumforancam vestem fraudulenter deposuerant, et ne alteri eam redderet, priusquam ambo praesentes adessent, vetuerant. Paulo post eam decepturi, alter commune depositum repetiit, dicens, id cum bona alterius venia fieri; ille vero, qui non adfuerat, sycophantia vsus ad iudicem pactum ab initio inter ipsos initum detulit. quidam Pythagoreorum excipiens dixit, mulierem satisfacturam pacto conuento, quum ambo adfuerint. Alii, quibus inter se videbatur intercedere firma amicitia, in tacitam suspicionem erant delapsi, indicante alteri adulate ipsius, quasi vxor eius ab amico corrumperetur. forte itaque Pythagoreus ingressus officinam fabri aerarii, vbi ille, qui se iniuria putabat affectum, monstrans fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, ei succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est, hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit,

14) ἔφη] Φῆναι (voluit φάναι: quamquam ἔφη retineri potest, si statuas, orationem indirectam subito transire in directam. Kiess.) legendum est. Refertur enim ad accusatiuos praecedentes, εἰσελθόντα et ὑπονοήσαντα. Deinde pro ἐπὶ δειξας, quod paulo ante praecedit,

ὀξυτέρα, πλὴν διαβολῆς. καὶ τοῦτ' εἰπόντα ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιστῆσαι τὴν διάνοιαν, καὶ μὴ προπετῶς εἰς τὸν φίλον, ὃς ἔνδον ἦν
 126 προκεκλημένος, ἑξαμαρτεῖν. Ἐτερον δέ, ξένου τινὸς ἐκβεβληκότος ἐν ¹⁵⁾ Ἀσκληπιείῳ ζώον χρυσίον ἔχουσαν, καὶ τῶν μὲν νόμων τὸ πεδὸν ἐπὶ τὴν γῆν κωλύόντων ἀναιρεῖσθαι, τοῦ δὲ ξένου σχετιάζοντος, κελεῦσαι τὸ μὲν χρυσίον ἐξελεῖν, ὃ μὴ πέπτωκεν ἐπὶ τὴν γῆν, τὴν δὲ ζώον ἐᾶν· εἶναι γὰρ ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς.
¹⁶⁾ Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀγνοούντων εἰς τύπους ἐτέρους, ἐν Κρότωνι γενέσθαι λέγουσιν, ὅτι θέας οὔσης, ¹⁷⁾ καὶ γεράνων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερομένων, εἰπόντος τινὸς τῶν καταπεπλευκότων πρὸς τὸν πλησίον καθήμενον· ὁρᾷς τοὺς μάρτυρας; ἐπακούσας τις τῶν Πυθαγορείων ¹⁸⁾ ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ
 (107) τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολαβὼν ὥπερ ἐλέγχοντες τοὺς παῖδας ἐξεῦρον, καταπεποντικέναι τινὰς τὰς ὑπὲρ τῆς νεῶς πετομένας γεράνους μαρτυρουμένους. Καὶ πρὸς ἀλλήλους δέ τινες, ὡς ἔοικε, διενεχθέντες, νεωστὶ πρὸς Πυθαγό-

prior Edit. (etiam cod. Ciz. Kiess.) male habet, ἐπιδείξας: quod mendum etiam ante Nos observauerat Desid. Herald. *Animadv. in Iamblichum*, cap. VIII. Kust.

15) Ἀσκληπιείῳ] In Ciz. ἀσκληπίῳ. Kiess.

16) Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τ.] Rectius leges, καὶ τοῦτο τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ — etc. Kust. Cur hoc rectius, non video. Kiess.

17) καὶ γεράνων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερ.] Similis pror-

aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, vt homo ille mentem aduerteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, quum peregrino cuidam in templo Aesculapii zona aureis plena decidisset, et lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti praecepit, vt aurum, quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin et id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse aiunt; quum in ludis publicis grues theatrum superuolarent, et quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum, qui prope sedebat, diceret: Viden' testes? id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratum, qui mille viri vocabantur, abstraxit: vbi quaestione habita compertum est, pueros quosdam ab iis in mare abiectos fuisse, qui grues, nauem superuolitantes, testes appellauerant. Quum etiam inter se nouitii quidam Pythagorae discipuli dissidere

sus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. I. Adag. 37. *Kust.* In Ciz. et Arc. γερανῶν. *Kiess.*

- 18) ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosi, sic lego: ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον. ὅπου ἐλέγχοντες αὐτοὺς, παιδας ἐξεῦρον, etc. Quid enim τὸ ὑπολαβῶν hic sibi velit, haud sane video. Deinde vocem ἐλέγχοντες ex MS. reuocaui pro ἐλέγοντο, quod prior Edit. habet. *Kust.* Omnia sana sunt, si pro ὅπερ

ραν παραβάλλοντες, ¹⁹⁾ ὡς ὁ νεώτερος προσ-
 ελθὼν διελύετο, φάσκων, οὐ δεῖν ἐφ' ἕτερον
 ποιεῖσθαι τὴν ἀναφοράν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἐπι-
 λαθεῖσθαι τῆς ὀργῆς. ²⁰⁾ τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ,
 φῆσαι τὸν ἀκούοντα, διαφερόντως ἀρέσκειν,
 αἰσχύνεσθαι δὲ ἐπὶ τῷ πρεσβύτερος ὢν μὴ πρό-
 127 τερος αὐτὸς προσελθεῖν. ²¹⁾ Καὶ ταῦτα πρὸς
 ἐκεῖνον εἰπεῖν, ²²⁾ καὶ τὰ περὶ Φιντίαν καὶ
 Δάμωνα, περὶ τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου,
 καὶ ²³⁾ τὰ περὶ Κλεινίαν καὶ Πρωδρον. χωρὶς
 τοίνυν τούτων Εὐβούλου τοῦ Μεσσηνίου πλέ-
 οντος εἰς οἶκον, καὶ ληστῆντος ὑπὸ Τυρρῶνων
 καὶ καταχθέντος εἰς Τυρρῶνίαν, ²⁴⁾ Λαυσί-
 θους ὁ Τυρρῶνός, Πυθαγόρειος ὢν, ἐπιγνοὺς
 αὐτόν, ὅτι τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἐστίν,
 ἀφελόμενος τοὺς ληστές, μετ' ἀσφαλείας πολ-
 128 λῆς εἰς τὴν Μεσσήνην αὐτὸν κατέστησε. ²⁵⁾ Καρ-

legas ὅπερ, locumque sic intelligas: *suspiciatus id, quod quaestione de servis habita deprehenderunt, eos aliquot in mare deiecissee. In Ciz. est νέως et πειωμένας. Kiess.*

19) ὡς ὁ νεώτερος] Hae tres voces in priore Edit. desunt, quas ex MS. reuocaui. *Kust.* Διελύετο omiserat Obrechtus. Est absolute positum et significat in gratiam cum altero redire. *Kiess.*

20) τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ, φῆσαι τὸν ἀκούοντα] Ita Kusterus, praeterquam quod interpunctionem neglexerat. In Arc. αὐτῶν, in Ciz. αὐτοῖς. Idem Ciz. ἐπὶ τό, et πρότερος ἂν αὐτός. *Kiess.*

21) Καὶ ταῦτα πρὸς ἐκεῖνον εἰπεῖν] Haec verba corrupta videntur, obscuriora certe sunt ob orationem interruptam. Si referuntur ad duos Pythagoreos, de quibus ante sermo est, hunc sensum videntur habere:

viderentur, et is, qui iunior erat, alterum adisset in gratiam cum eo rediturus, dicens, non ad alium arbitrum litem referri, sed ipsos inter se irae obliuisci debere: is, cui haec dicebantur, reposuit, sibi quidem hoc dictum quoad caetera valde placere, eo vero se solum erubescere, quod, quum aetate senior esset, non etiam prior in adeundo illo fuisset. Liceret et alia huius generis adiicere, tum quae de Phintia et Damone, tum quae de Platone et Archyta, itemque de Clinia et Proro referuntur. His vero sepositis, mentionem tantum faciemus Eubuli Messenii; quem, quum domum nauigaret, captum a Tyrrhenis, Nausithus Tyrrhenus et Pythagoreus agnouit, de schola Pythagorae esse, eumque praedonibus ereptum secure Messanam deducendum cura-

illum seniore iuniori tum haec dixisse, tum ea quae spectant Phintiam et Damonem etc. Pro *περὶ τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου* scribendum erit *περὶ τε Πλάτωνα καὶ Ἀρχύταν*. *Kiess.*

22) καὶ τὰ περὶ Φιντίας καὶ Δάμ.] Historia haec prolixè narratur infra cap. XXXIII. *Kust.*

23) τὰ περὶ Κλειρίας καὶ Προῶρον] Historiam ipsam si scire cupis, adi Diodorum in Excerptis Historicis a Valesio editis: itemque Nostrum intra, Num. 238. *Kust.*

24) Ναυσίδου.] Ita *Kust.* et *Arc.* In *Ciz. Ναυσίδου.* *Kiess.*

25) Καρχηδονίων] In *Ciz. Χαλκιδωνίων.* Ibidem paulo post *Χαρχηδόνιος.* *Kiess.*

(108) *χιηδονίων τε πλείους ἢ πεντάκις χιλίους ἄνδρας, τοὺς παρ' αὐτοῖς σφραττευομένους, εἰς νῆσον ἔρημον ἀποστέλλειν μελλόντων, ἰδὼν ἐν τούτοις Μιλτιάδης ὁ Καρχηδόνιος Ποσειδὴν ²⁶⁾ Ἀργεῖον, ἀμφοτέροι τῶν Πυθαγορείων ὄντες, προσελθὼν αὐτῷ, τὴν μὲν ²⁷⁾ πρᾶξιν τὴν ἐσομένην οὐκ ἐδήλωσεν, ἡξίου δ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν ἀποτρέχειν τὴν ταχίστην, καὶ παραπλεύσας νεὼς συνέστησεν αὐτὸν ἐφόδιον προσθεις, καὶ τὸν ἄνδρα διέσωσεν ἐκ τῶν κινδύνων. ὅλως δὲ πάσας εἴ τις λέγοι τὰς γεγεννημένας ὁμιλίας τοῖς Πυθαγορείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι ἂν τῷ μήκει τὸν ὄγκον καὶ τὸν καιρὸν τοῦ ¹²⁹ συγγράμματος. Μέτειμι οὖν μᾶλλον ἐπ' ἐκείνα, ὡς ἦσαν ἔνιοι τῶν Πυθαγορείων πολιτικοὶ καὶ ἀρχικοί. καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις Ἰταλικὰς ²⁸⁾ διώκησάν τινες, ἀποφαινόμενοι μὲν καὶ συμβουλευόντες τὰ ἄριστα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπεχόμενοι δὲ δημοσίων προσόδων. πολλῶν δὲ γιγνομένων κατ' αὐτῶν διαβολῶν, ὅμως ἐπεκράτει μέχρι τινὸς ἡ τῶν Πυθαγορείων καλοκαγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλῃσις, ὥστ' ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι τὰ περὶ τῆς πολιτείας. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χρόνῳ δοκοῦσιν αἱ κάλλιστα τῶν*

26) *Ἀργεῖον*] Ex MS. pro *Ἀργεῖον*, quod prior Edit. habet. Kust. Scaliger locum sic legere voluisse videtur: τῶν Πυθαγορείων ὧν τις, deletο vocabulo ἀμφοτέροι. Mihi videntur haec omnia, ἀμφοτέροι τῶν Πυθαγορείων ὄντες, e margine in contexta illata esse. Kiess.

vit. Quum etiam Carthaginienses plus quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginiensis videns inter illos Possiden Argium; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, ut quam celerime in patriam proficisceretur, hortatus est, et naui praetereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In vniuersum autem si quis exsequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum inuicem versati sint, prolixitate orationis iustam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo, quod plurimi Pythagoreorum politici et ad imperandum idonei fuerint. Nam et legibus conseruandis vacarunt; et nonnulli Italicas vrbes rexerunt, introductis in illas, praeter abstinentiam a publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quae optima ipsis videbantur: et quamuis plurimis calumniis impetiti essent, aliquamdiu tamen Pythagoreorum virtus et ipsarum etiam ciuitatum beneuolentia praeualuit; ut ab illis respublicas administrari desiderauerint. Eo itaque tempore in Italia et Sicilia pulcherri-

27) πράξιν] In Ciz. πράξιν, ibidemque deest οὐκ ante ἐδήλωσαν. Kiess.

28) διώκησάν] Ciz. διώκισαν. Kiess.

πολιτειῶν ἐν Ἰταλίᾳ γενέσθαι καὶ ἐν Σικελίᾳ.
 130 29) Χαρώνδας τε γὰρ, ὁ Καταναῖος, εἰς εἶναι
 (109) δοκῶν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν, Πυθαγόρειος
 ἦν· Ζάλευκός τε, καὶ 30) Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ,
 ὀνομαστοὶ γεγενημένοι ἐπὶ νομοθεσίᾳ, Πυθα-
 γόρειοι ἦσαν· οἳ τε τὰς Ῥηγινικὰς πολιτείας
 συστήσαντες, τὴν τε γυμνασιαρχικὴν κληθεῖ-
 σαν, καὶ τὴν 31) ἐπὶ Θοκλέους ὀνομαζομένην,
 Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φύτιός τε, καὶ
 Θεοκλῆς, καὶ 32) Ἐλικάων, καὶ Ἀριστοκράτης,
 διήνεγκαν ἐπιτηδεύμασί τε καὶ ἔθουσιν, οἷς καὶ
 33) αἱ ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις πόλεις κατ' ἐκεί-
 νους τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο. ὅλως δὲ εὗρε-
 τὴν αὐτὸν γενέσθαι φασὶ καὶ τῆς πολιτικῆς
 ὕλης παιδείας, εἰπόντα μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι
 τῶν ὄντων πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχειν 34) καὶ
 γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων·

29) Χαρώνδας] Vide omnino eruditissimum Richard. Bentleium in Dissert. de Phalar. Epist. p. 343. et seqq. ubi pluribus argumentis euincit, Charondam et Zaleucum non fuisse Pythagoreos, nec leges suas a Pythagora accipere potuisse, cum Pythagora ipso antiquiores fuerint. Kust.

30) Τιμάρης] Hic infra, Num. 172. vocatur Τιμάρατος. Kust.

31) ἐπὶ Θοκλέους] Obrechtus legit, Εὐθυκλέους, vt ex versione eius patet. Sed cuius secutus fuerit auctoritatem, nobis non constat. Arcerius scribendum putabat, vel Ἐπιθοκλέους, vna voce; vel ἐπὶ Λιοκλέους, vel Ἐμπεδοκλέους. Sed hoc est ariolari, non vero certi quid afferre. Nos, quoniam veterum auctoritate destituti sumus, ipsum quidem nomen proprium mutare non audemus, sed tantum scribendum existimamus, ὡς Θεοκλέους. Kust. Θεοκλέους etiam Scaliger. Kiess.

mae rerumpublicarum fuisse videntur. Nam Charondas Catanaeus, vnus ex optimis legislatoribus, et Zaleucus, atque Timares Locrenses, itidem ob leges latas celeberrimi, Pythagorei fuerunt: vt et qui Rheginorum respublicas ordinarunt, tum quae gymnasiarchica vocabatur, tum quae ab Euthycle nomen tulit. Itemque Phytius, Theocles, Elicaon, et Aristocrates institutis moribusque inter Pythagoreos praecelluerunt: quibus et ipsis eo tempore ciuitates eius regionis utebantur. In genere aiunt, omnium politicarum disciplinarum Ipsum auctorem fuisse, quum diceret, nihil in primis rerum elementis purum, sed terram ignis, ignem aeris, aerem aquae, aquam spirituum participem esse: eodem modo

52) *Ἑλικίων*] Ita Ciz. et Par. e marg. Spanh. etiam hic, vt Num. 172., quare restituiimus. In edd. Arc. et Kust. hoc loco scriptum erat, *Ἑλικίων*. *Kiess.*

53) αἱ ἐν ἐκ.] In Ciz. deest αἱ. *Kiess.*

54) καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδ.] Obrechtus locum hunc plenius sic legit: καὶ γῆν πυρός, καὶ αἶρος, καὶ αἶρα ὕδατος, καὶ ὕδαρ πνευμάτων. Deinde ea, quae sequuntur, καὶ ταῦτα πνεύματος ἐστὶ, vt superuacanea prorsus et inutilia delenda sunt: eodem vero loco scribendum, ὡσαύτως δέ, vel simile quid. *Kust.* In πνεύματος necesse est verbum lateat, ex quo pendeat genitiuus αἰσχροῦ. Quod in hanc me opinionem deducit, vt scribendum censeam: καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων· καὶ κατὰ ταῦτα μέτοχόν ἐστι καλὸν αἰσχροῦ, etc. Deinceps scriptura κατὰ λόγον alteri καταλόγον vbiuis praeferenda videtur. *Kiess.*

καὶ ταῦτα πνεύματός ἐστι καλὸν αἰσχροῦ, καὶ
 δίκαιον ἀδίκου, καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον τού-
 (110) τοις. ἐκ δὲ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβεῖν τὸν
 λόγον τὴν εἰς ἐκάτερον μέρος ὁρμήν. δύο δὲ
 εἶναι κινήσεις καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς·
 τὴν μὲν ἄλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. 35) πο-
 λιτειῶν δὲ γραμμὰς τινὰς τοιάσδε τρεῖς συστη-
 σάμενον, τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμψανούσας,
 καὶ μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας· τὴν μὲν ἐπί-
 τριτου φύσιν ἔχουσιν· τὴν δὲ πέντε τοιαῦτα
 δυναμένην· τὴν δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἀνάμε-
 131 σον. Λογιζομένων δ' ἡμῶν τὰς τε τῶν γραμ-
 μῶν 36) πρὸς ἀλλήλας συμπτώσεις, καὶ τὰς τῶν
 χωρίων τῶν ὑπὸ τούτων, βελτίστην ὑποτυποῦ-
 σθαι πολιτείας εἰκόνα. σφετερίσασθαι δὲ τὴν
 δύοσαν 37) Πλάτωνα, λέγοντα φανερώς ἐν τῇ

35) πολιτειῶν κ. τ. λ.] Vt hic locus recte intelligatur, cogitandum est de triangulo rectangulo, cuius latera longitudine numeris 3, 4, 5 respondeant, latera autem ad angulum rectum siue κάθετοι inter se ita se habeant, ut 3 ad 4, siue ita, ut sit alterum ad alterum in ratione ἐπιτρίτω. Nam ἐπιτρίτον hic tantum ternarium significare, id Loganus temere affirmavit. Est hic eadem breuiloquentia, quam supra cap. XXVI. not. 22. in eodem vocabulo notauimus. Ratio haec est, $4:3=1\frac{1}{3}=ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ$. Tum, $3^2+4^2=5^2$. — In Ciz. ante μίαν deest καί, et post τὴν abest μέν. Idem cum Arcerio pro ἐπιτρίτου, quod habet Kuster., offert ἐπίτρίτον, quod restituimus. Denique dat ἀνάμεσον. Kiess.

36) πρὸς ἀλλήλας] In Ciz. ut in Arc. πρὸς ἀλλήλα. Idem deinceps pro ὑπὸ τούτων habent ἀπὸ τούτων, quod praefero. Sensus est: quadrata quae ex his lineis oriuntur. — Pro ὑποτυποῦσθαι πολιτείας εἰκόνα

turpe honesto, iniustum iusto admistum esse, et alia eadem qua haecce ratione: iuxta istud vero suppositum rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis et animae motus, alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremae se inuicem contingerent, et vnum rectangulum conficerent, ita vt prima illarum epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anameses locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineae istae inter se coincident, et quaenam spatia circumscribant, optimam reipublicae formam repraesentari. Huius autem inuenti gloriam sibi vindicauit Plato in libris *de Republica* aperte

Loganus coniicit p. 102. ὑποτινοῦσθαι πολιτείας εἶναι: male. *Kiess.*

37) Πλάτωνα, λέγοντα — ἐν τῇ Πολ.] Arcerius hic notauerat, Platonis sententiam a Iamblichō hoc loco citatam occurrere in *Epinomide*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim libro VIII. *de Rep.* (§. 2. p. 282. ed. Ast.) haud procul ab initio: vbi Philosophus ait: ὢν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγίς, δύο ἁρμονίας παρέχεται. Aristides Quintil. lib. III. *de Musica*, p. 152. Edit. Meibom. Τοῦτου δὲ καὶ Πλάτων φησὶν ἐπίτριτον πυθμὴνα πεμπάδι συζυγίᾳ. Caeterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. V. *de Republ.* c. XII. (cap. X. ed. Schn.) *Kust.* Loganus praeterea citat Iamblichum in Nicomachi Arithm. p. 116. Tennul. Bullialdum ad finem notarum suarum in Theon. Smyrnaeum, p. 252. *Kiess.*

Πολιτεία, τὸν ἐπίτριτον ἐκείνον πυθμένα, τὸν
 τῇ πεμπάδι συζευγνύμενον, καὶ τὰς δύο παρε-
 χόμενον ἁρμονίας. ἀσκήσαι δέ φασιν αὐτὸν
 καὶ τὰς μετριοπαθείας, καὶ τὰς μεδότητας,
 καὶ ³⁸⁾ τὸ σὺν τινι προηγουμένῳ τῶν ἀγαθῶν
 ἕκαστον εὐδαίμονα ποιεῖν τὸν βίον, καὶ συλ-
 λήβδην προσευρεῖν τὴν αἵρεσιν τῶν ἡμετέρων
³⁹² ἀγαθῶν καὶ προσηκόντων ἔργων. Ἀπαλλάξαι
 δὲ λέγεται τοὺς Κροτωνιάτας καὶ τῶν παλλα-
 (111) κίδων, καὶ καθόλου τῆς πρὸς τὰς ἀνεγγύους
 γυναῖκας ὁμιλίας. ³⁹⁾ πρὸς Δειωνῶ γὰρ τὴν
 Βροντίνου γυναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἐνός,
 οὖσαν σοφὴν τε καὶ περιττὴν τὴν ψυχὴν, (ἥς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περίβλεπτον ῥῆμα, τὸ
⁴⁰⁾ τὴν γυναῖκα δεῖν θύειν αὐθημερόν, ἀνι-
 σταμένην ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός· ὃ τινες
⁴¹⁾ εἰς Θεανῶ ἀναφέρουσι) πρὸς δὲ ταύτην
 παρελθούσας τὰς τῶν Κροτωνιατῶν γυναῖκας
 παρακαλέσαι περὶ τοῦ συμπεῖσαι τὸν Πυθα-
 γόραν διαλεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς αὐτὰς σω-

38) τὸ σὺν τινι] In Ciz. τῇ σὺν τινι. Quod sequitur
 ἕκαστον, est masculinum. Pythagoras suos etiam ad
 id excoluit, ut vitam singuli eo felicem redderent,
 quod præcipuum quoddam bonum sibi adiungerent.
 Kiess.

39) πρὸς Δειωνῶ] Arcerius scribendum monuit, πρὸς
 Θεανῶ: quod probō. Sic enim Brontini vxor appel-
 latur infra, cap. v. sub finem: itemque a Suida v.
 Θεανῶ, et Laertio, lib. VIII. num. 42. Erat vero et
 altera Theano, Pythagoræ vxor, cuius etiam hoc ipso
 loco post aliquot versus fit mentio. Rust. In Ciz.
 Δειωνῶ, accentu certe recte posito. Kiess.

dicens, epitritum illud fundamentum quinario coniunctum duplicem harmoniam praebere. Anunt praeterea illum excoluisse affectuum moderationem et mediocritatem, atque hoc, vt singuli adiuncto bono quodam praecipuo vitam beatam efficerent: et vt paucis multa complectar, adinuenisse eundem ferunt electionem bonorum nostrorum officiorumque, quae cuique conueniunt. Insuper illum dicunt Crotoniatis a pellicum, aliarumque mulierum non legitime desponsatarum consuetudine abduxisse. Venisse enim Crotoniatarum vxores ad Deinono Brontini Pythagorei coniugem, sapientia et animi dotibus praecellentem; (cuius est etiam egregium illud et illustre dictum, quod quidam Theanoni acceptum ferunt; mulieri eo ipso die fas esse sacra facere, quo a marito suo surrexerit;) eamque rogasse, persuaderet Pythagorae, vt ad maritos suos de-

40) τὴν γυναῖκα δὲν εἶεν αὐθιμ.] Paulo aliter apophthegma hoc refert Laertius lib. VIII. num. 43. alii-que scriptores a Menagio ibi citati. Illis vero (quod obiter moneo) addendus est Theo in *Progymnasmatis* pag. 69. Confer etiam Nostrum supra, Num. 65. vbi dictum hoc ipsi Pythagorae tribuitur. *Kust.* Τοῦ ἑαυτῆς pro τοῦ ἑαυτοῦ, quod editiones Arc. et *Kust.* dant, Cizensis cod. obtulit. *Kies.*

41) εἰς Θεανὸν] Vtique cum Arcerio addendum censeo τὴν τοῦ Πυθαγόρου, i. e. *Pythagorae vxorem*: vt sic distinguatur a Theanone Brontini vxore; cuius paulo ante facta est mentio. *Kust.*

φροσύνης τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν· ὃ δὴ καὶ συμβῆναι. καὶ τῆς γυναικὸς ἐπαγγεилаμένης, καὶ τοῦ Πυθαγόρου διαλεχθέντος, καὶ τῶν Κροτωνιατῶν ⁴²⁾ πεισθέντων, ἀναιρεθῆναι παντά-
¹³³ πασι τὴν τότε ἐπιπολάζουσαν ἀκολασίαν. "Ετι φασὶ Πυθαγόραν, ⁴³⁾ ἀφικομένωνν εἰς τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐκ τῆς ⁴⁴⁾ Συβαρίδος
⁽¹¹²⁾ πρεσβευτῶν, ⁴⁵⁾ ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων, θεασάμενόν τινα τῶν πρέσβεων αὐτόχειρα γεγενημένον τῶν αὐτοῦ φίλων, μηδὲν ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. ἐπερομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου καὶ βουλομένου τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ μετέχειν, εἰπεῖν, ὡς οὐ θεμιστεύοι τοῖς ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ καὶ παρὰ τισιν ⁴⁶⁾ Ἀπόλλωνα νομισθῆναι αὐτόν. ταῦτα δὴ πάντα, καὶ ὅσα μικρὸν ἔμπροσθεν ⁴⁷⁾ εἰρήκαμεν περὶ τῆς τῶν τυράννων καταλύσεως, καὶ τῆς τῶν πόλεων ἐλευθερώσεως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ, καὶ ἄλλων πλειόνων, δείγματα ποιησώμεθα τῆς εἰς τὰ πολιτικὰ ὠφελείας αὐτοῦ, ἣν συνεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις.

42) πεισθέντων] Ex MS. pro προςθέντων, quod prior Edit. nullo sensu habet. Kust.

43) ἀφικομένωνν εἰς τὴν π.] Historiae huius vberior cognitio haurienda est ex Diodor. Sic. lib. XII. et Nostro infra, Num. 177. Kust.

44) Συβαρίδος] In Ciz. σιβαρίδος. Kiess.

45) ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν] Sic etiam legitur infra, Num. 177. At magis Graecum est, ἐπὶ τῇ ἐξαίτησι. Cae-

continentia vxoribus debita verba faceret: idque etiam effectui datum esse: muliere enim id quod rogata erat promittente, Pythagora vero verba faciente, et Crotoniatis assentientibus, ea quae inualuerat libido prorsus e medio sublata est. Memorant insuper, quum legati Sybaride Crotonem ad deposcendos exules venissent, Pythagoram vnum ex legatis conspicientem, qui hominem sibi amicum propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatum esse: quin interroganti et colloquium petenti negasse, se homicidis responsa dare: vnde etiam a quibusdam Apollo habitus est. Haec sane omnia, et quae paulo ante de tyrannorum subuersione, vrbiumque Italicarum et Sicularum liberatione aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta ille commoda circa res ciuiles in homines contulerit.

terum Arcerius ἀντόχως plane pro ἐξαίτησιν legendum censebat ἐξήτασιν: merito eam ob causam notatus a Desider. Heraldo *Animaduers. in Iamblichum*, p. 176. *Kust.* Lectio ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν non est solicitanda. Ita Ioseph. A. I. II, 6. 3. ἤκομέν τε τὸν ἐπ' ἀγορὰν οἴτου, *adsumus frumentum onturi*. Alia accusatiui exempla vid. in Matthiae *gram. gr. mai.* p. 860. *Kiess.*

46) Ἀπόλλωνα] Ciz. ὑπόλλωνα. *Kiess.*

47) εἰρήκαμεν περὶ τῆς τῶν τυρ.] *Supra Num. 33.*
Kust.

Κ Ε Φ. κή.

234 Τὸ δὲ μετὰ τοῦτο μηκέθ' οὕτως κοινωνῶς, ἀλλὰ ¹⁾ κατ' ἰδίαν ἀπτόμενοι, τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα αὐτοῦ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἀρξάμεθα δὲ πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὥσπερ ²⁾ καὶ νομίζεται, τὴν τε ὁσιότητα αὐτοῦ πειραθῶμεν ἐπιδείξαι, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς θαυμαστὰ ἔργα ἐπιδείξωμεν ἑαυτοῖς καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἔν μὲν οὖν δεῖγμα αὐτῆς ἐκεῖνο ἔστω, οὗ καὶ πρότερον ἐμνημονεύσαμεν, ὅτι δὴ ἐγίνωσκε τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, τίς ἦν, καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσελη-
(113) λύνει, ³⁾ τοὺς τε προτέρους αὐτῆς βίους, καὶ τούτων πρόδηλα τεκμήρια παρείχε. μετὰ τοῦτο τοίνυν ἐκεῖνο. ⁴⁾ Νέεσον ποτὲ τὸν ποταμὸν σὺν πολλοῖς τῶν ἐταίρων διαβαίνων προσεῖπε τῇ φωνῇ· καὶ ὁ ποταμὸς γεγωνόν τι καὶ τραγὸν ἀπεφθέγγετο, πάντων ἀκουόντων· Χαῖρε Πυθαγόρα. ἔτι μὲν καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔν τε

1) κατ' ἰδίαν ἀπτόμενοι] Ita Kust. In Ciz. ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίως ἀποτεμόμενοι. Hoc ἀποτεμόμενοι, quod etiam Arcerius habet, et per se non est deterius, quam Kusteri ἀπτόμενοι, et propter praegressum accusativum, adeo praefendum. Kiess.

2) καὶ νομίζεται] Hoc καί, quod edd. Arc. et Kust. ignorant, e cod. Ciz. addidi. Kiess.

3) τοὺς τε προτέρους αὐτῆς βίους] Hanc Pythagorae imposturam merito ridet et exagitat Lactant. Divin. Institut. lib. III. p. m. 151. Kust.

4) Νέεσον ποτὲ τὸν ποταμὸν — τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ] Haec omnia habet etiam Porphyrius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flumine Nesso nominet Caucasum. Laertius lib. VIII. Num. II. eandem de Pythagora hi-

C A P. XXVIII.

Quod restat, non amplius, vt hactenus, communiter, sed singillatim attingentes, virtutum eius opera oratione exornabimus. Primo autem a diis, vt fieri par est, initium faciemus, pietatemque eius et a pietate profecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc eius pietatis indicium, quod prius commemorauimus: quod scilicet animam suam, quaenam esset, vndeque in corpus venisset, et priora vitae actae genera nouerit, atque horum manifesta et clara documenta dederit. Post haec et istud, quod Nessum fluuium aliquando multis discipulis comitatus, transiens voce compellaverit, et flumen articulate clareque omnibus audientibus responderit: *Salue Pythagora.* Deinde vno eodemque die Metaponti in

storiā narrans, Nessum itidem fluuium illum vocat. At Aelianus *Var. Hist.* lib. II. cap. XXVI. *Κόσαν* appellat; idemque lib. IV. cap. XVII. *Κόσαν*. In diuersum ab his abit Apollonius cap. VI. *Histor. Comment.* qui sic ait: Ἐπὶ τοῦ κατὰ Σάμον ποταμοῦ, διαβαίνων σὺν ἄλλοις, ἤκουσε φωνὴν μεγάλην ὑπὲρ ἀνθρώπων, Πυθαγόρα χαῖρε. Sic ergo scriptores hi, quod ad rem ipsam attinet, consentiunt; at in nomine fluuii discrepant. Nos vt in re dubia et incerta nihil definimus, sed tantum Lectorem remittimus ad Menagium in dictum locum Laertii, et Iacob. Perizonium ad Aelian. *Var. Histor.* lib. II. cap. 26. *Kust.* In *Ciz.* σὺν τοῖς πολλοῖς τ. ἐτ. *Kiess.*

Μεταποντίῳ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Ταυρομενίῳ
 τῆς Σικελίας συγγεγονέναι καὶ διεiléχθαι κοι-
 νῇ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐταίροις ⁵⁾ αὐτοῦ, ⁶⁾ δια-
 βεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες, σταδίων ἐν με-
 ταιχμίῳ παμπόλλων καὶ κατα γῆν καὶ κατὰ
 θάλατταν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἡμέραις ἀνυσίμων
 235 πάνυ πολλαῖς. Τὸ μὲν γάρ, ὅτι τὸν μηρὸν
 χρύσειον ἐπέδειξεν ⁷⁾ Ἀβάριδι τῷ Ὑπερβορέῳ,
 εἰκάσαντι αὐτὸν Ἀπόλλω εἶναι τὸν ⁸⁾ ἐν Ὑπερ-
 βορείοις, οὐπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἀβαρις, βεβαι-
 οῦντα, ὡς τοῦτο ἀληθὲς ὑπολαμβάνοι καὶ οὐ
 (114) διαψεύδοιτο, πάνυ τεθρύλληται· καὶ μυρία
 ἕτερα τούτων θειότερα καὶ θαυμαστότερα περὶ
 τάνδρὸς ὁμαλῶς καὶ συμφώνως ἱστορεῖται·
⁹⁾ προῤῥήσεις τε σεισμῶν ἀπαράβατοι, καὶ
 λοιμῶν ἀποτροπαὲς σὺν τάχει, καὶ ἀνέμων
 βιαιῶν χαλαζῶν τε χύσεως παραιντικά ¹⁰⁾ κα-

5) αὐτοῦ] Sic scripsi pro αὐτῶν, quod cum editionibus Arc. et Kust. etiam Ciz. agnoscit. Pluralem falsum esse, patet: nam pronomen referendum est ad solos ipsius, i. e. Pythagorae, discipulos. *Kiess.*

6) διαβεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες] Sic ex Porphyrio locum hunc emendavimus. Ante enim male, διαβεβαιοῦντα σχεδὸν ἅπαντες. *Kust.* In Ciz. et Par. e marg. Spauh. recte διαβεβαιοῦνται. Idem Ciz. deinceps cum Arcerio μεσαιχμίῳ. *Kiess.*

7) Ἀβάριδι] Ita Ciz. In Kust. edit. Ἀβάρι, in Arc. Ἀβαρι. *Kiess.*

8) ἐν Ὑπερβορείοις] In Ciz. et Arc. deest ἐν: item in illo scriptum est ὑπερβοραίοις, antea tamen ὑπερβορέῳ. Paulo inferius omnes habent ὑπερβόρειον. Mox βεβαιοῦντα est lectio ed. Kust., Arcerii βεβαιοῦν, et cod. Ciz. βεβαιοῦνται. Hoc βεβαιοῦνται debetur oscitanti li-

Italia et Tauromenii in Sicilia versatum, cumque vtriusque loci discipulis locutum esse, pene omnes affirmant; plurimis licet terra marique stadiis, et quae nec multis diebus quis confecerit, interiectis. Iactatum est autem abunde etiam vulgi sermonibus, quod Abaridi Hyperboreo, ipsum Apollini apud populares suos culto, cuius sacerdos erat, assimilanti, femur aureum ostenderit; ut confirmaret, quod secundum rei veritatem sic de eo iudicasset, minimeque in eo deceptus fuisset. Sunt et millia alia his diviniora magisque miranda, quae vniformi consonaque narratione de viro traduntur: qualia sunt, terrae motus infallibiliter praedicti, pestes celeriter depulsae, ventorum violentorum grandinisque effusiones absque

brario, cui διαβεβαίουμαι, quod modo scripserat, adhuc ante oculos obuersaretur. Infinitius βεβαίουν aperte falsus est. Denique βεβαίουμαι, si sanum est, aut sic intelligi potest, ut coniungatur cum μηδόν, hoc sensu: femur aureum, quod fidem faceret Abaridi, eum non falsum esse; aut sic, ut statuatur, βεβαίουμαι referri ad Pythagoram, oratione recta subito abeunte in indirectam. Verum e sect. 92. conicias, potius sic legendum esse: — βεβαίων αὐτόν, ὥς, κ. τ. λ. — Deinceps ante πάντ Ciz. cum Arcerio addit καί. Kiess.

9) προῤῥήσεις τε σεισμῶν] Ita Kust. et Arc. In Ciz. τῶν σεισμῶν, omissa particula τε. Kiess.

10) κατευνήσεις] Ita recte Kust. et Arc. Scaliger vertit: tranquillationes. In Ciz. et Par. e marg. Spanh. est κατεύνησις. Kiess.

τευνήσεις, καὶ κυμάτων ποταμίων τε καὶ θα-
 λασσιῶν ¹¹⁾ ἀπενδιασμοὶ πρὸς εὐμαρῇ τῶν ἐταί-
 ρων διάβασιν· ὧν μεταλαβόντας Ἐμπεδοκλέα
 τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Ἐπιμενίδην τὸν
 Κρήτα, καὶ Ἀβαριν τὸν Περβόρεον, πολ-
 λαχῇ καὶ αὐτοὺς τοιαῦτά τινα ἐπιτετελέκεναι.
 156 Δῆλα δ' αὐτῶν τὰ ποιήματα ὑπάρχει· ἄλλως
 τε καὶ ¹²⁾ Ἀλεξάνεμος μὲν ὃν τὸ ἐκόνυμον
 Ἐμπεδοκλέους· ¹³⁾ Καθαρτῆς δέ, τὸ Ἐπιμενί-
 δου· Αἰθροβάτης δέ, τὸ Ἀβάριδος, ¹⁴⁾ ὅτι ἄρα
¹⁵⁾ οἷστῳ τοῦ ἐν Περβορείοις Απόλλωνος, δω-
 ρηθέντι αὐτῷ, ἐποχούμενος ποταμούς τε καὶ
 πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διέβαινεν, ἀεροβατῶν
 τρόπον τινά· ὅπερ ὑπενόησαν καὶ Πυθαγόραν
 τινὲς πεπονθέναι τότε, ἥνικα καὶ ἐν Μεταπον-
 τίῳ καὶ ¹⁶⁾ Ταυρομενίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐταί-
 ροις ὠμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέγεται δ' ὅτι
 (115) καὶ σεασμὸν ἐσόμενον ἐπὶ φρεάτος, οὗ ἐγένεατο,
 προηγόρευσε· καὶ περὶ νεῶς ¹⁷⁾ οὐριοδρομούσης,
 137 ὅτι καταποντιοθήσεται. Καὶ ταῦτα μὲν ἔστω

11) ἀπενδιασμοί] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem
 caeteroqui suspectam habebat Arcerius, eiusque loco
 scribendum suspicabatur ἀπωθισμοί: sed male. Est
 enim vox insolens quidem, attamen vitii expers, si-
 gnificatque tranquillationes, si sic dicere liceat, vel
 serenationes, ab εὐδία. Kust. Pro τῶν ἐταίρων in Ciz.
 ut in ed. Arc. τῶν ἐτέρων. Kiess.

12) Ἀλεξάνεμος] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Par.
 Ἀλεξανέμας. Kiess. [Ἀλεξανέμας verum. V. omnino
 Valckenar. ad Euripid. Phoen. v. 120. Schaefer.]

13) Καθαρτῆς] Ita scripsi pro corrupto καθαρίης. Ve-
 rum habet Porphyrius loco laudato, quod monuerunt

mora sedatae, fluctus maris et fluminum placati, vt discipuli facilius transire possent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretensis, et Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota sunt ipsorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemos*, ventorum depulsor; Epimenides *Cathartes*, expiator; Abaris vero *Aithrobates*, aërambulus: qui posterior hoc nomen tulit, cum telo sibi ab Apolline Hyperboreo donato vectus, flumina, maria, et inuia quaeque, per aërem quodammodo incedens, superaret. Quod aliqui et Pythagoram vsurpasse opinantur, cum vno die Metaponti et Tauromenii cum vtriusque loci discipulis versatus est. Fertur et futurum terrae motum apud puteum, quem degustauerat, praedixisse; et nauem submersum iri, quae secundo vento vehabatur. Atque haec sint certa eius pietatis

Kusterus ad h. l. et Rittershus. ad Porphy. p. 39. [it. in Ind. rer. memorab. *Schaefer*.] Tum Ciz. male τὸν ἐπιμενίδου. *Kiess*.

14) ὅτι] Ita Kust. e Par. In Ciz. et Arc. ὅτι. *Kiess*.

15) οἷσται τοῦ ἐν Ὑπερβορ.] Confer Nostrum supra, Num. 91. Kust. Deinceps in Ciz. vt in Arc. ἀπόλλω pro ἀπόλλωνος. *Kiess*.

16) Ταυρομενίῳ] In Ciz. ταυρομένῳ. Deinde pro ἐκατέρωθεν Rittershus. ex Porphyrio p. 39. hic scribi iubet ἐκατέρωθεν. — Ciz. ὁμίλησε. *Kiess*.

17) οὐριοδορμούσης] Ciz. οὐριοδοραμούσης. *Kiess*.

τεκμήρια τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ. βούλομαι δὲ
 ἄνωθεν τὰς ἀρχὰς ὑποδειῖναι τῆς τῶν θεῶν
 θρησκείας, ἧς προεστήσατο Πυθαγόρας τε καὶ
 οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἄνδρες. ¹⁸⁾ ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ
 πράττειν ¹⁹⁾ ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν, ἐστό-
 χασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ²⁰⁾ ὁμιλίας· καὶ
 ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ, ²¹⁾ [καὶ βίος ἅπας συντέτα-
 κται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγος
 οὗτος ταύτης ἐστὶ] τῆς φιλοσοφίας· ²²⁾ ὅτι γε-
 λοῖον ποιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοθεν ποθεν
 ζητοῦντες τὸ εὖ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ
 ὅμοιον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν βασιλευμένῃ χώ-
 ρᾳ τῶν πολιτῶν τινὰ ὑπαρχον θεραπεύσῃ, ἀμε-
 λήσας αὐτοῦ τοῦ πάντων ἄρχοντος. τοιοῦτον
 γὰρ οἶονται ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ
²³⁾ ἔστι τε θεός, καὶ οὗτος πάντων κύριος·
²⁴⁾ δεῖν δὲ ὁμολογεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τὰ-
 (116) γανθὸν αἰτεῖν· πάντες τε, οὓς μὲν ἂν φιλῶσι
 καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τούτοις διδόναι τὰγαθὰ·

18) ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ πράττειν — τὰναντία] To-
 tus hic locus legitur etiam supra, Num. 86. 87.
 Kust. In Ciz. et Arc. περὶ τὸ πράττειν. Kiess.

19) ἢ μὴ πράττειν] Haec in prioro Edit. desunt; quae
 ex MS. reuocaui. Kust.

20) ὁμιλίας] Hoc, quod pro vulgato ὁμολογίας vir do-
 ctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat,
 ut dogmatibus Pythagoreorum vnice conueniens, in
 contexta recipere non dubitaui. In Ciz. ἐστόχασθαι,
 ut in edit. Arc. Kiess.

21) καὶ βίος ἅπας συντ.] Verba haec vncis inclusa
 desunt in MS. At eadem leguntur etiam supra Num.

indicia. Lubet autem etiam cultus diuini repetita altius principia ostendere, quae a Pythagora et eius sectatoribus proposita sunt: quod scilicet omnia, quae de agendis vel fugiendis definiunt, tendant ad consuetudinem cum deo: estque principium, ad quod omnis eorum vita ordinatur, *deum sequi*: atque huius philosophiae ista ratio est; quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde, quam a diis petunt: perinde ac si quis in provincia regis potestati subiecta quendam e ciuium numero praefectum colat, neglecto eo, qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Quum enim et deus sit, et omnibus imperet; in confesso autem est, bonum a domino petendum esse: omnes enim iis bona tribuunt, quos amant, quosque sibi acceptos habent;

86. vbi vide quae notauimus. *Kust.* Eadem etiam hic leguntur in cod. *Ciz.*, qui pro ταῦτα, quod habet *Kust.*, praebet ταύτης. *Kiess.*

22) ὅτι γελοῖον ποιοῦσι] Supra rectius, γελοῖον γὰρ ποιοῦσι. *Kust.* Pro ἄλλοθεν ποθεν *Ciz.* ἄλλοθεν ποτε. *Kiess.*

23) ἔστι] Ita recte *Ciz.* In *Arc.* et *Kust.* ἐστὶ. *Kiess.*

24) δεῖν δὲ ὁμολογεῖται παρὰ τ.] Sic locum hunc ex ipso Iamblichō, Num. 87. emendauimus. Ante enim corrupte legebatur: δεῖν δὲ ὁμολογεῖν περὶ τοῦ κυρίου τάχαθόν ἐστι. *Kust.* In *Ciz.* eadem lectio corrupta exstat. *Kiess.*

πρὸς δὲ οὓς ἐναντίως ²⁵⁾ ἔχουσι, τὰναντία·
 δῆλον ὅτι ταῦτα πρακτέον, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς
²³⁸ χαίρων. Ταῦτα δὲ οὐ ῥάδιον εἰδέναι, ἂν μὴ
 τις ἢ θεοῦ ἀκηκοότος ἢ θεοῦ ἀκούσῃ, ἢ διὰ
 τέχνης θείας πορίζηται. διὸ καὶ περὶ τὴν μαν-
 τικὴν σπουδάζουσι. μόνῃ γὰρ αὕτῃ ἐρμηνεία
²⁶⁾ τῆς περὶ τῶν θεῶν διανοίας ἐστί. ²⁷⁾ καὶ
 ὅμως δὲ τὴν αὐτῶν πραγματείαν ²⁸⁾ ἀξίαν τῷ
 δόξειεν εἶναι, τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι· τοῖς δ'
 εὐήθειαν θάτερον τούτων, καὶ ἀμφότερα. ἔστι
 δὲ καὶ τῶν ἀποταγμάτων τὰ πολλὰ ²⁹⁾ ἐκ τε-
 λετῶν εἰς ἐνηνεγμένα, διὰ τὸ οἰεσθαι τι εἶναι
 αὐτοὺς ταῦτα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν,
 ἀλλ' ἀπὸ τινος θεοῦ ἔχειν τὴν ἀρχήν· καὶ τοῦ-
 τό γε ³⁰⁾ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμῶς ἔχουσι

25) ἔχουσι] Ciz. ἔχωσι. Coniunctivum praefero. *Kiess.*

26) τῆς περὶ τῶν θεῶν διανοίας] Hoc διανοίας recepi
 e Ciz. Antea legebatur ἐρμηνείας, pro quo Arcerius
 et Obrechtus, probantibus Kustero in nota ad h. l.
 et Rittershusio ad Porphy. p. 36., malebant εὐμενείας.
 Cui conjecturae obstat περὶ, quod Kusterus aut in
 παρὰ mutare aut proorsus delere volebat. *Kiess.*

27) καὶ ὅμως δὲ τὴν αὐτῶν πρ.] Locus hic obscurus
 est et procul dubio vitiosus, quem sic legendum puto:
 καὶ ὅλως δὲ αὕτῃ ἢ πραγματεία ἀξία τῷ δόξειεν εἶναι, τῷ
 οἰομένῳ θεοὺς εἶναι. εἰ δὲ τινι εὐήθεια θάτερον (sc.
 δόξειε), καὶ ἀμφότερα. Sensus expressit Obrechtus in
 versione. *Kust.* Violentius Kusternus tractavit hunc
 locum, quem ego quidem, haud multis mutatis, sic
 scribendum esse censeo: καὶ ὁμοίως δὲ τὴν αὐτῶν πρ-
 αγματείαν ἀξίαν τοῦ δόξειν ἂν εἶναι τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι·
 τοῖς δ' εὐήθειαν θάτερον τούτων, καὶ ἀμφότερα. Et simi-
 liter fore, ut illi, qui deos esse credat, Pythagoreo-

quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt: planum est, agenda esse ea, quae deo grata sunt. Haec autem scire difficile est, nisi quis vel eum, qui deum audiuit, vel deum ipsum audiuerit, vel diuino artificio cognitionem hanc sibi comparauerit. Hinc et diuinationi operam dant: illa enim sola est interpretatio eorum, quae de diis sint statuenda: et qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existinare, deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille vtrumque stultitiae damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia haec in honore, nec pro vana ostentatione habent, sed deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Vnde omnes pariter Pythagorei proni sunt ad fidem ad-

rum studium in arte diuinandi positum res homine digna videatur; illis autem, qui alterutrum, siue diuinationem siue de diis opinionem stultum esse putent, vtrumque stultum videatur. Kiess.

28) ἀξίαν τῷ] Sic MS. pro ἀξίαντος, quod prior Edit. habet. Deinde εὐήθειαν itidem auctoritate codicis MS. reposuimus pro εὐ ἢ θείαν. Kust. In Ciz. est ἀξίαν τῷ, et εὐήθειαν. Kiess.

29) πολλὰ ἐκ τελετῶν] In Ciz. πολλὰς ὡς τελετῶν. Idem deinceps post οἶσθαι recte addit τι, quod non habent neque Arcerius neque Kusterus. Kiess.

30) πάντες] Ciz. πάντως. Idem pro ὁμοῖς cum Arcerio ὁμοῖς. Sensus est: Pythagorei talia tenent cum credulitate. Kiess.

πιστευτικῶς, οἷον ³¹⁾ περὶ Ἀρισταίου τοῦ Προ-
 κονησίου, καὶ Ἀβάριδος τοῦ Ὑπερβορέου τὰ
 μυθολογούμενα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα λέγε-
 ται. πᾶσι γὰρ πιστεύουσι τοῖς τοιούτοις, πολ-
 (117) λὰ δὲ καὶ αὐτοὶ πειρῶνται. τῶν τοιούτων δὲ
 τῶν δοκούντων μυθικῶν ἀπομνημονεύουσιν,
 ὥς οὐδὲν ἀπιστοῦντες ὅ, τι ἂν εἰς τὸ θεῖον
 139 ἀνάγῃται. Ἐφη γοῦν Εὐρυτόν τις λέγειν, ὅτι
 φραΐη ποιμὴν ἀκοῦσαί τινος ἄδοντος, νέμων
 ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Φιλολάου ³²⁾ καὶ αὐτὸν οὐ-
 δὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι, τίνα ἁρμονίαν.
 ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφοτέρω Πυθαγόρειοι, καὶ
 μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου. φασὶ δὲ ³³⁾ καὶ
 τῷ Πυθαγόρᾳ τινὰ ποτε λέγειν, ὅτι δοκοίη
 ποτὲ ἐν τῷ ὕπνῳ τῷ πατρὶ διαλέγεσθαι τεθνεῶ-
 τι, καὶ ἐπέρεσθαι· τίνος τοῦτο τὸ σημεῖον;
 τὸν δ' οὐδενὸς φάναι, ἀλλ' ὥς διελέγετο αὐτῷ
 ἀληθῶς. ὥςπερ οὖν οὐδὲ τὸ ἐμοὶ νῦν σὲ δια-

31) περὶ Ἀρισταίου τοῦ Προκονησίου] De eo nimirum
 fabulabantur, animam eius, quoties vellet, corpore
 exire et in idem redire solitam esse. Vide Herodo-
 tum lib. IV. Apollonium Histor. Mir. cap. 2. et alios.
 Kust. Aliis appellatur Ἀριστίας. vid. Tschuke ad
 Strabon. XIII. Tom. V. p. 286. A. Gell. N. A. IX. 4.
 Kiess.

32) καὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι, τίνα ἁρ-
 μονίαν. ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφοτέρω Πυθαγόρειοι καὶ
 μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου] Haec omnia in priore
 Edit. desunt, quae ex cod. MS. reuocauimus. Cae-
 terum conferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 148. vbi eadem historia narratur. Vide etiam
 Sam. Tennulium ad Iamblichum in Nicomachi Introd.

hibendam talibus, qualia de Aristaeo Proconesio et de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; et quotquot alia sunt generis eiusdem. Omnibus enim eiusmodi adhibent assensum: multa quoque et ipsi comminiscuntur; saepeque talium, quae fabulosa videntur, mentionem faciunt: tanquam nihil non credentes, quod ad deum refertur. Retulit igitur quidam, Eurytum affirmasse, pastorem aliquem, qui iuxta sepulcrum Philolai pasceret, canentem quempiam audivisse. Illum vero minime ei fidem derogasse, sed quaesivisse, quam harmoniam? Erat autem vterque Pythagoreus; et quidem Eurytus discipulus Philolai. Aiunt porro, Pythagorae quoque quendam narrasse, aliquando se sibi visum esse cum parente suo demortuo colloqui, atque, quid hoc sibi portenderet, interrogasse: illum respondisse, nihil portendere; sed parentem reuera cum ipso locutum: ut igitur te iam mecum col-

Arithm. p. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum. *Περὶ θεῶν μηδὲν θαυμαστόν ἀπίσται, μηδὲ περὶ θεῶν δογμάτων:* de quo vide Nostrum in *Protreptico*, symb. IV. *Kuss.* In *Ciz.* καὶ τὸν οὐδὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἔρεσθαι. Hoc τὸν pro αὐτὸν etiam Tennulius p. 83. e Mss. notavit, idque servari potest, quemadmodum paulo post legitur: τὸν δ' οὐδενὸς φάναι. *Kiess.*

83) καὶ τοῦ Πυθαγόρου] Hoc καὶ addidi e cod. *Ciz.* Ibidem paulo post est οὐδενὸς. *Kiess.*

λέγεσθαι σημαίνει οὐθέν, οὕτως οὐδὲ ἐκεῖνο.
ὥστε πρὸς πάντα τὰ τοιαῦτα οὐχὶ αὐτοὺς εὐ-
ήθεις νομίζουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἀπιστοῦντας. οὐ
γὰρ εἶναι τὰ μὲν ³⁴⁾ δυνατὰ τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ
ἀδύνατα, ὥςπερ οἶεσθαι τοὺς σοφιστομένους·
ἀλλὰ πάντα δυνατά. καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ
τῶν ἐπῶν, ἃ ἐκεῖνοί φασι μὲν εἶναι Δίνου,
³⁵⁾ ἐστὶ μέντοι ἴσως ἐκείνων·

(118) ³⁶⁾ Ἐλπεσθαι χρη πᾶντ', ἐπεὶ ³⁷⁾ οὐκ ἔστ' οὐ-
δὲν ἄελπτον·

Ῥῥῖδια πάντα θεῶ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

140 *) Τὴν δὲ πίστιν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπολήψεων
ἡγοῦνται εἶναι ταύτην, ὅτι ἡν ³⁸⁾ ὁ πρῶτος
εἰπὼν αὐτὸ οὐχ ὁ τυχών, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν
τοῦτο τῶν ἀκουσμάτων ἐστὶ· τίς ὁ Πυθαγό-
ρας; φασὶ γὰρ ³⁹⁾ εἶναι Ἀπόλλω Περιβόρεον.

34) δυνατὰ τοῖς θεοῖς] Ciz. δυνατὰ τῷ θεῷ, Arcer.
δυνατὰ τῶν θεῶν. Kiess.

35) ἐστὶ μέντοι] Ita Ciz. Antea erat ἐστὶ. Kiess.

36) Ἐλπεσθαι χρη π.] Vide Clariss. Ioh. Alb. Fabri-
cium Bibliothec. Graec. lib. I. cap. XIV. §. VII.
Kust.

37) οὐκ ἔστ'] In Ciz. et Pat. οὐκ ἔστιν. Versu altero
in Ciz. ῥῥῖδια γὰρ πάντα. Kiess.

*) A paragrapho 140. incipit nouum fragmentum, quod
ad paragr. 148. porrigitur. Eius auctorem et aetate
et credulitate Diogeni esse parem, testantur tum ea,
quae de Abaride narrantur, tum, quod statuitur, Py-
thagoram opus suum, quod inscribitur ἱερὸς λόγος, ex
diuinis Orphei carminibus composuisse, huicque ve-
tusto poetae soli praeter Aegyptios omnem suam phi-
losophiam debere. Eundem vero diuersum esse a
Diogene, et vna cum hoc Nicomachi scripta compi-

loqui, nihil portendit; ita nec illud. Adeoque isti in omnibus non se stultos esse existimant, sed eos, qui sunt increduli. Non enim deum quaedam posse, quaedam non posse, vt scioli putant; sed posse omnia, statuunt. Estque id etiam initium carminis heroici, quod illi quidem Lino tribuunt; est vero, nisi fallor, ab ipsismet profectum:

*Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;
Cuncta deus peragit facile, et nihil impedit ipsum.*

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod, qui primus earum auctor extitit, non vulgaris homo fuerit, sed deus: eratque hoc vnum ex illorum dictis: quisnam fuerit Pythagoras? Aiunt enim, ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: huius vero rei

lasse, demonstrant ea, quae de rebus Abaridis a Diogene in fragmento praecedenti e Nicomacho simili modo tradita hîc repetuntur. Quibus argumentis licet ad scriptoris aetatem propius adducamur; eius tamen nomen quod sit, dici non potest. Meiners. p. 282.

38) ὁ πρῶτος] Ita scripsi e Ciz. In edd. Arc. et Kust. πρῶτος sine articulo. Pro αὐτό, quod sequitur, orationis series potius pluralem αὐτά requirit. Tum pro ἐν τοῦτο potius scribendum ἐν τοῦτων, quo etiam scriptura codicis Arceriani, ἐν τοῦτω, ducit. Vocabulum ἀκούσματα eodem modo est capiendum, quo sect. 82. Kiess.

39) εἶναι Ἀπόλλω Ὑπερβ.] Confer Nostrum supra, Num. 91. et 135. et Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. II. Kust.

τούτου δὲ τεκμήρια ἔχεισθαι, ὅτι ⁴⁰⁾ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος τὸν μηρὸν παρέφηνε χρυσοῦν, καὶ ὅτι Ἀβαριν τὸν Περβορότεον ⁴¹⁾ εἰστία, καὶ τὸν οἶστόν αὐτοῦ ἀφείλετο, ᾧ ἐκυ-
¹⁴¹ βερνατο. Λέγεται δὲ ὁ Ἀβαρις ἐλθεῖν ἐξ Ὑπερβορέων, ⁴²⁾ ἀγείρων χρυσὸν εἰς τὸν νεῶν, καὶ προλέγων λοιμόν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἰε-
 ροῖς, καὶ οὔτε πίνων οὔτε ἐσθίων ᾧφθη ποτὲ οὐθέν. ⁴³⁾ λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις θῦσαι τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα πώποτε ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμόν γενέ-
 (119) σθαι. τοῦτον οὖν τὸν Ἀβαριν παρελόμενος, ὃν εἶχε, χρυσοῦν οἶστόν, ⁴⁴⁾ οὐ ἄνευ οὐχ οἰός τ' ἦν τὰς ὁδοὺς ἐξευρίσκειν, ὁμολογοῦντα ἐποί-
¹⁴² ησε. Καὶ ἐν Μεταποντίῳ, εὐξαμένων τινῶν γενέσθαι αὐτοῖς τὰ ἐν τῷ προσπλέοντι πλοίῳ νεκρὸς τοίνυν ἂν ἡμῖν, ἔφη. καὶ ἐφάνη νε-
 κρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει τὸν ὄφιν τὸν ἀποκτείναντα ⁴⁵⁾ τὸν δασὺν ἔλαβε

40) ἐν τῷ ἀγῶνι] Ita scripsi pro ἐν τῷ αἰῶνι, quod in edd. Arc. Kust., et cod. Ciz. exaratum est. Esse autem scribendum ἀγῶνι, monuerunt Rittershus. ad Porphyry. p. 35. et Kusterus ad h. l. Kiess. Sic (ἐν τῷ ἀγῶνι) diserte Aelianus Var. Hist. lib. II. cap. XXVI. καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος τῶν μηρῶν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὸν ἑτερον χρυσοῦν. Per vocem ἀγῶν hic designantur ludi Olympici, ut patet ex eodem Aeliano, lib. IV. 17. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν ἑτερον μηρῶν. Adstipulatur Anm. Marcellinus XXI. 16. Femur suum aureum apud Olympiam saepe monstrabat. Loquitur de Pythagora. Aliorum auctorum loca consulto hic praetermitto. Kust.

indicia haberi, quod in ludis surgens femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, et telum, quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, vt aurum in templum corrogaret: diuersabatur autem in templis; neque vnquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedaemonios auerruncatoria sacra celebrasse, et propterea Spartae nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim telo aureo, sine quo vias inuenire non poterat, priuatum testem de se dedit Pythagoras; et Metaponti quibusdam sibi ipsis ap- precantibus, quicquid in naui portum iam intrante foret; mortuus ergo, inquit, vobis erit: et apparuit, mortuum illa vectum esse. Sed et Sybari serpentem lethiferum et hir-

41) εἰστία] In Ciz. et Arc. εἰστιά. Deinceps Ciz. τὴν δῶ-
στον — ἦ. Kiess.

42) ἀγείρων χρυσὸν] Confer Nostrum supra, Num. 91.
Kust. Pro νῆων in Ciz. αἰών, quod correxit Reine-
sius. Kiess.

43) λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδ.] Supra Num. 92. Kust.
Mox Ciz. et Par. pro οὐδένα habent οὐδέον. Kiess.

44) οὗ ἄνευ] In Ciz. et Arc. ἡς ἄνευ. Ciz. tamen antea
item cum Arcerio ὃν εἶχε. Kiess.

45) τὸν δασύν] Oportet hac voce denotari hominem
aliquem, vel animal, a serpente occisum: alioquin
sensus erit mutilus. Vir doctus ad marginem cod.
Spanhem. rescripserat δάσιν; sed absque auctoritate.
Erat aliquando, cum scribendum putarem, τὸν δασύ-

καὶ ἀπεπέμψατο. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἐν Τυρ-
 ρηνίᾳ τὸν μικρὸν ὄφιν, ὃς ἀπέκτεινε ⁴⁶⁾ δά-
 κνων. ἐν Κρότωνι δὲ ⁴⁷⁾ τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν
 κατέψῃσεν ὑπομείναντα, ὥς φασι. βουλομένου
 δὲ τινος ἀκούειν, οὐκ ἔφη πῶ λέξειν, πρὶν ἢ
 σημεῖόν τι φανῇ. καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν
⁴⁸⁾ Καυκωνίᾳ ἡ λευκὴ ἄρκτος. καὶ πρὸς τὸν
 μέλλοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τὸν ⁴⁹⁾ τούτου
¹⁴³ θάνατον, προεῖπεν αὐτός. ⁵⁰⁾ Καὶ Μυλλίαν
 τὸν Κροτωνιάτην ἀνέμνησεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ
 Γορδίου. καὶ ἄρχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὴν ἡπει-
 ρον, ποιήσων, ὅσα ἐπὶ τῷ τάφῳ ἐκέλευσε. λέ-
 γεται δὲ καὶ ὅτι τὴν ⁵¹⁾ οἰκίαν αὐτοῦ ὁ πριῶ-
 (120) μενος καὶ ἀνορύξας, ἃ μὲν εἶδεν, οὐδενὶ ἐτόλ-
 μισεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς ἁμαρτίας ταύτης ἐν
 Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλήφθη καὶ ἀπέθανε. τὸ
 γὰρ γένειον ἀποπεσὼν τοῦ ἀγάλματος τὸ χρυ-
 σοῦν ⁵²⁾ ἐφωράθη λαβῶν. ταῦτά τε οὖν λέγουσι

ποδα, i. e. leporem: sed nunc ἐπέχω, et de re incerta
 nihil certi affirmo. Kust. Loganus p. 103. „Forte
 „τὸν ἀποκτείναντα τῇ δῆξει, vel ex alio regimine τοῖς
 „δακτύλοις ἔλαβε.“ Mihi videtur post ἀποκτείναντα
 aliquid excidisse, vt τινά, vel τινάς, et τὸν δασύν
 pertinere ad τὸν ὄφιν, cui deinceps opponitur ὁ μικρός
 ὄφις. Kiess.

46) δάκνων] Scal. Δαῦνον. Kiess.

47) τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν κατέψ.] Aelianus Var. Hist.
 IV, 17. totidem verbis: καὶ τὸν αἰτὸν δὲ τὸν λευκὸν
 κατέψῃσεν ὑπομείναντα αὐτόν. Vide etiam supra, Num.
 62. vbi simile quid Olympiae a Pythagora factum
 esse refertur. Kust.

48) Καυκωνίᾳ] In Ciz. Καυλωνίᾳ, quae genuina scri-
 ptura videtur. Kusterus in Indice rerum praecipua-

sutum comprehendit, alioque ablegavit: similiter alium in Tyrrhenia paruum serpentem, morsu interficientem. Crotone vero albam aquilam palpavit, quae se contrectandam, ut aiunt, illi praeberat. Quum quidam audire quidpiam ab eo vellet, negavit se ante dicturum, quam prodigium aliquod apparuisset; et fuit posthac in Caulonia vrsa alba: cuius quum mortem quidam illi annunciaturus esset, ipse eam praedixit. Mylliam quoque Crotoniatem admonuit, fuisse Midam Gordii filium; et Myllias in continentem Asiae traiecit, facturum ibi, quae ad sepulchrum facienda Pythagoras ei praeceperat. Aiunt etiam, eum, qui domum illius emit, et defossa in ea refodit, nulli prodere ausum esse quae viderat; quin et facinoris huius poenas dedit, in sacrilegio Crotone deprehensus et capite plexus: delapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Haec igitur aliaque id genus com-

rum sub v. *vr̄sa Daunia*: „forte legendum, *ἐν Αὐ-
„νίᾳ.*“ *Kiess.*

49) *τούτου*] *ταύτης* scribendum est, si ad praecedens *ἀρχιός* refertur. *Kust.* Pro *αὐτῷ*, quod praecedit, in cod. *Ciz.* ut in *Arc.* edit. est *αὐτοῦ*. Pro *τούτου* *Scaliger* *κούρου*. *Kiess.*

50) *Καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.*] Idem refert Aelianus loco laudato, ubi vide Schefferum. *Kust.*

51) *οἰκίαν*] *Ciz.* *οἰκίαν*. Idem deinceps *οὐδὲν* pro *οὐδενί*, et *ταῦτα* pro *ταύτης*. *Kiess.*

52) *ἐφωράθη*] *Par.* e marg. *Spanh.* *ἐφωράθη*. Antea *Ciz.* *ἀπὸ πεισῶν* pro *ἀποπεσῶν*. *Kiess.*

πρὸς πίστιν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὥς δὲ τούτων ὁμολογουμένων, καὶ ἀδυνάτου ὄντος περὶ ἄνθρωπον ἓνα ταῦτα συμβῆναι, ἤδη οἴονται⁵³⁾ σαφὲς εἶναι, ὅτι ὥς περὶ κρείττονος ἀποδέχεσθαι χρὴ τὰ περὶ ἐκείνου λεχθέντα, καὶ οὐχὶ ἀνθρώπου. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπορούμενον¹⁴⁴ τοῦτο σημαίνειν. Ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς λεγόμενον, ὅτι

Ἄνθρωπος⁵⁴⁾ δίπος ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστὶ. τοιοῦτος μὲν οὖν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἦν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐνομιζέτο εἶναι. περὶ δὲ τοὺς ὄρκους εὐλαβῶς οὕτω⁵⁵⁾ διέκειντο πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑποθήκης τῆς

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ⁵⁶⁾ ὡς διδάσκεται,

Τίμα, καὶ σέβου ὄρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγανούς·

(121) ὥστε ὑπὸ νόμου τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁμόσαι, καίτοι εὐορκεῖν μέλλων, ὅμως ὑπὲρ τοῦ διαφυλάξασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν ἀντὶ τοῦ ὁμόσαι τρία μᾶλλον τάλαντα καταθέσθαι,

53) σαφὲς εἶναι — περὶ ἐκείνου] Antea male, σαφές, et παρὰ ἐκείνου. Kust. Περί κρείττονος recte Obrechtus de numine. vid. Schaefer. Meletem. crit. p. 31. 184. Kiess.

54) δίπος] Vt τρίπος, τέτραπος, etc. Vid. Passouii libellus: Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung griech. Wörterb. p. 95. In Ciz. δίπων, in Arc. edit. δίπους. Kiess.

memorant fidei conciliandae: quumque ista in confesso sint, nec fieri possit, vt in vnicum hominem congruant; hinc iam liquere autumant, dicta de illo, non tanquam de homine, sed tanquam de numine quodam accipienda esse. Quod etiam indicat aenigma illud, quod velut prouerbium quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, et aues, et tertia res sunt.

Nam *tertia res* est Pythagoras. Talis itaque pietate et erat et reuera esse censebatur. Iuramenta vero Pythagorei omnes tam religiose obseruabant, memores huius praecepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege deos venerare;

Et cole ius iurandum, post heroas et almos:

vt quidam eorum lege ad iusiurandum adactus, quamuis sancte iuraturus esset, nihilo minus tamen, vt dogmati satisfaceret, tria potius talenta soluere, quam iurare

55) διέκριντο] Ciz. διέκριντο. Pro εὐλαβῶς Par. e marg. Spanhem. ἀκριβῶς. Kiess.

56) ὡς διάνκνεται] In MS. est, ὡς διάνκνεται: vt referatur ad θεοὺς. Sed ego malo διάνκνεται: vt sit sensus, vt lege constitutum est. In vulgatis Edit. carminum Pythagorae, quae *Aurea* vocantur, itidem quidem legitur διάνκνεται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi διάνκνεται. Kust. In Ciz. est πρῶτον et διάνκνεται. In edit. Arc. διάνκνεται. Kiess.

57) ὅσου περ ἐτετίμητο τὸ τοιοῦτον τῷ διαδι-
 145 καζομένῳ. Ὅτι δ' οὐδὲν ᾤοντο ἐκ ταυτομάτου
 συμβαίνειν καὶ ἀπὸ τύχης, ἀλλὰ κατὰ θείαν
 πρόνοιαν, μάλιστα τοῖς ἀγαθοῖς καὶ εὐσεβεσι
 τῶν ἀνθρώπων, βεβαιοῖ τὰ ὑπὸ 58) Ἀνδροκύ-
 δου ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἰστο-
 ρούμενα περὶ Θυμαρίδου τοῦ Ταραντίνου, Πυ-
 θαγορικοῦ. ἀποπλέοντι γὰρ αὐτῷ καὶ χωρι-
 ζομένῳ διὰ τινὰ περιστασιν, 59) παρέστησαν
 οἱ ἐταῖροι, ἀσπαζόμενοί τε καὶ προπεμπτικῶς
 ἀποτασσόμενοι. καὶ τις ἤδη ἐπιβάντι τοῦ
 πλοίου εἶπεν, ὅσα βούλει, 60) παρὰ τῶν θεῶν
 γένοιτό σοι, ὦ Θυμαρίδα. καὶ ὃς εὐφημεῖν
 ἔφη· ἀλλὰ βουλοίμην μᾶλλον, ὅσα μοι παρὰ
 τῶν θεῶν γένηται. 61) ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦ-

57) ὅσου περ ἐτετίμητο τὸ τ.] Id est, quanti hoc (i. e. recusatio iuris iurandi) aestimatum erat ei, qui iudicio contendebat: siue, quanta muleta statuta erat in litigantem, qui iusiurandum, quod ex lege praestare tenebatur, recusasset. Pro διδασκομένῳ enim legendum esse δικαζομένῳ, manifestum est. Est autem phrasis apud Graecos frequentissima τιμῇν vel τιμᾶσθαι τινι τοσούτου (subintelligendo δίκην), litem alicui tanti aestimare, siue, tanta aliquem multa damnare: ut vel ex Lexicis vulgaribus constat. Caeterum conferendus est Noster infra, Num. 150. ubi historia haec de Syllō quodam narratur. Kust. In Ciz. τετίμητο. De phrasi τιμᾶσθαι τινι τοσούτου adde Schaefer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 111. — Pro διδασκομένῳ, quod etiam in Ciz. reperitur, e Par. secund. margin. Spanhem. recepi διαδικαζομένῳ. Ceterum eodem modo, quo Kusterus, Cuperus quoque in Obs. p. 279. locum emendabat. Kiess.

58) Ἀνδροκύδου] Ita Kust. et Arc. In Ciz. ἀνδοκίδου. Ibidem χορίζομένῳ. Kiess.

sustinuerit: tanti enim lis illa reo conuicto aestimata erat. Eos vero nihil putauisse casu vel fortuito contingere, sed cuncta dei prouidentia probis inprimis et piis hominibus accidere, id confirmant, quae ab Androcyde in libro *de Symbolis Pythagoricis* referuntur de Thymarida Tarentino, Pythagorico. Huic nimirum ob incidens negotium discessuro, et iam oram soluenti aderant amici, ac more deducentium salutationibus et valedictionibus defungebantur; quumque in eo esset, ut iam nauem conscenderet, quidam ad eum, eueniant tibi, Thymarida, a diis, inquit, quaecunque uolueris: at ille, Di meliora! respondit; quin potius malim ea, quae mihi a diis aduentura sunt. Scitius enim hoc rectorisque

59) παρόστησαν] In Ciz. περίστησαν, quod illo non est deterius. *Kiess.*

60) παρὰ τῶν θεῶν] Antea male, περί τῶν θεῶν. Sed sexcentis aliis locis simili modo in hoc libello peccatum erat, περί pro παρὰ posito, et vice versa. Deinde pro καὶ ὃς εὐφημεῖν ἔφη, rectius leges, καὶ ὃς, εὐφίμει, ἔφη: ut monuit etiam Casaubonus ad Athenaeum cap. VII. lib. I. *Kust.* Verba γένοιτό σοι desunt in Ciz. Ibidem etiam περί τῶν θεῶν legitur. *Kiess.*

61) ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦτο ἦγ.] Locum hunc Arce-rius asterisco notauerat, tanquam mancum et mutilum. Sed si verba haec recte intellexisset, et in praecedentibus pro περί legendum esse παρὰ animaduertisset: aliter certe opinaturus fuisset. Nihil enim omnino loco huic deest. *Kust.* Pro εἰγρωμον, quod etiam Arce-rius habet, in Ciz. εὐγνωστον legitur. *Kiess.*

(122) το ἡγεῖτο μᾶλλον καὶ εὐγνωμον, τὸ μὴ ἀντι-
 τείνειν καὶ προσαναγκάειν τῇ θείᾳ προνοίᾳ.
 πόθεν δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν παρέ-
 λαβον οὗτοι οἱ ἄνδρες, εἴ τις βούλοιο μα-
 θεῖν, ῥητέον, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀρι-
 θμὸν θεολογίας παράδειγμα ἐναργές ⁶²⁾ ἔκειτό
 146 πως ἐν Ὀρφεῖ. Οὐκ ἔτι δὴ οὖν ἀμφίβολον
 γέγονε, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφείως λαβόν-
 τα Πυθαγόραν συντάξαι ⁶³⁾ τὸν περὶ θεῶν
 λόγον, ὃν καὶ Ἱερὸν διὰ τοῦτο ⁶⁴⁾ ἐπέγραψεν,
 ὡς ἂν ἐκ τοῦ μυστικωτάτου ⁶⁵⁾ ἀπηνθισμένον
 παρὰ Ὀρφεῖ τόπου, εἴτε ὄντως τοῦ ἀνδρός, ὡς
 οἱ πλεῖστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν, εἴτε
 Τηλαίγους, ὡς ἔνιοι τοῦ διδασκαλείου ἐλλώ-
 γιμοι καὶ ἀξιόπιστοι διαβεβαιοῦνται, ἐκ τῶν
 ὑπομνημάτων τῶν Δαμοῖ τῇ θυγατρὶ ἀπολει-
 φθέντων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου (ἀδελφῇ
 δὲ Τηλαίγους), ἅπερ μετὰ θάνατον ἱστοροῦσι
 δοθῆναι ⁶⁶⁾ Βιτάλῃ τῇ Δαμοῦς θυγατρὶ καὶ
 Τηλαίγῃ ⁶⁷⁾ ἐν ἡλικίᾳ γενομένων, νῦν μὲν

62) ἔκειτό πως ἐν Ὀρφεῖ] Ex MS. pro ἔκειτο περὶ Ὀρφεῖ:
 quod prior Editio habet. Kust. In Ciz. ἔκειτο περὶ Ὀ.
 superscripto παρὰ. Particula πως abest. Kiess.

63) τὸν περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ Ἱερὸν] Vide Menag.
 ad Laert. in Pythag. §. 7. et praecipue Clariss. Ioh. Alb.
 Fabricium Biblioth. Graec. lib. I. cap. 19. §. 2. Kust.
 Veterum opinionem fuisse, Pythagoram nullos libros
 reliquisse, Cuperus in Obs. p. 280. docet etiam e
 loco Lucianei libelli, cui titulus: Ἐπερ τοῦ ἐν τῇ προσ-
 αγορεύσει πταίσματος, Vol. I. p. 335. ed. Schmied.
 ὁ μὲν γε Θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν
 ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν, κ. τ. λ. — In Ciz.
 antea est Πυθαγόρας. Kiess.

iudicii existimabat, vt non repugnaret aut succenseret diuinae prouidentiae. Si quis autem scire voluerit, vnde tantum pietatis hi viri hauserint; dicendum est, Theologiae Pythagoricae numeris comprehensae euidentis apud Orpheum specimen extare: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est, siue reuera illius viri, vt maxima pars auctorum asserit, siue, vt quidam e schola Pythagorica docti et fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit, ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filiae suae Damoni, Telaugis sorori, relictis fuerant, quique post mortem eius traditi sunt, vt aiunt, Bitalae Damus filiae, atque Telaugi Pythagorae filio, et,

64) ἐπεγράψεν] Sic MS. At prior Edit. male ἐπεγράψαμεν. Refertur enim ad Pythagoram. *Kust.* Etiam Ciz. ἐπεγράψαμεν. *Kiess.*

65) ἀπηνθισμένον]. Prior Editio male ἀπευθισμένον: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπηνθισμένον rescripserat. Sed Desid. Heraldus *Animaduers.* in Iambl. p. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπηνθισμένον: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est. *Kust.* Pro ὄντως deinceps Ciz. ὄντος. *Kiess.*

66) Βιτάλη] Ita *Kust.* In Arc. et cod. Ciz. βιτάλη τε. Aliis dicitur Βισαλλια. *Kiess.*

67) ἐν ηλικία γενομ.] Vid. Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 42. *Kust.* In Ciz. vt in Arc. edit. deest ἐν. De

(125) Πυθαγόρου, ἀνδρὶ δὲ τῆς Βιτάλης. κομιδῇ γὰρ νέος ὑπὸ τὸν Πυθαγόρου θάνατον ἀπολειμμένος ἦν ⁶⁸) παρὰ Θεανοῖ τῇ μητρὶ. δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ Ἱεροῦ ⁶⁹) λόγου [τοῦτο] ἢ περὶ Θεῶν λόγου (ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφότερα), καὶ τίς ἦν ὁ παραδεδωκὼς Πυθαγόρα τὸν περὶ Θεῶν λόγον. ⁷⁰) λέγει γάρ· „Ὅδε περὶ Θεῶν

vi vocabuli ἡλικία vid. Benteium in opusc. philol. p. 180. sqq. et Fischer. in Indice Aeschin. Socrat. Kiess.

68) παρὰ Θεανοῖ τῇ μητρὶ] Sic recte M6. At prior Edit. corrupte, περὶ Θεῶν αἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius περὶ Θεῶν τῆς Δημήτρως infelicitèr legendum putabat. Kust. Veram hoc loco lectionem reposuerant etiam Benteius p. 188. et Cuperus p. 280. qui hunc Diogenis Laertii locum attulit: ἦν δὲ τῷ Πυθαγόρα καὶ γυνὴ Θεανὸ ὄνομα, Βροντίου τοῦ Κροτωνιάτου θυγάτηρ· οἱ δὲ γυναῖκα μὲν εἶναι Βροντίου, μαθήτριαν δὲ Πυθαγόρου. Kiess.

69) λόγου [τοῦτο]] Editiones Arc. et Kust. habent τοῦτο, quod a cod. Ciz. recte abest, neque ab Obrechtio red- datur. Hinc vncis inclusimus. Videtur etiam prius λόγον delendum et locus sic constituendus esse: δηλοῦ- ται δὴ διὰ τοῦ Ἱεροῦ ἢ περὶ Θεῶν λόγον. Kiess.

70) λέγει γάρ· Ὅδε περὶ Θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc sic representavi, vti in MS. legebatur. In Edit. enim Arcetii priora sic distinguuntur: λέγει γάρ ὁ· περὶ Θεῶν, etc. Deinde pro ὀργισθεῖς pessime legitur ὀργισθεῖς: pro quo Arcerius infelici coniectura ὀργη- σθεῖς reponendum censebat. Quamvis autem isse re- ctius sese habeant in MS. quam in priore Edit., ro- liqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo: λέγει γάρ, ὅτι τὰ περὶ Θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχῳ (Dorice pro Μνησάρχῳ) ἐξέμαθεν ὀργισθεῖς ἐν Αἰβήθραις τοῖς Θρα- κίοις, Ἀγλαοφύμῳ τελετὰς μεταδιδόντος [ὑφ' οὗ καὶ ἐδιδά- χθη, vel simile quid] ὡς ἄρα Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπης, etc.

postquam ad aetatem adultam peruenisset, Bitalae marito: nam is quidem, quum Pythagoras moreretur, aetate admodum iuuenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *sacrum sermonem* vocant, aut *de diis* (vtrouque enim modo inscribitur), quisnam Pythagorae isthunc de diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *Hoc est, quod de diis Pytha-*

Pro τελευτάτα, vt est in priore Editione, vel τέλευτα, vt habet codex MS., in textu reposui τελετάς, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timaeum* Platonis lib. V. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: ἃ γὰρ Ὁρφεὺς δι' ἀπορρήτων λόγων μυστικῶς παραδίδωκε, ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θυμαίοις, Ἀγλαοφάμου τελετάς μεταδιδόντος· ἣν περὶ θεῶν σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητρὸς ἐπινύσθη. Respexit omnino ad hunc locum Iamblichi. Confer Ioh. Alb. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Graeca*, lib. I. cap. XIX. §. 2. Kust. Huius loci initium, quod valde corruptum est, in cod. Ciz. sic legitur: λέγει γὰρ· οἱ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγόρα τῷ Μησαρχῶ, τὸν ἐξέμαθον ὀργιασθεὶς etc. Cuperus in Obs. p. 281. ita corrigit: περὶ θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μησαρχῶ τοῦτο ἐξέμαθον etc. idemque notat morem Pythagoreorum, qui in exordienda epistola, vel opusculo aliquo, initio nomen suum apponerent: vt Ocellus Lucanus· Τάδε σφείγραψιν Ὁκελλος ὁ Λευκανὸς περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως. Ad quae verba confer Nogarolam, p. 59. edit. Rudolph. Ille vero mos non solis Pythagoreis proprius fuit. Ceterum si in Iamblichio cum Arcerio et Valckenario ad Theocritum p. 29. ed. Berol. scribas ὁδε, non autem ὁ δέ, quae est lectio Kusteri et codicis Ciz., locumque cum cod. Ciz., Kustero et Valckenario ita interpungas, vt a nobis factum est, satis comprobe omnia procedunt. λέγει γὰρ, scil. Πυθαγό-

„Πυθαγόρα τῷ Μνημάρχῳ, τὸν ἐξέμαθον,
 „ὀργιασθεῖς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀ-
 „γλαοφάμῳ ⁷¹⁾ τελετὰς μεταδόντος, ὡς ἄρα
 „Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπας κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος
 „ὑπὸ τῆς μητρὸς πινυσθεῖς ἔφα, τὰν ἀριθμῶ
 „οὐσίαν αἰδίων εἶναι μὲν ἀρχάν, προμαθεστιά-
 „ταν τῷ παντὸς ὠρανῶ καὶ γᾶς, καὶ τῆς με-
 „ταξὺ φύσιος· ἔτι δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ
¹⁴⁷ „δαιμόνων ⁷²⁾ διαμονῆς ῥίζαν.“ Ἐκ δὲ τού-
⁽¹²⁴⁾ των φανερὸν γέγονεν, ὅτι ⁷³⁾ τῷ ἀριθμῷ ὠρι-
 σμένην οὐσίαν τῶν θεῶν παρὰ τῶν Ὀρφικῶν
 παρέλαβεν. ἐποιεῖτο δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀρι-
 θμῶν καὶ θαυμαστὴν πρόγνωσιν καὶ θερα-
 πείαν τῶν θεῶν, κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς ὅτι
 μάλιστα συγγενεστάτην. γνοίη δ' ἂν τις τοῦ-
 το ἐντεῖνθεν (δεῖ γὰρ καὶ ⁷⁴⁾ ἔργον τι παρα-
 σχέσθαι εἰς πίστιν τοῦδε τοῦ λεγομένου). ἐπει-
 δὴ Ἀβαρις περὶ τὰ συνήθη ἑαυτῷ ἱεροουργή-
 ματα διετέλει ὦν καὶ τὴν σπουδαζομένην παντὶ
 βαρβάρων γένει πρόγνωσιν διὰ θυμάτων ἐπο-
 ρίζετο, μάλιστα τῶν ὀρνιθειῶν· τὰ γὰρ τῶν

ρας· ὅδε, scil. ἐστὶν ὁ λόγος, περὶ θεῶν etc. Quanquam paulo durius vocabulum ὁ λόγος omissum est. Coniunctio ὡς aperte pendet e verbo ἐξέμαθον, quod neglexit Obrechtus. Kiess.

⁷¹⁾ τελετὰς] Hoc etiam Cuperus reponi iussit. Scalig. τελειότατα. In Ciz. item corrupte τελεῖτα. Eiusdem cod. auctoritate scripsi τῆς μητρὸς pro τῆς μητρός. Idem denique πινυσθεῖς. Kiess.

⁷²⁾ διαμονῆς] Antea male διαμόνας: quod Arcerius sigillatim verterat. Iluc spectat, quod quaternio a Pythagoreis diceretur habere fontem et radicem naturae im-

goras Mnesarchi didici, quum sacris arcanis initiarer in Libethris Thraciae monte, Aglaophamo initia tradente; nimirum Orpheum, Calliopes filium, in monte Pangaeo sapientiam a matre edoctum, dixisse, numeri essentiam aeternam, principium esse providentissimum uniuersi, coeli, terrae, et intermediae naturae; praeterea radicem diuinorum et deorum et daemonum perpetuitatis. Vnde patet utique, eum definitam numero essentiam deorum ab Orphicis habuisse. Per eosdem autem numeros admirabilem praescientiam, deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, ut facto quopiam dictis fidem conciliemus; quum nimirum Abaris suo more sacris operaretur, et excultam ab omnibus barbaris futurorum praescientiam victimas immolando quaereret, inprimis auium; utpote qua-

mortalis: ut docemur infra, Num. 150. itemque quod Philolaus numerum definiret, τῆς τῶν κοσμικῶν αἰωνίας διαμονῆς αὐτογενῆ συνοχὴν, i. e. aeternae rerum mundanarum durationis ex se ortum vinculum: teste Iamblichio in Nicomachi Arithm. p. 11. Kust.

73) τῷ ἀριθμῷ ὥρισμ.] Antea male, τῶν ἀριθμῶν, et περὶ τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν. Prius quidem, τῷ ἀριθμῷ, ex MS. reposuimus: reliqua vero ex ingenio emendavimus. Kust.

74) ἔργον τι] Ex MS. pro ἔργον τι, quod prior Editio habet. Kust. Scalig. correxerat ἔγγυόν τι. Deinceps in Ciz. ut in Arc. ed. ante λεγόμενον deest τοῦ. Paulo post Ciz. ὁριθίων pro ὁριθείων. Kiest.

τοιούτων σπλάγχνα ἀκριβῇ πρὸς διάσκεψιν
 ἰγούνται· βουλόμενος ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαι-
 ρεῖν μὲν αὐτοῦ τὴν εἰς τάλιθές σπουδὴν, πα-
 ραχεῖν δὲ διὰ τινος ἀσφαλεστέρου, καὶ χωρὶς
 αἵματος καὶ σφαγῆς· ἄλλως τε καὶ ὅτι ἱερὸν
 ἡγείτο εἶναι τὸν ἀλεκτρούνα ἡλίω· τὸ λεγόμε-
 νον πᾶν ἀληθές ἀπετέλεσεν αὐτῷ δι' ἀριθμη-
 148 τικῆς ἐπιστήμης 75) συντεταγμένω. Ἐπὶ οὗτοιοι
 αὐτῷ ἀπὸ τῆς εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν
 (125) πίστις. 76) παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μη-
 δὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν, μηδὲ περὶ θείων δο-
 γμάτων, ὡς πάντα τῶν θεῶν δυναμένων· καὶ
 τὰ θεῖα δὲ δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πιστεῦεν,
 ἃ Πυθαγόρας παρέδωκεν. 77) οὕτω γοῦν ἐπί-
 στευνον καὶ παρειλήφεσαν, περὶ ὧν δογματί-
 ζουσιν, ὅτι οὐκ ἐψευστοδόξῃται. 78) ὥστε Εὐ-
 ρυτος μὲν ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής,
 ποιμένος τινὸς ἀπαγγείλαντος αὐτῷ, ὅτι με-
 σσημβρίας ἀκούσεις Φιλολάου φωνῆς ἐκ τοῦ
 τάφου, καὶ τὰντα πρὸ πολλῶν ἐτῶν τεθνηκότος,
 ὥσαντι ἄδοντος, καὶ τίνα, πρὸς θεῶν, 79) εἰπεῖν,

75) συντεταγμένω] Potius συντεταγμένον, ut referatur
 ad πᾶν ἀληθές: quod etiam censuerunt Argerius et
 vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani. Kust.
 Vera lectio videtur esse συντεταμένως, i. e. celeriter,
 vtpote via compendiaria. vid. sect. 90. Kiess.

76) παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μηδὲν θαυμ.] Vide
 quae notauimus supra, ad Num. 139. Kust.

77) οὕτω γοῦν ἐπίστευνον καὶ παρειλ.] Sic recte MS.
 pro οὕτως οὖν πιστεύοντα παρειλήφεσαν, quod prior Edi-
 tio habet. Kust.

rum viscera accuratiori inspectioni seruire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem supeditaturus citra effusionem sanguinis maturationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinaceum soli sacrum censeret, verissimam, vt prouerbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Praestitit ei praeterea pietas fidem de diis: nam de his semper admonuit, ne quis vlli admirando operi aut diuino dogmati fidem denegaret, quum diis omnia possibilia sint: diuina autem dogmata, quibus credendum esset, dicebantur ea, quae Pythagoras tradebat. Sic igitur credebant accipiebantque quae edocebantur placita, vt quae neutiquam essent falsa opinione conficta. Ideoque Eurytus Crotoniata, Philolai auditor, pastore quodam nuntiante, se circa meridiem Philolai quasi canentis e sepulcro vocem audiuisse, idque Philolao iam ante complures annos defuncto; deo-

78) ὥστε Εὐρυτος μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra Num. 139. Caeterum pro *Εὐρυτος* in prioro Edit. male legitur *Ἐρητος*: at in MS. *Εὐρητος*: quod proxime ad veram lectionem accedit. *Eurytus* enim non solum ab aliis scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Iamblichio supra Num. 139. *Kust.*

79) εἰπεῖν] Scribe *εἶπεν*. Refertur enim ad praecedens *Εἶρητος*. Caeterum totius loci huius sensus hic est: Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philolai

ἀρμονίαν. 80) Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
 ὑπὸ τινος· τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν ἑαυτοῦ πατέρα
 πάλαι τεθνηκότα, καθ' ὕπνους αὐτῷ προσδια-
 λεγόμενον; οὐδέν, ἔφη. οὐδὲ γὰρ ὅτι μοι
 149 81) ἄρτι λαλεῖς, σημαίνει τι. *) Ἐδοθῆτι 82) δὲ
 ἐχρήτο λευκῇ καὶ καθαρᾷ· ὁσαύτως δὲ καὶ
 (126) στρώμασι λευκοῖς καὶ καθαροῖς. εἶναι δὲ καὶ
 τὰ τοιαῦτα 83) λινᾷ· κωδίοις γὰρ οὐκ ἐχρήτο
 καὶ τοῖς ἀκροαταῖς δὲ τοῦτο τὸ ἔθος παρέ-
 δωκεν. ἐχρήτο δὲ καὶ 84) εὐφημίᾳ πρὸς τοὺς
 κρείττους, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐποι-

canentis ex monumento eius audivisse, fidem ei mi-
 nime derogasse, sed potius interrogando respondisse:
quam, per deos, harmoniam? Hoc ideo moneo, quia
 Obrechtus in versione sua scopum hic non ferit.
 Confer Nostrum supra Num. 159. ubi is, quem dixi,
 sensus clare expressus est. *Kust.* In Ciz. vt in Arc.
 edit. καὶ τινά, πρὸς θεῶν. Scalig. κατὰ τινά: idemque
 etiam ἔπειν pro εἰπῆν. *Kiess.*

80) Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἐρωτ.] Et haec de Pythagora
 narrantur etiam supra Num. 159. *Kust.*

81) ἄρτι λαλεῖς] Sic recte MS. pro ἀντιλαλεῖς, quod
 prior Edit. habet. *Kust.* Ἄρτι, hoc ipso tempore.
Kiess.

*) Quae leguntur inde a paragrapho 149. ad 167., quo-
 rum auctor me quidem latet, praecedentis fragmenti
 non sunt continuatio; neque enim eorum initium cum
 illius fine cohaeret, et paragraphis 150. 151. eadem,
 quae sectione 144. dicta sunt, repetuntur, nimirum
 Pythagoreos iureiurando se abstinuisse atque Pythago-
 ricam philosophiam ex Orphica originem traxisse.
 Inde autem, quod monstruosa est per hoc totum fra-
 gmentum oratio, quod omnibus Pythagoreorum et
 dictis et institutis arcanus quidam sensus tribuitur,
 quod scripta Pythagorica tum antiqua tum genuina esse

rum quandam harmoniam esse dixit. Pythagoras vero ipse interrogatus a quodam, quid portenderet, quod visus sibi sit cum parente suo demortuo colloqui; respondit, nihil: neque enim te iam mecum colloqui, aliquid portendit. Veste autem utebatur alba et pura: similibusque stragulis itidem albis purisque, atque his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: et hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur; nec vllum tempus absque illorum mentione cul-

certo statuitur, quod denique ad Pythagoram omnium doctrinarum vel inuentio vel perfectio refertur, ex his, inquam, non potest non suspicio existere, in recentissimis eius auctorem esse numerandum. Consensus perfectus paragraphi 150. cum iis quae Porphyrius sect. 20. et Iamblicus in Arithmetica pag. 5. et Nicomacho asserunt, tantum non fidem faciunt, aut Nicomachum ipsum, aut iuniorem etiam auctorem, qui illum sequeretur, haec scripsisse. E sectionibus autem 149. et 150. intelligitur, auctorem, quicumque fuerit, Aristoxenum et Heraclidem (conf. sect. 100. et 59.) ante oculos habuisse. Meiners. p. 283. sq. (Ceterum et disserendi et scribendi ratio similima est ei, quam in Protreptic. cap. 21. deprehendimus. *Kiess.*)

82) Ἐσθῆτι δὲ ἐχρήτο λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100. *Kust.*

83) λινῶ — ἀχροαταῖς] Has duas voces ex MS. renouavi: quarum loco in priore Edit. corrupte legitur, κοινὰ, et ἀκωδαῖς. *Kust.* In Ciz. λινά. *Kiess.*

84) εὐφημία] I. e. bonorum verborum pronuntiatio. Vid. Wytttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 331. sq. *Kiess.*

εἶτο καὶ τιμὴν τῶν τιμῶν. ὥστε καὶ περὶ τὸ
 δεῖπνον σπονδὰς ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς, καὶ πα-
 ρήγγελλεν ἐφ' ἡμέρα ἐκάστη ὑμνεῖν τοὺς κρεῖτ-
 τυνας. προσεῖχε δὲ καὶ ⁸⁵⁾ φήμαις καὶ μαν-
 τεῖαις καὶ κληδόνιν ⁸⁶⁾ καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς
 150 αὐτομάτοις. Ἐπέθυε δὲ θεοῖς λίβανον, κέγ-
 χρους, πόπανα, κηρία, καὶ ⁸⁷⁾ τᾶλλα θυμιά-
 ματα. ζῶα δὲ αὐτὸς οὐκ ἔθυεν, οὐδὲ τῶν
 θεωρητικῶν φιλοσόφων οὐδεῖς. τοῖς δὲ ἄλλοις
 τοῖς ἀκουσματικοῖς ⁸⁸⁾ ἢ τοῖς πολιτικοῖς προσ-
 τέτακται σπανίως ἔμψυχα θύειν, ἢ ἁλεκτρούνα,
 ἢ ἄρνα, ἢ ἄλλο ⁸⁹⁾ τι τῶν νεογνῶν· βοῦς δὲ
 μὴ θύειν. κάκεῖνο δὲ τῆς εἰς θεοὺς τιμῆς
 αὐτοῦ τεκμήριον, τὸ παρηγγέλλαι, μηδέποτε
 90) ὀμνύναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διό-
 περ καὶ Σύλλος, εἰς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγο-
 ρείων, ⁹¹⁾ ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁμόσαι χρήματα ἀπέ-
 τιθεν, καίτοι εὐορκῆσαι μέλλων. ἀναφέρεται
 γε μὴν εἰς τοὺς Πυθαγορικοὺς καὶ τοιόσδε τις
 ὄρκος, αἰδῶ μὲν ⁹²⁾ ποιουμένων ὀνομάζειν

85) φήμαις] Hoc vocabulum Wyttenbachius interpre-
 tatur hominum fortuitas voces, ex quibus omen capie-
 batur; κληδόνας autem, deorum voces, siue voces, quas,
 ex occulto ad hominum aures accidentes, diuinitus mitti
 credebantur. Eadem tamen vi etiam φῆμαι dicuntur.
 Vid. Wyttenb. in Bibl. crit. Vol. III. P. I. p. 57. sqq.
 Add. Fischer. ad Xenoph. Cyrop. VIII. 7, 3. Kiess.

86) καὶ ὅλως] In Ciz. vt in Arc. edit. deest καὶ. Kiess.

87) τᾶλλα] Ita recte Kust. et Arc. In Ciz. τᾶλλα. De
 vtraque scriptura vid. Schaefer. ad Aesopi fabul. p.
 132. Qui praefert τᾶλλα, is etiam scribat necesse
 est κῆστι, ὠνδρες, χῶσα, χῶστις, etc. Kiess.

tuque trans mittebat: ita vt etiam inter coe-
 nandum diis libaret, et quotidie numen
 hymnis honorare praeciperet. Obseruabat
 et omnia et vaticinia et sortes omnes for-
 tuito oblatas. Diis sacra faciebat thure,
 milio, placentis, fauisque et quibusuis suf-
 fimentis: animalia autem ipse non immola-
 bat, nec vllus philosophorum theoretico-
 rum: caeteris vero acusmaticis vel politicis
 praeceptum erat, vt non nisi raro immola-
 rent animalia; gallum puta gallinaceum,
 vel agnum, vel alia recens nata: boues vero
 minime. Est et illud pietatis eius in deos
 argumentum, quod praeceperat, ne quis
 iurando deorum nominibus abuteretur. Vn-
 de et Syllus, vnus Pythagoreorum, qui
 Crotone erant, ne iuraret, iudicatum sol-
 vit, quamuis bona cum conscientia iura-
 turus esset. Et tribuitur quidem Pythago-
 reis talis iurandi formula, quum Pythago-
 ram prae reuerentia nominare nollent;

88) ἢ τοῖς πολιτικοῖς] Haec verba desunt in Ciz., id-
 que recte, vt opinor. *Kiess.*

89) ἄλλο τι τῶν νεογνῶν] Vid. Menag. ad Laert. Lib.
 VIII. Num. 20. *Kust.* In Ciz. absunt haec: ἢ ἄλ-
 κτρύνα, ἢ ἄρνα, ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν· βοῦς δὲ μὴ θύειν.
Kiess.

90) δμνῆναι] Ciz. vt assolet, δμνῆναι. *Kiess.*

91) ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁμόσαι χρ.] Confer Nostrum supra,
 Num. 144. *Kust.*

92) ποιουμένων] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et *Kust.*
 est ποιουμένων, quod se tueri non potest propter
 ἐηλούντων. Idem Ciz. recte φειδῶ. *Kiess.*

(127) Πυθαγόραν (ὥσπερ καὶ τοῦ θεῶν ὀνόμασι χρῆσθαι πολλὴν φειδῶ ἐποιοῦντο), διὰ δὲ τῆς εὐρέσεως τῆς τετρακτύος δηλούντων τὸν ἄνδρα·

Ναὶ ⁹³⁾ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὐρόντα τε-
τρακτύν,

Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσιν. ¹

151 Ὅλως δὲ φασὶ Πυθαγόραν ζηλωτὴν γενέσθαι τῆς Ὀρφείας ἐρμηνείας τε καὶ διαθέσεως· καὶ τιμᾶν τοὺς θεοὺς Ὀρφεὶ παραπλησίως, ⁹⁴⁾ ἰσταμένους αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀγάλμασι καὶ τῷ χαλκῷ, οὐ ταῖς ἡμετέραις συνεξεργμένους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἰδρύμασι τοῖς θείοις, πάντα περιέχοντας καὶ πάντων προνοοῦντας καὶ τῷ παντὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν δὲ αὐτῶν τοὺς καθαρμούς καὶ τὰς λεγομένας τελετάς, τὴν ἀκριβεστάτην εἰδῆσιν αὐτῶν ⁹⁵⁾ ἔχοντα. ἔτι δὲ φασὶ καὶ σύννυτον

93) Ναὶ μὰ τὸν ἁμετ.] Vide infra, Num. 162. vbi versus prior paulo aliter legitur. Caeterum de iuramento hoc Pythagoreorum pluribus disputat Palmerius in *Exercitat.* p. 228. et seqq. sed qui, vt verum fatear, nodum in scirpo, quod aiunt, quaerit. Nam Pythagorei tam per τετρακτύν iurare solebant, quam per eius inuentorem, i. e. Pythagoram. Et cum per Pythagoram iurabant, dici tamen quodammodo poterant per quaternionem iurare: quoniam per Pythagoram praecipue iurabant ob inuentionem mystici illius quaternionis. Confer Holstenium ad Porphyrium, Num. 20. *Kust.* Adde Sturzium in *Annotationibus* ad Empedoclis carmina, pag. 672. sqq. — In Ciz. et Par. e marg. Spauh. etiam hic in priore versu pro ναὶ legitur οὐ. *Kiess.*

94) ἰσταμένους] Scribe ἰστάμενον, i. e. collocantem, vel statuentem. Refertur enim ad praecedens Πυθαγόραν.

quemadmodum et deorum nominibus vti re-
formidabant; per inuentionem numeri qua-
ternarii, quem *tetractyn* appellant, nomen
eius circumscribebant:

*Iuro illum, sophiae a quo nostrae inuenta tetractys,
In qua naturae fons est radixque perennis.*

Omnino autem aiunt, Pythagoram stylo ani-
moque Orphei aemulatorem fuisse, eodem-
que plane, quo Orpheum, modo deos co-
luisse, dum eos proposuit in simulacris et
aere, non nostris figuris alligatos, sed per
diuinas imagines, tanquam qui omnia com-
plectuntur, omnibus prouident, et formam
habent, tam quoad naturam, quam quoad
figuram, toti vniuerso similem. Praescri-
psisse autem ipsum lustrationes et initiatio-
nes, vti vocantur, accuratissimam deorum
notitiam complexas. Insuper dicunt, eum

Kust. Etiam Scalig. emendat *ἱεράμενον*. Obrechtus
ἱερῶματα vertit *imagines*, nullo iure, opinor. Alias
sunt loca, in quibus deorum statuæ collocantur. Sed
omnis locus corruptus videtur, ita quidem, vt par-
ticula οὐ loco suo mota, et pro *ἱερῶμασι* legendum
sit *ἀριθμοῖς* hac ratione: — *παραπλησίως, οὐχ ἱεραμέ-
νους αὐτοὺς — καὶ τῷ χαλκῷ, ταῖς ἡμετέραις συντεταγμέ-
νους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀριθμοῖς τοῖς θεοῖς* etc. cum
coluisse deos Orphei modo, non illos, qui starent ex-
pressi simulacris aeneis, formæ humanæ alligati, sed
numeris diuinis. Dii alligati numeris sunt dii his nu-
meris definiti; id quod bene conuenit in theologiam
arithmeticam. — Pro *θεοῖς* in Ciz. vt in ed. Arc.
est *θεοῖς*. *Kiess.*

95) *ἔχοντα*] Ciz. cum Arc. *ἔχοντας*. *Kiess.*

αὐτὸν ποιῆσαι τὴν θείαν φιλοσοφίαν καὶ θεω-
 ραπειάν, ἃ μὲν μαθόντα παρὰ τῶν Ὀρσικῶν,
 ἃ δὲ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ παρὰ
 (128) 96) Χαλδαίων καὶ Μάγων, 97) ἃ δὲ παρὰ τῆς
 τελετῆς τῆς ἐν Ἐλευσίνι γινομένης, ἐν 98) Ἰμβρῶ
 τε, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ, 99) καὶ εἴ τι
 παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ περὶ τοὺς Κελτοὺς δέ,
 152 καὶ τὴν Ἰβηρίαν. Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀνα-
 γινώσκουσθαι τοῦ Πυθαγόρου τὸν ἱερὸν λόγον,
 οὐκ εἰς πάντας, οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' 100) ὑπὸ
 τῶν μὲν ἐχόντων ἐτοιμῶς πρὸς τὴν τῶν ἀγα-
 θῶν δεδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχροὺς ἐπιτη-
 δευόντων. λέγειν δὲ αὐτὸν 101) τοῖς σπένδειν

96) Χαλδαίων] Χαλδαίων scribendum hic esse, recte
 monuerunt Arcerius ad hunc locum, et δ πάντ Casa-
 bonus ad Athenaeum lib. I. cap. VII. Kust. Etiam
 in cod. Ciz., ut in edd. Arc. et Kust., scriptum est
 Χαλκιδίων, quod in Χαλδαίων mutandum esse, etiam
 Reinesius et Scaliger monuerunt. De solenni horum
 nominum commutatione vid. Schaefer. ad Schol. Apol-
 lon. Rhod. p. 268. sq. Kiess.

97) ἃ δὲ παρὰ τῆς τελετῆς] Antea passime, & δι περὶ
 τῆς τελετῆς. Kust. Haec pessima lectio etiam codi-
 cem Ciz. inquinat. Kiess.

98) Ἰμβρῶ] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰβρῶ: pro
 quo Ἰμβρῶ legendum esse iam dudum etiam monuit
 Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Phi-
 losoph. Italica, p. 26. locum hunc iidem quidem ten-
 tavit: sed non pari successu. Ait enim: Id ἐν Ἰβρῶ
 quoque (apud Iamblichum nempe) est ineptum, et loco
 eius vocabuli positum, quod continebat nomen regionis
 alienius ob initiationes celebris et clarae, quod in prae-
 sens memoriae non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδρυσίᾳ pro
 ἐν Ἰβρῶ se legendum putet; quomodo et Origenes in
 primo contra Celsum Odrysias, Samothracas et Eleusi-

compositam quandam rerum diuinarum philosophiam, deorumque cultum instituisse, quum quaedam didicisset ab Orphicis, quaedam a sacerdotibus Aegyptiis, alia a Chaldaeis et Magis, nonnulla ex initiis, quae sunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia et Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtae et Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagorae legi, qui *sacer sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed ab iis tantum, qui ad optima quaeque discenda propensum, a turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam praescripsisse,

nios coniunxit. Sed haec quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciae: de qua vide Stephanum Byzantium, et alios Geographos. *Kust.* Stephanus: Ἰμβρος, νῆσος, ἑρὰ Καβελῶν καὶ Ἐρμού, ὃν Ἰμβρον λέγουσι μάκαρες. *Kiess.*

99) καὶ εἴ τι παρὰ τοῖς κοινοῖς] Ante legebatur αἰε τι, quod in εἴ τι mutandum esse, monuerunt Scaliger et Kusterus; hancque lectionem ut certam recepi. At nec verba παρὰ τοῖς κοινοῖς, pro quibus in Ciz. legitur περὶ τῆς κοινοῖς, sana videntur. Kusterus coniicit, εἴ τι παρὰ τοῖς λοιποῖς. Loganus p. 103. παρὰ τοῖς Θούσχοις. Forsitan tamen frustra viri docti lectionem τοῖς κοινοῖς sollicitarunt, quae sic intelligi potest, ut Pythagoras dicatur tum ea in vsum suum conuertisse, quae didicisset in initiis, tum ea, quae a profanis. *Kiess.*

100) ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte emendat, ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων. *Kust.* Id reposui pro ὑπὸ τῶν μετεχόντων. *Kiess.*

101) τρεῖς σπένδειν τοὺς ἀνθρώπους] Vetus lectio est περισπένδειν: de qua Kusterus ita: „An Iamblichus

τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μαντεύεσθαι τὸν Ἀπόλ-
 λωνα ἐκ τοῦ τρίποδος, διὰ τὸ καὶ ¹⁰²⁾ τὴν
 (129) τριάδα πρῶτον φῦναι τὸν ἀριθμὸν· Ἀφροδίτη
 δὲ θυσιάζειν ἕκτη, ¹⁰³⁾ διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον
 τὸν ἀριθμὸν πάσης μὲν ἀριθμοῦ φύσεως κοι-
 νωνῆσαι, κατὰ πάντα δὲ τρόπον μεριζόμενον
 ὁμοιον λαμβάνειν τὴν τε τῶν ¹⁰⁴⁾ ἀφαιρουμέ-
 νων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν.
 Ἡρακλεῖ δὲ δεῖν θυσιάζειν ὀγδόῃ τοῦ μηνὸς
 ἰσταμένου, σκοποῦντας τὴν ἐπτάμηνον αὐτοῦ
 153 γένεσιν. ¹⁰⁵⁾ Λέγει δὲ καὶ εἰς ἱερὸν εἰσιέναι
 δεῖν καθαρὸν ἱμάτιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ
 ἐγκεκοίμηται τις· τὸν μὲν ὕπνον τῆς ἀρχῆς,
 καὶ τὸ μέλαν καὶ ¹⁰⁶⁾ τὸ πυρρὸν, τὴν δὲ κα-
 θαρότητα τῆς περὶ τοὺς λογισμοὺς ἰσότητος
 καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν ἀποδιδούς. παραγ-
 γέλλει δέ, ἐν ἱερῷ ἂν τι ἀκούσιον αἶμα γένη-
 ται, ἢ ¹⁰⁷⁾ χρυσῷ ἢ θαλάττῃ περιρραίνεσθαι,

„forte scripsit περὶ τοῦ σπένδειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ
 „μαντεύεσθαι, etc. vt sensus sit, Pythagoram etiam
 „disseruisse de libationibus hominum, et de eo, quod
 „Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat,
 „etc. Sed assentior potius viro docto, qui ad mar-
 „ginem codicis Spanhemiani rescripserat, τρεῖς σπένδειν.
 „Nam infra Noster, Num. 155. trinam libationem a
 „Pythagora praeceptam fuisse docet.“ Non dubium,
 quin vnicuique vera sit lectio τρεῖς σπένδειν, quum omnis
 argumentationis vis ad vnam summam numeri terna-
 rii referatur. — Mox omnes Ἀπόλλωνα, quum in aliis
 huius libri locis semper accusatiuus Ἀπόλλω legatur.
 Kiess.

102) καὶ τὴν τριάδα πρῶτον φῦναι τ.] In priore Edit.
 male, κατὰ τὴν τριάδα πρῶτον φῆναι, etc. Τὸ φῦναι est
 ex MS. Kuss. Ciz. vt edit. Arc. Kiess.

vt homines ter libarent; et Apollinem ex tripode responsa dare: quia trias primarius numerus habeatur; Veneri vero sexto die sacra fieri, quia primus hic numerus de omnium caeterorum numerorum natura participat, et quouis modo diuisus eandem in subtractis et residuis vim habet; Herculi denique sacrificandum esse die octauo mensis ineuntis, respiciendo ad natiuitatem eius septimestrem. Addit porro, templum non esse intrandum, nisi cum veste pura, in qua nemo dormiuerit: somnum enim ignauiae, perinde vt nigrum et fuscum; puritatem vero aequabilitatis in ratiocinando et iustitiae signum esse. Praecepit autem, si inuoluntario sanguis in templo fundatur, vel auro, vel mari lustrationem fieri debere:

103) διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον τὸν ἀρ.] Hinc etiam numerus senarius a Pythagoreis dicebatur *Γάμος*. Vide Samuelem Tennulium ad Nicomachum Geras. p. 131. 132. Kust. Adde Heeren ad Stob. Ecl. Phys. p. 21. sq. — Antea Ciz., vt Arcerius, δέ τι θυσιάζειν. Ex τι Scal. fecit τινάς. Kiess.

104) ἀφαιρουμένων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν] In Ciz. tantum haec leguntur, ἀφαιρουμένων δύναμιν. His adscripsit Reinesius, καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν. Kiess.

105) Λέγει δὲ καὶ εἰς ἱερὸν εἰς.] Vide Schefferum de Philos. Ital. p. 151. Kiess.

106) τὸ πῦρρόν] Ciz. τὸν πῦρρόν. Kiess.

107) χρυσῷ] Scaliger, κρουνῷ, aqua e fonte saliente hausta. Lectio χρυσῷ non est tentanda: nam aurum est rerum pulcherrima, et mare, i. e. oceanus, rerum prima. Kiess.

τῷ πρώτῳ γενομένῳ καὶ καλλίστῳ ¹⁰⁸⁾ τῶν ὄντων σταθμώμενος ¹⁰⁹⁾ τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων. λέγει δὲ καὶ μὴ τίττειν ἐν ἱερῷ. οὐ γὰρ εἶναι ὅσιον ἐν ἱερῷ ¹¹⁰⁾ καταδεῖσθαι τὸ θεῖον τῆς
 154 ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα. Παραγγέλλει δὲ ἐν ἐορτῇ
 μήτε κείρεσθαι, ¹¹¹⁾ μήτε ὀνυχίζεσθαι. ¹¹²⁾ τὴν
 ἡμετέραν αὖξῃσιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγούμενος
 (130) δεῖν τὴν τῶν θεῶν ἀπολείπειν ἀρχήν. λέγει δὲ
 καὶ ¹¹³⁾ φθεῖρα ἐν ἱερῷ μὴ κτείνειν· οὐδενὸς
 τῶν περιττῶν καὶ φθαρτικῶν ¹¹⁴⁾ νομίζων δεῖν
 μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον. κέδρῳ δὲ λέγει
 καὶ δάφνῃ καὶ κυπαρίττῳ καὶ δρυϊ καὶ μυρίνῃ
 τοὺς θεοὺς τιμᾶν, καὶ μηδὲν τούτοις ἀποκα-
 θαίρεσθαι τοῦ σώματος, μηδὲ ¹¹⁵⁾ σκίζειν τοὺς

108) τῶν ὄντων σταθμώμενος] Ciz. τῷ ὄντων σταθμώ-
 μένῳ, quod etiam Scaliger in σταθμώμενος mutauit.
 Kiess.

109) τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων] Obrechtus recte vidit,
 verba illa, quae paullo post leguntur (ταύτην πρώτην
 γονὴν τῆς ὑγρᾶς φύσεως, καὶ τροφήν τῆς πρώτης καὶ κοι-
 νοτέρας ὕλης ὑπολαμβάνων), tanquam fugitiua in hunc
 locum retrahenda esse, et collocanda post τῶν ἀπάν-
 των. Kust.

110) καταδεῖσθαι] Par. e marg. Spanh. καταδύσθαι.
 An καταδύεσθαι? Quod praecedat τίττειν, volunt non-
 nulli, non parere, sed generare, significare. Vid.
 Rudolph. ad Ocellum p. 326. Kiess.

111) μήτε ὀνυχίζεσθαι] Huc spectat symbolum illud
 Pythagoreorum, παρὰ θυσίαν μὴ ὀνυχίζου: de quo Iam-
 blichus in Protreptico. Kust.

112) τὴν ἡμετέραν αὖξῃσιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγ.] Haec
 mihi obscura videntur: in quibus proinde alii acu-
 men suum exerceant. Obrechtus legit, διὰ τὴν ἡμε-
 τέρων αὖξῃσιν ἀγαθῶν: sed sensus, quem ex hoc loco

primum quippe illud et rerum pulcherri-
 mum, et mensuram pretii esse, quo cuncta
 aestimari solent: hoc vero primum esse
 naturae humidae foetum, primaeque et
 communionis materiae nutrimentum opina-
 tus. In templo dixit pariendum non esse:
 fas enim non esse, vt in loco sacro diuina
 anima corpori alligetur: die festo nec ca-
 pillos, nec vngues praecidendos; non enim
 conuenire ait, vt relicto deorum obsequio
 nostra commoda procuremus: nec pedicu-
 lum in templo necandum, ne quid de eo,
 quod inutile et corruptibile est, numen par-
 ticipet: deos autem colendos esse cedro,
 lauro, cupresso, quercu ac myrto; ideoque
 his a nulla macula corpus purgandum nec

elicit, non video quomodo cum praecedentibus cohae-
 reat. *Kust.* Vtique probanda est Obrechtii ratio.
Ἀπολείπειν τὴν τῶν θεῶν ἀρχὴν est se subtrahere deorum
imperio: quod fit, si quis diebus festis non solos deos,
 sed se ipsum curat et comit. *Kiess.*

113) φθεῖρα] Ciz. et Par. φθεῖραν. *Kiess.*

114) νομίζων] Ciz. et Arc. νομίζειν. *Kiess.*

115) σχιζειν τοὺς ὀδόντας] „Pro σχιζειν τοὺς ὀδόντας
 Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annota-
 tionibus, quas Arcerius *castigationibus suis* in Iambli-
 cli *Protrepticon* subiecit, corrigere iubent, σχινίζειν,
 a σχιρος, lentiscus. Non ignoro quidem, veteres len-
 tiscum mandere solitos ad conciliandum dentibus can-
 dorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus
 dentes purgarent: sed tantum exemplum desidero, quo
 probetur, verbum σχινίζειν non solum significare len-
 tisco, sed etiam quouis alio dentifricio vel dentiscal-

οδόντας. ¹¹⁶⁾ ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρᾶς φύσεως, καὶ τροφὴν τῆς πρώτης καὶ κοινοτέρας ὕλης ὑπολαμβάνων. ἐφθὸν δὲ παραγγέλλει μὴ ὀπτῆν· τὴν πρῶτητα λέγων μὴ προσδεῖσθαι τῆς ὀργῆς. ¹¹⁷⁾ κατακαίειν δὲ οὐκ εἶα τὰ σώματα τῶν τελευτησάντων, μάγοις ἀκολούθως, μηδενὸς τῶν θείων τὸ θνητὸν μετα-
¹⁵⁵ λαμβάνειν ἐθέλησας. Τοὺς δὲ τελευτήσαντας ἐν λευκαῖς ἐσθῆσι προπέμπειν ὅσιον ἐνόμιζε, τὴν ¹¹⁸⁾ ἀπλὴν καὶ τὴν πρώτην αἰνιττόμενος φύσιν κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν πάντων. εὐορκεῖν δὲ πάντων μάλιστα παραγγέλλει, ¹¹⁹⁾ ἐπὶ μακρὸν τοῦπίσω· θεοῖς δ' οὐδὲν μακρὸν εἶναι. πολλῷ δὲ μᾶλλον ἀδιχεῖσθαι ὅσιον εἶναι ¹²⁰⁾ λέγει, ἢ κτείνειν ἄνθρω-

pio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci praecedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus et myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Praeterea vox σχινίζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, praeterquam apud Etymologum in v. Σχίσις: qui tamen eam non explicat. En eius verba: Σχίσιον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσοῦνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λεικοῦν τοὺς οδόντας· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σχινίζεισθαι. Quae ipsa verba, ut obiter hoc moncam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, vitrum τὸ σχινίζεισθαι, lentiscum rodere, an cuspile ex lentisco facta dentes scalpere, an vero dentes lentisco fricare, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχινίζεισθαι apud Athenaeum Lib. XIV. pag. 629. sed sensu metaphórico et a priori longo diuerso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboreat. Inspice locum, Lector, et considera. Caeterum nec lectio vulgata σχίζειν τοὺς

dentes fodiendos: coctum non esse assandum; innuens, mansuetudinem opus non habere, ut ira ad illam accedat. cadauera mortuorum vetabat igne comburi, magos in hoc secutus; nihil enim, quod diuinum esset, cum mortali copulari volebat. mortuos in albis deduci fas existimabat, simplicem primigeniamque naturam iuxta numerum atque rerum omnium principium subinnuens. Inprimis vero praecipiebat, pie sancteque iurare: quoniam longum est, quod a tergo sequitur; diis autem nihil longum esse. Multo iustius esse grauem iniuriam pati, quam hominem interficere; in inferno

ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes* pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane et clarius Iamblichus dixisset σμήχειν τοὺς ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium vsurpauit Dioscorides lib. I. cap. 98. uti idem cap. seq. σμήγμα ὀδόντων *dentifricium* vocat. Haec Kusterus in Praefatione. — Nonne σμίξιν potius corruptum videatur ex στίζειν? Kiess.

116) ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγοῦς — ὑπολαμβάνων] Haec verba diximus collocanda esse paulo superius post τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων. Kust. Reinesius dicit, ante haec deesse: μολόχην δὲ μὴ ἐσθίειν. Kiess.

17) κατακαίειν] In Par. et cod. Arcerii forma attica κατακαίειν. Kiess.

118) ἀπλήν] In Ciz. ἀπλήν. Kiess.

119) ἐπὶ μακρὸν τοῦπίσω] Scribendum non dubito, ἐπὶ μακρὸν τοῦπίσω. Kust.

120) λέγει] Sic MS. At prior Edit. male, μέγα. Kust.

(131) πον· ἐν ᾧδου γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν, ¹²¹⁾ ἐκλογιζόμενον τὰς περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσεις. ¹²²⁾ κυπαρισσίην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγορεύει, διὰ τὸ κυπαρίσδινον γεγενῆσθαι τὸ τοῦ Διὸς σκήπτρον· ἢ δι' ἄλλον τινὰ μυστικὸν λόγον. ¹²³⁾ σπένδειν δὲ πρὸ τραπέζης παρακαλεῖ Διὸς Σωτῆρος καὶ Ἡρακλέους καὶ Διοσκούρων, τῆς τροφῆς ὑμνοῦντας τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν ταύτης ἡγεμόνα Δία· καὶ τὸν Ἡρακλέα, τὴν δύναμιν τῆς φύσεως· καὶ τοὺς Διοσκούρους, τὴν συμφωνίαν τῶν ἀπάντων. Σπονδὴν δὲ μὴ καταμύοντα προσφέρεσθαι δεῖν ἔφη· οὐδὲν γὰρ τῶν καλῶν ἄξιον αἰσχύνῃς καὶ αἰδοῦς διελάμβανεν. ὅταν δὲ βροντήσῃ, τῆς γῆς ἄψασθαι παρήγγελλε, μνημονεύοντας τῆς γενέσεως τῶν ὄντων. εἰδέναι δὲ εἰς τὰ ἱερὰ κατὰ τοὺς δεξιούς τόπους παραγγέλλει, ἐξέναι κατὰ τοὺς ἀριστερούς· τὸ μὲν δεξιὸν ἀρχὴν τοῦ περιτοῦ λεγομένου τῶν ἀριθμῶν καὶ θεῶν

121) ἐκλογιζόμενον] Scribo, ἐκλογιζομένην, vt referatur ad κρίσιν. Deinde ea, quae sequuntur, infra Num. 179. rectius sic leguntur: τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. Kust. Locus potius ita videtur constituendus: ἢ πτείνειν ἄνθρωπον (ἐν ᾧδου γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν)· ἐκλογιζόμενος, etc. ita vt hoc participium referatur ad λέγει. Etiam infra Num. 179. est ἐκλογιζόμενος, i. e. perpendens. — In Ciz. pro φύσις est φύσις. Kiess.

122) κυπαρισσίην δὲ μὴ δεῖν κατ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. suppleui. In priore Edit. desunt haec verba, κυπαρισσίην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζε-

enim repositum esse iudicium; vbi animae, quae inter ea, quae sunt, primatum tenet, substantia et naturae expenduntur. loculos siue arcas sepulchrales cupressinas fieri vult, quia Iouis sceptrum e cupresso fabrefactum est, vel propter aliam quandam mysticam rationem. ante mensam Ioui Seruatori et Herculi et Castoribus libandum esse statuit, vt sic Iupiter tanquam alimoniae dux et auctor laudetur, in Hercule vero naturae potentia, et in Castoribus rerum omnium harmonia celebretur. Libamina non esse clausis oculis offerenda; nec enim putabat quicquam eorum, quae bona sunt, mereri, vt cum pudore et verecundia tractetur. cum tonat, terram tangendam esse, in memoriam generationis rerum. a dextra intrandum esse templum, a sinistra egrediendum; dextrum enim statuebat esse principium numeri imparis, et diuinum quid-

σθαι σωρόν ὑπαγορεύει, διὰ τό. Huc spectant verba Laertii in *Pythag.* Num. 10. Ἀπείχοντο δὲ καὶ σωροῦ κρηταρισμένης, διὰ τὸ τοῦ Διὸς σκηπτρον ἐντεῦθεν πεποι-
ῆσθαι. Vide ibi Menagium. *Küst.*

- 123) σπένδειν] Σπένδειν cum genitiuo. Subintelligunt κρατῆρα. vid. Stephan. thes. tom. 3. p. 937. C. Non omnino huius loci similis est a Stephano citatus locus Aristophan. Equitib. 106. σπονδὴν λαβὲ δῆ, καὶ σπείσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Stephanus omisit comma post σπείσον. — Deinceps Ciz. ὑμνοῦντας pto singulari. Restituimus pluralem. *Kiess.*

τιθέμενος· τὸ δὲ ἀριστερὸν τοῦ ἀρτίου καὶ διαλυομένου σύμβολον τιθέμενος. τοιοῦτός τις ὁ τρόπος λέγεται αὐτοῦ γεγονέναι τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ἐπιτηδεύσεως. καὶ ¹²⁴) τᾶλλα δὲ ὅσα παραλείπομεν περὶ αὐτῆς, ἀπὸ τῶν εἰρημένων ἐνεσθι τεκμαίρεσθαι· ὥστε περὶ μὲν τούτου πέπαυμαι λέγων.

K E Φ. κθ'.

¹⁵⁷ Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτοῦ, ὡς μὲν ἀπλῶς
(132) εἰπεῖν, ¹) μέγιστόν ἐστι τεκμήριον τὰ γραφέντα ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα περὶ πάντων, ²) ἔχοντα τῆς ἀληθείας, καὶ στρογγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπου δὲ καὶ (133) παλαιοῦ ³) πίνου διαφερόντως, ὥσπερ τινὸς

124) τᾶλλα] In Ciz. vt supra τᾶλλα. Kiess.

1) μέγιστόν ἐστι] Ita Ciz. In Arc. et Kust. pro ἐστὶ est ἔστι: minus apte. Kiess.

2) ἔχοντα τῆς ἀληθείας] Scribe ἐχόμενα τῆς ἀλ. Et deinde στρογγύλα παρὰ τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia omnia. Kust. Equidem nolim hic cum Kustero περὶ mutare in παρὰ. Commode Obrechtus: quoad cetera quidem omnia. Στρογγύλα autem potius vertendum breuia, curta. Kiess.

3) πίνου] Sic recte MS. (consentiente cod. Ciz. Kiess.). At prior Edit. πόνου: quod Arcerius bona fide labore verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in Damascio, p. m. 1068. vbi de Salustio philosopho ait, οὐ τοὺς νέους μιμούμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πόνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμενος. Scribe πίνον: vt recte legitur apud Suidam v. Πίνος, et v. Σαλούστιος, vbi locus ille refertur. Πίνος autem, praeter significationem vulgarem, notat etiam oleum palae- stricum, sine ceroma, quo athletae saepius inuncti et

piam; sinistrum vero pro symbolo numeri paris et dissoluti habebat. Hic fertur eius modus fuisse pietatem excolendi. caetera vero, quae praeterimus, pronum erit ex dictis colligere; idēoque hic de iis dicendi finis esto.

C A P. XXIX.

Sapientiae autem eius, ut verbo dicam, maxima sunt indicia commentarii a Pythagoreis de omnibus rebus conscripti iuxta veritatis normam: et quoad caetera quidem omnia rotundi; inprimis vero vetustum vltimaeque antiquitatis afflatum, velut illi-

sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem et vires, succumque, et colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora *πῖνος* dicitur de oratione probe subacta, siue succo et sanguine nervisque plena, et nitorem non fucatum, sed naturalem, et virilem prae se ferente: ut pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in Confutatione Animaduersorum Antonii Cercoëtii ad Salmasii Notas in Tertullianum de Pallio, pag. 174. et seqq. Quare locus ex Photio adductus sic vertendus est: *Non recentiores imitans Sophistas* (ob stilum nempe eorum eneruem et elumbem), *sed masculas priscæ orationis veneres aemulari studens*. Deinde, quae hic apud Iamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis et difficultatis, nec ab interpretibus intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, *ἄσπερ τινὸς ἀχειραπτήτου νοῦ προσπνέοντος*: quae Arcerius vertit, *veluti mentis, quae manibus apprehendi nequeat, afflantis*? Quasi vero quaedam mens sit, quae manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis *πῖνος* in versione sua expressit,

ἀχειραπτήτου νοῦ ⁴⁾ προσπνέοντα, μετ' ἐπιστή-
μης δαιμονίας ἄκρως συλλελογισμένα· ταῖς δὲ
ἐννοίαις πλήρη τε καὶ ⁵⁾ πυκνότατα, ποικίλα
τε ἄλλως καὶ πολύτροπα τοῖς εἶδεσι καὶ ταῖς
ὑλαις· περισσὰ δὲ ἐξαιρέτως ἅμα καὶ ἀνελλι-
πῇ τῇ φράσει, καὶ πραγμάτων ἐναργῶν καὶ
ἀναμφιλέκτων ὥς ὅτι μάλιστα μετὰ μετὰ
ἀποδείξεως ἐπιστημονικῆς καὶ ⁶⁾ πλήρους, τὸ
λεγόμενον, συλλογισμοῦ, εἴ τις, αἷς προσήκει,
ὁδοῖς κεχρημένος ἐπ' αὐτὰ ἰοι μὴ παρήργως,

nec in verbis hisce postremis vllum suspicatus est
mendum. Nos pro νοῦ legendum existimamus χνοῦ;
quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in
erudita epistola ad Caium Pompeium p. 127. Edit.
Wechel. cum πίνος coniunxit. Ait enim, ὃ τε πίνος
αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθότως
ἐπιτρέχει. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi,
nimirum περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος, p. 186. χνοῦς ἀρ-
χαιοπινῆς dixit, idque cum χάρις ἀβίαστος coniungit.
Χνοῦς autem, vt notum est, proprie significat lanu-
ginem, quae tenera est, et veluti flos menti, eiusque
ornamentum. Quare et in adductis locis Dionysii
Halicarnassensis, et hic apud Iamblichum χνοῦς signi-
ficare potest gratam venustatem; quoniam lanugo in
puberibus grata et venusta esse solet. Porro pro
προσπνέοντος scribendum est προσπνέοντα (refertur enim
ad ὑπομνήματα:) et, vt paucis rem expediam, totus
hic locus sic mihi constituendus videtur: ἀρχαιοτρόπου
δὲ καὶ παλαιοῦ πίνου διαφερόντως (μισιά, vel simile quid)
καὶ ὥσπερ τινὸς ἀχειράπτου χνοῦ προσπνέοντα, [καὶ] μετ'
ἐπιστήμης, etc. Sic omnia mihi clara videntur, ex-
cepta sola voce ἀχειράπτου (sic enim scribendum puto
pro ἀχειραπτήτου), in qua mihi non satisfactio. Non
video enim, quomodo ἀχειράπτος possit esse aptum
epithetum τοῦ χνοῦς: nisi forte quis dicere velit,
χνοῦν ἀχειράπτου vocari posse lanuginem primam, quae
non dum manum, i. e. nouaculam, passa sit. Sed haec

batam quandam mentem spirantes, et cum summa diuinaque sapientia collecti: sensibus insuper redundantes, et de caetero, siue formam siue materiam spectes, varii et diuersimodi: sed et eximie perfecti, ac neque dictione destituti, et rebus perspicuis atque indubitatis maxime referti: idque non sine demonstrationibus scientificis, atque, vt vulgo aiunt, syllogismo repletis; si quis, qua decet, via accesserit, nec perfunctorie,

tantum moneo, vt animum aduertat Lector, et aliam, si possit, loco huic medicinam quaerat. *Kust.* Scribendum est *πῖνος*, non *πίνος*. vid. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 300. sq. Etiam in margine cod. Ciz. hic scriptum est *ὁ πίνος*. Tum quae de vocabulo *χνούς* Kusterus disputauit, ea in hunc locum minime quadrant; neque idem probauit, Graecos vnquam dixisse *ἀχειραπτος*. Vocabulum *πίνος* vaurpatum in eam me opinionem adduxit, vt scribendum putem pro *ὥσπερ τινός ἀχειραπτιῶντος νοῦ προσπνέοντος* potius in hunc modum: *ὥσπερ τινός χειρακτιπιούντος, προσπνέοντα* (hoc *προσπνέοντα* e Ciz.): redolent illi commentarii vetustum *πῖνον*, quasi hominis palaestra se exercentis: iidemque sunt *ἄκρως συλλελογισμένοι*, i. e. in rationibus conclusis summa inest subtilitas. Etiam sententiis sunt pleni et creberrimi, vel acuti. *Περυσός*, quod sequitur, est egregius, exquisitus. Vid. Schaefer. ad Dionys. de C. V. p. 47. *Kiess.* [De h. l. v. etiam Toup. ad Longin. sect. XXX. p. 337. Oxon. Schaefer.]

4) *προσπνέοντα μετ' ἐπιστ.*] Scribe et supple, *προσπνέοντα* (in edit. *Kust.* erat *προσπνέοντος*. *Kiess.*) καὶ μετ' ἐπιστήμης, etc. *Kust.*

5) *πυκνότητα*] Ciz. *πυκνότητα, ποικίλλα τε*. *Kiess.*

6) *πλήρους — συλλογισμοῦ*] *Πλήρης συλλογισμός*, syllogismus perfectus, cui ad integritatem nihil desit. *Kiess.*

μηδὲ 7) παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος. ταύτην
 τοίνυν ἄνωθεν τὴν περὶ τῶν νοητῶν καὶ τὴν
 158 περὶ θεῶν ἐπιστήμην παραδίδωσιν. Ἐπειτα τὰ
 φυσικὰ πάντα ἀναδιδάσκει, τὴν τε ἡθικὴν
 φιλοσοφίαν καὶ τὴν λογικὴν ἐτελεώσατο· μα-
 θήματά τε παντοῖα παραδίδωσι καὶ ἐπιστήμας
 τὰς ἀρίστας. 8) ὅλως τε οὐδέν ἐστιν εἰς γνῶ-
 σιν ἐλληλυθὸς περὶ ὅτουοῦν παρὰ ἀνθρώποις,
 ὃ μὴ ἐν τοῖς συγγράμμασι τούτοις διηκριβω-
 ται. εἰ τοίνυν ὁμολογεῖται 9) τὰ μὲν Πυθα-
 γόρου εἶναι τῶν συγγραμμάτων τῶν νυνὶ γε-
 (134) ρομένων, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτοῦ
 συγγεγράφθαι (καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐαυτῶν
 ἐπεφήμιζον αὐτά, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέ-
 φερον αὐτά, ὡς ἐκείνου ὄντα), φανερόν ἐκ
 πάντων τούτων, 10) ὅτι πάσης σοφίας ἔμπειρος
 ἦν ἀποχρώντως. 11) Λέγουσι δὲ γεωμετρίας

7) παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος] Παρηκουσμένως, negli-
 genter: accedat Lexicis hoc aduerbium. In vniuer-
 sum senior Graecitas huiusmodi aduerbia a praeteritis
 passivi periuata frequentat. Ἀφοσιοῦσθαι autem (vior
 verbis Stephani in Thes. tom. II. p. 1519. sq.) est:
 non animi intentione, non ex animi promittudine et
 cum intentione agere, sed quouis modo, et quasi prae-
 varicari, καὶ τυχόντως ποιῆν, ea tantum gratia, ne
 incusemur ob rem neglectam. — Deinde pro ταύτην
 τοίνυν Ciz. ταῦτα τοίνυν. Kiess.

8) ὅλως τε] Ita Arc. et Kust. In Ciz. ὅλως δέ. Idem
 paulo post διηκριβόται, Arc. διηκριβηται. Kiess.

9) τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras quaedam ingenii
 monumenta olim reliquerit, pluribus disputat Clariss.
 Ioann. Alb. Fabricius in Biblioth. Graec. lib. II. cap.
 XII. §. 14. Kust. Vide supra ad cap. XXVIII. not.
 63. Kiess.

aut aurium tenus eos attigerit. Hanc igitur de iis, quae mente cernuntur, atque de diis, repetitam altius scientiam tradit. Deinde vniuersam rerum naturalium doctrinam exhibet: quin et morum philosophiam et logicam absoluit, variasque disciplinas et optimas quasque scientias exsequitur: ut adeo vniuersim loquendo nihil hominum notitiae subiiciatur, quod non in illis scriptis accurate sit pertractatum. Quum igitur in confesso sit, quaedam inter ea scripta, quae nunc circumferuntur, Pythagorae esse; quaedam autem ex eius ore excerpta fuisse (quibus et hinc nullius nomen praescribitur, quaeque propterea ad Pythagoram velut auctorem referuntur): manifestum est, ab omni eum scientia satis instructum fuisse. Geometriae vero potissimum

10) ὅτι πάσης σοφ.] Sic Kust. cum Arc. Ciz. autem et Par. ὅτι Πυθαγόρας πάσ. σ. Kiess.

11) Λέγουσι δὲ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμελ.] Τὸ ἐπὶ πλεῖον est ex MS. pro ἐπλεῖον, quod prior Edit. habet. Caeterum, quod ad totius loci huius sensum attinet, non cohaeret, Pythagoram Geometriae studuisse, quia ab Aegyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: ut recte etiam observauit Schefferus *de Philos. Ital.* cap. V. p. 23. Quare, ut sensui ἀκολουθία sua constet, post ἐπὶ πλεῖον addendum utique est, ἐν Αἰγύπτῳ. Vel dicendum est, Iamblicum initio scripsisse, ἐπιμεληθῆναι παρ' Αἰγυπτίους· παρ' Αἰγυπτίους γὰρ, etc. Nam fieri facile potuit, et illud παρ' Αἰγυπτίους, cum bis a Iamblichio positum esset, semel a librariis ommitteretur: qua ratione sexcenties in veteribus libris

αὐτὸν ἐπὶ πλείον ἐπιμεληθῆναι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ἐστὶν ἐπεὶ περ ¹²⁾ ἐκ παλαιῶν ἔτι καὶ ἀπὸ θεῶν διὰ τὰς ¹³⁾ Νείλου προσθέσεις τε καὶ ἀφαιρέσεις ἀνάγκην ἔχουσι πᾶσαν ἐπιμετρεῖν ἢ ἐνέμοντο γῆν Αἰγυπτίων οἱ λόγιοι· διὸ καὶ γεωμετρία ἀνόμασται. Ἀλλ' οὐδ' ἡ τῶν οὐρανίων θεωρία παρέργως αὐτοῖς κατεζήτηται, ἥς καὶ αὐτῆς (135) ἐμπείρως ὁ Πυθαγόρας εἶχε. ¹⁴⁾ πάντα δὲ τὰ περὶ τὰς γραμμὰς ¹⁵⁾ θεωρήματα ἐκεῖθεν ἐξηγηθῆναι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμοὺς καὶ ἀριθμοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα κατακοινόν τινες Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις ἀνα- 159 φέρουσι. Ταῦτα δὴ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν παραλαβόντα καὶ συνναυξήσαντα τὰς ἐπιστήμας προάγειν τε καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ

peccatum esse, quis ignorat? *Kust.* Non facile erit, qui posteriorem rationem non praeferat. — Reinesius in margine cod. Ciz. in locum verborum ἐπὶ πλείον substituit, ἐπ' Αἰγύπτου. *Kiess.*

12) ἐκ παλαιῶν] Subintellige χρόνων. Deinde illud ἔτι, quod sequitur, mutatum vellem in ἤδη. Porro, pro ἀπὸ θεῶν vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἀποθεν. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ἀνωθεν: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a deorum aetate, i. e. a temporibus longe antiquissimis. *Kust.* ἔτι non est mutandum. Significat iam inde: qui vsus non adeo infrequens est. *Kiess.*

13) Νείλου] MS. habet Νήλον, voce leuiter corrupta. At prior Editio Νείνου, quod Arcerius insigni errore

apud Aegyptios operam eum dedisse ferunt: Aegyptii enim multa habent problemata geometrica; quoniam ab antiquo, et inde ab ipsorum deorum aetate necesse est propter Nili alluviones et auulsiones, ut periti totam Aegyptiorum terram dimetiantur. Nec in coelestium rerum contemplationem obiter inquisiuerunt; fuitque huius etiam scientiae peritus Pythagoras. Caeterum omnia theoremata de lineis indidem profecta esse videntur: nam computationem quod attinet et numeros, in Phoenicia repertos ferunt: coelestium autem doctrinam communiter Aegyptiis atque Chaldaeis adscribunt. Haec vero omnia quum accepisset Pythagoras, aiunt et ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque de-

de Nino intelligendum censebat. Caeterum, quod hic Iamblichus de Geometriae apud Aegyptios inventionem refert, plures confirmant scriptores: quorum loca, ut satis obuia, hic adducere supersedeo. Confer tantum Suidam v. *Ἐπιστήμη*. Kust. Paulo post pro *ἀνέχουσι*, quod habent Arc. et Kust., e Ciz. reposui *ἔχουσι*, in quod etiam Scaliger inciderat. Idem Ciz. *ἀνέμοντο* et οἱ λόγοι. Kiess.

14) πάντα δὲ] Ciz. πάντα δὴ. Kiess.

15) θεωρήματα ἐκεῖθεν ἐξηγιῆσθαι δοκ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. suppleni. In priore enim Edit. desunt verba haec: ἐκεῖθεν ἐξηγιῆσθαι δοκῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμοῦς καὶ ἀριθμοῦς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν εὐρεθῆναι· τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα. Kust. In Ciz. ἐξαγιῆσθαι. Item κατακοινόν. — In sequentibus post τὰς ἐπιστήμας scripsi προδύναι pro προσάγειν, quod

ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροωμένοις δεῖξαι. ¹⁶⁾ φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὄρεξιν αὐτὴν εἶπεν εἶναι καὶ οἷον εἰ φιλίαν σοφίας· σοφίαν δὲ ἐπιστήμην τῆς ἐν τοῖς οὐσιν ἀληθείας· ¹⁷⁾ ὄντα δὲ ἥδει καὶ ἔλεγε τὰ αὔλα καὶ αἰδία καὶ ¹⁸⁾ μόνα δραστικά, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἀσώματα· ὁμωνύμως δὲ ¹⁹⁾ λοιπὸν ὄντα καὶ κατὰ μετοχὴν αὐτῶν οὕτω καλούμενα, σωματικά ²⁰⁾ εἶδη καὶ ὑλικά, γεννητά τε καὶ φθαρτά καὶ ²¹⁾ ὄντως οὐδέποτε ὄντα· τὴν δὲ ⁽¹³⁶⁾ σοφίαν ἐπιστήμην εἶναι τῶν κυρίως ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ὁμωνύμως, ἐπειδήπερ οὐδὲ ἐπιστητὰ ὑπάρχει τὰ σωματικά, οὐδὲ ἐπιδέχεται γνῶσιν βεβαίαν, ἀπειρά τε ὄντα καὶ ἐπιστήμη ἀπερί-

cum edd. Arc. et Kust. Cod. Ciz. habet. At haec verba vbiuis confunduntur. *Kiess.*

¹⁶⁾ φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὄρεξιν αὐτὴν εἶπ.] Haec et omnia quae sequuntur vsque ad finem Numeri 160. ἀντιολέει etiam leguntur apud Iamblichum in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* pag. 5. et 6. Confer etiam Nostrum supra, Num. 59. *Kust.* Vide de hoc omni loco Tiedemann. p. 352. sq. *Kiess.*

¹⁷⁾ ὄντα δὲ ἥδει καὶ ἔλεγε τ.] Confer omnino Schaeferum de *Philos. Ital.* c. VIII. et Sam. Tennulium ad Iamblich. in Nicomach. *Arithmet.* p. 78. 79. Caeterum pro ἥδη ex MS. reposuimus ἥδει. *Kust.* Tennulius tuetur ἥδη, quod vertit, iam vero entia etiam. Sed ἥδει, intelligebat, sentiebat, er verstand darunter, haud dubie verum est, nisi forte praeferenda sit forma recentiorum Atticorum ἥδη, de qua vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 122. ed. Schaefer. *Kiess.*

¹⁸⁾ μόνα δραστικά] Ita, vt in Nicomachi *Arithmet.* p. 5. etiam hic Ciz. legit pro μονοδραστικά. quod Arce-

monstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem ille primus appellauit, affectationemque quandam et quasi amicitiam sapientiae esse dixit: sapientiam vero, scientiam veritatis, quae est in entibus: entia autem, quae sunt expertia materiae, aeterna, et sola efficientia; qualia sunt incorporalia: nam quae per participationem illorum entia vocantur, vt corporea, materialia, generationi et corruptioni obnoxia, illa tantum aequiuoce talia, adeoque vere neutiquam entia sunt. Sapientia autem versatur circa ea, quae proprie, non vero circa ea, quae aequiuoce sunt entia; quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt, quum sint in-

rius et Kusterus hic non mutant. In Par. haec leguntur: *μόνον δραστικά, μόνον νόον δραστικά*. Ultima continent explicationem. — Deinceps pro *ἔπερ* rectius legeris *ἄπερ*. *Kiess.*

19) *λοιπὸν*] Par. *λοιπά*. Post *ὄντα* Ciz. cum Arc. *καὶ* omittit. Innumeris locis *καὶ* ante *κατὰ* per librariorum incuriam omissum est. *Kiess.*

20) *εἰδῆ*] Sic rescripsi pro *ἤδη*, quod prior Edit. habet; idque auctoritate Iamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. vbi vide Sam. Tennulium. *Kust.* Etiam Ciz. hic *ἤδη*, et vide, ne hoc quoque mutandum sit in *ἤδει* totusque locus sic legendus: *ὑμῶν μὲν δὲ λοιπὸν ὄντα — καλούμενα, τὰ σωματικά ἤδει καὶ ὑλικά* etc. *Kiess.*

21) *ὁντως*] Sic recte MS. itemque Iamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose *οὕτως*. *Kust.*

ληπτα, καὶ οἷον ἐμὴ μὴ ὄντα ²²⁾ κατὰ διαστολὴν
 τῶν καθόλου, καὶ οὐδὲ ὅρῳ ὑποπεσεῖν εὐπε-
 160 ριγρώφως δυνάμενα· τῶν δὲ φύσει μὴ ἐπιστη-
 τῶν οὐδὲ ἐπιστήμην ²³⁾ οἷόν τε ἐπενοῆσαι· οὐκ
 ἄρα ὄρεξιν τῆς μὴ ὑφ' ἐστῶσης ἐπιστήμης εἰκὸς
 εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς περὶ τὰ κυρίως ὄντα,
 καὶ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως διαμένον-
 τα, καὶ τῇ [²⁴⁾ ὄντως] προσηγορίᾳ αἰεὶ συνυ-
 πάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τούτων καταλήψει συμ-
 βέβηκε ²⁵⁾ καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων πα-
 ρομαρτεῖν, οὐδὲ ἐπιτηδευθεῖσάν ποτε· οἷα δὲ
²⁶⁾ τῇ τοῦ καθόλου ἐπιστήμῃ ἢ τοῦ κατὰ μέ-
 ρος· τοιγάρ, περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἀρ-
 χύτας, καλῶς διαγνόντες, ἔμελλον καὶ
 περὶ τῶν κατὰ μέρος, οἷά ἐντι, καλῶς
 ὁψείσθαι. ²⁷⁾ διόπερ οὐ μόνον οὐδὲ μονο-

22) κατὰ διαστολὴν] Rectius, κατ' ἀντιδιαστολὴν, ut
 habet Iamblichus in Nicomachi Arithmet. loco lauda-
 to. Kust. Tennulius ibi interpretatur propter oppo-
 sitionem uniuersalium; Tiedemann. p. 352. wegen ihres
 Gegensatzes mit den allgemeinen Begriffen. — Dein-
 ceps in Ciz. ante οὐδὲ deest καὶ. Kiess.

23) οἷόν τε] Ita cum Kust. Ciz. In edit. Arc. οἷον τις.
 Fuit ergo in hoc codice οἷόν τ' ἐστὶ, quod item no-
 tatum est in marg. cod. Spanhem. Verum ἐστὶ abesse
 potest. Vid. Koen. et Schaef. ad Gregor. Cor. p.
 152. sq. Kiess.

24) ὄντως] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Par. ὄντα.
 In Nicomachi Arithmet. prorsus deest, idque recte.
 Videtur e margine in contexta esse illatum. Tiede-
 mann. p. 352. vertit: denen immer einerley Benennung
 zukommt. Immo: quae una cum suo nomine semper
 sunt. Kiess.

25) καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων] Sic rescripsimus ex

finita, nec scientia se patiantur comprehendi, ita vt respectu vniuersalium perinde se habeant, ac si non essent, nec insuper definitione includi queant. Quae autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiae non subsistentis; sed potius scientiae eorum, quae proprie entia sunt, quaeque semper circa eadem et eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam et horum intellectum sequi solet intellectus entium aequiuoce talium, etiamsi non intendatur eo studium, perinde vt scientiam vniuersalium particularium scientia consequitur. Nam, *qui de vniuersalibus, inquit Archytas, recte iudicant; etiam particularia qualia sint, praeclare perspicient.* Idcirco non

Iamblichus in Nicomachum. Ante enim male legebatur, *καὶ τῇ τῶν ὁμωνύμων ὄντων*, etc. *Ὁμωνύμως* vero erat etiam in MS. *Kust.* Cod. Ciz. consentit cum edit. Arcerii. *Kiess.*

26) *τῇ τοῦ καθόλου*] Inserui τοῦ post τῇ. Hoc necessarium esse patet ex adiectis verbis *ἢ τοῦ κατὰ μέρος*: de quibus in Ciz. desunt *ἢ τοῦ.* *Kiess.*

27) *διόπερ — τὰ ὄντα*] Haec verba in Ciz. desunt. Pro *ἀπλᾷ*, quod Kusterus e MS. dedit, in edit. Arc. est *ἀπλῶς*. Tum cod. Par. e marg. Spanh. pro *ἡδὴ* praebet *εἰδῇ*. Pro *καὶ πολυειδῇ* in Arc. legitur *κατὰ πολυειδῇ*, in Ciz. et Par. *καὶ τὰ πολυειδῇ*. Ceterum in hoc loco, qui etiam apud Iamblichum in Nicomach. p. 6. corruptus est, nonnulla ita transponenda videntur:

- γενῇ, οὐδὲ ἀπλῶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, ποικίλα δὲ ἤδη καὶ πολυειδῇ θεωρεῖται, τὰ τε νοητὰ, καὶ ἄσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κληῖσις, καὶ τὰ σω-
 (137) ματικά καὶ ὑπ' αἰσθησιν πεπωκότα, ἃ δὴ κατὰ μετοχὴν κοινωνεῖ 28) τοῦ ὄντως γίνεσθαι.
 261 Περὶ δὴ τούτων ἀπάντων ἐπιστήμας παρέδωκε τὰς οἰκειοτάτας, καὶ οὐδὲν παρεῆλεν 29) ἀδιε-
 ρεύνητον. καὶ τὰς κοινὰς δὴ ἐπιστήμας, ὡς-
 περ τὴν ἀποδεικτικὴν, καὶ τὴν ὀριστικὴν, καὶ τὴν διαιρητικὴν παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔστιν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ὑπομνημάτων εἰ-
 δέναι. 30) εἰώθει δὲ καὶ διὰ κομιδῇ βραχυ-
 τάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῇ ἔμφασιν συμβολικῶ τρύπῃ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβά-
 ζειν, ὥσπερ διὰ 31) χειροχρήστων τινῶν λόγων, ἢ 32) μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων ὁ Πύθιος

διόπερ οὐ μόνον οὐδὲ μονογενῇ οὐδὲ ἀπλῶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, τὰ τε νοητὰ καὶ ἄσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κληῖσις· ποικίλα δὲ ἔτι (pro ἤδη) καὶ πολυειδῇ θεωρεῖται, καὶ τὰ σωματικά καὶ ὑπ' αἰσθησιν πεπωκότα, κ. τ. λ. *quapropter non sola neque unigenia neque simplicia sunt entia, intelligibilia et incorporea, quae entia appellantur; immo varia et multiformia considerantur, corporea et quae sub sensum cadunt, etc.* Est tamen vel sic oratio hiulca. *Kiess.*

28) τοῦ ὄντως γίνεσθαι] *Reuocavi praesens γίνεσθαι, quod tuentur cum edit. Arc. Cdd. Ciz. et Par. Kusterus e Iamblichō in Nicomach. p. 6. adscruerat γενέσθαι. Praeterea in edit. Arc. pro ὄντως est ὄντος. Kiess.*

29) ἀδιερεύνητον] *In Ciz. ἀδιαρεύνητον. Idem Ciz. cum Arc. καὶ τὰς κοινὰς δέ. Kiess.*

30) εἰώθει] *Par. e marg. Spanhem. εἰώθει. Kiess.*

sola neque vnigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia et multiplici specie esse cernuntur: quaedam nempe intelligibilia et incorporalia sunt, quae entium nomine veniunt; alia vero corporalia, et sub sensum cadentia, quae per communicationem quandam de ente participare contingit. De his omnibus ille scientias tradidit maxime appositae, nihilque prorsus in iisdem inexcusum reliquit. Sed et scientias illas communes de demonstratione, de definitione, de diuisione, homines edocuit, vti ex commentariis Pythagoricis videre licet. Solebat etiam breuissimis dictis plurimos atque multifarios sensus symbolico more apud familiares effundere, prorsus vti Apollo Pythius, et ipsa etiam natura, per oraculorum effata,

31) χειροχρήστων τινῶν λόγων] Scribe, πυθοχρήστων τινῶν λόγων. Loquitur enim hic de oraculis siue effatis Apollinis Pythii: quae infra cap. 34. in fine πυθοχρήστα λόγια vocantur. Deinde Πύθιος renocavi ex MS. pro corrupto πύτιος, quod est in priore Edit. et Arceriani ingenii conatus elusit. Sic supra Num. 105. Iamblichus dicta Pythagorae similia esse dicit χρησμοῖς τοῦ Πυθίου. Kust. Reinesius in cod. Ciz. ad vocabulum χειροχρήστων adscripsit πυθοχρήστων, βιοχρήστων. Hoc βιοχρήστων aptius certe videtur, quam πυθοχρήστων, quum sequatur nomen ὁ Πύθιος. Locus autem ipse sic comparatus est, vt requiratur verbum significans brevis, vel simile quid. Kiess.

32) μικρῶν] Par. μικροῖς. Deinceps Ciz. ὁ Πύθιος τε. Hoc τε reposui. Idem Ciz. tamen male interpungit ante ὁ Πύθιος. Kiess.

τε καὶ αὐτὴ ἡ φύσις πλήθῃ ἀνήνυται καὶ δυσ-
 επινόητα ἐννοιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ³³⁾ ὑπο-
 162 φαίνουσι. Τοιοῦτον δὲ ἐστὶ τὸ Ἀρχὴ δέ τοι
 ἡμῶν ³⁴⁾ παντός ἀποφθεγμα Πυθαγόρου
 αὐτοῦ. οὐ μόνον δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμισιχίῳ,
 ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις παραπλησίοις ὁ θειότατος
 Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐνέκρυπτε ζώον-
 158) γὰρ τινὲς ἐναποθησαυρίζων ³⁵⁾ ἀπερίβλεπτον
 καὶ παμπληθὴ θεωρίας ἔκτασιν· οἷόνπερ καὶ
 ἐν τῷ·

³¹⁾ Ἀριθμῶ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν·

ὁ δὲ πυκνότατα πρὸς ἅπαντας ἐπεφθέγγετο. ἡ
 πάλιν, ³⁸⁾ ἐπιφυλότις, ἰσότης, φιλότις.
 ἡ ἐν τῷ ³⁹⁾ κόσμος ὀνόματι, ⁴⁰⁾ ἡ νὴ Δία ἐν

33) ὑποφαίνουσι] Scaliger, υποφαίνουσα: idem enim pro corrupto ὁ πύκντος scripserat ὅποια τις. *Kiess.*

34) παντός] Par. σύμπαντος, et ἡμισιχί. *Kiess.*

35) ἐναύσασθαι] Ciz. ἀναύσασθαι. Tum βραχυλογίᾳ. Porro idem cum Par. ἐναποθησαυρίζων pro eo, quod Arc. et Kust. habent, ἀποθησαυρίζων. Illud reposui. *Kiess.*

36) ἀπερίβλεπτον] Obrechtus, ut ex versione eius colligitur, legit ἀπερὶληπτον: quod probō. *Kust.* At melius congruit verbis adiectis ἀπερίβλεπτον. *Kiess.*

37) Ἀριθμῶ δέ τε πάντ' ἐπ.] Dicti huius Pythagorici meminerunt etiam Theo Smyrnaeus, Sextus Empiricus, Themistius, et alii. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. 12. *Kiess.* [Mox malim ἀπεφθέγγετο. *Schaefer.*]

38) ἐπιφυλότις, ἰσότης] Scribe, ἡ φιλότις, ἰσότης: et deinde illud alterum φιλότις, quod sequitur, dele. Est enim supernacaneum. Obrechtus legit: φιλότις, ἰσότης· ἰσότης, φιλότις. *Kust.* His dictis Kusterus

atque parua, si molem spectes, semina, immensam copiam difficultum intellectu notionum atque effectuum producunt. Tale est illud: *Principium dimidium totius*: quod apophthegma ipsum Pythagoram auctorem habet. Neque tantum in praesenti hoc hemistichio, sed et in aliis similibus diuinissimus ille Pythagoras igniculos veritatis abscondit, illis, qui lumen inde accendere possent, in breuiloquio quodam incomprehensibilem latissimeque patentem contemplationis extensionem recondens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conueniunt numero:

quod saepius omnibus inculcabat; vel porro: *Amicitia aequalitas; aequalitas amicitia est;* vel in nomine *cosmos*, i. e. mundus; vel pro-

in curis secundis haec addit: „Post πάλιν videri quodque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, vt ex iis, quae praecedunt et sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἢ πάλιν ἐν τῷ, ἢ φιλότης, ἰσότης, etc. Caeterum respicit hic Iamblichus ad id, quod „Laertius et alii de Pythagora tradunt, eum amicitiam primum vocasse ἰσότητα, id est, aequalitatem.“ Loganus pag. 103. legit: ἐπὶ φιλίας, ἰσότης, φιλότης, vel etiam ἐπὶ φιλότητος, de amicitia dicebat. — In Cdd. Ciz. et Par. pro ἐπιφιλότης legitur ἐπιφιλότης. Maxime probabilis haec lectio videtur: ἢ πάλιν ἐν τῷ φιλότης, ἰσότης, ἰσότης, φιλότης. Kiess.

39) κόσμος] Ita, monentibus etiam Scaligero et Kustero, dedi pro κόσμῳ. Materialiter enim, vt vulgo dicitur, vox ista hic ponitur. Kiess.

40) ἢ νῆ Δία] Sic MS. At in priore Edit. corruptis-

τῷ φιλοσοφίᾳ, ἣ καὶ ἐν τῷ ⁴¹⁾ στῶῃ καί-
 ετων, ἣ τὸ ⁴²⁾ διαβοώμενον ἐν τῷ τετρα-
 κτύς. ταῦτα πάντα καὶ ἕτερα πλείω τοιαῦτα
 Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέ-
 λειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν συνδιαγόντων ἐπε-
 νοεῖτο, καὶ οὕτω σεβαστὰ ἦν καὶ ἐξεθειάζετο
 ὑπὸ τῶν συνιέντων, ὥστε εἰς ὄρκου σχήματα
 περιύδατο τοῖς ὀμακόοις·

Οὐ μὰ ⁴³⁾ τὸν ἀμετέρη γενεῇ παραδόντα τετρα-
 κτύς,

(159) Παγὰν ἀεννάου φύσεως, ῥίζωμά τ' ἔχουσιν.

163 Τοῦτο μὲν οὖν οὕτω θαυμαστὸν ἦν τὸ εἶδος
 αὐτοῦ τῆς σοφίας. Τῶν δ' ἐπιστημῶν οὐχ ἥκι-
 στά φασιν αὐτοὺς τοὺς Πυθαγορείους τιμᾶν
 μουσικὴν τε καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν. ⁴⁴⁾ σιω-
 πηλοὺς δὲ εἶναι καὶ ἀκουστικούς, καὶ ἐπαινέ-

sime, ἡγηνῖδια (Ciz. ἡ νῖνῖδια, Küss.): quod Arce-
 rius in ἡ ἰδία mutandum censebat. Kust.

41) στῶῃ καίετων] Monstra verborum, vel potius
 mendorum: quae feliciter, ut puto, profligavit Ob-
 rechtus. Legit enim, ἐν τῷ εὐεστῷ καὶ ἀνεστῷ. Quid
 autem voces illae significant, Grammatici te docebunt.
 Vnum tamen, fateor, coniecturae huic obstat; quod
 nempe Laertius et alii testentur, Democritum primum
 vocis εὐεστῷ fuisse inuentorem; quippe qua εὐθυμίαν,
 siue animi tranquillitatem designauerit. An vero alii
 ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc
 non memini. Quare haereo. Kust. Diogen. Laert.
 VII, 9, 10. καλεῖ δ' αὐτὴν (scil. Δημόκριτος τὴν εὐθυ-
 μίαν) καὶ εὐεστῷ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς ὀνόμασι. Stob. Ecl.
 lib. II. cap. 7. p. 76. ed. Heer. τὴν καὶ εὐθυμίαν, καὶ
 εὐεστῷ, καὶ ἀρμονίαν, συμμετρίαν τε καὶ ἀταραξίαν καλεῖ.
 Suidas: ὅτι τὸ εὐ εἶπω εὐδαιμονία καλεῖται, ὥσπερ τὸ αἰ-
 ἶστον ἐπὶ τῆς αἰδιότητος. Logano p. 103. scribendum

fecto in nomine *philosophia*; vel etiam in *euesto* aut et *aeiesto*, id est, tranquillo et constanti animo; vel denique vulgatum illud in *tetractys*. Haec omnia et alia etiam plura huius generis inuenta figmentaue Pythagoras in vtilitatem et emendationem familiarium suorum excogitabat, eaque adeo venerabilia, adeo diuina ab intelligentibus habebantur, vt apud condiscipulos in iurisiurandi formulam abierint:

*Non, per eum! generi nostro a quo ostensa tetractys;
In qua fons naturae habitat radixque perennis.*

Hoc itaque tam admirabile genus eius sapientiae erat. Inter scientias autem haud postremo loco Pythagorei Musicam, Medicinam et diuinandi artem excolebant. Taciturni autem erant et ad auscultandum exercitati; eumque, qui audire nouisset,

videtur: ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ὀνόματι, ἡ ἂ μὴν ἦν ἴδια (vel ἡ ἂ καὶ μὴν ἦν ἴδια) ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἡ καὶ ἐν τῷ στοιχείῳ (pro σιῶν καίτων) ἡ τὸ διαβ. etc. At ne στοιχείον quidem fuit πλάσμα et ποίημα ipsius Pythagorae. vid. Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 400. sqq. Lectum hic fuisse verbum, cuius auctor Pythagoras aut fuit aut fuisse a suis credebatur, hoc quidem patet: at quale id fuerit, hoc in tanta lectionis corruptione nemo facile diuinauerit. *Kiess.*

42) διαβούμενον] Ex MS. pro inepto διαβρώμενον, quod prior Edit. habet. *Kust.*

43) Οὐ μὰ τὸν ἄμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diuersitate. Vide quae ibi notauimus. *Kust.* Ciz. οὐ μα, et τετρακτὴν. *Kiess.*

44) σιωπηλοὺς] Ex MS. pro corrupto σιωπικοὺς. *Kust.*

σθαι παρ' αὐτοῖς τὸν δυνάμενον ἀκούσαι.
 45) τῆς δὲ ἱατρικῆς μάλιστα μὲν ἀποδέχεσθαι
 τὸ διαιτητικὸν εἶδος· καὶ εἶναι ἀκριβεστάτους
 ἐν τούτῳ, καὶ πειρᾶσθαι πρῶτον μὲν κατα-
 μανθάνειν σημεῖα συμμετρίας, πόνων τε καὶ
 46) σιτίων καὶ ἀναπαύσεως. ἔπειτα περὶ αὐτῆς
 τῆς κατασκευῆς τῶν 47) προσφερομένων σχεδὸν
 πρώτους ἐπιχειρῆσαι τε καὶ πραγματεύεσθαι
 καὶ διορίζειν. ἄσασθαι δὲ 48) χρῆ καὶ κατα-
 πλασμάτων 49) ἐπὶ πλεῖον τοὺς Πυθαγορείους
 τῶν ἔμπροσθεν· τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας
 ἥτιον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ τούτων τοῖς πρὸς·
 τὰς ἐλκώσεις μάλιστα 50) χρῆσθαι· τὰ δὲ περὶ
 τὰς τομὰς τε καὶ καύσεις ἥκιστα πάντων
 564 ἀποδέχεσθαι. Χρῆσθαι δὲ καὶ ταῖς ἐπώ-
 δαῖς πρὸς ἕνια τῶν 51) ἀρρώστημάτων. ὑπε-
 λάμβανον δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάληα συμ-
 (140)βάλλεσθαι πρὸς ὑγείαν, ἃν τις αὐτῇ χρῆται
 κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. 52) ἐχρῶντο

45) τῆς δὲ ἱατρικῆς μάλιστα μὲν — ἕνια τῶν ἀρρώ-
 στημάτων] Haec omnia αὐτολεξεῖ etiam leguntur in-
 fra, Num. 243. Kust.

46) σιτίων] Ita Kust. In Ciz. et Arc. edit. σιτίων. Vid.
 ad Protreptic. p. 177. not. 8. Kiess.

47) προσφερομένων] Sic etiam hic, monentibus Scali-
 gero, Kustero, et re ipsa, pro προσφερομένων, quod in
 edd. Arc. et Kust., item in cod. Ciz. hic exstat, re-
 scripsimus. — Ante πραγματεύεσθαι Ciz. cum Arc.
 omittit καί. Kiess.

48) χρῆ καὶ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhe-
 miani notauerat, χρυσίων: quod non aspernandum.
 Kust. Loganus coniicit, legendum esse χρυσμάτων

laude prosequiebantur. Medicinae eam maxime speciem amplectebantur, quae diaetam moderatur, inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris victusque, et somni modum explorarent; deinde quod ad ipsam ciborum praeparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea, atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed succos medicatos minus probabant: illisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero et vstiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Existimabat autem ille, Musicam quoque plurimum ad sanitatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed et Ho-

vel *χρίσεων καὶ καταπλ.* Idem recte censet, *φαρμακία* (Ciz. *φαρμακίας*) potiones et medicamenta interna potius esse, quam *unguenta medicata*, ut vertit Obrechtus. — Mihi *χρισμάτων* videtur vera lectio. *Kiess.*

49) ἐπὶ πλείον] Ciz. ut Arc. ἐπὶ πλείω. *Kiess.*

50) *χοῆσθαι· τὰ δὲ*] In Ciz. desunt voces *τὰ δὲ*. Quae praecedunt, sic videntur scribenda: *αὐτοῖς δὲ τοῖτοις πρὸς τὰς ἑλκ.* haec ipsa cataplasmata ulceribus sanandis maxime adhibebant. *Kiess.*

51) ἀρωστημάτων] Ciz. ἀρωστημάτων. *Kiess.*

52) ἐχοῶντο δὲ καὶ Ὀμ.] Supra cap. XXV. Num. 111. ubi rectius legitur *ἐξελγμέναις*. *Kust.* In edd. Arc. et *Kust.* est *διελγμέναις*. Ciz. recte *διελγμέναις*. *Kiess.*

δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεις διειλεγμέ-
 ναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῶν. ὥντο δὲ δεῖν
 κατέχειν καὶ διασώζειν ἐν τῇ μνήμῃ πάντα τὰ
 διδασκόμενά τε καὶ φραζόμενα· καὶ μέχρι
 τούτου συσκευάζεσθαι τὰς τε μαθήσεις καὶ
 τὰς ἀκροάσεις, μέχρις ὅτου δύναται παραδέ-
 χεσθαι τὸ μανθάνον καὶ διαμνημονεύον· ὅτι
 53) ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γινώσκειν, καὶ ἐν τῷ
 γνώμην φυλάσσειν. ἐτίμων γοῦν σφόδρα τὴν
 μνήμην, καὶ πολλὴν αὐτῆς ἐποιοῦντο γυμνα-
 σίαν τε καὶ ἐπιμέλειαν, 54) ἐν γε τῷ μανθά-
 νειν οὐ πρότερον ἀφιέντες τὸ διδασκόμενον,
 ἕως περιλάβοιεν βεβαίως τὰ ἐπὶ τῆς πρώτης
 μαθήσεως, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν λεγομένων
 265 ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. Πυθαγόρειος
 ἀνὴρ οὐ πρότερον ἐκ τῆς κοίτης ἀνίστατο, ἢ
 τὰ χθὲς γενόμενα πρότερον ἀναμνησθεῖν. ἐποι-
 εῖτο δὲ τὴν ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. ἐπει-
 ρᾶτο 55) ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, τί πρῶτον
 εἶπεν, ἢ ἤκουσεν, ἢ προσέταξε τοῖς ἔνδον ἀνα-
 (141) στάς, ἢ τί δεύτερον, ἢ τί τρίτον. καὶ 56) περὶ

53) ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γιν.] Est locus corruptus et obscurus, quem cum Obrechtio sic legerim: ὃ δὲ γινώσκειν, τοῦτο δὲ, ὃ τὴν γνώμην, etc. Kust. Immo ita locus scribendus videtur: ὃ δὲ γινώσκειν καὶ ἐν τῷ γνώμην φυλάσσειν. Kiess.

54) ἐν γε] Sic scripsi pro ἐν γε. Nihil enim est, quo te referri possit. Quae enim sequitur enunciatio, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν etc. ea annectitur superioribus, ἐποιοῦντο ἐπιμέλειαν etc. — Pro ἀφιέντες, vt rescripsit Kusterus, in Ciz. vt in edit. Arc. est ἐφιέντες, ibidemque deest τῶν ante καθ' ἡμέραν. Kiess.

meri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quaecumque didicerant audiuerantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid, haec vero, qua cognitum asseruare oportet. Ergo memoriam maximopere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant; in discendo quidem non prius omittentes quae docebantur, quam firmiter prima disciplinae rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quae dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant. Vir Pythagoreus nunquam e lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret, quae pridie acta erant: quae ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiuerit, vel domesticis suis e lecto surgens praeceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat

55) ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ] Sic Arc. et Kust. In Ciz. ἀναλ. ἐν τῇ διαν. Kiess.

56) περὶ τῶν ἑσομένων] Ex MS. pro περὶ τὸν ἑσομένον. Kust. Paulo post Par. πρῶτον pro πρῶτω. Kiess.

τῶν ἐσομένων ὁ αὐτὸς λόγος. καὶ πάλιν αὐ-
 ἐξιὼν τίνι πρῶτῳ ἐνέτυχεν, ἢ τίνι δευτέρῳ,
 καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν πρῶτοι, ἢ δεύτεροι,
 ἢ τρίτοι. καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ αὐτὸς λό-
 γος. πάντα γὰρ ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ
 διανοίᾳ τὰ συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὕτω
 τῇ τάξει προθυμούμενος ἀναμνησθεῖσθαι,
 57) ὥςπερ συνέβη γενέσθαι ἕκαστον αὐτῶν. εἰ
 δὲ πλείω σχολὴν ἄγοιεν ἐν τῷ διεγείρεσθαι,
 58) τὰ κατὰ τρίτην ἡμέραν συμβάντα τὸν αὐ-
 166 τὸν τρόπον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν. Καὶ ἐπὶ
 πλέον ἐπειρῶντο 59) τὴν μνήμην γυμνάζειν·
 οὐδὲν γὰρ μείζον πρὸς ἐπιστήμην καὶ ἐμπει-
 ρίαν καὶ φρόνησιν τοῦ δύνασθαι μνημονεύειν.
 ἀπὸ δὴ τούτων τῶν ἐπιτηδευμάτων συνέβη τὴν
 Ἰταλίαν πᾶσαν φιλοσόφων ἀνδρῶν ἐμπλησθῆ-
 ναι, καὶ πρότερον ἀγνοουμένης αὐτῆς, ὥστε-
 ρον 60) διὰ Πυθαγόραν μεγάλην Ἑλλάδα κλη-
 θῆναι, καὶ πλείστους παρ' αὐτοῖς ἄνδρας φι-
 λοσόφους καὶ ποιητὰς καὶ νομοθέτας γενέσθαι.
 τὰς τε γὰρ τέχνας τὰς ῥητορικὰς, καὶ τοὺς
 λόγους τοὺς ἐπιδεικτικούς, καὶ τοὺς νόμους
 τοὺς γεγραμμένους παρ' ἐκείνων εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα συνέβη κομισθῆναι· καὶ περὶ τῶν φυσι-
 κῶν ὅσοι τινα μνείαν πεποιήνται, πρῶτον

57) ὥςπερ συνέβη] Ita Kust. In edit. Arc. ὥςτε συνέβη,
 in Ciz. ὥς ποτε συν. Kiess.

58) τὰ κατὰ] Ita Kust. In Ciz. καὶ τὰ, in Arc. edit.
 κατὰ sine τὰ. Kiess.

et agendorum ratio: iterumque recordabatur, cui primum, domo egressus, cui deinde obuius fuerit: et qui primo, qui secundo, qui tertio loco sermo habitus esset; et sic deinceps. Omnia enim memoria repetere allaborabat, quae toto die gesta erant; idque eo ordine, quo singula illorum euenierant. Si vero expergefatto plus otii superesset, tum etiam eorum, quae nudius tertius acta erant, eodem modo reminisci conabatur. Memoriam igitur potissimum exercere allaborabant: utpote quum nihil sit, quod ad scientiam, ad experientiam, ad prudentiam denique comparandam magis quam vis reminiscendi valeat. Per haec itaque studia tota Italia philosophis repleta, quaeque antea ignobilis erat, postea propter Pythagoram Magna Graecia cognominata est: plurimique ibi philosophi, poetae et legislatores prouenerunt: quorum artes rhetoricae, generisque demonstratiui orationes, et leges ab iis scriptae, in Graeciam translatae sunt. Sed et qui physices aliquam mentionem fecerunt, primo loco Empedo-

59) τὴν μνήμην] Ita scripsi, monente etiam Kustero, pro eo quod ante sine sensu legebatur τῇ μνήμῃ. *Kiess.*

60) διὰ Πυθαγόραν] Ciz. διὰ Πυθαγόρας. Idem φωνῶν pro φωνικῶν. De appellatione Magnae Graeciae vid. *Meiners. p. 392. sq. Kiess.*

Ἐμπεδοκλέα καὶ Παρμενίδην τὸν Ἑλεάτην προ-
 φερόμενοι τυγχάνουσιν· οἳ τε γνωμολογήσαι
 (142) τι τῶν κατὰ τὸν βίον βουλόμενοι, τὰς Ἐπι-
 χάρμου διανοίας προφέρονται· καὶ σχεδὸν
 πάντες αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι κατέχουσι. περὶ
 μὲν οὖν τῆς σοφίας αὐτοῦ, καὶ πῶς ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἐπὶ πλεῖστον εἰς αὐτὴν προεβίβα-
 σεν, ἐφ' ὅσον ⁶¹⁾ ἕκαστος οἷός τε μετέχειν αὐ-
 τῆς, καὶ ὥς παρέδωκεν αὐτὴν τελέως, διὰ τού-
 των ἡμῖν εἰρήσθω.

K E Φ. λ'.

167 *) Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπε-
 τηδεύσε καὶ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ἄριστα

61) ἕκαστος] Sic recte Ciz. Editiones Arg. et Kust.
 habent ἕκαστον. Kiess.

*) Quamquam sub finem capitis 29. oratio sic est con-
 formata, ut primo adspectu capitis 30. initium cum
 praecedente cohaerere videatur: plura tamen suadent,
 ut a paragrapho 167. fragmentum novum, continuan-
 dum illud ad paragr. 248., praeter loca nonnulla in-
 terposita, incipere statuamus. Primum enim huius
 fragmenti, praeterquam locorum interpositorum, ora-
 tio ab oratione fragmenti praecedentis et ceterorum
 Pythagoreorum ita differt, id ut facillime sentiat.
 Oratio est pura, casta, immunis ab inani nouorum
 et splendorum verborum ornatu, digna Aristotelis
 aequali et discipulo. Tum occurrunt hic quidem
 multa, quae iam in praecedentibus e Diogene et Ni-
 comacho repetitis fragmentis lecta sunt: ea tamen
 huius fragmenti auctori debere Diogenem et Nico-
 machum, quam hisce illum, verisimilius est. Deni-
 que res Abaridis (sect. 216.) aliter hic narrantur,
 quam ab utrovis fragmentorum iam examinatorum

clēm et Parmenidem Eleatem citare solent; et qui sententias vitae communi vtilēs tradere volunt, Epicharmi sententiose dicta proferunt; quae omnibus fere philosophis in ore sunt. Atque haec hactenus de eius sapientia, et quomodo omnes homines pro captu quemque suo in illam penitus deduxerit, quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta sunt.

C A P. XXX.

De iustitia autem, quomodo illam excoluerit, hominesque docuerit, optime per-

auctore factum est. Contendere igitur licet, locum nos hic legere antiqui Pythagorei: is qui sit, definire non ausim. Quod Charondas, Zaleucus (sect. 172.) et Epimenides (sect. 222.) in Pythagorae discipulis numerantur, et Abaridi tanta miracula tribuuntur, id tam insignem prodit credulitatem et imperitiam, ut Heraclides huius loci auctor haberi posset, nisi sect. 186. alioque loco in laudibus Pythagoreorum poneretur, quod a mactandis et immolandis animalibus abstinerent: id quod Heraclides, teste Porphyrio (de abst. I. 4.), multis argumentis impugnavit. Multo minus fabulae insertae, errores turpes in temporibus computandis admissi, laudesque victui ex herbis parato tributae, de Aristoxeno nos cogitare sinunt, quamquam compertum est, locum amplum a sect. 229. ad 240. ex hoc historico, et non pauca e Dicaearcho sumpta esse. Quae quum ita sint, ex Hermippo aut Cleurcho hic locus exscriptus esse videtur, idemque dignus est, qui diligenter excutiat, quandoquidem e similitudine, quae inter nonnullas eius partes atque fragmenta Aristoxeni et Dicaearchi intercedit, colligi potest, auctorem horum philosophorum alterutrum sequutum.

ἂν καταμάθοιμεν, εἰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς
 κατανοήσοιμεν αὐτὴν καὶ ἀπ' ὧν πρώτων αἰ-
 τίων φύεται, τὴν τε τῆς ἀδικίας πρώτην αἰτίαν
 κατιδοιμεν· καὶ μετὰ τοῦτο ἂν εὐροιμέν τε,
 ὡς τὴν μὲν ἐφυλάξατο, τὴν δέ, ὅπως καλῶς
 1) ἐγγένηται, παρεσκεύασεν. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ
 δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, 2) καὶ τὸ
 ἐγγυτάτω ἐνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμο-
 παθεῖν πάντας καὶ 3) ἐπὶ τὸ αὐτὸ 4) τὸ ἐμὸν
 φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον· ὥπερ δὴ καὶ
 5) Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων
 168 συμμαρτυρεῖ. Τοῦτο τοίνυν ἄριστα ἀνδρῶν
 (143)

esse. Porrigi autem hoc fragmentum ad sectionem
 248., tum ex orationis aequabilitate, tum ex conti-
 nua argumentorum serie cognoscitur. Passim quidem
 oratio abrumpitur. Sed hoc inde factum est, quod
 Iamblichus aliquot locis, ubi narratio non satis plena
 videretur, aliorum scriptorum fragmenta, et quidem
 ea, quae maximam partem iam antea essent allata,
 intersereret. Huiusmodi emblema est locus, qui con-
 tinet paragraphos a 188. ad 194. Huius enim loci
 initium non cohaeret cum fine praecedentis, idemque
 iam sect. 111. e Diogene erat allatum; reliquas autem
 paragraphos Iamblichus e Porphyrio, atque hic, ut
 ex fine vitae Pythagorae intelligitur, e Neanthe et
 Hippoboto sumsit. Sectio autem 195. non cum praе-
 cedentibus, sed cum sectione 187. cohaeret.

Aliud emblema incipit media fere paragrapho 223.
 et porrigitur ad paragraph. 240. Hoc totum fragmen-
 tum, quod neque cum praecedentibus, neque cum
 sequentibus, neque satis secum ipsum cohaeret, con-
 tinet loca e Diogene et Aristoxeno sumta, eaque iam
 ante a Iamblichio allata. Quid? quod sectione 234.
 ex Aristoxeno aliquid affertur, quod paulo ante se-
 ctione 226. commemoratum est. Quodsi haec, tota
 paragraphorum series loco, quo leguntur, eximuntur,

spiciemus, si illam a primis principiis, causisque ex quibus nascitur, arcessiuerimus, atque simul vnde iniustitia primum oriatur, considerauerimus: ita enim deprehendemus, quo modo hanc quidem declinauerit, illam vero praeclare instillauerit. Est itaque principium iustitiae, communio et aequalitas, ac vt omnes instar vnus corporis et animae iisdem afficiantur, et vnum idemque meum et tuum appellent: vti et Plato testatur, qui id a Pythagoreis didicit. Hoc ipsum igitur

videmus, duos narrationis fines, qui antea sunt indicati, abruptos optime coire, atque initio paragraphi 237. id continuari, quod paragrapho 223. de Pythagoreorum amicitia tradi coeptum erat. Initium sectionis 241. declarat, eundem scriptorem loqui pergere, et finis sectionis 248., eum iam loquendi finem facere. Meiners. p. 284 — 287.

- 1) ἐγγένηται] In Ciz. ἐγγόνηται. Comma post μετὰ τοῦτο in edit. Kust. typothetae incuria irrepserat. Kiess.
- 2) καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis Lib. V. de Republ. p. m. 461. (p. 178. edit. Ast.) Καὶ ἥτις δὴ (sc. πολιτεία) ἐγγύτατα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει· οἷον, ὅταν πῶς ἡμῶν δάκτυλός τοι πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωμία ἢ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἀρχόντος ἐν αὐτῇ ᾗσθητό τε καὶ πᾶσα ἅμα συνήλησσε. Kust. Ciz. ψυχᾶς. Kiess.
- 3) ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Kust. Male. Potius ἐπὶ τὸ αὐτὸ significat simul. Kiess.
- 4) τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἄλλ.] Et hic Iamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό, τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Kust.
- 5) Πλάτων] Lib. V. de Republ. pag. m. 461. vt iam antea dictum. Kust. Post ὥσπερ in Ciz. deest δὴ: ibidemque est καθὼν pro μαθὼν. Kiess.

κατισκεύασεν, ἐν τοῖς ἡθροῖσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
ρίσας, τὸ δὲ κοινὸν ἀνέξισας, μέχρι τῶν ἐσχά-
των κτημάτων καὶ στάσεως αἰτίων ὄντων καὶ
ταραχῆς· κοινὰ γὰρ πᾶσι πάντα καὶ ταῦτα
ἦν, ἴδιον δὲ οὐδεὶς οὐδὲν ἐκέκτετο. καὶ εἰ
μὲν ⁶⁾ ἡρέσκετο τῇ κοινωνίᾳ, ἐχρῆτο τοῖς κοι-
νοῖς κατὰ τὸ δικαιοτάτον. εἰ δὲ μή, ⁷⁾ ἀπο-
λαβὼν ἂν τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν καὶ πλείονα, ἥς
⁸⁾ εἰς ἐνηνόχει εἰς τὸ κοινόν, ἀπηλλάττετο. οὐ-
τως ἐξ ἀρχῆς τῆς πρώτης τὴν δικαιοσύνην ἀρι-
στα κατεστήσατο. μετὰ ταῦτα τοίνυν ἡ μὲν
οἰκείωσις ἢ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰσάγει δι-
καιοσύνην· ἡ δὲ ἀλλοτριώσεις καὶ καταφρόνη-
σις τοῦ κοινου γένους ἀδικίαν ἐμποιεῖ. ταύτην
τοίνυν πόρρωθεν τὴν οἰκείωσιν ἐνθεῖναι βου-
λόμενος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ ὁμογενῆ
ζῶα ⁹⁾ αὐτοὺς συνέστησε, παραγγέλλων οἰκεία
νομίζειν αὐτοὺς ταῦτα καὶ φίλα· ὥς ¹⁰⁾ μηδὲ
ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονεύειν, μήτε
169 ἐσθίειν. Ὁ τοίνυν καὶ τοῖς ζώοις, διότι ἀπὸ
τῶν αὐτῶν στοιχείων ἡμῖν ὑφέστηκε καὶ τῆς
κοινοτέρας ζωῆς ἡμῖν συμμετέχει, οἰκειώσας
τοὺς ἀνθρώπους, πόσῳ μᾶλλον τοῖς τῆς ὁμοει-

6) ἡρέσκετο] Ciz. ἡρέσκητο. Kiess.

7) ἀπολαβὼν ἂν] Pro ἂν, quod cum edd. Arc. et Kust. etiam Ciz. tuetur, malim αὐ. Kiess.

8) εἰς ἐνηνόχει] Par. ἐν ἐνόχει. Male. Polyb. X. 17. 2. εἰςφέρειν εἰς τὸ κοινόν τὰς ὠφελείας. Kiess.

9) αὐτοὺς] Ciz. αὐτοῦ. Deinceps pro ὁμοῖα, quod Par. cum edit. Arc. habet, Ciz. cum Kust. recte οἰκεία. Kiess.

optime in effectum deducens procurauit, e viuendi consuetudine priuatum omne remouens et communionem eo vsque augens, vt se ad infimas etiam facultates, tanquam ad dissidiorum et perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia et indistincta erant, nec quisquam priuatum quidpiam possidebat. Cui iam placebat haec communio, is communibus etiam iustissime utebatur; cui vero displicebat, ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, et pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum iustitiam a primo sui principio optime ordinauit. Deinceps iustitia etiam nascitur e necessitudine societatis, quae inter homines intercedit: ex insociabilitate autem et communis generis neglectu iniustitia prouenit. Hanc igitur necessitudinem longius arcessitam hominibus inculcaturus animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliauit, atque pro sociis amicisque haberi iussit, ita vt ex iisdem nullum vel iniuria afficeretur, vel occideretur, aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem constent elementis, communisque vitae aura fruantur, homines sociauit; quanto magis inter illos societatem necessitudinem.

10) μηδὲ] Ciz. μὴ δέ. Idem οὐδὲν αὐτῶν pro μηδὲν αὐτῶν.
Kiess.

δοῦς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι καὶ τῆς λογικῆς τὴν
 (144) οἰκείωσιν ἐνιστήσατο; ἐκ δὲ ταύτης δῆλον, ὅτι
 καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰσῆγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς
 11) κυριωτάτης παραγομένην. ἐπεὶ δὲ πολλοὺς
 ἐνίοτε καὶ σπάνις χρημάτων συναναγκάζει πα-
 ρὰ τὸ δίκαιόν τι ποιεῖν, καὶ τούτου καλῶς
 προενόησε, διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλευθέρια
 δαπανήματα 12) καὶ τὰ δίκαια ἱκανῶς ἑαυτῷ
 παρασκευάζων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχή ἐστιν ἡ
 περὶ τὸν οἶκον δίκαια διάθεσις τῆς ὅλης ἐν
 ταῖς πόλεσιν εὐταξίας. ἀπὸ γὰρ τῶν οἴκων αἱ
 170 πόλεις συνίστανται. Φασὶ τοίνυν αὐτὸν τὸν
 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὸν Ἀλκαίου βίον,
 τοῦ 13) μετὰ τὴν εἰς Λακεδαιμόνα πρεσβείαν
 τὸν βίον καταλύσαντος, οὐδὲν ἦττον θαυμα-
 σθῆναι κατὰ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν φιλοσο-
 φίαν· γήμαντα δὲ τὴν γεννηθεῖσαν αὐτῷ θυ-
 γατέρα, μετὰ ταῦτα δὲ 14) Μένωνι τῷ Κροτω-
 νιάτῃ συνοικήσασαν, ἀγαγεῖν οὕτως, ὥστε παρ-
 θένον μὲν οὖσαν ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν, γυναι-
 κα δὲ γενομένην πρώτην προσιέναι τοῖς βω-
 μοῖς. 15) τοὺς δὲ Μεταποντίνους διὰ μνήμης

11) κυριωτάτης] Antea male, κυριώτετος. Kast. Pro
 παραγομένην in Ciz. est παραγομένην. Ibidem paulo
 post περὶ τὸ δίκαιον pro παρὰ τ. δ. Kiess.

12) καὶ τὰ δίκαια] Vix dubium, quin vera lectio sit
 κατὰ τὰ δίκαια, salva iustitia. Καὶ et κατὰ saepe con-
 fusa. Vid. infra not. 32. Kiess.

13) μετὰ τὴν — πρεσβ.] In Ciz. κατὰ τὴν — πρεσβ.
 Kiess.

que stabilivit, qui de eiusdem speciei anima, deque rationali facultate participant? patet autem et hinc, eum iustitiam a principio maxime proprio deriuatam introduxisse. Quum porro pecuniae quoque indigentia multos iniustum aliquid perpetrare saepius adigat; huic etiam malo, intercedente rei familiaris dispensatione, egregie prospexit, liberalibus sumtibus, quantum fas et satis erat, sibimet comparatis. est enim et alias omnis boni ordinis in ciuitate principium iusta rei domesticae dispositio, vtpote quum ex domibus ciuitates constituentur. Aiunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcaei, qui a legatione apud Lacedaemonios peracta redux mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab oeconomia siue dispensatione rei familiaris, quam a philosophia admirationem excitasse: quin et, quum vxorem duxisset, natam sibi filiam, quae postea Menoni Crotoniatae nupsit, ita educasse, vt virgo choris praeesset; mulier vero inter eas, quae ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagorae secutis

14) *Μένωνι*] Sic recte MS. pro *μένων*, quod Arcerius putabat esse a *μένω*, maneo. Kust. Ciz. *μένωνι προτινάτη*. Kiess.

15) *τοὺς δὲ Μεταποντίους*] Porphyrius Num. 4. hoc de Crotoniatis refert. Kust. Ciz. *μετὰ ποντίοις*. Kiess.

ἔχοντας ἔτι τὸν Πυθαγόραν ¹⁶⁾ κατὰ τοὺς αὐ-
 τοὺς χρόνους τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δήμητρος
 (145) ἱερὸν ¹⁷⁾ τελέσαι, τὸν δὲ στενωπὸν Μουσεῖον.
 171 Ἐπεὶ δὲ καὶ ὕβρις καὶ τρυφὴ πολλάκις καὶ
 νόμων ὑπεροψία ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ
 ταῦτα ὁδημέραι παρήγγελλε ¹⁸⁾ νόμῳ βοηθεῖν
 καὶ ἀνομία πολεμεῖν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ τὴν
 τριαύτην διαιρεσιν ἐποιεῖτο, ὅτι τὸ πρῶτον
 τῶν κακῶν παραρρεῖν ¹⁹⁾ εἴωθεν εἰς τὰς
 οἰκίας καὶ τὰς πόλεις ἢ καλουμένα τρυφῇ·
 δεύτερον ὕβρις· τρίτον ὀλεθρος· ὅθεν ἐκ παν-
 τὸς εἶργειν τε καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφήν καὶ
 συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σώφρονι τε καὶ ἀν-
 δρικῷ βίῳ· ²⁰⁾ δυσφημίας δὲ πάσης καθαρύν-
 ει τῆς τε σχετλιαστικῆς καὶ τῆς μαχίμου καὶ
 τῆς λοιδορητικῆς καὶ τῆς φορτικῆς καὶ γέλω-
 172 τοποιοῦ. ²¹⁾ Πρὸς τούτοις ἄλλο εἶδος δικαιο-
 σύνης κάλλιστον κατεστήσατο, τὸ νομοθετικόν·
 ὃ προστάττει μὲν, ἃ δεῖ ποιεῖν, ἀπαγορεύει δέ,
 ἃ μὴ χρὴ πράττειν· κρεῖττον δὲ ἐστὶ καὶ τοῦ
 δικαστικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ²²⁾ τῇ ἱατρικῇ προς-

16) κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους] Rectius forte legetur,
 μετὰ τοὺς αὐτοῦ χρόνους, i. e. post eius tempora. Kust.
 Ciz. antea ἐπὶ pro ἐν. Kiess.

17) τελέσαι] An forte Iamblichus scripsit, κατέσαι?
 Porphyrius habet, ποιῆσαι. Kust. Non video, cur
 τελέσαι, inaugurasse, consecrassse, mutandum sit. De
 re ipsa vid. Tiedemann. p. 340. sq. Kiess.

18) νόμῳ βοηθεῖν] Vide supra, Num. 100. Kust.
 Antea Ciz. παρήγγελλε. Kiess.

19) εἴωθεν] Excidit in Ciz. Tum Par. εἰς τὰς πόλεις.
 Kiess.

etiam temporibus venerantes domum quidem eius templum Cereris initiasse, angiportum autem Museum vocasse. Quoniam vero etiam lasciuia et luxuria atque legum contemptus frequenter ad iniustitiam impellunt; ideo quotidie praecipiebat, legi opem ferendam, et quod legi aduersatur, impugnandum esse: ac propterea talem quoque partitionem instituebat, primum malorum domibus atque ciuitatibus incumbere solere luxuriam; secundum, lasciuiam; tertium, interitum: adeoque arcendum procul omnibus modis repellendumque luxum, et contra vitae sobriae ac virili a prima natiuitate insuescendum esse: abstinere autem insuper nos debere a maledicentia indignationem aut contentionem excitare apta, itemque a couitiis verbisque odiosis ac' scurrilibus. Ad haec aliam quoque pulcherrimam constituit iustitiae speciem, legislatoriam; quae facienda quidem praecipit, fugienda vero vetat, et iudiciali longe praestantior est: haec enim similis est medicinae, quae ae-

20) δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύειν] *Dysphemia*, omnis oratio importuna, σχετλιαστική, qua lamentamur (ode-rant enim Pythagorei lamenta), μάχμιος, qua cum aliis rixamur, λοιδορητική, qua conuiciis alii proscinduntur, φορητική, qua molestia aliis creatur. — Par. πάσης male omittit. *Kiess.*

21) Πρὸς τοῦτοις] Par. πρὸς τοῦτο. *Kiess.*

22) τῇ ἱατρικῇ] Ciz. τῷ ἱατρικῷ, Par. τῷ ἱατρῷ. *Kiess.*

ἔοικε, καὶ νοσήσαντας θεραπεύει· τὸ δὲ τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ²³⁾ νοσεῖν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐπιμελεῖται τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ὑγείας. τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, νομοθέται πάντων ἄριστοι γερό-
 (146) νασιν οἱ Πυθαγόρα προσελθόντες· πρῶτον μὲν ²⁴⁾ Χαράνδρας ὁ Καταναῖος· ἔπειτα Ζιάλευκος, καὶ ²⁵⁾ Τιμάρατος, οἱ Λοκροῖς γράψαντες τοὺς νόμους. πρὸς τούτοις Θεαίτητος καὶ ²⁶⁾ Ἐλικάων καὶ Ἀριστοκράτης καὶ Φύτιος, οἱ Πηγίωνων γενόμενοι νομοθέται. καὶ πάντες οὗτοι παρὰ τοῖς αὐτῶν πολίταις ἰσοθέων τιμῶν ἔτυ-
 173 χον. ²⁷⁾ Οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γρά-

²³⁾ νοσεῖν] Sic recte MS. pro νοεῖν, quod in priore Edit. legitur, et Arcerio fraudi fuit. *Kust.* In Cd. Ciz. Reinesius haec adscripsit: *l. νόσου, i. e. ne initium quidem morbi scil. sanat: vel νοεῖ, i. e. ne quidem principium morbi sentit vel intelligit. Immo τὸ ἀρχὴν h. l. aduerbiaseit et significat ab initio.* Quorum omnium propemodum nihil verum est. Nam omnis loci ratio docet, νοσεῖν esse genuinam lectionem; τὴν ἀρχὴν autem significat omnino. Vid. exempla collecta a Reizio in Viger. p. 718. quibus adde hunc Aristoxeni locum e Stobaeo a Mahnio pag. 85. allatum: ἀλλ' οὐδὲ ἄγρυθὰ τὴν ἀρχὴν γίνεσθαι. Sed quum infinitivus νοσεῖν non commode cum ἐπιμελεῖται coniungi possit, videtur post νοσεῖν addendum esse ἔῃ, quod facile ab ἀλλὰ potuit absorberi; estque passim verbum ἔῃ in codicibus obscuratum. Vid. ad Protreptic. p. 89. not. 13. Obrechtus verterat: illa vero ne initio quidem aegrotare sinit. *Kiess.*

²⁴⁾ Χαράνδρας] Confer supra, Num. 104. et 130. *Kust.*

²⁵⁾ Τιμάρατος] Hic supra, Num. 130. vocatur Τιμάρης. *Kust.*

grotos curat, illa vero prorsus non aegrotare sinit, sed sanitatem animae e longinquo praeservat. Quod quum ita se haberet, legislatores omnium optimi e Pythagorae schola prodierunt: primum quidem Charondas Catanaeus, deinde Zaleucus et Timaratus, qui Locrensibus leges tulerunt: praeter hos Theaetetus, et Helicaon, et Aristocrates, et Phytius, a quibus Rhegini leges acceperunt: atque hi omnes a ciuibus suis diuinos honores adepti sunt. Nam Pythagoras quidem non Heracliti more, qui se

26) Ἑλικίων] Supra, loco laudato, minus recte, Ἑλικίων. Kust.

27) Οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος — κελύσας etc.] Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo lib. XIV. p. 642. (Vol. V. p. 542. ed. Tzschuk.) addita insuper causa, quare philosophus iste tam duram de Ephesiis sententiam pronuntiauerit; nimirum, quod Hermodorum ciuitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, οὐτινες Ἑρμοδώρον ἄνδρα ἐωυτῶν ὀνηϊστὸν ἐξέβαλον, φάντες, etc. Cicero Tusc. V. cap. 36. Heraclitus Physicus uniuersos ait Ephesios morte multandos, quod, cum ciuitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, etc. Idem dictum refert etiam Laertius in Heraclito, sect. 2. ubi Menagius locum hunc Iamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet: οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίοις ἔφη, ἀπάγξασθαι τοὺς πολλὰς ἡβηδὸν κελύσας. Sed uti salebrosi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quae traiecta videntur, in locum suum repositis, et paucis aliis immutatis, ad hunc modum: οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίους, ἔγραψαν τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν

πειν Ἐφεσίοις ἔφη τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. καὶ τί δεῖ ²⁸⁾ τούτους θαυμάζειν, τοὺς ἀγωγῆς καὶ τροφῆς ἐλευθέρως μετέχοντας; ²⁹⁾ Ζαμόλξις γάρ Θραξ ὢν καὶ Πυθαγόρου δοῦλος γενόμενος καὶ τῶν λόγων τοῦ Πυθαγόρου διακούσας, ἀφειθεὶς ἐλεύθερος καὶ παραγενόμενος πρὸς τοὺς Γέτας, τοὺς τε νόμους αὐτοῖς ἔθηκε, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχῇ δεδηλώκαμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν τοὺς πολίτας παρεκάλεσε, τὴν ψυχὴν ἀθάνα-

κελεύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. Id est, Non enim leges scripserunt (scil. legislatores illi Pythagorici, de quibus Iamblichus in praecedentibus egerat) quibus ciues universos, more Heracliti Ephesii, ad laqueum amandarent; sed etc. Vel sic: οὐ γὰρ ἔγραψαν τοὺς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίος, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ etc. Non enim leges scripserunt more Heracliti Ephesii, qui universos ciues ad laqueum amandavit; sed etc. Vtrouis modo scribas, sensus erit clarus et planus. Quod autem pro ἐπεχείρησε rescibendum diximus ἐπεχείρησαν, est ea emendatio certa et necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium *de Vita Pythagorae*, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio praecessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quae locum hunc proxime sequuntur, patere potest. Kusterus in Praefat. — Apud Diogen. IX, 2. haec leguntur: Καθάπτεται δὲ καὶ τῶν Ἐφεσίων, ἐπὶ τῷ τὸν ἑταῖρον ἐβαλεῖν Ἐρμόδωρον, ἐν οἷς φησὶν· Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀποθάνειν πᾶσι, καὶ τοῖς ἀνέμοις τὴν πόλιν καταλιπεῖν, οἵτινες Ἐρμόδωρον ἐωῦτῶν ὀνηστὸν ἐξέβαλον λέγοντες· Ἡμῶν μὲν εἰς ὀνηστὸς ἔστω· εἰ δὲ τις τοιοῦτος, ἄλλῃ τε

Ephesiis leges scripturum dixit, ciuibns omnibus ad laqueum amandatis; sed cum multa beneuolentia ciuilibusque moris scientia leges sancire aggressus est. Verum quid hosce miremur, qui et educati sunt et vixerunt liberaliter? Zamolxis enim et Thrax et servus Pythagorae, vbi sermones Pythagorae perceperat, manu missus, atque ad Getas reuersus, et leges ipsis tulit, sicut initio diximus, et ad fortitudinem populares suos incitauit, dum iis animae immortalitatem

καὶ μετ' ἄλλων. His idem Diogenes haec subiungit: ἀξιούμενος δὲ καὶ νόμους θεῖναι πρὸς αὐτῶν, ὑπερεῖδε, διὰ τὸ ἤδη κεκατηύθαι τῇ πονηρᾷ πολιτείᾳ τὴν πόλιν. Haec duo de Heraclito narrata a Iamblichio confusa esse, et lectionem, quae iam in huius libro vulgata est, videntur peperisse, quae nihil mutata sic intelligi potest: *Non enim, quemadmodum Heraclitus Ephesiis se leges scripturum esse dixit, postquam ciues omnes ad laqueum amandauerat, etc.* Dauius ad Ciceron. Tuscul. l. c. in Iamblichio pro κελύσας legit ἐκέλευσαν. Idem vir doctus locis a Menagio citatis addit hunc a Stobaei Serm. XXXVIII. p. 236. ἐφ' ᾧ (Ἐρμούδωρι) καὶ Ἡράκλειτος, ὅτι ἔφυγεν, ἡβηδὸν ἐκέλευεν Ἐφεσίοις ἀπάγασθαι. Conf. etiam Schleiermacher in libro: *Museum der Alterthumswissensch.* 1 Bd. p. 480. — Pro ἡβηδὸν Ciz. ἡβηδόν, Par. ἡβήδου. — Pro ἐννοίας, quod cum edd. Arc. et Kust. etiam Ciz. tuetur, cum Rittershusio ad Porphy. p. 28. scripsi εὐνοίας. Cum eodem et Kustero scripsi ἐπεχείρησαν. *Kiess.*

28) τοῦτους] Ciz. τοῦτον. Tum Par. pro μετέχοντας offert μετασχόντας, quod adeo praeferendum videtur. *Kiess.*

29) Ζαμόλξις] Ciz. Ζάμολξις. Vid. Rittershus. ad Porphy. p. 15. sq. *Kiess.*

τον εἶναι πείσας. 30) ἔτι καὶ νῦν οἱ Γαλάται
 πάντες, καὶ οἱ 31) Τράλλεις, καὶ οἱ πολλοὶ
 τῶν βαρβάρων τοὺς αὐτῶν υἱοὺς πείθουσιν,
 (147) ὥς οὐκ ἔστι φθαρῆναι τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ δια-
 μένειν τῶν ἀποθανόντων, καὶ ὅτι τὸν θάνα-
 τον οὐ φοβητέον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κινδύνους
 εὐφρόσως ἐκτέον· καὶ ταῦτα παιδεύσας τοὺς
 Ἰῆσας καὶ γράψας αὐτοῖς τοὺς νόμους μέγι-
 274 στος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. Ἔτι τοίνυν
 ἀννοσιμώτατον πρὸς τὴν τῆς δικαιοσύνης κατὰ-
 στασιν ὑπελάμβανε εἶναι τὴν τῶν θεῶν ἀρ-
 χήν, ἄνωθεν τε 32) ἀπ' ἐκείνης πολιτείαν καὶ
 νόμους, δικαιοσύνην τε καὶ τὰ δίκαια διέθη-
 κεν. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ 33) καθ' ἕκαστον,
 ὅπως διώρισε, 34) προσθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι
 περὶ τοῦ θείου, ὥς ἔστι τε καὶ πρὸς τὸ ἀν-
 θρώπινον γένος οὕτως ἔχει, ὥς ἐπιβλέπειν καὶ
 μὴ ὀλιγωρεῖν αὐτοῦ, χρήσιμον εἶναι ὑπελάμ-
 βανον οἱ Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνου μαθόν-
 τες· δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἐπιστατείας τοιαύτης,
 35) ἢ κατὰ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιώσομεν· τοιανύ-

30) ἔτι καὶ νῦν] Post ἔτι Rittershusio dē videtur de-
 esse. Kieß. [Nisi praegressum ē, quod toties factum
 est, elisit copulam καὶ. Schaefer.]

31) Τράλλεις] In MS. et priorē Edit. est Τράλις; pro
 quo Τράλλεις rescripsi auctoritate Hesychii v. Θράλλεις.
 Erant autem Tralles populus Illyriae, teste Stephano
 v. Τραλλία: a quo iidem Τράλλοι et Τράλλεις vocantur.
 Hesychius tamen loco laudato eos Thraciae assignare
 videtur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab vrbe Ly-
 diae Trallis. Kust. Reinesius in margine cod. Ciz.
 scripsit Τριβαλλοι, et sane hic Moesiae populus huic
 loco bene conuenit. Etiam Rittershus. p. 16. Τριβα-

- persuasit. Vnde etiamnum Galatae omnes, et Thraces, et alii multi barbarorum liberos suos instituunt, vt credant, animam interitus expertem esse, mortuisque superstitem manere; adeoque mortem iis non peritescendam, sed firmato animo periculis occurrendum. Quum itaque Getas haecce docuisset, legesque illis praescripsisset, maximus deorum apud illos habitus est. Porro efficacissimum ad stabiliendam iustitiam deorum imperium censebat esse Pythagoras, idque adhibebat velut principium ad rempublicam legesque et iustitiam iuxta normam iuris constituendam. Neque alienum fuerit adiicere singillatim, quasnam cogitationes de numine concipiendas esse definiuerit: nempe, esse illud, et ita se gerere erga humanum genus, vt id inspiciat, minimeque negligat: quod ab ipso edocti Pythagorei plurimum vtilitatis in se habere existimabant. Huiusmodi enim regimine nobis opus esse, cui nullatenus refragari valeamus:

λοι legendum putat. Idem deinceps pro διαμένειν scribit διαμένει. Kiess.

32) ἀπ' ἐκ.] Ciz. ἐπ' ἐκ. Idem deinceps pro κατὰ τὰ δίκαια dat καὶ τὰ δίκαια, quod recepimus. Kiess.

33) καθ' ἑαυτον] Ciz. καθ' ἑαυτον. Kiess.

34) προσθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι π.] Locum hunc pessima interpunctio ante obscurum reddebat, qui nunc planus est. Kust. Pro ἐστὶ τς scripsi ἐστὶ τς. Kiess.

35) ἡ — ἀνταίρειν] Ciz. ἡ (quod Reinesius in ἡς mutauit) et ἀνταίρειν. Kiess.

την δὲ εἶναι τὴν ὑπὸ τοῦ θείου ³⁶⁾ γινομένην· εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον τοιοῦτον, ἄξιον εἶναι τῆς τοῦ σύμπαντος ἀρχῆς. ὑβριστικὸν γὰρ δὴ φύσει τὸ ζῶον ἔφασαν εἶναι, ὀρθῶς λέγοντες, καὶ ποικίλον κατὰ τε τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖσθαι οὖν τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ³⁷⁾ ἐπανατάσεως, ¹⁷⁵ ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις καὶ τάξις. ὦντο ⁽¹⁴⁸⁾ δὴ δεῖν ἕκαστον αὐτῶν συνειδύτα τὴν τῆς φύσεως ποικιλίαν, μηδέποτε λήθην ἔχειν τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁσιότητός τε καὶ θεραπείας· ἀλλ' αἰετὶ τίθεσθαι πρὸ τῆς διανοίας, ὡς ἐπιβλέποντάς τε καὶ ³⁸⁾ παραφυλάττοντας τὴν ἀνθρωπίνην ἀγωγὴν. ³⁹⁾ μετὰ δὲ τὸ θεῖόν τε καὶ τὸ δαιμόνιον πλείστον ποιεῖσθαι λόγον γονέων τε καὶ νόμου, καὶ τούτων ⁴⁰⁾ ὑπήκοον αὐτὸν κατασκευάζειν, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπεσμένως. ⁴¹⁾ καθόλου δὲ ὦντο δεῖν ὑπολαμβάνειν, μηδὲν εἶναι μείζον κακὸν ἀναρχίας· οὐ γὰρ πε-

36) γινομένην· εἴπερ ἐστὶ τ.] Scribo et distinguo, γινομένην· εἰ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῖον, etc. Kust. Ante post γινομένην comma erat positum. Tum malim εἴπερ γὰρ εἰσι τ. Kiess.

37) ἐπανατάσεως] Ἐπανάσις hic significat coercionem, quae fit per metus intimationem, vel metum potentiae superioris. Kust. Potius ipsam poenae comminationem. Ita Polyb. II, 44. dixit, ἐπανατείνεσθαι φόβους, terrorem intentare: et XV, 29, 14. nude, ὁ κατὰ τὴν πέλας ἐπανατείνετο πράξειν, minari. Substantivum ὑπεροχὴ simpliciter est imperium. Kiess.

38) παραφυλάττοντας] Ex MS. pro παραφυλάττοντας. Kust.

tale autem esse regimen dei: qui quum tantus sit, dignum quoque esse, qui vniuersis imperet. Recte enim ab iis dictum est, animal istud natura proclive esse ad proterviam; itemque inclinatione, cupiditatibus, aliisque affectibus varium: ideoque tali eminentia atque superinspektione opus habuisse, a qua moderatio et ordo proveniret. si quidem existimabant, vnumquemque naturalis huius mutabilitatis suae conscium, nunquam pietatis cultusque diuini obliuisci debere; sed assidue menti suae proponere numen, tanquam quod hominum actiones obseruet, iisque indesinenter inuigilet. Post deos vero et daemones maximam parentum et legum quemque rationem habere debere, iisque non fecte, sed ex animo obsequi. Vniuerse vero statuebant, anarchiam malorum omnium maximum esse iudicandam:

39) μετὰ δὲ τὸ θεῖον κ. τ. λ.] Ex Stobaei Eclog. Moralib. (ed. Basil. 1559.) pag. 457. *Mahne* in *diatriba de Aristoxeno* p. 82. hunc Aristoxeni locum attulit: μετὰ τὸ θεῖον καὶ διαιμόνιον, πλείστον ποιῆσθαι λόγον γονέων τε καὶ νόμων, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πιστευμένως ἐαυτὸν πρὸς ταῦτα παρασκευάζοντα, τῷ ἐμμένειν τοῖς πατρίοις ἔθουσι τε καὶ νόμοις ἐδοκίμαζον, εἰ καὶ μικρῷ χεῖρσι εἴη. Eundem locum antea notauerat Wyttenbach. in Biblioth. crit. Vol. II. P. VIII. p. 112. *Kiess.*

40) ὑπήκουον] Ciz. ὑπήκουον, quod Reines. correxit. *Kiess.*

41) καθόλου — ἐπιστατοῦντος] Etiam hic est locus Aristoxeni, seruatus a Stobaeo l. c. p. 243. vid. *Mahne* p. 79. *Kiess.*

γυκέναι τὸν ἄνθρωπον διασώζεσθαι μηδενὸς
 176 ἐπιστατοῦντος. Τὸ μένειν ἐν τοῖς πατρίοις
 ἔθεσί τε καὶ νομίμοις ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
 ἐκεῖνοι, καὶ ἡ μικρῷ χεῖρῳ ἐτέρων. τὸ γὰρ
 ῥαδίως ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων νόμων
 καὶ οἰκείους εἶναι 42) καινοτομίας, οὐδαμῶς
 εἶναι σύμφωρον καὶ σωτήριον. πολλὰ μὲν οὖν
 καὶ ἄλλα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ὁσίας ἐχόμενα
 ἔργα διεπράξατο, σύμφωνον ἑαυτοῦ τὸν βίον
 τοῖς λόγοις ἐπιδεικνύων. οὐ χεῖρον δὲ ἐνὸς
 μνημονεύσαι, δυναμένου καὶ τὰ ἄλλα σαφῶς
 177 ἐμφαίνειν. Ἐρῶ δὲ τὰ 43) πρὸς τὴν πρεσβείαν
 (149) τὴν ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότωνα παραγενομέ-
 νην ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων ὑπὸ Πυ-
 ρθαγόρου ῥηθέντα καὶ πραχθέντα. ἐκεῖνος γάρ,
 ἀνηρημένων τινῶν τῶν μετ' αὐτοῦ συνδιατρι-
 ψάντων ὑπὸ τῶν ἰκόντων πρεσβευτῶν, ὧν ὁ
 μὲν τῶν αὐτοχείρων, ὁ δὲ υἱὸς τετελευτηκότος
 υἱᾶ 44) ἀρρώστιας τῶν τῆς στάσεως μετεσχηπό-
 των· ἔτι μὲν τῶν ἐν τῇ πόλει διαπορούντων,
 ὅπως 45) χρήσονται τοῖς πράγμασι, εἰπεῖν πρὸς
 τοὺς 46) ἐταίρους, ὥς οὐκ ἂν βούλοιο μεγάλα

42) καινοτομίας] Sic recte MS. pro καὶ νομοτομίας, quod
 prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo
 MS. καὶ νοτομίας scriptum inuenisset, illud in καὶ νο-
 μοτομίας mutandum censuit; inuita diua Critice. Kust.
 In antecedentibus Ciz. ὑπὸ τῶν ὑπαρχόντων. Kiess.

43) πρὸς τὴν πρεσβείαν κ. τ. λ.] Eadem historia tan-
 gitur supra, Num. 133. Kust. Pro ἐξαίτησιν Ciz.
 ἐξώτησιν. Kiess.

44) ἀρρώστιας] Ciz. ὑρρώστιας. Antea post τετελευτηκότος
 videtur excidisse τινός. Kiess.

utpote quum humanum genus, nemine imperium obtinente, saluum esse non possit. Idem viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhaerendum esse censebant, licet caeteris deteriores essent: nam neque vtilitati neque saluti publicae consulere eos, qui legibus rebusque nouandis student. Caeterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in deum documenta dedit, dum doctrinam suam ipso viuendi modo repraesentauit. Neque abs re fuerit, vnus duntaxat meminisse, ex quo caetera etiam elucescere poterunt: nimirum quid Pythagoras dixerit feceritque, quum legati Sybaride Crotonem ad repetendos exules aduenissent. Fuerant enim e conuictoribus eius quidam a legatis istis interfecti: ac vnus quidem legatorum caedem propria manu perpetraverat; alius eius filius erat, qui seditionem excitauerat, fatoque naturali fuerat extinctus. Quum itaque deliberarent Crotoniatae, quid facto opus esset; Pythagoras discipulis suis dixit, sibi non placere, quod Cro-

45) *χρήσονται*] Sic dedi e Ciz. pro *χρήσονται*, quod ante legebatur. *Kiess.*

46) *ἐταίρους*] Ex MS. pro *ἐτέροις*. *Kust.* Haec duo verba in iis sunt, quae in libris manuscriptis omnium creberrime confunduntur. Ita in hoc Iamhlichi libro vix vnus locus reperitur, in quo MS. Ciz non alterum pro altero offerat. Deinceps pro verbis *πρὸς αὐτὸν* potius legendum erit *πρὸς αὐτοὺς*, scil. *πρὸς πάντας*: vt

πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας, καὶ
δοκιμάζοντος αὐτοῦ, μηδ' ἱερεῖα τοῖς βωμοῖς
προσάγειν ἐκείνους καὶ τοὺς 47) ἰκέτας ἀπὸ τῶν
βωμῶν ἀποσπᾶν· προσελθόντων δ' αὐτῷ τῶν
Συβαριτῶν καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν αὐτό-
χειρι, λόγον ἀποδιδόντι τῶν ἐπιτιμωμένων,
48) οὐ θεμιστεύειν ἔφησεν. ὅθεν ἡτιῶντο αὐ-
τὸν 49) Ἀπόλλω φάσκειν εἶναι, παρὰ τὸ καὶ
πρότερον ἐπὶ τινος ζητήσεως ἐρωτηθέντα· διὰ
τί ταῦτά ἐστιν; ἀντερωτῆσαι τὸν πυθανόμε-
νον, εἰ καὶ τὸν Ἀπόλλω λέγοντα τοὺς χρη-
σμούς· ἀξιώσειεν ἂν τὴν αἰτίαν ἀποδοῦναι;
178 50) Πρὸς δὲ τὸν ἕτερον, ὡς ᾤετο, καταγελῶντα
(150) τῶν διατριβῶν, ἐν αἷς ἀπεφαίνετο Πυθαγόρας,
51) ἐπάνοδον εἶναι ταῖς ψυχαῖς, καὶ φάσκοντα

sensus sit, nolle se, ut Crotoniatas cum iis litigarent. Διαφωνῆσαι enim, pro quo Scaliger mauult διαλέγεσθαι, significare potest certare verbis, ut διαπίνειν, certare bibendo. Vid. Hermann. ad Viger. p. 811. Ceterum ἀνακολουθία in hoc loco est, quum, praecedente nominatiuo ἐκεῖνος, non recte sequatur infinitiuus εἰπῶν. Kiess.

47) ἰκέτας] Antea male οἰκέτας: quae duae voces quam saepissime locum inter se commutare solent. Per ἰκέτας; autem hic intelligit exules, qui Sybaride Crotonam fuga se receperant. Kust.

48) οὐ θεμιστεύειν] Iamblichus refert, Pythagoram homini, qui caedem commiserat, conuenire se volenti, respondisse, οὐ θεμιτεύειν αὐτόχειρι, se homicidae non dare responsum: unde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse iactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharoeo aliquem Delphos miserant oraculi consulendi gratia: οὐ σε θεμιστεύω. Μουσῶν θεράποντα κατέπτας.

toniatae tantopere super hoc disceptent: suo quippe iudicio legatos istos ne victimas quidem aris admouere ausuros, nedum ut supplices inde abstrahant. Quum deinceps Sybaritae illum conuenissent, querelasque suas ad eum detulissent, homicidae, obiecta sibi excusanti, non dare se responsum, dixit. Vnde eum incusarunt, quod se Apollinem esse iactaret; quia etiam iam antea super quadam consultatione interrogatus, quare se res ita haberet? — vicissim interrogauerat sciscitantem, num et ab Apolline oraculi, si quod ipsi edidisset, causam flagitaturus esset. Alter, scholas eius, ut putabat, irrisurus, quibus reditum animarum ab inferis docebat, dixit, se literas illi ad pa-

Vid. Aelian. Var. Hist. Lib. III. cap. 43. Simile responsum Calondae, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur scriptores. Vide Nos ad Suidam v. Ἀρχιλόχος. Kusterus in Praefatione.

49) Ἀπόλλων] Ita etiam hic Ciz. pro Ἀπόλλωνα, quam formam habent Arcerius et Kusterus. Παρά, quod sequitur, significat propter. Kiess.

50) Πρὸς δὲ τὸν ἕτερον] Intelligitur ille alter legatorum, ὁ δὲ, τῆς τελευτηκότος. — Ciz. τὸ ἕτερον. Kiess.

51) ἐπάνοδον] Obrechtus, *reditum animarum ab inferis*. Potius, *regressum ad superos*. Inde enim animas nostras in corpora descendisse, et eo tandem, variis purgationibus a terreno affectu liberatas, redire, Pythagorei, eosque imitati Platonici statuebant. De hoc quidem regressu animarum, siue περὶ ἀνόδου τῶν ψυχῶν, librum scripserat Porphyrius, laudatum Augustino de Ciuitate Dei lib. X. cap. 29. Vti contra περὶ καθόδου

πρὸς τὸν πατέρα δώσειν ἐπιστολήν, ἐπειδὴν καὶ εἰς ἄδου ⁵²⁾ μέλλῃ καταβαίνειν, καὶ κελύοντα λαβεῖν ἑτέραν, ὅταν ἐπανάῃ παρὰ τοῦ πατρὸς· οὐκ ἔφη μέλλειν εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν τόπον παραβάλλειν, ὅπου σαφῶς οἶδε τοὺς σφαγεῖς κολαζομένους. λοιδορηθέντων δ' αὐτῶ τῶν πρεσβυτέρων, κακείνου ⁵³⁾ προσάγοντος ἐπὶ τὴν θάλατταν, καὶ ⁵⁴⁾ περιῤῥαναμένου πολλῶν ἀκολουθούντων, εἰπέ τις τῶν συμβουλευόντων τοῖς Κροτωνιάταις, ⁵⁵⁾ ἐπειδὴ τὰ ἄλλα τῶν ἡκόντων κατέδραμεν· ὅτι καὶ Πυθαγόρα προσκόπτειν ἐπενοήθησαν, ⁵⁶⁾ ὑπὲρ οὗ, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ οἱ μῦθοι παραδεδώκασιν, ἀπάντων ἐμψύχων τὴν μὲν αὐτὴν φωνὴν τοῖς ἀνθρώποις ἀφίεντων, μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μηδὲν ἂν τολμήσειε βλασφημεῖν. Καὶ ἄλλην δὲ

179
(151)

ψυχῆς, siue de descensu animae in corpus tractatum composuit Plotinus, qui hodie adhuc exstat. Vido Lucam Holstenium de Vita et Scriptis Porphyrii Philos. pag. 46. et seq. Kust.

52) μέλλῃ] Ita dedi e Ciz. pro μέλλοι, quod habent editiones Arcerii et Kusteri. Kiess.

53) προσάγοντος] In Ciz. προάγοντος, quod praefero. Kiess.

54) περιῤῥαναμένου] Cum Arcerio lego περιῤῥαινόμενου: sed simpliciter expono, cum se aspergeret, vel lustraret aqua marina. Kust. Obrechtus hoc verbum omiserat. Kiess.

55) ἐπειδὴ — κατέδραμεν] Proprie, quum in ceteris legatos reprehendisset; nam κατατρέχειν, ubi significat reprehendere, cum genitio constructum. Exempla docuit Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 401.

trem suum daturum esse, quoniam in infernum descendere paret; praecepitque, ut inde remeaturus a patre suo responsorias sumeret: huic respondit Pythagoras, sibi propositum non esse, ad impiorum sedes proficisci, ubi probe sciat homicidas puniri. Quum autem legati conuitia in illum iacerent, ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet et se lustrasset; quidam ex iis, qui Crotoniatis a consiliis erant, postquam in caetera legatorum inuectus fuisset, adiecit: Pythagoram quoque conuiitiis lacessere aggressos esse, cui ne brutorum quidem animalium vllum maledicere ausurum foret, si, ut primitus accidisse fabulis traditur, omnia animata denuo humana voce loquerentur. Reperit praeterea et aliam

Videtur autem locutio esse serioris Graecitatis. Eodem modo vsurpatur *καταθεῖν*. *Kiess.*

- 56) *ὑπὲρ οὗ, πάλιν ἐξ ἀρχ.*] Est locus obscurus et procul dubio corruptus, quem sic legendum censeo: *περὶ οὗ, καὶ πάλιν, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ συμβῆναι οἱ μῦθοι παραδεδώκασι*, etc. Hanc lectionem Obrechtus quoque ob oculos habuit. *Βλασφημεῖν περὶ τινος* recte dicitur: non autem *ὑπὲρ τινος*. *Kust.* Haec mutatio violentior est, quam ut probari possit. Equidem sic legerim: *ὥσπερ ἂν, πάλιν ἐξ ἀρχῆς* etc. reliqua sana sunt. Verba *ἐξ ἀρχῆς* per se significant *ut antea*, et *πάλιν ἐξ ἀρχῆς* etiam alibi sic iungitur, ut apud Xenoph. *Cyropaed.* I, IV. 13. Particula *ἂν* repetita offendere non potest. — Ceterum pro *ἐπενοήθησαν* in Ciz. est *ἀπενοήθησαν*, ibidemque pro *ἀφιέντων*, ut in Arc. edit., *ἀφέντων*, et pro *τολήσεις* item, ut in edit. Arcer. *τολήσαι*. *Kiess.*

μέθοδον ἀνεῖρε τοῦ ἀναστέλλειν τοὺς ἀνθρώ-
 πους ἀπὸ τῆς ἀδικίας, διὰ τῆς κρίσεως τῶν
 ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀληθῶς ταύτην λεγομένην,
 εἰδὼς δὲ καὶ χρήσιμον οὖσαν εἰς τὸν φόβον
 τῆς ἀδικίας. 57) πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι
 δεῖν παρήγγελλεν, ἢ κτείνειν ἄνθρωπον· ἐν
 ἔκδοι γὰρ κτεῖσθαι τὴν κρίσιν· 58) ἐκλογιζόμε-
 νος τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ τὴν
 πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. 59) βουλόμενος δὲ
 τὴν ἐν τοῖς ἀνίστοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπεί-
 ροις πεπερασμένην καὶ ἴσῃν καὶ σύμμετρον
 δικαιοσύνην παραδειῖξαι, καί, ὅπως δεῖ αὐτὴν
 ἀσκεῖν, ὑψηγῆσθαι, τὴν δικαιοσύνην ἔφη
 προστοικέναι τῷ σχήματι ἐκείνῳ, ὅπερ μόνον
 τῶν ἐν γεωμετρικῇ διαγραμμάτων ἀπείρους μὲν
 ἔχον τὰς τῶν σχημάτων συστάσεις, ἀνομοίως
 δὲ ἀλλήλοις διακειμένων, ὥσας ἔχει τὰς 60) τῆς
 180 δυνάμεως ἀποδείξεις. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ πρὸς
 ἕτερον χρειᾷ ἐστὶ τις δικαιοσύνη, καὶ ταύτης
 τοιοῦτόν τινα τρόπον λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθα-
 γορείων 61) παραδίδοσθαι. εἶναι γὰρ κατὰ τὰς

57) πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικ.] Haec leguntur etiam su-
 pra, Num. 155. Kust. Ciz. πολλῶ δὲ. Idem παρήγ-
 γελλεν. Kiess.

58) ἐκλογιζόμενος] Lego ἐκλογιζομένην, vt referatur ad
 κρίσιν. Kust. Vid. supra ad sect. 155. not. 121.
 Kiess.

59) βουλόμενος] In Ciz. vt in edit. Arc. βουλόμενοι.
 Paulo infra post παραδειῖξαι ibidem deest καί. Kiess.

60) τῆς δυνάμεως] Δύναμις h. l. idem est, quod ἔμβα-
 δον, spatium, quod intra concurrentes lineas figurarum
 continetur, area trigoni. Locus autem ipse intelligen-

methodum, qua, proposito animarum iudicio, homines ab iniustitia reuocauit, gnarus quidem, et vere istud doceri, et ad iniustitiam metu reprimendam plurimum conducere. Multo itaque satius esse dicebat, iniuria affici, quam hominem occidere: apud inferos enim repositum esse iudicium, vbi anima, eiusque essentia, et princeps entium natura examinetur. Quum autem sibi proposuisset, rebus inaequalibus mensuraque carentibus et infinitis determinatam, aequalem et commensuratam iustitiam inducere, simulque exemplo quopiam ostendere, quemadmodum illa in vsum deducenda esset; similem dixit esse iustitiam illi figurae, quae sola in diagrammatibus geometricis infinitas figurarum compositiones, inaequaliter quidem inter se dispositas, sed aequales spatii demonstrationes habet. Et quoniam in consuetudine quoque cum aliis iustitia quaedam consistit, talem eius modum a Pythagoreis traditum esse ferunt: quandam nimis-

dus est de triangulo rectangulo et theoremate Pythagorico. Nam cuiuscunque longitudinis lineae in huiusmodi triangulo construuntur, quadratum lateris angulo recto subiecti aequale est summae quadratorum, quae in reliquis duobus lateribus describi possunt. Vltima Obrechtus ita verterat: *sed aequales potentiae demonstrationes producentes*. Pro ἴσους ἔχει Ciz. cum Arc. ἴσας ἔχει. Kiess.

61) παραδίδοσθαι] Par. παραδιδόσθαι. Forsitan παραδίδοσθαι. Paulo ante χρεία est consuetudo. Kiess.

ὁμιλίας τὸν μὲν εὐκαιρον, τὸν δὲ ἄκαιρον·
 διαιρεῖσθαι δὲ ἡλικίας τε διαφορᾷ, καὶ ἀξιώ-
 ματι, καὶ οἰκειότητι τῆς ⁶²⁾ συγγενικῆς καὶ
 εὐεργεσίας, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐν ταῖς
 πρὸς ἀλλήλους διαφοραῖς ὅν ὑπάρχει. ἔστι γὰρ
 ὁμιλίας εἶδος, ὃ φαίνεται νεωτέρῳ μὲν πρὸς
 (152) νεώτερον οὐκ ἄκαιρον εἶναι, πρὸς δὲ τὸν πρε-
 βύτερον ἄκαιρον· οὔτε γὰρ ὀργῆς οὔτε ἀπει-
 λῆς εἶδος πᾶν οὔτε θρασύτητος, ἀλλὰ πᾶσαν
 τὴν τοιαύτην ἀκαιρίαν εὐλαβητέον εἶναι ⁶³⁾ τῷ
 181 νεωτέρῳ πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Παραπλήσιον
 δὲ τινα εἶναι καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀξιώματος λό-
 γον· πρὸς γὰρ ἄνδρα ἐπὶ καλοκαγαθίας ἦκον-
 τα ἀληθινὸν ἀξίωμα ⁶⁴⁾ οὐτ' εὐσχημον οὐτ'
 εὐκαιρον εἶναι προσφέρειν οὔτε παρρησίαν πά-
 λιν οὔτε τὰ λοιπὰ τῶν ἀρτίως εἰρημένων. πα-
 ραπλήσια δὲ τούτοις καὶ ⁶⁵⁾ περὶ τῆς πρὸς τοὺς
 γονεῖς ὁμιλίας διελέγετο. ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ
 τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας, εἶναι δὲ ποικίλην
 τινὰ καὶ πολυειδῆ τὴν τοῦ καιροῦ χρεῖαν· καὶ
 γὰρ τῶν ὀργιζομένων τε καὶ θυμουμένων τοὺς
 μὲν εὐκαίρως τοῦτο ποιεῖν, τοὺς δὲ ἀκαίρως·
 καὶ πάλιν ⁶⁶⁾ τῶν ὀρεγομένων τε καὶ ἐπιθυ-

62) συγγενικῆς] Reinesius in margine cod. Ciz. appo-
 suit: an συγγενίας? Kiess.

63) τῷ νεωτέρῳ] Ex MS. pro τῶν νεωτέρων. Kest.
 Εἶδος πᾶν ὀργῆς etc. et πᾶσα ἡ τοιαύτη ἀκαιρία τε ἰσα
 non differunt. Kiess.

64) οὐτ' εὐσχημ.] Ciz. οὔτε εὐσχ. Kiess.

65) περὶ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμ.] Locum antea mu-
 tilum ex MS. suppleui. In priore enim Edit. desunt

rum viuendi cum aliis rationem opportunam esse, aliam importunam, et differre has inter se diuersitate aetatis, dignitatis, necessitudinis, meritorumque, et si quid praeterea discriminis inter homines occurrit. Esse enim conuictus quoddam genus, quo si iuuenis erga aetate sibi similem vtatur, minime id importunum videri; tale autem esse, si id iuuenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc aetatem iuuenibus omni ira, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, et totam huiusmodi importunitatem deuitandam esse: sed et parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem peruenit, neque decorum, neque tempestiuum fore, familiarius, liberiusue, aut alio ex praedictis modo agere. Hisce similia de conuersatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quae nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam et multiformem opportuni temporis vsum: si quidem et qui irascuntur, atque animo commouentur, partim tempestiue, partim intempestiue id faciant: itidemque inter eos,

verba haec: πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμιλίας διελέγετο. ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῆς. Kust. Pro διελέγετο in Ciz. et Par. legitur ἐλέγετο, i. e. disterebatur, scil. a Pythagoreis. Quod huic loco melius conuenit. Kiess.

66) τῶν ὀρεγομένων] In Ciz. vt in edit. Arcerii αὐτῶν ὀρεγομ. Kiess.

μούντων καὶ ὁρμώντων ⁶⁷⁾ ἐφ' ὅτιδήποτε τοῖς
 μὲν ἀκολουθεῖν καιρόν, τοῖς δὲ ἀκαιρίαν. τὸν
 αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῶν ἄλλων πα-
 θῶν τε καὶ πράξεων καὶ ⁶⁸⁾ διαθέσεων καὶ
¹⁸² ὁμιλιῶν καὶ ἐντεύξεων. Εἶναι δὲ τὸν καιρὸν
 μέχρι μὲν τινος διδακτόν, καὶ ⁶⁹⁾ ἀπαράλογον,
 (153) καὶ τεχνολογίαν ἐπιδεχόμενον· καθόλου δὲ καὶ
 ἀπλῶς οὐδὲν αὐτῷ τούτων ὑπάρχειν. ἀκόλου-
 θα δὲ εἶναι καὶ σχεδὸν τοιαῦτα, οἷα συμπα-
 ρέπεσθαι τῇ τοῦ καιροῦ φύσει τὴν τε ὀνομα-
 ζομένην ὥραν, καὶ τὸ πρέπον, καὶ τὸ ἀρμότ-
 τον, καὶ εἴ τι ἄλλο τυγχάνει τούτοις ὁμογε-
 νές ὄν. ἀρχὴν δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν παντὶ ἔν τι
 τῶν τιμωτάτων εἶναι ὁμοίως ἐν ἐπιστήμῃ τε,
 καὶ ἐμπειρίᾳ, καὶ ἐν γενέσει· καὶ πάλιν δύο,
 ἐν οἰκίᾳ τε, καὶ πόλει, καὶ στρατοπέδῳ, καὶ
 πᾶσι τοῖς τοιούτοις συστήμασι. δυσθεώρητον
 δ' εἶναι καὶ ⁷⁰⁾ δυσίνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύ-
 σιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημένοις. ⁷¹⁾ ἐν γὰρ ταῖς
 ἐπιστήμαις οὐ τῆς τυχεύσεως εἶναι διανοίας τὸ

67) ἐφ' ὅτιδήποτε] In Ciz. ἐφ' ὅ τι δὴ ποτε. Kiess.

68) διαθέσεων] Ex MS. pro corrupto διαθέτων. Kiess.

69) ἀπαράλογον] Ἀπὸ κοινοῦ repetendum est μέχρι τινός.
Παράλογον autem significat id, quod contingit praeter
 expectationem, vel praeter rationem; siue, quod adeo
 incertum est, ut nulli consilio humano subiaceat.
 Hinc ἀπαράλογον contra dicitur de re, quae non est
 adeo incerta, quin aliquatenus a nobis praevideri et
 consilio ad certum finem dirigi possit. Kust.

70) δυσίνοπτον] Vocem esse mendosam, quivis facile
 videt. Arcerius coniciebat, *δυσκίνητον*, vel *δυσκίνο-*
πιον; quod repudiandum. Desid. Heraldus *Animad-*

qui appetitu cupiditateque et impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem fauere, alios ab ea destitui: eandemque caeterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum et interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, et certa quadam ratione ac via et arte comprehendi posse; vniuerse autem et simpliciter praeceptorum artisque formulam respuere. Adhaerere autem illi natura veluti pedissequas quasdam, id quod elegans et concinnum dicitur, itemque decorum, congruum, et si quid aliud hisce geminum est. Pronunciabat autem insuper, quantiuis pretii esse principium; vnum quidem in vniuersitate mundi, itemque in scientia, in experientia et in generatione: duo vero in domo, in vrbe, in exercitu, et in omnibus eiusmodi compositis corporibus: naturam autem principii in praefatis omnibus cognitu perspectuque perquam difficilem esse: nam in scientiis non vulgaris ingenii haberi, ex

*vers. in Iambl. cap. IX. in fine διανοήτων vel διασύν-
στον: quorum posterius ad vestigia corruptae lectio-
nis propius accedit. Nos proxime accesserimus, si
legamus, διασύνστον: prout Iamblichum initio scri-
pisse nullus dubito. Kust. In Ciz. est δύσκοπον.
Reinesius in margine: f. δύσποτον, i. e. occultatum. Vix
dubium, quin verum sit Kusteri διασύνστον, quo
vocabulo vitur Polyb. III, 84. 2. Kiess.*

71) ἐν γὰρ] In Ciz. ἐν τε γάρ. Kiess.

καταμαθεῖν τε καὶ χρῖναι καλῶς βλέψαντας
 εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, ποῖον τούτων
 183 ἀρχή. Μεγάλην δ' εἶναι διαφορὰν, καὶ σχεδὸν
 περὶ ὅλου τε καὶ παντὸς τὸν κίνδυνον γίνε-
 σθαι, μὴ ληφθείσης ὀρθῶς τῆς ἀρχῆς. οὐδὲν
 γάρ, ὥς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἔτι τῶν μετὰ ταῦτα
 ὑγιὲς γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινῆς ἀρ-
 (184) χῆς. 72) τὸν αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῆς
 ἐτέρας ἀρχῆς· οὔτε γὰρ οἰκίαν εὖ ποτὲ ἂν οἰ-
 κισθῆναι, μὴ ὑπάρξαντος ἀληθινοῦ ἄρχοντος,
 τῆς ἀρχῆς τε 73) ἐκουσίως. ἀμφοτέρων γὰρ δεῖ
 βουλομένων τὴν ἐπιστατείαν γίνεσθαι, ὁμοίως
 τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τῶν ἀρχομένων· ὥςπερ
 καὶ τὰς μαθήσεις τὰς ὀρθῶς γινομένας 73) ἐκου-
 σίως 74) δεῖν [εἶασαν] γίνεσθαι, ἀμφοτέρων
 βουλομένων, τοῦ τε διδάσκοντος καὶ τοῦ μαν-
 θάνοντος· ἀντιτείνοντος γὰρ ὁποτέρου δῆποτε
 τῶν εἰρημένων, οὐκ ἂν ἐπιτελεσθῆναι 75) κατὰ
 τρόπον τὸ προκείμενον ἔργον. οὕτω μὲν οὖν
 τὸ πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι καλὸν εἶναι ἔδοκί-

72) τὸν αὐτὸν δ' εἶναι] In Ciz. τὸν δ' αὐτὸν εἶναι. Ibidem post οἰκίαν repetitur οὔτε, et post ἄρχοντος additur, καὶ κυριεύοντος. *Kie ss.*

75) ἐκουσίως] Ἐκουσίως lego: eaque lectio ex sequentibus satis confirmatur. *Kust.* Ex Aristoxeni opere, quod inscriptum fuit *Τὰ Πυθαγορικά Ἀποφύγματα*, Wyttenbachius in *Bibl. crit.* Vol. II. P. VIII. p. 112. fragmentum huc pertinens primus vulgavit. Sic igitur ille: „Stobaeus Tit. Inedit. περὶ παιδείας in Io. „Damasceni *Parallelis MS. Florent.*: Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικοῦ ἀποφάσεων. Ἐφασκον δὲ καὶ τὰς μαθήσεις πάσας, τῶν τε ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, τὰς μὲν

tractatione partium intellectu iudicioque recte assequi, quale earum principium sit: plurimum autem referre, et propemodum de vniuersa rerum omnium cognitione actum esse, si principium non recte comprehendatur: ignorato enim vero principio, nihil, vt simpliciter dicam, sani deinceps constitui poterit. Eodem modo se rem etiam cum principatu habere: neque enim domum, neque ciuitatem recte institui posse, nisi et verus princeps praesit, et imperium in volentes exerceat. Etenim vtrisque consentientibus, principe et subditis, imperium administrari debere: perinde, vti disciplinae quoque, si rite quis eas instituere velit, vtrisque etiam, docente et discente, volentibus id debet fieri: nam si alteruter reluctetur, nunquam, quod sub manibus est, opus ad propositum finem perueniet. Sic igitur probabat, aequae praeclarum esse, si

„ἐκονσίους ὀρθὰς τε εἶναι καὶ εἰς τέλος ἀφικνεῖσθαι· τὰς
 „δὲ ἀκονσίους φαῖλους τε (φαύλας τε, K.) καὶ ἀτελεῖς γί-
 „νεσθαι.“ Conf. Maline p. 88. Mihi potius ἐκονσίους
 legendum videtur. Ita Aristotel. Polit. III. 8. p. 125.
 ed. Schneid. ἐγίγοντο βασιλεῖς ἐκόντων. — Ante βουλο-
 μένων in Ciz. deest δὲ. Kiess.

74) δὲν [εἰῶσαν] γίν.] Vel scribendum est δὲ γίνεσθαι,
 deleta voce εἰῶσαν, vt supernacanea; vel, δὲν ᾤθησαν
 γίνεσθαι. Kust. Wytttenbachius l. c. pro εἰῶσαν legit
 ἔφασαν. Melius abest, quod etiam in marg. cod.
 Spanh. notatum. Hinc vncis inclusi. Kiess.

75) κατὰ τρόπον] Vid. ad Protrept. p. 20. Kiess.

μαζε, καὶ τὸ τοῖς διδασκάλοις ὑπακούειν·
 τεκμήριον δὲ δι' ἔργων μέγιστον ⁷⁶⁾ παρείχετο
 184 τοιοῦτον. ⁷⁷⁾ Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον,
 διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, ἀπὸ τῆς Ἰταλίας
 εἰς Δῆλον ἐκομίσθη, νοσοκομήσων τε αὐτόν,
 78) περιπετῇ γενόμενον τῷ ἰστορουμένῳ τῆς
 79) φθειριάσεως πάθει, καὶ κηδεύων αὐτόν,
 (155) ⁸⁰⁾ παρέμεινέ τε ἄχρις τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, καὶ
 τὴν ὁσίαν. ἀπεπλήρωσε περὶ τὸν αὐτοῦ καθη-
 185 γεμόνα. οὕτω περὶ πολλοῦ τὴν περὶ τὸν διδά-
 σκαλον ἐποιεῖτο σπουδὴν. Πρὸς γε μὲν τὰς
 συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ
 παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, ὥστε
 φασὶ ποτε Λύσειν προσκυνήσαντα ἐν Ἱεράς ἱερῷ
 καὶ ἐξιόντα συντυχεῖν Εὐρυφάμῳ ⁸¹⁾ Συρα-
 κουσίῳ τῶν ἐταίρων τινὶ περὶ τὰ προπύλαια
 τῆς θεοῦ εἰσιόντι. προστάξαντος δὲ τοῦ Εὐ-
 ρυφάμου προσμεῖναι αὐτόν, μέχρις ἂν καὶ
 αὐτὸς προσκυνήσας ⁸²⁾ ἐξέλθῃ, ἐδραδῆναι ἐπὶ

76) παρείχετο τοιοῦτον] Reinesius post Arcerium emen-
 dat παρείχε τὸ τοιοῦτον. Equidem malim παρείχετο τὸ
 τοιοῦτον. Kiess.

77) Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύρ.] Vide Porphyrium,
 Num. 55. et Nostrum infra, Num. 251. vbi eadem
 historia iisdem verbis narratur. Kust.

78) περιπετῇ] Sic recte MS. itemque Porphyrius et
 Noster infra, dictis locis. Prior autem Edit. corrupte
 περιπαθῇ: de quo mendo Lectorem iam dudum
 etiam monuit Salmasius ad Solinum, pag. 583. Kust.

79) φθειριάσεως] Itidem ex MS. pro φθορίσεως. Cas-
 terum Pherecydem morbo pediculari obiisse, plures

imperantibus obsequium, praeceptoribus vero faciles aures praestentur: huiusque moniti ipso opere tale specimen dedit. Ad Pherecydem enim Syrium, praeceptorem suum, ex Italia in Delum profectus est, ut ei pediculari, ut vulgo nominari solet, morbo laboranti opem ferret; inque hac cura ad mortem eius usque perduravit, defunctoque doctori suo iusta persoluit: tanti fecit studium praeceptoribus debitum. Ad pacta vero conuenta religiose seruanda ita discipulos suos formavit Pythagoras, ut referatur, Lysidem aliquando in templo Iunonis adoratione functum inter exeundum incidisse in Euryphamum Syracusanum, qui unus e grege condiscipulorum erat, quique templum ingressurus circa propylaea versabatur: hic itaque quum Lysidi praecepisset, ut se praestolaretur, donec ipse quoque, adorato numine, exiret; Lysidem in

testantur scriptores; quorum testimonia collegit Menagius ad Laert. in Pherecyde, Num. 118. *Kust.*

80) παρέμεινέ τε] Sic MS. At prior Edit. male παρέμεινέτο. *Kust.* Deinceps initio sectionis 185. pro γε μὴν legendum videtur γε μὴν. *Kiess.*

81) Συρακουσίῳ] Ciz. συρακουσίῳ. Hunc Pythagoreum Εὐρύφῃμον Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 899. latine dicere malit *Euryphemum*, quam, quomodo vulgo dicunt, *Euryphamum*. Theocriti enim Πολύφῃμον quis latine dicat *Polyphamum*? *Kiess.*

82) ἐξέλθῃ] Sic recte Ciz. Edd. Arc. et *Kust.* ἐξέλθου. *Kiess.*

τινι λιθίνῳ θάκῳ ἰδρυμένῳ αὐτόθι. ὥς δὲ
 προσκυνήσας ὁ Εὐρύφωμος καὶ ἐν τινι διανοή-
 ματι καὶ βαθυτέρᾳ καθ' ἑαυτὸν ἐννοία γενό-
 μενος δι' ἑτέρου πυλῶνος ἐκλαθόμενος ἀπηλ-
 λάγη· τό τε τῆς ἡμέρας λοιπὸν καὶ τὴν ἐπιού-
 σαν νύκτα καὶ τὸ πλέον μέρος ἔτι τῆς ἄλλης
 ἡμέρας ⁸³⁾ εἶχεν ἀτρέμας προσμένων ὁ Λύσις.
 καὶ τάχα ἂν ⁸⁴⁾ ἐπὶ πλείονα χρόνον αὐτοῦ ἦν,
 εἰ μὴ περ ἐν τῷ ὀμακοῦν τῆς ἐξῆς ἡμέρας γε-
 νόμενος ὁ Εὐρύφωμος, καὶ ἀκούσας ἐπιζητου-
 μένου πρὸς τῶν ἐταίρων τοῦ Λύσιδος, ἀνεμνή-
 σθη· καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἔτι προσμένοντα κατὰ
 (156) τὴν συνθήκην ⁸⁵⁾ ἀπήγαγε, τὴν αἰτίαν εἰπὼν
 τῆς λήθης, καὶ προσηπιθεὶς, ὅτι ταύτην δὴ μοι
 θεῶν τις ἐνῆκε, δοκίμιον ἐσομένην τῆς σῆς
 186 περὶ συνθήκας εὐσταθείας. Καὶ τὸ ἐμψύχων
 δὲ ἀπέχεσθαι ἐνομοθέτησε διὰ τε ἄλλα πολλά,
 καὶ ὥς ⁸⁶⁾ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτήδευμα. ἐθιζό-
 μενοι γὰρ μυσάττεσθαι φόνον ζώων ὥς ἄνο-
 μον καὶ παρὰ φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώ-
 τερον τὸν ἄνθρωπον ἡγούμενοι κτείνειν, οὐκ
 ἔτ' ἐπολέμουν. φόνων δὲ χορηγέτης καὶ νομο-
 θέτης ὁ πόλεμος. τούτοις γὰρ καὶ σωματο-

83) εἶχεν] Hoc εἶχεν restitui e Ciz. In edd. Arc. et Kust. legitur εἶλεν. Quod quum vitiosum esse pateret, Kusterus scribere volebat vel ἀτρέμας προσμένον ὁ Λύσις, deleta voce εἶλεν; vel, εἶχιν ἀτρέμας, προσμένων ὁ Λύσις. Hoc verum est. Kiess.

84) ἐπὶ πλείονα χρόνον] Sic recte Ciz. Antea ἐπὶ πλείονα sine substantiuo χρόνον. Kusterus scribendum censebat ἐπὶ πλείον; literam enim α ex sequenti voce τῷ πλείον adhaesisse. Kiess.

sedili quodam ex lapide ibi constructo eum opperiturum consedissee: sed Euryphamum, adoratione peracta, in profundas quasdam meditationes prolapsum, eiusque, quod cum Lyside constituerat, oblitum, per aliam portam templo excessisse: Lysidem autem, quod lucis reliquum erat, noctemque insequentem cum bona diei subsecutae parte immotum persedissee: nec finis fuisset, nisi Euryphamus postridie auditorium ingressus desiderari a condiscipulis Lysidem audiuisset: sic enim erroris sui admonitus eum ex pacto adhuc expectantem abduxit, obliuionisque suae causa commemorata adiecit, eam sibi a deorum aliquo iniectam, vt Lysidis in pactis seruandis constantia probaretur. Sanciuit insuper abstinentioniam ab animalibus, tum ob alias multas rationes, tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret: qui enim animantium caedem vt nefariam et naturae aduersam abominari adsueuerit, illum iudicabat multo magis pro iniusto habiturum esse, hominem necare, bellumque in posterum gerere; quum Mars caedium veluti praeses et legislator sit; vtpote qui

85) ἀπήγαγε] Ciz. ἐπήγαγε. Contrarium peccatum mox occurrit in verbo ἐνήκε, pro quo Ciz. habet ἀνήκε. Paulo post pro ταύτην δὲ μοι scripsi ταύτην δὴ μοι. Kiess

86) εἰρηνοποιῶν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιέοντο, quod in priore Edit. legitur. Kust.

ποιεῖται. καὶ 87) τὸ ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ἐστὶ παρακείμενον, πάντα τὰ δίκαια παραγγέλλον ἀσκεῖν, ὡς 88) ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δειχθήσεται. πέφηνεν ἄρα διὰ πάντων τούτων μεγάλην σπουδὴν περὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης ἀσκήσιν καὶ παράδοσιν εἰς ἀνθρώπους πεπονημένος Πυθαγόρας, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ἐν τοῖς λόγοις.

Κ Ε Φ. λ α.

- 187 Ἐπεται δὲ τῷ περὶ τούτων λόγῳ ὁ περὶ σωφροσύνης, ὡς τε αὐτὴν ἐπετήδευσε καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμένοις. 1) εἴρηται μὲν οὖν ἤδη (157) τὰ κοινὰ παραγγέλματα περὶ αὐτῆς, ἐν οἷς πυρὶ καὶ σιδήρῳ τὰ ἀσύμμετρα πάντα ἀποκόπτειν διώρισται. τοῦ δὲ αὐτοῦ εἶδους ἐστὶν 2) ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπάντων καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν ἀκολάστων, καὶ τὸ παρατιθέσθαι μὲν ἐν ταῖς ἐστιάσεσι τὰ ἡδέα καὶ πολυτελῆ ἐδέσματα, ἀποπέμπεσθαι δὲ αὐτὰ τοῖς οἰκέταις ἔνεκα τοῦ κολάσαι 3) μόνον τὰς ἐπιθυμίας παρατιθέμενα· καὶ τὸ χρυσὸν ἐλευθεράν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ τὰς εταίρας. καὶ 4) αἱ ἐπήρειαι δὲ αἱ τοῦ λο-

87) τὸ ζυγόν] Ita recte Ciz. Vid. Protreptic. p. 312. et 340. In Edd. Arc. et Kust. τὸν ζυγόν. Kiess.

88) ἐν τοῖς περὶ συμβόλων] Intelligit Protrepticum, in quo de Symbolis Pythagoreorum egit. Kust. Vid. ad Protrept. p. 331. Pro παραγγέλλον in Ciz. est παραγγέλλον. Kiess.

1) εἴρηται μὲν οὖν ἤδη] Supra, cap. VII. Kust.

2) ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπ.] Confer supra, Num. 68. Kust.

illis etiam alatur. Praeterea symbolum illud, stateram non esse transiliendam, ad iustitiam quoque adhortatio est; omniaque iuste agere praecipit: vti demonstrabitur, cum *de symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens prae se studium tulit Pythagoras, vt hominibus iustitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis, sequitur, vt de temperantia agamus: vbi dicendum erit, quemadmodum et ipse illam excoluerit, et familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem eius praecepta iam superius commemorata sunt, quibus omnia immoderata igne ferroque praescindenda esse definitum fuit. Eiusdem generis est abstinencia ab animalibus; itemque a cibis gulae irritamenta habentibus rationisque impediens promptitudinem et integritatem: sed et eodem pertinet, quod epulae suaues et opiparae in conuiujs apponebantur quidem, sed ad seruos mox ablegabantur, ad appetitum quippe coercendum duntaxat appositae: et quod nullam ingenuam mulierem, sed solas meretrices aurum gestare voluit. Deinde taci-

3) *μόνον*] Ciz. et Par. *μόνας*: male. Aduerbiū *μόνον* pertinet ad solum infinitiuū *κολάσαι*. *Riess*.

4) *αἱ ἐπήρεια δὲ αἱ τοῦ λογισμοῦ καὶ αἱ εἰλικρ.*] *Haec*

γισμοῦ, καὶ αἱ εἰλικρίνειαί τῶν ἐμποδιζόντων
 188 τοῦ αὐτοῦ εἶδόν εἶδους. Ἐτι δὲ ἐχεμυθία τε
 καὶ παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
 συνασκούσα, ἥ τε σύντινος ⁵⁾ καὶ ἀδιάπνευστος
 περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἀνά-
 ληψίς τε καὶ ἐξέτασις, ⁶⁾ διὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ
 ἀοινία καὶ ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοῦπνία, δόξης
 τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος
 (158) ⁷⁾ κατεξανόστασις, καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόκριτος
 πρὸς ⁸⁾ τοὺς προσήκοντας, πρὸς δὲ τοὺς ὁμί-
 λικας ἄπλαστος ὁμοιότης καὶ φιλοφροσύνη,
⁹⁾ συνεπιστασις δὲ καὶ παρόρμησις πρὸς τοὺς
 νεωτέρους φθόνου χωρίς, καὶ πάντα ὅσα τοι-
 189 αῦτα, εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ταχθήσεται. Καὶ
 ἐξ ὧν δ' Ἰππόβοτος καὶ Νεάνθης περὶ Μυλ-
 λίου καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορείων ἱστοροῦσι,

in alienum locum reiecta sunt, et adeo turbata, ut
 nec caput nec pes verae sententiae in illis appareat.
 Coniungenda enim sunt cum praecedentibus illis,
 βρωμάτων τινῶν ἀκολάστον, eademque sic scribenda,
 ταῖς ἀγρυπνίαις καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εἰλικρινεῖαις ἐμποδι-
 ζόντων. Vide Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
 occurrit. Kust. Ciz. εἰλικρίνειαί. Scaliger emendat:
 αἷς εἰλικρίνειαί αὐτοῦ ἐμποδιζονται. Kiess.

5) καὶ ἀδιάπνευστος] Schefferus de Philos. Ital. p. 115.
 vertit: *Ac ne minimo quidem spiritu proderent doctrinas.*
 Rectius Obrechtus. Locus autem hic non solum le-
 gitur supra, Num. 68. sed etiam infra, Num. 225.
 Kust. Θεωρημάτων ἀνάληψις est theorematum tractatio.
 Conf. Stephan. Thes. sub v. ἀνάληψις, tom. II. p. 561.
 Kiess.

6) διὰ τὰ αὐτὰ δὲ] Ita scripsi auctoritate Cod. Ciz. pro
 διὰ δὲ ταῖς, quae est lectio editionum Arc. et Kusteri.
 Deinceps Ciz. ἀοινία. Kiess.

turnitas, et omnibus numeris absolutum silentium, quo linguae continentia exercebatur: porro intenta et continua ruminatio et peruestigatio difficillimarum speculationum, et propter ista cibi somnique parsimonia; tum gloriae, diuitiarum, similiumque inaffectedatus contemptus; seniorum sincera et infucata reuerentia; erga pares aequalitas humanitasque non ficta; iuniorum directio et adhortamenta inuidia vacua, omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit praeterea virorum illorum continentiam, et quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam co-

7) κατεξανάστασις] Vocem hanc Lexica vulgata ignorant; nec eam temere alibi reperias. Exstat tamen etiam apud Longinum Cap. VII. Num. 6. vbi Faber existimabat, vocem illam nusquam alibi reperiri. Significat autem κατεξανάστασις proprie *animum contra aliquid insurgendi*; vel vna voce, *contemptum*, vt Obrechtus recte reddidit. Nam supra Num. 69. vox haec cum καταφρόνις iungitur. Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamuis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur. *Kust.* De verbo κατεξανιστάναι vid. Fabricius ad Sextum Empir. p. 487. *Kiess.*

8) τοὺς προσηκόντας] Scribendum videtur προήκοντας, scil. κατ' ἡλικίαν, quod aliis locis additur, at hic ex δμήλικας, quod sequitur, facile subintelligitur. Etiam Obrechtus vertit *seniores*. Pro δμήλικας Ciz. *ὁμίληκας*. *Kiess.*

9) συνεπίστασις] Supra, Num. 69. minus recte legitur, συνεπίτασις. *Kust.*

μαθεῖν ἔνεστι τὴν ἐκείνων ¹⁰⁾ τῶν ἀνδρῶν σω-
 φροσύνην, καὶ ὅπως αὐτὴν Πυθαγόρας παρέ-
 δωκε. τὸν γὰρ Διονύσιον τὸν τύραννόν ¹¹⁾ φα-
 σιν, ὡς πάντα ποιῶν οὐδενὸς αὐτῶν ἐπιτιγ-
 χανε τῆς φιλίας, φυλαττομένων καὶ περιϊστα-
 μένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ παρὰ νόμον,
 λόχον τινὰ τριάκοντα ἀνδρῶν, ἡγουμένου Εὐ-
 ρυμένους Συρακουσίου, Δίωνος ἀδελφοῦ, ἐπι-
 πέμψαι τοῖς ἀνδράσι, ¹²⁾ λοχίσοντα τὴν μετὰ-
 βασιν αὐτῶν τὴν ἀπὸ Τύραντος εἰς Μεταπόν-
 τιον εἰωθυῖαν κατὰ καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμό-
 ζοντο γὰρ πρὸς τὰς τῶν ¹³⁾ ὠρῶν μεταβολάς,
 καὶ τόπους εἰς τὰ τοιαῦτα ἐπελέγοντο ἐπιτη-
 190 δείους. ¹⁴⁾ Ἐν δὲ Φάλαις, χωρίῳ τῆς Τύραν-
 τος παραγγώδει, καθ' ὃ συνέβαινε αὐτοῖς
 (159) ἀναγκαίως τὴν ὁδοιπορίαν ¹⁵⁾ γενήσεσθαι, ἐλό-
 χα κατακρύψας τὸ πλῆθος ὃ Εὐρυμένης. ἐπει-
 δὴ δὲ οὐδὲν προειδόμενοι ἀφίκοντο οἱ ἄνδρες
 περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸν τόπον, ¹⁶⁾ ληστρι-

10) τῶν ἀνδρῶν] Ciz. τῶν ἀδελφῶν. De Neanthe Cyzi-
 ceno, qui sub Attalo librum de Pythagoreis scripsit,
 vid. Meiners. p. 231. sq. Athen. XII. 602. c. d. Kiess.

11) φασιν, ὡς πάντα] Ciz. pro his, φασὶν πάντα. Idem
 deinceps pro λόχον cum Arc. habet λόχην, et tum
 συρακουσίου. Kiess.

12) λοχίσοντα] Ciz. et Par. λοχήσαντα. Tum Ciz. εἰω-
 θυίαν. Ibidem locus τὴν μετὰβασιν — εἰωθυῖαν bis scri-
 ptus est. Kiess.

13) ὠρῶν] Ex MS. pro ὄρῶν: quod Arcerius montium
 verterat; haud parum sane a loci huius sensu aber-
 rans. Kust.

14) Ἐν δὲ Φάλαις] Sic MS. At prior Edit. corrupte

gnoscere, quae Hippobotus et Neanthes de Myllia et Timycha Pythagoreis memoriae prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, quum nihil inexpertum omitteret, non potuisse tamen vllius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; vtpote qui ingenium eius imperiosum et a legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymene Syracusano, Dionis fratre, viris immisisse, vt, quum pro more et temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in vsu quippe habebant, vt pro diuersis anni tempestatibus domicilium mutarent, et loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione conuallibus obsita, quam *Phalas*, i. e. cacumina siue apices nominabant, qua illis necessario transeundum erat, copias suas Eurymenes in insidiis collocauerat: quumque Pythagorei nihil tale metuentes circa meridiem eo peruenissent, milites, clamore

et nullo sensu, ἐν δὴ Φάλας. Kust. Scaliger, Φάλας. Obrechtus locum ita vertit, quasi Φάλας idem esset quod φάλοι. Kiess.

15) γενήσασθαι] Ita recte Ciz. Idem in Arcerii codice scriptum fuisse videtur, quum eius editio praebeat γενήσασθαι. In Kust. edit. est γίνεσθαι. Etiam in marg. Spanh. o Par. γενήσασθαι notatum est. Kiess.

16) ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες] Ciz. ληστρικοῖς αὐτοῖς ἐπαλλάξαντες. Kiess.

κῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρα-
τιῶται. οἱ δὲ ἐκταραχθέντες μετ' εὐλαβείας
ἅμα τε ¹⁷⁾ διὰ τὸ αἰφνίδιον καὶ αὐτὸ τὸ πλη-
θος (ἦσαν γὰρ αὐτοὶ σύμπαντες δέκα που τὸν
ἀριθμόν), καὶ ὅτι ἄνοπλοι πρὸς ποικίλως ὤ-
πλισμένους ¹⁸⁾ διαγωνισόμενοι ἔμελλον ἀλίσκε-
σθαι, δρόμῳ καὶ φυγῇ διασώζειν αὐτοὺς διέ-
γνωσαν, οὐδὲ τοῦτο ἀλλότριον ἀρετῆς τιθέμε-
νοι· τὴν γὰρ ἀνδρείαν ¹⁹⁾ ἤδεισαν, φευκτέων
τε καὶ ὑπομενετέων ἐπιστήμην, ὥς ἂν ²⁰⁾ ὁ ὀρ-
θὸς ὑπαγορεύῃ λόγος· καὶ ἐπιτύγχανον δὲ ἤδη
¹⁹¹ τούτου. ²¹⁾ Βαρούμενοι γὰρ τοῖς ὅπλοις ἀπε-
λείποντο ²²⁾ οἱ σὺν Εὐρυμένει τοῦ διωγμοῦ,
²³⁾ εἰ μὴ περ φεύγοντες ἐνέτυχον πεδίῳ τινὶ
κυσάμοις ἐσπαρμένῳ καὶ τεθηλότι ἱκανῶς· καὶ
μὴ βουλόμενοι δόγμα παραβαίνειν, τὸ κελεῦον,
κυσάμων μὴ θιγγάνειν, ἔστησαν, καὶ ὑπ' ἀνάγκης
λίθοις καὶ ξύλοις καὶ προστυχοῦσιν ἕκα-
στος μέχρι τοσοῦτου ἡμύνοντο τοὺς διώκον-
τας, μέχρι τινὰς αὐτῶν μὲν ἀνηρηκέναι, πολ-

¹⁷⁾ διὰ τὸ αἰφνίδιον] In cod. Ciz. vt in Arc. edit.
deest διὰ, idemque codex post δέκα non habet που.
Kiess.

¹⁸⁾ διαγωνισόμενοι] Ciz. διαγωνισάμενοι (cum edit. Arc.)
ἔμελλον. Idem deinceps αὐτοὺς pro αὐτοῖς. Kiess.

¹⁹⁾ ἤδεισαν] Ita scripsi e Ciz. pro ἤδη, quod habent
edd. Arc. et Kust. Illam veram lectionem etiam
Obrechtus expressit, qui cetera paulo licentius tracta-
vit. Deinceps Ciz. φευκτέων — ὑπομενετέων ἐπιστήμην.
E Par. in marg. Spanh. pro ἤδη notatum est εἶδη. Kiess.

²⁰⁾ ὁ ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ] Sic dedi e Ciz. Nam in ed.
Arc. est ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ, et in Kuster. ὀρθὸς ὑπαγο-

edito, latronum more in eos irruerunt. Illi vero re improuisa, numeroque insidiantium, (nam ipsi non amplius decem erant,) in metum terroremque coniecti, ac se facile captum iri rati, quod inermes aduersus perarmatos pugnaturi essent, cursu fuga-que sibi consulere decreuerunt, minime id a virtute alienum existimantes; quippe qui probe nouerant, fortitudinem fugiendorum et sustinendorum, prout recta ratio dictaverit, scientiam esse. Nec cesserat infelicit-ter consilium; siquidem Eurymenis milites armis graues fugientibus segnius instabant: nisi ad campum fabis consitum affatinque iam florentem peruenissent. Tum enim dogma illud, quod fabas attingere vetabat, violare abnuentes, pedem fixerunt, et necessitate compulsi lapidibus, fustibus, et aliis, quaecunque prae manibus erant, tam- diu se contra hostes defenderunt, donec quidam ex ipsis caesi, plures vulnerati, de-

γενοι, vtraque omittente articulum, qui hic quidem necessarius est, et a proximo δ facile potuit deuorari.
Kiess.

21) Βαρούμενοι] Ita Kust. et Ciz. In Arc. est βαρδμενοι.
Scal. βαρνόμενοι. Forsitan legendum βεβαρημένοι.
Kiess.

22) οἱ σὺν Εὐρυμένει] Sic recte MS. pro corrupto οἱ συνευόμενοι, quod prior Edit. habet. *Kust.*

23) εἰ μὴ περ φεύγοντες] Prior Editio habet, εἰ μὴ περιφεύγοντες. At nos repraesentauimus hic lectionem codicis MS. *Kust.*

λους δὲ τετραυματικένας. πάντας μὲν ὑπὸ τῶν
 (160) δορυφόρων ἀναιρεθῆναι, καὶ μηδένα τοπαρά-
 παν ζωγρηθῆναι, ἀλλὰ πρὸ τούτων θάνατον
 192 ἀσμενίσαι κατὰ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. Ἐν
 συγχύσει δὲ πολλῇ τὸν τε Εὐρυμένην καὶ τοὺς
 σὺν αὐτῷ 24) καὶ οὐ τῇ τυχούσῃ γενέσθαι, εἰ
 μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀγάγοιεν τῷ πέμψαντι Διο-
 νυσίῳ, εἰς αὐτὸ μόνον τοῦτο προτρεψαμένῳ
 αὐτοῖς. 25) γῆς οὖν ἐπαμήσαντες τοῖς πεδοῦσι,
 καὶ ἡρώων 26) πολυάνδριον ἐπιχώσαντες αὐτό-
 θι, ὑπέστρεφον. εἴτα αὐτοῖς ἀπῆντησε 27) Μυλ-
 λίας Κροτωνιάτης καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία,
 γυνὴ αὐτοῦ, ἀπολελειμμένοι τοῦ πλήθους, ὅτι
 ἔγκυος οὖσα ἢ Τιμύχα τὸν δέκατον ἤδη μῆνα
 εἶχε καὶ σχολαίως διὰ τοῦτο ἐβάδιζε. τούτους
 δὲ ζωγρήσαντες ἀσμενοὶ πρὸς τὸν τύραννον
 ἤγαγον, μετὰ πάσης κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας
 193 διασώσαντες. Ὁ δὲ περὶ τῶν γεγονότων δια-
 πυθόμενος καὶ σφόδρα 28) ἀθυμήσας ἔφαιεν·
 Ἀλλ' ὑμεῖς γε, εἶπεν, ὑπὲρ πάντων τῆς ἀξίας
 τεύξεσθε παρ' ἐμοῦ τιμῆς, εἴ μοι 29) συμβα-
 σιλεῦσαι θελήσετε. τοῦ δὲ Μυλλίου καὶ τῆς

24) καὶ οὐ τῇ τυχούσῃ] In Ciz. deest καί. Ibidem
 deinceps scribitur, εἰ μὴ δὲ ἓνα. Kiess.

25) γῆς] Reinesius corrigit γῆν, sive causa. De for-
 mula ἐπαμήσασθαι γῆν conf. Doruill. ad Chariton. p.
 422. Ed. Lips. Kiess.

26) πολυάνδριον] De hoc vocabulo conf. Perizonius ad
 Aelian. V. H. XII. 21. p. 132. ed. Kühn. Irmisch.
 ad Herodian. lib. IV. cap. IX. p. 956. et qui laudan-
 tur in Indice Aesopi Fabul. edit. Heusing. 1810. Kiess.

nique omnes a satellitibus interfecti sunt: neque enim vllus eorum viuus capi sustinuit, sed omnes secundum sectae suae regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes eiusque satellites valde conturbati erant, quod ne vnum quidem ad Dionysium adducere possent, quum tamen in hunc vnice finem a tyranno missi essent. Terra itaque caesis iniecta, communique tumulto iis ibidem extructo, domum ire parabant, quum iis forte obuui facti sunt Myllias Crotoniates et Timycha Lacaena, vxor eius, quos reliqua multitudo a tergo reliquerat, quia Timycha iam decem mensibus grauida tardius incederet. Hos igitur viuos in potestatem redactos ad tyrannum laeti deduxerunt, nullo studio curaue ommissa, quo illos incolumes conseruarent. Dionysius autem, cognito, quod acciderat, grauem moerorem prae se tulit: Vos vero, ait ad Mylliam et Timycham, prae omnibus dignos a me honores consequemini, si in regni consortium mecum venire volueritis. quae pro-

27) *Μύλλιας*] Ciz. *μύλλας*. Idem paulo post *ἔγγυος* pro *ἔγγυος*. *Kiess.*

28) *ἀθυμήσας ἔφαιεν*] Lego, *ἀθυμήσας, ὡς ἐφαίνετο*. *Kust.* In cod. Ciz. et edit. Arc. est *ἐνέφαιεν*. Quare vera lectio videtur esse, *ὡς ἐνέφαιεν*. Nam *ἐμφαίνει*, vt constat, intransitiue vsurpatur. *Kiess.*

29) *συμβασιλεύσαι*] In Ciz. *συμβουλεύσαι*, quod illi vel praeferendum videtur. *Kiess.*

Τιμύχας πρὸς πάντα, ἃ ³⁰⁾ ἐπηγγέλλετο, ἀνα-
νεύοντων· ἀλλὰ ἔν γέ με, ἔφη, διδάξαντες,
μετὰ τῆς ἐπιβαλλούσης προπομπῆς διασώζεσθαι.
πυθόμενον δὲ τοῦ Μυλλίου, καὶ τί ποτ' ἐστίν,
(161) ὃ μαθεῖν προθυμεῖται· ἐκείνο, εἶπεν ὁ Διο-
νύσιος, τίς ἢ αἰτία, δι' ἣν οἱ ἐταῖροί σου ἀ-
ποθανεῖν μᾶλλον εἴλοντο, ἢ κυάμους πατή-
σαι; καὶ ὁ Μυλλίας εὐθύς· ἀλλ' ἐκείνοι μὲν,
εἶπεν, ὑπέμειναν, ἵνα μὴ κυάμους πατήσωσιν,
ἀποθανεῖν· ἐγὼ δὲ αἰροῦμαι, ἵνα τούτου σοι
τὴν αἰτίαν μὴ ἐξεῖπω, ³¹⁾ κυάμους μᾶλλον
194 πατήσαι. Καταπλαγέντος δὲ τοῦ Διονυσίου
καὶ μεταστῆσαι κελεύσαντος αὐτὸν σὺν βίᾳ,
βασάνους δὲ ἐπιφέρειν τῇ Τιμύχᾳ προστάτον-
τος· ἐνόμιζε γιέρ, ἵτε γυναικὰ τε οὖσαν καὶ
³²⁾ ἔπογκον, ἐρήμην δὲ τοῦ ἀνδρός, ῥαδίως
τοῦτο ἐκλαλήσειν φόβῳ τῶν βασάνων· ἡ γεν-
ναία δὲ ³³⁾ συμβρούξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς
ὀδόντας καὶ ἀποκόψασα αὐτὴν προσέπτυσε τῷ
τυράννῳ, ἐμφαίνουσα, ὅτι, εἰ καὶ ὑπὸ τῶν
βασάνων τὸ θῆλυ αὐτῆς νικηθὲν συναναγκα-

30) ἐπηγγέλλετο] Ita Arc. In Ciz. ἐπηγγέλλετο. In Kust.
edit. vitio typographico ἐπιγγέλλετο. Pro πρὸς πάντα,
quod praecedat, in Par. est πρὸς ταῦτα. Kiess.

31) κυάμους] Ciz. κύαμον. Kiess.

32) ἔπογκον] In Ciz. ἐπ' ὄγκον. Illud adiectivum prae-
ter hunc locum non videtur occurrere. Kiess. [Du-
biae mihi fidei videtur: neque ausim ex h. l. in Lexica
referre. Facile enim suspiceris scribendum εἶναι ἔγκον,
coll. Bastii Comm. Pal. p. 736. Schaefer.]

33) συμβρούξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς ὀδ.] Historiam
hanc respexit Sanctus Ambrosius, lib. II. de Virginit.

missa quum illi respuissent; at vnum saltém si me docueritis, inquit Dionysius, incolumes dato sufficienti praesidio dimittam: interroganteque Myllia, quid tandem esset, quod tantopere discere aueret; hoc, subiecit tyrannus, cur socii tui mori maluerint, quam fabas calcare? at ego, regessit e vestigio Myllias, malim fabas calcare, quam causam huius rei prodere. Quo responso percussus Dionysius Mylliam e conspectu abripi, Timychae vero tormenta adinoueri iussit, ratus, eam, utpote mulierem, et gravidam, et a marito destitutam, facilius illud metu tormentorum indicaturam esse: sed virago illa dentibus linguam mordicus correptam abscidit, et in tyrannum expuit; eoque illi demonstraui, licet sexus eius muliebris tormentis succumbens tacendum

cap. 4. his verbis: *Pythagorica quaedam, una ex virginibus, celebratur fabula, cum a tyranno cogeretur secretum prodere, ne quid in se ad extorquendam confessionem vel tormentis liceret, morsu linguam abscidisse, atque in tyranni faciem despuisse: ut, qui interrogandi finem non faciebat, non haberet, quam interrogaret.* Hunc locum acceptum refero Aegidio Menagio, qui eum obseruauerat in *Historia Mulierum Philosopharum*, ubi de Timycha agit. Apud eum plura vide. Caeterum pro *συμβούσια*, quod ex cod. MS. reuocauimus, prior Edit. male habet *συμβύσια*: quod Arcerius infeliciter in *συμπύσια* mutandum censebat. *Kust.* Post *ἡ γενναία* Ciz. cum Arc. de omittit. Sed nolui delere, quum hic particulae *δε* post parentheses vsus satis sit frequens. Pro *τὸ θῆλυ* Ciz. *τῇ θῆλυ*. *Kiess.*

σθεῖν τῶν ἐχεμυθουμένων τι ἀνακαλύψαι, τὸ μὴν ὑπηρετῆσον ³⁴⁾ ἐκποδὼν ὑπ' αὐτῆς περιέκοπται. οὕτως ³⁵⁾ δυσκατάθετοι πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικὰ τυγ-
¹⁹⁵ χάνοιεν. Παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ τὰ περι-
⁽¹⁶²⁾ τῆς διωπῆς ἣν παραγγέλματα, φέροντα εἰς σωφροσύνης ἄσκησιν. πάντων γὰρ χαλεπώτατόν ἐστιν ἐγκρατευμάτων τὸ γλώττης κρατεῖν. τῆς αὐτῆς δὲ ἀρετῆς ἐστὶ καὶ τὸ πείσαι Κροτωνιά-
 τας ἀπέχεσθαι τῆς ³⁶⁾ ἀθύτου καὶ νόθης πρὸς τὰς παλλακίδας συνουσίας. καὶ ἔτι ἡ διὰ τῆς μουσικῆς ἐπανάρθωσις, ³⁷⁾ δι' ἧς καὶ τὸ οἰστρομημένον μεράκιον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς σωφροσύνην μετέδθησε. καὶ ἡ τῆς ὕβρεως δὲ ἀπάγουσα παραίνεσις εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν
¹⁹⁶ ἀνήκει. Καὶ ταῦτα δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθαγορείοις Πυθαγόρας, ὧν αἴτιος αὐτὸς ἦν.
³⁸⁾ προσεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὥς ἂν ἐπὶ

³⁴⁾ ἐκποδὼν] Sic pro ἐκ ποδῶν scripsi. Περιέκοπται autem pro περιέκρυπται, quod in Arc. edit. legitur, iam Kust. e MS. receperat. Kiess.

³⁵⁾ δυσκατάθετοι] Operam hic ludit Arcerius, qui vocem hanc, quae vtiq̄ue recte se habet, in δυσκάθετοι mutandam censet. Kust.

³⁶⁾ ἀθύτου] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, et in ἀθέτου mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperiasse, ταῖς γὰρ μνησταῖς συνοικεῖν μέλλοντες ἔθνον, ταῖς παλλακίαι δέ, οὐδαμῶς. (Idem scholion etiam in margine codicis Ciz. adnotatum est. Kiess.) Verum vtiq̄ue scholiastes ille dicit. Nam nullae nuptiae legitimae et solennes olim absque sacrificiis celebrabantur.

aliquid euulgare adigeretur, ministram tamen loquendi a se e medio sublatam praecisamque esse. Adeo difficulter ad admit- tendas extraneas, imo regias etiam amicitias, adduci se passi sunt. Consimilia hisce silen- tii etiam praecepta fuerunt, quae ad exer- cendam continentiam ducebant: cuius nimi- rum difficillimum genus est, linguam mode- rari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit, ut a profano et spurio pellicum commercio se abstinerent: item, quod musices benefi- cio adolescentem amoris oestro percitum emendauit, et ad sanam mentem traduxit: sed et dehortatio a lasciuiâ in eandem vir- tutem incidit. Atque haec suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum pri- mus effector esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu

Hinc *Θύειν γάμους* apud Aelian. *Var. Hist.* VIII. 7. nuptias solenniter celebrare significat: et apud Suidam *ἄθυτοι γάμοι* appellantur nuptiae illegitimae et absque sacris contractae. *Kust.* De verbo *Θύειν*, quod in hac locutione simpliciter est sacrificiis aliisque sacris ritibus celebrare, vide Beckium ad Aristoph. *Av.* 992. Vol. V. p. 516. *Kiess.*

37) *δε' ἧς καὶ τὸ οἰστρομένον μείρ.*] Historia, ad quam hic respicit Iamblichus, narratur supra, Num. 112. *Kust.* In Ciz. *οἰστρομένον*. Ibidem paulo post deest *ἀρετὴν*. *Kiess.*

38) *προεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὥς ἂν ἐπὶ*] Scri- bendum est, *προεῖχον γὰρ οὕτως τοῖς σώμασι, ὥς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακρίναιτο*. Confer cum hoc loco Por-

τῶν αὐτῶν δαίκεινται, καὶ μὴ ποτὲ 39) μὲν
 (163) ῥικνά, ποτὲ δὲ πολύσαρκα· ἀνωμάλου γὰρ
 βίου τοῦτο ὄντο εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ ὡσαύ-
 τως καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν οὐχ ὅτε μὲν ἰλα-
 ροί, ὅτε δὲ κατηφεῖς, ἀλλὰ ἐφ' ὁμαλοῦ πρᾶως
 χαίροντες. διεκρούοντο δὲ ὀργάς, ἀθυμίας,
 ταραχάς. καὶ ἦν αὐτοῖς παράγγελμα, 40) ὡς
 οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ἀ-
 προσδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλ-
 λά πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐ-
 τοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δὲ ποτε αὐτοῖς συμβαίῃ
 ἢ ὀργή, ἢ λύπη, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδᾶν
 ἀπηλλάττοντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενό-
 μενος ἐπειρᾶτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεύειν
 197 τὸ πάθος. Λέγεται δὲ καὶ τάδε περὶ τῶν Πυ-
 θαγορείων, ὡς οὔτε οἰκέτην ἐκύλασεν 41) οὐδεὶς
 αὐτῶν ὑπὸ ὀργῆς ἐχόμενος, οὔτε τῶν ἐλευθέ-

phyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis, refert. Kust. Pro δαίκεινται in Ciz. est διακίηται, in Par. διαλέλεκται. Scaliger legit διακίηται. Priora Reinesius ita scribit: εἶχον γὰρ οὕτω πρὸς τὰ σώματα. Rittershus. p. 91. locum ita legit et interpungit: προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν δια-
 κίωνται, καὶ μὴ ποτὲ μὲν ῥικνά, ποτὲ δὲ πολύσαρκα. Hanc Rittershusii rationem equidem ita probō, ut legendum censeam, προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς αἰεὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακίηται. Vocabulum αἰεὶ propter ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ, necessarium est. Kiess.

39) μὲν ῥικνά] Sic recte codex MS. At prior Edit. vitiose, μερμνά: quod Arcerius bona fide sollicita verterat. ῥικνά autem hic significat, macilenta: quod vel ex opposito ei πολύσαρκα patet. Hinc obiter emendo Hesychium v. ῥικνοί, apud quem pro ἰκανοί σαφὲς,

permanerent; non vero iam quidem macilentia, alio vero tempore obesa essent: hoc enim vitae inaequalis signum habebant. Eodem modo sibi constabant animo; neque modo hilares, modo tristes erant; sed velut ad perpendiculum aequabiliter leniterque laetabantur: iras vero, et animi deiectionem, atque perturbationes procul habebant; eratque illis inter praecepta, sapientes nihil eorum non expectare debere, quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt. Quodsi quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quippiam huiusmodi alicui superuenisset, e medio se proripiebant, et pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere et sanare conabatur. Ista quoque de Pythagoreis feruntur, neminem illorum iratum, vel seruum verberibus mulctauisse, vel liberum hominem verbis corripuisse, sed

legendum est addita negatione, οὐχ ἔκαυοι σαφῆς. Miror autem, ut et hoc obiter moneam, Henr. Stephanum in *Thesaurō* suo vocem ἄνθρωπος, et inde deriuata, prorsus omisisse: cum tamen vsus eius satis frequens sit apud veteres scriptores. *Kust.* Pro ποτὶ δὲ Ciz. cum Arc. ὅτε δέ. Deinceps Ciz. pro ὅτε μὲν habet οὐ μὲν. *Kiess.*

40) ὡς οὐδὲν δέ τῶν ἀνθρώπων. συμπτ.] Haec leguntur etiam infra, Num. 224. vsque ad verba illa, ἰατρικὴν τὸ πάθος. *Kust.* Pro αὐτοῖς συμβαίη Ciz. cum Arc. αὐτῷ συμβαίη. Idem Ciz. ὁρῶν pro ὁρῇ. Deinceps e Ciz. scripsi ἐκποδῶν pro ἐκ ποδῶν, quae est scriptura editionum Arcerii et Kusteri. *Kiess.*

41) οὐδεὶς] Ciz. οὐθαίς. *Kiess.*

ρων ἐνουθέτησέ τινα· ἄλλ' ἀνέμενεν ἕκαστος
 τὴν τῆς διανοίας ἀποκατάστασιν. ἐκάλουν δὲ
 42) τὸ νουθετεῖν, παιδαριτῶν. ἐποιοῦντο γὰρ
 τὴν ἀναμονὴν, σιωπῇ χρώμενοι καὶ ἡσυχίᾳ.
 43) Σπίνθαρος γοῦν διηγεῖτο πολλὰ καὶ περὶ Ἀρ-
 χύτου Ταραντίνου, ὅτι, διὰ χρόνου τινὸς εἰς
 ἀγρὸν ἀφικόμενος, 44) ἐκ στρατείας νεωστὶ
 (164) παραγεγονώς, ἦν ἐστρατεύσατο ἡ πόλις εἰς
 45) Μεσσηνίους, ὥς εἶδε τὸν τε ἐπίτροπον καὶ
 τοὺς ἄλλους οἰκέτας οὐκ εὖ τῶν περὶ τὴν
 γεωργίαν ἐπιμελείας πεποιημένους, ἀλλὰ με-
 γάλῃ τινὶ κεχρημένους ὀλιγωρίας ὑπερβολῇ,
 46) ὀργισθεῖς τε καὶ ἀγανακτήσας οὕτως, ὥς
 ἂν ἐκεῖνος, εἶπεν, ὥς ἔοικε, πρὸς τοὺς οἰκέ-
 τας, ὅτι εὐτυχοῦσιν, ὅτι 47) αὐτοῖς ὠργισται·
 εἰ γὰρ μὴ τοῦτο συμβεβηκὸς ἦν, οὐκ ἂν ποτε
 αὐτοὺς ἀθῶους γενέσθαι, τηλικαῦτα ἡμαρτη-

42) τὸ νουθετεῖν, παιδαριτῶν] Sic locum hunc scri-
 bendum esse recte monuit Schefferus *de Philos. Ital.*
 cap. XIV. in fine. Ante enim legebatur, τὸν νουθε-
 τῆν, παιδαριτῶν. Conferendus est autem cum hoc
 loco Noster supra, Num. 101. et infra, Num. 230.
 vbi pariter docemur, τὰς νουθετήσεις a Pythagoreis
 olim dictas fuisse, παιδαριτάσεις. Kust.

43) Σπίνθαρος] De Spintharo, Aristoxeni patre, vid.
 Mahne pag. 8. sqq. Idem vir doctus non dubitat,
 quin ea loca, vbi Spinthari huius mentio sit, ex
 Aristoxeni scriptis sint desumpta, veluti haec sectio
 197. Adde eundem Mahnium p. 47. sq. Kiess.

44) ἐκ στρατείας] Sic scripsi, monente etiam Mahnio
 pag. 47. pro στρατιᾶς. In Arc. edit. erat καὶ στρατιᾶς.
 Conf. Doruill. ad Charit. p. 530. Kiess.

45) Μεσσηνίους] Ciz. cum Arc. μεσσηνίους. Kiess.

quemque expectauisse, donec sibi animus ad tranquillum statum rediisset. Vocabant autem castigare verbis *παιδαριᾶν*, i. e. disciplina instruere. Ceterum cum silentio et tranquillitate patientiae litabant: vnde et Spintharus subinde de Archyta Tarentino referebat, eum, quum post aliquod temporis interuallum a bello redux, quod Tarentini contra Messenios ductu eius gesserant, rus suum reuiseret, et villicum cum cetera familia rem rusticam non, vt par erat, diligenter, sed extreme supina negligentia curasse animaduerneret, tanta ira indignationeque correptum, quantam ille conciperet, seruis, vt par erat, dixisse, bene cum illis agi, quod ipsis iratus sit; alias tam grauium admissorum condigna supplicia luituros esse.

46) *ὀργισθεὶς τε κ. τ. λ.*] Locus corruptus ita corrigatur, si legamus: *ὀργισθεὶς τε οὕτως ὥς ἂν ἐκείνος, ἡγανάκτησεν*, ὥς ἔοικεν, εἰπὼν πρὸς τοὺς οἰκέτας κ. τ. λ. atque iram concipiens, eam nimirum iram, quam tantae virtutis homo concipiat, indignatus est, vt par erat, ita reprehendens seruos verbis, etc. Ita Wytteubach. in Mahnii diatr. de Aristoxeno, p. 48. At veram huius loci lectionem seruauit codex Ciz., *καὶ ἀγανακτήσας* pro *ἡγανάκτησεν*, quod antea legebatur. *Εἶπεν* pendet ex *ὅτι*, et verba *ὀργισθεὶς τε καὶ ἀγανακτήσας οὕτως, ὥς ἂν ἐκείνος*, hanc vim habent: tanta ira et indignatione concepta, quantam talis vir concipiat. — In antecedentibus pro *τῶν περὶ* in edit. Arc. est *τῆς περὶ*, de quo Scaliger fecit *τὰς περὶ*. Kiess.

47) *αὐτοῖς*] Ciz. *αὐτοὺς*. Idem deinceps hoc ordine, *εἰ μὴ γάρ*. Kiess.

198 κώτας. Ἐφη δὲ λέγεσθαι καὶ περὶ 48) Κλεινίου
 τοιαῦτά τινα. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀναβάλλεσθαι
 πάσας νοουθετίσεις τε καὶ κολάσεις εἰς τὴν τῆς
 διανοίας ἀποκατάστασιν. οἷκτων δὲ καὶ δα-
 κρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰργεσθαι
 τοὺς ἄνδρας· οὔτε δὲ κέρδος, οὔτε ἐπιθυμίαν,
 οὔτε ὀργήν, οὔτε φιλοτιμίαν, οὔτε ἄλλο οὐ-
 δὲν τῶν τοιούτων αἴτιον γίνεσθαι διαφορᾶς·
 ἀλλὰ πάντας τοὺς Πυθαγορείους οὕτως ἔχειν
 πρὸς ἀλλήλους, ὥς ἂν πατὴρ σπουδαῖος πρὸς
 τέκνα 49) σχοίη. καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα
 50) Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τε καὶ ἀποκαλεῖν,
 καὶ μηδεμίαν περιποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ
 τῶν εὐρισκομένων, εἰ μὴ πού τι σπάνιον. πά-
 νυ γὰρ δὴ τινὲς εἰσὶν ὀλίγοι, ὧν ἴδια γνωρί-
 199 ζεται ὑπομνήματα. Θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς
 (165) φυλακῆς ἀκρίβεια. 51) ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς
 ἐτῶν οὐδεὶς οὐδενὶ φαίνεται τῶν Πυθαγορείων
 ὑπομνημάτων 52) περιτετευχῶς πρὸ τῆς Φιλο-
 λάου ἡλικίας. ἀλλ' 53) οὗτος πρῶτος ἐξήνεγκε

48) Κλεινίου] De hoc Clinia, Tarentino, egregio per-
 turbationum animi sui moderatore, vid. Mahnii diatr.
 p. 89. Kiess.

49) σχοίη] Sic MS. pro ἐχοίη. Kust.

50) Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τε κ.] Confer Nostrum su-
 pra, Num. 158. et Scheffer. de Philos. Ital. p. 132.
 Caeterum pro ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀπολαλεῖν.
 Kust. Etiam in Ciz. est ἀπολαλεῖν. Ad ἀποκαλεῖν
 subintellige αὐτοῦ. Kiess.

51) ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς ἐτ.] Vide Schefferum lo-
 co laudato; itemque Sam. Tennulium ad Iamblich.
 in Nicom. pag. 72. 73. et Ioh. Alb. Fabricium in
 Biblioth. Graeca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454. Kust.

Similia etiam de Clinia tradi ait: nam et illum omnes castigationes punctionesque distulisse, donec mentem in tranquillum statum restitutam haberet. Praeterea memorant, viros istos a lamentis, ploratu, et id genus omnibus sibi temperare; et nec lucrispe, nec cupiditate, nec ira, nec ambitione, aut alio quopiam simili affectu ad contendendum inter se abripi: sed omnes Pythagoreos ita erga se inuicem affectos esse, vt bonum patrem erga liberos suos. Egregium etiam fuit, quod cuncta Pythagorae adscribebant attribuebantque, nec vllam sibi, nisi admodum raro, ab inuentis suis gloriam vindicabant: pauci enim sunt, quorum propria opera celebrantur. Admireris etiam merito, quod id adeo accurate custodiuerint, vt per tot secula nemo reperiatur in vllum Pythagoreorum commentarium incidisse ante Philolai tempora. Hic enim pri-

52) περιτετευχώς] Sic MS. Antea vero male, περιτετευχώς. Kust. Bentleius in Resp. ad C. Boyl. p. 201. corrigit περιτετευχέναι, ignorans librorum lectionem περιτετευχώς. Scaliger emendabat περιτετευχώς. Antea Ciz. cum Arc. οὐθεις οὐδενί. Kiess.

53) οὗτος πρῶτος ἐξήνεγκε τὰ θρ.] Ad rem faciunt illa Laertiana in Pythagor. Num. 15. Μέχρι δὲ Φιλολάου οὐκ ἦν τι γινῶναι Πυθαγόρειον δόγμα. Οὗτος δὲ μόνος ἐξήνεγκε τὰ διαβόητα τρία βιβλία, ἃ Πλάτων ἐπίστευεν ἑκατὸν μῶν ἐωρηθῆναι. Confer Menagium ad Laertium in Philolao, Num. 85. et Sam. Tennül. ad Iamblich. in Nicom. pag. 199. Kust. De Philolai facto

τὰ θρυλλούμενα ταῦτα τρία ⁵⁴⁾ βιβλία, ἃ λέγεται Δίων ὁ Συρακούσιος ἑκατὸν μνῶν πρί-
 ασθαι, Πλάτωνος κελεύσαντος, εἰς πενίαν τινὰ
 μεγάλην τε καὶ ἰσχυράν ⁵⁵⁾ ἀφικομένου τοῦ
 Φιλολάου· ἐπειδὴ καὶ ⁵⁶⁾ αὐτὸς ἦν ἀπὸ συγ-
 γενείας τῶν Πυθαγορείων, καὶ διὰ τοῦτο με-
 200 τέλαβε τῶν βιβλίων. Περὶ δὲ δόξης τάδε
⁵⁷⁾ φασὶ λέγειν αὐτούς. ἀνόητον μὲν εἶναι καὶ
 τὸ πάση καὶ παντὸς δόξῃ προσέχειν, καὶ μά-
 λιστα τὸ τῇ παρὰ τῶν πολλῶν γινομένη. τὸ
 γὰρ καλῶς ὑπολαμβάνειν τε καὶ δοξάζειν ὀλί-
 γοις ὑπάρχειν. δῆλον γάρ, ὅτι περὶ τοὺς εἰ-
 δύτας τοῦτο ⁵⁸⁾ γίνεται· οὗτοι δὲ εἰσὶν ὀλίγοι.
 ὥστε δῆλον, ὅτι οὐκ ἂν ⁵⁹⁾ διατείνουσι εἰς τοὺς
 πολλοὺς ἢ τοιαύτη δύναμις. ἀνόητον δ' εἶναι
 καὶ πάσης ὑπολήψεώς τε καὶ δόξης καταφρο-
 (166) νεῖν. συμβήσεται γάρ, ἀμαθῇ τε καὶ ἀνεπα-
 νόρθωτον εἶναι τὸν οὕτω διακείμενον. ἀναγ-
 καῖον ⁶⁰⁾ δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπιστήμονι μαν-

adde Tennemann. Gesch. d. Phil. Bd. I. p. 145. sq.
 — In Arc. edit. est ἀλλ' οὐ, pro quo Rittershusius ad
 Porphy. p. 85. ὅς, deletο ἀλλ', scribit: minus bene.
Kiess.

54) βιβλία, ἃ λέγεται Δίων ὁ Συρακούσιος] Par. βιβλία
 Δίων ὁ Συρ. ἃ λέγεται. In Ciz. συρακούσιος. *Kiess.*

55) ἀφικομένου] Ita scripsi cum Rittershusio, idemque
 videtur lectum esse in Arcerii codice: nam huius editio
 habet ἀφικνουμένου. At Ciz. cum Kustero ἀφικνουμένου.
Kiess.

56) αὐτὸς] Id est, Philolaus; non vero, ut Arcerius
 existimabat, Dion. *Kust.* Arcerii errorem notavit
 etiam Rittershusius l. c. Deinceps Ciz. ἀπὸ τῆς συγγε-
 νείας. *Kiess.*

mus celebratos illos tres libros euulgauit, quos Dio Syracusanus Platoni id flagitanti centum minis emisse dicitur: inciderat enim in magnam grauemque paupertatem Philolaus; et quia cum Pythagoreis necessitudine iunctus erat, ideo librorum istorum particeps factus est. De fama et gloria ista dicuntur tradidisse: insipientis esse, omnem vndique opinionis auram captare, praesertim quae a promiscuo vulgo proficiscitur: nam paucis contingere, vt recte de quopiam sentiant opinenturque: quin apertum esse, id intelligentibus tantum competere: horum autem perexiguum esse numerum: indeque manifestum fieri, istam facultatem ad multitudinem se minime extendere. Sed et illum insipienter agere, qui omnem de se opinionem famamque contemnat: qui enim eo animo sit, illum rudem et inemendabilem mansurum. Necesse autem esse, vt is qui ignarus est, se ad discenda quae

57) *φασί*] Ciz. *φησί*. Idem deinceps cum Par. pro *ἀρόητον*, quae est Kusteri et Arcerii lectio, praebet *ἀρόητον*: quod quum melius conveniat verbis, quae sequuntur, *ἀρόητον δ' εἶναι*, reposuimus. *Kiess.*

58) *γίνεται*] Ciz. et Par. *γίνεσθαι*. *Kiess.*

59) *διατείνου*] Optatum pro indicatio *διατείνει*, quem habent editiones Arc. et Kust., e cdd. Ciz. et Par. restitui. *Kiess.*

60) *δὲ εἶναι*] Ciz. *δ' εἶναι*. Tum Par. *τῷ μὴ ἀντιστήμονι*, et Ciz. *ἀγροῦ* pro *ἀγροῶν τε*. *Kiess.*

θάνατον, ἃ τυγχάνει ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ ἐπιστάμενος· τῷ δὲ μανθάνοντι προσέχειν τῇ τοῦ ἐπισταμένου τε καὶ διδάξαι δυναμένου ὑπολή-
 201 πτει τε καὶ δόξῃ. ⁶¹⁾ Καθόλου δὲ εἰπεῖν, ἀναγκαῖον εἶναι τοὺς σωθησομένους τῶν νέων προσέχειν ταῖς τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ καλῶς βεβιωκότων ὑπολήψεσι τε καὶ δόξαις. ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναι τινὰς ἡλικίας ⁶²⁾ ἐνδεδασμένας (οὕτω γὰρ καὶ λέγειν αὐτοῖς φασιν), ἃς οὐκ εἶναι τοῦ τυχόντος πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι. ἐκκρούεσθαι γὰρ αὐτὰς ὑπ' ἀλλήλων, ἐάν τις μὴ καλῶς τε καὶ ὀρθῶς ἄγῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ γενετῆς. δεῖ οὖν τῆς τοῦ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος ⁶³⁾ γινομένης καὶ ἀνδρικῆς πολὺ εἶναι μέρος τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ νεανίσκου ἡλικίαν· ὡσαύτως δὲ καὶ τῆς τοῦ νεανίσκου ἐπιμελείας τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρικῆς καὶ σώφρονος γινομένης, πολὺ εἶναι μέρος ⁶⁴⁾ τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν· ἐπεὶ περ εἰς γε τοὺς πολλοὺς ἁτοπὸν τε
 202 καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. Παιδας μὲν γὰρ ὄντας οἶεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σώφρονεῖν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν

61) Καθόλου κ. τ. λ.] Quae Iamblichus hic et in sequentibus tradit, ea Mahnio (l. c. p. 81.) ex Aristoxeni loco ibi e Stobaei Serm. (p. 243.) allato hausta videntur. Kiess.

62) ἐνδεδασμένας] Par. ἐνδεδομένας. In Protreptico p. 46. ex Archyta legitur ἐνδεδασται, vbi de huius verbi

ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque eius, qui gnarus est, quique docere potest, aduertat: generatim insuper opus esse, ut iuuenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclaruerunt, senserint opinatique fuerint. Praeterea in vniuersa hominum vita aetates quasdam inter se distributas esse, quas ἐνδεδασμένας vocare dicuntur: neque cuiusuis esse, illas secum inuicem connectere: subuerti enim vnam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut, si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima eius pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem et temperantiam cum cura educatus sit, praecipuam huius educationis portionem in virilem aetatem transfundi debere: quod enim vulgo circa haec fieri amat, absurdum et ridiculum esse, dum pueros existimant modeste et temperanter agere, et ab omnibus, quae odiosa

vsu, qui Pythagoreorum fere proprius fuisse videtur, minus recte dubitari. *Kiess.*

63) γενομένης] Ciz. γενομένης. *Kiess.*

64) τὸ παροιδιόμενον] Articulum addidi, qui male aberat. *Kiess.*

(167) τε καὶ ἀσχημόνων εἶναι δοκοῦντων· νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφείσθαι παρὰ γε δι' τοῖς πολλοῖς ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούλωνται. συρρεῖν δὲ σχεδὸν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμφοτέρω τὰ γένη τῶν ἀμαρτημάτων. καὶ γὰρ παιδαριώδη πολλὰ καὶ ⁶⁵⁾ ἀνδρώδη τοῖς νεανίσκοις ἀμαρτάνειν. τὸ μὲν γὰρ φεύγειν ἅπαν τὸ τῆς σπουδῆς τε καὶ τάξεως γένος, ὡς ἀπλῶς εἶπεῖν, διώκειν δὲ τὸ τῆς παιγνίας τε καὶ ἀκολασίας καὶ ὕβρεως τῆς παιδικῆς εἶδος, τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας οἰκειώτατον εἶναι. ἐκ ταύτης οὖν εἰς τὴν ἐχομένην ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν τοιαύτην διάθεσιν. τὸ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὡσαύτως δὲ ⁶⁶⁾ καὶ τὸ τῶν φιλοτιμιῶν γένος, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ὁρμὰς τε καὶ διαθέσεις, ὅσαι τυγχάνουσιν οὐσαι τοῦ χαλεποῦ τε καὶ ⁶⁷⁾ θορυβώδους γένους, ἐκ τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν τῶν νεανίσκων ἀφικνεῖσθαι. διόπερ πασῶν δεῖσθαι ἡλικιῶν 203 ταύτην πλείστης ἐπιμελείας. Καθόλου δὲ εἰπεῖν, οὐδέποτε τὸν ἄνθρωπον ἐατέον εἶναι ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούληται, ἀλλ' αἰετὶν τινα ἐπιστατείαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ ἀρχὴν νόμιμόν τε καὶ εὐσχήμονα, ἧς ὑπὸ ἴκκος ἔσται ἕκαστος τῶν πολιτῶν. ταχέως γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῶον ἐαθὲν τε καὶ ὀλιγορηθὲν εἰς κακίαν τε καὶ φαυλότητα. ἐρωτᾶν τε καὶ διαπορεῖν πολλὰς αὐτοὺς ἔφασαν, τίνος ἕνεκα τοὺς παῖδας

⁶⁵⁾ ἀνδρώδη] Ciz. ἀνδρώδη. Kiess.

et turpia videntur, se continere debere: quum vero ad adolescentiam peruenerint, tunc plerique illis plenam faciendi quod lubet, licentiam indulgent. Quo fit, vt in hanc aetatem vtriusque fere generis vitia confluant: si quidem et pueriliter multa et viriliter adolescentes delinquant. Fugiunt enim, vt verbo dicam, quicquid cum diligentia et bono ordine tractari desiderat; lusum vero, incontinentiae, petulantiaeque species, puerili aetati familiares, sectantur: ex puerili itaque in proximam aetatem hanc affectionem deuolui: similiterque ambitionem reliquasque graues atque turbulenta inclinationes et affectus e virili aetate in iuuenilem penetrare; adeoque huic prae omnibus intentiore cura inuigilandum esse. In summa, nunquam homini concedendum, vt, quod lubet, perpetret; sed semper adiungendum, qui praesit, ita vt quilibet ciuium legitimo decentique imperio pareat. Nam animal sibi derelictum neglectumque habitum celeriter in vitia et ad prauitatem delabi. Aiunt et saepe eos interrogasse disputasseque, quare pueros adsuefaciamus, vt

66) καὶ τὸ τῶν] Sic scripsi e cod. Ciz. pro καὶ αὐτὰ τῶν, quae est lectio editionum Arcer. et Kuster. Kiess.

67) θορυβῶδους] Ciz. θορυβῶδον. Kiess.

συνεθίζομεν προσφέρεισθαι τὴν τροφὴν τετα-
 γμένως τε καὶ συμμετρως, καὶ τὴν μὲν τάξιν
 (168) καὶ τὴν συμμετρίαν ἀποφαίνομεν αὐτοῖς καλὰ·
 τὰ δὲ τούτων ἐναντία, τὴν τε ἀταξίαν καὶ τὴν
 ἀσυμμετρίαν, αἰσχυρά· 68) ὃ καὶ ἐστὶν ὅ τε οἰ-
 νόφλυξ καὶ ἄπληστος ἐν μεγάλῳ ὀνειδίζει κεί-
 μενος· εἰ γὰρ μηδὲν τούτων ἐστὶ χρήσιμον εἰς
 τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνουμένων ἡμῶν,
 μάταιον εἶναι τὸ συνεθίζειν παῖδας ὄντας τῇ
 τοιαύτῃ τάξει. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ
 204 περὶ τῶν ἄλλων 69) ἐθῶν. 70) Οὐκ οὖν ἐπὶ γε
 τῶν λοιπῶν ζώων τοῦτο ὁρᾶσθαι συμβαῖνον,
 ὅσα ὑπ' ἀνθρώπων παιδεύεται· ἀλλ' εὐθύς ἐξ
 ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα ταῦτα
 συνεθίζεσθαι τε καὶ μανθάνειν, ἃ δεῖσει πράτ-
 τειν αὐτοὺς τελεωθέντας. καθόλου δὲ τοὺς
 Πυθαγορείους ἔφασαν παρακελεύεσθαι τοῖς ἐν-
 τυγχάνουσιν τε καὶ ἀφικνουμένοις εἰς συνήθειαν,
 εὐλαβεῖσθαι τὴν ἡδονήν, ὥς περ τι καὶ ἄλλο
 τῶν εὐλαβείας δεομένων. οὐδὲν γὰρ οὕτω
 σφάλλειν ἡμᾶς, οὐδ' ἐμβάλλειν εἰς ἀμαρτίαν,
 ὥς τοῦτο τὸ πάθος. καθόλου δέ, ὥς ἔοικε,
 διετείνοντο μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς
 71) στοχαζομένους· καὶ γὰρ ἀσχήμονα καὶ βλα-

68) ὃ καὶ ἐστὶν] Lego, καὶ ὅτι ἐστὶν ὃ τε οἰνόφλυξ, etc.
 Kust. Orationis series potius postulat, ut scribatur,
 διὸ καὶ ἐστὶν. Deinceps Par. καὶ γὰρ μηδὲν pro εἰ γὰρ
 μηδὲν. Kiess.

69) ἐθῶν] Male antea ἐθῶν. Kust. In margine cod.
 Spanh. hoc notatur: del. MS. Heg. Kiess.

70) Οὐκ οὖν] Sic recte Arc. In ed. Kust. οὐκοῦν. Pro-

in capiendo cibo ordinem modumque servant, ostendentes illis hac ratione, ista pulcra; contraria vero, qualia sunt confusio, et excessus quilibet, turpia esse: unde et ebrietati et gulae deditum esse insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros euaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adsuefieri. Eandem autem et ceterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, in aliis animalibus, quae ab hominibus erudiuntur, idem fieri; sed statim ab initio, ut catulum, ita et puellum, ad ea assuefaciendos atque instituendos esse, quae iam adultis agenda sint. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obuios quosvis ac familiares adhortari, ut a voluptate sibi caueant, tanquam a re summae cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam istoc affectu, vehementius decipi et in peccata praecipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes aliquid coeptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum no-

xima Obrechtus sic verterat: *sed statim ab initio catulum et pullum ea assuescere atque doceri, quae sunt.* Videtur is pro τὸν παῖδα, quod vocabulum hic ineptum est, aliud legisse. *Kiess.* [Scilicet leg. τ. πᾶλον. *Schaefer.*]

71) στοχαζομένους] Sensus est: contendebant, nihil unquam a quoquam voluptatis causa agendum esse. Ne

βερὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦτον εἶναι τὸν σκοπὸν·
 ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλὸν τε καὶ εὖ-
 σχημον βλέποντες πράττειν, ὃ ἂν ἢ πρακτίον·
 δεύτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλι-
 (169) μον. 72) δεῖσθαι δὲ ταῦτα κρίσεως οὐ τῆς τυ-
 205 χούσης. 73) Περὶ δὲ τῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυ-
 μίας τοιαῦτα λέγειν 74) ἔφασαν τοὺς ἀνδρας
 ἐκείνους· αὐτὴν μὲν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιφορὰν
 τινα εἶναι τῆς ψυχῆς καὶ ὀρμὴν, καὶ ὄρεξιν
 ἥτοι πληρώσεώς τινος ἢ 75) παρουσίας τινῶν
 αἰσθήσεως ἢ διαθέσεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι
 δὲ καὶ τῶν ἐναντίων ἐπιθυμίαν, 76) ἢ κενώσεώς
 τε καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι ἐνίων.
 ποικίλον δὲ εἶναι τὸ πάθος τοῦτο καὶ σχεδὸν
 τῶν περὶ ἄνθρωπον πολυειδέστατον. εἶναι δὲ
 τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν 77) ἐπι-
 κτήτους τε καὶ κατεσκευασμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν
 ἀνθρώπων. διὸ καὶ πλείστης ἐπιμελείας δεῖ-
 σθαι τὸ πάθος τοῦτο καὶ φυλακῆς τε καὶ σω-
 μασκίας 78) οὐ τῆς τυχούσης. τὸ μὲν γὰρ κε-
 νωθέντος τοῦ σώματος τῆς τροφῆς ἐπιθυμεῖν,

quis stoichazómēnos in stoichazómēnoi mutandum censet.
 — Paulo post Ciz. καὶ εὐσχήμονα. Kiess.

72) δεῖσθαι δὲ] In Ciz. deest δέ. Kiess.

75) Περὶ — ἐπιθυμίας κ. τ. λ.] Haec compilata esse
 ex Aristoxeno, monuit Mahne p. 77. sqq. Kiess.

74) ἔφασαν] Ciz. ἐπεισαν. Kiess.

75) παρουσίας τινῶν αἰσθήσεως] Ita recte Ciz., nullo
 commate post τινῶν posito, quod positum est in Ku-
 steri editione. Verba enim sic sunt coniungenda:
 ὄρεξις παρουσίας αἰσθήσεως τινῶν, appetitus, ut sensus
 quorundam rerum adsit. Kiess.

xiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, vt bonum honestumque primo loco spectemus; vtilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: et haec quidem iudicio non vulgari opus habere. De cupidinibus, vti vocantur, ista docuisse viros illos referunt: ipsam quidem cupiditatem esse concitationem quandam animae et impetum, appetitionemque, qua iuxta inclinationem sensuum atque appetitus sensitiui, repleti aliquibus rebus, aut quarundam rerum praesentia frui desideramus: vicissim vero esse quandam cupiditatem, quae ad euacuationem tendit, quaque abesse a nobis quaedam et non sentiri volumus. Multifarium autem esse hunc affectum, et prae omnibus fere, qui se in homine exserunt, affectibus pluriformem: sed et plerasque humanas cupiditates extrinsecus arcessitas esse, et propria hominum opera paratas: ideoque illas magna cura atque custodia et minime perfunctoria exercitatione indigere: nam naturale quidem esse, vt corpus exinanitum

76) ἡ κενώσεως] In priore Edit. et MS. corrupte legitur, οἰκωνώσεως: cuius loco ἡ κενώσεως scribendum esse viderat etiam Arcerius. *Kust.* In Ciz. *ἐκωνώσεως. Kiess.*

77) ἐπικτητήτους τε] Particulam τε addidi e Ciz. *Kiess.*

78) οὐ τῆς τυχεύσεως] In Ciz. desunt οὐ τῆς. *Kiess.*

φυσικὸν εἶναι· καὶ τὸ πάλιν ἀναπληρωθέντος,
 κενώσεως ἐπιθυμεῖν τῆς προσηκούσης, φυσικὸν
 καὶ τοῦτο εἶναι. τὸ δὲ ἐπιθυμεῖν περιέργου
 τροφῆς, ἢ περιέργου τε καὶ τρυφεράς ἐσθλήτος
 τε καὶ στρωμνῆς, ἢ περιέργου τε καὶ πολυτε-
 λούς καὶ ποικίλης οἰκίσεως, ἐπίκτητον εἶναι.
 79) τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ περὶ σκευῶν
 τε, καὶ ποτηρίων, καὶ διακόνων, καὶ θρεμ-
 206 μάτων τῶν εἰς τροφήν ἀνηκόντων. Καθόλου
 (170) δὲ τῶν περὶ ἄνθρωπον παθῶν σχεδὸν τοῦτο
 μάλιστα τοιοῦτον εἶναι, οἷον μηδαμοῦ ἴστα-
 σθαι, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἄπειρον. διόπερ εὐ-
 θὺς ἐκ νεότητος ἐπιμελητέον εἶναι τῶν ἀνα-
 φρομένων, ὅπως ἐπιθυμήσῃ μὲν ἂν δεῖ,
 φεύξονται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων
 ἐπιθυμιῶν, ἀτίρακτοί τε καὶ καθαροὶ τῶν
 τοιούτων ὀρέξεων ὄντες, καὶ κατασφρονούντες
 αὐτῶν τε τῶν ἀξιοκατασφρονήτων, καὶ τῶν ἐν-
 δεδεμένων ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. μάλιστα δ' εἶναι
 κατανοῆσαι τὰς τε ματαίους καὶ τὰς βλαβε-
 ρὰς καὶ τὰς περιέργους καὶ τὰς ὑβριστικὰς
 τῶν ἐπιθυμιῶν παρὰ τῶν 80) ἐν ἐξουσίαις ἀνα-
 στρεφόμενων γινομένας. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἄτο-
 πον εἶναι, ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οἷχ' ὁρμῶν τῶν
 τοιούτων παίδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
 207 Καθόλου δὲ ποικιλωτάτην εἶναι τὴν τῶν προσ-
 φερομένων ποικιλίαν. ἀπέραντον μὲν γὰρ τί

79) τὸν αὐτὸν δὲ] In Ciz. τὸν αὐτὸν δέ. Kiess.

80) ἐν ἐξουσίαις] In Ciz. deest ἐν. Ibidem dein-

alimoniis refocilletur: idemque postquam repletum est, iuxta naturae ductum euacuatione opus habere: ast exquisitos cibos, aut curiosam delicatamque vestem, ac stragula, aut sumtuosam splendidamque habitationem concupiscere, id vero arcessitum esse: eodem modo se rem habere cum suppellectili, vasis, ministris, pecore ad vescendum apto. Vniuerse autem cum humanis affectibus ita comparatum esse, vt nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter a prima statim iuuentute proficientium curae attendendum, vt mature quae appetenda sunt, expetant, vanasque et superfluas cupiditates fugiant, adeoque ab huiusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant, eosque ipsos contemnant, qui eo, quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animaduvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, et effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absonum esse, quo huiusmodi tam puerorum, quam virorum et mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quae sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infini-

ceps legitur ποικιλώτατον, et προφερομένων. Kiess:

πλήθος εἶναι καρπῶν, ἀπέραντον δὲ ῥιζῶν, ὧ
 χρήται τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἔτι δὲ σαρκο-
 γαγία παντοδαπῇ χρῆσθαι, καὶ ἔργον εἶναι
 81) εὐρεῖν, τίνος οὐ γένηται τῶν χειραίων καὶ
 τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἐνύδρων ζώων. καὶ δὴ
 σκευασίας παντοδαπὰς περὶ ταῦτα μεμηχανῇ-
 (17) σθαι, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις. ὅθεν εἰκό-
 τως 82) μακρόν τε καὶ πολύμορφον εἶναι κα-
 τὰ τὴν τῆς ψυχῆς κίνησιν τὸ ἀνθρώπινον
 208 83) φύλον. Ἐκαστον γὰρ δὴ τῶν προσφερομέ-
 νων 84) ιδίας τινὸς διαθέσεως αἰτίον γίνεσθαι.
 ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲ μὲν παραχρῆμα με-
 γάλῃς ἀλλοιώσεως αἰτία γινόμενα συνορᾶν,
 οἶον καὶ τὸν οἶνον, ὅτι πλείων προσενηχθεὶς
 μέχρι μὲν τίνος 85) ἱλαρωτέρους ποιεῖ, ἔπειτα
 μακρωτέρους καὶ ἀσχημονεστέρους· τὰ δὲ μὴ
 τοιαύτην 86) ἐνδεικνύμενα δύναμιν, ἀγνοεῖν.
 γίνεσθαι δὲ πᾶν τὸ προσενηχθὲν αἰτιὸν τίνος
 ιδίας διαθέσεως. διὸ δὴ καὶ μεγάλης σοφίας
 τὸ κατανοῆσαι τε καὶ συνιδεῖν, ποίοις τε καὶ
 πόσοις δεῖ χρῆσθαι 87) πρὸς τροφήν. εἶναι δὲ
 ταύτην τὴν ἐπιστήμην το μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀπόλ-
 λωνός τε καὶ Παιῶνος· ὑστέρον δὲ τῶν περὶ

81) εὐρεῖν, τίνος οὐ γένηται] Sic locum hunc aucto-
 ritate codicis MS. emendavi et distinxi. Antea enim
 legebatur, εὐρεῖν τινος, οὐ γένηται: nullo utique sensu.
 Kust. Scribendum potius videtur, εὐρεῖν, οὗτινος οὐ
 γένηται. Kiess.

82) μακρόν] Sic scribendum esse sensus et sequentia
 manifesto suadent. Antea vero corrupte legebatur,
 μακικόν. Kust. Etiam in Ciz. ματικόν. Kiess.

83) φύλον] Sic recte Ciz. Edit. Kust. φύλον. Kiess.

tos numero fructus, infinitas radices, quibus humanum genus vescatur: varii praeterea generis carnes comedere, ita vt difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, et aquatica animalia quaequam reperire, a quibus degustandis absteineat; quin et in illis parandis condiendisque varias artes, succorumque multiplices mixturas excogitatas fuisse: vnde mirum non esse, si mortalium natio insanos ac multifarios animi motus hauriat. A singulis quippe cibis singulas etiam et cuique cibo proprias affectiones ingenerari: quod et ipsi homines in iis alimentis observant, quae notabiles alterationes afferunt: quale quid contingit in vino immoderate hausto; quod hilariores primum efficit, dein vero ebriis mentem adimit, eosque ludibrio exponit: ea vero ignorant, quae tantam vim non exserunt: quum tamen omne quod comeditur, singularis cuiusdam affectus causa fiat: vt adeo insignis sapientiae res haberi debeat, expendere atque observare, qualibus alimentis vtendum, quantumque cibi assumendum sit: eam vero scientiam initio ab Apolline et Paeone tra-

84) ἰδίᾱς] Antea legebatur ἰδίου. Correxerit Scaliger.

Idem reposui paulo inferius. Kiess.

85) ἰλαρωτέρους] Ciz. ἰκνώτερον. Kiess.

86) ἐνδεικνύμενα] Par. ἐπιδεικνύμενα. Kiess.

87) πρὸς τροφήν] Scaliger adscripsit: πολλὰ λείπει. Tum in Ciz. ante Ἀσκληπιὸν deest τὸν. Kiess.

209 τὸν Ἀσκληπιόν. 88) Περὶ δὲ γεννήσεως τάδε λέγειν αὐτοὺς ἔφασαν. καθόλου μὲν ὄντο 89) δεῖν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές. οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ προφερῆ, οὔτε τῶν ζώων, 90) εὐκαρπα γίνεσθαι τινα χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τετελειωμένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται. 91) δεῖ οὖν τοὺς τε παῖδας καὶ τὰς παρθένους ἐν πόνοις τε καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ καρτερίαις ταῖς προσηκούσαις (172) τρέφειν, 92) τροφὴν προσφέροντας τὴν ἀρμότουσαν φιλοπόνῳ τε καὶ ὁμήρονι καὶ καρτερικῷ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν κατὰ τὸν ἀνθρώπι-

88) Περὶ δὲ γεννήσεως] De hoc Aristoxeni loco, servato etiam a Stobaeo Serm. p. 542., Mahne p. 84. ita: „Hic locus in vulgatis Stobaei editionibus variis modis laborat, quas adhibita collatione Grotiana feliciter correxit Wyttenb. V. Cl. ad Plut. de S. N. V. pag. 75. Praeterea verbo monendum est, eadem legi apud Iamblich. V. P. 209 — 214. atque Aristoxenum sua hausisse ex Ocell. Luc. a pag. 534 — 537. ed. Gal. (ed. Rudolph. cap. IV. §. 9 — 14. p. 54. sqq.): vt pluribus docuit idem Eruditiss. Vir in Bibl. Crit. P. VIII. p. 112.“ Add. Meiners. p. 437. sq. Kiess.

89) δεῖν] Eiz. δεῖ. Kiess.

90) εὐκαρπα γίνεσθαι κ. τ. λ.] In Ocello §. 9. haec leguntur: οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ ἀτελῆ, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπα γίνονται, ἀλλὰ δεῖ γενέσθαι τινὰ χρόνον πρὸς τὰς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τελειομένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται. In Stobaeo haec: οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπα τὰ προφερῆ γίνεσθαι, ἀλλὰ χρόνον τινὰ προπαρασκευάζεσθαι τῆς καρποφορίας, ἐν ᾧ ἐἰσχύσαντα καὶ τετελειωμένα τὰ σώματα παρέχειν τὰ τε σπέρματα καὶ τοὺς καρποὺς δεδύ-

ditam, ac deinceps ab Aesculapio excultam fuisse. De generatione denique haec illos docuisse fertur: primo cauendum esse quod praecox dicitur: neque enim aut in plantis praecoces fructus, aut in animalibus immaturos foetus bene se habere; sed debere accedere temporis quoddam interuallum, antequam fructum ferant; vt ex validis perfectisque corporibus semina et fructus proueniant. Ideoque pueros et virgines in laboribus, exercitiis, et tolerantia conuenienti educari, cibisque ali oportere, qui vitae labori, temperantiae, patientiaeque debitae accommodati sint, Multa vero in

νηται. Ex quibus locis intelligitur, Iamblichi orationem ita fere esse explendam: *εὐκαρπα γίνεσθαι· ἀλλὰ δεῖ γενέσθαι τινα χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας.* Hanc lectionem etiam Obrechtus ob oculos habuit. *Kiess.*

91) *δεῖ οὖν*] Legendum videtur *δεῖν οὖν*, vt initio paragraphi sequentis, vbi tamen Ciz. habet *δεῖ*. At tam saepe in hoc libro oratio recta et obliqua variat, vt raro queat certo iudicari, vtra quouis loco sit praefenda. *Kiess.*

92) *τροφὴν προσφέροντας*] Caue confundas has duas phrases apud Graecos, *τροφὴν προσφέρειν*, et *τροφὴν προσφέρεισθαι*. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; veluti nutrix infanti, vel matres filiolis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet porrigente. Hic ergo *τροφὴν προσφέροντας* vertes, *cibum praeberentes*. *Kust.* Exemplum locutionis *τροφὴν προσφέρεισθαι* collegit Rudolph. ad Ocellum p. 319. Etiam in loco Platonis de Legg. II. T. VIII. p. 73. a Rudolpho citato *τροφὴν προσφέρειν* est *cibum praebere*. *Kiess.*

νον βίον τοιαῦτα εἶναι, ἐν οἷς βέλτιόν ἐστιν
 ἢ ὀψιμαθία, ὧν εἶναι καὶ τὴν τῶν ἀφροδισίων
 210 χρείαν. Δεῖν οὖν τὸν παῖδα οὕτως ἄγεσθαι,
 ὥστε μὴ ζητεῖν ἐντὸς τῶν εἰκοσιν ἐτῶν τὴν
 τοιαύτην συνουσίαν. ὅταν δὲ εἰς τοῦτο ἀφί-
 κηται, σπανίοις εἶναι χρηστέον τοῖς ἀφροδισίοις.
 ἔσεσθαι δὲ τοῦτο, εἰς τίμιόν τε καὶ καλὸν
 εἶναι νομίζεται ἡ εὐεξία. ἀκрасίαν γὰρ ἅμα
 καὶ εὐεξίαν οὐ πάνυ γίνεσθαι περὶ τὸν αὐτόν.
 ἐπαινέσθαι δ' αὐτοῖς ἔφασαν καὶ τὰ τοιαῦτα
 τῶν προὔπαρχόντων νομίμων ἐν ταῖς ἑλληνι-
 καῖς πόλεσι, τὸ μῆτε μητράσι συγγίνεσθαι,
 μῆτε θυγατρὶ, μῆτ' ἀδελφῇ, μῆτ' ἐν ἱερῷ, μῆτ'
 ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν τε γὰρ εἶναι καὶ σύμ-
 φροον, τὸ ὡς πλεῖστα γίνεσθαι κωλύματα τῆς
 ἐνεργείας ταύτης. ὑπελάμβανον δ', ὡς ἔοικεν,
 ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες περικυβεῖν μὲν δεῖν τὰς τε
 παρὰ φύσιν γεννήσεις, καὶ τὰς μεθ' ὕβρεως
 γιγνομένας· καταλιμπάνειν δὲ τῶν κατὰ φύ-
 σιν τε καὶ μετὰ σωφροσύνης γινομένων τὰς
 (173)⁹³ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γι-
 211 νομένας. Ὑπελάμβανον δὲ δεῖν πολλὴν πρό-
 νοιαν ποιέσθαι τοὺς τεκνοποιοιμένους τῶν
 ἐδομένων ἐκγόνων. πρώτην μὲν οὖν εἶναι καὶ

93) ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονί τε καὶ νομ.] Hoc Graeci
 eleganter vocabant, ἐπ' ἀρότῃ παίδων συνουσιάζειν: me-
 taphora ducta ab agricultura. Isidorns Pelus. Lib. III.
 Ep. 243. Παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια, ἡ κατὰ νόμον, ἐπ'
 ἀρότῃ (sic enim ibi legendum est) παίδων ἐλέγγο γί-
 νεσθαι. Ἄροτος παίδων hic vocatur proprie, aratio li-

rebus humanis occurrere, quae serius discere praestat; inter quae etiam esse rei venereae vsum. Ita igitur educandum esse puerum, vt intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id aetatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum in honore et pro re praeclara habuerit; et persuasus simul sit, illum cum intemperantia in vno eodemque homine neutiquam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera haec graecarum ciuitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis aut in publico: bonum enim et vtile esse, vt quamplurima huic rei obstacula obiiciantur. Idem viri generationes, quae praeter naturam fiunt, quaeque cum lasciua libidine coniunctae sunt, e medio tollendas; eas vero, quae secundum naturam et temperantiae conformes sunt, ac ad sobriam et legitimam liberorum procreationem tendunt, retinendas esse censuerunt. Dein nasciturae soboli in antecessum providendum esse ab iis, qui liberis procreandis operam dant: primam vero et praeci-

herorum, i. e. procreatio: quod praecise dictum est pro ἄριστος ἐπὶ παιδων τεκνώσει; vt loquitur Plutarchus in libro de Praecept. Coniugal. p. 144. Kust.

μεγίστην πρόνοιαν, τὸ 94) προσάγειν αὐτὸν
 πρὸς τὴν τεκνοποιῖαν σωφρόνως τε καὶ ἡγίει-
 νως βεβιωκότα τε καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πλη-
 ρώσει χρώμενον τροφῆς 95) ἀκαίρως, μήτε προς-
 φερόμενον τοιαῦτα, ἀφ' ὧν χεῖρους αἱ τῶν
 σωμάτων ἕξεις γίνονται, 96) μήτε δὴ μεθύοντά
 τε, ἀλλ' ἡκιστα πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ φαν-
 λης τε καὶ ἀσυμφώνου καὶ ταραχώδους κρά-
 212 σεως μοχθηρὰ γίνεσθαι τὰ σπέρματα. Καθό-
 λου δὲ παντελῶς ὦντο φανύμου τινὸς εἶναι
 καὶ 97) ἀπροσκέπτου, τὸν μέλλοντα ζωοποιεῖν
 καὶ 98) ἄγειν τινὰ εἰς γένεσίν τε καὶ οὐσίαν,
 99) μήγε μετὰ σπουδῆς πάσης προορᾶν, ὅπως
 ἔσται ὡς χαριέστατα τῶν γινομένων ἢ εἰς τὸ
 εἶναι τε καὶ ζῆν ἄξιζις· ἀλλὰ τοὺς μὲν φιλό-
 κυνας μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιμελεῖσθαι τῆς
 σκυλακείας, ὅπως ἐξ ὧν δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ
 100) ὡς δεῖ διακειμένων, προσηνῇ γίνηται τὰ
 σκυλάκια· ὁσαύτως δὲ καὶ τοὺς φιλόρριθας.
 213 Διῆλον δ' ὅτι καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν ἐσπουδα-
 (174) κότεων περὶ τὰ γενναῖα τῶν ζώων, πᾶσαν ποι-
 εῖσθαι σπουδὴν περὶ τοῦ μὴ εἰκῇ γίνεσθαι τὰς

94) προσάγειν αὐτὸν] Ciz. πρ. αὐτόν. Ex eodem post
 βεβιωκότα (Par. βεβιωκότος) inserui τε, quod deerat.
 Kiess.

95) ἀκαίρως] Par. ἀκαίρου. Paulo post Ciz. τῶν σωμα-
 τικῶν pro τῶν σωματίων. Kiess.

96) μήτε δὴ μεθύοντά τε, ἀλλ' ἡκιστα π.] Idem plane
 monet Plutarchus in aureolo tractatu περὶ παίδων ἀγω-
 γῆς, pag. 1. et 2. et Plato Lib. VI. de Legib. p. 623.
 Kust. Pro μεθύοντά τε potius μεθύοντά γε legendum.
 Kiess.

puam cautionem circa ipsam generationem adhibendam illi, qui soboli generandae animum admouet; vt victu sobrio et salubri vtatur, neue alimentis intempestiue se ingurgitet, aut ebrietate praecipue, aliaue perturbatione corporis habitum deteriorem reddat. Existimabant enim, e prauo dissonoque et turbido temperamento vitiosa semina edi. Vniuerse autem vecordem plane et inconsideratum pronuntiabant, si quis vitam nascendique ortum alteri daturus non omni diligentia prouideat, vt iste in lucem vitamque introitus quam amabilissimus fiat: iniquum enim esse, eos, qui canum studio feruntur, omnem curam impendere, vt catuli concipiantur, ex quibus oportet, et quo tempore oportet, atque ex affectis vti oportet, vtque inde mansueti euadant: similiterque agere auium etiam studiosos. Quin et ceteros, qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere,

97) ἀπροσκήπτου] Par. ἀπεροσκήπτου. *Kiess.*

98) ἄγειν τινὰ] In Ciz. vt in Arc. ἄγειν τινὰ τοῦτον. Hoc τοῦτον Scaliger mutat in τοῖον. *Kiess.*

99) μήτε] Ita scripsi e Par. Μῆτε, quod etiam Ciz. offert, aperte falsum est. Paulo inferius post εἶναι additi τε e cdd. Ciz. et Par. *Kiess.*

100) ὥς δὲ διακειμένον] Sic scribendum putavi pro ὥδι διακειμένων, quod prior Edit. habet. *Kisti.* Etiam Ciz. habet ὥδι, idemque deinceps προσκυῖ pro προσηνῖ. *Kiess.*

γεννήσεις αὐτῶν· τοὺς δ' ἀνθρώπους μηδένα λόγον ποιεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐκγόνων, ἀλλ' ἅμα γεννᾶν εἰκῇ τε καὶ ὥς ἔτυχε σχεδιάζοντας πάντα τρόπον, καὶ μετὰ ταῦτα τρέφειν τε καὶ παιδεύειν μετὰ πάσης ὀλιγορίας. ταύτην γὰρ εἶναι τὴν ἰσχυροτάτην καὶ σαφεστάτην αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φανλότητος. βοσκηματώδη γὰρ καὶ εἰκαίαν τινὰ γίνεσθαι τὴν τεκνοποιίαν παρὰ τοῖς πολλοῖς.¹⁰¹⁾ τοιαῦτα ὑφηγήματα καὶ ἐπιτηδεύματα παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκέετο περὶ σωφροσύνης, ἄνωθεν παρειληφόσιν αὐτοῖς τὰ παραγγέλματα, ὥσπερ τινὰ ¹⁰²⁾ πυνθόχρηστα λόγια παρ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου.

Κ Ε Φ. λ β'.

214 Περὶ δὲ ἀνδρείας πολλὰ μὲν ἤδη καὶ τῶν εἰρημένων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτὴν ἔχει· οἶον τὰ περὶ Τιμύχαν θαυμαστά ἔργα καὶ τὰ τῶν ἐλομένων ἀποθανεῖν πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὀρισθέντων ὑπὸ Πυθαγόρου περὶ κυάμων, καὶ ἄλλα τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων ἐχόμενα· ¹⁾ ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτὸς ἐπετέλεσε (175) γενναίως, ἀποδημῶν πανταχοῦ μόνος, καὶ πρὸς πόρους καὶ κινδύνους ²⁾ ἀμηχάνους ὅσους πα-

101) τοιαῦτα ὑφηγήματα] Clz. τοιαῦτα τὰ ὑφ. Kiess.

102) πυνθόχρηστα λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

Kust. Post αὐτοῦ in Clz. vt in edit. Arc. deest τοῦ. Kiess.

1) ὅσα τε] In marg. Spanh. τε deletur. Kiess.

ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suae rationem habere; sed et in procreando obiter perfunctorieque versari, et in educando instituendoque supinae prorsus negligentiae reos fieri: hanc enim gravissimam iuxta eidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu et temerarie instituitur. Hoc ductu hocque studio viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque iuxta praecepta, quae iam olim, tanquam oracula quaedam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

C A P. XXXII.

Quod autem fortitudinem attinet, multa iam ex ante dictis propius ad eam pertinent: ut, puta, admiranda illa facinora, quae a Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis, qui mortem obire maluerunt, quam Pythagorae placita de fabis, aliisque, quae huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed et quae ipse Pythagoras praeclare designavit, dum solus quaquaversum peregrinatus est, laboribusque ac periculis

2) ἀμνηστους ὄσους] Quomodo haec dicendi ratio expedienda sit, docuit Hermann. ad Aristoph. Nub. 2. Kiess.

ραβαλλόμενος, 3) ἐλόμενος δὲ καὶ τὴν πατρί-
 δα ἀπολιπεῖν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς διατρί-
 βων· τυραννίδας δὲ 4) καταλύων, καὶ πολιτείας
 συγκειχμένας διατάττων, ἐλευθερίαν τε ἀπὸ
 δουλείας ταῖς πόλεσι παραδιδούς· καὶ τὴν πα-
 ρανομίαν 5) παύων, ὕβριν τε καταλύων, καὶ
 τοὺς ὕβριστὰς καὶ τυραννικοὺς κολούων· καὶ
 τοῖς μὲν δικαίοις καὶ ἡμέροις πρῶτον ἑαυτὸν
 6) παρέχων καθηγεμόνα, τοὺς δὲ ἀγρίους ἄν-
 δρας καὶ ὕβριστὰς ἀπελαύνων τῆς 7) συνου-
 σίας, καὶ μὴ θεμιστεύειν τούτοις 8) ἀπαγο-
 ρεύων· καὶ τοῖς μὲν συναγωνιζόμενος προθύ-
 215 μως, τοῖς δὲ παντὶ σθένει ἐνιστάμενος. Πολλὰ
 μὲν οὖν τούτων ἔχοι τις ἂν λέγειν τεκμήρια,
 καὶ πολλάκις αὐτῷ κατορθωθέντα· μέγιστα
 δὲ πάντων ἐστὶ τὰ πρὸς Φάλαριν αὐτῷ μετὰ
 παρρησίας ἀνυποστάτου 9) ῥηθέντα τε καὶ
 πραχθέντα. ὅτε γὰρ ὑπὸ Φαλάριδος τοῦ ὠμο-
 τάτου τῶν τυράννων κατείχετο, καὶ συνέμιξεν
 αὐτῷ σοφὸς ἀνὴρ Περβόρειος τὸ γένος, Ἀβα-
 ρις τοῦνομα, αὐτοῦ τούτου ἕνεκα ἀφικόμενος,
 (176) τοῦ συμβαλεῖν αὐτῷ· λόγους τε ἠρώτησε, καὶ

3) ἐλόμενος] Haec vox non absque sensus dispendio
 in priore Edit. deest, quam ex MS. reuocauit. Kust.
 Scaliger, sola Arcerii editione vult, pro δὲ legit
 δέον. Kiess.

4) καταλύων, καὶ] In Ciz. deest καὶ. In eodem paulo
 post ἐλευθερία legitur pro accusatiuo. Kiess.

5) παύων] Ex MS. pro quo antea inepte legebatur,
 πάντων. Kust.

6) παρέχων] Sic Ciz. cum Arc. In edit. Kust. παρέχων.
 ut in Porphyrt. §. 8. προέχουσαι. Kiess.

immensum quantis sese obtulit, et relicta patria vitam apud exteros exigere statuit: quin et, dum tyrannides sustulit, turbatis rebus publicis pristinum ordinem restituit, et ciuitates e seruitute in libertatem asseruit: eodem pertinet, quod iniustitiam compescuit, contumelias dispulit, et proteruis tyrannicisque ingeniis obstitit; ac iustis quidem mansuetisque benignum se ductorem praebuit; feros vero et proteruos a conuictu suo remouit, illisque negauit se responsa daturum: alteris denique alacriter opem tulit; alteris autem totis viribus repugnauit. Pronum itaque foret, et horum multa certissima documenta proferre, et maiori etiam numero ad virtutis amussim ab eo gesta adiiicere: sed inter ea maxime eminent, quae coram Phalaride cum inuicta oris libertate siue dixit siue fecit. Quum enim a Phalaride crudelissimo tyrannorum captiuus detineretur, eique congressus esset vir sapiens, gente Hyperboreus, nomine Abaris, qui ob hoc ipsum aduenerat, ut cum eo sermonem sociaret; plures quaestiones, maxime sacras,

7) *συνουσίας*] Itidem ex MS. pro *οὐσίας*, quod prior Edit. habet. *Kust.*

8) *ἀπαγορεύων*] Imo potius *ἐξαγορεύων*, i. e. palam proficiens, vel eloquens. Nam *ἀπαγορεύειν*, ut notum est, significat, interdicere, vetare: quod sensui loci huius non conuenit. *Kust.*

9) *ῥηθέρτα*] In Ciz. deest. *Kiess.*

μάλα ἱερούς, ¹⁰⁾ περὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὁ-
 σιωτάτης θεραπειάς, καὶ τῆς τῶν θεῶν προ-
 νοίας, τῶν τε καὶ οὐρανὸν ὄντων, καὶ τῶν
 περὶ τὴν γῆν ¹¹⁾ περιστρεφομένων, ἄλλα τε
 216 πολλὰ τοιαῦτα ἐπύθετο. Ὁ δὲ Πυθαγόρας,
 οἷος ἦν, ¹²⁾ ἐνθέως σφόδρα καὶ μετ' ἀληθείας
 πάσης ἀπεκρίνατο καὶ πειθοῦς, ὥστε προσαγα-
 γέσθαι τοὺς ἀκούοντας. τότε ὁ Φάλαρις ἀνε-
 φλέχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα
 Πυθαγόραν Ἄβαριν· ἡγρίαινε δὲ καὶ ¹³⁾ πρὸς
 αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν· ἐτόλμα δὲ πρὸς τοὺς
 θεοὺς αὐτοὺς βλασφημίας δεινὰς ¹⁴⁾ προσέ-
 ρειν, καὶ τοιαύτας, οἷας ἂν ἐκεῖνος εἶπεν. ὁ
 δ' Ἄβαρις πρὸς ταῦτα ὠμολόγει μὲν χάριν
 Πυθαγόρα· μετὰ δὲ τοῦτο ἐμάνθανε παρ' αὐ-
 τοῦ περὶ τοῦ οὐρανόθεν ἡρτῆσθαι καὶ οἰκο-
 νομεῖσθαι πάντα, ἀπ' ἄλλων τε πλειόνων καὶ
 ἀπο τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· ¹⁵⁾ πολλοῦ γε ἔδει
 γόητα νομίζειν Πυθαγόραν τὸν ταῦτα παιδεύ-
 οντα, ὥς γε καὶ αὐτὸν ἐθαύμαζεν ὥς ἂν θεὸν
 ὑπερφυῶς. πρὸς ταῦτα Φάλαρις ἀνῆρει μὲν

10) περὶ ἀγαλμάτων] Loganus p. 105. conicit περὶ
 ἁγισμάτων. — Tum in Ciz. ὁσιωτάτης. Kiess.

11) περιστρεφομένων] Ita Arc. et Kust. At cdd. Ciz.
 et Par. ἐπιστρεφομένων. Kiess.

12) ἐνθέως] Ex MS. pro ἐν θεοῖς. Kust. Par. εὐθέως,
 Ciz. ἐνθέως. Scalig. ἐνθεός. Etiam Loganus p. 105.
 οἷος ἦν ἐνθεός, σφόδρα καὶ —. Kiess.

13) πρὸς αὐτὸν τὸν] In Ciz. vt in Arc. edit. deest
 τόν. Kiess.

14) προσέρειν] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust,

Abaris ei proposuit de simulacris, de religioso deorum cultu, de prouidentia, de rebus, tum quae coelo continentur, tum quae in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout diuino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris et contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, et in ipsum Pythagoram acerbe inuectus est: ausus etiam in deos ipsos graues seque dignas blasphemias euomere. Abaris autem ea propter Pythagorae gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, a coelo pendere regique omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum imprimis ex praesentissima sacrorum efficaciam ostendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram pro praestigiatore Abaris haberet; ut illum, tanquam deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad haec Phalaris diuinationem, et quicquid in

προσφέρειν. Loganus, pag. 105. οἷας ἂν ἐκείνος εἶποι. *Kiess.*

15) πολλοῦ γε] Rittershus. ad Porphy. p. 78. mauult πολλοῦ τε. Idem deinceps pro ὅσας γε, quae est lectio cod. Ciz. et ed. Arc., scribit ὥστε, et pro ὡς ἂν mauult ὥσαντι. Retinuimus ὡς γε ex edit. Kust. Reinesius in margine notauit ὅπως. *Kiess.*

16) μαντείαν, ἀνήρει δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς
 217 δρώμενα περιφανῶς. Ὁ δὲ Ἀβαρις μετήγε τὸν
 λόγον ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναρ-
 γῶς, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ἀμυχάνοις, ἥτοι πολέμοις
 (177) 17) ἀτλήτοις, ἢ νύσοις ἀνιάτοις, ἢ καρπῶν φθο-
 ραῖς, ἢ λοιμῶν φοραῖς, ἢ ἄλλοις τισὶ τοιούτοις
 παγχαλέποις καὶ ἀνηκέστοις 18) παραγιγνομένων
 δαιμονίων τινῶν καὶ θείων εὐεργετημάτων ἐπει-
 ρᾶτο συμπεῖθειν, ὥς ἔστι θεία πρόνοια, πᾶσαν
 ἐλπίδα ἀνθρωπίνην καὶ δύνανμιν ὑπεραίρουσα.
 ὁ δὲ Φάλαρις 19) ἠνυσχύντει πρὸς ταῦτα καὶ
 ἀπεθρασύνετο. αὐτῷ οὖν ὁ Πυθαγόρας, ὑπο-
 πτεύων μὲν, ὅτι Φάλαρις αὐτῷ ῥάπτοι θάνα-
 τον, ὅμως δὲ εἰδῶς, ὥς οὐκ εἴη 20) Φαλάριδι
 πόροςιμος, ἐξουσιαστικῶς ἐπεχείρει λέγειν. ἀπι-

16) μαντείαν] Ciz. et Par. μαντείας. Kiess.

17) ἀτλήτοις] Ita scripsi, monente etiam Kustero, pro
 ἀπλήτοις, quod vocabulum ionicum hic ferri non
 potest. Etiam in margine cod. Spanh. ἀτλήτοις nota-
 tum est. Kiess.

18) παραγιγνομένων δαιμ. τινῶν καὶ θείων εὐεργετ.]
 Locum hunc sic scribendum puto, γινομένων δαιμ. τιν.
 καὶ θείων νοουθετημάτων: ut constructio talis sit: καὶ
 ἀπὸ τῶν νοουθετημάτων δαιμονίων τινῶν καὶ θείων, γινομέ-
 νων ἐν ἀμυχάνοις, ἥτοι πολέμοις, etc. Νοουθέτημα θεῶν
 autem hic vocatur admonitio siue castigatio diuina,
 quae fit immissis calamitatibus: eodem sensu, quo
 Graeci dicunt νοουθετεῖν τινὰ πληγαῖς, i. e. verberibus
 aliquem officii sui admonere: qua phrasi praeter alios
 vsus est Aristophanes. Kust. Locus integer est, et
 sententia perspicua: Abaris ex beneficiis diuinis, quae
 in temporum difficultatibus, quum bella, morbi, anno-
 nae sterilitas, pestilentia, aliaque mala gravissima in-
 cidunt, hominibus contingunt, persuadere conabatur, ut

sacris fieri solet, aperte negauit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quae in oculos incurrunt; et ex iis quae humanis viribus auerruncari nequeunt, ex bellis intolerabilibus, ex insanabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentiae grassatione, ex aliis denique id genus grauissimis et atrocibus calamitatibus, quae daemonum quorundam, aut deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est, esse vtique diuinam prouidentiam, quae omnem hominum expectationem et vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfrieta contra haec audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem a Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, non esse in fati, vt ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conuersus do-

diuinam prouidentiam. Loganus p. 105. legit: *Θεῶν ἐνεργημάτων*, eandemque lectionem Obrechtii interpretatio, in ceteris minus probanda, reddit. Ciz. *δαιμόνων* pro *δαιμονίων*, deinceps *προνοίας*. *Kiess.*

19) *ἡγησύνται*] Ita cum duplici augmento Arc. et Kust. In Ciz. *ἡγεσύνται καὶ*. Hoc *καὶ* etiam Arcerii editio habet. *Kiess.*

20) *Φαλάριδι μόρσιμος*] Alludit ad versum illum Homericum (Iliad. XXII. 13. non Odysseae: qui error e Stephani thesauro a Schneidero in Lex. suo sub hac voce, et a Kustero ad h. l. repetitus est. *Kiess.*): οὐ μὲν με πτανεύς, ἐπεὶ οὗ τοι μόρσιμός εἰμι. Quo versum esse Apollonium Tyanensem, cum a Domitiano vitae periculum ei immineret, refert Philostratus. *Kust.*

δὴν γὰρ πρὸς τὸν Ἀβαριν ἔφη, ὅτι οὐρανόνθεν
 ἢ διάβασις εἰς τε τὰ ἀέρια καὶ ἐπίγεια φέρε-
 218 σθαι πέφυκε. Καὶ ἔτι περὶ τῆς πρὸς τὸν οὐ-
 ρανὸν ἀκολουθίας πάντων διεξῆλθε ²¹⁾ γνωρι-
 μιώτατα τοῖς πᾶσι, περὶ τε τῆς ἐν τῇ ψυχῇ
 αὐτεξουσίου δυνάμεως ἀναμφισβητήτως ἀπέ-
 δειξε, καὶ προϊὼν περὶ τῆς τοῦ λόγου καὶ τοῦ
 (178) νοῦ τελείας ἐνεργείας ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς. ²²⁾ καὶ
 ἔπειτα μετὰ παρρησίας περὶ τυραννίδος τε καὶ
 τῶν κατὰ τύχην πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδι-
 κίας τε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πλεονεξίας ὅλης
 στερεῶς ἀνεδίδαξεν, ὅτι οὐδενός ἐστι ταῦτα
 ἄξια. μετὰ δὲ ταῦτα θείαν παραίνεσιν ἐποιή-
 σατο περὶ τοῦ ἀρίστου βίου, ²³⁾ καὶ τὴν πρὸς
 τὸν κάκιστον ἀντιπαραβολὴν αὐτοῦ προθύμως
 ἀντιπαρέτεινε· περὶ ψυχῆς τε, καὶ τῶν δυνά-
 μεων αὐτῆς, καὶ τῶν παθῶν, ὅπως ἔχει ταῦτα,
 σαφέστατα ἀπεκάλυψε, καὶ τὸ κάλλιστον πάν-
 των ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν κακῶν εἰδὼν
 ἀναίτιοι, καὶ ὅτι νόσοι καὶ ὅσα πάθη σώμα-
 τος, ἀκολασίας ἐστὶ ²⁴⁾ σπέρματα· περὶ τε τῶν
 κακῶς λεγομένων ἐν τοῖς μύθοις διήλεγξε τοὺς
 λογοποιούς τε καὶ ποιητάς· τὸν τε Φάλαριν
 μετελέγχων ἐνουθέτει, καὶ τὴν τοῦ οὐρανοῦ
 δύναμιν, ²⁵⁾ ὅποια τίς ἐστι καὶ ὅση, δι' ἔργων
 ἐπεδείκνυε· περὶ τε τῆς κατὰ νόμον κολάσεως,

21) γνωριμώτατα] Ciz. γνωρίμως ταῦτα. Kiess.

22) καὶ ἔπειτα] Ita Kust. In Arc. καθ' οὕτω, in Ciz.
 καθ' οὕτω. Scal. καὶ οὕτω. Deinceps Ciz. καὶ τοῦ pro
 καὶ τῶν. Kiess.

cuit, a coelo in res aëreas et terrestres transitum quendam et descensum fieri solere: deinde per notissima quaeque edisseruit, omnia coeli ordinem sequi: item demonstravit, animae facultatem liberam, sui-que iuris esse: et longius progressus perfectas rationis mentisque operationes esse adstruxit: ac ita demum solita libertate de tyrannide omnibusque fortunae praerogativis, deque iniustitia omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subiunxit diuinam de vita optima admonitionem, eiusque cum pessima comparationem exserte instituit; sed et quomodo anima cum suis facultatibus et affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium praestantissimum est, demonstravit, deos non esse causam malorum, morbosque, et si quae alia corpus male afficiunt, ab intemperantia proseminari, reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis ob ea, quae in fictionibus suis secius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudivit, quaeque et quanta esset coeli potentia, ex ipsis operibus ostendit; atque poenas legibus sancitas iure merito-

23) καὶ τῇν] In Ciz. et Arc. deest τῇν. Kiess.

24) σπέρματα] Id est, ἀπόγονα. Kiess.

25) ὅποια] Ciz. δποῖα. Kiess.

ὡς εἰκότως γίνεται, τεκμήρια πολλὰ παρέθετο·
περὶ τε τῆς διαφορᾶς ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα
ζῶα παρέδειξε περιφανῶς· περὶ τε τοῦ ἐνδια-
θέτου λόγου καὶ τοῦ ἔξω προϋόντος ἐπιστημο-
νικῶς διεξῆλθε· περὶ τε νοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐ-
τοῦ κατιούσης γνώσεως ἀπέδειξε τελείως· ἦθε-
καὶ τε ἄλλα πολλὰ ἐχόμενα τούτων δόγματα.
219 Περὶ δὲ τῶν ἐν τῷ βίῳ χρηστῶν ὠφελιμώτατα
(179) εἰταιδενσε, παραινέσεις τε συμφώνους τούτοις
26) συνήρμοσεν ἐπιεικέστατα, ἀπαγορεύσεις τε
ὧν οὐ χρὴ ποιεῖν, παρέθετο. καὶ τὸ μέγιστον,
τῶν καθ' εἰμαρμένην καὶ κατὰ νοῦν δρωμέ-
των τὴν διάκρισιν ἐποιήσατο, 26^a) καὶ τῶν κα-
τὰ πεπρωμένην καὶ καθ' εἰμαρμένην· περὶ δαι-
μόνων τε πολλὰ καὶ σοφὰ διελέχθη, καὶ περὶ
ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν οὖν ἄλλος ἂν
εἴη 27) τρόπος λόγων· ἐκεῖνα δὲ καὶ μᾶλλον
220 τοῖς περὶ ἀνδρείας ἐπιτηδεύμασι προσήκει. Εἰ
γὰρ ἐν αὐτοῖς μέσοις 28) ἐμβεβηκῶς τοῖς δει-
τοῖς σταθερᾷ τῇ γνώμῃ 29) φιλοσοφῶν ἐφαίνε-
το, καὶ παντάπασι 30) παρατεταγμένως καὶ

26) συνήρμοσεν] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et Kust.
συνήρμωσεν. Kiess.

26^a) καὶ τῶν κατὰ πεπρωμένην καὶ καθ' εἰμαρμένην]
Haec verba non expressit Obrechtus, eaque sane of-
fendunt, quum τὰ κατὰ πεπρωμένην, et τὰ καθ' εἰμαρ-
μένην idem significant, vt ostendit vel ille locus Plu-
tarchi, quem arguauit Stobaeus P. II. p. 352. Heer.
Kiess.

27) τρόπος λόγων] Reinesius bene emendat, τόπος λέγειν.

que infligi, multis certisque argumentis probauit. Insuper quantum discrimen inter hominem et cetera animalia intercederet, aperte indicauit: ac de oratione quoque interna et externa scientifice locutus est; vt et de mente notitiaque, quae ab illa prouenit, ac de aliis moralibus, hisque affinibus dogmatibus. Tradidit etiam quae communi vitae vtilia forent, hisque congruas admonitiones, lenissima hortatione adhibita, aptauit; interdictaque de iis adiecit, quae fugienda essent: distincte etiam explanauit, quae fato, quaeque arbitrio humano fierent; ac de daemonibus et de immortalitate animae sapienter multa disputauit. Sed haec alterius fuerit philosophiae materia: ista vero propius fortitudinis culturam spectant, quod, quum in mediis versans periculis constanti et ad omnia parato animo philosophari visus sit, quum fortunam

Pro καὶ μᾶλλον, quod sequitur, in Ciz. est καὶ μάλα. *Kiess.*

28) ἐμβεβηκώς] De verbo simplici βεβηκέναι conf. Bast. ep. crit. p. 43. Pro σταθερῇ Ciz. στεθερῇ. *Kiess.*

29) φιλοσοφῶν ἐφαίνετο, καὶ] Ita Kust. In Arc. deest καὶ. In Ciz. legitur φιλοσοφεῖν ἐφαίνετο, item omissa particula καὶ. *Kiess.*

30) παρατεταγμένος καὶ καρτερούντως] Sic scripsi e cdd. Ciz. et Par., nisi quod ille habet παρατεταγμένος. In ed. Arc. παρατεταγμένος καὶ καρτερούντος, in Kust. παρατεταγμένος καὶ καρτερῶν, pro quo hic vir doctus scribendum censet aut καρτερῶν aut καρτερῶς. *Kiess.*

καρτερούντως ἡμύνετο τὴν τύχην, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐπάγοντα τοὺς κινδύνους ἐξουσία καὶ 31) παρρησία χρώμενος ἔνδηλος ἦν· πάντως που καταφρονητικῶς εἶχε τῶν νομιζομένων εἶ-
 ται δεινῶν, ὥς οὐδενὸς ἀξίων ὄντων. καὶ εἰ τοῦ θανάτου προσδοκωμένου, ὅσα γε δὴ τὰ ἀνθρώπινα, ὠλγῶρει τούτου παντάπασι, καὶ οὐκ ἦν πρὸς τῇ παρούσῃ τότε προσδοκία· δη-
 λον δήπουθεν, ὥς 32) εἰλικρινῶς ἀδείης ἦν πρὸς θάνατον. καὶ τούτων δὲ ἔτι γενναϊότερον διε-
 πρῆξαι, τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος 33) ἀπ-
 εργασάμενος, καὶ κατασχὼν μὲν τὸν τύραν-
 (180) τὸν μέλλοντα ἀνηκέστους συμφορὰς ἐπάγειν
 221 τῆς τυραννίδος Σικελίαν. Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ ταῦ-
 τα κατορθώσας, τεκμήριον μὲν καὶ ἀπὸ τῶν
 χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, τότε τὴν κατάλυσιν
 διασημαινόντων τῷ Φαλάριδι γενήσεσθαι τῆς
 ἀρχῆς, ὅτε κρείττονες καὶ ὁμοιοσητικώτεροι γέ-
 νηται, καὶ συνιστάμενοι μετ' ἀλλήλων οἱ ἀρ-
 χόμενοι· οἷοι καὶ τότε ἐγένοντο, Πυθαγόρου
 παρόντος, διὰ τὰς ὑφηγήσεις καὶ παιδεύσεις
 αὐτοῦ. τούτου δ' ἔτι μείζον τεκμήριον ἦν ἀπὸ
 τοῦ χρόνου. ἐπὶ γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Πυ-
 θαγόρα τε καὶ Ἀβάριδι Φάλαρις ἐπῆγε 34) κίν-

31) παρρησία] Male antea. παρρησία. Kuss. Etiam
 in Ciz. παρρησία. Ibidem deinceps οὐδὲν pro οὐδέν.
 Kuss.

32) εἰλικρινῶς] In Ciz. εἰλικρινῶς. Kuss.

33) ἀπεργασάμενος] Ciz. ἀπεργασάμενον. Kuss.

patienter sustinuerit, quum magna auctoritate et ore libero in eum perorarit, qui capiti eius exitium minabatur; manifestum utique effecerit, grauissima quaeque mala, tanquam in nullo numero habenda, ipsum contempsisse. Idem de metu mortis iudicandum est, a quo illum penitus intactum fuisse apparet, utpote quum mortem sibi, quantum humanitus praeuideri potuit, proxime imminentem plane non curauerit, neque praesentissimae necis expectationi animum aduerterit. Extant autem etiam fortiora dictis facta eius, dum tyrannidem funditus deleuit, ipsumque tyrannum atrocissimas calamitates hominibus machinantem cohibuit, et Siciliam crudelissima dominatione liberauit. Ipsum autem tam praeclari facinoris auctorem extitisse, ipsa quoque Apollinis oracula indicio sint; utpote quibus praedictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruiturum esse, quum cives meliores, magisque inter se concordēs facti essent: quales utique praesentia Pythagorae eiusque institutione et ductu facti sunt. Huius rei etiam certius argumentum a tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagorae et Abaridi capitis periculum

34) κίνδυνον θανάτου] In Ciz. et Arc. κίνδυνον περί θανάτου. De re ipsa vid. Benth. in Resp. ad Boyl. p. 173. sq. Kiess.

ἀποθανεῖν· ἐν παντοδαπαῖς τε τύχαις ἐξετα-
ζόμενοι τὸ αὐτὸ ἦθος ἀδιάφορον διεφύλαττον·
ἐν μυρίαις τε συμφοραῖς γενόμενοι οὐδέποτε
ἵκ' αὐτῶν μετετρέπησαν. ἦν δὲ καὶ ἀδιάλει-
πτος παρ' αὐτοῖς παράκλησις ⁴¹⁾ τὸ νόμῳ βο-
θεῖν ἀεὶ καὶ ἀνομία πολεμεῖν, καὶ πρὸς
τὸ εἶργειν καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφήν, καὶ
συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σώφρονα καὶ ἀνδρι-
²²⁴ κῶ βίῳ. ⁴²⁾ Ἦν δέ τινα μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς
τὰ τῆς ψυχῆς πάθη πεποιημένα, πρὸς τε ἀθυ-
μίας καὶ δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτατα ἐπε-
τενόητο. καὶ πάλιν αὖ ἕτερα πρὸς τε τὰς ὀρ-
γὰς καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, δι' ὧν ἐπιτείνον-
τες αὐτὰ καὶ ἀνιέντες ⁴³⁾ ἄχρις τοῦ μετρίου,
σύμμετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζοντο. ἦν δὲ
καὶ τοῦτο μέγιστον εἰς γενναιότητος ἔρμα, τὸ
⁽¹⁸²⁾ πεπεῖσθαι, ⁴⁴⁾ ὥς οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων
συμπτωμάτων ἀπροςδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς
νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ
²²⁵ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. Οὐ μὴν ἀλλ'
εἴ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἢ ὀργή, ἢ λύπη, ἢ
ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ⁴⁵⁾ ἐκποδὼν ἀπηλλάτ-
τοντο· καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενόμενος
ἐπειρᾶτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεύειν τὸ πά-

41) τὸ νόμῳ βοθεῖν] Ita recte Ciz. Confer section-
nes 100. et 171. In edd. Arcer. et Kust. τῷ νόμῳ β.
Tum Ciz. ἀποθεῖσθαι. Kiess.

42) Ἦν δέ τινα μέλη παρ' αὐτ.] Haec leguntur etiam
supra, Num. 111. Kust.

43) ἄχρις] Ciz. et Arcer. ἄχρι. Kiess.

eius placitum transgredi: variisque cum casibus colluctati hos mores incorruptos custodiuerunt, nec vnquam ab iis fecerunt diuortium, quamuis infinitis calamitatibus obruerentur. Erat etiam perpetua apud eos cohortatio, legi opem ferendam, et quicquid legi aduersatur, debellandum esse: itemque ad arcendum depellendumque luxum vitae sobriae et virili ab incunabulis assuescendum. Habebant etiam cantus quosdam ad sanandos animi affectus compositos, et contra tristitiam animique vulnera, veluti praesentissima remedia, excogitados; rursusque alios contra iram et animositatem, per quos affectus istos intendebant remittebantque, donec fortitudini congruos redderent. Hoc quoque maximum illis ad strenuitatem pondus addebat, quod persuasi essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt. Quodsi quandoque ira vel tristitia, vel aliud quidpiam huiusmodi alicui superuenisset, e medio se proripiebant, et pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere et sanare strenue co-

44) *ὡς οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνδρ. συμπτ.*] Pulchrum hoc praecceptum traditur etiam supra, Num. 196. *Kust.*

45) *ἐκποδῶν*] Ita recte Ciz. In edd. Arcer. et Kust. *ἐκποδῶν. Kiess.*

θος ἀνδρικῶς. 46) ἦν δὲ γενικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐπιπονον, καὶ αἱ τῆς ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρασίας τε καὶ πλεονεξίας βάσανοι, ποικιλώταται τε κολάσεις καὶ ἀνακοπαί, πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελούμεναι ἀπαραιτήτως, καὶ οὔτε πόνων, οὔτε καρτερίας 47) οὐδεμιᾶς φειδόμεναι. εἰς τοῦτο μὲν γὰρ ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν 48) ἡσκέτο γενναίως· τοῦτο δὲ ἐχεμυθία τε καὶ παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσα, ἐπὶ ἔτη πολλὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἢ τε σύντονος 49) καὶ ἀδιάπνευστος περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν 226 θεωρημάτων ἐξετάσις τε καὶ ἀνάληψις. Διὰ ταῦτα δὲ 50) ἀοινία, καὶ ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοῦπνία, δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος κατασφρόνησις. καὶ ταῦτα πάντα εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς συνέτεινεν. 51) οἰκτων δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰργεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους φασίν. ἀπείχοντο δὲ καὶ δεήσεων καὶ ἱκετειῶν καὶ πάσης τῆς τοιαύτης ἀνελευθέρου θωπείας, ὥς ἀνάνδρου καὶ ταπεινῆς οὔσης. τῆς δὲ αὐτῆς

46) ἦν δὲ γενικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τ.] Cum toto hoc loco confer Nostrum supra Cap. XVI. vbi eadem leguntur. Kust. In Ciz. ἦν δὲ καὶ γεν. αὐτ. Kiess.

47) οὐδεμιᾶς] In Ciz. οὐδεμίας. Ibidem deinceps, ut in edit. Arc., ante τοῦτο μὲν deest εἰς. Kiess.

48) ἡσκέτο] In edd. Arc. et Kust. ἀσκέτο. Kiess.

49) καὶ ἀδιάπνευστος] Vide Nos supra ad Num. 188. vbi eadem occurrunt. Kust.

nabatur. Generatim quoque illis compete-
bat laboriosa in disciplinis et studiis diligen-
tia, et innatae omnibus incontinentiae aua-
ritiaeque cruciamenta, diuersissimaeque ca-
stigationes, et sufflamina igne ferroque in-
exorabili seueritate peracta: idque nullo
laboris aut patientiae dilectū: hinc enim
abstinentia ab omnibus animalibus, et ab
aliis etiam quibusdam cibis strenue exerce-
batur; illinc sermonis prohibitio et omni-
modum silentium, tanquam meditamenta ad
linguam coercendam, per complures annos
eorum fortitudinem exercitam habebant: vti
et intenta et continua peruestigatio et ru-
minatio difficillimarum speculationum; et
propter ista cibi somnique parsimonia; item-
que gloriae, diuitiarum, similiumque inaf-
fectatus contemptus: quibus omnibus illi se
ad fortitudinem acuebant. Asserunt prae-
terea, viros illos lamenta, et ploratus, et
id genus omnia procul habuisse: abstinebant
etiam ab obsecrationibus, supplicationibus,
omnique illiberali adulatione, tanquam ef-
foeminata et humili. Ad hanc morum spe-

50) ἀουρία] Ciz. vt solet in hoc verbo, ἀουρία. Ibi-
dem cum Arc. φρόνησις pro καταφρόνησις. Pro ταῦτα,
quod sequitur, Scaliger legit τοιαῦτα. Kiess.

51) οἶκτον δὲ καὶ δακρ. — τοὺς ἀνδρας ἐκείνους] Sunt
verba Aristoxeni: vt ipse Iamblichus testatur infra,
Num. 233. Kust.

ιδέας τῶν ἡθῶν θετέον καὶ ὅτι ⁵²⁾ τὰ κυριώτατα καὶ συνεκτικώτατα τῶν ἐν αὐτῇ δογματῶν ἀπόρρητα ἐν ἑαυτοῖς διεφύλαττον ἅπαντες αἰεὶ, μετὰ ἀκριβοῦς ἐχεμυθίας πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς ἀνέκφορα διατηροῦντες ⁵³⁾ καὶ ἀγράφως ἐν μνήμῃ τοῖς διαδόχοις, ὥστερ μυστήρια ²²⁷ ⁵⁴⁾ θεῶν μεταπαραδιδόντες. Διόπερ οὐδὲν ἐξεφροίτησε τῶν τε λόγου ἀξίων, μέχρι πολλοῦ δὲ διδασκόμενά τε καὶ μανθανόμενα ἐντὸς τοίχων μόνον ἐγνωρίζετο. ⁵⁵⁾ ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων, καὶ, ὡς εἶπεῖν, βεβήλων, εἰ καὶ ποτε τύχοι, διὰ συμβόλων ἀλλήλοις ⁵⁶⁾ οἱ ἄνδρες ἡνίκτοντο, ὧν ἵχνος ἐστὶ νῦν, ἃ περιφέρονται τὰ θρυλλούμενα· οἷον, πῦρ μαχαίρα μὴ σκᾶλευε· καὶ τὰ τοιαῦτα σύμβολα· ἅπερ ψιλῇ μὲν τῇ γράσει γραῶδεσιν ὑποθήκαις ἔοικε· διαπτυσσόμενα δὲ θαυμαστήν τινα καὶ σεμνήν ²²⁸ ὠφέλειαν παρέχεται τοῖς μεταλαβοῦσι. Μέγιστον δὲ πάντων πρὸς ἀνδρείαν παράγγελμά ⁽¹⁸⁴⁾ ἐστὶ τὸ σκοπὸν προθέσθαι τὸν κυριώτατον, ⁵⁷⁾ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερῶσαι τῶν τοσοῦτων εἰργμῶν καὶ συνδέσεων τὸν κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν νοῦν, οὗ χωρὶς ὑγιᾶς οὐδὲν ἂν τις οὐ-

52) τὰ κυριώτατα] Conf. Rittershus. ad Porphyrt. p. 22. Kiess.

53) καὶ ἀγράφως] Ciz. ἐγγράφως sine καί. Kiess.

54) θεῶν μεταπαραδιδόντες] Pat. παρὰ μεταδιδόντες. Idem deinde οὐδένα pro οὐδέν. Tum Ciz. post πολλοῦ omituit δέ. Kiess.

55) ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων] Confer Nostrum supra, Num. 104. Kust.

ciem quoque referendum est, quod praecipua dogmata, quibus disciplina eorum continebatur, inter arcana sua omnes summo silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent, eaque sine scriptura, soli memoriae commissa, ac si deorum mysteria essent, ad successores trans mittebant. Vnde etiam evenit, ut nihil eorum commemoratione dignum in publicum emanarit, quamvis satis longo tempore docerentur, nec deessent, qui discerent; sed id quidem intra priuatos tantum parietes: si vero res ita ferret, ut extranei, et, ut ita loquar, profani adessent, per symbola inter se agebant aenigmatum modo: exempli gratia, Ignem gladio ne fodito, et similia: quae nuda phrasi anilibus monitis affinia videntur; explicata vero in admirabilem seriumque usum ab intelligentibus adhiberi possunt. Omnium autem maximum ad fortitudinem incitamentum est, quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut a carcere et vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem asserant mentem; sine qua nemo quisquam

56) οἱ ἄνδρες] In Ciz. deest οἱ. In eodem deinceps, ut in Arc. editione, legitur ὡν περιφύονται. Kiess.

57) ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερώσαι τ.] Haec etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46. Kust. Tum Ciz. εἰγμών pro εἰγγμών. Kiess.

δὲ ἀληθὲς τοπαράπαν ἐκμάθοι, οὐδ' ἂν κατί-
 δοι, ⁵⁸⁾ δι' ἧς τινος οὖν ἐνεργῶν αἰσθήσεως.
⁵⁹⁾ Νοῦς γὰρ κατ' αὐτοὺς πάνθ' ὁρῇ καὶ
 πάντ' ἀκούει· τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ
 τυφλά. δεύτερον δὲ τὸ ὑπερσπουδάζειν ⁶⁰⁾ δια-
 καθαρθέντι λοιπὸν αὐτῷ καὶ ποικίλως ἐπιτη-
 δειωθέντι διὰ τῶν μαθηματικῶν ὀργιασμῶν,
 τὸ τηνικάδε τῶν ὀνησιφόρων τι καὶ θείων ἐν-
 τιθέναι καὶ μεταδιδόναι, ὥς μήτε τῶν σωμά-
 των ἀφιστάμενον ἀποδειλιᾶν, μήτε πρὸς τὰ
 ἀσώματα προσαγόμενον ὑπὸ τῆς λαμπροτάτης
 αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποστρέφεσθαι τὰ ὄμματα,
⁶¹⁾ μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν
 παθημάτων, καὶ προσπερονάντων ἐπιστρέφε-
 (185) σθαι. ὅλως δὲ ἀδάμαστον εἶναι πρὸς πάντα
 γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ παθήματα. ἡ γὰρ
 διὰ τούτων πάντων γυμνασία καὶ ἄνοδος τῆς
 τελειοτάτης ἀνδρείας ἦν ἐπιτήδευσις. τοσαῦτα

58) δι' ἧς τινος οὖν] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ νοσοῦν,
 quod Arcerio fraudi fuit. Kust.

59) Νοῦς γὰρ κατ' αὐτοὺς πάνθ' ὁρῇ καὶ πάντ' ἀκ.]
 Erat dictum Epicharmi, vt testantur Tzetzes Chil. XII.
 vers. 440. Plutarchus, Tom. II. pag. 99. Maximus
 Tyr. Dissert. I. et alii. Caeterum, pro ὁρῇ, vt recte
 est in MS., Arcerius intempestius corrigebat, ὁρᾶ:
 ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui
 Dorica dialecto vsus est. Kust. Ciz., vt solet, τὰλλα.
 Kiess.

60) διακαθαρθέντι — ἐπιτηδευθέντι] Sic recte MS.
 At prior Edit. vitiose, διακαθαρθέν τι, et ἐπιτηδευ-
 θέντων. Kust.

61) μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludit

sani aliquid verique siue didicerit, siue viderit, quocunque denique sensu vtatur: *nam mens, iuxta illos, cuncta cernit, cunctaque audit; surda, coeca cetera.* Secundis autem curis id agendum censebant, vt mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgetur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem vtilia et diuina infundantur communicenturque: ne vel a corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens prae splendore illorum fulgentissimo oculos auertat, aut ad passiones, siue affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clauis fibulisque affixam tenent, conuertatur; sed aduersus omnia, quae generationi subseruiunt, itemque aduersus affectus, qui nos in terram detrahunt, tota persistat indomita. Per istos quippe gradus enitens exercitatio, et ad superiora reditus, perfectissimae fortitudinis studium erat. Et haec no-

Iamblichus ad illud Platonis in *Phaedone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. (pag. 119. Ed. Heindorf. K.) *Ἐκείνη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥστερ ἦλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερὸν:* quem locum adducit etiam Iamblichus noster in *Protreptico*, cap. XIII. pag. 80. (p. 202. edit. nostr. K.). Vide etiam Nicephorum ad Synesium de *Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit et Synesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesaurō* (Tom. III. Col. 162. vbi de *προσπερὸν* agit), ab aliis procul dubio deciptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phaedro*, cum, vt diximus, in *Phaedone* occurrat. Kust.

καὶ περὶ τῆς ἀνδρείας ἡμῖν τεκμήρια κείσθω
περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων
ἀνδρῶν.

Κ Ε Φ. λγ'.

229 Φιλίαν ¹⁾ δὲ διαφανέστατα πάντων πρὸς
ἅπαντας Πυθαγόρας παρέδωκε· θεῶν μὲν πρὸς
ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ ἐπιστημονικῆς
θεραπείας· δογματίων δὲ πρὸς ἄλληλα καὶ κα-
θόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογιστικοῦ τε πρὸς
τὰ τοῦ ἀλόγου εἶδη διὰ φιλοσοφίας καὶ τῆς
κατ' αὐτὴν θεωρίας· ἀνθρώπων δὲ πρὸς ἀλλή-
λους, πολιτῶν μὲν διὰ νομιμότητος ὑγιούς,
ἐτεροφυλῶν δὲ διὰ φυσιολογίας ὁρθῆς· ἀνδρὸς
δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀδελφοὺς καὶ οἰ-
κεῖους διὰ κοινωνίας ἀδιαστρόφου· συλλήβδην
δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας καὶ προσέτι τῶν ἀλό-
γων ζώων τινὰ διὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς
ἐπιπλοκῆς καὶ κοινότητος· σώματος δὲ καθ'
(186) ἑαυτὸ θνητοῦ καὶ τῶν ²⁾ ἐγκεκρυμμένων αὐτῷ
ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσιν τε καὶ ³⁾ συμ-
βιβασμὸν δι' ὑγείας καὶ τῆς εἰς ταύτην διαί-
της καὶ σωφροσύνης, κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς
230 κοσμικοῖς στοιχείοις εὐετηρίας. Ἐν πᾶσι δὲ
τούτοις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν

1) Φιλίαν δὲ διαφανέστατα πάντ.] Totus hic locus ve-
que ad finem Numeri huius legitur etiam supra,
Cap. XVI. Kust.

2) ἐγκεκρυμμένων] Sic rescripsi pro ἐκκεκρυμμένων, au-
toritate ipsius Iamblichi supra, Cap. XVI. Kust.
Etiam Ciz. ἐκκεκρυμμένων. Kiess.

bis etiam hactenus de Pythagorae et Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

C A P. XXXIII.

Amicitiam vero praeclare tradidit Pythagoras, et quidem erga omnes omnium, siue deorum cum hominibus per pietatem cultumque cum scientia coniunctum, siue dogmatum inter se, et in vniuersum animae cum corpore, partisque rationalis cum irrationali per philosophiam eiusque speculationes, vel hominum secum inuicem, ciuium puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam; mariti vero cum vxore, aut liberis, aut fratribus, aut necessariis, per communionem indistortam: et, vt summatim dicam, cum omnibus omnium, animalium etiam irrationabilium, per iustitiam et naturalem necessitudinem societatemque: denique latentium in corpore per se mortali, et contrariarum facultatum pacificationem et conciliationem, per sanitatem, huicque congruum victum et temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Haec omnia sigillatim ad idem amicitiae

3) συμβιβασμὸν] De verbo συμβιβάζειν multa collegit Rudolph. ad Ocellum, pag. 277. sqq. Kiess.

τοῦ τῆς φιλίας ὀνόματος ὄντος ⁴⁾ εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο· καὶ οὕτω θαυμαστὴν φιλίαν παρέδωκε τοῖς χρωμένοις, ὥστε ἔτι καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς λέγειν ἐπὶ τῶν σφοδρότερον ⁵⁾ εὐνοούντων ἑαυτοῖς, ὅτι τῶν Πυθαγορείων εἰσὶ. δεῖ δὴ καὶ περὶ ταύτων τὴν Πυθαγόρου παιδείαν παραθέσθαι, καὶ τὰ παραγγέλματα, οἷς ἐχρήτο πρὸς τοὺς αὐτοῦ γνωρίμους. παρεκλείοντο οὖν οἱ ἄνδρες οὗτοι ⁶⁾ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν· εἰ δὲ μή, ἔκ γε τῆς πατρικῆς καὶ καθόλου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ ⁷⁾ διαφιλονεικεῖν πρὸς τοῖς τοιοῦτους ἐμπεδούσης ὀργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου πάθους, ⁸⁾ οὐ
²³¹ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. Ἔφασαν δὲ δεῖν ὥς ἐλαχίστας ἀμυχάς τε καὶ ἐλκώσεις ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι. ⁹⁾ τοῦτο δὲ γίνεσθαι, εἰ ἐπίστανται εἶκειν καὶ κρατεῖν ὀργῆς ἀμ-
 (187) φότεροι μὲν, μᾶλλον μὲν τοι ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδήποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νοουθετήσεις, ἃς δὴ παι-

4) εὐρετῆς] Ciz. ἀρετῆς. Kiess.

5) εὐνοούντων] Ex MS. pro ἐννοούντων. Kust.

6) ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρ. — κακίαν μεγάλην τε καὶ ἀρεπ.] Haec omnia leguntur etiam supra, Cap. XXII. Kust. Antea Ciz. παρεκλείοντο δέ. Kiess.

nomen, velut compendio ad vnum caput reuocata, omnium confessione inuenit et sanciuit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, vt etiamnum ii, quos arctior beneuolentia sociauit, dici vulgo soleant esse e numero Pythagoreorum. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, vna cum praeceptis quae suis discipulis praescripsit. Iubebant igitur hi viri certamen et contentionis studium remouere ab omni in vniuersum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quae nobis cum parentibus, et in genere cum senioribus aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non sinit: in qua iuxta illorum monitum quam minimum cicatricum et ulcerationum esse debet. Hoc autem aiunt fieri posse, si vterque amicorum inuicem cedere, iramque comprimere sciuerit: inprimis iunior, et qui aliquo ex ante dictis loco, vel ordine positus est. Emendationes et castigationes, quas *paedartases* nominabant,

7) διαφιλονεικεῖν] Ita recte Ciz. In Kust. διαφιλονεικῶν. Kiess.

8) οὐ σωτήριον] Ciz. καὶ οὐ σωτήρ. Kiess.

9) τοῦτο δὲ γίνεσθαι] Haec verba desunt in cod. Ciz. ut in Arcerii editione. Kiess.

δαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐ-
 φημίας τε καὶ εὐλαβείας ὥοντο δεῖν γενέσθαι
 παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ
 πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νοουθετοῦσι τὸ κη-
 δεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. ¹⁰⁾ οὕτω γὰρ εὐ-
 σχήμονά τε γίνεσθαι, καὶ ὠφέλιμον τὴν νο-
 252 θέτησιν. Ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίστιν,
 μήτε παίζοντας, μήτε σπουδάζοντας· οὐ γὰρ
 ἔτι ῥάδιον εἶναι διυγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν
 φιλίαν, ὅταν ἅπαξ ἐμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ
 τῶν φασκόντων φίλων εἶναι ἥθη. φιλίαν μὴ
 ἀπογινώσκειν ἀτυχίας ἔνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς
 ἀδυναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπίπτουσῶν· ἀλ-
 λὰ μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε
 καὶ φιλίας τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην
 τε καὶ ¹¹⁾ ἀνεπανόρθωτον. ἔχθραν ἐκόντα μὲν
 μηδέποτε ¹²⁾ αἰρεῖσθαι πρὸς τοὺς μὴ τελείως
 κακοὺς· ἀράμενον δὲ μένειν εὐγενῶς ἐν τῷ
 διαπολεμεῖν, ἂν μὴ μεταπέσῃ τὸ ἦθος τοῦ
 διαφερομένου, καὶ προσγένηται ¹³⁾ εὐγνωμο-
 σύνη. πολεμεῖν δὲ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις·
 νόμιμον δὲ εἶναι καὶ ὅσιον τὸν πόλεμον, καὶ
 ὡς ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ πολεμήσειεν. αἴτιον
 μηδέποτε γίνεσθαι εἰς δύναμιν διαφορᾶς·

10) οὕτω γὰρ] Ciz. οὔτε γάρ. Kiess.

11) ἀνεπανόρθωτον] Sic recte M^s. pro ἐπανόρθωτον.
 Kust. Antea in Ciz. deest μεγάλην. Kiess.

12) αἰρεῖσθαι] In Arc. edit. est ὠρεῖσθαι, quod Scali-
 ger mutat in ὠρίσθαι. Idem vir doctus deinceps pro
 τελείους, quod vulgo legitur, recte scribit τελείως,
 quod receperimus. Kiess.

multa cum verborum clementia cautioneque a senioribus erga iuniores fieri debere existimabant; plurimumque solitudinis affectusque ex parte corripientium prominere: ita enim castigationem decoram vtilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem neque per iocum neque serio remouendam esse: non enim facile amicitiam saluam manere, quum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos iactant, se insinuauerit. Amicitiam non esse reprobendam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quae rebus humanis interuenit; sed vnicam, quae quidem probabilis sit, amici et amicitiae reiiciendae causam esse eam, quae a maiori quadam et inemendabili malitia proficiscitur. Inimicitiam vltro non esse suscipiendam contra eos qui non sunt plane improbi: si autem semel suscepta fuerit, obfirmandum animum, strenueque decertandum, nisi mores mutauerit aduersarius et ad bonam mentem redierit. Certandum autem non verbis, sed factis: hoc autem legitimum, sanctumque et tale bellum esse, quali hominem cum homine decertare fas sit: nunquam dissidio, quantum in nobis est, occasionem dandam esse; sed, quam

13) ἐγγνωμοσύνη] In Ciz. συγγνωμοσύνη. Paulo post
malim τοῦτον τὸν πόλεμον. Kieß.

(188)¹⁴⁾ εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν, ὡς οἶόν
 233 τε μάλιστα. Ἐν τῇ μελλούσῃ ἀληθινῇ ἔσεσθαι
 φιλία ὡς πλεῖστα δεῖν ἔφασαν εἶναι τὰ ὠρι-
 σμένα καὶ νενομισμένα· καλῶς δὲ ¹⁵⁾ ταῦτα
 δεῖν εἶναι κεκριμένα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δῆτα
 καὶ εἰς ἔθος ἕκαστον ¹⁶⁾ κατακεχωρισμένα, ὅ-
 πως μῆτε ὁμιλία μηδεμία ὀλιγῶρος τε καὶ εἰ-
 κῇ γίνηται, ἀλλὰ μετ' αἰδοῦς τε ¹⁷⁾ καὶ συν-
 νοίας καὶ τάξεως ὀρθῆς· μῆτε πάθος ἐγείρηται
 μηδὲν εἰκῇ καὶ φαύλως καὶ ἡμαρτημένως, οἶον
 ἐπιθυμία ἢ ὀργή. ¹⁸⁾ ὁ αὐτός τε λόγος καὶ
 κατὰ τῶν λειπομένων παθῶν τε καὶ διαθέ-
 σεων. ἀλλὰ μὴν τεκμήραιτο ἂν τις καὶ περὶ
 τοῦ μὴ παρέργως αὐτὸν τὰς ἀλλοτριὰς ἐκκλί-
 νειν φιλίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σπουδαίως περι-
 κάμπτειν αὐτὰς καὶ φυλάττεσθαι, καὶ περὶ
 τοῦδε μέχρι πολλῶν γενεῶν τὸ φιλικὸν πρὸς
 ἀλλήλους ¹⁹⁾ ἀνένδοτον διατετηρηκέναι, ἕκ τε
 ὧν Ἀριστοῦξενος ἐν τῷ περὶ ²⁰⁾ Πυθαγορικοῦ

14) εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν] Scribendum videtur
 est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι ταύτης τὴν ἀρχήν. Kust. Mini-
 me. Verbo τὴν ἀρχήν, omnino. Kiess.

15) ταῦτα δεῖν εἶναι] In Ciz. et Arc. deest δεῖν. Kiess.

16) κατακεχωρισμένα] In Ciz. et Arc. κατακεχωρισμένην
 δεῖν εἶναι. Ibidem deinceps εἰκῇ γίνεσθαι. Etiam Par.
 γίγνεσθαι. Sed iam Scalig. scripsit γίνηται. Kiess.

17) καὶ συννοίας] Legendum puto, καὶ ἐννοίας. Kust.
 Nemo, opinor, Kuistero obediet. Malim autem ver-
 tere cum cogitatione, quam cum Obrechtto cum prae-
 senti animo. Ciz. φαύλης pro φαύλως. Kiess.

18) ὁ αὐτός τε] Ciz. pro τε habet δέ. Idem ἀλλὰ μὴ
 pro ἀλλὰ μὴν. Kiess.

maxime quisque potest, rixae huiusmodi principiis obstandum. In amicitia, quae vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, et, ut decet, distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter et perfunctorie instituitur; sed cum pudore, cum praesenti animo et bono ordine: neque temere, leviter, et vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod et de ceteris passionibus animique dispositionibus habendum. Eos vero non obiter, sed summo studio declinauisse et cauuisse peregrinas amicitias, et propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conseruisse; ex iis quoque colligi poterit, quae Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica* se

19) ἀνένδοτον] Ex MS. pro ἀνένδοτος, quod prior Edit. habet. Kust. Scaliger emendabat ἀνενδότως. Usque ad verba ἀνένδοτον διατετηρημέναι pertinet locus Nicomachi, ut patet e Porphyr. V. P. §. 59. Conf. Maline, p. 35. Ceterum pro μὴ παρέργως αὐτὸν legere malim μὴ παρέργως αὐτοῦς, quum sermo sit de Pythagoreis. Item pro ἐκ τῶν ὧν potius scribendum erit aut ἐκ γὰρ ὧν, aut ἐξ ὧν. Kiess.

20) Πυθαγορικῶν] „Ionsius de Script. Hist. Philos. I. 14. pro Πυθαγορικῶν legit Πυθαγόρων; qua correctione non opus esse credo; quippe in illo Aristoxeni libro non tantum Pythagorae, sed etiam Pythagoreorum res contentae fuisse videntur. Eadem est ratio in inscriptione operis Iamblichi, ut iam monuit Kust.“ Maline, p. 35.

βίου αὐτὸς διακηκοέναι φησὶ Διονυσίου τοῦ
 Σικελίας τυράννου, ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρχ-
 234 χίας γράμματα ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. Φησὶ
 γὰρ οὕτως ὁ Ἀριστόξενος· 21) Οἰκτων δὲ καὶ
 (189) δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἵργεσθαι
 τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, ὡς ἐνδέχεται μάλιστα.
 ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ θωπείας καὶ δεή-
 σεως καὶ 22) λιτανείας καὶ πάντων τῶν τοιού-
 των. Διονύσιος οὖν ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος,
 ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον, πολλάκις ἡμῖν διη-
 γεῖτο 23) τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ
 Δάμωνα τοὺς Πυθαγορείους. ἦν δὲ ταῦτα τὰ
 περὶ τὴν τοῦ θανάτου γενομένην ἐγγύην. ὁ δὲ
 τρόπος τῆς ἐγγυήσεως 24) τοιόσδε τις ἦν. τινὰς
 ἔφη τῶν 25) περὶ αὐτὸν διατριβόντων, οἳ πολ-
 λάκις ἐποιοῦντο μνειάν τῶν Πυθαγορείων δια-
 σύροντες καὶ 26) διαμωκώμενοι καὶ ἀλαζόνας
 ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς καὶ λέγοντες, ὅτι ἐκκο-
 πείη ἂν αὐτῶν ἢ τε σεμνότης αὕτη καὶ ἡ
 προσποίητος πίστις καὶ ἡ ἀπάθεια, εἴ τις

21) Οἰκτων δὲ καὶ δακρ. — τοὺς ἄνδρας ἐκείνους] Haec leguntur etiam supra, Num. 226. Kust. Et Num. 198. Kiess.

22) λιτανείας] Ita Par. Ceteri λιτανίας. Kiess.

23) τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ Δάμωνα] Historiam hanc, quam Iamblichus aliique scriptores de Damone et Phintia; Polyaeus Strategem. Lib. V. Sect. 22. de Euephanto et Eucrito; Hyginus vero, Fabula CCLVII. de Moero et Selinuntio referunt. Praeterea notandum, Valer. Max. Lib. IV. Cap. VII. Pythiam vocare, qui Iamblichio Nostro, aliisque Phintias dicitur. Kust. Hisce auctoribus adde Cic.

ex Dionysio Siciliae tyranno, quum literas Corinthi doceret, audiuisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem a luctu et a lacrymis, omnibusque id genus, quantum humanitus fieri poterat, viri isti: itemque ab adulando, precando, supplicando, cunctisque huiusmodi. Dionysius itaque tyrannide exutus et Corinthum profectus saepe nobis de Phintia et Damone Pythagoreis referebat, alterum alterius vadem in capitali causa hunc in modum factum esse. Quidam, inquebat, ex aulicis, iniecta saepius Pythagoreorum mentione, cauillis eos sannisque traducebant: iactabundos quippe appellabant, et gravitatem illam simulatamque fidem et affectum vacuitatem facile elisum iri affirma-

de Offic. III. 10. Diod. Sic. in Exc. p. 554. Lactant. V. 17. Porphy. sect. 60. et ad eum Rittershus. Neque praetereundus est A. G. Lange in: N. teutsch. Merkur. 1808. 3. St. p. 183. — In Ciz. et Arc. edit. deest τῶ. *Kiess.*

24) τοιοῦδε τις ἦν] In accentu variant. Nam Kust. τοιοῦδε τις ἦν, Arc. τοιοῦδε τις ἦν, Ciz. τοιοῦδέ τις ἦν. Deinceps pro τινᾶς ἔφη Pat. habet τινὲς ἔφη, Ciz. τινὰ ἔφη. Locus haud dubie corruptus aut sic scribendus est: τινᾶς ἔφη εἶναι — aut sic: τινὲς, ἔφη — διατριβόντων πολλάνκις, etc. omisso οἱ ante πολλάνκις. *Kiess.*

25) περὶ αὐτὸν] Ciz. περὶ αὐτῶν. *Kiess.*

26) διαμωκώμενοι] Arc. διαμωκώμενοι, Pat. διαμωχώμενοι, Ciz. διακωμώμενοι. *Kiess.*

27) περιστήσειεν αὐτοὺς εἰς 28) συμφορὰν ἀξιό-
 255 χρεων. Ἀντιλεγόντων δὲ τινῶν καὶ γινομένης
 29) φιλονεικίας, συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ
 Φιντίαν, ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγορῶν αὐ-
 τοῦ εἰπεῖν, ὅτι φανερὸς γέγονε μετὰ τινῶν
 ἐπιβουλεύων αὐτῷ· καὶ τοῦτο μαρτυρεῖσθαι τε
 ὑπὸ τῶν παρόντων 30) ἐκείνων, καὶ τὴν ἀγα-
 νάκτησιν πιθανῶς πάνυ γενέσθαι. τὸν δὲ
 Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὥς δὲ αὐτὸς
 (190) διαρρήδην 31) εἶπεν, ὅτι ἐξήτασται ταῦτα ἀκρι-
 βῶς, καὶ δεῖ αὐτὸν ἀποθνήσκειν, εἰπεῖν τὸν
 Φιντίαν, ὅτι εἰ οὕτως αὐτῷ 32) δέδοκται ταῦ-
 τα γενέσθαι, ἀξιῶσαι γε αὐτῷ δοθῆναι τὸ λοι-
 πὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως οἰκονομήσεται τὰ τε
 καθ' ἑαυτὸν καὶ τὰ κατὰ τὸν 33) Δάμωνα.
 συνέξων γὰρ οἱ ἄνδρες οὗτοι καὶ ἐκοινώνουν
 ἀπάντων. πρεσβύτερος δ' ὢν ὁ Φιντίας, τὰ
 πολλὰ τῶν περὶ οἰκονομίαν ἦν εἰς αὐτὸν ἀνει-
 ληφώς. ἡξίωσεν οὖν ἐπὶ ταῦτα ἀφειθῆναι, ἐγ-
 256 γρητὴν καταστήσας τὸν Δάμωνα. 34) Ἐφη οὖν

27) περιστήσειεν αὐτοὺς] In Ciz. et Arc. deest αὐτοὺς.
 In Par. παραστήσειεν scribitur. Kiess.

28) συμφορὰν] Sic scripsi pro vulgato φορὰν, monen-
 tibus Arcerio, Scaligero et Kustero. Kiess.

29) φιλονεικίας] Par. φιλονεικίας. Idem deinceps ἐναν-
 τιον δέ. Pro φανερόν Ciz. φανερός. Tum idem ἐπιβου-
 λυόντων. Kiess.

30) ἐκείνων] Fortasse legendum ἐκεῖνοι, scil. κατηγοροί.
 — Pro ἀγανάκτησιν Loganus p. 105. probabiliter con-
 iicit αἰτίαςιν. Potest tamen ἀγανάκτησις referri ad Dio-
 nysium, qui indignationem probe simulauerit. Kiess.

bant, si quis illos in grauius periculum induceret. Aliis autem contradicentibus, in partes itum est, ac feruente contentione techna in Phintiae caput structa, accusatorque est subornatus, qui coram ei obii- ceret, quod deprehensus esset cum quibus- dam in Dionysii vitam conspirasse; produ- cebanturque testes, atque maxima proba- bilitatis specie querela induebatur. Raptus est hac oratione in stuporem Phintias: sed quum illi Dionysius disertis verbis indicas- set, omnia haec iam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, vt, quoniam eius iudicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, vt tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victi- tabant enim in bonorum omnium commu- nione viri isti; et quia Phintias aetate pro- vectior erat, potiore rei familiaris curam in se susceperat: huius itaque ordinandae causa dimitti rogabat, Damone vade dato.

31) εἶπεν] Ciz. cum Arc. εἰπὼν. Tum Pax. ἐξείταται. Kiess.

32) δέδοκται] Ex MS. pro δέδεικται. Kust.

33) Δάμωνα] Pax. δαίμονα. Kiess.

34) Ἐφη οὖν κ. τ. λ.] Haec est lectio ed. Kust. Lectio Arc. est: ἔφησαν δὲ Διονύσιος θανάτους τε καὶ ἐρωτήσεις, cod. Ciz. consentit cum Kust. nisi quod καὶ post τε excidit. Arcerii ἔφησαν Scaliger mutat in ἀφῆκεν, neque male legeris ἀφῆκεν οὖν δὲ Διον. θανάτους τε καὶ ἐρωτήσεις. Sed Kusteri scriptura, confirmata a Ciz.,

ὁ Διονύσιος, θαυμάσαι τε καὶ ἐρωτῆσαι· εἰ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ὑπομενεῖ θανάτου γενέσθαι ἐγγυητής; φήσαντος δὲ τοῦ Φιντίου, μετάπεμπτον γενέσθαι τὸν Δάμωνα, καὶ διακούσαντα τὰ συμβεβηκότα, φάσκειν ἐγγυήσασθαι τε, ³⁵⁾ καὶ μενεῖν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπανεέλθῃ ὁ Φιντίας. αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τοῦτοις εὐθὺς ἐκπλαγῆναι ἔφη. ἐκείνους δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάπειραν τὸν Δάμωνα χλευάζειν, ὡς ἐγκαταλειφθησόμενον, καὶ σκώπτοντας ³⁶⁾ ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι λέγειν. ὄντος δ' οὖν ἤδη τοῦ ἡλίου περὶ δυσμᾶς, ἦκειν τὸν Φιντίαν ἀποθανούμενον· ἐφ' ᾧ πάντας ἐκπλαγῆναί τε ³⁷⁾ καὶ δουλωθῆναι. αὐτὸς δ' (191) οὖν, ἔφη, περιβαλὼν τε καὶ φιλήσας τοὺς ἄνδρας, ἀξιῶσαι τρίτον ³⁸⁾ αὐτὸν εἰς τὴν φιλίαν

non est solicitanda, quam recte Langius l. c. intellexit: Dionysius erzählte nun, dass er, sich verwundernd, gefragt habe —. Kiess.

35) καὶ μενεῖν αὐτοῦ] Sic recte MS. At prior Edit. male, καὶ μὲν ἦν αὐτοῦ. Kust. Par. μένειν. Kiess.

36) ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι] Alludit ad ceruam illam, quam pro Iphigenia, Agamemnonis filia, vicaria morte periisse, fabulae ferunt. Vide Hyginum *Fabulae* XCVIII. Kust.

37) καὶ δουλωθῆναι] Verba illa καὶ δουλωθῆναι omisit Porphyrius l. c., et Iamblichi interpres videtur legisse δολωθῆναι; quippe vertit et opinione sua decepti sunt. Nisi igitur in hoc verbo lateat vitium, potius accipiendum est pro animo fractos; ut alibi dicunt γράμψαι, δεδουλωμένοι, animo territi et serui instar trepidi. De qua verbi notione vid. Duker. ad Thucyd. IV, 34.

Quum itaque Dionysius admirabundus interrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causa capitali vas fieri sustineret, idque Phintias ita fore affirmaret, arcessitus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum dixit, ibique perstiturum, donec Phintias reuerteretur. Hoc facto Dionysius aiebat se quidem obstupuisse; illos vero, qui periculi faciendi primi auctores fuerant, irrisisse Damonem, eum veluti cervam vicariam victimam substitutum esse, cauillatos. Quum igitur iam ad occasum sol inclinaret, Phintias moriturus superuenit. Qua re obstupefacti omnes et opinione sua decepti sunt. Ipse vero Dionysius viros amplexus, vt aiebat, et deosculatus rogavit, vt se tertium in amicitiam suam reci-

et Kuhn. ad Aelian. V. H. II. 14. *Mahn*, lib. cit. p. 37. Hanc Mahnii rationem meam facio. In Thucyd. loco scholiastes verba τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι interpretatur τεταπεινωμένοι φόβῳ. Add. hunc locum Arriani Exp. Alexandr. II, 10. καὶ ταύτῃ εὐθύς δηλὸς ἐγένετο τοῖς ἀμφ' Ἀλέξανδρον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένος. Conf. Bud. Comm. gr. ling. p. 457. 22. Quanquam autem nostro loco τῇ γνώμῃ non additum est, verbum tamen praecedens ἐκπλαγῆναι impedit, quo minus δουλωθῆναι secus intelligatur. Ceterum si δουλωθῆναι corruptum sit, id ex δόλον ἀλῶναι, fraudis convictos esse, corruptum esse censeam. *Kiess*.

38) αὐτόν] Ita recte Ciz. cum Arc. In edit. Kust. αὐτόν. Deinceps Par. παραδίξασθαι. Idem συγκαταθέσθαι pro συγκαταθῆναι, videturque adeo medium reponendum esse. — Ciz. εἰς τὸν τοιοῦτον. *Kiess*.

παραδέξασθαι· τοὺς δὲ μηδενὶ τρόπῳ, καίτοι
 λιπαροῦντος αὐτοῦ, συγκαταθεῖναι εἰς τὸ τοι-
 237 οὔτον. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀριστόξενος ὡς παρ'
 39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου πυνθόμενός φησι. λέ-
 γεται δέ, ὡς καὶ ἀγνοοῦντες ἀλλήλους οἱ Πυ-
 θαγορικοὶ ἐπειρῶντο φιλικὰ ἔργα διαπράττε-
 σθαι 40) ὑπὲρ τῶν εἰς ὅψιν μηδέποτε ἀφειγμέ-
 νων, ἥνίκα τεκμήριόν τι 41) λάβοιεν τοῦ μετέ-
 χειν τῶν αὐτῶν λόγων· ὥστ' ἐκ τῶν τοιῶνδε
 ἔργων μηδ' ἐκεῖνον τὸν λόγον ἀπιστεῖσθαι, ὡς
 ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς
 οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώ-
 ριμοὶ τε καὶ προσήγοροι 42) γένωνται. κατα-
 χθῆναι γοῦν φασὶ τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ μα-
 κρὰν καὶ 43) ἐρήμην ὁδὸν βαδίζοντα εἰς τι
 πανδοχεῖον· ὑπὸ κόπου δὲ καὶ ἄλλης παντο-
 δαπῆς αἰτίας εἰς νόσον μακρὰν τε καὶ βαρεῖαν
 ἐμπεσεῖν, ὥστ' ἐπιλιπεῖν αὐτὸν τὰ ἐπιτιγδεῖα.
 238 Τὸν μέντοι πανδοχέα, εἴτε οἶκτῳ τοῦ ἀνθρώ-
 που, εἴτε καὶ ἀποδοχῇ, πάντα παρασχέσθαι,
 μήτε ὑπουργίας τινὸς φεισάμενον, μήτε δαπά-
 νης 44) μηδεμίας. ἐπειδὴ δὲ κρείττων ἦν ἢ νό-
 σος, τὸν μὲν ἀποθνήσκειν ἐλόμενον γράψαι
 (192) τι σύμβολον ἐν πίνακι καὶ ἐπιστεῖλαι, ὅπως,

39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου] In Ciz. et Arc. deest τοῦ.
 Kiess.

40) ὑπὲρ] Ciz. et Arc. ὑπό. Kiess.

41) λάβοιεν — ἀπιστεῖσθαι] Sic recte MS. pro λαβεῖν
 et ἀπίστασθαι. Kust.

perent: illi autem nullo modo adduci potuerunt, vt quamuis multum flagitanti annuerent. Haec Aristoxenus ex ore Dionysii. Fertur autem, Pythagoreos, etiam inter se ignotos, imo et nunquam visis amicitiae officia exhibere studuisse, dummodo signa quaedam communis sectae agnoscerent. Vnde nec fides dicto illi deroganda est, viros bonos, etiamsi remotissimis terris habitent, amicos inter se esse, antequam se vel coram viderint, vel compellauerint. Ajunt itaque, Pythagoreum quendam, quum longum per deserta iter pedibus confecisset, in diuersorium venisse, ibique ex lassitudine, aliisque variis incommodis in longum grauemque morbum incidisse; ita vt etiam necessarii sumtus denique eum deficerent: cautionem vero hominis siue commiseratione siue obseruantia ductum omnia praebuisse, nullius aut operae pepercisse, aut sumtui. Morbo autem superante, moribundum symbolum aliquod tabellae inscripsisse et cauponi praecepisse, vt eam, si quid sibi hu-

42) γένωνται] In Ciz. et Arc. γενίσθαι. Kiess.

43) ἐρήμην] Ex MS. pro corrupto ἐφήμην, quod in Edit. Arcerii legitur. Ksst. Ead. Edit. eis τὸ pro εἰς u. Kiess.

44) μηδενίας] In Ciz. μή δὲ μιᾶς. Kiess.

45) ἂν τι πάθοι, 46) ἐκκρημνὰς τὴν δέλτον πα-
 ρὰ τὴν ὁδὸν ἐπισκοπῇ, εἴ τις τῶν παριόντων
 ἀναγνωριεῖ τὸ σύμβολον. τοῦτον γὰρ ἔφη
 αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ ἀναλώματα, ἅπερ εἰς αὐ-
 τὸν ἐποιήσατο, καὶ χάριν ἐκτίσειν ὑπὲρ ἑαυ-
 τοῦ. τὸν δὲ πανδοχέα μετὰ τὴν τελευταίαν θά-
 ψαι τε καὶ ἐπιμεληθῆναι τοῦ σώματος αὐτοῦ,
 μὴ μέντοι γε 47) ἐλπίδας ἔχοντα τοῦ κομίσασ-
 θαι τὰ δαπανήματα, μὴ τι γε καὶ 48) πρὸς
 εὐπαθεῖν πρὸς τινος τῶν ἀναγνωριούντων τὴν
 δέλτον. ὅμως μέντοι διαπειρᾶσθαι ἐκπεπλη-
 γμένον τὰς ἐντολάς, ἐκτιθέναι τε ἐκάστοτε
 εἰς τὸ μέσον τὸν πίνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ
 ὕστερον τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ παριόντα ἐπι-
 στῆναί τε καὶ μαθεῖν τὸν θέντα τὸ σύμβολον,
 ἐξετάσαι τε τὸ συμβὰν καὶ τῷ πανδοχεῖ πολ-
 λῷ πλέον ἀργύριον 49) ἐκτίσαι τῶν δεδαπανη-
 239 μένων. 50) Κλεινίαν γε μὲν τὸν Ταραντίνον

45) ἂν τι πάθοι] Male antea coniunctim legebatur,
 ἀντιπάθοι, quod Arcerius verterat, vicissim beneficio
 afficeret; inuito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si
 quid sibi humanitus accideret. Graeci enim, cum fra-
 gilitatis humanae vices pertimescerent, κατ' εὐρημισμὸν
 dicere solebant, εἰάν τι πάθοιμι, vel εἰάν τι πάσχω: quae
 formula in Testamentis praecipue frequens erat. Laer-
 tius in *Stratone* Segm. 61. τάδε διατίθεμαι, εἰάν τι πάσχω,
 id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum et Menagium.
Kust. Add. *Lisner.* ad *Herodian.* V. 7. Tom. III.
 p. 219. ed. *Irm.* Pro πάθοι, quod omnes cdd. h. l.
 tuentur, non ausus sum scribere πάθη, praesertim in
 oratione indirecta, memor eorum, quae monuit *Schae-
 f.* in *Mel. crit.* p. 87. cui accedit *Dissen* V. Cl. in *Dis-
 quisitionum philologicarum specimine primo* (Gottingae,

manitus accideret, iuxta viam suspenderet, obseruaretque, si quis praetereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumtus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem iusta persoluisse, spe omni abiecta, fore, vt sumtus sibi refunde-
rentur, nedum vt ab agnoscentibus tabel-
lam gratiae referrentur. Interim tamen mi-
ratum suprema hominis mandata, inductum-
que, vt tabellam publice proponeret. Lon-
go demum post tempore Pythagoreum quen-
dam illac transeuntem, intellecto ex inspe-
ctione tabulae, quis symbolum adscripsisset,
et re omni explorata, cauponi multo plus
pecuniae, quam impenderat, soluisse. Quin
etiam Cliniam Tarentinum memorant, post-

1813.) p. 23. sq. Adde C. E. Ck. Schneideri V. D.
Indicem ad Aesopum sub γ. ἰάν. Kiess.

46) ἐκκρημνός] Prior Edit. ἐκρημνός: pro quo Arcerius
infeliciter ἐκρήψας legendum censebat. Kust. In Ciz.
κρημνός. Ibidem deinceps pro ἐπισκοπῇ, αἰ, vitiose
ἐπισκοπῇν δδόν. Kiess.

47) ἐλπίδας ἔχοντα] Arc. ἑλπ. ἔχων, Ciz. et Par. ἑλπ.
ἔχειν. Kiess.

48) πρὸς εὐπαθεῖν] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust.
πρὸς εὐπαθεῖν. Schneiderus in Lex. suo vno verbo
προσευπαθεῖν. Kiess.

49) ἐκτίσαι] Ciz. ἐκτίσαι. Kiess.

50) Κλεισίαν γὰρ μὲν τὸν Ταρ.] Eandem historiam ha-
bes apud Diodorum in Excerptis a Valesio editis:
quam etiam breuiter perstringit Noster supra Num.
127, Kust. Ciz. μέντοι pro μὲν τόν. — Huius Cli-
niae fit mentio sect. 198. Kiess.

φασι, πνθόμενον, ὡς Πρῶρος ὁ Κυρηναῖος, τῶν ⁵¹⁾ Πυθαγορείων λόγων ζηλωτῆς ὢν, κινδυνεύοι περὶ πάσης τῆς οὐσίας, συλλεξάμενον (195) χρήματα πλεῦσαι ἐπὶ Κυρήνης καὶ ἐπανορθώσασθαι τὰ τοῦ Πρώρου πράγματα, μὴ μόνον τοῦ μειῶσαι τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν ὀλιγωρήσαντα, ἀλλὰ μηδὲ τὸν διὰ τοῦ πλοῦ κίνδυνον περιστίνῃα. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ θέστορα τὸν Ποσειδωνιάτην ἀκοῇ μόνον ἱστοροῦντα, ὅτι Θυμαρίδης εἶη Πάριος τῶν Πυθαγορείων, ἡνίκα συνέπεσεν εἰς ἀπορίαν αὐτὸν καταστῆναι ἐκ πολλῆς περιουσίας, πλεῦσαι φασιν εἰς τὴν Πάρον, ἀργύριον συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ ἀνακτῆσασθαι αὐτῷ τὰ ὑπάρξαντα. καλὰ μὲν 240 οὖν καὶ ⁵²⁾ ταῦτα τῆς φιλίας τεκμήρια. Πολὺ δὲ τούτων θαυμασιώτερα ἦν τὰ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν θείων ἀγαθῶν, καὶ τὰ περὶ τῆς τοῦ νοῦ ὁμονοίας, καὶ τὰ περὶ τῆς θείας ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορισθέντα. παρήγγελον γὰρ θαμὰ ἀλλήλοις, μὴ διασπᾶν τὸν ἐν ἑαυτοῖς θεόν. οὐκοῦν εἰς θεοκρασίαν τινὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἔνωσιν καὶ τὴν τοῦ νοῦ κοινωνίαν καὶ τὴν τῆς θείας ψυχῆς ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἢ πᾶσα τῆς φιλίας σπουδὴ δι' ἔργων τε καὶ λόγων. ⁵³⁾ τούτου δὲ οὐκ ἂν ἔχοι τις εὐρεῖν ἄλλο βέλτιον οὔτε ἐν λόγοις λεγόμενον οὔτε ἐν ἐπιτηδεύμασι πραττόμενον. οἶμαι

51) Πυθαγορείων λόγων] Pat. Πυθαγορείου λόγων.
Kiesl.

quam comperisset, Prorum Cyrenaeum et sectae Pythagoricae addictum de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenen nauigasse, et res Prori locasse in solido, non iactura tantum rei familiaris insuper habita, sed nauigationis etiam in se suscepto periculo. Eodem modo Thestorem Posidoniatem, quum fama tantum accepisset, Thymaridam Parium Pythagoreum e re lauta in paupertatem delapsum esse, Parum ferunt nauigasse, et magna argenti vi coacta illius opes restituisset. Egregia quidem haec amicitiae argumenta sunt: verum impensius admirari par est, quae de communione diuinorum bonorum, de concordia mentis, et de diuina anima ipsis decreta sunt: crebro enim se inuicem adhortabantur, ne deum ipsis inhabitantem diuellerent. Vnde et omne illorum circa amicitias studium ad diuinam naturarum commixtionem, ad vnionem cum deo, ad diuinae mentis animaeque communionem, verbis factisque ab illis dirigebatur: quo quidem nihil praestabilius inveniri poterit aut oratione prolatum, aut ipso opere perfectum: isto enim omnia ami-

52) ταῦτα τῆς φιλίας] Ciz. ταῦτα πρόπορτα τῆς φιλίας.
Kiess.

53) τοῦτου] Par. τοῦτο. Item in marg. Spanh. deletur ἄλλο. Kiess.

δὲ ὅτι καὶ πάντα τῆς φιλίας ἀγαθὰ ⁵⁴⁾ ἐν αὐτῷ περιέχεται. διόπερ καὶ ἡμεῖς ὥσπερ ἐν κεφαλαίῳ τούτῳ τὰ πάντα περιλαβόντες τῆς Πυθαγορικῆς φιλίας πλεονεκτήματα, παυόμεθα τοῦ πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

Κ Ε Φ. λδ.

²⁴¹ Ἐπεὶ δὲ κατὰ γένη ¹⁾ τεταγμένως οὕτω
¹⁹⁴⁾ διήλθομεν περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων· ἴδι δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ τὰς σποράδην ἀφηγήσεις εἰωθυίας λέγεσθαι ποιησώμεθα, ὅσαι οὐχ ὑποπίπτουσιν ὑπὸ τὴν προειρημένην τάξιν. λέγεται τοίνυν, ὥς ²⁾ φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῴᾳ ἐκάστοις παρήγγελον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων προσῆλθον πρὸς τὴν κοινωνίαν ταύτην· τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἔδοκίμαζον. προσῆλθον δὲ καὶ ξένοι τῇ Πυθαγορείᾳ αἰρέσει καὶ Μεσσαπίων καὶ Λευκανῶν καὶ Πευκετίων καὶ Ῥωμαίων. καὶ Μητροδόωρος τε ὁ Θύρσου τοῦ πατρὸς Ἐπιχάρμου καὶ τῆς ἐκείνου διδασκαλίας τὰ πλείονα πρὸς τὴν ἰατρικὴν μετενέγκας, ἐξηγούμενος τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους πρὸς τὸν ἀδελφόν φησι τὸν Ἐπίχαρμον καὶ πρὸ τούτου τὸν Πυθαγόραν τῶν διαλέκτων ἀρίστην λαμβάνειν τὴν Δωρίδα· καθάπερ καὶ τὴν ἀρμο-

54) ἐν αὐτῷ] Ciz. ἐν ἑαυτῷ. Kless.

1) τεταγμένως] Loganus p. 106. scribit: τεταγμένα οὕτω διήλθομεν τὰ περὶ Πυθ. Qua mutatione nihil opus est, quum et amet senior Graecitas huiusmodi aduerbia, quale τεταγμένως, et soleat οὕτω sic cum aliis aduer-

citiae bona comprehendere existimo; atque ideo cuncta, quae Pythagorica amicitia eximia habuit, hoc veluti compendio complexus, plura de illa dicere supersedebo.

C A P. XXXIV.

Quum hactenus Pythagorae discipulorumque eius res ita generatim ordinatas exsecuti simus; age, iam deinceps narrationes, quae sparsim de iisdem commemorari solent, quaeque ad praedictum ordinem redigi nequeunt, instituamus. Aiunt itaque illos singulis praecepisse, ut lingua quisque vernacula vteretur, quotquot ex Graecis ad hanc societatem accesserant: vsum enim linguae peregrinae minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii, Lucani, Picentini, et Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, eiusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, et ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde, uti et Musices harmoniam, Doricam censuisse:

his componi, et verbum *διέχουσαι* adsciscat utramque constructionem. Vide exempla allata a Schaefero ad Lamb. Bos. Ellips. p. 257. *Kiess.*

2) *φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῴᾳ*] Vide de hoc loco Bentl. in Resp. ad Boyl. p. 569. *Kiess.*

νίαν τῆς μουσικῆς. καὶ τὴν μὲν Ἰάδα καὶ τὴν
 Αἰολίδα μετεσχηκέναι ³⁾ τῆς ἐπὶ χρώματος προς-
 ωδίας· ⁴⁾ Ἀτθίδα δὲ κατακορέστερον μετεσχη-
 242 κέναι τοῦ χρώματος. Τὴν δὲ Δῶριον ⁵⁾ διά-
 (195) λεκτον ἑναρμόνιον εἶναι, συνεστηκυίαν ἐκ τῶν
 φωνηέντων γραμμάτων. τῇ δὲ Δωρικῇ διαλέ-
 κτῳ μαρτυρεῖν τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μῦ-
 θον. Πηρέα γὰρ γῆμαι Δωρίδα τὴν Ὠκεανοῦ·
 τούτῳ δὲ μυθεύεσθαι γενέσθαι τὰς ⁶⁾ πεντή-
 κοντα θυγατέρας, ὧν εἶναι καὶ τὴν Ἀχιλλέως
 μητέρα. ⁷⁾ λέγειν δὲ τινὰς φησι Δευκαλίωνος
 τοῦ Προμηθέως καὶ Πύρρας τῆς Ἐπιμηθέως
 γενέσθαι Δῶρον· τοῦ δὲ Ἑλλήνα· τοῦ δὲ Αἰό-
 λον. ἐν δὲ τοῖς Βαβυλωνίων ἀκούειν ἱεροῖς,
 Ἑλλήνα γεγονέναι Διός· τοῦ δὲ Δῶρον, καὶ
 Ζοῦθον, καὶ Αἰόλον· αἷς ὑφηγήσεσιν ἀκολου-
 θῆσαι καὶ αὐτὸν ⁸⁾ Ἡρόδοτον. ὁποτέρως μὲν

3) τῆς ἐπὶ χρώματος πρ.] Intelligit speciem illam
 Musicae, quae Χρωματικὴ dicebatur, et τῇ Ἑναρμονίᾳ
 et Διατονικῇ opponebatur: de quo argumento multa
 legere est apud scriptores Musicos veteres. Kust.
 Ciz. μετεσχηκέναι τοῦ χρώματος πρ. Kiess.

4) Ἀτθίδα] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. ἀτθίδα.
 Kiess.

5) διάλεκτον] Ciz. διαλεκτικόν. Idem deinceps συνεστηκυίαν
 et φωναιέντων. Denique μαρτυρεῖ pro infinitivo. Kiess.

6) πεντήκοντα] Ciz. πεντήκοντας. Kiess.

7) λέγειν κ. τ. λ.] De hoc loco ad Gregor. Cor. p. 21.
 ed. Schaef. haec annotata sunt: „Luxatus locus hoc
 pacto integritati restituendus est: λέγειν δὲ τινὰς φ. Δ.
 τοῦ Π. καὶ Π. τῆς Ἑ. γενέσθαι Ἑλλήνα· τοῦ δὲ Δῶρον
 καὶ Αἰόλον etc. Hellenem scilicet alii Deucalione na-
 tum memoriae tradiderunt, ipso Ioue ortum dixerunt

Ionicam enim et Aeolicam participes quidem esse modulationis chromaticae; Atticam autem multo etiam magis. Doricam vero esse enharmonicam, ex literis vocalibus constantem. De eiusdem vero antiquitate ipsas quoque fabulas testari. Nerea enim vxorem duxisse Dorida, Oceani filiam: huic autem natas esse quinquaginta filias; inter quas etiam matrem Achillis. Quosdam autem dicere ait, Dorum ex Prometheo et Pyrrha Epimethei filia natum; ex eo Hellenem, ex Hellene Aeolum: in sacris vero Babyloniorum monumentis doceri, ex Ioue natum Hellenem, cuius filii fuerint Dorus, Xuthus, et Aeolus: hisque narrationibus ipsum etiam Herodotum accedere. Quo

alii. Vid. notae ad Clement. Alex. Strom. L. VI. p. 805. Vtra traditio verior sit, non facile esse posteris, de re adeo antiqua certe iudicare, addit Iamblichus: *ὁποτέρως μὲν οὖν ἔχει, περὶ τῶν ἀρχαίων οὐκ εὐμαρὶς ἐνδέχεται τὰκριβὲς τοῖς νεωτέροις καταμαθεῖν, δημολογούμεως δὲ etc. Μὲν δέχεται.*“ Koen. Bastius: „In loco Iamblichi Koenius dedit *Αἰόλον*: atque hunc accentum libri typis exscripti fere habent. Sed Parisini Codices Iamblichi *παροξύνουσιν, Αἰόλον*. Eademque est huius nominis *τόνσις* in Codicibus aliorum scriptorum. Conf. *Lettre Critique* p. 175. (Ed. Lips. lat. p. 163. cll. Schaef. Append. p. 44. K.)“ Kusteriana Iamblichi editio habet *Αἰόλον*. Et sic *Αἰόλοι* ipse Koenius in adnotatione quae proxime sequitur. Cum adiectivum sit paroxytonon (Etymolog. M. c. 531. 51.), nomen proprium videtur debere *προπαροξύνεσθαι*. Schaef. In Ciz. *αἰόλον* et hic et paulo inferius. Kiess.

8) [Ἡρόδοτον] Ita scripsi cum Koenio ad Gregorium

οὐν 9) ἔχει περὶ τῶν ἀρχαίων, 10) οὐκ εὐμαρὲς
δέχεσθαι τ' ἀκριβὲς τοῖς νεωτέροις καταμα-
243 θεῖν· ὁμολογουμένως δὲ δι' ἑκατέρας τῶν ἱστο-
ριῶν συνάγεσθαι τὸ πρὸς βυτάτην εἶναι τῶν
διαλέκτων τὴν Δωρίδα· μετὰ δὲ ταύτην γενέ-
σθαι τὴν Αἰολίδα, λαχοῦσαν 11) ἀπὸ τοῦ Αἰό-
λου τοῦνομα· τρίτην δὲ τὴν Ἰάδα, 12) γενομέ-
νην ἀπὸ Ἰανος τοῦ Ξούθου· τετάρτην δὲ τὴν
13) Ἀττιίδα, τεθειμένην ἀπὸ Κρεοῦσης τῆς Ἐρε-
χθέως, κληθεῖσαν δὲ τριῶν γενεαῖς ὕστερον τῶν
πρότερον κατὰ Θρᾷκας καὶ τὴν 14) Ἰλριευίας
ἀρπαγὴν, ὥς οἱ πλείους τῶν ἱστορικῶν ἀπο-
(196) φαίνουσι. κεχρηθῆναι δὲ τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ
καὶ τὸν 15) Ὀρφέα, πρὸς βύτερον ὄντα τῶν ποι-

Cor. l. c. et Obrecht. Locus Herodoti exstat lib. I, 56. Vulgata lectio est εἰς Ῥόδον, quam cum edd. Arc. et Kust. etiam Cod. Ciz. tuetur. Attigit hunc Iamblichii locum etiam Mahne, l. c. p. 122. — Pro αἷς ὕφη. Par. οὗ ὕφη. Kiess.

9) ἔχει] Ciz. ἔχειν. Kiess.

10) οὐκ εὐμαρὲς κ. τ. λ.] Loganus, p. 106. „Quidam οὐκ εὐμαρὲς vel οὐκ εὐμαρῶς ἐνδέχεται, vel si non ita, tunc καὶ καταμαθεῖν legendum censerem.“ Haec ratio, καὶ καταμαθεῖν, praeferenda. Nam saepissime καὶ ante κατὰ excidit. Qua ratione probata, retineri potest δέχεσθαι, i. e. αἰρεῖσθαι, eligere. At ὁμολογουμένως, quod pro ὁμολογούμενον proposuit Koenius, recipiendum fuit. Kiess.

11) ἀπὸ τοῦ Αἰόλου] In Ciz. et Arc. deest τοῦ. Kiess.

12) γενομένην] Corrigat λεγομένην Koen. ad Gregor. p. 10. Idem, audaciorem, inquit, coniecturam in sequentibus apud Iamblichum prodigiose corruptis melius premere. Kiess.

autem pacto alterutrum horum sese habeat, in tam vetustis rebus difficulter recentiores inuestigauerint: hoc tamen in confesso est, ex vtraque recensione confici, Doricam dialectum omnium antiquissimam esse: huic proximam Aeolicam, ab Aeolo nomen sortitam: tertio loco sequi Ionicam ab Ione Xuthi filio cognominatam: quartam esse Atticam, ita dictam a Creusa, quae Erechthei filia fuit: hancque prioribus recentiore tribus seculis extitisse circa Thracum tempora et Orithyiae raptum, vti plures historiae tradunt: quin et constat, Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica dia-

13) Ἀττιδα] Ita Ciz. etiam h. l. pro Ἀττιδα, quod habent edd. Arc. et Kust. Apollodorus in Bibl. myth. III, 14. 5. narrat, regionem Atticam ab Atthide Cransi filia appellatam esse. Consentit Paus. I, 2. 5. Atque idem licebit transferre in dialectum: quae est opinio Gregorii p. 10. Kiess.

14) Ὀρεθυίας] Erat Orithyia filia Erechthei et Boreae vxor; de qua vide Herodotum lib. VII. cap. 189. Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* p. 254. Edit. Henr. Steph. (p. 204. Erf.) Scholiasten Apollon. Rhod. ad Lib. I. *Argon.* vers. 211. Scholiasten Homeri ad *Odyss.* α. v. 553. Heraclitum *de Incredibil.* cap. 28. Suidam v. Γαμβρός Ἐρεχθίδης, et alios. Kust. Kusterus in textu reliquerat Ἐρεθυίας, in Cod. Par. repertum. In Ciz. est ὠρεθυίας. Pro ἱστοριῶν, quod deinceps omnes habent, scripsi ἱστορικῶν. Kiess.

15) Ὀρφέα] In Ciz. vt in edit. Arc. Ὀρφέδον. Ciz. paullo post ἱστορικῆς pro ἱατρικῆς. Kiess.

244 ητῶν. Τῆς ¹⁶⁾ δὲ ἰατρικῆς μάλιστα φασιν αὐ-
 τοὺς ἀποδέχεσθαι τὸ διαιτητικὸν εἶδος, καὶ
 εἶναι ἀκριβεστάτους ἐν τούτῳ, καὶ πειραῶσθαι
 πρῶτον μὲν καταμανθάνειν σημεῖα καὶ συμ-
 μετρίας ¹⁷⁾ ποτῶν τε καὶ σιτίων καὶ ἀναπαύ-
 σεως· ἔπειτα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν
 προσφερομένων σχεδὸν πρώτους ἐπιχειρῆσαί τε
 πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν. ¹⁸⁾ ἄψασθαι
 δὲ καὶ καταπλασμάτων ἐπιπλεῖον τοὺς Πυθα-
 γορείους τῶν ἔμπροσθεν. τὰ δὲ ¹⁹⁾ περὶ τὰς
 φαρμακείας ἥττον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ τού-
 των ²⁰⁾ τοῖς πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆ-
 σθαι· τὰ δὲ περὶ τὰς τομάς τε καὶ καύσεις
 ἥκιστα πάντων ἀποδέχεσθαι. χρῆσθαι δὲ καὶ
 ταῖς ἐπώδαῖς πρὸς ἓνα τῶν ἀρρώστημάτων.
 245 Παραιτηῆσθαι δὲ λέγονται ²¹⁾ τοὺς τὰ μαθή-
 ματα καπηλεύοντας, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς παν-
 δοχείου θύρας, ἀνοίγοντας παντὶ τῷ προσιόντι
 τῶν ἀνθρώπων. ἂν δὲ μηδὲ οὕτως ²²⁾ ὤνηται
 εὐρεθῶσιν, αὐτοὺς ἐπιχεομένους εἰς τὰς πόλεις,

16) τῆς δὲ ἰατρικῆς — ἓνα τῶν ἀρρώστημάτων] Haec omnia αὐτολεξεῖ leguntur etiam supra, Num. 163. Kust.

17) ποτῶν] Sect. 163. est πότων. Tum pro σιτίων in Ciz. et Arc. edit. σιτῶν. Kiess.

18) ἄψασθαι δὲ] Sect. 163. ἄψασθαι δὲ χρῆ. Kiess.

19) περὶ τὰς] Ita etiam hic, vt sect. 163. scripsi pro περὶ τῆς, quod reliquerat Kuster. Kiess.

20) τοῖς] Addidi τοῖς e sect. 163. Tum Ciz. πρὸς ἐλ-
 κώσεις sine articulo τὰς. Idem deinceps τομάς τε, vt
 sect. 163. In edd. Arc. et Kust. abest τε. Kiess.

lecto vsum esse. Medicinae eam maxime speciem amplectebantur, quae diaetam moderatur; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris victusque et somni modum explorarent: deinde quod ad ipsam ciborum praeparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed vnguenta medicata minus probabant: hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero et vstiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Vt autem ad Pythagoram reuertamur, ille haud quaquam admittebat eos, qui disciplinas cauponantur, quique cuius obui animas, vt diuersorii fores, apertas ostendunt: qui si hac ratione emtores non inuenerint, per vrbes diffusi gymnasia condu-

21) τοὺς τὰ μαθήματα καπ.] Respexit ad locum illum Platonis in *Protagora* pag. 194. G. (p. 477. Heindorf. K.) Οὕτω δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες, καὶ καπηλεύοντες τῷ ἀπὸ ἐπιθυμοῦντι, etc. Kust. De καπηλεύειν conf. interpretes N. T. ad locum 2 Cor. II. 17. et lexicographos. Kiess.

22) ὠνηταί] Ita pro ὠνητά, quae est lectio edd. Arc. Kust. et Cd. Ciz., scribendum esse, monuit Loganus, hancque scripturam expressit Obrechtus. Kiess.

καὶ συλλήβδην ἐργολαβοῦντας τὰ γυμνάσια
καὶ τοὺς νέους, καὶ μισθὸν τῶν ἀτιμῆτων
(197) πράττοντας. αὐτὸν δὲ ²³⁾ συνεπικρύπτεσθαι
πολὺ τῶν λεγομένων, ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς
παιδευόμενοι σαφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνωσιν.
οἱ δὲ, ὥσπερ Ὀμηρὸς φησι τὸν Τάνταλον, λυ-
πῶνται, παρόντων αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀκου-
σμάτων, μηδὲν ἀπολαύοντες. λέγειν δ' αὐτοὺς
οἶμαι καὶ περὶ τοῦ μισθοῦ διδάσκειν τοὺς
προσιόντας, οὓς καὶ χεῖρους τῶν ἐρμολύφων
καὶ ²⁴⁾ ἐπιδηφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. ²⁵⁾ τοὺς
μὲν γάρ, ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς
τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον.
τοὺς δὲ προχείρως ἐκ πάσης φύσεως ἐργάζεσθαι
246 τὴν τῆς ἀρετῆς ἐπιτήδευσιν. Προνοεῖν δὲ
²⁶⁾ δεῖν μᾶλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γονέων
καὶ γεωργίας· τοὺς μὲν γὰρ γονέας καὶ τοὺς
γεωργοὺς αἰτίους εἶναι τοῦ ζῆν ἡμᾶς· τοὺς δὲ
φιλοσόφους καὶ παιδευτὰς τοῦ εὖ ζῆν καὶ
φρονῆσαι, τὴν ὀρθὴν οἰκονομίαν εὐρόντας.
οὔτε δὲ λέγειν οὔτε συγγράφειν οὕτως ἡξίου,
ὥς πᾶσι τοῖς ἐπιτυχούσι κατὰδηλα εἶναι τὰ
νοήματα· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο πρῶτον διδάξαι

23) συνεπικρύπτεσθαι] In Ciz. συνεκρύπτεσθαι. Ibidem paulo post ἀπολαύοντας cum Arc. Kiess.

24) ἐπιδηφρίων] Ciz. ἐπιδηφρών. Kiess.

25) τοὺς μὲν γάρ, ἐκδομ.] Sic locum hunc emendandi et distinxi. Ante enim minus recte legebatur, τοῦ μὲν γὰρ ἐκδομ. τ. quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur verte: Illos enim (nempe Hermoglyphos), cum quis

cunt, et a iuuentute pro iis rebus mercedem exigunt, quae pretio aestimari non possunt. Ipse autem pleraque eorum, quae traduntur, occuluit; ut sincere quidem docti sensum exinde perspicuum, ceteri vero, in mediis acroamatibus versantes, instar Tantali Homerici, nullum alium inde fructum, quam dolorem perciperent. A Pythagoreis etiam dictum puto, illos, qui mercede suam in docendo operam elocant, deteriores censendos esse statuariis atque selulariis opificibus: qui enim ad elaborandam statuam Mercurii operam suam locat, eum lignum quaerere huic formae recipiendae aptum: illos vero quoduis ingenium ad exsculpenda inde virtutis opera arripere. Philosophiam porro maiori studio esse prosequendam, quam parentes et agriculturam: parentes enim et agricolas ad hoc tantum contribuere, ut viuamus; philosophos autem atque praeceptores, ut bene viuamus; utpote qui rectam sapientiae dispensationem excogitauerunt. Nihil autem ita dici aut scribi volebant, ut sensus eius omnibus obuiis statim pateret: hoc ipsum enim ante

ipsis Mercurium faciendum locauit, quaerere lignum, etc.

Kust. Etiam in Ciz. est τοῦ. Ibidem paulo post cum Arcer. οὗς δὲ pro τοὺς δὲ. *Kies s.*

26) δελν] In Ciz. δελ. Ibidem cum Arc. pro τοῦ εἶ ζῆν legitur καὶ εἶ ζῆν. *Kies s.*

λέγεται Πυθαγόρας τοὺς αὐτῷ προσφοιτῶντας, ὅπως ἀκρασίας ἀπάσης καθαρεύοντες ἐν ²⁷⁾ ἐχε-
 (198) ρημοσύνη φυλάττωσιν, οὓς ἂν ²⁸⁾ ἀκροάσωνται λόγους. τὸν γοῦν πρῶτον ²⁹⁾ ἐκφάναντα τὴν τῆς συμμετρίας καὶ ἀσυμμετρίας φύσιν τοῖς ἀναξίοις μετέχειν τῶν λόγων, οὕτω φασὶν ἀπο-
 στυγηθῆναι, ὥς μὴ μόνον ἐκ τῆς κοινῆς συν-
 ουσίας καὶ διαίτης ἐξορισθῆναι, ἀλλὰ ³⁰⁾ καὶ τάφον αὐτοῦ κατασκευασθῆναι, ὥς διῆτα ἀποι-
 χομένου ἐκ τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου τοῦ ποτὲ
 247 ἐτέρου γενομένου. Οἱ δέ φασι καὶ τὸ δαιμό-
 νιον νεμεσῆσαι τοῖς ἐξώχορα τὰ τοῦ Πυθα-
 γόρου ποιησαμένοις. ³¹⁾ φθαρῆναι γὰρ ὥς ἀσε-
 βήσαντα ἐν θαλάσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ
³²⁾ εἰκοσταγώνου σύστασιν (τοῦτο δ' ἦν δωδε-
 κάεδρον, ἐν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχη-
 μάτων) εἰς σφαῖραν ἐκτείνεσθαι. ἔνιοι δὲ τὸν
 περὶ τῆς ἀλόγου καὶ τῆς ἀσυμμετρίας ἐξει-

27) ἐχερημοσύνη] Quid hoc vocis? Cum Arcerio et Obrechtio substituo *ἐχεμυθία*, donec melius quid in mentem venerit. Kust. Loganus p. 106. emendat *ἐχερροσύνη*. In Cd. Ciz. verbum ita exaratum est, ut tam *ἐχερημοσύνη*, quam *ἐχερροσύνη* legi possit. Hoc posterius, quod aliorum substantivorum analogiae non repugnat, praeferam, ita ut in *ἐχερημοσύνη* valeat cum *facilitate*, *facile*. Rittershus. p. 20. vulgatam lectionem pro incorrupta habet. Schneider. eandem in Lex. suo interpretatur *ἐχεμυθία*. Kiess. Vulgata vnicuique vera. V. Toup. Emendatt. T. II. p. 442. Schaefer.

28) ἀκροάσωνται] Arc. et Kust. *ἀκροάσονται*, Ciz. *ἀκροάσονται*, quod e vera lectione, a nobis restituta, deprauatum est. Kiess.

29) ἐκφάναντα] Est igitur hoc verbum in iis, in qui-

omnia suos edocuisse Pythagoram ferunt, ut ab omni linguae incontinentia puri doctrinas, quas perceperant, tacendi arte conditas haberent: eum vero, qui primus symmetriae et asymmetriae rationem indignis hac doctrina euulgavit, tantum in odium incurrisse memorant, ut non tantum communi consortio conuictuque eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo et in alium, quam prius fuerat, hominem commutato sepulchrum construxerint. Alii daemonium etiam iis iratum fuisse aiunt, a quibus res Pythagorae diuulgatae sunt: perisse enim in mari tanquam impium, qui Icostagoni prodidit compositionem: h. e. dodecaedri, quae una est ex quinque figuris, quae solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen, qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de

bus οἱ νοῦοι in aoristo ᾧ adsciuerunt. Vid. Buttmann. Gramm. gr. p. 212. ed. 5. Kiess.

30) καὶ τάφον αὐτοῦ κατασχ.] Confer Nos supra, ad Cap. XVII. Kust. In Kusteri nota est αὐτῶ. Genitium agnoscunt etiam Arc. et Ciz. Ceterum Obrechtus non satis apte vertit locum, qui sic intelligendus est: quasi is, qui olim alius fuerat, a vita discessisset. Kiess.

31) φθαρῆναι γὰρ ὥς ἀσεβήσαντα ἐν θαλά.] Haec intelligenda sunt de Hippaso Pythagoreo: ut discimus ex ipso Iamblichō supra, Num. 88. Kust. In Ciz. et Arc. ante ἀσεβήσαντα deest ὥς. Kiess.

32) εἰσοσταγώνου] Ciz. εἰσοσαγόνου. Tum φαῖραν pro σφαῖραν. Kiess.

πόντα, τοῦτο παθεῖν ἔλεξαν. ἰδιότροπός τε μὴν καὶ συμβολικὴ ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγόρειος ἀγωγή, ³³⁾ καὶ αἰνίγμασί τισι καὶ γρίφοις, ³⁴⁾ ἔκ γε τῶν ἀποφθιγμάτων, εἰκνυῖα δια τὸ ἀρχαῖζειν τῷ χαρακτήρι· καθάπερ καὶ τὰ θεῖα τῷ ὄντι καὶ πνυδόχρηστα λόγια δυσπαρακολούθητά πως καὶ ³⁵⁾ δυσερμήνευτα φαίνε-
(199)ται τοῖς ἐκ παρέργου χρηστηριαζομένοις. ³⁶⁾ τοσαῦτα ἂν τις καὶ ἀπὸ τῶν σποράδην λεγομένων τεκμήρια ἂν παράθοιτο περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων.

K E Φ. λέ.

248 *) Ἦσαν δέ τινες, οἱ προσεπολέμουν τοῖς ἀνδράσι τούτοις καὶ ἐπανεστήσαν αὐτοῖς. ὅτι μὲν οὖν ἀπόντος Πυθαγόρου ἐγένετο ἡ ἐπιβουλή, πάντες συνομολογοῦσι· διαφέρονται δὲ περὶ τῆς τότε ἀποδημίας, οἱ μὲν πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον, οἱ δὲ εἰς Μεταπόντιον λέγοντες ἀποδεδημηκέναι τὸν Πυθαγόραν. αἱ δὲ αἰτίαι τῆς ἐπιβουλῆς πλείονες λέγονται· μία

33) καὶ αἰνίγ.] Pro καὶ in Ciz. scriptae sunt hae litterae, αἰν. Kiess.

34) ἔκ γε τῶν] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, ἐγγεῶν: pro quo Arcerius vel ἐναρτέων, vel ἐναργῶν, vel εὐγενῶν, infelicitur legendum coniciebat. Caeterum conferendus est cum hoc loco Noster supra Num. 105. et 161. Kust. Loganus p. 106. „Quid si εἰκότων vel ἐχεγγῶν? Sed melius forsitan ἐν χρεῖα τῶν ἀποφθ. i. e. vice apophthegmatum griphis „vtebantur.“ Lectio ἔκ γε τῶν non est tentanda, quam

innumerabili et incommensurabili propalavit. Ceterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam et symbolicum docendi modum praefert, aenigmatibus et griphis quoad apophthegmata similis; idque ob ipsum characteris huius archaismum: prorsus ut et oracula diuina et Pythica intellectu explicatuque perquam difficilia iis videntur, qui responsa perfunctorie tractant. Tot et tanta quis e sparsim dictis de Pythagora et Pythagoreis documenta apponere queat.

C A P. XXXV.

Non defuerunt tamen, qui hosce viros oppugnatum irent, quique contra illos insurgerent. Enimuero apud omnes in confesso est, absente Pythagora insidias aduersus eos erupisse: sed quae tum fuerit eius peregrinatio, de eo non conueniunt: quidam enim ad Pherecydem Syrium, alii Metapontum profectum tradunt. Causae vero insidiarum plures enumerantur. Vnam ea-

sic intelliges: *quantum quidem ex apophthegmatibus, quibus utebantur, colligitur. Kiess.*

35) δυσερμήνευτα] Ciz. δυσμήνευτα. *Kiess.*

36) τοσαῦτα ἂν τις] Ciz. τοσαῦτα δ' ἂν τις. *Kiess.*

*) Sectiones 248 — 251. Aristoxenum habent auctorem. Meirera. p. 287. Add. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 151. *Kiess.*

μὲν ὑπὸ τῶν Κυλωνίων λεγομένων ἀνδρῶν
 τοιαύδε ¹⁾ γενομένη. ²⁾ Κύλων, ἀνὴρ Κροτω-
 νιάτης, γένει μὲν καὶ δόξῃ καὶ πλούτῳ πρω-
 τεύων τῶν πολιτῶν, ἄλλως δὲ χαλεπὸς τις καὶ
 βίαιος καὶ ³⁾ θορυβώδης καὶ τυραννικὸς τὸ
 ἦθος, πᾶσαν προθυμίαν παρυσχόμενος πρὸς
 τὸ κοινωνῆσαι τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ
 προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἤδη
 πρεσβύτην ὄντα, ἀπεδοκιμάσθη διὰ τὰς προ-
 249 ειρημένας αἰτίας. Γενομένου δὲ τούτου, πό-
 λεμον ἰσχυρὸν ἤρατο καὶ αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι
⁴⁾ αὐτοῦ [τοῦ Κύλωνος] πρὸς αὐτόν τε τὸν
 Πυθαγόραν καὶ τοὺς ἐταίρους. καὶ οὕτω σφο-
 δρὰ τις ἐγένετο καὶ ἄκρατος ἡ φιλοτιμία αὐ-
 τοῦ τε τοῦ Κύλωνος καὶ τῶν μετ' ἐκείνου τε-
 (200) ταγμένων, ὥστε διατεῖναι μέχρι τῶν τελευ-
 ταίων Πυθαγορείων. ὁ μὲν οὖν Πυθαγόρας
 διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μετα-
 πόντιον· κακεῖ λέγεται ⁵⁾ καταστρέφαι τὸν
 βίον. οἱ δὲ ⁶⁾ Κυλώνειοι λεγόμενοι διετέλουν

¹⁾ γενομένη] Ita e Cd. Par. dedimus pro λεγομένη. Con-
 trarium vitium occurrit cap. XXXIV. not. 12. vbi
 Koenius γενομένην emendabat in λεγομένην. Kiess.

²⁾ Κύλων, ἀνὴρ Κροτ.] Eandem historiam, praeter
 Iamblichum nostrum et Porphyrium, narrat etiam
 Diodorus in Excerptis Valesianis. Caeterum, quem
 hic Iamblichus Κύλωνα vocat, is Diogeni Laertio
 Κύδων dicitur. Vide Menag. ad Laert. Lib. VIII. 49.
 Kust.

³⁾ θορυβώδης] Ciz. βρυβώδης. Kiess.

⁴⁾ αὐτοῦ] Delentur, quod post αὐτοῦ in Edd. Arc.
 Kust. et Cd. Ciz. legitur. Paulo inferius post διὰ

rum a factione Cylonia repetunt. Erat enim Cylo genere, splendore, diuitiis, Crotoniatarum facile princeps; cetera vero homo durus, violentus, seditiosus, et tyrannico ingenio: isque nullum non lapidem mouerat, vt in Pythagoreorum consortium admitteretur; ac postquam Pythagoram ipsum ea de re compellasset, ob praedictas causas repulsam passus fuerat. Quo facto ipse cum amicis suis aduersus Pythagoram eiusque discipulos acre bellum suscepit: fuitque Cylonis et eorum, qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, vt ad ultimos vsque Pythagoreos perdurauerit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit, ibique vitam finiuisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insur-

ταύτην in Ciz. deest τήν. Etiam verba τοῦ Κύλωνος hic delenda videntur, repetita male a librario, quam deinceps recte et suo loco legantur. Hinc vncos addidi. *Kiess.*

5) καταστρέψαι τὸν βίον] Hoc Cyloneum scelus vtrum post Pythagorae mortem acciderit, an ipse eo incendio perierit, de eo dissentiunt scriptores. Cum Aristoxeno consentit Cicero de Fin. V. c. 2. Scis, inquit, me quodam tempore Metapontum venisse tecum, nec ad hospitem ante diuertisse, quam Pythagorae ipsum illum locum, ubi vitam ediderat, sedemque viderim. Iustin. XX. 4. Val. Max. VIII. 731. *Mahn e*, p. 41.

6) Κυλώνειοι] Ciz. cum Arc. Κυλώνιοι. Ibidem post πρὸς deest τοὺς. *Kiess.*

πρὸς τοὺς Πυθαγορείους στασιάζοντες καὶ πᾶ-
σαν ἐνδεικνύμενοι δυσμένειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπε-
κράτει μέχρι τινὸς ἢ τῶν Πυθαγορείων καλο-
καγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις,
ὥστε ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι περὶ
τὰς πολιτείας· τέλος δὲ εἰς τοσοῦτον ἐπεβού-
λευσαν τοῖς ἀνδράσιν, ὥστε ἐν τῇ 7) Μίλωνος
οἰκίᾳ ἐν Κρότωνι συνεδρευόντων Πυθαγορείων
καὶ βουλευομένων περὶ πολεμικῶν πραγμάτων,
ὑφ' αὐπαντες τὴν οἰκίαν κατέκαυσαν τοὺς ἄν-
δρας, 8) πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσιδος.
9) οὗτοι γὰρ τελεώτατοι ὄντες καὶ εὐρωστότα-
350 τοι 10) διεξέπαιδαντο ἔξω πως. Γενομένου δὲ
τούτου, καὶ λόγον οὐδένα ποιησαμένων τῶν
(201) πολλῶν περὶ τοῦ συμβάντος πάθους, ἐπαύ-
σαντο τῆς ἐπιμελείας οἱ Πυθαγόρειοι. συνέβη
δὲ τοῦτο δι' ἀμφοτέρας τὰς αἰτίας, διὰ τε τὴν
ὀλιγωρίαν 11) τῶν πόλεων (τοῦ τοιούτου γὰρ
καὶ τηλικούτου γενομένου πάθους οὐδεμίαν

7) Μίλωνος] Prior Edit. habet Μύλλωνος; at codex MS. Κύλωνος, pro quo Μίλωνος, auctoritate Porphyrii, re-
posui. Vide omnino Menagium ad Laert. VIII. 39. Kust. In Cd. Ciz. clare scriptum est Μίλωνος. Paulo
ante pro ἐπεβούλευσε scripsi ἐπιβούλευσαν, nam intel-
liguntur οἱ Κυλώνειοι. Tum Ciz. ἐκρότωνι. Denique
pro πολεμικῶν Mahne p. 42. legere mavult πολιτικῶν.
Recte: vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 934. Kiess.

8) πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσ.] Vide Mena-
gium, dicto loco. Kust.

9) οὗτοι γὰρ] In Ciz. deest γὰρ. Deinceps Bentl. p.
195. legit: οὗτοι τε νεώτατοι. Kiess.

10) διεξέπαιδαντο] Arcoerius imperite, foris concisi et
obtruncati perierunt. Tu verto; fuga elapsi sunt: vel,

gere, et infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquamdiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, ciuitatumque iis beneuolentia conseruata est: ita vt nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiae proruperunt, vt domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, consederant, igne subiecto cum ipsis viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo et Lyside: hi enim iustae aetatis vigore viribusque pollentes per ignem se foras proripuerant. Quum vero, vulgus ciuium ad tantam cladem conuiueret, Pythagorei omnem reipubl. gerendae curam abiecerunt: idque ob duplicem potissimum causam: tum quod ciues tantae calamitatis nullam rationem habuissent; tum quod ii

vt Obrechtus, *foras se proripuerunt*. Hesychius, *Δικπαίσαντες, διενδράσαντες*. Sic enim apud eum scribendum est pro *Δικπαίσαντες, διενδράσαντες*. Apud Suidam quoque in serie sua *Δικπαίσαντες* scribendum est pro *Δικπαίσαντες*. Vti autem *διενδράσειν* significat *cursu se ex aliquo loco proripere*; ita *εξπαίειν*, *cursu vel saltu se aliquo inferre*. Vide Hesychium v. *Εξπαίειν*. Kust. Reinesius: *l. διεξέπασσαντο, i. e. eua-serunt tum aliquo, l. aberant*. In marg. Spanhem. notatum est *ἐξετράπησαν* (an *ἐξετράπησαν*?), *ἐξέδραμον*. Apud Porphy. sect. 57. est *δικπασόντα*. Denique Ciz. *ἐξω ποσ. Kiesl.*

11) τῶν πόλεων] Sic recte MS. pro πολέμων. Kust.

interiissent, qui ad publicas res administrandas maxime fuerant idonei. Illi autem, qui e periculo salui euaserant, ambo Tarentini erant: et Archippus quidem in patriam rediit; Lysis vero neglectum sui perosus in Graeciam soluit et in Achaia Peloponnesi commoratus est: vnde, incertum quo adspirante fauore, Thebas commigrauit; ibique Epaminondam auditorem habuit, a quo et parens salutatus est; ac tandem ibidem mortem obiit. Reliqui Pythagorei praeter Archytam Tarentinum Italia excesserunt, et Rhegium confluentes ibi vna commorati sunt. Erant autem praecipui eorum Phanto, Echecrates, Polymnastus, Diocles, Philiasii; et Xenophilus Chalcidensis e Thracia. Temporis autem progressu quum rerum publ. administratio in deterius vergeret; in

15) *Φάντων τε*] Ita scripsi cum Wyttenbachio (ad Phaedon. p. 111.) pro *τε Φάντων*, quae est lectio edd. Arc. Kust. et cod. Ciz. Illa lectio est e Memmiano Codice, cuius Varias Lectiones ad duos Iamblichi libros, hunc et Protrepticum, ex auctione Gronouiana Vir summus nactus est. Deinde, pergit Wyttenbachius, animaduertendum, post *προβαίνόντων* quaedam desiderari, quibus significetur, eos Rhegio relicto in Graeciam abiisse; nam quod Kusterus secundum Obrechtum iudicat, illa verba, *προϊόντος* — *προβαίνόντων*, post *Χαλκιδέων* ponenda esse, nobis frustra esse videtur. *Kiess.*

16) *Ξενόφιλος*] Huius vitam conscripsisse putatur. Vid. Mahne, p. 115. sq. Tum Ciz. *ὑπὸ Θράκης*. *Kiess.*

(202) τοι ¹⁷⁾ ἐκλειπούσης τῆς αἰρέσεως· ἕως ¹⁸⁾ εὐγενῶς ἠφρανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόξενος διηγείται. Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα συνομολογεῖ τοῖτοις· παρὰ δὲ τῇ ἀποδημίᾳ τοῦ Πυθαγόρου φησὶ γεγονέναι τὴν ἐπιβουλήν
 252 ταύτην. Ὡς ¹⁹⁾ γὰρ Φερεκύδην τὸν Σύριον, διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, εἰς Δῆλον ἐπορεύθη, ²⁰⁾ νοσοκομήσων αὐτὸν περιπετῇ γενόμενον τῷ ἰστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει καὶ κηδεύσων. τότε δὴ οὖν οἱ ἀπογνωσθέντες ²¹⁾ ὑπ' αὐτῶν καὶ στηλιτευθέντες ἐπέθεντο αὐτοῖς, καὶ πάντας πανταχῇ ἐνέπρησαν· αὐτοὶ τε ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν κατελεύσθησαν ἐπὶ τοῦτῳ, καὶ ἐξερρίφθησαν ἄταφοι. τότε δὴ οὖν συνεπλεεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισταμένοις, ἅτε δὴ ²²⁾ ἄρρητον ὑπ' αὐτῶν ἐν τοῖς στήθεσι διαφυλαχθεῖσαν μέχρι τότε· τὰ τε δυσσύνετα μὲν καὶ ²³⁾ ἀδιάπτυστα παρὰ τοῖς

17) ἐκλειπούσης] Par. ἐκλειπούσης. Tam post αἰρέσεως in Ciz. deest ἕως. Kiess.

18) εὐγενῶς] Ex M8. pro ἐγγενῶς. Kust. In hoc latere suspicor ἰταλῶς. Sic, etiam, ut videtur, Interpres. Schaefer.

19) Ὡς γὰρ Φερεκύδην — κηδεύσων] Haec leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 55. Confer etiam Nostrum supra, Num. 148. Kust. Locum, qui comprehenditur paragraphis 251. ad 253. Nicomacho vindicat Mahne p. 25. sq. Kiess.

20) νοσοκομήσων αὐτὸν] In Ciz. νοσοκομήσων τε αὐτὴν, Arc. νοσοκ. ἀπὸ αὐτῶν. Paulo post Ciz. omittit δὴ post τοῖς. Kiess.

21) ὑπ' αὐτῶν] Ciz. ἐπ' αὐτῶν. — Στηλιτευθέντες hoc loco sunt ii quibus velat mortuis monumentum est statutum. Kiess.

pristinis nihilominus institutis studiisque perstiterunt, donec, deficiente secta, penitus interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem cetera quidem consentit; sed quod ad peregrinationem Pythagorae attinet, tradit, insidias hasce structas esse, quum ille Deli moraretur: quo se ad praeceptorem suum Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta persoluit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola eiecerant, columnaue sepulchrali notauerant, facto undiquaque impetu plerosque omnes igni tradiderunt; ceteros Italici lapidibus obrutos insepultos abiecerunt. Eodem tempore una cum viris doctrinae peritis ipsa quoque doctrina intercudit; utpote in pectoribus ipsorum veluti arcanum quoddam recondita: sola autem obscura et inextricabilia apud externos oretenus per-

22) ἄρρηκτον ὑπ' αὐτῶν] Ciz. ἄρρηκτον ἐπ' αὐτῶν. Idem deinceps cum Arc. δύσνυτα, Par. διασύνετα. Kiess.

23) ἀδιάπτυστα] Sic sensu exigente rescripsi pro διάπτυστα, quod prior Edit. habet. Ἀδιάπτυστα autem sunt ea, quae non sunt evoluta, vel explicata, atque ideo obscura: vel, inexplicabilia: a διαπτύσσω. Sic Noster supra Num. 105. inquit, Symbola Pythagoreorum anilibus fabellis similia videri, εἰ μὴ τις αὐτὰ διαπτύξῃ, nisi quis ea explicuerit. Et paulo post ait: eadem reconditam continere sapientiam, ἐπειδὴν τὸν τῶν συμβόλων τρόπον διαπτύξῃ. Sed quid lucernam in meridie accendo, et facilia διαπτύσσω? Kust.

ἔξω διαμνημονεύεσθαι συνέβη, ²⁴⁾ πλὴν ὀλίγων
 πάνυ, ὅσα τινὲς ἐν ἀλλοθιμίαις τότε τυχόντες
 (203) διέσωσαν ζώπυρα ²⁵⁾ ἅττα πάνυ ἀμυδρὰ καὶ
 253 δυσθήρατα. Καὶ οὗτοι γὰρ μονωθέντες καὶ
 ἐπὶ τῷ συμβάντι οὐ μετρίως ἀθυμήσαντες,
 διεσπάρησαν μὲν ²⁶⁾ ἄλλος ἀλλαχῇ, καὶ οὐκέτι
 κοινωνεῖν ἀνθρώπῳ τινὶ λόγου τοπαράπαν ὑπέ-
 μενον· μονάζοντες δ' ἐν ταῖς ἐρημίαις, ὅπου
 ἂν τύχῃ, καὶ κατάκλειστοι τὰ πολλά, τὴν
 αὐτὸς ἑαυτοῦ ἕκαστος συνουσίαν ἀντὶ παντὸς
 ἡσμένον. διευλαβοῦμενοι δέ, μὴ παντελῶς
 ἐξ ἀνθρώπων ²⁷⁾ ἀπόληται τὸ φιλοσοφίας ὄνο-
 μα, καὶ θεοῖς αὐτοὶ διὰ τοῦτο ἀπεχθάνονται,
 διολέσαντες ἄρδην τὸ τηλικούτον ²⁸⁾ αὐτῶν δω-
 ρον, ὑπομνήματά τινα κεφαλαιώδη καὶ σύμ-
 बोла συνταξάμενοι, τὰ τε τῶν πρεσβυτέρων
 συγγράμματα, καὶ ὧν διεμέμνηντο, συναλί-
 σαντες κατέλιπον ἕκαστος, ²⁹⁾ οὐπὲρ ἐτίγγανε
 τελευτῶν, ἐπισκήψαντες νίοις, ἢ θυγατράσιν,
 ἢ γυναιξί, μηδενὶ ³⁰⁾ διδόναι τῶν ἐκτὸς τῆς

24) πλὴν ὀλίγων πάνυ — ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνους]
 Haec omnia leguntur etiam apud Porphyrium, Num.
 57. 58. Kust.

25) ἅττα] Ciz. et Arc. ἅττα. Kiess.

26) ἄλλος] Ciz. ἄλλοις. Idem deinceps κατάκλειστοι pro
 κατάκλαστοι. Kiess.

27) ἀπόληται] Vox haec in priore Edit. deest, quam
 ex MS. reuocavi. Porphyrius tamen rectius habet,
 ἀπόλοιτο. Kust. Scaliger supplēuit ἐξαλειφθῇ. Kiess.

28) αὐτῶν] Ciz. ἀνδρῶν. Kiess.

manserunt; paucis duntaxat exceptis, quae, exilis rarique igniculi instar, quibusdam inhaeserunt; qui, quod abessent, alibique terrarum peregrinarentur, cladi superstites manserant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, et tristi suorum casu profligati animoque deiecti, in diuersas orbis partes dispersi sunt, cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare studentes. Solitariam enim vitam, vbicunque se locus dabat, amplexi, ac inprimis sibi quisque viuere contenti, domi suae se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiae nomen aboleretur, neue ipsi deorum indignationem incurrerent, quod tam insigne illorum donum sinerent interire; summa quaedam doctrinae capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, et quae cuique memoria suppeditabat, in vnum redacta reliquerunt, moriturique filiis, filiabus et vxoribus in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; id-

29) οὐπερ] Ita Ciz. cum Porphyrio §. 58. In edd. Arc. et Kust. est οὐ. Idem Ciz. cum Arc. ἐτύχχανον, quod Scaliger mutauit in ἐτύχχανον. Antea Par. ἐκαστα pro ἐκαστος. Kiess.

30) διδόναι] Ciz. et Arc. διδόμεναι, Par. διδόμενα. Tam Ciz. cum Arc. τὰς οἰκίας. Kiess.

οἰκίας. αἱ δὲ μέχρι ³¹⁾ παμπόλλου χρόνου
 τοῦτο διετήρησαν, ἐκ διαδοχῆς τὴν αὐτὴν ταύ-
 την ἐντολὴν ³²⁾ ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνοις.
 254 *) Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλώνιος περὶ τῶν αὐτῶν
 ἔστιν ὅπου διαφωνεῖ, πολλὰ δὲ καὶ προστίθῃσι
 τῶν μὴ εἰρημένων ³³⁾ περὶ τούτων· φέρε δὴ καὶ
 τὴν τούτου παραθώμεθα διήγησιν περὶ τῆς ἐπὶ
 (104) τοὺς Πυθαγορείους ἐπιβουλῆς. λέγει τοίνυν,
 ὡς ³⁴⁾ ἐκείνοις παρηκολούθει μὲν εὐθύς ἐκ
 παίδων ὁ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἄνθρωποι, ³⁵⁾ μέχρι μὲν διελέγετο πᾶσι τοῖς
 προσιοῦσι Πυθαγόρας, ἡδέως εἶχον· ἐπεὶ δὲ
 μόνοις ἐνετύγχανε τοῖς μαθηταῖς, ἤλαττοῦτο.
 καὶ τοῦ μὲν ἔξωθεν ἤκοντος συνεχώρουν ἡ-
 τᾶσθαι· τοῖς ³⁶⁾ δὲ ἐγχωρίοις πλεῖον φέρεσθαι
 δοκοῦσιν ἡχθοντο, καὶ καθ' αὐτῶν ὑπελάμ-
 βαναν γίνεσθαι τὴν οὐνοδον. ἔπειτα καὶ τῶν
 νεανίσκων ὄντων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 ταῖς οὐσίαις πρειχόντων, συνέβαινε προαγού-
 σης τῆς ἡλικίας μὴ μόνον αὐτοὺς ἐν τοῖς ἰδίοις
 οἴκοις πρωτεύειν, ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν οἰκο-

31) παμπόλλου] Pat. παμπολλοῦ, Arc. παμπόλυ, Ciz. παμπόλον. Kiess.

32) ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνοις] Porphyrius melius, διαγγέλλουσαι τοῖς ἀπογόνοις. Kust.

*) Sectiones 254 — 265. auctorem habent Apollonium.

33) περὶ τούτων] Ciz. et Arc. περὶ τούτοις. Ibidem eis τοὺς pro ἐπὶ τοῖς. Kiess.

34) ἐκείνοις] An potius ἐκείνη, ut referatur ad Pythagoram? Kust.

que diu etiam deinceps obseruatum est; posteris idem iussum in successores transmittentibus. Porro, quum Apollonius circa haec ipsa alicubi dissentiat, multaue etiam ceteris indicta adiiciat, illius quoque narrationem de insidiis in Pythagoreos comparatis adiiciemus. Refert igitur, Pythagoram statim a puero reliquorum hominum inuidiam excepisse. Quamdiu enim promiscue eum quibusuis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conuersari coepit, publicus fauor eum destituit. Et ciues quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam e popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur, et in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod iuuenes illi, e familiis dignitate et opulentia praecipuis orti, et ad aduultiore aetate proeecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in vrbibus ad reipubl. clauum sedebant,

35) μέχρι μὲν κ. τ. λ.] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. locus ita scriptus est: μέχρι μὲν διαλύγγο πασι τοῖς προσιοῦσι, Πυθαγόραν ἡδέως ἔχον. At Graeci non dicunt ἡδέως ἔχον τι, sed τι, vel ἐπὶ τι. Kiess.

36) δὲ ἐγγωρίοις] Ciz. δ' ἐγγωρίοις. Idem deinde cum Arc. κατ' αὐτῶν. Kiess.

τομεῖν, μεγάλην μὲν ἑταιρείαν ³⁷⁾ συναγχο-
 σιν (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τριακοσίου), μικρὸν δὲ
 μέρος τῆς πόλεως οὖσι, τοῖς οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς
 ἦθυσιν, οὐδ' ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις πολιτενο-
 255 μένοις. ³⁸⁾ Οὐ μὴν ἀλλὰ μέχρι μὲν οὖν τὴν
 ὑπάρχουσαν χώραν ἐκέκτηντο, καὶ Πυθαγόρας
 ἐπεδήμει, διέμενεν ἢ ³⁹⁾ μετὰ τὸν συνοικισμόν
 πεχρονισμένη κατάστασις, δυσαρεστομένη, καὶ
 (205) ζητοῦσα καιρὸν εὖρασθαι μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ
 Σύβαριν ἐχειρώσαντο, καὶ κείνος ἀπῆλθε, καὶ
 τὴν δορυκτῆτον ⁴⁰⁾ διωκίσαντο μὴ κατακλη-
 ρουχηθῆναι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πολλῶν,
 ἐξεθράγη τὸ σιωπούμενον μῦθος, καὶ διέστη
 πρὸς αὐτοὺς τὸ πλῆθος. ἡγεμόνες δὲ ἐγένοντο
 τῆς διαφορᾶς οἱ ταῖς συγγενείαις καὶ ταῖς οἰ-
 κειότησιν ἐγγύτατα καθεσθηκότες τῶν Πυθα-
 γορείων. αἴτιον δ' ἦν, ⁴¹⁾ ὅτι τὰ μὲν πολλὰ
 αὐτοὺς ἐλύπει τῶν πραττομένων, ὥσπερ καὶ

37) συναγχοῦσαν — μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὖσι, τοῖς etc.] Constructio hic claudicat; quae ut in integrum restituitur, scribendum erit, συναγχοῦσας — μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως ὄντων, τῶν — πολιτενομένων. Dedit enim illi non habent, quo referantur. Kest. Haec ratio nemini facile probabitur. Mihi quidem hic locus corruptissimus sic refingendus videtur: μεγάλην μὲν ἑταιρείαν συναγχοῦσας —, μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὖσαν, τῆς — πολιτενομένης, qui magnum quidem sodalitiū congregauerant, parvam tamen civitatis partem, quae non iisdem, quibus illi (Pythagorei), moribus aut institutis uteretur. Τῆς et πολιτενομένης ex ed. Arc. et Cd. Ciz. — Post ἦσαν in Ciz. et Arc. deest γάρ. Kiess.

38) Οὐ μὴν ἀλλὰ] Ita recte Ciz. cum ed. Arc. In Kust.

insignemque trecentarum familiarum coetum contraxerant: ita vt exigua tantum portio superesset, quae se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verum enimvero quamdiu se intra regionis suae antiquos terminos Crotoniatae continuerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quae ab vrbis conditu inueterauerat, reip. constitutio, licet iam minus placeret, et iam magno studio rerum nouandarum occasio quaereretur. Sybari deinde capta, et Pythagora aliorum profecto, ager bello partus non est ex voluntate plebis inter novos colonos sorte diuisus: vnde in Pythagoreos occultatum huc vsque odium erupit, populusque discessionem ab eis fecit. Duces autem seditionis fuere, qui Pythagoreos sanguinis et cognationis necessitudine proxime contingebant. Causae erant, quod multa ex iis, quae Pythagorei faciebant, cognatos eorum ac simul promiscuam ple-

edit. est οὐ μὲν ἀλλά. — Tum pro μὲν οὖν τὴν in Ciz. est μὲν αὐτὴν. Pro χώραν Par. ἔσαν. Pluralem ἐκίκτητο pro ἐκίκτητο, quod antea legebatur, restitui de Scaligeri correctione. *Kiess.*

39) μετὰ τὸν συνοικισμόν] Ex quo Pythagorei Crotonem rerum suarum sedem delegerant. Minus accurate Obrechtus. Tum Ciz. διασπαρτισμένη. Par. εὐρισθαι μεταβολήν. Denique Ciz. et Arc. δοκίμητον. *Kiess.*

40) διακήσαντο] Sensus gratia lego. διακρίναντο, i. e. palam decreuerunt, vel constituerunt. *Hust.* Ciz. cum Arc. κατακληρουθήναι. Ciz. μίσος. *Kiess.*

41) ὅτι] Deest in Ciz. et Arc. *Kiess.*

ποὺς τυχόντας, ἐφ' ὅσον ⁴²⁾ ἰδιασμόν εἶχε περὶ
 τοὺς ἄλλους· ἐν δὲ τοῖς μεγίστοις ⁴³⁾ καθ' αὐ-
 τῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀτιμίαν. ⁴⁴⁾ ἐπὶ
 μὲν γὰρ τῷ μηδένα τῶν Πυθαγορείων ὀνομά-
 ζειν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὁπότε
 βούλονται δηλῶσαι, καλεῖν αὐτὸν θεῖον· ἐπεὶ
 δὲ ἐτελεύτησεν, ἐκείνον τὸν ἄνδρα· καθάπερ
⁴⁵⁾ Ὅμηρος ἀποφαίνει τὸν Εὐμαῖον ὑπὲρ Ὀδυσ-
 σέως μεμνημένον·

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρόντ' ὀνο-
 μάζειν

(206) Διδέομαι· περὶ γὰρ μ' ἐφίλει καὶ πῆθετο λίην·

256 ⁴⁶⁾ ὁμοιοτρόπως δὲ μηδ' ἐκ τῆς κλίνης ⁴⁷⁾ ἀνί-
 στασθαι ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον ἀνίσχειν· μηδὲ
 δακτύλιον ἔχοντα θεοῦ σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ
 τὸν μὲν παρατηρεῖν, ὅπως ἀνιόντα προσεύ-
 ζωνται, τὸν δὲ μὴ περιτίθεσθαι, φυλαττομέ-

42) ἰδιασμόν] Ex MS. pro ἰδίᾳ μὲν: quod prior Edit.
 habet. Kust. Antea Ciz. ἐφόσον. Kiess.

43) καθ' αὐτῶν] Ciz. et Arc. καθ' αὐτόν. Kiess.

44) ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τ.] Est oratio ἀνακλόουθος.
 Deest enim in sequentibus ἀπόδοις, quae prioribus
 his respondeat. Fieri autem interdum solet, ut scri-
 ptores, qui longis utuntur periodis (ex quorum nu-
 mero est Iamblichus noster) priorum nonnunquam
 obliuiscantur, et sic orationem ἀνακλόουθον relin-
 quant. Kust. Oratio sane est ἀνακλόουθος, at non
 eo modo, quo Kustero visa esse videtur. Nam ad
 verba ἐπὶ μὲν τῷ referuntur sect. 257. verba ἐπὶ δὲ τῷ:
 atque auctor orationem sic est exorsus, ut dicendum
 esset, ἐπὶ μὲν τῷ — οὕτω χαλεπῶς ἔφερον ποιῶς ἄπαντες.
 At orationis inceptae immemor pergit sect. 257. med.
 τὰ μὲν τοιαῦτα — ἐλύπει ποιῶς ἄπαντας, etc. haec quae

bem offendebant; vtpote quae comparata cum aliorum moribus singulare aliquid in se haberent: vnde et praecipuas eorum actiones ceteri in suam vnice contumeliam interpretabantur. Nemo enim Pythagoreorum erat, qui suo nomine praeceptorem appellaret; sed quamdiu in viuis fuit, *diuinum*; postquam vero obiisset, *virum illum* nominabant: quemadmodum Homerus Eumaeum, quum Vlyssis mentionem facere vellet, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes vereor, licet absit, nomine sueto.
Appellare: etenim me cura et amor fovebat.*

Similiter, quod nunquam, nisi ante solis ortum e lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui dei imago insculpta esset: sed et orientem solem adoraturi obseruarent, et abstinerent ab huiusmodi annulo, ne forte

dixi, aegre ferebant communiter omnes, — illud autem aegrius etiam ferebant cognati. — Neque Obrechtus orationis continuationem assecutus est. De locutione χαλεπῶς φέρειν ἐπὶ τινι vid. Wyttenbach. Bibl. crit. Vol. III. P. II. p. 17. Kiess.

45) Ὀμηρος] Odyss. ξ, 145. vbi tamen in versu secundo pro λῆν legitur θυμῷ. Kust. Ciz. ἀποφαίνων. Item ξῆλε pro ξῖνε. Reliqua ibi sic leguntur: περὶ γὰρ με ἐφίλει καὶ ἐκίδετο λῆν. Kiess.

46) ὁμοιοτρόπως] Arg. et Ciz. ὁμότροπος. Iam Scaliger emendauit ὁμοιοτρόπως. Kiess.

47) ἀνίστασθαι] Ciz. ἀνισταμένων, Arg. ἀνισταμένοις, Scal. ἀνισταμένου. Idem Scaliger pro ἔχοντα male ἔχοντας. Kiess.

νοὺς, μὴ προσεγγέχωσιν πρὸς ἐκφορὰν, ἢ τινα
τόπον οὐ καθαρὸν. ὁμοίως δὲ μὴδ' 48) ἀπρο-
βούλευτον, μὴδ' ἀνυπεύθυνον μὴδὲν ποιεῖν,
ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχειρίζεσθαι, τί πρακτέον,
εἰς δὲ τὴν νύκτα ἀναλογίζεσθαι, τί διωκῆκα-
σιν, ἅμα τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τὴν μνήμην γυ-
μναζομένους· παραπλησίως δ', εἴ τις τῶν κοι-
νωνούντων τῆς διατριβῆς ἀπαντῆσαι κελεύσειεν
εἰς τινα τόπον, 49) ἐν ἐκείνῳ περιμένειν, ἕως
ἔλθοι, δι' ἡμέρας καὶ νυκτός· πάλιν ἐν τούτῳ
τῶν Πυθαγορείων συνεθιζόντων μεμνησθαι τὸ
257 ῥηθὲν καὶ μὴδὲν εἰκῇ λέγειν· ὅλως δ' ἄχρι
τῆς τελευτῆς εἶναί τι προστεταγμένον· 50) καὶ
κατὰ τον ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε μὴ βλασ-
φημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς 51) ἀναγωγαῖς ὁ-
ωνίζεσθαι μετὰ τῆς εὐφημίας, 52) ἥνπερ ἐποι-

48) ἀπροβούλευτον] Sic rectius MS. quam prior Edit.
quae habet ἀπροσβούλευτον. Kust. Pro διωκῆμασιν
Arc. διωκῆσασιν, Ciz. διακῆμασιν. Kiess.

49) ἐν ἐκείνῳ περιμ.] Historia huc pertinens narratur
supra, Num. 185. Kust. Pro νύκτας e Par. repo-
suimus νυκτός. Kiess.

50) καὶ] Deest in Ciz. et Arc. Videtur scribendum
esse καὶ δεῖ. Tum Ciz. παρήγγειλε pro imperfecto.
Kiess.

51) ἀναγωγαῖς] Sic recte MS. pro ἀγωγαῖς. Ἀναγωγή
autem hic est exitus e portu; cum nempe naue soluta
in altum prouehimur. Kust.

52) ἥνπερ ἐποιοῦντο διωδουμένους τὴν ἀνδρίαν] Est
locus obscurus et corruptus: in quo vir doctus ad
marginem codicis Spanhemisani pro ἀνδρίαν rescriben-
dum censebat ἀηδρίαν: sed quo sensu? Felicius Ob-
rechtus, qui locum hunc sic legit, ἥνπερ ἐποιοῦντο οἱ

ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum ante et excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent, eademque opera intellectum simul et memoriam exercerent. Praeterea, quod, si quis e secta illa voluisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur, alter ibidem noctem diemque, donec ille adueniret, in vno eodemque vestigio haeserit, documento futurus, Pythagoreis incumbere, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In vniuersum autem praeceperat Pythagoras, ne vnquam ad extremum vsque vitae absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinerent; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum traiecturi sunt, cum bonis faustisque omi-

διωθόμενοι τὸν Ἄδριαν. Certe Ἄδριαν ab imperitis librariis mutatum quoque fuit in ἀνδριαν apud Hesychium v. *Λυκοσπασθεῖς*: ut patet vel ex ipso Hesychio v. *Ἐνδίες*; qui locus cum priore conferendus est. Quod autem ad rem ipsam adtinet; solebant nauigaturi praecipue *εὐφημεῖν*, siue votis et verbis bene ominatis a diis reditum expetere: idque eo diligentius, quo magis nauigatio aliqua erat periculosa et mare turbidum. Tale autem habebatur mare Adrianum, siue Adria, ut vel ex Horatio patet, qui nunc *Fretis acrior Adriae*, nunc *Improbo iracundior Adria*, et alibi *Dux inquieti turbidus Adriae* dixit. *Kust.* Wyttenbachius ad Platonis *Phaedon.* p. 532. de hoc loco sic disputat: „Postrema corrigantur vel *διωθόμενοι τὴν ἀνανδρίαν*, „repellentes ignauiam: vel *διορθούμενοι τὴν ἀνδρίαν*, con-

(207) οὐντα διαθουμένους τὴν ἀνδρίαν· τὰ μὲν τοιαῦτα, καθάπερ προεῖπον, ἐπὶ τοσαύτον ἐλύπει κοινῶς ἅπαντας, ἐφ' ὅσον ⁵³⁾ ἔωσαν ἰδιάζοντας ἐν αὐτοῖς τοὺς συμπεπαιδευμένους. ἐπὶ δὲ τῷ μόνους τοῖς Πυθαγορείοις τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν, ἐτέρῳ δὲ μηδενὶ τῶν οἰκείων, πλὴν τῶν γονέων· καὶ τῷ τὰς οὐσίας ἀλλήλων μὲν παρέχειν κοινάς, πρὸς ἐκείνους δὲ ⁵⁴⁾ ἐξηλλοτριωμένας, χαλεπώτερον ἔφερον οἱ συγγενεῖς. ἀρχόντων δὲ τούτων τῆς διαστάσεως, ἐτοιμῶς οἱ λοιποὶ προσέπιπτον εἰς τὴν ἔχθραν· καὶ λεγόντων ἐξ αὐτῶν τῶν χρόνων Ἰππάσου καὶ Διοδώρου καὶ Θεάγους ⁵⁵⁾ ὑπὲρ τοῦ πάντας κοινωνεῖν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ δίδοναι τὰς εὐθύνας τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἐκ παντὸς λαχοῦσιν· ἐναντιουμένων δὲ τῶν Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δειμάχου καὶ Μί-

„firmantes fortitudinem: ad praeceptum fortitudinis „exercendae haec referuntur, quod traditum erat §. „228. ad animum in discessu e corpore, ἀνόδῳ, in „reditu ad superos, confirmandum: et, quamvis speciosa, tamen vana est suspicio Obrechtii legentis „διαθουμένοι τὸν Ἀδρίαν, qui mare Adriaticum traiectioni „sunt; nam et exemplum Adriae singulare et poeticum „est, et Praesens διαθουμένοι, persuaders, perfringere „afflictus, non convenit initio navigationis.“ In antecedentibus idem Wyttenbachius haec monuit: „Faventia, i. e. linguis favere, a male ominatis verbis „abstinere, bona verba pronunciare, εὐφημία, valet „inprimis in cultu deorum et sacrificiis; proinde „quoque in morte, quae et ipsa res sacra est; ut „εὐφημία sit officium et morientis et eorum qui ei „adsunt. Pythagorae praeceptum εὐφημίας vniuerse

nibus oram soluerent. Talia, ut modo dictum est, tantum communiter omnibus doloris afferebant, quantum utilitatis iis, qui seorsim sub vno doctore profecerant. In primis autem aegre habebat cognatos Pythagoreorum, quod cum solis Pythagoreis dexteris iuebantur Pythagorei iungere; cum nemine vero consanguineorum, exceptis parentibus: item quod communes inter se opes haberent, exclusis ab hoc consortio cognatis, perinde ac si peregrini essent. Hi itaque rebus istis commoti seditionis initium fecerunt; reliqui autem promte in hostile odium prolapsi sunt. Quumque ex illo tempore Hippasus, Diodorus, et Theages contenderent, ut omnes promiscue ciues magistratum comitiorumque participes fierent, quique magistratus gessissent, apud eos, qui ex omni multitudine sorte lecti essent, rationem redderent: contra autem niterentur e Pythagoreis Alcimachus, Dima-

„memorat Iamblichus Vit. Pythag. §. 149. peculiariter „in morte §. 257.“ Cdd. Ciz. et Par. ἀνδρείαν. — Locus nondum persanatus est. Kiess.

53) ἔωσαν] Cum Obrechtio lego ἄνησαν, ab ὄνημι, iuvo, prosum. Rust.

54) ἐξηλλοτριωμένους] Scaliger, ἐξηλλοτριωμένους. Tum Ciz. et Par. χαλεπώτερον καὶ βαρύτερον. Kiess.

55) ὑπὲρ τοῦ πάντας] Ita scripsi pro vulgata lectione, quae etiam codicis Ciz. est, ὑπὲρ τοῦ παντός. Deinceps Ciz. et Arc. ἀρχοντίας ἐν τοῖς. Kiess.

(208) τῶνος καὶ 56) Δημοκλήδους, 57) καὶ διαλυόντων
 τὴν πάτριον πολιτείαν μὴ καταλύειν· ἐκράτη-
 258 σαν οἱ τῷ πλήθει συνηγοροῦντες. Μετὰ δὲ
 ταῦτα 58) συνόντων τῶν πολλῶν, διελόμενοι
 τὰς δημηγορίας, κατηγόρουν αὐτῶν ἐκ τῶν
 ῥητόρων 59) Κύλων καὶ Νίων. ἦν δὲ ὁ μὲν
 ἐκ τῶν εὐπόρων, ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. τοι-
 οῦτων δὲ λόγων 60) μακροτέρων παρὰ τοῦ Κύ-
 λωνος ῥηθέντων, ἐπῆγεν ἕτερος, προσποιούμε-
 νος μὲν ἐξητακέναι τὰ τῶν Πυθαγορείων ἀ-
 πόρητα, περιπλακεῖς δὲ καὶ γεγραφῶς ἐξ ὧν
 μάλιστα αὐτοὺς ἤμελλε διαβάλλειν, καὶ δοὺς
 τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευσεν ἀναγινώσκειν.
 259 Ἦν δὲ αὐτῷ ἐπιγραφὴ μὲν Λόγος ἱερός· ὁ
 δὲ τύπος τοιοῦτος τῶν γεγραμμένων· Τοὺς φί-
 λους ὥσπερ τοὺς θεοὺς σέβεισθαι· τοὺς δὲ ἄλ-
 λους ὥσπερ τὰ θηρία χειρῶσθαι. τὴν αὐτὴν
 ταύτην γνώμην ὑπὲρ Πυθαγόρου μεμνημένους
 ἐν μέτρῳ τοὺς μαθητὰς λέγειν·

Τοὺς μὲν ἱεαίρους ἦγιν 61) ἴσον μακάρισσι θεοῖσι·

Τοὺς δ' ἄλλους ἡγεῖτ' οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ.

56) Δημοκλήδους] Ciz. cum Scalig. Δημοκλῆδους. Kiess.

57) καὶ διαλυόντων τὴν πάτρ. πολ. μὴ καταλ.] Lego, καὶ διακυλύνων τὴν πάτριον πολιτείαν διαλύειν. Kust. Διακυλύνων etiam Reinesius correxit in Ciz., estque haec scriptura maxime probabilis. Scaliger legere voluisse videtur διανοούτων. Kiess.

58) συνόντων τῶν πολ.] In priorē Edit. locus hic corrupte sic legitur: συνέντων τῶν πολλῶν, διαιόμενοις τὰς δημηγορίας, κατηγορεύωντων αὐτῶν, etc. Confer Cl. Dodwellam in Exercitat. de Pythagorae aetate, p. 212. qui locum hunc ita, ut eum hic exhibemus, recte

chus, Meton et Democedes, atque acceptam a maioribus reipubl. formam disturbari nolent; superiores tandem euasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque conuocata multitudinis concione, Cylon et Ninon e rhetoribus, quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur, diuisis inter se orationibus Pythagoreos accusarunt: ita ut ad Cylonis prolixam orationem Ninon peroraret: arcana enim Pythagoreorum se excussisse simulabat, atque ex iis, quae in literas redacta seruabat, ea potissimum arripuerat, quae criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribaeque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio eius erat, *Sermo sacer*: character operis iste: Amicos deorum instar colendos, reliquos ut bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagorae nomine versibus inclusisse eius sectatores, canentes:

*Discipulos equidem mactabat honore deorum;
Ast reliquos habuit nullo numero locoque.*

etiam emendauit. *Kust.* Kusterus reposuerat *συνόρων*, pro quo nos e *Ciz.* restitimus *συνόρων*, quod haud dubie praestat. Idem *Ciz.* habet *κατηγορούντων*. *Kiess.*

59) *Κύλων*] *Ciz.* cum *Arc.* *Κύλων*. *Kiess.*

60) *μακροτέρων*] *Ciz.* cum *Arc.* *μακροτέρων* δέ, forsitan δῆ. Deinceps *Ciz.* et *Par.* *ἕτερος* pro *ἕτερος*. Porro *Ciz.* *ἐζητημένοι*. *Kiess.*

61) *ἴσον*] *Ciz.* *ἴσον*, et versus altero *ἀριθμῶν*. *Kiess.*

260 Τὸν Ὅμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν, ἐν οἷς εἴρηκε,
 ποιμένα λαῶν· ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματα
 (209) τοὺς ἄλλους ὄντας, ὀλιγαρχικὸν ὄντα. 62) Τοῖς
 ἀγάμοις πολεμεῖν, ὡς ἀρχηγοῖς γεγονόσι τοῦ

62) Τοῖς ἀγάμοις πολ.] Scribe, Τοῖς κνάμοις, i. e. *fabis*.
Fabis enim Graeci olim in sortitionibus uti solebant;
ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam et Hesychium.
 v. Διδόρυκτος, v. Κναμεῖσαι, et v. Κναμοιρῶξ. Huc et-
 iam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. *Stelit.* pag.
 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δι' αἰνιγμάτων τὰ τῆς φιλοσοφίας
 ἐμάνθανον δόγματα. παρεδίδοτο δὲ μετ' ἄλλων καὶ τοῦτο
 τὸ αἶνιγμα· Κνάμους μὴ ἐσθίειν· τουτίστι, μὴ προδιδόν-
 τας τὸ δίκαιον δωροδοκῆσθαι χρήμασιν. οἱ γὰρ Ἀθηναῖον
 πάλοι δικασταὶ ἀντὶ ψήφων κνάμοις ἐχρῶντο πρὸς κατὰ-
 κρισιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. *Pythagorei per aenigmata*
discebant philosophiae dogmata. Tradebatur vero inter
alia et hoc aenigma: Fabas non edere: id est, ad ius
prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim
enim iudices Atheniensium loco calculorum utebantur fa-
bis ad condemnandum in iudiciis. Item illud Plutarchi
in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κνάμων ἀπέχε-
σθαι· ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι. κναμνεται γὰρ ἦσαν ἐμ-
προσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέρως ἐπετίθεισαν ταῖς ἀρ-
χαῖς. Fabis abstinendum. [Per id Pythagorei signifi-
cabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffra-
gia per fabas ferebantur in creandis Magistratibus. Sed
de sensu symboli huius non assentior Plutarcho. Plu-
rimi enim Pythagoreorum olim republ. tractarunt:
 imo praecipui ex veteribus Legislatores in Magna
 Graecia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut
 Republica prorsus abstinendum esse censuerint. Ele-
 ctionem tantum magistratuum, quae fiebat *per fabas*,
 sine per sortem, improbabant; quippe indignos saepe
 hac ratione Reip. praefici censes. Iudicio ergo eligi
 volebant, quibus administratio Reip. committeretur.
 Egregie hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum alia
 Opusculis Mythologicis et Ethicis editis a Thom. Ga-
 leo) *Dissert. V. pag. 728. Ἀγορεύει δὲ τινες τῶν δαρυγο-*
ρουντων, ὡς καὶ τὰς ἀρχὰς ἀπὸ κλάρας γίνεσθαι, οὐ μίλ-
τιστὰ ταῦτα νομίζοντες, etc. At quidam oratores popu-

Laudem cumprimis mereri Homerum, quod *pastorem populi* nominauerit. Quum enim dominationi paucorum faueret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegis-
 se. Cum fabis bellum gerendum esse, tanquam sorti-

lares aiunt, oportere Magistratus sorte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. *Λίγοντι δέ, ἀγαθὸν ἡμῶν καὶ δημοτικόν. κάρτα ἐγὼ ἥκιστα νομίζω δημοτικόν. ἐντὶ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι μισόδαμοι ἄνθρωποι, ὧν αἶκα τύχη δὲ κύαμος, ἀπολοῦντι τὸν δᾶμον. ἀλλὰ χρὴ τὸν δᾶμον αὐτὸν δυνάμει αἰρεῖσθαι τῶς εὖνως αὐτῷ, etc.* At rem bonam et popularem esse clamitant (scil. sorte magistratus creari); sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in ciuitatibus populo inimici: in quos si faba inciderit, plebem perdent. Enimuero oportet, ut populus ipse prospiciens, sibi beneuolos omnes eligat, etc. Ceterum cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte lib. I. *Ἀπομνημον.*) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, ὡς μωρῶν εἶη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτη δὲ μηδὲνα θελεῖν κερῆσθαι κυαμεντῷ μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ, etc. Stultorum esse, magistratus ciuitutis per fabam constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibi-
 cine, etc. Hinc satis apparet, quis sit verus loci huius apud Iamblichum sensus: neque villo modo dubitandum est, quin pro ἀγάμοις, quod Arceus bona fide, sed nullo sensu, coelibibus verterat, scribendum sit κυάμοις. Adde, τὸ πολεμεῖν τοῖς κυάμοις eodem modo hic dictum esse apud Iamblichum, quo apud Plutarch. in *Apophthegm.* pag. 192. C. τοῖς πολυσύρκοις ἐπολέμει, et apud eundem in *Quaest. Roman.* p. 285. κυνὶ δὲ πάντων μάλιστα τῶν ζώων ἐπολέμησε, et de *Orac. Pyth.* p. 401. τῷ μύρῳ πολεμεῖν. Illis enim omnibus in locis τὸ πολεμεῖν simpliciter significat inimicum esse, vel odio prosequi, vel auerteri; ut et hoc loco apud Iamblichum. *Kust.* Adde Hemsterhus. et Solanum ad *Lucian.* Tom. I. p. 415. *Kiess.* In Doricis a Kustero citatis interpunge: — καὶ δημοτικόν κάρτα. ἐγὼ —. *Schaefer.*

κλήρου, καὶ τοῦ καθιστάναι τοὺς λαχόντας
 (210) ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας. Τυραννίδος ὀρέγεσθαι
 63) παρακαλοῦντα, κρεῖττον εἶναι φάσκειν γε-
 νέσθαι μίαν ἡμέραν ταῦρον, ἢ πάντα τὸν
 αἰῶνα βοῦν. ἐπαινεῖν τὰ τῶν ἄλλων νόμιμα·
 κελεύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς 64) ὑπ' αὐτῶν ἐγνω-
 σμένοις. 65) καθάπαξ τὴν φιλοσοφίαν αὐτῶν
 συνωμοσίαν ἀπέφαινε κατὰ τῶν πολλῶν, καὶ
 παρεκάλει μὴδὲ τὴν φωνὴν ἀνέχεσθαι συμβου-
 λευόντων, ἀλλ' ἐνθυμεῖσθαι, διότι τοπαράπαν
 οὐδ' ἂν συνῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰ τοὺς
 Χιλιόους ἔπεισαν ἐκεῖνοι κυρῶσαι τὴν συμβου-
 λήν. 66) ὥστε τοῖς κατὰ τὴν ἐκείνων δύναμιν
 κεκωλυμένοις τῶν ἄλλων ἀκούειν οὐ προσήκειν
 ἔαν' αὐτοὺς λέγειν, ἀλλὰ τὴν δεξιὰν τὴν 67) ὑπ'
 αὐτῶν ἀποδοκιμασμένην πολεμίαν ἐκείνοις
 ἔχειν, ὅταν τὰς γνώμας χειροτονῶσιν, ἢ τὴν
 ψῆφον λάβωσιν· αἰσχρὸν εἶναι νομίζοντας,

63) παρακαλοῦντα] In edd. Arc. et Kust. ante παρα-
 καλοῦντα interpungitur, non interpungitur in ed. Ciz.
 Recte; videturque locus sic constituendus esse: τυ-
 ραννίδος ὀρέγεσθαι παρακαλοῦντας, κρεῖττον εἶναι φάσκειν,
 etc. dum ad tyrannidem appetendam excitent, dicere
 eos, melius esse etc. Nimirum Pythagoreorum aduer-
 sarius dicto allato hanc sententiam affinxit, quasi eo
 ad tyrannidem appetendam excitarent. Kiess.

64) ὑπ' αὐτῶν] Pat. ὑφ' αὐτῶν. — Ciz. ἀγνωστοίς.
 Kiess.

65) καθάπαξ] Id est, παντελῶς, συλλήβδην, vt Latino-
 rum semel passim. Kiess.

tionis patronis; quia per illas reip. administrationem sortientes consequuntur. Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos asserere, praestare, vnum diem taurum, quam per totam vitam bouem esse. Laudanda quidem aliorum instituta, suis vero placitis omnino inhaerendum. Praeterea Ninon philosophiam illorum conspiracy quendam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum reuocarent, se in concionem venturos nunquam fuisse, si Pythagorei mille virorum consessui consilium suum approbassent: propterea aequum non esse, ut, qui, quantum in illis fuerit, prohibiti essent, ne ceteros audirent, hi illis dicendi potestatem facerent: quin itaque potius dextram a Pythagoreis reiectam iisdem infestam haberent, quum suffragia manus extensione laturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent,

66) ὥστε — λέγειν] Quamobrem non decere eos, qui, quantum in illis fuisset, prohibiti essent, ne ceteros audirent, his dicendi potestatem facere Pro προσήκει, quae est scriptura vulgata, scripsi προσήκειν. Kiess.

67) ὑπ' αὐτῶν] Ciz. et Ἀρ. ἀπ' αὐτῶν. Tum Ciz. νομίζοντες. Male. Nam hoc participium non cum λάβωσι, sed cum προσήκειν construendum est, atque recte positus est accusatiuus, quanquam praecedat datiuus τοῖς κικλυνμένοις. Kiess.

68) τοὺς τριάκοντα μυριάδων περὶ 69) τὸν Τε-
 τράεντα ποταμὸν περιγενομένους 70) ὑπὸ τοῦ
 χίλιοστοῦ μέρους ἐκείνων ἐν αὐτῇ τῇ πόλει
 261 φανῆναι κατεστασιασμένους. Τὸ δ' ὅλον οὐ-
 (211) τω τῇ διαβολῇ τοὺς ἀκούοντας ἐξηγρίωσεν,
 ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μοισεῖα θυόντων
 αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ παρὰ τὸ Πύθιον, ἀνδρόοι συν-
 δραμόντες οἰοί τ' ἦσαν τὴν ἐπίθεσιν ἐπ' αὐ-
 τοὺς ποιήσασθαι. οἱ δὲ προαισθόμενοι οἱ μὲν
 εἰς πανδοχεῖον ἔφυγον, 71) Δημοκίδης δὲ μετὰ
 τῶν ἐφήβων εἰς Πλατείας ἀπεχώρησεν· οἱ δὲ
 καταλύσαντες τοὺς νόμους ἐχρῶντο ψηφίσμα-
 σιν, ἐν οἷς αἰτιασάμενοι τὸν Δημοκίδην 72) συν-
 στακέναι τοὺς νεωτέρους ἐπὶ τυραννίδι, τρία
 τάλαντα ἐκήρυξαν δώσειν, εἰάν τις αὐτὸν ἀνέ-
 λη. καὶ γενομένης μάχης, 73) κρατήσαντος αὐ-

68) τοὺς τριάκοντα μυρ.] Intelligit victoriam, quam
 Crotoniatæ a Sybaritis reportarunt; cuius etiam me-
 minerunt Diodorus et Strabo. *Kust.* Diodor. p. 76.
 Στρατευσάντων τῶν Συβαριτῶν τριάκοντα μυριάσιν. Strab.
 VI. c. 1. p. 244. ed. Tzsch. Τριάκοντα μυριάσιν ἀνδρῶν
 ἐπὶ Κροτωνιάταις ἰστράτευσαν. *Kiess.*

69) τὸν Τετράεντα] Eruditissimus Bentleius in Dissert.
 de Phalar. Epist. p. 72. (p. 191. Ed. Lips.) τὸν Τετράεντα
 hic scribendum esse monet. Sic enim fluvium illum
 vocat Diodorus pag. 85. *Kust.* Diodori verba hæc
 sunt: Διαφεύγοντες τὸν ἐν τῇ στάσει κίνδυνον Συβαριταί
 περὶ τὸν Τετράεντα ποταμὸν κατέκρησαν. In Par. τὸν τε
 τετράεντα. Videtur igitur scribendum esse τὸν γε Τετράεντα.
 Ita enim articulo additur γε, ut initio huius libri
 τοῖς γε σώφροσιν; particulas autem γε et τε creberrime
 confundi constat. *Kiess.*

70) ὑπὸ τοῦ χίλιοστοῦ μέρους] Partem millesimam
 dicit Pythagoricos, qui numero omnes CCC circiter.

se triginta myriadam apud flumen Tetraenta victores a millesima illorum parte in ipsa vrbe per factionem opprimi. Vt paucis absoluiam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, vt paucis diebus elapsis Pythagoreos in domo quadam prope Apollinis Pythii aedem Musarum festum celebrantes, facto ingenti hominum concursu, adoriri voluerint. Illi vero, re prius animaduersa, ad publicum hospitium confugerunt; Democedes autem cum ephebis Plateas se recepit. Sed illi, legibus abrogatis, decreta fecerunt, quibus Democedem arguerunt, iuuenum manum ad occupandam tyrannidem coegisse; et tria talenta interfectori eius per praeconem praemium pronuntiauerunt: quumque commisso proe-

Justin. XX. 4. Athenagoras. Ita Bentl. l. c. Ciz. deinceps *κατεστασιασκούλας*. *Kiess.*

71) *Δημοκλήδης*] Par. *δημοκλήτους*. Vid. not. 56. — Ciz. *πλατίας*. *Kiess.*

72) *συνεστακέναι*] Significatione transitiva, qua forma *ἔστακα* apud seniores scriptores dici solet. Ita Axioch. 18. *περίστακας*. — Paulo post scripsi *ἀνέλη* cum Arc. e Ciz. pro *ἀνέλοι*, quod habet Kuster. *Kiess.*

73) *κρατήσαντος αὐτοῦ τὸν κίνδ.*] Locus mihi videtur turbatus, quem sic lego: *κρατήσαντος αὐτοῦ ὑπὸ (vel κατὰ) τὸν κίνδυνον Θεάγου*. Hanc lectionem etiam Obrechtus in versione sua expressit. *Kust.* Ciz. cum Arc. *περὶ τῆς πόλεως*. Hunc locum sic constituere malim: *κρατήσαντες αὐτὸν κατὰ τὸν κίνδυνον ἐπὶ Θεάγου*, quum cum duce Theage in proelio vicissent. *Κίνδυνος* sic simpliciter de proelio usurpari, videtur seniores Graecitatis esse. *Kiess.*

τοῦ τὸν κίνδυνον ὑπὸ Θεάγους, ἐκείνῳ τὰ τρία
 262 τάλαντα παρὰ τῆς πόλεως ἐμέρισαν. Πολλῶν
 δὲ κακῶν κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ὄν-
 των, εἰς κρίσιν προβληθέντων τῶν φυγάδων,
 καὶ τρισὶ πόλεσι τῆς ἐπιτροπῆς παραδοθείσης,
 Ταραντίνοις, Μεταποντίνοις, Καυλωνιάταις,
 ἔδοξε τοῖς 74) πεμφθεῖσιν ἐπὶ τὴν γνώμην ἀρ-
 γύριον λαβοῦσιν, ὥς ἐν τοῖς τῶν Κροτωνια-
 τῶν ὑπομνήμασιν ἀναγέγραπται, φεῖγειν τοὺς
 αἰτίους. προεξέβαλον δὲ τῇ κρίσει κρατήσαν-
 τες ἅπαντας τοὺς τοῖς καθεστῶσι δυσχεραίνον-
 (212) τας, καὶ συνεφυγάδυσαν 75) τὴν γενεάν, οὐ
 φάσκοντες δεῖν 76) ἀσεβεῖν, οὐδὲ τοὺς παῖδας
 ἀπὸ τῶν γονέων διασπᾶν. 77) καὶ τὰ τε χρεῖα
 ἀπέκοιμαν, καὶ τὴν γῆν ἀνάδαστον ἐποίησαν.
 263 78) Ἐπιγιγνομένων δὲ πολλῶν ἐτῶν, καὶ τῶν
 περὶ τὸν Δείναρχον ἐν ἐτέρῳ κινδύνῳ τελευτη-
 σάντων, 79) ἀποθανόντος καὶ 80) Λιτάγους, ὅς-
 περ ἦν ἡγεμονικώτατος τῶν στασιασάντων, ἑλεός
 τις καὶ μετάνοια ἐνέπεσε, καὶ τοὺς παραλει-

74) πεμφθεῖσιν] Ex MS. pro corrupto πεφῖσιν (Ciz. πεμφῖσιν. K.): quod Arcerius in πεφνῖσιν mutandum censebat. Kust.

75) τὴν γενεάν] Ciz. τὴν γέναν. Reinesius in margine: l. Τύδαν, de quo cap. seq. Male. Pro φάσκοντες Ciz. cum Arc. φάσκοινα. Kiess.

76) ἀσεβεῖν] In priorē Edit. vox ista deest, quam ex MS. reuocauit. Kust.

77) καὶ τὰ τε χρεῖα] Ciz. κατὰ τε χρεῖα. Tum Par. ἀναδόστον. Kiess.

78) Ἐπιγιγνομένων] Ciz. ἐπιγιγνομένων: quae forma etiam

lio Theages illum in ipso pugnae discrimine vicisset; promissam a ciuitate pecuniam cum illo partiti sunt. Dein multis malis vrbi regionique incumbentibus, exules in iudicium vocati sunt, et tribus ciuitatibus, Tarentinis, Metapontinis et Cauloniatis arbitrium permissum est: a quibus missi ad causam cognoscendam, pecunia corrupti, vt in publicis Crotoniatarum actis annotatum est, sententiam dixerunt, reos exilio esse multandos. Qua occasione vsi, qui causa superiores euaserant, etiam eos omnes vrbe expulerunt, quibus praesens rerum status displicebat: quin et totas illorum familias eiecerunt, dicentes, non impie esse faciendum, neque liberos a parentibus diuellendos. Nouas insuper tabulas et agrorum diuisionem introduxerunt. Post haec, multis annis interiectis, quum Dinarchus in alio proelio cum suis caesus et Lithagus quoque, seditiosorum antesignanus, extinctus esset; misericordia pariter et poenitentia ciues subiit, vt reliquos Pythagoreos in patriam

in aliis locis in hoc Cod. legitur. Idem deinceps
καὶ τὸν pro καὶ τῶν. Ante ἐτίμη in Par. deest. in
Kiess.

79) ἀποθανόντος — στασιασάντων] Haec desunt in Ciz.
Kiess.

80) Λιτάγους] An forte Θεάγους, cuius paulo ante
facta fuit mentio? Kust.

πομένους αὐτῶν ἡβουλήθησαν κατὰγειν. μεταπεμπόμενοι δὲ πρεσβευτὰς ἐξ Ἀχαιῶν, δι' ἐκείνων πρὸς τοὺς ἐκπεπιτωκότας διελύθησαν, 264 καὶ τοὺς ὄρκους εἰς Δελφοὺς ἀνέθηκαν. Ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορικῶν καὶ περὶ ἐξήκοντα τὸν ἀριθμὸν οἱ κατελθόντες ἄνευ τῶν πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ἐπὶ τὴν ἰατρικὴν τινες κατενεχθέντες, καὶ διαίτη τοὺς ἀρρώστους ὄντας θεραπεύοντες, ἡγεμόνες κατέστησαν τῆς εἰρημένης μεθόδου. συνέβη δὲ καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς 81) εὐδοκιμοῦντας, κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ λεγομένου πρὸς τοὺς παρανομοῦντας· Οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος· γενέσθαι φασὶ ταύτην τὴν πόλιν κατὰ τοῦτο ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ χώραν, (215) ἐκβοηθίσαντας καὶ μετ' ἀλλήλων κινδυνεύσας ἀποθανεῖν. τὴν δὲ πόλιν οὕτως εἰς τούναντίον μεταπεσεῖν, ὥστε χωρὶς τῶν ἐπαινων, ὧν ἐποιοῦντο περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπολαβεῖν μᾶλλον ταῖς Μούσαις κεχαρισμένην 82) ἔσεσθαι τὴν

81) εὐδοκιμοῦντας] Propter ἀκολουθίαν orationis scribe, εὐδοκιμεῖν. Pendet enim a praecedenti συνέβη. Deinde ea, quae sequuntur, sunt calx absque arena, quae proinde sic lego: ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον ἦν πρὸς τοὺς παρανομοῦντας, Οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος. φασὶ δὲ μετὰ τοῦτο ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ τὴν χώραν, ἐκβοηθίσαντας, etc. Θουρίων certe pro Θηρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit. Kust. In Arc. λεγόμενον, in Ciz. λεγόμενον. Ibidem νίνωντος pro Νίνωνος. Denique reuera Θουρίων. — Ceterum verba κατὰ τοῦτο monstrant viam, qua huic loco sit succurrendum, ita quidem, ut is sic scribatur et interpungatur: συνέβη δὲ καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐ-

reuocandos esse censerent: ideoque ex Achaia legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, et iuramenta Delphis consecrarunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta, exceptis qui aetate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui medicinae operam nauabant, aegrotosque certa victus ratione curabant; eo modo, cuius ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos praecipue, qui sanitati restituti fuerant, quique apud vulgus bene audiebant, eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status*. Postea Thuriis hostiliter regionem inuadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas egressi, in proelio omnes vna occubuerunt. Ciuitas autem adeo animum mutauit, vt praeter laudes, quibus viros illos prosequebatur, decreuerit, publicum sacrificium peragendum esse in aede Musarum, quam olim ex

δοκιμοῦντας, κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον πρὸς τοὺς παρανομοῦντας οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος γένεσθαι φασὶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. — κατὰ τοῦτον, etc. Accidit, vt etiam seruati Pythagorei, qui apud multitudinem laetissima fama florebant, illo tempore, quo in hac vrbe improbis occinebatur: non est hic, qui fuit sub Ninone status: — hoc inquam tempore, quum Thurii impetum fecissent, auxilio lato perierint. In alia omnia abit Obrechtus. Kiess.

82) ἔσσεσθαι τὴν ἐορτὴν, κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δῆμ.]

ἑορτήν, κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δημοσίαν ἐποι-
οῦντο θυσίαν, καθ' αὐτοὺς ἐκείνους πρότερον
ἰδρυσάμενοι τὰς θεὰς ἐτίμων. περὶ μὲν οὖν
τῆς κατὰ Πυθαγορείαν γενομένης ἐπιθέσεως
τοσαῦτα εἰρήσθω.

Κ Ε Φ. λς'.

265 *) Διάδοχος δὲ πρὸς πάντων ὁμολογεῖται
Πυθαγόρου γεγονέναι Ἀρισταῖος Δαμοφῶντος,
Κροτωνιάτης, κατ' αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν τοῖς
χρόνοις γενόμενος ἐπὶ γενεαῖς ἑγγιστα ¹⁾ πρὸ
Πλάτωνος· καὶ οὐ μόνον τῆς σχολῆς, ἀλλὰ
καὶ τῆς παιδοτροφίας καὶ τοῦ θεανοῦς γάμου
κατηξιώθη, ²⁾ διὰ τὸ ἐξαιρέτως περικεκράτη-
κέναι τῶν δογμάτων. αὐτὸν μὲν γὰρ Πυθα-
γόραν ἀφηγησασθαι λέγεται ἐνὸς δέοντος ἔτη
τεσσαράκοντα, τὰ πάντα βιώσαντα ἔτη ³⁾ ἐγ-
γὺς τῶν ἑκατὸν· παραδοῦναι δὲ Ἀρισταίῳ τὴν
σχολήν, πρεσβυτάτῳ ὄντι· μεθ' ὃν ἡγήσασθαι

Et haec mutila sunt et obscura, quae sic in integrum
restitudo: Ἰσοῦθαι τὴν ἑορτήν, ἣν κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν
δημοσίαν ποιῶνται θυσίαν, ὃ κατ' αὐτοὺς ἐκείνους πρότε-
ρον, etc. Sic omnia erunt clara. Ksst. Malim ita:
εἰ κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δημ. ποιῶντο θυσίαν, ὃ κατ'
αὐτοὺς πρότερον ἰδρυσάμενοι ἐκεῖνα; τὰς θεὰς, etc. Hoc
ἐκεῖνας pro ἐκείνους est in Par. Kiess.

*) Tres ultimae paragraphi. Pythagoreorum historiam
et nomina continentes, vtrum Apollonium, an alium
habeant auctorem, incertum est. Certe non antiquum
esse auctorem, inde intelligitur, quod mentio fit
Diodori Aspendiensis, et plures commemorantur, qui
Pythagoreorum nomine digni non sunt, saltem non

ipsorummet Pythagoreorum praescripto in honorem dearum Crotoniatae extruxerant: sic enim festum Mūsīs grātius fore existimabatur. Atque haec de insidiis, quae Pythagoreis structae sunt, dicta sufficiant.

C A P. XXXVI.

Successor Pythagorae communiter ab omnibus agnoscitur Aristaeus, Damophontis filius, Crotoniatae; qui Pythagorae coaeuus; septem aetatibus Platonem antecessit. Neque scholae tantum successione, verum etiam liberorum educatione, Theanusque nuptiis dignatus est; quia dogmatum cognitione inter paucos eminebat. Et ipse quidem Pythagoras, ad annum prope centesimum in viuis, annis autem vndequadraginta scholae praefuit; et Aristaeum senio iam prouectum, successorem reliquit. Illum

in antiquis Pythagorae familiaribus numerandi. Meiners. p. 287. sq. [De Pythagorae successoribus vid. Bentl. Resp. ad Boyl. p. 197. sqq. Kiess.]

1) πρὸ Πλάτωνος] Ciz. cum Arc. πρὸς Π. Kiess.

2) διὰ τὸ ἐξαιρέτως] Ita aperte Ciz., quemadmodum Kusterus, et iam ante hunc Scaliger vitiosam lectionem διὰ τὴν ἐξαιρέτως emendarunt. Kiess.

3) ἕγγυς τῶν ἑκατὸν] Plat. Men. c. 29. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἕγγυς ἑβδομήκοντα ἢ ἑγχοῖα. Kiess.

(214) 4) Μνήσαρχον 5) τὸν Πυθαγόρου. τοῦτον δὲ
 Βουλαγόρε παραδοῦναι· ἐφ' οὗ διαρπασθῆναι
 συνέβη τὴν Κροτωνιάτῶν πόλιν. μεθ' ὃν 6) γὰρ
 Τύδαν τὸν Κροτωνιάτην διάδοχον γενέσθαι,
 ἐπανελθόντα ἐκ τῆς ἀποδημίας, ἣν ἐποιήσατο
 πρὸ τοῦ πολέμου. διὰ μέντοι τὴν συμφορὰν
 7) τῆς πατρίδος 8) ἐν ἀδημονίᾳ γενέσθαι τοῦ-
 266 τον, ὥς ὑπὸ λύπης προὔλιπε τὸν βίον. Τοῖς
 δ' ἄλλοις ἔθος εἶναι γηραιοῖς σφόδρα γενομέ-
 νοις ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπαλλάτ-
 τεσθαι. χρόνῳ μέντοι γε 9) ὕστερον Ἀρέσαν ἐκ
 τῶν Λευκανῶν, σωθέντα διὰ τινων ξένων,
 ἀφηγήσασθαι τῆς σχολῆς· πρὸς ὃν ἀφικέσθαι
 10) Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον, ὃν παραδεχθῆναι
 διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν.
 περὶ μὲν Ἡράκλειαν, 11) Κλεινίαν, καὶ Φιλό-
 λαον· 12) ἐν Μεταποντίῳ δὲ, Θεωρίδην 13) καὶ
 Εὐρυτον· ἐν Τάραντι δὲ Ἀρχύταν. τῶν δ' ἔξω-
 θεν ἀκροατῶν γενέσθαι καὶ Ἐπίχαρμον· ἀλλ'

4) Μνήσαρχον] Ita Kust. In Ciz. cum Arc. Μνήμαρχον.
 Vid. ad cap. II. not. 9. Kiess.

5) τὸν Πυθαγόρου] Antea male, τὸν Πυθαγόραν. Kust.

6) γὰρ Τύδαν] Vna voce scribendum puto, Γαρτύδαν,
 vel Γερτύδαν, vel simile quid. Confer Cl. Richard.
 Bentlei. in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 83. (p. 198.
 Ed. Lips. K.). Clariss. Fabricius in Biblioth. Graeca,
 Lib. II. p. 507. legit, Τύδαν. [Add. Harles. p. 878.]
 Kust. Etiam in margine Spanhem. notatum est
 Γαρτύδαν, vna voce. Kiess.

7) τῆς πατρίδος] Post haec in Ciz. et ed. Arc. haec
 verba adduntur: ἐκλεπεῖν τὸν βίον, quae ab Kustero
 omisae iam Scaliger delenda esse censuerat. Kiess.

excepit Mnesarchus Pythagorae F. hunc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum vrbs direpta est. Ei successit Tydas Crotone oriundus, atque a peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reuersus: sed hic propter patriae calamitatem, vitae pertaesus, ante diem prae moerore obiit. Reliquis autem moris erat, vt admodum senes, e corpore, tanquam e carcere discederent. Post aliquod tempus Aresas Lucanus, per quosdam hospites incolumis seruatus, scholae regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Aspendius; qui ob paucitatem genuinorum Pythagoreorum receptus est. Heraclaeae autem superstites tum adhuc erant Clinias et Philolaus; Metaponti Theorides et Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epi-

8) ἐν ἀθημονίᾳ] Ita perspicue Ciz. pro corrupto ἐναθήμωνα, quod legitur in edd. Arc. et Kust., et a Bentleio p. 198. ita corrigebatur: ἔνα δὴ μόνον γενέσθαι τοῦτον, δς ὑπὸ, α. τ. λ. Kiess.

9) ὕστερον] In Ciz. deest. Ibidem pro Λευκῶν scriptum est Λευκῶν. De Aresa vid. Heeren. Comm. de font. ecl. Stob. p. 173. sq. Kiess.

10) Διόδωρον τὸν Ἀσπ.] Vide Rich. Bentlei. in Dissert. de Phalar. Epist. p. 85. (p. 200. Ed. Lips.) Kust.

11) Κλεινίαν] Ciz. Κλειαν. Kiess.

12) ἐν Μεταποντίᾳ] In Ciz. et Arc. deest. ἐν. In Par. est ἐν Μεταποντίᾳ. Kiess.

13) καὶ] Deest in Ciz. et ed. Arc. — De Euryto, α. Euryso v. Heeren, lib. c. p. 197. Kiess.

οὐκ ἐκ τοῦ συστήματος τῶν ἀνδρῶν. ἀφικόμενον δὲ εἰς Συρακούσας διὰ τὴν Ἰέρωνος τυρρηννίδα τοῦ μὲν φανερώς φιλοσοφεῖν ἀποσχέσθαι, εἰς μέτρον δ' ¹⁴⁾ ἐνεῖναι τὰς διανοίας
 (215) τῶν ἀνδρῶν, μετὰ παιδιᾷς κρύφα ἐκφέροντα
 267 τὰ Πυθαγόρου δόγματα. Τῶν δὲ συμπάντων
 Πυθαγορείων τοὺς μὲν ἀγνώτας τε καὶ ἀνώνυμους τινὰς πολλοὺς εἰκὸς γεγονέναι· τῶν δὲ γνωριζομένων ¹⁵⁾ ἐστὶ τὰδε τὰ ὀνόματα· Κροτωνιάται, Ἰππόστρατος, Δύμας, ¹⁶⁾ Αἶγων, Αἶμων, ¹⁷⁾ Σίλιος, Κλεοσθένης, Ἀγέλας, Ἐπίσουλός, Φυκιάδας, ¹⁸⁾ Ἐκφαντός, Τίμαιος, ¹⁹⁾ Βούθιος, Ἐρατός, ²⁰⁾ Ἰτμαῖος, Ῥόδιππος, Βρύας, ²¹⁾ Εὐάνδρος, ²²⁾ Μιλλίας, Ἀντιμέδων, ²³⁾ Ἀγέας, Λεόφρων, Ἀγυλός, ²⁴⁾ Ὀνατός, Ἰπποσθένης, Κλεόφρων, Ἀλκμαίων, Δαμοκλῆς, Μίλων, Μένων. Μεταποντιῖνοι, Βροντίδος,

14) ἐνεῖναι] Ex MS. pro ἐμῖνας. Kust.

15) ἐστὶ τὰδε] In Ciz. ἔστι τὰδε. Kiess.

16) Αἶγων] Reinesius: An Acton, quem ut deorum gentilium gnarum citat Justin. παραίνεται. 1. Idem Reinesius etiam haec adscripsit: Multos λόγους ab Actone Crotoniata scriptos referri ad Pythagoram aiunt. Laert. p. 407. Kiess.

17) Σίλιος] Videtur scribendum esse Σύλλος, ex cap. 98. sect. 150. ubi commemoratur Σύλλος, εἰς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων. In veteri inedita latina Iamblichi versione legitur Sileus. v. Fabric. in Bibl. gr. Vol. I. p. 874. Kiess.

18) Ἐκφαντός] Ex Ecphantos Pythagorei libro de regno multa citat Stob. Serm. 147. Reines. Add. Fabric. p. 843. Kiess.

charmus: non enim e genuino virorum familia erat. Hic Syracusas profectus, propter tyrannidem Hieronis a publica philosophiae professione abstinuit; metro autem sententias virorum illorum complexus est; atque adeo ludendo, dogmata Pythagorae occultata, edidit. Caeterum ex vniuersa Pythagoreorum secta verisimile est ignotos et sine nomine complures fuisse: qui vero celebres extiterunt, eorum sequentia recensentur nomina: Crotoniatæ, Hippostratus, Dymas, Aëgon, Aëmon, Silius, Cleosthenes, Agelas, Episylus, Phyciadas, Ecphantus, Timæus, Butthius, Eratus, Itimæus, Rhodippus, Bryas, Euandrus, Mylias, Antimedon, Ageas, Leophron, Agylus, Onatus, Hipposthenes, Cleophron, Alcimæon, Damocles, Milon, Menon. *Metapontini*, Bron-

19) Βούθιος] Ciz. Νούθιος. *Kiess.*

20) Ἰτραταῖος] Sic reposuit Kuster. e suo MS. pro Ἰτραταῖος, quod est in edit. Arc. et Cd. Ciz. Pro Βρύσας Reinesius legere malle videtur Βρύσσων, qui memoratur sect. 104. *Kiess.*

21) Εὐανδρος] Ciz. Ἰρανδρος. *Kiess.*

22) Μιλλίας] Potius Μυλλίας. Vide supra, Num. 192. *Kust.*

23) Ἀγέας] Ciz. Ἀγέλας. Fabricius p. 828. utrumque nomen in catalogum recepit. *Kiess.*

24) Ὀνατος] Vocatur etiam Onatas. Conf. Heeren. p. 206. 29. Reinesius: Onatum Pythagoreum de Deo θεομυθήων eiusque adsectis citat Stob. Ecl. Phys. c. 1. *Kiess.*

25) Παρμίσκος, 26) Ὀρεστιάδας, Λέων, 27) Δαμάρμενος, Αἰνέας, Χιλᾶς, Μελισίας, Ἀριστέας, 28) Λαφάων, Εὐάνδρος, Ἀγησίδαμος, Ξενοκίδης, 29) Εὐρύφημος, Ἀριστομένης, Ἀγήςαρχος, Ἀλκίας, Ξενοφάντης, 30) Θρασεὺς, Ἄρυντος, Ἐπίφρων, 31) Εἰρίσκοις, 32) Μεγιστείας, Λεωκύδης, Θρασυμήδης, Εὐφημος, 33) Πρόκλος, Ἀντιμένης, Λάκριτος, Λαμοτάγης, Πύρρων, Ρη-
(216) ξίβιος, Ἀλώπεκος, Ἀστύλος, 34) Δακύνδας, Ἀλίοχος, Λακράτης, Γλυκῖνος. Ἀκραγαντινός, Ἐμπεδοκλῆς. Ἐλεάτης, Παρμενίδης. Ταραντῖνοι, 35) Φιλόλαος, 36) Εὐρυτός, 37) Ἀρχύτας, 38) Θεόδωρος, Ἀρίστιππος, 39) Λύκων, Ἔστιαῖος, Πολέμαρχος, 40) Ἀστέας,

25) Παρμίσκος] Hunc Athenaeus (XIV, 614, a.) et Laertius Παρμενίσκον vocant. Vid. Menagium ad Laert. IX. 20. Kust.

26) Ὀρεστιάδας] Ita dedi e Ciz. cum Laert. VIII. 20. volente etiam Fabricio in Bibl. gr. p. 360. pro Ἀρεστιάδας, ut habent Arc. et Kust. Kiess.

27) Δαμάρμενος] Ciz. δαμάρμιος. Pro Ἀριστίας Reinesius, Aristens Claudius. Sed in Athen. XIII, 605. c. Aristeeas Proconnesius, ex Hyperboreis rediens, Metaponti memoratur. Kiess.

28) Λαφάων] Par. Λαφάων. Atque sic Obrechtus. Reinesius: an Aglaophon? Kiess.

29) Εὐρύφημος] De hoc vide supra, Num. 185. ubi Εὐρύφαμος vocatur: Dorice nimirum. Kust. Eius fragmentum de vita citat Stob. Serm. 101. Reines.

30) Θρασεὺς] Ciz. θράσιος, Arc. θράσιως. Kiess.

31) Εἰρίσκοις] In Ciz. εἰρήκος. Reinesius: an Eurysma, cuius locum e libro de fortuna citat Grotius ad librum de veritate rel. christianae p. 166. Fallitur. Vid. not. 13. Kiess.

tinus, Parmiscus, Orestadas, Leon, Damar-
 menus, Aeneas, Chilas, Melisias, Aristear,
 Laphion, Euandrus, Agesidamus, Xenoca-
 des, Euryphemus, Aristomenes, Agesarchus,
 Alceas, Xenophantes, Thraseus, Arytus,
 Epiphron, Eiriscus, Megistias, Leocydes,
 Thrasympedes, Euphemus, Procles, Anti-
 menes, Lacritus, Damotages, Pyrrho, Rhe-
 xibius, Alopecus, Astylus, Dacidas, Alio-
 chus, Lacrates, Glycinus. *Agrigentinus*,
Empedocles. *Eleates*, *Parmenides*. *Taren-*
tini, *Philolaus*, *Eurytus*, *Archytas*, *Theo-*
dorus, *Aristippus*, *Lycon*, *Hestiaeus*, *Po-*

32) *Μεγιστείας*] Ciz. et Par. *μεγιστίας*. *Kiess*.

33) *Πρόκλος*] Ita Kust. Arc. *Προκλός*. Ciz. et Par.
προκλής. Sic etiam Obrechtus. *Kiess*.

34) *Δαυίδας*] Ita Arc. et Kust. At Ciz. cum Obrechtii
 versione *δαυίδας*. *Kiess*.

35) *Φιλόλαος*] Vid. not. 3. ad sect. 104. et Heeren.
 de fontib. ecl. Stob. p. 207. sq. *Kiess*.

36) *Εὐρυτος*] Ita Kusterus. At Ciz. cum Arc. *Ἐρυτος*.
Kiess.

37) *Ἀρχύτας*] Vid. Heeren. p. 172. sq. *Kiess*.

38) *Θεόδωρος*] Reinesius: *an est ille, quem Pythago-*
rum vocat Clem. l. 4. p. 360. et Valer. Max. lib. 3.
c. 3. *Kiess*.

39) *Λύκων*] De eius calumniis in Aristotelem vid.
 Euseb. Praep. l. 14. ex Aristocle, quibus tamen re-
 spondere Apellicon et Aristocles. Castell. de vit.
 Aristotel. *Reines*. Add. Schweigh. ad Athen. Tom.
 VIII. p. 408. et Fabric. in Bibl. gr. p. 851. *Kiess*.

40) *Ἀστέας*] Ciz. *ὑστέας*. *Kiess*.

41) Κλεινίας, Κλέων, Εὐρυμέδων, Ἀρκέας, Κλειναγόρας, Ἀρχιππος, Ζώπυρος, Εὐδυνος, Δικαίαρχος, 42) Φιλωνίδης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσίβιος, Δεινοκράτης, Ἐχεκράτης, 43) Πακτίων, Ἀκουσιλάδας, 44) Ἴκκος, 45) Πεισικράτης, Κλεάρατος, Λεαντεὺς, Φρόνιχος, 46) Σμιχείας, Ἀριστοκλίδας, Κλεινίας, Ἀβροτέλης, 47) Πισύρρυνδος, 48) Βρύας, 49) Εὐάνδρος, Ἀρχέμαχος, 50) Μιμνόμεμαχος, Ἀχμονίδας, 51) Σίκας, Καροφαντίδας. 52) Συβαρεῖται, Μέτοπος, 53) Ἰππασος, Πράξενος, 54) Εὐάνωρ, Δεάναξ, 55) Μενέστωρ, Διοκλῆς, Ἐμπεδος, Τιμάσιος, Πολεμαῖος, 56) Εὐαῖος, Τυραηνός. Καρχηδόνιοι, Μιλτιάδης, 57) Ἀνδρην, 58) Ὀδῖος, 59) Λεόκριτος. 59a) Πάριοι, Αἰήτιος, Φαινεκλῆς, Δεξιθερς, Ἀλκίμαχος, Δείναρχος, Μέ-

41) Κλεινίας] Ciz. et Arc. καινίας. Kiess.

42) Φιλωνίδης] Par. φιλωνίδας. Ad nomen Dicaearchus Reinesius: Nearchus nominatur a Plut. in Catone maiore (cap. 2.) in annum vrb. 545. Add. Cic. de Sen. c. 12. Kiess.

43) Πακτίων] Ita Kust. et Arc. In Ciz. βαντίων. Kiess.

44) Ἴκκος] Par. ἱκμος. Kiess.

45) Πεισικράτης] Par. Πασικράτης. Kiess.

46) Σμιχείας] Ciz. σμιχίας. Kiess.

47) Πισύρρυνδος] Arc. Πιστέρρυνδος, Ciz. Τισίρρυνδος. Kiess.

48) Βρύας] Arc. βρύας, Par. βρύας. Kiess.

49) Εὐάνδρος] Ciz. et Par. ἑλάνδρος. Kiess.

50) Μιμνόμεμαχος] Ita Kust. et Arc. In Ciz. μνημόμαχος. Kiess.

51) Σίκας] Ita Arc. et Kust. In Ciz. Par. et Obrechtii versione δίκας. Kiess.

Iemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eury-
medon, Arceas, Clinagoras, Archippus,
Zopyrus, Euthynus, Dicæarchus, Philoni-
das, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocra-
tes, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus,
Pisicrates, Clearatus. *Leontini*, Phrynichus,
Smichias, Aristoclidas, Clinias, Abroteles,
Pisyrthyus, Bryas, Euandrus, Archema-
chus, Mimnomachus, Achmonidas, Dica-
s, Carophantidas. *Sybaritæ*, Metopus, Hip-
pasus, Proxenus, Euanor, Deanax, Mene-
stor, Diocles, Empedus, Timasius, Pole-
maeus, Euæus, Tyrseus. *Carthaginenses*,
Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. *Parii*,
Aetius, Phaenecles, Dexitheus, Alcimachus,

52) Συβαρεῖται] Ciz. συμβαρεῖται. Kiess.

53) Ἱππασος] Ciz. ἁππασος, Par. ἰππασος. Hippasum
Metapontinum vocat Clem. in Protrept. f. 32. et ignem
habuisse pro deo ait L. I. Strom. Reines.

54) Εὐάρω] Reinesio videtur scribendum Εὐφράνω,
de quo Athenæus lib. 4. p. 182. c. et 184. e. Py-
thagoricum fuisse et περὶ αὐλῶν scripsisse ait. Kiess.

55) Μετέστω] Arc. μενέστιος. Ad nomen Πτολεμαῖος
Reinesius: Pythagoricus philos. Ptolemaeus Philadelphus
scripsit de Musica. Vid. Meurs. not. ad l. 2. Nico-
mach. Geras. p. 183. At vid. Fabric. in bibl. p. 865.
Kiess.

56) Εὐαίος] Ciz. et Par. ἔναίος. Kiess.

57) Ἀνθην] Ciz. ἄνθης. Kiess.

58) Ὀδῖος] Ciz. ὀδῖος. Kiess.

59) Λεόκριτος] Ciz. νεόκριτος. Kiess.

59^a) Πάριοι] Reinesius hunc Polyaen. in Dionys. 22.
locum notavit: Πάριοι ζηλωταὶ λόγων Πυθαγορείων διή-

των, Τίμαιος, Τιμησιάναξ, ⁶⁰⁾ "Αμοιρος,
⁶¹⁾ Εὐμαριδίας. Λοχροὶ, ⁶²⁾ Γύπτιος, Ξένων,
 Φιλόδαμος, Εὐέτης, "Αδικος, Σθενωνίδας,
 (217) Σωσίστρατος, Εὐθύνοος, Ζάλευκος, ⁶³⁾ Τιμά-
 ρης. Ποσειδωνιᾶται, ⁶⁴⁾ Ἀθάμας, Σίμος,
 Πρόξενος, ⁶⁵⁾ Κράνοος, Μῆης, Βαθύλαος,
 Φαίδων. Λευκανοὶ, ⁶⁶⁾ Ὀκελος, καὶ ⁶⁷⁾ Ὀ-
 κυλος, ἀδελφοὶ, Ὀρέσανδρος, Κέραμβος, Δαρ-
 δανεύς, ⁶⁸⁾ Μαλίας. Αἰγειοὶ, ⁶⁹⁾ Ἴππομέδων,
 Τιμοσθένης, Εὐέλθων, ^{69b)} Θρασύδαμος, ⁷⁰⁾ Κρί-
 των, Πολύκτωρ. Λάκωνες, Αὐτοχαρίδας,
 Κλεάνωρ, Εὐρυκράτης. ⁷¹⁾ Τπερβόρειος,
 "Αβαρις. Ρηγῖνοι, ⁷²⁾ Ἀριστείδης, Δημοσθέ-
 νης, Ἀριστοκράτης, Φύτιος, Ἐλικάων, Μνη-

γον ἐν τοῖς περὶ Ἰταλίας χωρίοις. Διονύσιος δ Σικελίας
 τύραννος κ. τ. λ. et Stob. 8. 193. Kiess.

60) Ἀμοιρος] Ciz. εὐμοιρος. Kiess.

61) Εὐμαριδίας] Reinesius Var. Lect. p. 344. legendum
 censet, Θυμαρίδας. Certe Thymaridas Pythagoricus
 fuit minime obscurus; quem mirarer a Iamblichō
 praetermissum esse. Kust. In Ciz. εὐμερίδας. Vid.
 sect. 104. not. 12. Kiess.

62) Γύπτιος] Obrechtus, Γύπτιος. Kust. Ciz. λύπτιος.
 Reinesius malle videtur Φύτιος, vt sect. 130. Kiess.

63) Τιμάρης] Hic supra, Num. 172. vocatur Τιμάρατος.
 Kust. Reinesius: Timares fuit Crotoniata, Platoni
 aequalis. Eum Locris audiuit Plato et ab eo Pytha-
 gorae instituta accepit. Val. Max. lib. 8. c. 7. Kiess.

64) Ἀθάμας] Reinesius: Athamanti Pythagorico hoc tri-
 buit Clemens lib. 6. Strom. ὡδ' ἐγεννήτο παντός ἀρχή.
 καὶ ῥιζώματα τέτταρα τυγχάνοντι πῦρ, ὕδωρ, γῆ, ἀήρ. ἐκ
 τούτων γὰρ αἱ γενέσεις τῶν γινομένων. Kiess.

65) Κράνοος] Arc. κράνιος. Ad nomen Βαθύλαος, quod
 sequitur, Reinesius adnotat: Βαθύλλος. Laert. in Alc.
 Kiess.

Dinarchus, Meton, Timaeus, Timesianax, Amaerus, Eumaridas. *Locri*, Gyttius, Xenon, Philodamus, Euetes, Adicus, Sthenonidas, Sosistratus, Euthynus, Zaleucus, Timares. *Posidonii*, Athamas, Simus, Proxenus, Cranous, Myes, Bathylaus, Phaedon. *Lucani*, Ocellus et Ocylus fratres, Oresandrus, Cerambus, Dardaneus, Malion. *Aegei*, Hippomedon, Timosthenes, Euclthon, Thrasydamus, Crito, Polycctor. *Lacones*, Autocharidas, Cleanor, Eurycrates. *Hyperboreus*, Abaris. *Rheginenses*, Aristides, Demosthenes, Aristocrates, Phytius, Helicaon, Mne-

66) Ὀκελος] Potius Ὀκελλος, per duplex λ. Hic est nimirum Ocellus ille, cuius libellus περὶ τοῦ παντός φύσιος hodie adhuc exstat. Vide Cl. Ioann. Alb. Fabricium in *Biblioth. Gr.* Lib. II. pag. 496. 497. (Vol. I. p. 855. sqq. ed. Harl.) *Kust.* In *Ciz.* ἔκελος, in *Par.* ὀκελος. — Vid. Heeren. p. 206. *Kiess.*

67) Ὀκυλος] Alii, Ὀκυλος, vel Ἐκυλος. Vide modo laudatum Ioann. Alb. Fabric. p. 489. *Kust.* In *Ciz.* ὀκυλος, in *Par.* ὀκυλος. *Kiess.*

68) Μαλίας] Ita Arc. et *Kust.* In *Ciz.* καλίων, Obrechtus *Malion.* *Kiess.*

69) Ἰππομέδων] Huius etiam mentio fit supra, Num. 87. *Kust.* In *Ciz.* ἰππομέδων. *Kiess.*

69^b) Θρασύδαμος] Reinesius: an Πραξίδαμας? Πραξιδάμαντιαν Aristoxeni, qui multorum Pythagoreorum vitas scripsit, citat Harpocratio in *Μουσείος.*

70) Κρίτων] Vid. Heeren. p. 187. sq. *Kiess.*

71) Ὑπερβόρειος] *Ciz.* ὑπερβόρειος. *Kiess.*

72) Ἀριστείδης] *Par.* ἀριστείδης. *Kiess.*

σίβουλος, Ἰπαρχίδης, Ἀθροσίων, Εὐθυκλῆς,
 73) Ὀψιμος. Κάλαϊς, Σελινούντιος. Συ-
 ρακούσιοι, Λεπτίνης, 74) Φιντίας, Δάμων.
 Σάμιοι, Μέλισσος, Λάκων, Ἀρχιππος, Γλώ-
 ρειππος, 75) Ἐλωρις, Ἴππων. Καυλωνιάται,
 76) Καλλίβροτος, Δίκων, Νάστας, Δρύμων,
 Ξέντας. Φλιάσιοι, Διοκλῆς, 76b) Ἐχεκράτης,
 Πολύμναστος, Φάντων. Σικυνώνιοι, 77) Πω-
 λιάδης, Δήμων, 78) Σωστράτιος, Σωσθένης.
 Κυρηναῖοι, Πρῶρος, Μελάνιππος, Ἀριστάγ-
 (218) γελος, Θεόδωρος. Κυζικηνοὶ, Πυθόδωρος,
 Ἴποσθένης, 79) Βούθηρος, Ξενοφίλος. Κα-
 ταναῖοι, Χαρώνδας, 80) Λυσιάδης. Κορίν-
 θιος, Χρύσειππος. Τυρῶρηνός, 81) Ναυσί-
 θεος. Ἀθηναῖος, 82) Λεόκριτος. Ποντι-
 κός, Λύραμνος. 83) οἱ πάντες οὕ. Πυθαγο-

73) Ὀψιμος] Huius cum Lyside meminit Athenagoras in Apolog. pro Christ. Sed pro ὄψει l. ὄψιμος. Ita Reinesius. Conf. Fabric. Bibl. p. 860. Kiess.

74) Φιντίας] Reinesius: Apud Cic. et Val. Max. corrupte Pythias. Φιντίας l. Φιλτίας Siculi. v. quae ad Suidam notantur. Adde doctam notam Langii in: N. teutsch. Merk. 1808. P. III. p. 183. Kiess.

75) Ἐλωρις] Ciz. Ἐλωρις. — De Hippono Rhegino citat Reinesius Sext. Empir. (p. 620. et lib. III. Hyp. Pyrrhon. §. 30. p. 135.) Kiess.

76) Καλλίβροτος] Ciz. καλλίβρωτος. Kiess.

76b) Ἐχεκράτης] Fuit ex ultima successione Pythagoricorum, quos Aristoxenus audiuit. Vid. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 110. sqq. Kiess. Eum audiuit Locris Plato. Val. Max. 8, 7. Reines.

77) Πολιάδης] Ciz. Πολυνάδης. Kiess.

sibulus, Hipparchides, Athosion, Euthycles, Opsimus. Calais, *Selimuntius*. *Syracusani*, Leptines, Phintias, Damon. *Samii*, Melissus, Lacon, Archippus, Glorippus, Heloris, Hippon. *Caulonienses*, Callibrotus, Dicon, Nastas, Drymon, Xentas. *Phliasii*, Diocles, Echecrates, Polymnastus, Phanton. *Sicyonii*, Poliades, Demon, Sostratius, Sosthenes. *Cyrenaci*, Prorus, Melanippus, Aristangelus, Theodorus. *Cyziceni*, Pythodorus, Hipposthenes, Butherus, Xenophilus. *Catanaei*, Charondas, Lysiades. *Corinthius*, Chrysippus. *Tyrrhenus*, Nausitheus. *Athenienses*, Neocritus. *Ponticus*, Lyrarnus. Omnes CCXIX. Clarissimae autem mulieres Py-

78) Σωτράτιος] Ciz. στράτιος. *Kiess.*

79) Βούθρηος] V. Heeren. p. 183. sq. *Kiess.*

80) Αυσιάδης] Reinesius: *Eius auditor fuit Aristoxenus musicus, v. Suidam in Aristox., nisi audiuit, quod e Laertio p. 425. constat, Xenophilum Chalcidensem.* Conf. Mahnii diatr. de Aristoxeno, p. 8. sqq. *Kiess.*

81) Ναυσίδεος] Reinesius: *Ναυσίδεος, praeceptor Philippi Macedonici Thebis. Clem. l. 1. paed. c. 7. Diod. l. 16.*

82) Νεόκριτος] Ciz. Νεόκριτος. *Kiess.*

83) οἱ πάντες σὺν] Post haec verba versio MS. Latina, quam possidet Eruditissimus Ioh. Alb. Fabricius, addit, *Hi vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex omnibus gloriosiores.* Caeterum de his aliisque Pythagoricis vide omnino modo laudatum Ioh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Graec. Lib. II. cap. XIII.* (Ed. Harl. Vol. I. p. 826. sqq.) *Kust.*

ρίδες δὲ γυναῖκες αἱ ἐπιφανέσταται, ⁸⁴⁾ Τιμύχα, γυνή ⁸⁵⁾ Εὐμύλλια τοῦ Κροτωνιάτου. ⁸⁶⁾ Φίλτις, θυγάτηρ Θεόφριος τοῦ Κροτωνιάτου. ⁸⁷⁾ Βυνδαῖκου, ἀδελφὴ Ὀκκῆλω καὶ Ἐκκύλω τῶν Λευκαῖων. Χεῖλωνς, θυγάτηρ Χεῖλωνος τοῦ Λακεδαιμονίου. ⁸⁸⁾ Κρατησίχλεια, Λάκαινα, γυνὴ Κλεάνορος τοῦ Λακεδαιμονίου. Θεανὼ, γυνὴ τοῦ Μεταποντίνου Βροντίνου. ⁸⁹⁾ Μυρία, γυνὴ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. ⁽²¹⁹⁾ Λασθένεα Ἀρκάδισα. ⁹⁰⁾ Ἀβροτέλεια, Ἀβροτέλους θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου. ⁹¹⁾ Ἐχεκράτεια, Φλιασία. ⁹²⁾ Τυρσηνὴς, ⁹³⁾ Συβαρίτις.

84) Τιμύχα] Ciz. σιμύχα. Kiess.

85) Εὐμύλλια] Scribe Μυλλίου, a recto Μυλλίας. Sic enim maritus Timychae non solum appellatur a Porphyrio, Num. 61., sed etiam ab ipso Iamblichio supra, Num. 192. 193. De hac autem Timycha, aliisque foeminis Pythagoricis plura legenda sunt apud Menagium in *Historia Mulierum Philosopharum*, et Ioh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Graec. Lib. II. c. XIII.* ubi Catalogum mulierum Pythagolicarum exhibet. Kust. In Ciz. vt in ed. Arc. pro Εὐμύλλια legitur ἡ μυλλία, quod ita verum est, si ante genitium μυλλία articulum ἡ e proximo verbo γυνὴ male illatum deleas. Kiess.

86) Φίλτις] Antea male Φίλτης per η. Menagio et Ioh. Alb. Fabricio magis placet Φιλτατίς. Kust. Reinesius: Φίλτις, ἡ Καλλιπράτειος θυγάτηρ Πυθαγορείας, scr. περὶ γυναικὸς σωφροσύνης. Stob. S. 193. — In Ciz. Φίλτις — τοῦ Κροτωνιάτου desunt. In Par. est Φίλτος. Scal. φίλτη. Kiess.

87) Βυνδαῖκου, ἀδελφὴ Ὀκκ.] Haec longe aliter se habent in versione MS. viri saepius laudati Ioh. Alberti Fabricii, in qua sic legitur: *Byndacis, soror Ocelli et Occilli Lucanorum.* Hoc si sequamur, locus

thagoreae, fuerunt Timycha, Mylliae Crotoniatae vxor. Philtis, Theophrīi Crotoniatae filia. Byndaice, soror Ocelli et Ocyli Lucanorum. Chilonis, filia Chilonis Lacedaemonii. Cratesiclea Lacedaemonia, vxor Cleanoris Lacedaemonii. Theano, vxor Brontini Metapontini. Mya, vxor Milonis Crotoniatae. Lasthenia Areas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phliasia. Tyrsenis, Sybaritis. Pisirrhonde Ta-

hic Iamblichi sic legendus et distinguendus erit: *Βυνδαίς, ἀδελφὴ Ὀκκίλου καὶ Ὀκκίλου, τῶν Λευκανῶν.* Cum hac lectione etiam consentit versio Obrechtii, nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*. Menagius legit *Ὀκκίλῳ* et *Ἐκκίλῳ* (vt nimirum dicitur *Σαπφώ*) easque filias facit Ocelli et Ecceli: sed prior sententia mihi magis placet. *Kust.* In Ciz. et Arc. *βυνδαίκων.* Deinceps in Ciz. *ὀκκίλῳ καὶ ἐκκίλῳ τῶν λευκανῶν,* scriptura compendiarīa, pro *λευκανῶν.* Scal. *ὀκκίλῳ καὶ ἐκκίλῳ τῷ λευκανῷ.* — *Βυνδαίκων* aperte falsum est. Requiritur enim nominatiuus nominis muliebris. *Kiess.*

88) *Κρατησίλεια, Λύκαινα, γυνὴ Κλεάνθορος τοῦ Λακεδαιμονίου*] Haec in priore Edit. desunt, quae ex MS. addidi. Versio Latina MS. viri clariss. Ioh. Alb. Fabricii *Cratistolia* habet pro *Cratesiclea*: sed minus recte, vt puto. *Kust.*

89) *Μυία*] Ciz. *μυῖα.* *Kiess.*

90) *Ἀβροτέλεια*] Et haec vox in priore Edit. desideratur, quam itidem ex MS. reuocaui. *Kust.*

91) *Ἐχεκράτεια, Φλυσία*] Vid. Wyttenbach. ad Phaed. p. 112. *Kiess.*

92) *Τυρσηνίς*] Antea male, *Τυρσηνῆς.* Recte versio MS. modo laudati Ioh. Alb. Fabricii, *Tyrsenis.* *Kust.* In Ciz. *τυρσηνίς,* in Par. *τυρσηῖς.* *Kiess.*

93) *Συβαρίτις*] Ciz. et Arc. *συβαρίτις.* *Kiess.*

Πισιρρόνδη, Ταραντίς. 94) Νεστεάδουσα, Λά-
 παйна. Βρυὼ, Ἀργεία. Βαβέλυμα, Ἀργεία.
 95) Κλεαίχμα, ἀδελφὴ Αὐτοχαρίδα τοῦ Λάκω-
 νος. αἱ πᾶσαι 96) ιζ'.

94) Νεστεάδουσα, Λάπαйна. Βρυὼ] Sic locum hunc
 ex MS. emendavi. Ante enim male legebatur: Νιστεά-
 δου Σαλαπίρα. Βρυὼ Ἀργ. Kust. Ciz. νιστεάδουσα —
 βρυ. Reinesius: Βοιὼ. Tum bis ἀργεία. Kiess.

rentina. Nisteadusa, Lacedaemonia. Bryo,
Argiua. Babelyma, Argiua. Cleaechma,
soror Autocharidae Lacedaemonii. Omnes
XVII.

95) Κλεαίχμα] Par. κληαίχμα. Kiess.

96) ιζ'] Pro his numeri notis in Gz. scriptum est
διναιπτά. Kiess.

I N D E X

A U C T O R U M

A IAMBELICHO LAUDATORUM.

- Androcydes ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
Anonymus quidam Poeta Samius. 5.
Apollonius. 254.
Archytas. 160.
Aristoteles ἐν τοῖς περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας. 31.
Aristoxenus. 251.
— — — Ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν βίου. 233.
Empedoclis versus de Pythagora. 67.
Heraclitus. 175.
Hippobotus. 189.
Hippodamantis, poetae Salaminii, versus duo. 82.
Homerus. 245. 255. 260.
— — — Eius versus de Euphorbo. 63.
Iamblichus librum suum de Musica laudat Sect. 120.
Itemque librum de Symbolis, Sect. 186.
Linus. 139.
Lysidis Epistola ad Hipparchum. 75.
Metrodorus Thyrsi. 241.
Neanthea. 189.
Nicomachus. 251.
Plato. 70. 167.
— Ἐν τῇ Πολιτείᾳ. 131.
Pythagorae Ἀόγος Ἰσός. 146.
-

I N D E X

RERUM PRAECIPUARUM, QUAE IN LIBRO IAMBLLIHI DE VITA PYTHAGORAE OCCURRUNT.

(Numerus non paginas, sed sectiones indicat.)

A.

- A**baris Scythia a Pythagora ad intima statim philosophiae arcana admissus est. 90. Fuit sacerdos Apollinis Hyperborei. 91. Pythagoram ipsum esse Apollinem credidit. ibid. Ei Pythagoras aureum femur ostendit. 135. Pythagoram Apollinem esse coniecit. ibid. Dictus fuit *Αἰθροβάτης*, quod sagitta vectus, flumina, maria, et inuia quaeque superaret. 136. Eum conuiuio excepit Pythagoras. 140. Quare ab Hyperboreis in Graeciam venerit. 141. Lacedaemonem a pestilentia liberauit. ibid. Abaris extispicii studiosus erat. 147. Per numerorum scientiam quasuis veritates Abaridem docuit Pythagoras. ibid. Abaris cum Pythagora de variis rebus eorum Phalaride sermonem habuit. 216.
- Ab**stinentiam ab animalibus praecepit Pythagoras. 68. Abstinentiam ab animalibus, iis praecipue praecepit Pythagoras, qui ad maiorem prae reliquis perfectionem in philosophia adspirarent. 107. Quare Pythagoras suis praeceperit, ut animalibus abstinerent. 136.
- A**cusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli quidam Pythagorae. 30. 81. Vide infra Discipuli.
- A**cusmaticorum philosophia qualis fuerit. 82.
- A**dmonitiones quomodo faciendae sint, secundum Pythagoreos. 101.
- A**dolentem quendam qua arte Pythagoras a palaestra ad philosophiae studium traduxerit. 20. Adolescentis commessabundi rabiem centu spondaico compescuit Pythagoras. 112.

- Aegyptii symbolica philosophia praecipue vsi fuerunt. 105.
 Ab Aegyptiis sacerdotibus nonnulla instituta accepit Pythagoras. 151. Aegyptii geometriae praecipue studebant. 158.
- Aequalitati in vita et moribus maxime studebant Pythagorei. 196.
- Affectus animam corpori veluti clavis quibusdam affigunt. 228.
- Aglaophamus Pythagorae initia Orphica tradidit. 146.
- Agrigentum a seruitute liberauit Pythagoras. 85.
- Alcaeus, cuius haeres Pythagoras fuit. 170.
- Alcimachus Pythagoreus. 257.
- Alcmaeon. 104.
- Amici ita tractandi, ne vnquam fiant inimici. 40. Suspicionem tacitam inter duos amicos obortam quomodo discusserit Pythagoreus quidam. 125. Amicorum duorum reconciliatio. 126. Amicorum omnia communia. 32. 92.
- Amicitiam omnium erga omnes inculcauit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam quomodo conservandam esse praeceperint Pythagorei. 101. Amicitia ob quas causas dissolvenda sit. 102. 232. Amicitia est aequalitas. 162. Qualia praecepta de amicitia tradiderit Pythagoras. 230. Amicitias externas summo studio declinarunt Pythagorei. 233.
- Amicitia memorabilis Phintiae et Damonis, Pythagoreorum. 234. 235. 236. Amicitiae suae quem scopum proposuerint Pythagorei. 240.
- Anaximander Physicus. 11.
- Ancaeus Ioue natus ferebatur. 5. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *ibid.*
- Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113.
- Anima tranquilla et affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70.
- Anima humana non ingreditur in ea animalia, quae immolare fas est. 85. Animam suam nouerat Pythagoras, quatenam esset, et vnde in corpus suum venisset. 154. Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi barbari crediderunt. 175.
- Animalia quandam nobiscum cognationem habent. 108.

- Animalium** quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia et homines coniunctionem esse quandam voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra **Abstergentia**.
- Animi mores** ex signis externis conicere norat Pythagoras. 71.
- Animum** illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quaedam dumeta obsident. 77.
- Annulus**. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256.
- Antiquius** tempore semper in maiore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37.
- Antrum** Pythagorae, prope Samum. 27.
- Apollinis Genitoris** ara incruenta. 25. 35.
- Apollo** pueri specie repraesentabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo-Hyperboreus. 140. Apollo ex tripode oracula reddebat; et quare. 152.
- Apollinem** se esse qua ratione indicauerit Pythagoras. 177. Apollinis oracula. 222.
- Aquilam** superuolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62. Aquilam albam Pythagoras manu permulsit. 142.
- Aquiminali** non esse intingendum Pythagoras praecepit. 83.
- Ara** incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. Ad aras incruentas adorauit Pythagoras. 108.
- Arbiter**. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124.
- Arcana doctrinae** Pythagoricae euulgare nefas erat. 246.
- Archemorus**. Ob eius mortem instituti ludi Nemei. 52.
- Archippus** Pythagoreus. 249.
- Archytas**. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus seruos verberare noluit. 197.
- Aresas** Pythagoreus. 266.
- Aristaeus**. 104. Pythagorae successor fuit. 265.
- Aristaeus Preconesius**. 138.
- Aristocrates** Pythagoreus. 130. 172.
- Astronomiae** inuentionem alii Aegyptiis, alii Chaldaeis tribuunt. 158.
- Athletae** ut pro caricis vescerentur carnibus, quis primus praecepit. 25.
- Athletae** victoriam tantum consequi, non aduersarios laedere student. 49.
- Attica dialectus** inter Graecas est recentissima: et quando exstiterit. 243.
- Auaritia** quorum vitiorum mater sit. 78.

Autium viscera extispicio maxime apta esse censebantur. 247.
Auri vsum in vestitu, meretricibus tantum concedebant
Pythagorei. 187.

B.

Balneum. In balneo non esse lauandum Pythagoras praecepit. 83.
Barba aurea simulacri. 143.
Bellum caedium causa, iisque quasi alitur. 186. *Quale bellum inter homines licitum sit.* 232.
Bias Prienensis. 11.
Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, avis, Pythagoras. 144.
Bitale Pythagorica. 146.
Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 27. 81. 168.
Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui Politici et Oeconomici vocabantur. 72. 74.
Bos Tarenti, Pythagorae praecepto obsecutus, fabis abstinuit. 61.
Boues immolare Pythagoreis nefas habebatur. 150.
Brysson. 104.
Bulagoras Pythagoreus. 265.

C.

Cadanera mortuorum igne comburi Pythagoras vetuit. 154.
Caedes. Qui caedem inuoluntariam perpetraverat, aqua marina lustrari debebat. 153.
Calumnia quouis gladio acutior. 125.
Carmelus mons Phoeniciae. 14. In eo Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Prae aliis montibus sacer habebatur. 15.
Carnibus animalium, quae sacrificare fas erat, vescebantur Pythagorei. 98.
Castigationes quomodo instituendae sint. 231.
Catanen urbem a servitute liberauit Pythagoras. 33. *Catanensibus leges dedit Charondas.* *ibid.*
Cataplasmatibus vsi fuerunt Pythagorei. 244.
Καρδία quid appellauerint Pythagorei. 95.
Cauponatores disciplinarum damnabant Pythagorei. 245.
Cedro Dii honorandi. 254.
Cenotaphium, tanquam mortuis, Pythagorici exstruebant iis, quos e coetu suo eiecerant. 73. 74. 246.

- Cerebri esum omnino suis interdixit Pythagoras, et quare.** 109.
- Charondas Catanaeus, legislator.** 33. 104. 130. 172.
- Chordae lyrae, ὑπάτη, μέση, et ῥήτη.** 119.
- Χορδοτόνον lyrae.** 118.
- Cibis, qui rationis promptitudinem impedirent, abstinebant Pythagorei.** 68. Qualibus cibis praecipue vsi fuerint Pythagorei. 97. 98. Quales cibos cauendos esse Pythagorei praeceperint. 106. Cibos lautos ad coercendum tantum appetitum, non vt eos ederent, in conuiuiis apponere solebant Pythagorei. 187. Ciborum varietas multiplex est. 206. Quinvis cibus peculiaris alicuius affectus in nobis causa existit.
- Clinias iratus omnes castigationes differre solebat, donec ira mente decessisset.** 198. Provi rebus afflictis succurrit. 239.
- Clinias et Prorus, par amicorum.** 127.
- Comatus Samius. Vide infra Prouerbum.**
- Coenas ita instituebant Pythagorei, vt illis ante solis occasum finis imponeretur.** 98.
- Κοινὸς dicebantur Pythagorei, a bonorum communione.** 29.
- Communio bonorum iustitiae principium.** 167. Communio bonorum inter Pythagoreos viguit. Vide supra Bona.
- Communioni diuinorum bonorum praecipue studuerunt Pythagorei.** 240.
- Concubitus cum matre, filia, et sorore illicitus habendus sit. ibid.**
- Consilium est res sacra.** 85.
- Continentiae studium Pythagoras discipulis magnopere inculcauit.** 188, et seqq.
- Conuersatio. De conuersatione quae praecepta suis dederit Pythagoras.** 181.
- Contutis abstinendum, nec conuitiantibus respondendum.** 52.
- Conuiuium. Vide infra Syssitia.**
- Cor edere suos vetuit Pythagoras.** 109.
- Corpus quomodo curare soliti fuerint Pythagorei.** 196.
- Credere. Pythagorei facile credebant ea, quae ad Deum vel religionem referebantur.** 138. 148. Non cuius opinionioni temere credendum est. 200.
- Creophilus, Pythagorae praeceptor.** 9.
- Creophilus, cognomen Hermodamantis.** 11.
- Creophilus, Homeri hospes et amicus.** 11.

- Croton vrbs septem vna Olympiade stadionicas tulit. 44. Ab Hercule condita est. 50.
 Crotone cum applausu Pythagoras docuit. 29.
 Crotonem a seruitute liberavit Pythagoras. 33.
 Crotonem Hercules noctu imprudens occidit. 50.
 Crotoniatas Pythagoras a pellicum consuetudine abduxit. 132.
 Cupiditates multos in perniciem detruserunt. 78. Cupiditates pleraeque non sunt naturales, sed adscititiae. 205.
 Cupresso Dii honorandi. 154. Cupressinas arcas sepulcrales fieri vetuit Pythagoras, quod Iouis sceptrum esset cupressinum. 155.
 Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor exstitit seditionis in Pythagoreos coortae. 248. 249. 258.

D.

- Daemones Semideis praestantiores sunt. 37.
 Damo, filia Pythagorae. 146.
 Damon et Phintias, par amicorum. 127. 234.
 Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Idem vesperi etiam deambulare solebant. 97.
 Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras praecepit. 155.
 Deli incolae admirati fuerunt Pythagoram. 35.
 Democledes Pythagoreus. 257. 261.
 Deum sequi, actionum nostrarum et vitae scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174.
 Dextras Pythagorei solis Pythagoreis iungere iubebantur. 257.
 Dialectus Dorica Graecarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstiterit. ibid.
 Diaeta. Vide Medicina. Diaetae praecipua habenda est ratio: eiusque peritus admodum fuit Paeon. 208.
 Dii. Quidam Deorum patris simul et matris personam sustinuerunt. 39. Diis quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus et inferiis sumptuosius gaudent. ibid. Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218.
 Diocles Pythagoreus. 251.
 Diodorus Aspendius. 265.

- Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199.
- Dinono, vxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est Theano. Vide infra.)
- Dionysius tyrannus, Siciliae regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234.
- Disciplinae non sunt mercede docendae. 245.
- Discipuli Pythagorae. Ex iis quidam vocabantur Politici, Oeconomici, et Nomothetici. 72. 74. 89. Alii, Esoterici. 72. Alii, Acusmatici et Mathematici. 81. Theoretici, Acusmatici, Politici. 150.
- Discipulorum suorum animum et mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94.
- Discordiam omnem ex urbibus Italiae et Siciliae sustulit Pythagoras. 34.
- Divinationi studebant Pythagorei. 138. Diuination quid sit. ibid. Diuination per numeros omnium maxime diuina. 93. Diuinationem per exta, sine viscerum inspectionem, improbabat Pythagoras. 147.
- Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent. 226.
- Domesticae rei bona administratio, omnis boni ordinis in ciuitate principium est. 169.
- Dorica dialectus reliquarum optima et antiquissima. 241. 242. 243.
- Doris Oceani filia. 242.
- Dorus Deucalionis et Pyrrhae filius. 242. Is filium habuit Hellena et nepotem Aeolum. ibid.
- Δυσφημίας* variae species. 171.

E.

- Echecrates, Pythagoreus. 251.
- Elementum nullum est purum. 130.
- Eleusinia initia. 151.
- Elicon Pythagoreus. 130. 172.
- Elixum non est assandum. 154.
- Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem reuocauit. 113. *Ἀλεξάνεμος* dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166.
- Entia vera, et aequiuoce talia, quatenam sint. 159. 160.
- Epicharmi sententiae. 166. Epicharmus metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266.

- Epimenides dictus fuit *Καθαγής*. 136. Qua rationes insidiatores vitae suae ad mortem adegerit. 222.
- Eruditionis laus. 42. 43.
- Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109.
- Eryxidas Chalcidensis Olymp. 62. stadio vicit. 55.
- Esoterici discipuli Pythagorae quinam dicti fuerint. 73.
- Eubulus Messenius a Nausitho e praedonum manibus ereptus fuit. 127.
- Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum eius Iunoni Arginae dedicatum fuit. *ibid.*
- Eurymenes iussu Dionysii tyranni Pythagoreis insidiis tendit. 189. 190.
- Euryphemus Syracusius. 185.
- Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148.
- Εὐρημία* semper utebatur Pythagoras. 149.
- Exercitiis corporis qualibus vai fuerint Pythagorei. 97.
- Expectare nos omnia oportet, quae homini accidere possunt. 196. 124.
- Extispicium. Vide supra Divinatio.

F.

- Fabris Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte grauius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim magistratus eligi solebant. 260.
- Fabula de tribus mulieribus, quae vno communi oculo vsae fuerunt. 55.
- Femur aureum Pythagorae. 92. 135. 140.
- Feritatem et ferociam Pythagorei philosophiae inimicam ducebant. 95.
- Festo die nec capilli, nec ungues praecidendi. 154.
- Fides ab amicitia nunquam remouenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose seruabant. 185.
- Foeminae. Vide infra Vxores.
- Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomodo suos imbuerit Pythagoras. 225. 226.
- Funus. A sumptuosius funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatis dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pigneratur, et quare. 123.

G.

- Gallus albus non est immolandus. 84.
 Gallus Seli sacer. 147.
 Geometria quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriae praecipue studebant Aegyptii, et quare. 158.
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265.
 Graecia magna. 30. 166.
 Grues superuolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126.

H.

- Halterum iactu sese exercere solebant Pythagorei. 97.
 Harmonia sphaerarum coelestium. 65. Harmoniam Musicam quomodo inuenerit Pythagoras. 115. Harmoniae διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, et διὰ πάντων dictae. 117. 118.
 Helicaon. Vide supra Elicaon.
 Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Iouis. 242.
 Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173.
 Hercules ludos Olympicos in honorem Iouis instituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino iniuria afficitur. ibid. Crotonem nocte imprudens occidit. ibid. Herculi sacrificandum est die octauo, secundum Pythagoram. 152.
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11.
 Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164.
 Himeram a seruitute liberauit Pythagoras. 53.
 Hipparchus arcana Pythagoreorum vulgavit. 75.
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81. In mari periit, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88.
 Hippomedon Pythagoreus. 87.
 Homacoion dicta fuit schola Pythagoreorum. 30.
 Homerus summum Deorum, patrem Deorum et hominum vocauit. 39. Homeri versibus selectis uti solebant Pythagorei ad animi emendationem. 111. 164.
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 155. 177.
 Honestum et bonum praefendum est utili. 204.
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149.
 Hypate, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119.
 Tom. II. M m

I.

- Icostagonum, figura Geometrica. 247.
 Ἰσὸς λόγος, liber Pythagorae sic dictus. 146. 259. Enum
 tamen quidam Telaugi tribuunt. ibid. Apud Latinos
 legi solebat. 152.
 Ignavia fugienda. 49.
 Imbrus [insula]. 151.
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175.
 Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homi-
 nes in officio contineri debent. 203.
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur
 Pythagorici. 164. 244.
 Incontinentia vnius hominis Graecos et Troianos magnis
 inuoluit calamitatibus. 42.
 Inimicitia quomodo et erga quos suscipienda sit. 252.
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Py-
 thagoras diligenter scrutatus est.
 Iniuriam pati praestat, quam hominem occidere. 155. 179.
 Iniustitiae vindex acerrimus est Deus. 42.
 Inscitia quouis modo ex animo pellenda. 54.
 Institutione efficitur, ut homines bestiis, et Graeci Bar-
 baris praestent. 44.
 Ioui Seruatori ante mensam libandam. 155.
 Iouis sceptrum erat cupressinum. 154.
 Iram lenire quomodo studuerint Pythagorei. 196. 225.
 Irati cum essent Pythagorei, neminem vel verbis vel ver-
 beribus castigabant. 197. Vide etiam supra Archytas
 et Clinias.
 Isthmici ludii. Vide Ludi.
 Italia propter Pythagoram Magna Graecia dicta fuit. 166.
 Iudicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179.
 Iurare. Pythagorici iurabant per inuentorem quaternionis,
 i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162.
 Iniurandum. Dei nomine non est abutendum ad iusi-
 randum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel in-
 iuratis fides habeatur. ibid. Iniurandum religiosissime
 obseruabant Pythagorei. 144. 155.
 Iustitia nullus locus carere potest. 46. Iustitia colenda
 est, non metu legum, sed honestatis morumque bono-
 rum reuerentia. 48. Iustitiae principium quoddam. 167.
 Ad iustitiam colendam quibus modis Pythagoras homines
 adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 180.

L.

- Lacedaemon ab Abaride lustrata fuit. 92.
 Lacinus Herculem iniuria afficit. 50.
 Lamentis et ploratibus abstinebant Pythagorei. 198. 226.
 234.
 Lauacris utebantur Pythagorei. 98.
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154.
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49.
 Legislatores quidam celebres. 172.
 Legislatoria iustitia praestantior est iudiciali. 172.
 Leucippus. 104.
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126.
 Legi opem ferendam esse praecipiebant Pythagorei. 100.
 171. 223.
 Libandum est Diis ab ansa calicis, et quare. 34. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter coenandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit. 155.
 Liberi parentes maxime amare et honorare debent. 37.
 Liberi sunt pignora foederis coniugalis. 47. Liberorum procreandorum causa haec esse debet, ut nostri loco relinquantur, qui Deum colant. 85. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem et curam adhibere debeant. 211.
 Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146.
 Libido. Vide supra Incontinentia.
 Linguam continere, res omnium difficillima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras praecepit. 241.
 Lintea, non lanea, veste utebantur Pythagorei. 109.
 Litages, Pythagoreorum hostis infensissimus. 263.
 Locrenses quotannis virgines ad templum Mineruae Iliadis mittere iubentur. 42.
 Locrensiurum urbs optimis usa fuit legibus. 53.
 Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei et Isthmici instituti ob mortem Archemori et Melicertae. ibid.
 Lunam incolunt Daemones. 50.
 Lustrationes variae ab Abaride peractae. 91. Quomodo Pythagoras lustrari praeceperit eum, qui eandem involuntariam commiserat. 153.
 Luxuria omnino fugienda. 171.

- Lyra vti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagorae fuit *ὀκτάχορδος*. 119. 121.
 Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagorae vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam seruauerit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, euasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

- Maculae animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76.
 Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagorae magistri fuerunt. 151.
 Magistratus quomodo in gubernanda ciuitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniata. 126.
Maia quae dicatur apud Graecos. 56.
 Malua sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malua sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, index est. *ibid.*
 Mariti erga uxores quomodo se gerere debeant. 47. 48.
 Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagorae. 81.
 Medicinae eam maxime partem excolebant Pythagorici, quae circa dietam versatur. 163. 244.
 Melamphyllus olim dicta fuit Samus. 3.
 Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109.
 Melicertes. Ob eius mortem instituti ludi Isthmici. 52.
 Melle vesci solebant Pythagorei. 97.
 Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166.
 Menon Crotoniates. 170.
 Mens. Eius cultura maxime necessaria et utilis. 42. Mens omnia videt et audit: reliqua vero surda et caeca. 228.
 Mentis culturam et purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorei. *ibid.*
 Mercurius non fit ex quouis ligno. 245.
 Metapontum a Tauromenio Siciliae vrbe plurimum dierum itinere distat. 154.
 Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagorae. 170.
 Metrodorus Pythagoreus. 241.
 Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150.

- Mille viri apud Crotoniatas. 260.
 Milon Crotoniates. In eius domo Pythagorei combusti fuerunt. 249.
 Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argium viatico instruit, vt in patriam redeat. 128.
 Minerua Ilias. 42.
 Miracula a Pythagora edita. 155.
 Mnesarchus, pater Pythagorae, ab Ancaeo oriundus. 4.
 De navigatione in Syriem oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum exstruxit. 9.
 Mnesarchus Pythagorae filius. 265.
 Mochus Sidonius, naturae interpres. 14.
 Mores et instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176.
 Motus duplex est, animae et corporis. 130.
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84.
 Musarum Dearum laus. 45. Musis fanum Crotonienses extruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264.
 Musica Pythagoras ad componendos et sanandos animae affectus vsus est. 64. 224. Musicam mundanam, siue coelestem, solus audire potuit Pythagoras. 65. Musica quomodo et ad quem vsum Pythagoras vsus fuerit. 110. et seqq. Musicam quomodo inuenerit Pythagoras. 115. et seqq. Musicae tria genera, Diatonicum, Chromaticum et Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adolescentem amoris oestro percitum ad sanam mentem traduxit. 195.
 Myllias Crotoniates ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Vxorem habuit Timycham. 192.
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154.

N.

- Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a praedonibus captum redimit. 127.
 Nemci ludi. Vide Ludi.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242.
 Nessus fluuius Pythagoram his verbis alloquutus est, Salve, Pythagora. 134.
 Nete, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119.
 Ninon, vnus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260. — Non est hic, qui fuit sub Ninone status: prouerbiū Crotoniatarum. 264.

- Nomina rebus qui imposuit, sapientissimè utique fuit. 56.
 Nosse se ipsum, omniam difficillimum. 85.
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59. Divinatio per numeros omnium maxime diuina. 95. Numeri essentia quae comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conueniant: dictum Pythagoricum. 162. *Núμῳ* quae dicatur apud Graecos. 56.

O.

- Oculus diuinus infinitis oculis corporis praestat. 70.
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam philosophus. 170.
Ἐμμάθειον dicta fuit schola Pythagoreorum. 30.
Ἐμμάθοι, discipuli Pythagorae dicti sunt. 73.
 Omina non spernebat Pythagoras. 149.
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84.
 Opportunitas temporis in omnibus rebus observanda est. 181.
 Oraculum Anaxeo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 5. 4. Oraculum Mnesarcho, patri Pythagorae, redditum de futura prole. 5. Oracula Dodone et Delphis per mulierem reddebantur. 56.
 Orithyiae raptus. 243.
 Orpheus et Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo philosophiae Pythagoricae origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. ibid. Ab Orphicis quae Pythagoras in philosophiam suam transtulit. 147. Orpheum in plerisque aemulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto vsus est. 245.
 Ortus occasu honoratior. 57.

P.

- Paeon et Aesculapius. 208.
Παρθένους Pythagorei vocabant admonitiones. 201. 251.
Παρθέν Pythagoreis idem erat quod *σοφιστής*. 197.
 Pangaeus mons. 146.
 Panis quare non sit frangendus. 86. Pane veecebantur Pythagorei. 97. 98.

- Parentes et liberos a se inuicem diuellere, facinus iniustissimum est. 49. Parentes colendi. 175.
- Parentibus quanta a liberis debeatur gratia. 37. Parentibus tantum debemus, quod viuamus; at philosophis, quod bene viuamus. 246.
- Parmenides Eleates. 166.
- Pedi dextro calceus prius inducendus. 35.
- Pediculus in templo non necandus. 154.
- Pellices. Pythagoras Crotoniatae a pellicum commercio abduxit. 195.
- Periplus Thurinus a Pythagoreis reprobatus fuit. 74.
- Phalaris crudelissimus tyrannus. 215. Quanta libertate dicendi Pythagoras coram eo usus sit. 216. Diuinationem negauit; itemque prouidentiam. 216. 217. De quibus rebus Pythagoras coram eo disseruerit. 218. Phalaris eodem die ab insidiatoribus interfectus est, quo Pythagorae et Abaridi vitae periculum intentauit. 221. Phalaridi mortis causa exstitit Pythagoras. 222.
- Phanton Pythagoreus. 251.
- Pherecydes Syrius, Pythagorae praceptor. 9. Morbo periculi exstinctus est. 184. 252.
- Philolaus, Pythagorae *ἀδύκτορος*. 104. In eius sepulcro pastor aliquem canentem audiuit. 159. 148. Primus libros, dogmata Pythagorica continentes, conulgauit. 199.
- Philosophiae origo est a Diis. 1. Philosophiae Pythagoricae scopus et finis. 137. Philosophiam quomodo definierit Pythagoras. 159. Philosophiae maior habenda est ratio, quam parentum et agriculturae. 246.
- Philosophus quis dicatur. 58. Philosophum se primus nominauit Pythagoras; cum ante philosophi sapientes dicerentur. 44. 58.
- Phintias et Damon, memorabile par amicorum. 127. 234. 235.
- Phoenices Arithmeticae inuentores fuisse dicuntur. 158.
- Phrygius cantus homines accendebat et inflammabat. 112.
- Phytius Pythagoreus. 130. 172.
- Piscatoribus praedixit Pythagoras, quantum piscium numerum capturi essent. 36.
- Piscibus raro uescebantur Pythagorei. 98.
- Plantam satiuam et frugiferam laedere nefas consebant Pythagorei. 99.
- Pluto dicitur *Ἄδης*, et quare. 123.
- Plutoni Dicam, assidue quare poetas fuxerint. 46.

- Pluvia. Ad pluuiam a Diis impetrandam puerorum preces adhibebantur. 51.
- Polycrates Sami tyrannus. 11. 88.
- Polymnastus Pythagoreus. 251.
- Possides Argiuns. 128.
- Praedictiones quaedam Pythagorae. 135. 136.
- Principium in omnibus rebus scire magni interest. 182. 183.
- Procreatio liberorum. Vide supra Liberi: et infra Soboles.
- Prorus et Clinias, par amicorum. 127. 239.
- Prouerbiū, Samius comatus. 11. 50.
- Prouidentiam firmiter statuebant Pythagorei. 145. Prouidentiam esse Abaris coram Phalaride libere asseruit. 217.
- Pueri quomodo se gerere debeant. 202.
- Pueri Diis dilectissimi, eosque Dii facile exaudiunt. 51.
- Purgationem animae Pythagoras diligenter curabat. 76.
- Pythagorae discipuli. Ex illis quidam dicti fuerunt Esoterici. 72. Alii Acusmatici et Mathematici. 81. Vide etiam supra Discipuli.
- Pythagoras, a philosopho illo celebri diuersus, cuius sunt libri de Re Athletica. 25.
- Pythagoras. Eius pater Mnesarchus, et mater Pythais. 4. Poeta quidam Samius eum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Eius anima arcuissimo commercio Apollini iuncta fuit. 8. Eius praeceptores. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita eius ad modestiam omnemque virtutem composita. ibid. Noctu clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino et carne abstinet. 13. Mileto Sidonem soluit. ibid. Cunctis initiis sacrorum ceremoniis Bybli et Tyri initiatur. 14. In Aegyptum soluit. ibid. Modestiam eius et grauitatem nautae admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 27. Per duos et viginti annos in Aegypto commoratus est. 19. A Cambysis militibus Babylonem captiuus abductus est, ubi 12 annos vixit. ibid. In Samum rediit, annos natus circiter 56. ibid. Adolescentem quendam ad discenda mathemata pellicit, promisso illi pro quavis figura geometrica, quam delineasset, triobolo. 22. Scholam Sami instituit, quae postea Pythagorae Hemicyclium dicta fuit. 26. In antro saepe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam concesserit. 28. Primo statim in Italiam aduentu, plus quam bis

- mille auditores habuit. 30. Vnus ex Diis coelestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos et homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Graecis auctor fuit. 31. 32. Vrbes in seruitutem redactas in pristinam libertatem vindicauit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXII. 35. Quae Crotone in gymnasio iuuenibus praeceperit. 37. Quae pueris in Apollinis aedo praeceperit. 51. Praecepta eius apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis praeceptorum eius usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingens eius prae reliquis hominibus praerogatiua. 66. 67. Quomodo futuros discipulos explorauerit. 71. 94. Pythagoram discipuli eius non nomine vocabant, sed Illum. 88. Abaridi femur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, et quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondaico cantu rabiem adolescentis commessabundi compescuit. 112. Quomodo Musicam inuenerit. 115, et seqq. Politicae doctrinae inuentor fuit. 130. Crotoniatis docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Vno eodemque die Metaponti in Italia et Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris coniecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine praestantior fuit. 145. Librum de Diis scripsit, *ἑρὸν λόγον* vocatum. 146. Quas scientias illustrauerit, et discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse iactaret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressa animarum ad superos disputantem irridebat. 178. Eius praeclara et generosa facta. 214. 225. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberauit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram viuum adhuc sectatores eius vocabant Diuinum: mortuum vero Illum Virum. 255. Pythagoras successores. 265. Centesimum prope aetatis annum attigit. *ibid.*
- Pythagorei illis, quos ex coetu suo eiecerant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis exigebant. 73. 74. 246.
- Pythagorei et Pythagoristae diuersi erant. 89.
- Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 198.

- Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104.
- Pythagorei facile credebant ea, quae ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quae pridie egissent, vel dixissent. 165. Homi-
nibus suae sectae, licet peregrinis et ignotis, omnia amicitiae officia exhibebant. 237. 238.
- Pythagorei, deficiente iam secta sua, summa doctrinae suae capita in commentarios retulerunt, ne plane ex hominum memoria abolerentur. 253. Pythagorei quomodo et a quibus oppugnati et tandem dissipati fuerint. 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei Crotonem, unde expulsi fuerant, tandem reducti fuerunt. 263. 264.
- Pythagoreorum quidam vrbes Italicas optime gubernarunt. 129.
- Pythais, mater Pythagorae. 4. Ante dicta fuit Parthenia. 6.
- Pythia. Vide supra Oraculum.
- Pythici ludi. Vide Ludi.

Q.

- Quaternionis inuentor fuit Pythagoras. 150. 162.

R.

- Rationalis animalia quotuplex apud Pythagoreos distinctio fuerit. 31.
- Reipublicae optimae formam quo schemate Pythagoras praesentauerit. 131.
- Reipublicae in Italia optimae exstiterant, florente Pythagora, eiusque sectatoribus. 129.
- Rheginorum temp. ordinarunt Pythagorei. 150.

S.

- Sacrificandum est nudis pedibus. 85. 105.
- Sacrificium. In animalia, quae sacrificiis apta sunt, non ingreditur anima hominis. 85. Sacrificia Pythagoreorum qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis immolare quibus interdixit Pythagoras. 107. Dii sacrificantium mores potius, quam sacrificiorum numerum respiciunt. 122. Sacrificiis animalium abstinuit Pythagoras. 150.
- Sagitta mirabilis Abaridia. 91. 136.

- Saltationibus uti solebant Pythagorei. 111.
 Samius comatus. Prouerbum. 11. 30.
 Samothracica initia. 151.
 Samus (vel potius Sarus) vrbs Cephalleniae. 3.
 Samus insula ante dicta fuit Melamphyllus. 3.
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83.
 Sapientia vera circa quae versetur. 59. 159.
 Sapientia a philosophia diuersa est. 159.
 Sceptrum Iouis e cupresso fabrefactum erat. 155.
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta fuit Hemio-
 clium. 26. Schola Pythagoreorum *Quadratus* dicta fuit.
 30.
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint. 157. Scripta Py-
 thagorae ipsius. 158. Scripta sua et inuenta omnia
 Pythagorei magistro suo tribuebant. 158. 198.
 Secta Pythagorica quando et quomodo extincta fuerit. 252.
 Serpentem noxium Pythagoras e medio abire iussit. 142.
 Silentium pluriem annorum Pythagoras discipulis suis prae-
 cepit. 68. 72. Vide etiam Taciturnitas, et Dogmata.
 Sobolia procreatio magna cum cura et circumspectione fieri
 debet. 211. 212. A plerisque temere et pecudum more
 soboles procreantur. 215.
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua, vel pice lique-
 facta, vel speculo: ut scilicet oculorum imbecillitati
 consulatur. 67. Solem orientem adorabant Pythagorei.
 256.
 Somnium alicuius, qui visus sibi erat cum patre defuncto
 per quietem colloqui. 148.
 Somnolentiam et torporem cantu discutebant Pythagorei.
 114.
 Somnum placidum quomodo Pythagoras discipulis suis
 conciliauerit. 65. 114. Somno modice utebantur Pytha-
 gorei. 188.
 Sophistae iuuenes pedicis quasi irretiunt. 76.
 Speranda sunt omnia. 159.
 Spintharus. 197.
 Stateram non esse transcendendam, symbolum erat Py-
 thagoreorum. 186.
 Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100.
 Successores Pythagorae. 265.
 Surgere. Ante solis ortum e lecto surgebant Pythagorei.
 256.
 Sybarim a seruitute liberauit Pythagoras. 53.

Sybaritae legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177.

Symbola apud Aegyptios praecipue in usu fuerunt; et ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quaedam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem brevissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat philosophia Pythagorica. 247.

Sysitia Pythagoreorum decem tantum conuiuiis constabant. 98.

T.

Taciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188.

Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49.

Tauromenium a seruitute liberauit Pythagoras. 33.

Taurum esse vno die praestat, quam toto vitae tempore bonum. 260.

Taygeti mons Lacedaemoni imminet. 92.

Telauges, filius Pythagorae. 146.

Telaugi a quibusdam tribuitur liber, *Ἰερόε; Ἀβύρος* inscriptus. 146.

Temperantiae laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. et seqq.

Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in templo humi ceciderat, id lex tolli vetabat. 146.

In templo quare foeminis non sit pariendum. 153.

Templa intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156.

Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182.

Tetractys. Vide supra Quaternio.

Thales Milesius. 11. Pythagorae fuit praeceptor. 12. Ab

Aegyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*

Theaetetus legislator. 172.

Theages. 257.

Theanonis Pythagoricae pulchrum dictum. 132.

Themidem Ioui assidere quare poëtae sinxerint. 46.

Theocles Pythagoreus. 130.

Theorides Pythagoreus. 266.

Thestor Posidoniastes, Pythagoreus. 239.

- Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150.
 Thymarides Pythagoreus. 104. Eius pium dictum. 145.
 Ei cum paupertate conflictanti opem fert Thestor Posidoniates. 239.
 Tibias repudiabant Pythagorei, et quare. 112.
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172.
 Timycha linguam praemorsam in tyranni faciem expuit. 194. Fortitudo Timychae. 214.
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126.
 Tonare. Cum tonaret, terram tangendam esse Pythagoras praecipit. 156.
 Tracis, fluvius. 260.

V.

- Venationem repudiabant Pythagorei. 100.
 Venereae rei vsu puer vsque ad annum vigesimum abstinere. 209. 210.
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152.
 Veste alba et pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste pura templum ingrediendum est. 153.
 Via publica est declinanda. 83. 105.
 Vino Pythagoras suos abstinere iussit. 69. Vino interdum abstinere Pythagorei. 97. Vino omnino Pythagoras abstinere iussit eos, qui ad maiorem in philosophia perfectionem peruenire cuperent. 107. Vinum immoderatus haustum mentem bibentibus adimit. 208.
 Vita nostra mercatui et panegyri similis. 58.
 Ulysses non acceptavit immortalitatem, ea conditione sibi oblatam, ut Penelopen desereret. 57.
 Ungues die festo non sunt praecidendi. 154.
 Voluptas sedulo cauenda. 204.
 Vrsa Daunia, Pythagorae praecepto obsecuta, nullum amplius animal infestavit. 60. Vrsa alba in Cauconia; (Forte legendum, *in Daunia*. Vide supra Num. 60.) 142.
 Vitiones et sectiones in curandis vulneribus non curabant Pythagorei. 244.
 Vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere bonum. 85.
 Vxor, quae a marito suo surgit, salua pietate eodem die ad sacra accedere potest. 55. 132.

Vxores olim, tanquam supplices, mariti a focis domum ducebant. 48. Vxores quomodo se erga maritos, et in reliqua vita gerere debeant. 54.

X.

Xenophilus Chalaidensis, Pythagoreus. 251.

Z.

Zaleucus, Locrensiū legislator. 35. 104. 130. 172.

Zamolxis. 104. Gētis leges dedit. 173. Apud Gētas deus habitus est. ibid.

Zonam auri in templo humi lapsam ne possessor amitteret, quo sophismate Pythagoreus quidam effecerit. 126.

CATALOGUS

ILLUSTRIUM PYTHAGOREORUM, QUI
A IAMBlichO CAP. VLT. RECEN-
SENTUR,

SECUNDUM ORDINEM ALPHABETICUM CONCINNATUS.

A.

Abaris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acusiladas.
Adicus.
Aegon.
Aemon.
Aeneas.
Aetius.
Ageas.
Agelas.
Agesarchus.
Agesidamus.
Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmaeon.
Aliochus.
Alopecus.
Amoerns.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arcsas.

Archemachus.
Archippus.
Archytas.
Aristangelus.
Aristeas.
Aristides.
Aristippus.
Aristoclidus.
Aristocrates.
Aristomenes.
Arytus.
Astas.
Astylus.
Athamas.
Athosion.
Autocharidas.

B.

Bathylas.
Brontinus.
Bryas.
Butherus.
Buthius.

C.

Calais.
Callibrotus.
Carophantidas.
Cerambus.
Charondas.
Chilas.
Chrysippus.
Cleanor.
Clearatus.
Cleon.
Cleophron.
Cleosthenes.
Clinagoras.
Clinias.
Cranous.
Crito.

D.

Dacidas.
Damarmenus.
Damoclea.

Damon.
 Damorages.
 Dardaneus.
 Deanax.
 Demon.
 Demosthenes.
 Dexitheus.
 Dicas.
 Dicaearchus.
 Dicon.
 Dinarchus.
 Dinocrates.
 Diocles.
 Drymon.
 Dymas.

E.

Echeocrates.
 Ecphantus.
 Eiriscus.
 Empedocles.
 Empedus.
 Epiphron.
 Episyllus.
 Eratus.
 Euaeus.
 Euandrus.
 Euanor.
 Euetes.
 Euclithon.
 Eumaridas.
 Euphemus.
 Eurycrates.
 Eurymedon.
 Euryphemus.
 Eurytus.
 Euthycles.
 Euthynus.

G.

Glorippus.
 Glycinus.
 Gytius.

H.

Helicaon.
 Heloris.
 Hestiaeus.
 Hipparchides.
 Hippasus.
 Hippomedon.
 Hippon.
 Hipposthenes.
 Hippostratus.

I.

Icmus.
 Ithmaeus.

L.

Lacon.
 Lacrates.
 Lacrytus.
 Laphion.
 Leocritus.
 Leocydes.
 Leon.
 Leophron.
 Leptines.
 Lycon.
 Lyrannus.
 Lysiades.
 Lysibius.
 Lysis.

M.

Malion.
 Megistias.
 Melissias.
 Melissus.
 Menalippus.
 Menon.
 Meton.

Metopus.
 Milon.
 Miltiades.
 Mimnomachus.
 Mnesibulus.
 Mnesticus.
 Myes.
 Mylias.

N.

Nastas.
 Nausithens.
 Neocritus.

O.

Ocellus.
 Ocylus.
 Odius.
 Onatus.
 Opsimus.
 Oresandrus.
 Orestadas.

P.

Paction.
 Parmenides.
 Parmissus.
 Phaeton.
 Phanton.
 Phaenecles.
 Philodamus.
 Philolaus.
 Philonidas.
 Phintias.
 Phrontidas.
 Phrynichus.
 Phyciadas.
 Phytius.
 Pisicrates.
 Pisyrrhydas.
 Polemaeus.

Polemarchus.	Simus.	Timosthenes.
Poliades.	Smichias.	Tyrseus.
Polycor.	Sosistratus.	
Polymnastus.	Sosthenes.	
Procles.	Sostratus.	X.
Prorus.	Sthenonidas.	
Proxenus.		Xenocades.
Pyrrho.	T.	Xenon.
Eythodorus.	Theodorus.	Xenophantes.
R.	Thraseus.	Xenophilus.
Rhexibius.	Thraeydamus.	Xentas.
Rhodippus.	Thrasymedes.	Z.
	Tirnaeus.	
S.	Timares.	
Silius.	Timasius.	Zaleucus.
	Timesianax.	Zopyrus.

CATALOGUS

ILLUSTRUM PYTHAGOREARUM.

A.	E.	P.
Abrotelia.	Echecratia.	Philis.
B.	L.	Pisirrhone Tarentina.
Babelyma.	Lasthenia Arcas.	
Byndalce.		
Bryo.	M.	T.
C.	Mya.	
Chilonis.	N.	Theano.
Chleacchma.		Thyrnesia.
Gratesiclea Lacedaemonia.	Nisteadusa Lacedaemonia.	Timycha.

I N D E X

NOTABILIORUM VERBORUM ET LOCUTIONUM, QUAE IN IAMBЛИCHΙ LIBRO DE PYTHAGORICA VITA LEGUNTUR.

(Numerus appositus indicat paginam.)

Α.

Ἄβαξ, 56.
 ἀγείρειν χρυσόν, 296.
 ἀγωγή, 204.
 ἄγων et αἰών, 296.
 ἀδημονία, 520.
 ἀδιάπνευστος, 390.
 ἀδιοργάνωτος, 254.
 ἀδυναμία, 220.
 ἀνδρώς, 54. 194.
 ἄνθρωπος, 400.
 ἀνθρώπος, 404.
 αἰθροβάτης, 286.
 αἰχμαλωτίζω, 50.
 ἀκαιρία, 378. 380.
 ἀκοινώνητος, 172.
 ἀκούσματα, 174.
 ἀκουσματικοί, 66.
 ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, 66.
 ἀποδιδόναι, 172.
 ἀκρόδρα, τὰ, 46. 122.
 ἀκύμαντος, 44.
 ὀκυρία et ἀκαιρία, 208.
 ἀλεξάνεμυς, 286.

ἐπὶ τῆς ἀληθείας, tenens,
 300.
 ἀλλ' οὖν, praecedente si καὶ
 μὴ, 52. (Add. Euripid.
 Phoen. 507. sq.)
 ἄλλως τε καὶ, 286. 310.
 ἁμαρτυρον πρᾶγμα, 264.
 ἀμετρία, 76.
 ἀμοιρεῖν, 122.
 ἁμωμος, 226.
 ἂν εἴς ἐάν, cum optativo,
 468.
 ἀνάγεσθαι, 40.
 ἀναζωπυρέω, 148. 240.
 ἀναίμακτος, 232.
 ἀναισχυντέω, 434.
 ἀνάληψις, 144. τῶν θει-
 ρημάτων, 390.
 ἀναλυσιν corruptum ex ἀνα-
 λογεῖν, 228.
 ἀναλυτικός, 120.
 ἀνάμεισον, 276.
 ἀταμονή, 404.

- ἀναπίνω, 162.
 ἀναπλάσσω, 154.
 ἀναπόδεικτος, 174.
 ἀναστρέφεισθαι ἐν ἐξουσίαις, 418.
 ἀναφέρειν τὴν ἀναφορὴν, 96.
 τὴν ἀναφορὰν ποιῆσθαι ἐπὶ τινα, 270.
 ἀνέγγυος, 278.
 ἀνειμενώτερος, 140.
 ἀνέκπλητος, 162.
 ἀνένδοτος, 458.
 ἀνεπιστορεῖται, 42.
 ἀνεπιτήδευτος, 144.
 ἀνέηκειν περὶ τι, 94. (Διήκειν περὶ τι, Iamblich. de commun. Math. p. 208. Villosis.)
 ἀνθρωπόμορφος, 200.
 ἄνθρωπος confusum cum ἀνθρωποκτόνος, 280.
 ἄνισος, 172.
 ἀνταδικεῖν, 106.
 ἀντιλαμβάνεσθαι, 12. 138.
 ἀντιπαίειν, 70.
 ἀντιπαράβολή, 436.
 ἀντιπελαργεῖν, 58.
 ἀντιπερισπάω, 58.
 ἀντίπονον, 56.
 ἀντίρροπος, 138.
 ἀντιτάσσεσθαι, 86.
 ἀνυπόστατος, 430.
 ἄνωθεν, 288. 332. μικρὸν ἄνωθεν, 16. 246.
 ἀνωμαλία, 70.
 ἀνωμαλος, 402.
 ἀξιέριστος, 72.
 ἀξιοκαταφρόνητος, 418.
 ἀξιομάδνητος, 38.
 ἀπανθίζειν, 304.
 ἀπαράδικοι προδύσεις, 234.
 ἀπαράλογιστος, 246.
 ἀπαράλογος, 380.
 ἀπεργάζεσθαι, 194.
 ἀπερίβλεπτος, 342.
 ἀπενδιασμός, 286.
 ἀπό, de parte, 216.
 ἀποβιβασμός, 46.
 ἀποδεδειπνηκέναι, 212.
 ἀπόδοσις, confusum cum ἀπόδοσις, 256.
 ἀπόδοσις· χάρις τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας, 102.
 ἀποδοχή, 466.
 ἀποίκιλος, 222.
 ἀποκατάστασις τῆς διανοίας, 404.
 ἀπολείπειν τὴν τῶν θεῶν ἀρχήν, 322.
 ἀποξενοῦσθαι, 14.
 ἀπορύπτειν, 162.
 ἀπορύψις, 154.
 ἀποσκορακίζειν, 240.
 ἀποστρεφείν, 482.
 ἀπόταγμα, 290.
 ἀποτάσσεσθαι προπεμπτικῶς, 302. τιτί, 36.
 ἀποτελεσμα, 342.
 ἀπόφασις, 216.
 ἀποφέρειν· ἀπενεγκαμένου, 16.
 ἀποφοιβάειν, 340.
 ἀπρόσκεπτος, 426.
 ἄπτεσθαι εἰ ἀποτεμένεσθαι, 282.
 ἀρτηρία, 134. 136.
 ἀρτηροβολία, 210.
 ἄρτι, 312.
 ἀρχαῖζειν, 484.
 ἀρχαιότροπος, 328.
 ἀρχεῖον, 208.
 ἀρχεσθαι διὰ τινος, 236.
 ἀρχή· τὴν ἀρχήν, 361. τὸ κατάρχας, 12.

ἄσμενίζειν, 396.
 ἄσμενος ἄσμενοις, 50.
 ἄστυγείτονες πόλεις, 30.
 ἄτελεστος, 226.
 ἄτελής, 154.
 ἄτλη·ος, 434.
 ἄτρεμας ἔχειν, 386.
 ἄτυχεῖν τι, 192.
 αὐλήμα Φρύγιον, 240.
 αὐτόματος, 514.
 αὐτοσχέδιος, 46.
 ἀφοσιοῦσθαι τι, 234. 332.
 ἀφυγιάζω, 244.
 ἀφυγισμός, 130.
 ἀχειράπτητος, 330.
 ἰωρί, 240.

B.

Βαρβαρικοῦς, 186.
 βατήρ, 256.
 βάψιμος, 162.
 βλασφημεῖν, 374.
 βοῖστί, 124.
 βοσκηματώδης, 428.
 κατὰ βραχύ, 14.

Γ.

Γεγονόν τι καὶ τρανὸν ἀπο-
 φθέγγεσθαι, 282.
 γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ
 παθήματα, 450.
 γενετή· ἀπὸ γενετῆς, 360.
 ἐκ γενετῆς, 410.
 γενικόν, 446. τὸ γενικόν,
 142.
 γεννάω· γεγενῆσθαι ἀπὸ
 Διός, 16.
 γενομένη et λεγομένη con-
 fusa, 486.
 γεύω, 52.

γονή, 324.
 γραμματίδιον, 96.
 γραῶδης, 226.
 γυμνασιαρχική πολιτεία, 274.
 γυναιον, 266.

Δ.

Δασύς, ὁ, 296.
 δεκτικός, 162.
 δεύτερόν τινος γίνεσθαι,
 160.
 δηγμοί, de animo, 238.
 δημιούργημα, 118.
 διά, 62. διά χρόνου τινός,
 404.
 διαβήτης, 246.
 διάγραμμα, 56. 376.
 διαγωνίος, 248.
 διαδέχεσθαι τι τινός, 54.
 διαδικάζεσθαι, 302.
 διαθεσμοθετέω, 236.
 δίκαιαν λαμβάνειν, 264.
 διατητῆς, 264.
 διακρούομαι, 402.
 διαλαμβάνειν, 326.
 διαλύεσθαι, 270. 516.
 διαμεμνῶσθαι, 160.
 διαμονή, 308.
 διαμωκάομαι, 460.
 διαιπειραν λαμβάνειν, 204.
 διαπολεμεῖν, 456.
 διαπορρμεύω, 40.
 διαρρρόω, 148. 222.
 διαστολή, 338.
 διασώζω, 48.
 δύνταξις, 60.
 διατάττω, 40.
 διατρανώω, 258.
 διατριβή, 60. διατριβαί,
 372.
 διαφωνεῖν, 372. 496.

διδάγματα, 52.
 διευδής, 166.
 διεκπαίειν, 488.
 διεξιέναι, 262.
 διέρχεσθαι περί τινος, 472.
 δικάζειν, 242.
 δικαιοπραγεῖν, 232.
 δικαστικός, 360.
 δικτυουλκός, 78.
 διόπτρα, 246.
 διοργανών, 138.
 διοργανώσεις, 140.
 διοσημεῖα, τὰ, 124.
 διότι, 64. 84.
 δίππος, 300.
 δογματίζειν, 196.
 δοξάζειν, 408.
 δοξομανής, 118.
 δουλωθῆναι, 464.
 δραστήκιος, 336.
 δύναμις i. q. ἔμβαδον, 376.
 δυσασποσπιάστως, 58.
 δυσκατάθετος, 400.
 δυσπαρακολούθητος, 156.
 δυσσύνετος, 492.
 δυσφημία, 360.

E.

Έαν, obliteratum, 362.
 εαυτούς, de prima persona,
 14.
 ἐγγύη, ἐγγύησις, 460.
 ἐγκίρνημι, 166.
 ἐγκολάπτω, 162.
 ἐγκράτευμα, 152. 400.
 ἐδράζεσθαι, 384.
 εἰδέναι i. q. συνουσιάζειν, 98.
 εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, 428.
 (Conf. Schaeff. in Indico
 ad Porsoni Aduers. p. 346.)
 ἐικοστάγωνον, τό, 432.

εἰκοτολογίαί, 184.
 εἰλικρινεῖται, 144.
 εἰμαρμένη· τὰ καθ' εἰμαρ-
 μένην δρώμενα, 438.
 εἰρηνευσις, 146. 452.
 εἰρηνοποιός, 386.
 εἰσφέρειν εἰς τὸ κοινόν, 356.
 ἐκ· ἐκ παντός, 34.
 ἐκβλαστάνω, 168.
 ἐκδέχεσθαι, 266.
 ἐκθειάζειν, 344.
 ἐκκεντρότης, ἡ, 70.
 ἐκκεχυμένος, 264.
 ἐκκοπτεσθαι, 460.
 ἐκκρούεσθαι, 410.
 ἐκλαμβάνειν, 248.
 ἐκλογίζεσθαι, 326.
 ἐκλυσις, 134.
 ἐκπεριάγειν, 168.
 ἐκποδῶν, 400. 402.
 ἐκτοτε, 122. 242.
 ἐμβάπτειν, 178.
 ἐμβεβηκώς, 438.
 ἐμβριβαίνειν εἰς τὴν θεωρίαν,
 56.
 ἐμπιπρᾶναι, 240.
 ἐμπλήκτως, 240.
 ἐμπορεύομαι, 164.
 ἐμπορία· κατ' ἐμπορίαν, 20.
 ἐμφαίνει, 134.
 ἐμφαντικός, 140.
 ἐμφασις, 340.
 ἐμφορτος, 78.
 ἐνυγειν εἰς τι, 56.
 ἐναγισμοί, 262.
 ἐναλλαξ, 250.
 ἐναποδησανρίζειν, 342.
 ἐναύσασθαι, 342.
 ἔναυσμα, 68.
 ἐνδεδασμένος, 410.
 ἐνδελεχῶς, 54.
 ἐνδέχεσθαι, 90.

- ἐνδιώθειος λόγος, 438.
 ἐνεργεῖν τὸν νοῦν, 134.
 ἐνέχεσθαι τοῖς λόγοις, 66.
 ἐνῆχημα, 132.
 ἐνίημι· εἰς μέτρον ἐρεῖναι, 522.
 ἐνθάως, 432.
 ἐνίστασθαι, 172. 430.
 ἐνορεῖν, 138. 152.
 ἐντροπή, 26.
 ἐξαίρετως οἱ ἐξ αἰρέσεως confusa, 38.
 ἐξάπτεσθαι, 240.
 ἐξίρισμα, 250.
 ἐξάρτυσις, 130.
 ἐξηροτυμένοι, 206.
 ἐξίτηλος, 164.
 ἐξουσιαστικῶς, 434.
 ἐξώφορος, 482.
 ἐπαγωγὴν, 36.
 ἐπαγωγή, *inductio*, 80.
 ἐπαλαλάζειν, 394.
 ἐπαμῆσαι γῆς, 396.
 ἐπανύτασις, 368.
 ἐπάνοδος, 372.
 ἐπαφή, 130. 242.
 ἐπεὶ μέντοι, *veruntamen*, 40.
 ἐπειρίαι, 142.
 ἐπέρχομαι· πρῶτον ἐπελ-
 θῶν, 166.
 ἐπήκοος, 136.
 ἐπήρειαι τοῦ λογισμοῦ, 388.
 ἐπὶ· ἐπὶ τὸ αὐτό, *simul*, 354. ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν, 280.
 ἐπιβάλλειν, 172.
 ἐπιβολὴ ρουθεσίας, 240.
 ἐπιδίφορος, 480.
 ἐπιδρομή· ἐξ ἐπιδρομῆς, 50. 226.
 ἐπιθολόω, 230.
 ἐπικινῆσαντες, 46.
 ἐπίκτητος, 416.
 ἐπίκυκλος, 70. (*Conf. Ideler* in libro: *Museum der Alterthumswiss.* Bd. 2. p. 441.)
 ἐπικωμάζειν τῇ ἐρωμένῃ, 240.
 ἐπιλέγειν, 184.
 ἐπίνοια· τὰ δι' ἐπινοίας λαμβανόμενα, 70. ἐπινοία καὶ μεθόδος, 54.
 ἐπιπλοκή, 146.
 ἐπιπολάζειν, 280.
 ἐπιπρόσθησις, 70.
 ἐπισκέπειν, 226.
 ἐπισκιάζεσθαι, 14.
 ἐπισοφίζεσθαι, 184.
 ἐπιστητός, 336.
 ἐπιστρέφειν τινά, 26.
 ἐπίτριτος, 252. 276. ἐν ἐπι-
 τρίτῳ λόγῳ, 254.
 ἐπιτυγχάνειν, 86.
 ἐπιφημίειν, 332.
 ἐπιφθέγγεσθαι οἱ ἀποφθέγ-
 γεσθαι, 342.
 ἐπιφορὰ τῆς ψυχῆς καὶ ὁρ-
 μή, 416.
 ἐπιφορήματα, 262.
 ἐπογκος, *adiectivum susre-*
ctum, 398.
 ἐποικοί, 16.
 ἐποχῆσις οἱ ἐποχή, 136.
 ἐπωδή, 244.
 ἐπώνυμος τινος, 12. 104.
 ἐργολαβεῖν, 480.
 ἔρμα, 444.
 ἐρουθῆτος, 236.
 ἐταιρείαν συνάγειν, 498.
 ἔτερος et ἑταῖρος, 370.
 ἑτεροφροσύνη, 74.
 εἶναι, *iam inde*, 334. (*Strab*

VIII. 8. p. 316. Tzsch. 32
 ἐκείνων ἐν τῶν χρόνων.)
 ἔτοιμος· ἐν ἐτοίμῳ κατα-
 στήναι, 78.
 εὐαγγελίζομαι, 34.
 εὐάγεια ψυχῆς, 156.
 εὐαγῆς et εὐαυγῆς, 228. 230.
 (Add. not. in Proterp. p.
 360.)
 εὐανάδοτος, 36.
 εὐγενῶς et ἐντελῶς, 492.
 εὐγνωμοσύνη, 456.
 εὐδία, 28.
 εὐετηρία, 146.
 εὐφρετος, 210.
 εὐπαρεκλούθητος et ἀπα-
 ρακλούθητος, 226.
 εὐπερίγραφος, 338.
 εὐστατεία, 386. ψυχῆς, 28.
 εὐτακτεῖν, 136. 410.
 εὐφημεῖν, 110. 302.
 εὐφημία, 218. 312.
 ευφημος διάνοια, 216.
 εὐφυνία, 88.
 εὐφυνῶς, 54.
 ἐφάπτεσθαι λύρας, 238.
 ἐφεις, 138.
 ἐφόδια, 54.
 ἐφοδιάζεσθαι, 34.
 ἐχεμυθεῖν, 204.
 ἐχεμυθία, 226.
 ἐχερημοσύνη, 482.

Z.

Ζυγός, 246.
 ζώπυρα, 312.

H.

Ἡβηδόν, 364.
 ἡγενομία, 234. ἀπὸ ἡγεμο-
 νίας τινὸς εἶναι, 24.

ἡδέως ἔχειν, 496.
 ἡλικία, 306.
 ἡμικύκλιον, 60. (Add. Goe-
 renz ad Cic. de Leg. I.
 13.)
 ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ, 252.
 ἡρώον πολυάνδριον, 396.

Θ.

Θανατόν, 242.
 θεμιστεύειν, 280. 372.
 ἡ θεοκρασία καὶ ἡ πρὸς τὸν
 θεὸν ἐνωσις, 470.
 θεολογία, ἡ κατ' ἀριθμὸν,
 304.
 θεός· ἀπὸ θεῶν, 334.
 θεόω, 222.
 οἱ θεωρητικώτατοι τῶν φι-
 λосоφῶν καὶ ὅτι μάλιστα
 ἀκρότατοι, 232.
 τὸ θῆλυ, 398.
 θολερός, 166.
 θύειν μουσεῖα, 512.
 θολών, 148.
 θυμηδία, 208.
 οἱ θυραῖοι, 448.
 θύσιμον ἥϊον, 220.
 θωπεία, 446.

I.

Ἰδία ἀποσπῆν, 200.
 ἰδιάζειν, 250.
 ἰδρασμός, 500.
 ἰδιότροπος, 484.
 ἰερεῖον, 220.
 ἱεροσκοπία, 202.
 ἱερουργεῖν τελεαίς, 38.
 ἰσοκάλος, 250.
 ἰσοπαχής, 250.

ἴσος· εἰς ἴσον καθιστάναι,
114. ἐπίσης, 172.
ἰσόστροφος, 250.
ἰσότης, 162. 342.
ἱστορεῖν, 470.
ἱστορία, 192.

K.

Καθάπαξ, 232.
καθαριτής, 286.
καθιστάναι καὶ συστέλλειν
τὴν τοῦ σώματος ἔξιν,
230.
τὰ καθόλου, 338.
καὶ δὴ καί, 258.
καλλοτήτων μαθημάτων, 52.
κατῶν, 246.
καπηλεύειν, 478.
καρτεροῦντως, 440.
κατὰ· καθ' ἑαυτὸν γεγόμε-
νος, 402.
καταγῶναι, 266.
καταδεῖσθαι, 322.
καταδοξάζειν, 264.
κατακορές μέλος, 134. 474.
κατάληψις et κατάλαμψις,
138. κατάληψις δι' ἀρι-
θμοῦ, 258.
καταλιμπάγειν, 424.
καταλύειν, deuesati, 296.
καταμόνας, 208.
καταπέπτειν, 402.
καταπλίσματα, 346.
καταποντίζειν, 268. 286.
καταριθμεῖν μετὰ τινῶν, 68.
κατάρτυσις, 142. 206.
καταστολή σώματος, 28.
κατατρέχειν τινός, 374.
κατεξανάστασις, 144. 390.
κατεύνησις, 285.
κατέχεσθαι ἐν —, 190.

κέγχρος, ἡ, 250.
κεῖσθαι ἐν ὄνειδει, 414.
κεράσματα μελῶν, 132.
κερδαίνειν τι, 40.
τὸ κηδεμονικόν, 218.
κηρία, 108.
κίνδυνος, proelium, 514.
κληδῶν, 314.
κοινόβιοι, 66.
κόλλαβος, 256.
κολούω, 430.
κομήτης, ὁ ἐν Σάμῳ, 30.
κρείττον, numen, 300. οἱ
κρείττονες, dii, 312.
κρήνυος, 164.
κωλυτήρια, τὰ, 296.

Λ.

Λεκίς, 256.
λήψις διὰ δεξιῶς, 180.
λιβανωτός, 108.
λόγος· κατὰ λόγον, 275.

M.

Μαῖα, 114.
αἱ μακάρων νῆσοι, 176.
μᾶλλον· πολὺ μᾶλλον ἄθε-
μιώτερον, 386.
μαρμαρυγή, 450.
ματαιοποιηματα, 58.
μεγαλοφυΐαι, 222.
μεθαρμόζω, 242.
μεθορμίζω, 46.
μεζονότης, 248.
μελάμφυλλος, 18.
μελαναυγής, 138.
μεσεμβληθεῖς, 260.
εἰς μέσον παρέρχεσθαι, 244.
μεσότης, 278.
μετά· μεθ' ἡμέρων, 210.

(Add. Boissonade ad Marini vitam Procli, p. 68. 29.)

ἐν μεταχειμῶν, 284.
μετακολοῦθειν, 178.
μεταξύτης, 248. 258.
μετάπτεμπος, 464.
μετοικίζεσθαι, 490.
μετοχή τῶν ζώων, 234.
μετριοπάθεια, 278.
μονάζειν, 40.
μόνος αὐτός, 134.
μόρσιμος, 434.
μῦημα εἰ μῆμα, 38.
μυήσεις, 154.

N.

Νῆ Δία, 130. 246.
νοέω· οἱ νεοηκότες, 228.
τὸ νοητικόν, 132.
νοθεύειν τὸ γένος, 98.
νομιμότης, 146. 452.
νομοθετέω, 226.
νοσοκομεῖν, 384.
νουθετικός, 120.
νοῦς· τὰ κατὰ νοῦν δρώμενα, 438.
νῦν μέν — νῦν δέ — νῦν δέ —, 24.
νωχέλια, 134. 244.

Ξ.

Ξενίζειν, 472. ξενίζεσθαι
πρὸς τι, 200.
ξένος· ἐπὶ ξένης, 64.

O.

Οικείωσις πρὸς τοὺς θεοὺς·
230.

οἰκίσαι νῆσον, 18.
οἰκονομεῖσθαι περὶ τὰς πολιτείας, 488.
οἶνοφλύξ, 414.
οἰωνός, 186.
ὀκτάχορδος, 258.
Ὀλυμπιάσι, 124.
ὀμακόειον, 66. 156. 386.
ὀμάκοος, 154. 344.
ὀμαλός· ἐφ' ὀμαλοῦ, 402.
ὀμαλῶς, 284.
ὀμιλία εἰ ὁμολογία, 288.
ὀμματοποιός, 70.
ὀμοδημία, 72.
ὀμούλος, 250.
ὀμοφυής, 232.
ὀμωνύμως ὄντα, 336.
ὀπωςδήποτε, 48.
ὀργιάζειν, 166. 308.
ὀργασμοί, 154.
ὀσία, 384.
ὀσιότης, 72.
ὅσος, cum infinitivo in oratione obliqua, 34.
ὅτι εἰ μὴ, 44.
οὐ μὴν ἀλλὰ, 498.
οὐριοδρομεῖν, 286.
οὐσία· ἄγειν εἰς γένεσιν τε καὶ οὐσίαν, 426.
οὕτως, cum superlativo, 170.
ὄψα θαλάσσια, 220.

Π.

Πάγρος, 246.
παιδαγιάσεις, παιδαγῆν, 218.
παιῶνες, 238.
πάλιν ἐξ ἀρχῆς, 374.
παμμυγής, 122.
παρά, cum accus. propter, 372.

παραβάλλω, commendo, 26.
transeo, 374.

παραδόσιμος, 94.

παραιτητέος, 22.

παρακαταθήκη, 94.

τὸ παρακείμενον τούτου,
246.

παρακείμεσμα, 388.

παράληψις, 56.

παραλλαγή, πρὸς ἄλλους, 32.

τῆς ψυχῆς, 238.

παραλογίζεσθαι, 266.

παραιμίξ, 248.

παραιρέειν, 360.

παρασπασσάθαι τι, 14.

παρτεταγμένως, 438.

παρηκουσμένως, 332.

παρίστημι εἰ περιῖστημι,
303.

παροιθεῖσθαι τι, 168.

πατρικός, 218.

πεῖραν λαμβάνειν, 86.

πεμπάς, ἡ, 278.

πεπεισμένως, 368.

πεπρωμένη, 438.

περίβλεπτος, 278.

περιηγήματα, 244.

περιπετής, 384.

περιπόλησις, 136.

περιζῶαίνεσθαι, 320.

περιζῶαντήριον, 178.

περισσός, 331. τὴν ψυχὴν,
278. περιττότερον, 50.

περίστατος, 76.

πίνος, 328.

πινυσθεῖς, 308.

πιστευτικῶς, 292.

πίδασμα, 344.

πλεῖον ἔστι, 264.

πλεονεξία συγγενική, 234.

πλησιαζειν τινί, discipulum
esse, 262.

πνευματώδης, 270.

ποιεῖσθαι καθ' ἑαυτούς, 84.

ποικιλωτάτα, 222.

πολιζειν, 66.

πολυειδής, 378.

πολύσαρκος, 402.

πολυσχιδής, 340.

πολυωφελής, 246.

πόπανα, 108.

πορριθύντα, 160.

ἡ ποσὴ ἐπίτασις, 256.

πραγματεία, 174. 192. 290.

πρεσβεύειν, 222.

προάγειν εἰ προεάγειν, 264.
335. 374.

προαιρετική κίνησις, 276.

προαλής, 164.

προβάδην, 262.

προηγούμενον, 278.

προκυπτειν, 166.

προλαμβάνειν περί τινος, 16.

προμηθεῖσθαι εἰ προθυμε-
σθαι, 232.

προσαγορεύειν τινά τι, 236.

προσβαλὼν, 198.

προσηλώω, 450.

προσήμι· προσήκατο, 32.

προσκόπτειν τινί, 266. 374.

προσορμίζειν, 40.

προσοχή, panis appulsiō, 46.

προσπαίζειν τινί, 124.

προσπερονάω, 450.

προστησόμεθα εἰ προσθη-
σόμεθα, 52.

προστρέχω, 52.

προσφέρειν εἰ προσφέρεσθαι
τροφήν, 422. προσφέρε-
σθαι ἐπιμέλειαν, 130.

πρόσφυμι τινί, 52. προς-
πεφυκέναι, 184.

πρόσχημα ποιεῖσθαι τε, 164.
πρότερημα, 22. 28. 34.

τὸ προφερέει, 422.
 προφοιτάω, 32.
 προχειρίζεσθαι λόγους, 96.
 πρωτεύω· οἱ πεπρωτευκότες, 88.
 πτοεῖσθαι, 206.
 πυθμὴν ἐπίτρετος, 278.
 πυθόχρηστος, 428.

P.

ῥάπτειν θάνατον, 434.
 ρικνός, 402.
 ροίζημα, 136.

Σ.

Σ κερε elisit copulam καί, 366.
 σεμνός· ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ, 68.
 σεσυρμένος πλοῦς, 44.
 σημάντρια, 236.
 σιτεῖσθαι, de h. v. construct. 124.
 σιτία, 346.
 σκυλακεία, 426.
 σοφίεσθαι, 294.
 σπένδειν, cum genit. 326.
 σπέρματα i. q. ἀπόγονα, 436.
 (Add. Thucyd. V, 16. ibique schol. Virg. Georg. II, 152. *semina Leonum*.)
 σπουδαϊκὸν μέλος, 240.
 στειρώδης, 154.
 στεφανίτης ἀγών, 106.
 στιλιτευνθέντες, 492.
 στοχάζεσθαι, 288. 414.
 στρατεύεσθαι στρατίαν, 404.
 στρογγύλος, 324.
 στίφειν, 162.
 συγκатаθεῖναι, 466.
 τὰ συγκείμενα, 266.

συγκλυδάζω, 132.
 συζυγία, 248. 250. τῶν γονέων, 84.
 συλλελογισμένα ἄκρως, 330.
 συλλογισμὸς πλήρης, 330.
 συμβάλλειν τινί, 34.
 συμβιβάζω, 122.
 συμβιβασμός, 146. 450.
 συμβίωσις, 172.
 συμπύθειαι οὐρανίων πρὸς ἐρίγεια, 236.
 σύμπτωμα, 402.
 συμπαύω, 276.
 συναδικεῖν, 96.
 συναλίσσεσθαι, 118. (Herodian. VI, 5, 10.)
 συναρμογή, 242.
 συναφή, 254.
 συνδιάγειν, 344.
 συνδιορθοῦν, 202.
 σύνδυο, σύντρεψις, 212.
 σύννεγγυς, 266.
 συνεῖρειν τὴν θεωρίαν, 58.
 συνεκτικός, 448.
 συνεπίστασις, 390.
 συνεπίτασις, 144.
 συνευωχεῖσθαι, 212.
 συνίστημι· συνεστακέναι, transitiv., 512. (Add. Schaefer. ad Dionys. de comp. verb. p. 331.)
 σύννοια, 458.
 συνοικισμός, 498.
 συντεταμένος διαλογισμός, 246.
 σύντροφος ἐπιτήδευσις, 40.
 συντυχία, 240.
 συσσίτια, 212.
 σφετερίζεσθαι, 276.
 σφοδρότης, 132.
 σχεδιάζειν, 428.
 σχετλιάζειν, 268.

σωμασκέω, 186.

σωμασκία, 416.

T.

Ταραχή, de alui fluxu, 230.

τάσσειν ἐπὶ τι, 96.

τεκμαίρεσθαι τι, 24.

τελεῖν ἱερὸν, 360.

τέλματα, 198.

τετρακτύς, 176. 816.

τίθεσθαι πρὸ τῆς διανοίας,
368.

τιμᾶσθαι τοσούτου, 302.

τονόω, 148.

τοτηνικάδε, 170.

πρὸς τοῦτο, in tantum, 12.

(In Herodian. VI. 6. 5.

sibi respondent παρὰ τοῦ-
το — παρ' ὅσον.)

τρέχοντα, 256.

τρεῖς σπένδειν εἰ περισπέν-
δειν, 318.

κατὰ τρόπον, 382.

T.

Τιβριοτικὸς, 368.

ὑπάρχειν τινός, 116. 142.

ὑπαρχος, 186. 288.

ὑπὲρ σοφώτατος ὑπὲρ ἅ-
παντας, 34.

ὑπεραίρειν, 14.

ὑπέρεισις, 48.

ὑπεροχή, 368.

ὑπερφέγγεια, 138.

ὑπὸ εἰ ὑπό, 276.

ὑποδοχή, 262.

ὑπόθεσις, 84. 276.

ὑπύληψις, 70.

ὑπόληψις, 264. 294.

ὑπολογίζεσθαι, 14.

ὑπομνήματα, 328.

ὑποσημειώσεις, 226.

ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια,
196.

ὑποτιδέσθαι, 192.

ὑποτιμᾶσθαι, 58.

ὑποτρέφειν τὴν δύναμιν, 48.

ὑπιότης, 132.

Φ.

Φαρμακείαι, 346.

φῆμαι, 114.

φθαρκτικός, 322.

φθειρίσσις, 384.

φιλογυμναστέω, 54.

φιλοκύνων, 426.

φιλόλογοι, 228.

φίλορρις, 426.

φιλοστοργία, 84.

φιλότης, 342.

φιλοτιμία, 412.

φυσικῶς, opp. ὑπ' ἀσκήσεως,
34.

φυσιογνωμονέω, 150.

φυσιολογία, 146.

φύσις, sexus, 108.

X.

Χαλκοτυπεῖον, 246.

χαριστήριον, τό, 138.

χαύνωσις, 132.

οὐ χεῖρον, 228. (Add. Schae-
fer. in notat. crit. ad In-
liani in Constant. laud.
orat. p. XII.)

χειρονομία, 210.

χειρόχρηστος, 340.

χερσαῖος, 420.

χορηγέτης φόνων, 386.

χρεία, consuetudo, 376.

χρηματίζεσθαι, 192.
 χρονίζειν, 498.
 χυόνιος, 264.

ψιλῶς διαλέγεσθαι, 190.
 ψωμίζω, 182.

Ω.

Ψ.

Ψαυστά, 108.
 ψευδοδοξέω, 310.

Ὡρα ταρινή, 236.
 ὠφελεῖσθαι ὠφεληθεὶς πα-
 ρά τινός τι, 34. ὠφελού-
 μενος παρ' ἑκάστου, 50.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

- Pag. 20. lin. 6. leg. *καί* pro *παί*.
— 24. — 15. — *περιουσίας*.
— 56. not. 11. post *ἔστι* adde *significare*.
— 77. — 1. lin. 13. leg. *innumerabilibus*.
— 118. — 3. — 1. — *praeditis*.
— 131. — 5. — 1. — *quod*.
— 164. lin. 14. leg. *προαλείς* pro *προαλλείς*, praesunte
etiam Cd. Ciz.
— 168. — 8. — *παρωσάμεναι*.
— 184. — 16. — *οὐκ εἰσί*.
— 188. not. 38. — *Kust.*
— 194. lin. 7. — *καί*.
— 237. — 8. — *naturales*.
— 245. nota 21. est nota *Kusteri*.
— 248. lin. 15. pone colon ante *σηκώματα*.
— — not. 4. lin. 4. post *significat* adde *consonantia*.
— 256. — 28. leg. *ἀπόδесιν*.
— 272. lin. 2. — *στρατευομένους*.
— 280. Ad vocab. *τοῖς ἀνθρώποις* lin. 13. haec *Kusteri*
nota addenda est: „Sensus exigit, vt scribatur,
τοῖς ἀνθρωποκτόνοις, vel *ἀνδροκτόνοις*.“
— 308. lin. 6. post *ἀρχὴν* delend. comma.
— 321. nota 105. est *Kusteri*.
— 342. not. 37. lin. 4. leg. *Kust.* pro *Kiess.*
— 361. lin. 18. leg. *conuitiis*.
— 362. not. 23. lin. 13. leg. *coniangi*.
— 482. lin. 10. post *βίου* pone comma.
-